

Âm Tào Địa Phủ

Contents

Âm Tào Địa Phủ	2
1. Quyển 1 - Chương 1	2
2. Quyển 1 - Chương 2	8
3. Quyển 1 - Chương 3	13
4. Quyển 1 - Chương 4	19
5. Quyển 1 - Chương 5	25
6. Quyển 1 - Chương 6	31
7. Quyển 1 - Chương 7	37
8. Quyển 1 - Chương 8	42
9. Quyển 1 - Chương 9	48
10. Quyển 1 - Chương 10	54
11. Quyển 1 - Chương 11	61
12. Quyển 1 - Chương 12	67
13. Quyển 1 - Chương 13	73
14. Quyển 1 - Chương 14	80
15. Quyển 1 - Chương 15	87
16. Quyển 1 - Chương 16	94
17. Quyển 1 - Chương 17	101
18. Quyển 1 - Chương 18	108
19. Quyển 1 - Chương 19	115
20. Quyển 1 - Chương 20	122
21. Quyển 1 - Chương 21	129
22. Quyển 1 - Chương 22: Thiếu	135
23. Quyển 1 - Chương 23	135
24. Quyển 1 - Chương 24	143
25. Quyển 1 - Chương 25	150
26. Quyển 1 - Chương 26	159
27. Quyển 1 - Chương 27	165
28. Quyển 1 - Chương 28	172
29. Quyển 1 - Chương 29	176
30. Quyển 1 - Chương 30	184
31. Quyển 1 - Chương 31	191
32. Quyển 1 - Chương 32	197
33. Quyển 1 - Chương 33	204
34. Quyển 1 - Chương 34	212
35. Quyển 1 - Chương 35	219
36. Quyển 2 - Chương 36	228
37. Quyển 2 - Chương 37	233
38. Quyển 2 - Chương 38	238
39. Quyển 2 - Chương 39	244
40. Quyển 2 - Chương 40	248
41. Quyển 2 - Chương 41	253

42. Quyển 2 - Chương 42	259
43. Quyển 2 - Chương 43	265
44. Quyển 2 - Chương 44	272
45. Quyển 2 - Chương 45	279
46. Quyển 2 - Chương 46	286
47. Quyển 2 - Chương 47	291
48. Quyển 2 - Chương 48	297
49. Quyển 2 - Chương 49	305
50. Quyển 2 - Chương 50	311
51. Quyển 2 - Chương 51	317
52. Quyển 2 - Chương 52	323
53. Quyển 2 - Chương 53	330
54. Quyển 2 - Chương 54	337
55. Quyển 2 - Chương 55	342
56. Quyển 2 - Chương 56	348
57. Quyển 2 - Chương 57	354
58. Quyển 2 - Chương 58	362
59. Quyển 2 - Chương 59	370
60. Quyển 2 - Chương 60	376

Âm Tào Địa Phủ

Giới thiệu

Câu chuyện xoay quanh cuộc sống của Liễu San San, khuê nữ của Liễu gia, ở phủ Dương Thành , tuy nhiên nàng nhỏ t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/am-tao-dia-phu>

1. Quyển 1 - Chương 1

Toàn phủ Dương Thành đều biết Liễu San San, khuê nữ của Liễu gia, bởi vì nàng nhỏ tuổi, bởi vì nàng sống nhờ nhà huynh trưởng y như nha hoàn; bởi vì nàng là một người ủ rượu tài giỏi nhất khiến Thôi gia tửu nổi danh; càng bởi vì nàng là nữ tử đẹp nhất phủ Dương Thành. Nàng năm nay mười sáu tuổi, mắt ngọc mây ngài, sóng mắt lưu quang, cười lên khuyên thành lại mị hoặc.

Thiên hạ đều biết phủ Dương Thành nhiều mỹ nữ, đi trên đường tùy tiện chụp mười nữ nhân thì đã có chín, tám người là mỹ nữ; còn lại là tiểu nữ oa chưa trưởng thành. Cho nên nữ tử đẹp nhất tự nhiên là đẹp như mộng như ảo, không giống phàm nhân.

Tiếc là một mỹ nữ trong mỹ nữ như vậy lại như dùng hết phúc khí trên khuôn mặt của mình, cho nên số phận của đệ nhất mỹ nữ lại tỷ lệ nghịch với dung mạo của nàng.

Khi Liễu San San bảy tuổi thì cha mẹ qua đời

Liễu gia có ba huynh muội. Đại ca Liễu Sùng cưới nữ nhi duy nhất của chương quầy Thôi gia tửu ở thành Đông làm vợ, tiếp quản Thôi gia tửu. Sau khi cha mẹ qua đời, Liễu San San và đệ đệ hai tuổi Liễu Bình

liền đến ở nhờ trong nhà đại ca.

Loáng cái, Liễu San San nay đã mười sáu tuổi

Tẩu tử Thôi thị của Liễu San San mỗi khi nhìn thấy nàng đều hận không thể mài răng nanh thành thạch tín mà độc chết nàng. Trước khi thành thân, Thôi thị cũng là mỹ nhân có chút danh tiếng ở phủ Dương Thành, nàng chính là chiêu bài để thu hút khách của Thôi gia tửu, nàng cười mời khách một tiếng, không ai có thể cự tuyệt. Nhưng Liễu San San không chỉ đẹp hơn nàng không biết bao nhiêu lần mà từ nhỏ được đi học, có tri thức hiểu lễ nghĩa, lại ủ rượu rất ngon, tính thông minh, khiến người yêu thích, lại ở trước mặt nàng luôn tỏ ra nhu thuận phục tùng, không tìm ra nửa điểm sai lầm, bị khi dễ thì khôn khéo đả kích vài câu khiến nàng không trả lời được. Thôi thị cứ nghĩ tới Liễu San San là lại hận đến nghiến răng, đêm không ngủ được.

“Tam nha đầu! bảo A Bình mau bỏ hết củi đi. Động tác của ngươi cũng mau một chút cho ta”

“Đã biết tẩu tử.”

“Đừng có chần chờ, nhà chúng ta không nuôi phế nhân”

“Đã biết tẩu tử.”

“Ngươi là heo sao? không nghe khách nhân bên kia kêu thêm rượu sao? Nuôi ngươi cũng không phải để ngươi ngồi không ăn cơm ah’

“Đã biết tẩu tử.”

Nhìn tới Liễu San San đi qua rót rượu cho khách, thân ảnh thuột tha, hấp dẫn không ít khách nhân nhìn theo, ngón tay của Thôi thị đang gảy bàn tính như muốn gảy rớt cả hạt châu ra. Giả vờ giả vịt, nha đầu chết tiệt kia lại dám diễn trò

Thôi thị thấy Liễu San San bị mình mắng thế nào cũng im lặng vâng lời, tức giận, nghiến răng nói với Liễu Sùng ‘hừ, Tam nha đầu nhà chúng ta khuôn mặt đẹp đáng người chuẩn, nếu lúc trước ngươi nghe ta đưa nàng đến Hồng Tứ phường làm vũ cơ, không chừng sẽ giúp được trong nhà, tốt hơn bây giờ ở nhà ăn bám rất nhiều”

‘Sao ngươi có thể nói vậy?’ Liễu Sùng tức đến đỏ mặt ‘San San là thân muội muội của ta, ta sao có thể đưa nàng đến nơi phong trần kia, sau này nàng làm sao mà lập gia đình? Ngươi có chút lương tâm được không, nhà chúng ta cũng không thiếu chút tiền này”

Thôi thị thấy hấn che chở cho Liễu San San, càng thêm tức giận, vỗ bàn nói ‘ngươi còn dám làm dáng với ta? Lúc trước không phải ngươi đến nhà ta ở rể, ngươi có thể làm chương quây của Thôi gia tửu sao? người có thể nuôi được đệ đệ, muội muội đã chết cha chết mẹ kia sao? người hiện có bản lĩnh cũng thôi đi, còn

dám nói ta không có lương tâm. Ta không có lương tâm mà gả cho kẻ nghèo hàn như ngươi? Được, ngươi hừ người không có lương tâm, đi theo đệ đệ, muội muội ăn bám của người đi”

Liều Sùng tức đến nói không nên lời

Thôi thị tiếp tục vỗ bàn, khí thế bức người “ngươi vào nhà ta, ta cho ngươi đưa hai đứa ăn bám kia đến ở cùng là quá có lương tâm rồi, người Liều gia các ngươi dựa vào cái gì lại bắt ta nuôi? hơn nữa trường tẩu như mẹ, ta đánh mắng bọn họ cũng là thiên kinh địa nghĩa, mới bảo bọn họ giúp đỡ chút việc, ngươi đã nói ta không có lương tâm, có phải muốn ta cung phụng bọn họ như tổ tông mới là có lương tâm đúng không?”

Liều Sùng tính ôn hòa, hiền hậu, bị Thôi thị chỉ mặt mắng không phải một hai ngày, dân chúng phủ Dương Thành nhìn cũng đã quen

Thôi thị mắng mệt mỏi, nghỉ ngơi một lát mới nhớ ra cửa nhà mình cũng nên thay đổi. Mấy năm nay đã có rất nhiều người tìm Liều Sùng để nói tới hôn sự của Liều San San. Mà bộ dáng Liều San San ngày càng lớn, Thôi thị lại càng thấy chướng mắt, đã sớm không muốn giữ nàng ở nhà nữa, gả đi còn có thể đổi chút tiền lễ hỏi. Cả phủ Dương Thành không ai không biết đến Liều San San, gả cho người có tiền, lễ hỏi sẽ càng dày, nếu Liều San San gả vào hào môn thì tẩu tử như nàng cũng không thiếu phần phú quý. Vì thế nàng cực kỳ để ý và soi mói chuyện hôn sự của Liều San San

Liều San San thêm rượu cho khách, quay đầu thấy Thôi thị đang mắng Liều Sùng liền đặt bầu rượu trước mặt nàng ta, ôn hòa nói ‘đây là nữ nhi hồng ta vừa mới ủ, thanh nóng trừ hỏa, tiêu đàm khởi ho, tẩu tử uống một chút cho khỏe’ dứt lời cầm khay đi vào trong, bỏ mặc Thôi thị và Liều Sùng đang ngáy ngốc nhìn bình rượu trên quầy.

Thanh nóng trừ hỏa, tiêu đàm khởi ho?

Cho đến khi thân ảnh của Liều San San biến mất khỏi tầm mắt, Thôi thị mới có phản ứng, tức giận rống lên “ngươi nhìn hồ ly tinh ngươi dưỡng đi, cũng đã khi dễ đến trên đầu tẩu tử, dám quanh co mà mắng ta”

Liều Sùng đáp “ngươi nghĩ nhiều, San San sao có thể khi dễ ngươi”

“Nghĩ nhiều, luôn là ta nghĩ nhiều. Ngươi che chở cho nàng như vậy, sau này nàng gả cho người, ngươi cũng là của hồi môn đi theo đi để che chở cho nàng. Ta với ngươi có là gì đâu”

Không đợi Thôi thị mắng xong, một người ngồi bên cửa sổ nhã gian đi ra, đến trước mặt Thôi thị và Liều Sùng nói một câu khiến cả Thôi thị rớt xuống.

Liều San San đi vào hậu đường liền quăng cái khay trong tay đi “con mẹ nó, bà tám dạ xoa kia thật là khinh người quá đáng mà”

Một tiểu nhị đứng bên cạnh liền cười nói “Tam cô nương, ngươi lại mắng, coi chừng sau này không gả được

ra ngoài ah”

Tiểu nhị làm việc ở Thôi gia tửu đều không thích lão bản nương mạnh mẽ lại keo kiệt, cũng biết Liễu gia tiểu thư diễm danh truyền xa thật sự không hiền thực lại mạnh mẽ cỡ nào. Liễu San San vốn còn có một nhị ca nhưng đã chết vào năm mười tuổi, vì thế mọi người vẫn quen gọi nàng là Tam cô nương

Liễu San San hừ lạnh “gả không được càng tốt, lão nương cứ ở đây, chộc cho bà tám kia tức chết”

Một tiểu nhị khác cũng khuyên ‘dù thế nào cũng là thê tử của ca ca ngươi, nếu ngươi khó xử cũng khiến ca ca ngươi khó làm, nhịn một chút, sau này gả cho người sẽ không phải ở đây bị khinh bỉ nữa’

Nhắc tới ca ca, Liễu San San mới miễn cưỡng nhịn, lại hỏi ‘Tiểu Bình đâu?’

Tiểu tiểu nhị nói “không phải lão bản nương vừa bảo hấn ra hậu viện chẻ củi sao?”

Liễu San San đi nhanh đến hậu viện, nhìn thấy Liễu Bình thân thể nhỏ bé yếu ớt đang chiến đấu hăng hái với đồng củi chất cao như núi

Nàng đi tới, nắm lấy cái búa trong tay hấn “Tiểu Bình, ngươi đi đọc sách đi, tỷ giúp ngươi chẻ”

Liễu Bình hai tay đã đỏ hồng cũng không chịu buông ra “tỷ, chẻ củi là việc của nam hài tử”

Liễu San San liền vỗ vào đầu hấn một cái “chút việc nhỏ này còn chưa khiến ta mệt chết, nếu ngươi đau lòng tỷ thì mau dụng tâm đọc sách, thi đậu Trạng Nguyên rồi đón tỷ đi hưởng phúc, biết chưa?”

Lúc này Liễu Bình mới buông cái búa xuống, lấy cuốn sách giấu sau đồng củi ra, chuyên tâm đọc sách. Nói thì dễ nhưng quả thật chẻ củi là công việc mệt chết người ah

Liễu San San đang đỡ thất lưng thở dốc lại thấy Thôi thị hấp tấp chạy tới, nàng thầm nghĩ không tốt. Nàng giúp Liễu Bình chẻ củi cũng không muốn bị bà tám dạ xoa này biết rồi lại nói mấy lời khó nghe. Thế nhưng Thôi thị lại thái độ khác thường chạy tới trước mặt nàng, tươi cười nói ‘San San, ngươi đúng là mệnh tốt nha, nhà chúng ta vậy mà lượm được bánh thịt từ trên trời rơi xuống nha’

Liễu San San thầm nghĩ: ta mất song thân từ khi còn nhỏ, lại sống với một tẩu tử như ngươi mà nói mệnh của ta tốt sao? hơn nữa chuyện liên quan tới Liễu San San nàng, tẩu tử là bị dụng đầu vào cửa hay sao mà cao hứng như heo mẹ động dục vậy?

Thôi thị cũng lười để ý Liễu San San nghĩ như thế nào, cười nịnh nói “Nhạc Thác công tử, nhi tử của Tri phủ lão gia tự mình tới cửa cầu hôn ngươi, ngươi gả qua đó là thiếu phu nhân, tha hồ hưởng thụ vinh hoa phú quý nha”

Nhạc Thác công tử, nhi tử của Tri phủ lão gia? cầu hôn?

Khi trong đầu Liễu San San còn hai dấu chấm hỏi to tướng thì nàng đã một thân hỉ phục ngồi trên kiệu hoa làm tân nương

Quan lớn nhất phủ Dương Thành chính là tri phủ lão gia, càng nổi danh với biệt hiệu Bánh Thịt lão gia. Sở dĩ gọi hần như vậy là khi hần còn trẻ không biết gặp phải vận cứt chó gì mà có được một khoản tiền lớn, thế là phát tài, sau đó hần dựa vào số tiền này mà mua được chức quan Tri phủ phủ Dương Thành. Quan trọng nhất là hần béo phì lại có thể cùng phu nhân cũng béo phì như hần sinh được một nhi tử văn thao vũ lược, tuần tú lịch sự, đó chính là Nhạc Thác công tử. Đây chẳng phải là trên trời rơi xuống một cái bánh thịt lớn sao? thậm chí không ít người còn ngầm nói với nhau là nhi tử này đầu thai làm chỗ rồi, một thanh niên tài tuấn như vậy, nên đầu thai vào nhà quyền quý mới có lời

Nhạc Thác đầu thai làm chỗ kia là người phong tao đứng đầu phủ Dương Thành, còn trẻ đã đỗ đạt, lỗi lạc phong lưu, ngay cả Hoàng thượng cũng tán thưởng hần phong độ tài trí hơn người. Mà năm nay hần mới mười tám tuổi, đúng lứa tuổi thích hợp để thành thân, có biết bao nhiêu thiếu nữ quỳ gối trước giày của hần. Thế nhưng hần thi đậu trở về, được bằng hữu đãi tiệc đón gió tấy trần ở Thôi gia tửu, hần cách cửa sổ nhà gian liếc mắt liền nhìn trúng Liễu San San, lập tức tới nhà cầu hôn. Tuy rằng xưa này tài tuấn xứng với mỹ nữ, mỹ nữ cũng nên phối với tài tuấn nhưng tin dữ đột ngột này khiến nam nữ trẻ tuổi trong phủ Dương Thành đều bị ai cực kỳ. Thống khổ nhất là ngay cả một cơ hội cho người ta cũng không có. Thậm chí có văn nhân đã cảm khái viết rằng: cỏ cây động dung, thiên đại đau khổ, người người rơi nước mắt. Nghe có mùi chua chua nhưng hình dung vô cùng chính xác.

Liễu San San lại không rảnh để quản người khác nghĩ gì, chỉ nghĩ tới Nhạc Thác công tử đã nói một câu vô cùng hợp ý nàng ‘nếu San San gả cho ta làm thê tử, có thể đưa đệ đệ của nàng đến cùng ở, ta sẽ chiều cố hần như bào đệ, còn mời tiên sinh đưa hần lên kinh dự thi’

Lời này khiến nàng kinh hỉ vô cùng, Thôi thị càng cao hứng gấp trăm lần. Liễu San San gả cho hào môn, nàng đã thấy là bánh thịt từ trên trời rơi xuống, nếu Liễu San San dẫn theo đệ đệ ăn bám cùng đi thì đúng là song hỉ lâm môn. Vậy nên Thôi thị không đợi Liễu San San có ý kiến đã gạt đầu thay nàng, sợ qua thôn này sẽ không còn khách điểm, người ta mà đổi ý thì chết. Do đó hai ngày sau, kiệu hoa đỏ thắm đã dừng trước cửa Thôi gia tửu

Liễu San San ngồi trên kiệu hoa, nghiêng ngẫm nguyên nhân Nhạc Thác chọn nàng

“Đại ca, Nhạc Thác công tử chỉ từ xa nhìn thấy ta một cái, rốt cuộc là coi trọng ta ở điểm nào mà nhất định đòi lấy ta?”

“Hần nói...thích uống Nữ nhi hồng thanh nóng trừ hỏa, tiêu đàm khỏi ho của người”

Kiệu hoa dừng lại, bên ngoài vang lên tiếng người ồn ào, có lẽ đã đến phu gia

Theo tập tục của phủ Dương Thành, chú rể phải cỡi ngựa đi trước đội ngũ đón dâu, đến trước cửa nhà thì xuống ngựa, công tân nương hạ kiệu.

Thừa dịp bên ngoài còn đang xôn xao, hỗn loạn, Liễu San San lặng lẽ nhắc khăn voan lên, muốn nhìn xem tình huống bên ngoài lại đột nhiên phát hiện bên cạnh mình có một thiếu niên mười lăm, mười sáu tuổi, dung mạo thanh tú chưa hết vẻ trẻ con, da trắng như giấy, đang một tay chống cằm, nghiêng cứu, thăm dò nàng từ trên xuống dưới.

Cỗ kiệu này vốn chỉ có một mình nàng được ngồi, thiếu niên này là từ đâu xuất hiện? hơn nữa hấn vào đây khi nào? sao nàng lại hoàn toàn không hay biết gì?

Liễu San San kinh ngạc trừng mắt nhìn thiếu niên kia, lại phát hiện hấn không có nửa người dưới. Khăn voan trên tay lập tức rơi xuống, cả người nàng run lên

Không để cho nàng kịp lên tiếng, thiếu niên kia đã kéo tay nàng, tươi cười nói “cô nương đừng sợ, ta là tới đón người”

Đón nàng? nam nhân chỉ có nửa người này là phu quân tương lai đến đón nàng hạ kiệu?

Đúng lúc này bên ngoài có tiếng bước chân đến gần cùng tiếng hoan hô, có lẽ là chú rể đang tới

Liễu San San nhìn khuôn mặt trắng như quỷ của thiếu niên kia, đột nhiên có dự cảm xấu, đang muốn lên tiếng thì thiếu niên kia lại lôi kéo nàng bay lên, cười nói ‘cô nương, chúng ta đi’ lời còn chưa dứt, thân thể của nàng đã để theo thiếu niên kia mà xuyên qua..đỉnh kiệu, sau đó lơ lửng giữa không trung.

Liễu San San cảm thấy như mình đã gặp quỷ. Nàng vội cúi đầu xuống, nhìn thấy người săn sóc dâu xóc màn kiệu lên, một nam tử trẻ tuổi mặc hỉ bào đưa lưng về phía nàng, mà Liễu San San bên trong kiệu lại mềm oặt, ngã úp sấp bên cạnh hấn. Đám đông kinh hô, rối loạn.

Liễu San San cảm thấy mình thực sự đã gặp quỷ, quay đầu nhìn thiếu niên đang lôi kéo tay nàng.

Lúc này nửa thân dưới của thiếu niên này đã hiện ra, hấn bố sam tầm thường, dáng người hơi gầy, làn da tái nhợt gần như trong suốt dưới ánh mặt trời, làm cho người ta cảm thấy như chỉ một cơn gió cũng có thể xô ngã hấn

Liễu San San kinh ngạc hỏi hấn:”Người là ai, đây là có chuyện gì?”

Thiếu niên kia cười, lộ ra hai khỏa răng nanh ‘mỗi lần, mỗi người đều hỏi như vậy’ ngữ khí không chút kiên nhẫn

“Ta là Tập Thư, Vô Thường chốn Âm ty”

2. Quyển 1 - Chương 2

Tập Thư là ai Liễu San San không biết, nhưng Vô Thường là gì, nàng tuyệt đối hiểu rõ

Vừa nghĩ tới người này vừa rồi rút hồn phách của nàng rồi khỏi thân thể như nhỏ củ cải, Liễu San San liền thấy sợ hãi, vội hỏi ‘ta...đã chết?’

Tập Thư không trả lời, xoay người lôi kéo nàng tiếp tục bay

Liễu San San bị hắn kéo, người đã nhanh chóng bay ra ngoài, thậm chí nàng còn chưa kịp quay đầu nhìn xem thân thể của mình bên dưới thế nào. Nàng còn chưa kịp vui vì lập gia đình đã mặc danh kỳ diệu mà chết đi. Liễu San San bị Tập Thư lôi kéo, đầu óc choáng váng, không biết mình bay đi đâu, bao lâu.

Lực đạo của Tập Thư không lớn lắm, cũng không cảm giác được nhiệt độ cơ thể của hắn là ấm áp hay lạnh băng

Liễu San San nhớ Vô Thường trong các gánh hát diễn đều là hung thần ác sát, tướng mạo xấu xí, một đen một trắng, tay cầm thiết liên câu hồn phách người đến âm tào địa phủ, sao người đến bắt nàng lại là một thiếu niên thanh tú? Nàng không còn sợ nữa, tò mò hỏi ‘Vô Thường các người đi bắt người đều bay như vậy sao?’

Tập Thư cười nói “trước giờ đều là đi, hôm nay đang vội. Người xem, ta ngay cả y phục còn chưa kịp mặc đã chạy tới, mới rồi tìm người lại tốn chút thời gian, không bay sợ sẽ làm canh giờ, thỉnh cô nương thứ lỗi”

Bắt người khác người không vội, cố tình tới ta người liền vội, sao người không để năm, mười năm nữa hãy tới tìm ta.

Liễu San San nghĩ tới liền cảm thấy ức chế vô cùng, đã gặp qua người mệnh không tốt nhưng chưa từng thấy ai không tốt như nàng. Là cô nhi cũng thôi đi, bị tẩu tử dạ xoa áp bức cũng không tính, còn khiến nàng mặc danh kỳ diệu chết trong lúc thành thân. Đời trước nàng đã gây nghiệp chướng đến mức nào mà đời này là có mệnh cách trên trời dưới đất chỉ có một thể này?

Liễu San San vừa ức chế vừa đánh giá Tập Thư.

Nhìn gần mới phát hiện nơi khoe miệng hắn có hai xoáy nhỏ, tuy không phải là mỹ nam tử nhưng cũng là thiếu niên diện mạo tuấn tú. Ai nói Vô Thường đều là bộ mặt dữ tợn không đáng nói chứ. Liễu San San nhìn không được vừa âm thầm đánh giá vừa mắng đám thuyết thư cùng con hát đến cầu huyết lâm đầu.

Không kiến thức không đáng sợ; không có kiến thức mà làm bộ có kiến thức cũng không đáng sợ; đáng sợ là nàng bị đám không có kiến thức kia lừa dối mà nàng lại tin không chút nghi ngờ. Đúng là sỉ nhục mà.

Có lẽ vì bề ngoài của Tập Thư đã đảo lộn quan niệm truyền thống của nàng, cũng có thể vì chết ngoài ý

muốn lại rất thoải mái. Lúc này Liễu San San không cảm thấy bất an hoặc kinh ngạc nữa, ngược lại còn có chút tò mò

“Tập Thư, ta như thế này là chết kiểu nào?”

Tập Thư nhìn nàng, ngăn người “hai tháng qua ta bắt người, không ử rữ thì chính là gào khóc, người là người duy nhất biết mình đã chết còn cười vui vẻ như vậy. Người chán sống hả?”

Câu hỏi của hắn lại khiến Liễu San San rơi lệ. Chán sống bình thường dùng để mắng chửi người cơ mà.

Nói chuyện vài câu, Tập Thư đã mang nàng hạ xuống. Liễu San San bị sáng ngời trước mặt làm lóa mắt suýt không mở mắt ra được. Tập Thư đã buông tay nàng, nói “chúng ta đến”

Đến? Đến âm tào địa phủ sao?

Liễu San San vừa chậm rãi thích ứng với ánh sáng, vừa ân cần hỏi thăm gia phả đám thuyết thư và con hát. Ai nói địa phủ đen thui chướng khí mù mịt? nếu Tập Thư không nói hắn là Vô Thường thì nàng nhất định nghĩ mình đã thành tiên.

Lúc này đột nhiên vang lên một loạt thanh âm cung kính “Thần Quân dừng hồ nháo nữa, thỉnh Thần Quân lập tức theo chúng tỳ chức trở về”

Ánh mắt đã thích ứng với ánh sáng, Liễu San San ngây ngốc nhìn đám người ăn mặc lờ lờ đứng trước mặt mà nàng không biết là ai, tựa như một phái đoàn làm quan, tư thế hết sức cung kính.

Nhìn quanh trừ bỏ đám người này cũng chỉ có nàng và Tập Thư, chẳng lẽ bọn họ đang nói chuyện với nàng? Thần Quân? Đó là cái gì?

Khi Liễu San San còn đang người, đám người trước mặt nàng cũng ngây ra, hai mặt nhìn nhau “làm sao có thể là...”

Có người vừa nhìn vào cuốn giấy trắng giống như thánh chỉ rồi lại nhìn vào mặt nàng, thần sắc cứng ngắc rồi lại cứng ngắc.

Liễu San San tuy thường xuyên bị mọi người chú ý nhưng bị một đám người mắt to mắt nhỏ nhìn chăm chăm vẫn là hiếm có. Nàng nghĩ mình là người mới tới liền chủ động phát tay với bọn họ, còn cười rất nhiệt tình. Nhưng người đang cầm cuộn giấy trắng lại giống như thấy quỷ, buông cả cuộn giấy trong tay.

Liễu San San bị tổn thương nặng nề, nhiệt tình, thân mật, tươi cười lại bị người khác xem như thấy quỷ. Tiêu chuẩn thẩm mỹ của âm tào địa phủ đúng là không nói lý

Đang lúc giằng co đột nhiên có một trung niên nma tử mặc tử bào từ sau chạy tới, nhìn bộ dáng cũng là quan to chỉ là Liễu San San không biết quan phục đó là chức vị gì. Người nọ thở hổn hển chạy tới gần, nàng mới nhìn rõ mặt hắn. Tướng mạo không có gì đặc biệt, có điều bộ dáng hiên ngang lắm liệt, vóc người khô ngô, vẻ mặt gì tức giận mà có chút hung tướng

Hắn hung hăng trợn mắt nhìn Tập Thư, nghiêng răng hỏi ‘ngươi mang ai về vậy?’

Tập Thư ngẩn ra, cười thiên chân vô tà “không phải là ngài phân phó dẫn vị kia trở về sao?”

Trung niên nam tử liền trán nổi gân xanh, tay nắm thành quyền. Liễu San San nghĩ nếu không có một đám người đang nhìn, hắn nhất định sẽ đánh Tập Thư một trận

Tập Thư lại vô tội nói “Lục đại nhân, sáng sớm ngài đá ta ra khỏi chốn, bảo phải đến phủ Dương Thành làm việc, còn nói đưa Nhạc Thác Thần Quân hôm nay thành thân về đây hay sao?”

Lục đại nhân bạo phát ‘ngươi cũng biết phải mang Nhạc Thác Thần Quân về, vậy ngươi mang ai đến đây?’

“Không phải vị này...”Tập Thư khom người cúi chào Liễu San San, được nửa đường thì dừng lại, quay đầu hỏi ‘Lục đại nhân, hình như ngài chưa nói cho ta biết Nhạc Thác Thần Quân là nam hay nữ’

Lục đại nhân rốt cuộc không nhịn được nữa, vừa đánh Tập Thư vừa mắng “ngươi là đầu heo hay ngủ đến thành đầu heo hả?Ta bảo ngươi đi đưa tân lang về, ngươi không biết tân lang là nam hay nữ sao?là nam nhân mặc hồng y phục ah. Ngươi nhìn đi, người bên cạnh ngươi là nam hay nữ?”

Lục đại nhân giọng thì lớn, ra tay lại hung hãn, vừa chửi vừa mắng. Liễu San San trốn bên cạnh còn nghe được quyền phong vu vu, mà hắn không hề cố kỵ cũng không sợ đánh chết người. Mà cũng đúng thôi. Nơi này vốn là nơi chỉ người chết mới có thể đến, đương nhiên không sợ chết người rồi

Tập Thư ôm đầu, cũng biết mình đã phạm phải sai lầm lớn ‘ta còn chưa học để phân biệt rõ tân lang và tân nương ah. Phải làm sao bây giờ?’

Lục đại nhân miễn cưỡng dừng tay, nhìn các quan viên đang sững sờ lại quay đầu đá một cước vào mông Tập Thư “mau đi xem lại cho ta, nếu ngươi còn mang sai người làm canh giờ, lão tử sẽ móc mắt ngươi xuống gắn lên mông ngươi”

Tập Thư vội ôm mông chạy ra ngoài

Lục đại nhân còn hô với theo ‘nhớ rõ là hồng y phục nha’

Liễu San San nghe hắn mắng mà da đầu run lên, đầu óc choáng váng, theo bản năng nhắc nhở hắn “chủ trì lễ quan và người săn sóc dâu cũng mặc quần áo đỏ nha”

Lục đại nhân quay đầu nhìn nàng, ánh mắt thâm trầm. Liễu San San vội cúi đầu, ngậm miệng. Tuy Tập Thư bắt sai người nhưng đã là Vô Thường, hẳn sẽ không bị bệnh mù màu hoặc không biết chú rể ở dương gia thế nào, nàng nhắc nhở như vậy là dư thừa rồi

Lục đại nhân đột nhiên nhảy dựng lên, điên cuồng hét lớn về phía Tập Thư ‘tiểu tử, là tân lang nha, người lại bắt sai...”

Tập Thư đã sớm không thấy thân ảnh

Không khí có chút tẻ ngắt

Liễu San San nhìn Lục đại nhân, lại nhìn đám người đang đờ người, muốn làm rõ tình huống nhưng thấy Lục đại nhân còn đang nổi nóng nên không dám hỏi nhiều, chỉ đứng yên sững sờ.

Nơi này không biết là chốn nào trong âm tào địa phủ mà sương trắng mênh mông, dường như bọn họ đang đứng trước một cửa thành thật lớn, rất cao lại bị sương trắng bao phủ, ngẩng đầu chỉ có thể miễn cưỡng nhìn thấy nửa cửa thành, phần lớn đều bị ẩn trong sương mù

Liễu San San sững sờ, suy nghĩ cẩn thận về đoạn đối thoại giữa Lục đại nhân và Tập Thư. Lẽ ra người Tập Thư phải mang về chính là Nhạc Thác công tử sẽ thành thân với nàng, may mắn là nàng còn chưa gả, nếu không chẳng phải sẽ thành quả phụ sao? Có điều ngữ khí của bọn họ khi nhắc tới Nhạc Thác công tử vô cùng cung kính, còn gọi hắn là Nhạc Thác Thần Quân. Nàng vừa hiểu được một chút lại như rơi vào mộng ảo. Thần Quân chẳng phải là tôn xưng đối với thần tiên trên trời sao? còn có một đồng người đang đứng ở đây chờ hắn, rốt cuộc Nhạc Thác công tử có thân phận gì?

Không lâu sau Tập Thư đã dẫn theo một nam tử rơi xuống trước mặt bọn họ

Liễu San San lén liếc mắt nhìn nam tử kia một cái, vừa nhìn thấy, nàng đã có chút choáng váng.

Nam tử này tầm mười bảy, mười tám tuổi, mặt mày vô cùng tuấn tú, một thân hỉ phục tân lang càng làm lộ vẻ phong thần tuấn lãng của hắn. Có điều khoe mắt đuôi lông mày của hắn luôn nhướng lên, tựa hồ đối với ai cũng cười, hiền lành lại có chút phong lưu ngả ngớn. Hắn thấy Liễu San San nhìn lén mình liền xoay người cười với nàng “San San”

Liễu San San tự xưng ở Thôi gia tửu duyệt người vô số, cũng có chút khả năng chống cự nhưng lúc này mới biết mình kiến thức nông cạn, suýt chút nữa bị nụ cười của hắn làm ngất xỉu, ngây ngốc nhìn hắn không nói gì

Bộ dáng của nàng như thế khiến Nhạc Thác thấy buồn cười, đang muốn lên tiếng thì một người ở phía sau đã tiến lên ngăn cản hắn “Thần Quân, thỉnh theo chúng ty chức trở về, đừng hồ nháo nữa”

Những người khác cũng vậy lại, nhất thời tiếng nói xôn xao ồn ào. Nhạc Thác bị bọn họ lôi kéo, không

rảnh để quan tâm Liễu San San

Tập Thư thấy Liễu San San kinh ngạc liền kéo nàng đến bên cạnh giải thích “Nhạc Thác Thần Quân là chất tử của Bắc Cực Tử Vi Đại Đế, trước giờ tính tình có chút hồ nháo, mấy ngày trước đột nhiên nói muốn hạ phàm để thể nghiệm nhân gian, Ngọc Đế Thiên Quân liền chuẩn. Nào ngờ Thần Quân không hài lòng việc để hắc đầu thai đến nhà đế vương, trước khi nhập luân hồi đã lên sửa lại mệnh số, đầu thai sai chỗ. Luân Chuyển Vương sau khi phát hiện ra liền báo cho Thiên Quân, Thiên Quân lập tức ra lệnh cho các thiên quan đến đón Thần Quân trở về”

Liễu San San càng thêm ngạc nhiên. Thì ra Nhạc Thác đúng là đầu thai lầm chỗ

Giăng co một hồi, đám thiên quan rút cuộc cũng lôi kéo được Nhạc Thác đi xa, cuối cùng chỉ còn là một đám mây to bay lên. Liễu San San ngẩng đầu nhìn nửa ngày cũng không biết đám mây đó bay về đâu. Có điều lúc này cũng không phải là lúc nghiên cứu các thần tiên kia đi về đâu.

Lúc này trước cửa thành chỉ còn lại Liễu San San và Tập Thư cùng Lục đại nhân

Lục đại nhân thấy những người kia đã đi khuất mới dịu giọng nói với Tập Thư “may mà lần này không sai?” lại hoài nghi hỏi ‘sao trở về nhanh vậy? lần này người liếc mắt một cái là có thể nhìn ra ai là tân nương sao?’

Tập Thư ngượng ngùng cười “không, lúc trước đã bắt lầm người, lần này ta không dám khinh suất nữa. Nhìn thấy một đám người mặc đồ đỏ, ta không phân biệt được liền tìm một người hỏi xem ai là tân lang, sau khi người nọ chỉ cho ta biết, ta liền mang Thần Quân trở lại”

Lục đại nhân tán thưởng gật đầu, lại hỏi “người nói tìm người hỏi, đã hỏi thế nào?”

Tập Thư thần nhiên nói ‘ta hiện hình hỏi một lão đầu bên cạnh tân lang là ai, hắc cũng không nhìn thấy ta, chỉ về phía trước nói nam nhân mặc hồng y phức tạp nhất chính là tân lang, vậy nên ta mới biết”

Lục đại nhân trầm mặc một hồi rồi nhảy dựng lên, đánh Tập Thư “ngươi, đồ chết bầm, ngươi có thấy Vô Thường nào đi câu hồn còn hiện hình tìm người hỏi chưa? ngươi là heo sao?”

“A! Cứu mạng a... Lục đại nhân ta sai lầm rồi, lần sau nhất định không...”

“Ngươi còn muốn có lần sau?!”

Liễu San San nhìn tình cảnh hỗn loạn trước mắt, hỏi ‘vậy...ta làm sao bây giờ?’

Hai người đang đánh, đang cầu xin tha thứ lập tức im bặt

Lục đại nhân nhìn nàng, lại nhìn Tập Thư, sau đó đá hấn một cước “mau đưa người về hoàn dương”

Liều San San vốn nghĩ vậy là xong, không ngờ đây chỉ mới là bắt đầu.

Tập Thư đưa nàng lơ lửng giữa không trung, nhìn tiểu mộ phần bên dưới, tò mò hỏi ‘ta nghe nói ở nhân gian khi người ta chết đi phải quàn mấy ngày, làm đủ lễ cúng bái gì đó, sao nhanh vậy đã chôn rồi?’

3. Quyển 1 - Chương 3

Liều San San nhìn Liều Bình quỳ trước mộ phần khóc đến không dậy nổi, trong đầu trống rỗng

Phía dưới Liều Sùng đang trả tiền công cho những người trợ giúp, Thôi thị thì phần nộ mắng ‘đúng là xui tám đời mà, vất vả lắm mới bám được vào cửa nhà giàu, vậy mà lại chết ngay trong ngày đại hỉ, còn khắc chết tân lang nhà người ta. Nhà chúng ta đã phạm phải tội gì mà đường ra một Tang Môn Tinh như thế, còn xây mộ phần làm gì, bốn nàng vào chiếu rồi ném ra bãi tha ma là xong. Đừng làm hỏng phong thủy’

“Người đủ rồi đi” Liều Sùng mặt mày xanh mét, tức giận mắng “San San từ nhỏ mệnh khổ, nay lại chết sớm, người làm tẩu tử không thương thì thôi, người đã chết người còn nói như vậy, lương tâm của người bị chó ăn rồi sao?”

Thôi thị bị mắng liền ngẩn ra, sau đó khóc nháo không ngừng, vừa khóc vừa than số mình mệnh khổ, trượng phu không thương... thanh âm cực kỳ chói tai

Liều San San không rảnh để nghe bên dưới nói gì, trong đầu nàng chỉ có một suy nghĩ: thân thể của nàng đã bị chôn, vậy giờ nàng nên làm gì? cho đến khi đám người Liều Sùng đã rời đi, trong đầu nàng vẫn là một mảnh trống rỗng

Tập Thư lời kéo tay nàng, áy náy nói xin lỗi, thời gian ở âm phủ nhanh hơn dương gian, vừa rồi người ở dưới trong chốc lát, dương gian đã qua hai, ba ngày. Lúc ta quay lại tìm Nhạc Thác Thần Quân mà mang theo người hoàn dương thì đã không chậm trễ đại sự của người rồi”. Thấy Liều San San vẫn đang đại ra, không có phản ứng, hấn liền không đành lòng, khuyên ‘hiện tại người cũng không có cách nào hoàn dương, vậy theo ta trở về đi’

Chắc chắn kết quả này sẽ khiến Tập Thư khi quay trở về sẽ lại bị Lục đại nhân đánh đòn

Liều San San nhìn Tập Thư bị đánh đến đầu đầy đất, dần dần mới có phản ứng, tiếp nhận chuyện mình đã chết.

Đánh Tập Thư xong, Lục đại nhân mới hỏi danh tính bát tự của Liều San San, sau đó vội vàng chạy đi, bảo Tập Thư và Liều San San đứng yên trước cửa thành mà đợi

Tập Thư nói Lục đại nhân tên gọi Lục Kiên, là Phật Ác Tư, một trong tứ đại Phán Quan, chuyên phụ trách xử trí những quỷ hồn đã làm chuyện ác khi còn sống.

Liễu San San ngày thường bị tẩu tử ức hiếp, không có thời gian để ý tới truyền thuyết quỷ thần, chỉ có chút kiến thức cơ bản mà Tứ Đại Phán Quan là điều duy nhất nàng biết.

Âm tào địa phủ có Thập Điện Diêm La, mười vị Diêm Quân phụ trách mỗi điện đều có Phán Quan hỗ trợ. Phán Quan cũng có nhiều nhưng quan trọng nhất là Tứ Đại Phán Quan bên cạnh Diêm La vương, phân biệt là Thượng Thiện Tư, Phật Ác Tư, Sát Tra Tư và Âm Luật Tư.

Liễu San San cũng chỉ biết đứng đầu Tứ Đại Phán Quan là Phán Quan chủ quản Âm Luật Tư, tên gọi Thôi Ngọc, ngoài ra không biết gì nữa cả

“Người đừng thấy Lục đại nhân bộ dáng mắng chửi người hung ác, thật ra tâm địa rất tốt. Hắn như vậy là do đã quen hù dọa các hung hồn ác quỷ mà thành”

Tập Thư mới bị đánh lại khen ngợi người đánh mình, Liễu San cảm thấy hắn không chỉ là Vô Thường không xứng chức, còn là một kẻ thích bị ngược. Nàng nhàm chán hỏi ‘vậy tiếp theo ta phải làm gì?’

Tập Thư trấn an “hắn là sẽ để người chuyển thể đầu thai, trước kia cũng từng có chuyện bắt làm người, nếu không thể hoàn dương, bình thường đều lập tức cho chuyển nhập luân hồi”

Liễu San San gật đầu, trong lòng lại không nở. Từ nhỏ Liễu Bình đã ỷ lại vào tỷ tỷ, giờ không có nàng, hắn phải làm sao? có bị tẩu tử dạ xoa kia khi dễ hay không?

Liễu San San còn đang giật mình thất thần, đột nhiên bị Tập Thư nắm cánh tay kéo vào ven đường mới lấy lại tinh thần hỏi ‘sao vậy?’

Lúc này có mấy người từ phía trước đi tới, cũng là từ cửa thành đi ra, cũng không biết bọn họ từ đâu mà đến

Tập Thư vừa lôi kéo Liễu San San lui sang một bên, mấy người kia đã đến gần bọn họ, mấy người khom người trước mặt một nam nhân, nói ‘Hành Tư Quân, ty chức đưa đến đây thôi

Nam tử kia gật đầu, mấy người kia liền xoay người, lập tức biến thành ánh sáng, rời đi

Nam nhân được gọi là Hành Tư Quân nhìn chung quanh, liếc mắt nhìn thấy Liễu San San và Tập Thư liền xoay người lại. Về mặt của hắn không có biểu tình gì, không có từ nào để hình dung ngũ quan tuấn mỹ của hắn. Hắn đứng trong đám sương mù trắng xóa, toàn thân tỏa ra khí độ ung dung như gần như xa, trông mắt đen sâu như mực, ánh mắt đậm đậm tựa như phát ra một cỗ lãnh ý.

Nhìn thấy hần, Liễu San San liền thấy năng lực miêu tả của mình gặp phải sự khiêu chiến thật lớn. So với tướng mạo của hần, Nhạc Thác nhất thời kém xa mấy trăm dặm, không chỉ ngũ quan không tuấn mỹ bằng hần mà ngay cả dáng người, khí độ cũng thua xa.

Tập Thư lại kích động hơn nhiều, cẩn thận tiến lên, cung kính nói “ngài...ngài chính là Hành Tư Quân?”

Hành Tư Quân liếc mắt nhìn hần, gật đầu, không nói chuyện

Sau đó Tập Thư liền nói năng lộn xộn, có lẽ do quá kích động, Liễu San San nghe cũng không hiểu.

Hành Tư Quân cắt ngang lời hần ‘sao lại có hồn phách phạm nhân ở đây?’

Liễu San San nhìn Hành Tư Quân hồi lâu mới ý thức được hần đang nói mình. Đúng nha, nàng hiện tại coi như đã chết, chỉ còn lại hồn phách.

Ngữ khí của Hành Tư Quân tràn ngập nghi hoặc, cho thấy hồn phách phạm nhân như nàng không nên đứng ở đây.

Liễu San San nhất thời tức giận vô cùng.

Từ thái độ của đám người vừa rồi đối với hần, cho thấy hần hần cũng là một thần tiên. Một thần tiên như Nhạc Thác đã hại nàng oan uổng bị bắt tới địa phủ không thể quay về. Liễu San San tức giận, ẩn tượng đối với thần tiên bị tụt điểm thể thảm, những lời vừa rồi của Hành Tư Quân lại khiến nàng cảm thấy bị khinh bỉ. Âm tào địa phủ này là chốn nào chứ, chẳng lẽ vì hần là thần tiên liền cho rằng nàng không xứng sao? là thần tiên thì có thể xem thường phạm nhân sao?

Liễu San San máu nóng bốc đầu, ngữ khí cực kỳ không tốt “chẳng lẽ nơi này chỉ có thần tiên các người mới được tới, phạm nhân chúng ta thì không?”

Hơn nữa nơi này là âm tào địa phủ, một thần tiên bị đưa đến âm tào địa phủ thì có chuyện gì tốt, nói không chừng là ở trên trời phạm phải tội gì mới bị phạt xuống đất

Quả nhiên lời vừa dứt, ánh mắt của Hành Tư Quân liền trầm xuống, mày nhíu lại

Liễu San San còn không sợ chết mà khiêu khích nhìn thẳng vào mắt hần, cực lực biểu hiện biểu tình khinh thường với thần tiên của nàng. Mềm sợ cứng, cứng sợ không muốn sống. Dù sao lão nương cũng đã chết, còn sợ một thần tiên bị phạt như người sao?

Tập Thư thấy hai người giằng co, lúc này mới lấy lại khả năng nói chuyện, vội vàng giải thích sự việc với Hành Tư Quân “Lục đại nhân bảo chúng ta đứng đây chờ, Hành Tư Quân, ngài là tự mình đi trước hay là...”

Tập Thư còn chưa nói xong, liền thấy có hai người từ cửa thành đi ra, lực chú ý của Liễu San San liền bị bên này hấp dẫn.

Hai người này là Lục Kiên và một phụ nhân xinh đẹp động lòng người. Bọn họ vốn đi về phía Liễu San San và Tập Thư, vừa nhìn thấy Hành Tư Quân liền thay đổi cước bộ “Hành Tư Quân đã đến? sao lại không vào?”

Hành Tư Quân khách khí gật đầu, ngữ khí thản nhiên “vừa tới, đang muốn đi vào”

Phụ nhân xinh đẹp kia cười khanh khách, nói với Liễu San San ‘ngươi là San San? Ta là Mạnh Bà”

Liễu San San bị xưng hô thân thiết của phụ nhân kia làm không được tự nhiên, lại bị lời giới thiệu của nàng làm khiếp sợ. Nàng là Mạnh Bà?

Liễu San San không chút che giấu mà đánh giá phụ nhân kia vài lần. Mặt tròn như mặt trăng, mắt như sao sớm, dáng người thướt tha, phong nhã hào hoa. Nữ tử xinh đẹp nhu vậy lại là Mạnh Bà trong truyền thuyết?

Liễu San San nghĩ tới nàng vẫn luôn tin Mạnh Bà là một lão bà tóc trắng như cước, tay chống gậy拄杖 nay nhìn hình tượng hoàn toàn đảo lộn phía trước, lại bị phần ân cần hỏi thăm giả phả các thuyết thư và con hát vài lần.

Mạnh Bà nhìn biểu tình nghi hoặc của nàng vẫn cười thân thiết “vừa rồi Lục phán quan đã nói chuyện của ngươi, ta đã kiếm ta giúp ngươi, vốn nên cho ngươi lập tức chuyển thể đầu thai nhưng vì Luân Chuyển Vương ở điện thứ mười vì mới nhận nhiệm vụ nên lơ là, để Nhạc Thác Thần Quân lên sửa lại mệnh cách, bị Tàng Vương miễn chức, do đó Chuyển Sinh điện thời gian này có rất nhiều việc, trong chốc lát không thể nào sắp xếp cho ngươi đi đầu thai, chắc là ngươi phải chờ một chút”

Liễu San San ngăn người “phải đợi bao lâu?”

Tuy mới ở âm tào địa phủ có nửa ngày ngắn ngủi mà quan niệm của nàng lại nhiều lần bị đảo lộn, nhưng trong ấn tượng của nàng âm tào địa phủ vẫn là nơi âm trầm đáng sợ. Nàng không được hoàn dương chẳng lẽ bắt nàng ở nơi quỷ quái này chờ sao?

Mạnh Bà cười nói ‘không lâu đâu”

Liễu San San vừa mới thở phào một hơi, lại nghe nàng nói “chờ một năm là được rồi”

Một năm? là được rồi? Liễu San San khóc không ra nước mắt “sao phải đợi lâu như vậy?”

Chẳng lẽ trong một năm này, nàng phải sống kiếp cô hồn dã quỷ?

“Vốn quỹ hồn đến âm tào địa phủ cũng không phải lập tức được đầu thai, nhanh thì một tháng, lâu thì vài năm, thậm chí hơn mười năm cũng có. Âm tào đại phủ một ngày có tới mấy ngàn vạn quỹ hồn, sung quân đến các điện phán, sau đó nghe Luân Chuyển Vương nơi đó an bài hướng phóng sinh. Nhạc Thác Thần Quân nửa tháng trước lên sửa mệnh cách đầu thai của mình, làm số phận của nhiều người cũng bị thay đổi theo. Luân Chuyển Vương vừa phải thỉnh tội với Thiên Quân vừa lo tu chỉnh các mệnh cách bị hỗn loạn, vì thế thời gian này quỹ hồn xếp hàng chờ đầu thai đã kéo dài lên tới tận trời rồi. Hơn nữa Luân Chuyển Vương hiện tại cũng là mới tới, cần thời gian thích ứng, cho nên dù người chết oan cần được đầu thai ngay lập tức thì vẫn phải chờ một năm mới có thể sắp xếp cho người được”

Liễu San San khóc không ra nước mắt. Mạnh Bà thấy thế lại an ủi nàng “đừng lo lắng, cũng do Tập Thư bắt làm người tới đây nên một năm này sẽ không để người làm cô hồn dã quỷ. Trong thành chúng ta vốn có rất nhiều chức vị cho người ở lại nhậm chức, người ở lại trong thành, ta sẽ an bài một nơi cho người, sẽ không bạc đãi người. Một năm sau nhất định sẽ để người đi đầu thai, thế nào?”

Nói thẳng ra là chỉ để nàng ở lại làm nhân viên tạm thời mà thôi.

Liễu San San nghĩ mình có hoàn dương, trở về nhân gian cũng tiếp tục làm nha hoàn cho Thôi gia tử, như vậy ở lại âm tào địa phủ làm nhân viên còn có chút mới lạ, hơn nữa Mạnh Bà luôn mỉm cười với nàng nhìn cũng thấy thoải mái hơn tẩu tử dạ xoa kia nhiều. Hướng chỉ nàng cũng không thể hoàn dương, vì thế Liễu San San lập tức đáp ứng

“Chuyển Sinh điện đang cần nhân sự nhất, người tới đó đi” Mạnh Bà ở âm tào địa phủ là một nữ thần danh tiếng vang dội, được nàng tự mình an bài, Liễu San San cảm thấy rất vinh hạnh, đâu dám chọn tam lầy tức, vội gật đầu

“Vậy thì tốt, chúng ta đi thôi”

Nhìn về phía cửa thành chỉ thấy được một nửa, Liễu San San nghĩ sau này phải ở lại đây, cũng cần biết về lãnh đạo trực tiếp của mình, liền hỏi “Mạnh Bà nương, Luân Chuyển Vương hiện nay là ai?”

“Không cần khách khí như thế, sau này người gọi ta là Mạnh Bà được rồi” Mạnh Bà vừa cười vừa chỉ vào bên cạnh nói “Ngọc Đế Thiên Quân để Hành Tư Quân xuống đây học hỏi kinh nghiệm, vừa lúc vị trí Luân Chuyển Vương bị thiếu nên để hần nhận chức này. Đúng rồi, Hành Tư Quân, an bài nha đầu này đến Chuyển Sinh điện, người thấy thế nào?”

Liễu San San vừa nghe đã đổ mồ hôi lạnh. Thấy ai cũng khách khí cung kính với Hành Tư Quân, không giống như hần phạm tội bị đầy xuống dưới, quan trọng hơn là hần chính là Luân Chuyển Vương. Nàng nhớ lại mình vừa rồi đã khiêu khích hần liền lên liếc nhìn Hành Tư Quân, lại bất gặp ánh mắt lạnh lùng của hần. Chồng đối thủ trưởng, nàng xong rồi. Liễu San San kêu khổ không ngừng, vội thu hồi ánh mắt.

Nhìn thấy thủ trưởng tương lai mà không chủ động chào hỏi là bất kính nhưng Liễu San San nghĩ tới mình vừa rồi đã khiêu khích, lúc này cũng không có da mặt dày để chủ động chào hỏi, chỉ đành mắt mình miệng tiện

Hành Tư Quân chỉ liếc mắt nhìn nàng một cái rồi quay sang nói với Mạnh Bà “nương nương an bài thế nào, tự có đạo lý, ta không ý kiến”

Mạnh Bà liền cười tiếp đón bọn họ đi vào cửa thành

Liều San San đưa mắt nhìn, liền sững sờ tại chỗ. Trước mắt nàng là một tòa thành rộng lớn khổng lồ. Trên bầu trời nhìn không thấy thái dương, chỉ có ánh nắng sáng ngời, con đường bằng đá to lớn kéo dài dưới chân bọn họ, hai bên đường phòng ốc nối tiếp san sát nhau, không nhìn thấy điểm cuối. Trên đường người qua lại đông đúc, chen vai thích cánh, nhìn giống như một thành trấn phồn hoa chốn dương gian. Xa xa đỉnh các điện ẩn hiện trong mây mù, ngẫu nhiên còn có thể nhìn thấy những áng mây đủ màu sắc, hoặc đậm hoặc nhạt, hoặc dày hoặc mỏng mới cho thấy sự khác biệt của nơi này cùng thành trấn ở thế gian, so với thế gian càng thêm thần bí, đại khí.

Cửa thành chậm rãi đóng lại, Liều San San lại nghe như một tiếng nổ phía sau mình

Mạnh Bà cười nói với bọn họ “hoan nghênh đến với âm tào địa phủ

Thì ra âm tào địa phủ là một tòa thành

Liều San San đã trải qua quá nhiều sự ngạc nhiên và bất ngờ nên lúc này nhìn âm tào địa phủ tráng lệ cũng rất nhanh đã khôi phục sự bình tĩnh.

Đi thêm một đoạn ngắn nữa mới phát giác ra điểm khác biệt lớn nhất của nơi này với thành trấn ở thế gian, chính là sự im lặng. Dù ở ngã tư đường nhà cửa san sát, người qua lại đông như mắc cửi nhưng đều là bận rộn mà không ồn quáng, ai vào việc nấy, cơ hồ như không phát ra âm thanh. Liều San San đi sau Mạnh Bà, tò mò đánh giá bốn phía, cước bộ tuy thật chậm nhưng châu sai ngọc hoàn trên người vẫn phát ra âm thanh leng keng, thu hút sự chú ý của chung quanh.

Bộ dáng hồn phách chính là bộ dáng con người khi chết, tỷ như quỷ treo đồ, quỷ không đầu thì diện mạo có chút đáng sợ vì tử tạng của bọn họ rất thảm. Còn Liều San San bị Tập Thư bắt khi đang trên đường thành thân, cho nên bộ dáng của nàng là của một tân nương tử, y phục đồ thắm hoa lệ, trăm cài lược giắt càng làm nổi bật dung nhan khuynh thành của nàng, thu hút sự chú ý...

“Nhìn kia, đi sau Lục phán quan và Mạnh Bà nương là tân nương tử nha”

“Là hồn phách của một nam nhân, bộ dáng y như tiên nữ nhưng xiêm y này là chết khi đang thành thân sao?”

“Sao lại chết ngay ngày thân thân như thế, mệnh thật khổ nha”

“Có lẽ đời trước tạo nghiệt, đời này trả nợ”

Liều San San trước kia ở trên đường cũng hay bị mọi người vây quanh nghị luận, thậm chí còn tạo nên hỗn loạn nhỏ, cho nên nàng đã sớm tạo thành thói quen nhưng bị một đám trước mắt chưa biết là thần hay quỷ hay quái vật gì bàn tán về mình, thực sự khảo nghiệm tinh thần rất lớn đối với nàng. Cũng may đám đông chỉ bàn tán một lúc rồi rất nhanh tản ra. Liều San San mới xem như được giải thoát, thở dài một hơi nhìn y phục phiền phức trên người mình. Không biết biến thành quỷ hồn có được rửa mặt thay quần áo hay không, nếu để nàng mặc như thế này cả năm, dù da mặt nàng dày đủ để chống đỡ ánh mắt của mọi người thì cũng bị xiêm y phiền phức này làm cho mệt đến điên

4. Quyển 1 - Chương 4

Đi được một lát, Mạnh Bà dừng trước một ngã rẽ rộng lớn, nói với Hành Tư Quân ‘Hành Tư Quân, chín vị Diêm Quân khác đã ở Sâm La điện chờ ngươi, lát nữa người tiền nhiệm sẽ chuyển giao công việc, ta và Lục phán quan đưa ngươi đi’

Hành Tư Quân gật đầu, Mạnh Bà lại nói tiếp với Tập Thư “Tập Thư, người trước đưa San San đến Chuyển Sinh điện, nói là ta an bài, để nàng ở trong điện, đừng phân phó ra ngoài”

Tập Thư nhận việc, Liều San San nói lời cảm tạ với Mạnh Bà.

Tập Thư nói với Liều San San ‘cô nương theo ta đi bên này’ sau đó cả hai đi vào một con đường nhỏ

Dọc đường đi, phòng ốc, hoa cỏ như thành trấn nhân gian đều có. Liều San San đi tới đi lui cũng quên chuyện mình đã chết, hỏi “Tập Thư, hồn phách sẽ không thấy nóng và mệt sao?”

Đi thêm một lát, Liều San San cảm thấy nóng, hai chân bủn rủn. Tuy hôm nay nàng dựa theo tục lệ, để bụng đói lên kiệu hoa nhưng chẳng lẽ người đã chết rồi vẫn còn cảm thấy đói

Tập Thư thản nhiên nói “đương nhiên, hồn phách cũng có thất tình lục dục, cảm giác của hồn phách ở âm tào địa phủ cũng như phạm nhân chốn dương gian thôi”

Liều San San cúi đầu nhìn phía sau, thấy mình và Tập Thư không có bóng, ngạc nhiên hỏi ‘sao có thể?’ nếu đã chết sao có thể có cảm giác như phạm nhân?

Tập Thư đáp “vì trong thành có pháp thuật cấm chế, bình thường hồn phách phạm nhân ở âm tào địa phủ chịu thẩm phán, nếu là ác nhân thì bị đày xuống địa ngục chịu khổ, nếu không có cảm giác thì bọn họ chịu khổ thế nào? hơn nữa trong thành mỗi ngày có ngàn vạn tử hồn, phải dùng pháp thuật để hạn chế khiến bọn họ chỉ có thể hành động như phạm nhân, nếu không quỷ hồn bay loạn khắp nơi thì sao mà quản được?”

Liều San San hiểu rõ gật đầu ‘cho nên quỷ hồn ở đây vẫn có sinh lão bệnh tử, hỉ nộ ái ố?’

Tập Thư đáp “trừ bỏ bốn cái trước, cái khác đều có đủ”

Đúng vậy, đã tới nơi này chờ đầu thai là chết rồi, sao có thể chết thêm lần nữa

Tập Thư vì mình không phân biệt được nam nữ mà khiến Liễu San San bị đưa lầm đến địa phủ, đối với nàng vô cùng áy náy nên không cần nàng hỏi đã chủ động giới thiệu những gì mình biết về âm tào địa phủ

Thật ra, Liễu San San không hề oán hận, trách cứ gì Tập Thư, phần vì nàng lòng dạ tương đối rộng lượng, quan trọng hơn là thần kinh của nàng trong thời gian ngắn đã chịu kích thích quá lớn nên lúc này còn chưa kịp có phản ứng. Hơn nữa tuy nàng tò mò về âm tào địa phủ nhưng vì tri thức không đủ nên những gì Tập Thư nói không những không giúp nàng giải thích nghi hoặc mà còn khiến sự việc phức tạp hơn.

Đến khi Tập Thư nói xong, Liễu San San cũng chỉ nhớ được một chuyện, đó là hồn phách phạm nhân đều từ Hoàng tuyền đi vào thành, đến điện thứ nhất chỗ Diêm Quân Tán Quảng đăng ký, phân loại rồi đưa đến các Diêm La điện khác, sau khi thẩm tra rõ những gì làm lúc còn sống, kẻ ác thì bị đày xuống địa ngục, người nên chuyển thế đầu thai thì đi đầu thai. Mà cổng thành to lớn vừa rồi bọn họ đứng ở đó chính là cửa thông giữa Thiên giới và địa phủ, quỷ hồn bình thường không thể tới đó. Tập Thư vì lầm tưởng Liễu San San là Nhạc Thác nên mới đưa nàng đến nơi này, gặp mặt các thiên quan đang chờ đón Nhạc Thác trở về Thiên giới.

Khó trách Hành Tư Quân lại nghi ngờ nàng

Liễu San San hối hận vô cùng, cứ nghĩ tới bộ dáng cao ngạo, lãnh đạm của Hành Tư Quân là da đầu của nàng lại run lên. Tuy nàng chỉ tiện miệng có một câu nhưng hàm ý mỉa mai lại rất sâu sắc, vạ nhất tên kia lòng dạ hẹp hòi mang thù,, muốn ép buộc nàng cũng chỉ cần thở một hơi. Người ta là thần, còn nàng đến là người cũng không phải, chỉ là một hồn phách, như vậy nàng ở đây một năm chẳng phải còn thảm hơn so với xuống địa ngục sao?

“Chúng ta đến.”

Một câu của Tập Thư đã cắt ngang suy nghĩ của Liễu San San, vừa hoàn hồn đã thấy trước mắt một tòa điện các trang nghiêm, tám biển đen trên đại môn sơn son viết ba chữ Đệ thập điện màu vàng thật to, xuyên qua đại môn có thể nhìn thấy tám biển thứ hai trên cửa thứ hai viết ba chữ Chuyển Sinh điện

Liễu San San chỉ lo nghĩ tới tương lai u ám của mình đâu có tâm tình nhìn kỹ, chỉ nhìn lướt qua

Tập Thư thấy Liễu San San không thêm để ý, không giống những quỷ hồn khác dù nhiều hay ít đều có vẻ sợ hãi, rõ ràng là đánh vào tự ái của hắn, lại có chút mất mát, vội nói “ngươi đừng thấy nơi này không bận rộn mà nghĩ Mạnh Bà nương gạt ngươi, vì Luân Chuyển Vương tạm thời chưa nhận chức nên những quỷ hồn chờ đầu thai vẫn còn đang ở địa ngục, chưa có giải đến đây, cho nên nơi này mới vắng vẻ đìu hiu như vậy, chờ Hành Tư Quân tiếp nhận nhiệm vụ xong, nơi này nhất định sẽ rất náo nhiệt”

Liễu San San nghe xong cũng không thấy hứng thú, quay đầu nhìn thấy phía trước không xa dường như có

dòng suối, còn nghe tiếng nước chảy róc rách, nhưng mà trên mặt nước sương mù mờ mịt, không nhìn thấy cảnh sắc bên kia.

“Tập Thư, bên kia là cái gì vậy?”

Tập Thư nhìn theo ánh mắt của nàng “bên kia là Nại Hà, cầu Nại Hà đặt bên trên đó, quỷ hồn đầu thai đều phải đi qua nơi này. Người trăm ngàn lần không được đến bên kia, hiện tại người chỉ là hồn phách bình thường, không giống chúng ta là nha sai địa phủ cũng không được đưa đi đầu thai, đến gần nơi đó sẽ lập tức bị ác quỷ oán linh giữa sông kéo xuống. Hồn phách tiến vào Nại Hà đều bị hồn phi phách tán, không ai có thể cứu người”

Liễu San San nghe mà nổi da gà, dù nơi này cách Nại Hà một khoảng xa, nàng cũng cảm thấy không an toàn, vội nhanh chân đi vào Chuyển Sinh điện ‘chúng ta mau vào đi’

Vì lão đại tiếp quản nơi này còn chưa tới, cũng không có quỷ hồn chờ đầu thai cho nên bên trong Chuyển Sinh điện to lớn rất vắng vẻ, lạnh ngắt. Trừ bỏ điện chính có chút giống nha môn, còn lại đều bố cục giống như chùa miếu trong phủ Dương Thành.

Tập Thư mang Liễu San San dạo qua một vòng, cuối đi tới sau chính điện

Phía sau chính điện là nơi ở của Luân Chuyển Vương và đương sai làm việc trong Chuyển Sinh điện, sương phòng to nhỏ được ngăn bởi hành lang gấp khúc chằng chịt. Gian phòng lớn nhất ở giữa là phòng của Luân Chuyển Vương, còn có một tiểu viện, ba mặt sương phòng còn lại là chỗ ở của những người khác

Tập Thư thấy trong viện bốn bề vắng lặng liền lớn tiếng gọi “Tất phán quan? Vô Thân? Vô Khâu? Tây Tề?”

Trong một gian sương phòng vang lên thanh âm lười biếng “Tất phán quan đến Sâm La điện đón Hành Tư Quân, Tây Tề đang ngủ, tiểu tử ngươi mới đến đã kêu la cái gì?”

Tập Thư liền nhìn gian phòng đó, cười nói “Vô Thân, hôm nay ta không cẩn thận bắt lầm một cô nương về, lại không thể hoàn dương, Mạnh Bà nương liền để nàng ở lại Chuyển Sinh điện hỗ trợ, ta mang nàng đến đây”

“Cô nương?” thanh âm trong phòng chợt cao lên, hẳn là vô cùng ngạc nhiên

Liễu San San không biết Tập Thư đang nói chuyện với ai, chỉ im lặng đứng bên cạnh

Gian phòng kia im lặng trong chốc lát rồi có người đẩy cửa bước ra “bắt nhầm cô nương? Tập Thư ngươi không tỉnh lẫn lộn ở đây nữa sao? cô nương ở đâu?”

Nửa câu đầu nghiêm túc, nửa câu sau đáng khinh, Liễu San San không chút phản ứng

Lại có một thanh âm khác vang lên ‘đúng vậy, người mới nhận việc hai tháng đã dám dùng danh nghĩa bắt sai người mà đưa cô nương đến Chuyển Sinh điện, quả nhiên có hậu trường có khác, sáng mai mang thêm cho chúng ta hai cô nữa được không?’

Tập Thư hồ thẹn xoa xoa tay “các người đừng trêu chọc ta, hôm nay ta vừa nhận nhiệm vụ quan trọng đã gây ra lỗi, vừa rồi bị Lục đại nhân đánh đến thắm”

Mà Liễu San San vừa nhìn thấy hai người kia, hoàn toàn ngây ngốc.

Người đi trước nhảy một phát từ xa mười thước đến trước mặt nàng, thanh âm lười biếng “chắc chắc, là một cô nương đẹp như tiên nha, nếu muốn ở lại Chuyển Sinh điện làm việc, trước phải đoán xem ca ca là ai?”

Hai “này nọ” từ trong phòng đi ra đều có vóc dáng cao to, ở thế gian có thể xưng là mỹ nam tử nhưng vấn đề là...

Liễu San San gần như dại ra, nhìn cái đầu trâu thật to trước mặt, lắp bắp nói ‘Ngưu...Ngưu Ma Vương?’

Vừa nói xong Liễu San San đã hận không thể tát mình mấy cái, có đánh tám gậy tre cũng không tới, âm tào địa phủ đâu phải chỗ bình thường, vậy mà nàng nghĩ cũng không nghĩ đã đưa ra đáp án ngu ngốc như thế.

Đầu trâu trước mặt bật cười thành tiếng, hiển nhiên cực kỳ thưởng thức bộ dáng si ngốc lại quần bách của Liễu San San, híp hai mắt to như cái chuông, cười sung sướng, lắc đầu nói ‘cô nương, người thật thông minh, đoán sai rồi’

Liễu San San hận không tìm được cái lỗ để chui vào, Ngưu đầu cười ha hả, cùng lúc đó trước mặt nàng xuất hiện một cái đầu ngựa thật to ‘haha, vậy ta có phải là Bạch long mã không?’

Thánh nhân có câu được một tác lại muốn tiến thêm một thước quả thật rất đúng.

Liễu San San từ nhỏ đã đấu trí đấu dũng với tẩu tử dạ xoa, trưởng thành từ trong nghịch cảnh, tuy vừa rồi không kịp thích ứng nhưng nếu nghĩ nàng sẽ tiếp tục bị dọa là sai lầm rồi. Nàng trấn định liếc nhìn cái đầu ngựa đen thùi trước mặt, trầm đi tiết thiết nói “không, người quá đen”

Cái đầu ngựa lập tức biến mất, trước mặt Liễu San San xuất hiện một thanh niên làn da trắng nõn. Hắn tầm hai mươi tuổi, chỉ vào mặt mình, tức giận nói “người nhìn rõ chưa, ta đen chỗ nào?”

Liễu San San lại giật mình “người có thể biến thành người?”

“Chỉ cần chúng ta muốn, biến thành cái gì mà không được” Ngưu đầu nói xong lại biến đổi, thành một nam tử trẻ tuổi mắt to mày rậm, tuổi cũng lớn hơn thanh niên da trắng lúc này

Hai người này dáng vẻ không tệ nhưng có chút ăn chơi trác táng, đứng chung một chỗ rất ăn ý. Liễu San San đã đoán ra thân phận của bọn họ, vốn định nói ra nhưng hôm nay đúng là ngày nàng bị vạ miệng, lại hỏi ‘hai người các ngươi là một đôi sao?’

Thanh niên da trắng giơ chân, nam tử mày rậm nhấc tay “ai là một đôi? Chúng ta là hảo huynh đệ”

Thanh niên da trắng còn cường điệu “đúng, đúng, chúng ta là quan hệ huynh đệ thuần khiết”

Liễu San San vốn cảm thấy có lỗi, ánh mắt nhìn bọn họ như vậy lại trở nên bí hiểm. Có câu giải thích chính là che dấu, che dấu nghĩa là có chuyện. Từ lúc lão bản cửa hàng may đối diện Thôi gia tửu năm lần bảy lượt câu dẫn Liễu Bình mi thanh mục tú nhà nàng cũng năm lần bảy lượt bị nàng đánh đuổi, nàng đã không còn tin giữa nam nhân với nhau chỉ có quan hệ thuần khiết.

Thấy hai người sắp bị ánh mắt cao thâm của Liễu San San làm cho tức phát điên, Tập Thư vội tiến lên giải thích ‘dù là hoa cỏ trùng ngư, chỉ cần có linh tính, tu hành lâu cũng có thể hóa thành hình người, đạo hạnh cao còn có thể biến ảo bộ dạng. Vô Thân và Vô Khâu là Ngưu Đầu, Mã Diện trong Chuyển Sinh điện, hiện đây là chân thân của bọn họ, vừa rồi biến ra như vậy chỉ là muốn hù dọa ngươi. Hai người bọn họ bình thường thích đổi tới đổi lui như vậy để hù dọa quỷ hồn được đưa tới đây”

Vô Thân và Vô Khâu chờ xem biểu tình ngỡ sợ hoặc thét chói tai của Liễu San San, nào ngờ nàng lại lạnh nhạt nói ‘biểu diễn cũng không tệ, trên chợ chúng ta cũng thường xuyên có người mang theo con khi đến diễn ảo thuật, các ngươi có rảnh có thể tìm bọn họ tỷ thí”

Vô Thân và Vô Khâu đang đắc ý lại bị dội một chậu nước lạnh, đơ người

Vô Khâu thất bại nói với Vô Thân “nữ nhân này đúng là tiện miệng, không nói được một câu tử tế”

Đúng là vừa ăn cướp vừa la làng mà, rõ ràng là bọn họ có ác ý muốn hù dọa nàng trước, sao giờ lại biến thành nàng nói chuyện không tử tế?

Tập Thư nói với Vô Thân và Vô Khâu ‘vị cô nương này là Liễu San San, Mạnh Bà nương bảo để nàng tạm thời làm việc tại Chuyển Sinh điện, một năm sau sẽ để nàng đi đầu thai. Chuyển Sinh điện mấy trăm năm nay không có nữ nhân, các ngươi đừng dọa San San cô nương sợ”

Vô Thân liền nhìn Liễu San San cười, gật đầu. Vô Khâu thì buồn bực, chỉ hừ hừ hai tiếng

Liễu San San ngạc nhiên hỏi “mấy trăm năm đều không có nữ phái? vậy sao ta có thể ở lại chỗ này?”

Vô Khâu tranh trả lời trước “nha sai ở âm tào địa phủ có nam có nữ, chỉ riêng Chuyển Sinh điện là mấy năm nay không có nữ”

Liều San San hiểu kỳ hỏi ‘vì sao?’

” Luân Chuyển Vương Hợp Nghiêm Quân thời trẻ luôn bị nữ nhân đá, bị đá suốt mấy trăm năm khiến hần trở nên cực đoan, chán ghét nữ nhân, nhìn thấy nữ nhân liền phát giận” Vô Thân buồn bực nói “hiện giờ trừ nữ hồn đầu thành, nữ quỷ nữ thần trong thành đều không thể đến chỗ chúng ta, sợ sẽ chọc giận Hợp Nghiêm Quân. Hần đã biến Chuyển Sinh điện của chúng ta thành một ngôi chùa dành cho hòa thượng ah”

Liều San San nghĩ âm tào địa phủ đúng là quái vật gì cũng có, lại hỏi ‘vậy khi nào Hợp Nghiêm Quân trở về nhận chức’ trăm ngàn lần dừng nói sẽ trở lại trong vòng một năm này,nếu không chẳng phải nàng là nữ nhân duy nhất phải chịu tội ở Chuyển Sinh điện sao?

Vô Thân “ai biết, khi nào Địa Tạng Vương phê chuẩn hần được trở về thì khi đó trở về”

Vô Khâu cũng gật đầu ‘nghe nói gần đây tâm tình Địa Tạng Vương không tốt lắm, Nhạc Thác Thần Quân náo một trận đã đẩy Hợp Nghiêm Quân đến miệng núi lửa Tàng Vương, lập tức bị đình chức đi diện bích. Thật nhẫn tâm”

Liều San San nghi hoặc ‘Địa Tạng Vương không phải đại từ đại bi phổ độ chúng sinh sao?sao lại nghiêm khắc như vậy?’

“Chuyện này không có gì mâu thuẫn cả” Vô Khâu nhún vai “Phật tổ đại từ đại bi phổ độ chúng sinh cũng có lúc mất cân bằng nội tiết tố ah”

Liều San San có thể kết luận những tháng ngày nàng ở âm tào địa phủ có thể sẽ khiến nàng đảo lộn toàn bộ nhận thức văn chương của nàng. Nhưng việc cấp bách lúc này không phải là chuyện đó mà nàng cần tìm một chỗ nghỉ ngơi ‘xin hỏi, sau này ta sẽ ở đâu?’

“Tùy tiện”Vô Thân đưa tay chỉ ‘Chuyển Sinh điện tính cả người cũng chỉ có bảy người, trừ chính phòng ở giữa là chỗ Luân Chuyển Vương ở, hai gian bên này là của ta và Vô Khâu, Tập Thư và Tây Tề ở phía sau, Tất phán quan thì ở phía đối diện, những phòng khác đều trống. Người muốn ở cố định một phòng cũng được, mồn luân phiên thay đổi cũng không sao” theo tay Vô Thân chỉ, Liều San San thấy ít nhất có mười gian phòng trống

Thấy nàng khó hiểu, Tập Thư liền tốt bụng giải thích “kiến trúc nơi này đều thiết kế phù hợp theo thân phận và địa vị, điện các của mười vị Diêm Quân cũng xây dựng theo chế độ như vậy, người tùy tiện cho một gian là được’. Ngụ ý là vì phô trương địa vị của Diêm Quân, dù bỏ trống cũng phải xây nhiều phòng.

Thì ra ở âm tào địa phủ cũng tồn tại phân chia giai cấp và xoa hoa dâm dục

5. Quyển 1 - Chương 5

Kết thúc hồi một trong đời Liễu San San chính là cảm nhận được khoái cảm tiêu xài lãng phí của tầng lớp cao, cho dù ở cố định một phòng hay thay đổi luân phiên thì loại đãi ngộ này cho dù là quý tộc quyền quý ở thế gian cũng chưa chắc hưởng thụ được, nghe giống như hoàng đế sung hạnh phi tử. Hay là nàng cũng nên làm mấy bài tử, lật đến phòng nào thì đến ở phòng đó...

“Nếu người không biết chọn thế nào, vậy ở kế bên chúng ta đi, nên biết rằng buổi tối ở âm tào địa phủ không có dễ chịu như ban ngày đâu” Vô Khâu thấy Liễu San San chậm chạp không có quyết định, nghĩ nàng vẫn còn sợ hãi với nơi này, liền ra vẻ ở gần hắn sẽ được an toàn với ý đồ lấy lại thể diện vừa rồi đã bị Liễu San San làm mất sạch nhưng hắn lại không biết Liễu San San đã xếp hắn và Vô Thân vào diện không an toàn nhất. Nàng tuyệt không tin hai tên hoàn khố thích đối tới đối lui này, lỡ đâu ban đêm bọn họ lại biến ra gì đó, nàng làm sao mà ngủ

Trong Chuyển Sinh điện chỉ có một mình nàng là nữ, cho nên phải cẩn thận lựa chọn mới được. Liễu San San hỏi Tập Thư “Tất phán quan và Tây Tề là ai?”

Tập Thư lập tức khoe khoang kiến thức “Luân Chuyển Vương chương quản Chuyển Sinh điện bao gồm một Phán Quan, hai Ngưu Đầu Mã Diện, hai Hắc Bạch Vô Thường. Đây là nhân sự cơ bản, nếu Luân Chuyển Vương cần, có thể điều động thêm”

Sau khi được giải thích, Liễu San San đại khái cũng hình dung được cơ cấu nhân sự ở Chuyển Sinh điện

Luân Chuyển Vương: Hành Tư

Chủ bộ phán quan: Tất Trì.

Ngưu Đầu Mã Diện: Vô Thân, Vô Khâu.

Hắc Bạch Vô Thường: Tây Tề, Tập Thư.

Tập dịch mới: Liễu San San

Liễu San San âm thầm rơi lệ, đúng là mệnh xấu từ trong xương, khi sống chẳng có ngày lành, nay đến âm phủ còn mang danh là tập dịch, đời trước đời sau đều là quần chúng lao động bị áp bách, khổ tai khổ tai

Nàng thở dài, nhìn Vô Khâu vẫn đang chào mời ở gần hắn mới là an toàn, liền đưa tay chỉ căn phòng cách xa bọn họ nhất “ta ở bên kia”

Vô Khâu thất bại, nhin không được nhảy dựng lên túm lấy Vô Thân “nàng cự tuyệt ta, ta có thành ý như vậy mà nữ nhân này dám cự tuyệt ta”

Vô Thân bị túm đau, lập tức tát Vô Khâu “muốn dọa người thì tự mình làm đi, đừng kéo thêm ta”

Liều San San trợn mắt há mồm nhìn

Vô Khâu ở trong không trung biến lại hình người, nằm sấp trên nóc nhà, khóc nói ‘có huynh đệ nào như người” nói xong gỡ một mảnh ngói ném vào đầu Vô Thân

Vô Thân gỡ mảnh ngói vụn trên đầu, lập tức bay lên, đánh nhau với Vô Khâu

Liều San San lại trợn mắt há mồm nhìn, hồi lâu mới có phản ứng. Xem ra cuộc sống của nàng trong một năm này nhất định sẽ có nhiều đảo lộn và khiêu chiến

Đột nhiên lúc này ở phía sau vang lên thanh âm lạnh lùng “âm ỹ muốn chết, các người đang làm gì?”

Liều San San nhìn qua, thấy một thiếu niên anh tuấn, sắc mặt còn tái hơn Tập Thư, tùy ý khoác ngoại bào, tuy sắc mặt hắc không chút thay đổi nhưng nhìn rõ ra là có chút không hồn giận

Tập Thư thấp giọng nói ‘không xong rồi, đã đánh thức Tây Tề. Tây Tề là Hắc Vô Thường, trực đêm, cho nên luôn ngủ ngày, nếu làm âm ỹ khiến hắn mất ngủ, hắn sẽ mất hứng”

Liều San San đang lo lắng, Vô Khâu đã nhảy xuống, cao hứng phấn chấn nói ‘Tây Tề, Chuyển Sinh điện chúng ta rất cuộc đã già từ biệt hiệu miếu hòa thượng, mới có một đại mỹ nữ tới nha, người tới gặp sao?”

Tây Tề nghe vậy liếc mắt nhìn Liều San San, lạnh lùng hỏi “gả tới sa?”

Bốn người kia sửng sốt một hồi mới ý thức được vấn đề của Liều San San

Tập Thư hổ thẹn xua tay nói “không đúng, nàng là tới làm việc. Vì ta bắt lầm lúc nàng đang thành thân cho nên nàng vẫn còn mặc hỉ phục”

Tây Tề không có biểu tình gì “ta quay về ngủ” dứt lời quay người rời đi

Liều San San lại trợn mắt há mồm lần thứ ba “người kia...không có cấp lễ nghĩa”

Vô Thân vừa phủ bụi trên người, vừa nói ‘nói cấp bậc lễ nghĩa với Tây Tề? người tốt nhất nên ít trêu chọc hắn đi, hôm nay xem như nể mặt người lắm rồi, bình thường âm ỹ làm hắn mất ngủ, hắn trực tiếp giết

người cũng có ah”

Liễu San San lập tức ngậm miệng. Nàng hối hận vì đã đồng ý ở lại đây, nơi nay đúng là trại tập trung quái vật, ai nấy đều khó ứng phó hơn tẩu tử dạ xoa của nàng nhiều. Liễu San San bắt đầu thấy nhớ nhà, ít nhất tẩu tử của nàng cũng không thay đổi thành đầu trâu mặt ngựa để dọa người, cũng không có ai vì tức giận liền trực tiếp tiêu diệt nàng.

Ép buộc một hồi, Hành Tư cũng đã từ bên kia đến đây. Vì chuyện tồn đọng ở Chuyển Sinh điện rất nhiều nên việc giao tiếp nếu có thể miễn liền miễn, đưa văn thư xong là lập tức đi nhậm chức

Phàm là ở thiên giới, nhất là những thần tiên đã gốc ở Thiên cung quá lâu, hơn phân nửa sẽ không thích ứng được với hoàn cảnh ở âm tào địa phủ, vì nơi này có rất nhiều quỷ hồn chờ xử lý nên địa phủ chú trọng làm việc hiệu suất, không rảnh để phô trương làm màu như thiên giới. Cho nên sau khi xác nhận văn thư chính xác, lại vì âm tào địa phủ không câu nệ tiểu tiết, lập tức vào việc

Trừ Liễu San San không biết gì, những người ở Chuyển Sinh điện đều duy trì thái độ cẩn thận nhìn xem đối với vị Hành Tư Quân từ thiên giới xuống làm Chuyển Luân Vương này.

Liễu San San nhìn Tất Trì mắng Hành Tư vào đến, lặng lẽ lôi kéo Tập Thư hỏi ‘Hành Tư Quân có thân phận gì? sao không ở trên trời lại chạy đến đây làm gì?’

Tập Thư nhỏ giọng “Hành Tư Quân là ngoại tôn của Ngọc Đế Thiên Tôn, tuy Thiên Tôn có rất nhiều tôn tử, ngoại tôn nhưng mẫu thân Hành Tư Quân là nữ nhi mà Thiên Quân thương nhất, cho nên cũng rất thương Hành Tư Quân. Hành Tư Quân cũng thập phần thông minh, được Thái Thượng Lão Quân nhìn trúng, nhận vào sư môn, theo hần đi chu du khắp nơi. Ta nghe trưởng bối trong nhà nói Hành Tư Quân sau khi xuất sư vốn có thể ở thiên đình nhận chức vị thần quân nhưng hần từ nhỏ không ở trong thiên cung, không thích các loại xã giao chốn thiên đình, nên sau khi trở lại Thiên cung đều không vui. Thiên Quân sợ Thái Thượng Lão Quân dạy Hành Tư Quân trở thành con một sách nên đưa hần đến âm tào địa phủ cho hần nhìn xem thể thái nhân tình, thể nghiệm tốt rồi quay về Thiên giới nhậm chức. Sau này người có thể gọi hần là Hành Tư Quân, cũng có thể gọi là Phủ Quân, Diêm Quân của mười điện đều có thể tôn xưng là Phủ Quân”

Dù Liễu San San mù kiến thức cỡ nào cũng biết Ngọc Hoàng Đại Đế là ai, cứ nghĩ đến mình vừa rồi chẳng những chống đối lãnh đạo trực tiếp còn là ngoại tôn của lão đại Thiên giới, ảo não hối hận trong lòng nàng như thủy triều vỡ đê, suýt chút nữa cuốn nàng trôi ra khỏi Chuyển Sinh điện

“San San, người không việc gì chứ?”

Tập Thư mới làm Vô Thường có hai tháng, hiểu biết đối với dương gian và phàm nhân không nhiều lắm, nhìn thấy Liễu San San sắc mặt trắng bệch, bộ dáng lung lay sắp đổ, nghĩ rằng phản ứng của phàm nhân khác quỷ thân, Hành Tư Quân tuần mỹ cơ trí, dù nữ quỷ nữ thần nhìn thấy hần cũng bị hấp dẫn, mà Liễu San San thế này...chẳng lẽ phàm nhân dùng biểu tình sợ hãi để biểu đạt ngưỡng mộ với người khác sao?

Liễu San San quay đầu nhìn Tập Thư, nghiêm trang nói ‘Tập Thư, đừng quên là người hại ta đến âm tào

địa phủ’

Tập Thư thấy nàng đột nhiên nghiêm túc cũng nghiêm túc theo ‘đương nhiên, đây là sai lầm của ta, cần phải bồi thường. Sau này người cần ta hỗ trợ gì, cứ nói, ta nhất định sẽ dốc hết sức giúp đỡ’

“Được. Tuy ta không trông cậy người có thể làm được gì Hành Tư Quân nhưng nếu sau này hấn làm khó dễ ta, người phải làm hậu thuẫn hoặc làm lá chắn cho ta”

Trong lúc Liễu San San đang tìm đường lui cho mình, Hành Tư và Tất Trì đã đi đến trước mặt bọn họ

Tất Trì đã biết lai lịch của Liễu San San, cao thấp đánh giá nàng vài lần, khách khí cười cười. Hấn là chủ bộ Phán quan, nho nhã hơn Lục Kiên thích đánh người nhiều, tuổi chừng ba mươi mấy, bộ dáng khiến người ta rất yên tâm. Liễu San San cuối cùng cũng nhìn thấy một người bình thường lại đáng thân cận ở Chuyển Sinh điện, cực kỳ có hảo cảm với Tất Trì, tươi cười đáp lại hấn

Dọc đường đi, Tất Trì đã giới thiệu cho Hành Tư biết tình huống của Chuyển Sinh điện. Hành Tư nhìn mấy người trước mắt, biết Tây Tề còn đang ngủ, cũng không quá để ý, chỉ nói ‘kệ hấn đi’

Tất Trì đơn giản giới thiệu chức vụ của từng người, lại hỏi ‘không biết Hành Tư Quân tính cho Liễu San San cô nương làm việc gì?’

Hành Tư nhìn sang, Liễu San San cảm thấy tim dâng lên tới cổ họng. Nếu nàng chỉ là tạp dịch, Hành Tư muốn trả thù nàng, tùy tiện khiến cho nàng sống dở chết dở cũng không là chuyện nhỏ. Tuy nàng bị đánh từ nhỏ đến lớn nhưng đó là bị khi dễ khi còn sống, chẳng lẽ đã chết cũng không cho nàng chết già sao?

Hành Tư lại không để ý đến sắc mặt khẩn trương của nàng, lạnh nhạt hỏi ‘biết chữ không?’

Liễu San San lập tức máu xông lên tới não. Ra oai phủ đầu, đây tuyệt đối là ra oai phủ đầu. Nàng tốt xấu gì cũng từng học ở trường tu thực, không viết ra được tác phẩm lớn thì cũng làm được đôi ba câu thơ, dù thoát nhìn không giống học bác uyên thâm, đọc đủ thứ thi thư thì cũng chẳng phải hạng mù chữ. Hành Tư hỏi như thế chính là vũ nhục nàng.

Tức giận cực kỳ nhưng Liễu San San không ngừng nhắc nhở mình không được chống đối thủ trưởng, nghiêng rằng nói ‘biết’

“Vậy trước giúp ta sửa sang lại danh mục đăng ký đang chồng chất ở Chuyển Sinh điện, một mình Tất phán quan sợ làm không nổi”

Liễu San San rút cuộc cũng cảm thấy cân bằng tâm lý. Danh mục đăng ký chính là hồ sơ ghi ghép cuộc đời của quý hồn khi còn sống.

Chuyển Sinh điện khác với những điện khác, trừ bỏ điện thứ nhất là Quỷ Phán điện, thẩm tra những gì liên quan tới quỷ hồn, căn cứ vào thiện ác lúc còn sống mà định hướng xử lý. Tám điện còn lại tùy theo tội trạng của ác quỷ mà hạ ngục chịu khổ ở những nơi khác nhau, còn Chuyển Sinh điện có nhiệm vụ thẩm tra danh sách quỷ hồn, thẩm định xong đưa đi đầu thai, hàng tháng cùng với Quỷ Phán điện thẩm tra danh sách. Nói một cách đơn giản, chín điện khác là trấn trụ đủ loại quỷ hồn, bình thường đều là chướng khí mù mịt, gà bay chó sủa cho nên chín điện này thiên về võ, mà quỷ hồn một khi đến Thập điện đều đã uống qua canh Mạnh Bà, quên hết mọi chuyện trước kia, bình thường rất an tĩnh nên Thập điện thiên về văn.

Liễu San San vừa nhận lấy chồng danh sách, vừa nghe Tất Trì giới thiệu, cảm thấy buồn vui lẫn lộn. Vui là nàng may mắn đến một nơi tương đối an nhàn, thanh tịnh, không cần cả ngày nhìn thấy các quỷ hồn chết đủ kiểu kêu gào thảm thiết. Buồn là vì văn thư ở Chuyển Sinh điện chất cao như núi mà nàng là kẻ không hay ho phải xử lý đồng văn thư này.

Liễu San San nhìn đồng văn thư chất cao như núi, tâm tình trở nên tuyệt vọng. May mà Hành Tư và Tất Trì không làm khó người khác, cũng không vì nàng là tạp dịch tạm thời mà khiến nàng làm mệt đến chết đi sống lại. Thực ra nàng không phải trực tiếp sửa sang sổ sách mà nhiệm vụ chính của nàng là bưng trà đổ nước, mài mực xếp giấy...toàn là những việc vặt vãnh, xong việc thì ngồi bên cạnh nhìn Hành Tư và Tất Trì làm việc

Ở âm phủ cũng giống như dương gian, đến giờ thìn sẽ lên đèn, Liễu San San hoàn thành xong nhiệm vụ trong ngày đầu tiên, cước bộ mơ hồ trở về phòng của mình

Buổi tối ở âm phủ khác với dương gian, chính là không gian trở nên hôn ám y như lúc chạng vạng, nhưng vẫn có thể nhìn thấy mọi vật cũng không phải tối hắc. Hơn nữa buổi tối, toàn thành đều đốt đèn, ánh sáng âm u, từ Đệ Thập điện nhìn ra thấy Nại Hà bên kia dày đặc yên khí dưới ánh đèn trở nên thần bí khó lường, lúc này âm tào địa phủ mới có vẻ âm trầm đáng sợ như trong sách ở dương gian đã miêu tả.

Liễu San San lại không rảnh để quan tâm những điều này, ép buộc cả một ngày, nàng chỉ muốn đi ngủ, cơm chiều cũng chưa ăn đã đi về phòng.

Khi đèn trong phòng Liễu San San đã tắt được một lúc, có hai bóng người nhẹ nhàng đi đến trước cửa phòng nàng, lắng nghe động tĩnh bên trong một lát. Một cái bóng mới lòi kéo cái bóng bên cạnh, thì thầm “Vô Thân, người xác định nàng đã ngủ?”

Cái bóng cao gât đầu “nghe tiếng hít thở như là đang ngủ”

Cửa liền lặng lẽ bị đẩy ra. Vì trời chưa tối hắc, nên dù đèn trong phòng đã tắt vẫn có thể nhìn thấy trong phòng. Vô Thân và Vô Khâu đi vào, thấy Liễu San San nằm nghiêng mặt ra ngoài, đang ngủ. Hai người liền tiến thêm vài bước. Thực ra bọn họ chỉ là tò mò, muốn xem phạm nhân ngủ có gì khác quỷ thần, hơn nữa quỷ giới không có lễ nghi phiền phức như dương gian, không hề biết hai đại nam nhân bọn họ buổi tối chạy đến phòng nữ tử là có gì không ổn. Bọn họ chỉ muốn làm Liễu San San sợ đến khóc chói tai, bù lại lòng tự trọng bị đá kích vào ban ngày của bọn họ.

Tuy nhiên Liễu San San tuy mệt mỏi nhưng đêm đầu tiên ở âm tào địa phủ cũng không có cách nào ngủ ngon, cửa vừa có động tĩnh đã làm nàng đang thiêu thiêu ngủ liền bừng tỉnh. Vì thế Vô Thân và Vô Khâu

còn đang quan sát đã thấy nàng ngồi bật dậy, mặt không đổi sắc nhìn bọn họ.

Liễu San San tuy đã cởi bỏ hỉ phục tân nương gây chú ý, trên người chỉ mặc trung y tuyết trắng, tóc xõa ra nhưng trang dung trên mặt lại rửa không sạch, có lẽ vì quỷ hồn có thể bảo trì được dung nhan trước khi chết. Hơn nữa mặt nàng lại không chút thay đổi cùng khung cảnh hôn ám làm cho Vô Thân và Vô Khâu gặp qua vô số quỷ hồn đều không hèn mà cùng nghĩ tới hai chữ Diêm Quỷ.

Liễu San San nhìn chằm chằm bọn họ một lúc, cho đến khi Vô Thân và Vô Khâu bị nhìn đến sợ hãi, nàng mới chậm rãi lên tiếng “sau này tiến vào nhờ gõ cửa, còn nữa, đưa bữa ăn khuya tới thì phải đưa thực phẩm chín, ta không ăn thịt sống”

Vô Thân và Vô Khâu nghĩ một lát mới xác định được bữa ăn khuya mà nàng nói chính là hai bọn họ, cả hai cùng toát mồ hôi lạnh, âm thầm nuốt nước miếng. Truyền thuyết nữ nhân đáng sợ, nữ quỷ càng không dễ chọc, hôm nay đã được chứng thật. Liếc mắt nhìn lại thấy trong tay Liễu San San có thêm một thanh đao sắc nhọn, Vô Thân và Vô Khâu lập tức quyết định bỏ chạy thật nhanh

Liễu San San nhìn theo bóng dáng bọn họ, mắng một câu, sau đó nhét thanh đao Tập Thư đưa cho để phòng thân vào dưới gối, tiếp tục ngủ

Thật ra nếu Vô Thân và Vô Khâu có dũng khí ở lại thêm chút nữa sẽ phát hiện ra chân tướng. Người khác bị dọa sẽ giết mình hoặc nhảy dựng lên kêu gào nhưng Liễu San San bị dọa đến hồn phi phách tán thì vẫn duy trì bộ dáng bất động thanh sắc. Ở trong mắt người khác là trấn định như núi Thái Sơn, trời sập cũng không nháy mắt, cho nên đều nói rằng nàng đại khí trầm ổn lại can đảm. Chỉ có Liễu San San mới biết mình là thế nào, chính là trên thế giới có một loại gọi là mặt than, vì kinh hách mà thành.

Vô Thân và Vô Khâu chạy được nửa được thì gặp Tây Tề đã rời giường đi làm việc.

Tây Tề là Hắc Vô Thường nên chuyên làm việc ban đêm, âm khí trên người nặng hơn Tập Thư là Bạch Vô Thường nhiều, hơn nữa hắc lười để ý tới người khác, cho nên chỉ hơi tới gần hắc đều cảm thấy hàn khí bức người. Vô Thân và Vô Khâu cộng sự với hắc lâu như vậy, những câu nói qua nói lại với nhau có thể đếm trên đầu ngón tay

Tây Tề mặc hắc y, cầm xích sắt, nhìn Vô Khâu và Vô Thân tháo chạy khỏi phòng Liễu San San, biết bọn họ muốn hù dọa nàng kết quả bị gây ông đập lưng ông. Hắc nhìn bộ dáng chật vật của bọn họ, tâm tình bức bối vì bị đánh thức vào ban ngày cũng tốt hơn, lạnh lùng nói ‘xứng đáng’ sau đó xoay người rời đi

Vô Thân và Vô Khâu nhìn theo bóng dáng Tây Tề biến mất ở đại môn Chuyển Sinh điện

“Vô Khâu.”

“Ân?”

“Người có cảm thấy Tây Tề lạnh lùng không?”

‘Lạnh’

“Liều San San vừa rồi lạnh hay không?”

“Lạnh”

“Bộ dáng Tây Tề dễ nhìn không?”

“Đẹp. Người hỏi cái này làm gì?”

“Người trả lời ta trước đi, Liều San San nhìn thế nào?”

“Cũng dễ nhì, rốt cuộc người muốn làm gì?”

“Không biết vì sao, đột nhiên lại muốn tác hợp cho hai người bọn họ”

“Chủ ý này không tệ nha”

Vô Thân và Vô Khâu cùng bị Liều San San và Tây Tề kích thích, cảm thấy cuộc sống nhàm chán của bọn họ ở âm tào địa phủ rốt cuộc đã có mục tiêu để theo đuổi

6. Quyển 1 - Chương 6

Ngày hôm sau Liều San San theo thói quen, dậy rất sớm

Trước kia, trời vừa hửng sáng, nàng đã dậy, thu thập bản thân xong liền đi lo cho Liều Bình, để hắn có thời gian đọc sách, đồng thời cũng để tẩu tử dạ xoa không có cơ mắng chửi. Nhưng đến nơi này, việc của nàng chỉ là lòng vòng bên cạnh Hành Tư và Tắt Trì, hoàn toàn không cần dậy sớm. Liều San San nhắm tính, cảm thấy mình đã dậy sớm hơn nửa canh giờ.

Bên ngoài Chuyển Sinh điện là cảnh tượng bình minh nắng sớm, bên kia Nại Hà tuy vẫn bị bao phủ trong sương mù, nhìn không rõ nhưng vẫn đỡ dọa người hơn buổi tối. Liều San San đứng bên ngoài ngắm phong cảnh một lát, thấy Tây Tề từ ngoài thành đi vào, khuôn mặt tuần tú tái nhợt, bộ dáng dường ai tối gần, người quen không có việc gì cũng dừng tới gần

Chuyển Sinh điện là nơi thanh tịnh nhất trong Thập điện lại là nơi đầu thai chuyển thế, địa vị quan trọng mà công việc thành nhân, được đến đây làm việc có thể nói là chạm tay vào châu vàng, bởi vậy vị trí trong Chuyển Sinh điện luôn khiến người ta đổ mắt. Chỉ nói vị trí Vô Thường thôi, Tập Thư và Tây Tề cũng không như vô thường bình thường cả ngày mệt mỏi đến thế gian bắt người, chỉ có người thân phận cao quý hoặc đặc thù mới làm phiền tới bọn họ. Cũng giống như ở thế gian, có thể có được công việc béo bở hoặc là do bản lĩnh hoặc là có hậu trường

Hôm qua Liễu San San hỏi thăm Tập Thư mới biết được tình hình. Trừ Tập Thư nhờ trưởng bối trong nhà có giao tình với Lục Kiên, cho nên mới ghi danh hai tháng đã được vào làm trong Chuyển Sinh điện, những người khác đều là dựa vào bản lĩnh thực sự. Tuy nhiên Liễu San San rất nghi ngờ bản lĩnh của hai kẻ nhìn như lưu manh là Vô Thân và Vô Khâu, lại rất tin Tats Trì và Tây Tề có bản lĩnh thực sự. Vì thế vừa nhìn thấy Tây Tề, nghi hấn cần phải nghỉ ngơi nên nàng lập tức mỉm cười chào hỏi

Trước kia vì Thôi thị không tốt nên Liễu San San vẫn mặc tổ y vải thô nhưng nay vì trang dung trên mặt rửa không sạch, nếu mặc tổ y sẽ rất quái dị, do đó Tập Thư đã xung phong giúp nàng tìm một bộ xiêm y màu đỏ để phối hợp, kiểu tóc cũng vẫn như những cô nương bình thường khác

Tây Tề dừng bước, nhìn kỹ mới nhận ra Liễu San San, vẫn biểu tình mặt lạnh, đi thẳng vào trong.

Hừ, không cần bày ra dáng vẻ lớn như vậy chứ, hừ cũng không hừ một tiếng

Liễu San San buồn bực đứng ở cửa một lát, đang định xoay người trở về, đột nhiên có hai Hắc Vô Thường đi ngang qua, nhìn thấy nàng một mình đứng trước cửa Chuyển Sinh điện, liền ngừng lại

“Sao lại có hồn phách nữ nhân đứng trước cửa Chuyển Sinh điện?”

“Không biết, trên người nàng không có Phục Hồn Khóa, cũng không phải muốn đầu thai, có thể là từ địa ngục lên chạy tới đây”

“Vậy bắt đến Quỷ Phán điện cho Tần Quân Vương thẩm vấn đi, chúng ta cũng coi như tiện đường kiểm được công lao”

“Được”

Mắt thấy xích sắt trong tay hai Hắc Vô Thường hướng về phía mình, Liễu San San mới ý thức được hồn phách nữ nhân mà bọn họ nói là mình, vội xua tay nói ‘không phải, hôm qua ta bị bắt lầm đến, Mạnh Bà nương bảo ta ở lại Chuyển Sinh điện làm việc’

Động tác của hai Hắc Vô Thường rất nhanh, Liễu San San còn chưa nói hết câu, bọn họ đã đứng trước mặt nàng. Một người nắm lấy cánh tay nàng, cười cười nói “bắt lầm đến? vậy sao không trực tiếp thả người hoàn dương?” Liễu San San đang muốn giải thích, Vô Thường còn lại nắm cánh tay bên kia của nàng, cười nhạo ‘tiểu cô nương, nói dối là bị đẩy xuống địa ngục nha. Người ở lại Chuyển Sinh điện làm việc? ai chẳng biết nơi không có khả năng có nữ nhân nhất ở âm tào địa phủ này chính là Chuyển Sinh điện, người tính

gạt ai?”

Liều San San lập tức nhớ tới chuyện trước Luân Chuyển Vương Hợp Nghiêm Quân chán ghét nữ nhân, cứ tưởng sau khi hắn trở về nàng mới không hay ho, không ngờ dù hắn không ở đây, nàng cũng bị liên lụy. Cho nên mới nói, người không có hậu trường đừng bao giờ đi cửa sau lưng tung, tuy Mạnh Bà nương ưu ái cho nàng đến Chuyển Sinh điện thanh nhàn, nhưng nàng là một tiểu dân chúng không có hậu trường lại lặng yên không tiếng động đi cửa sau, khiến người khác không biết, cho rằng nàng là cô hồn dã quỷ mà bắt đi cũng không có gì đáng trách.

Không ai biết, có giải thích cũng chẳng ai tin, xích sắt cũng đã ập tới. Xích sắt của Vô Thường không giống bình thường, âm khí nặng nề, còn chưa đụng tới người nàng, làn da đã bị hàn ý từ xích sắt đông lạnh từng trận, đau đớn vô cùng.

Liều San San trong đầu hỗn loạn, lớn tiếng gọi ‘cứu mạng ah’ bản năng cầu sinh khiến nàng âm thanh của nàng to hơn bình thường gấp mấy lần, hai Hắc Vô Thường cũng vội bật tai lui ra sau nhưng cũng chỉ được vài bước. Vô Thường đã gặp qua vô số người chết, cho nên nàng rống lên cũng không có tác dụng gì mấy, rất nhanh đã bị gói giống như gói bánh chưng. Hồn phách bình thường bị xiềng xích của Vô Thường trói sẽ không thể nào nhúc nhích, Liều San San cũng chỉ có thể nhe răng trợn mắt, bị hàn khí đâm vào đau đến thấu xương, lại khóc không được, kêu cũng không xong. Thực sự là dày vò trước nay chưa từng có

“Cứu mạng? có mạng cũng sẽ không đến âm tào địa phủ?”

‘Đúng vậy, tiểu cô nương người xinh đẹp như vậy, thành thật một chút nói không chừng có thể chuyển thể đầu thai đến nhà tốt, cần gì giấy dựa vô ích chứ. Người như thế, bị dày xuống địa ngục là cái chắc’

Hai Hắc Vô Thường kẻ xướng người họa, ăn ý nắm xích sắt rời đi

Liều San San không thể giấy dựa, tùy ý bị mang đi. Nàng hận vô thường, không có tên nào tốt, không có vô thường ngu ngốc Tập Thư kia bắt làm nàng đến đây; không có vô thường bằng sơn Tây Tề khiến nàng bị đả kích mà đứng trước cửa buồn bực; không có hai Hắc Vô Thường tham công thì sao người vô tội như nàng bị trói thành bánh chưng thể này

Liều San San vẫn đang phẫn hận, đột nhiên cảm nhận xiềng xích trên người nàng buông lỏng, nàng rơi xuống thật mạnh, tạo thành hình dáng cầu cần bùn, đau đến nước mắt rơi ào ào

Hai Hắc Vô Thường vội quay đầu lại “ai?”

“Nàng là người mới của Chuyển Sinh điện, các người bắt làm người rồi”

Cứu tính tới thật đúng lúc. Liều San San vui sướng chịu đựng đau đớn, nước mắt lưng tròng quay đầu, thấy Hành Tư từ trong Chuyển Sinh điện đi ra. Có thể là bị tiếng hét của nàng dẫn đến, cũng có thể vừa rời giường đi tản bộ, trùng hợp đi ngang qua

Hai Hắc Vô Thường cao thấp đánh giá Hành Tư, còn không biết vị này là Luân Chuyển vương tân nhiệm nhưng thấy hắn là tiên nhân, cũng có chút cố kỵ “ngươi là mao đầu tiểu tử nào chạy tới đây, nàng không phải là nữ quý cũng không phải quý hôn đi đâu thai, tróc nã quý hôn không rõ thân phận là chức trách của chúng ta, ngươi quản nhiều quá làm gì?”

Hành Tư không quan tâm, đi tới mở xiềng xích trên người Liễu San San, kéo nàng đứng lên. Liễu San San lập tức trốn sau núi dựa. Hành Tư liếc nhìn xiềng xích lại nhìn hai Hắc Vô Thường “ta là Luân Chuyển vương tân nhiệm mới đến hôm qua, các ngươi làm việc ở đâu?”

Hai Hắc Vô Thường sững sốt, cao thấp đánh giá Hành Tư, còn chưa biết có nên tin tưởng hay không, bên trong đại điện Chuyển Sinh điện đột nhiên vang lên thanh âm không hồn giận ‘ban ngày ban mặt mà không để người ta ngủ sao?’

Những lời này không giống logic bình thường, Liễu San San vừa nghe đã biết là ai, quay đầu thấy Tây Tề tức giận tựa vào bên cửa, ngoại bào màu đen xốc xếch, không biết là đang chuẩn bị ngủ hay là đang ngủ rồi vội vàng mặc vào, tóm lại là hắn đang nổi bão vì bị người ta làm ầm ỹ

Hai Hắc Vô Thường kia càng hiểu tính nết của Tây Tề hơn cả Liễu San San, địa vị cũng không bằng Tây Tề, một người lập tức cười làm lành “Tây Tề đừng nóng giận, chúng ta không phải cố ý làm phiền ngài nghỉ ngơi, đây là vì...người kia quả thật là Chuyển Sinh điện phủ quân tân nhiệm sao?”

Tây Tề lười trả lời, chỉ lạnh lùng nhìn bọn họ, biểu tình trên mặt lại rõ ràng là hai chữ vô nghĩa thật to. Hai Hắc Vô Thường liền hít một ngụm khí lạnh, vội không ngừng xin lỗi Hành Tư và Liễu San San rồi nhanh như chớp bỏ trốn

Hành Tư nhìn theo bọn họ, sau đó xoay người đi vào trong. Liễu San San vội vàng đuổi theo, nào ngờ mới bước vài bước đã thở hổn hển, xiềng xích trói chặt quá làm người nàng bị đau

Hành Tư nghe tiếng cắn răng hút không khí của nàng, quay đầu lại hỏi “rất đau sao?”

“Đương nhiên đau a!” Liễu San San bị thần sắc nghi hoặc của Hành Tư kích thích mãnh liệt, chuyện hiển nhiên như vậy mà còn hỏi? Nàng liền vén tay áo lên, muốn chứng minh thương thế của mình ‘đau như vậy, không tróc da cũng tụ huyết’ nhưng vừa nhìn thấy cánh tay của mình, nàng liền im bật. Nàng đau muốn chết nhưng trên cánh tay chỉ có dấu vết mờ nhạt, không có tổn hao gì

“Ngươi sẽ không bị thương.”

Liễu San San hạ ống tay áo, nhìn Hành Tư

“Quý hôn ở âm tào địa phủ có cảm giác như phạm nhân, nhưng trừ phi bị đánh xuống địa ngục dụng hình, nếu không sẽ không bị thương, dù có cũng sẽ không chết”

Liều San San sững sốt một hồi mới có phản ứng “có nghĩa là quỷ hồn ở địa ngục chịu tra tấn, cảm giác được đau đớn thống khổ nhưng lại không chết, chỉ có thể chịu tra tấn vĩnh viễn?”

Hành Tư gật đầu.

Liều San San lập tức rung mình một cái. Âm tào địa phủ tra tấn người thật ngoan ah. Nàng vừa nghĩ nói cảm tạ Hành Tư thì nhìn thấy Tây Tề, lại cho rằng nếu hắn không xuất hiện, hai Hắc Vô Thường sẽ không nhanh chóng bỏ đi như vậy. Hơn nữa hắn quần áo không chỉnh tề, chẳng lẽ là nghe nàng kêu cứu nên vội vàng chạy tới cứu nàng.

Nữ nhân hoài xuân luôn có ảo tưởng không thực tế, sẽ có một ngày bị sự thật đánh vỡ tan.

Hai người đi tới cửa, Tây Tề liếc nhìn Hành Tư ‘tân quan vẫn nên mặc quan phục vào rồi hãy ra cửa, nơi này không phải thiên giới, không có nhiều người biết người’

Hành Tư: “...”

Huynh đệ, người thực mạnh mẽ ah

Liều San San vô cùng hâm mộ Tây Tề dám nói năng lỗ mãng, đang muốn bày tỏ lòng biết ơn. Tây Tề đã quay sang nhìn nàng “không có bản lĩnh thì đừng ra ngoài lung tung, lần sau lại kêu như heo bị giết, làm phiền ta ngủ, ta sẽ giết người” nói xong xoay người rời đi, không để Liều San San kịp nói lời cảm ơn

Lúc này trên đỉnh điện có hai thân ảnh đang ẩn núp, cho đến khi Hành Tư và Liều San San vào cửa mới nhô đầu ra

Vô Khâu “Tây Tề mở miệng đúng là muốn đánh, ngay cả Hành Tư Quân mà hắn cũng không nể mặt”

Vô Thân “hừ, khi hắn bị người ta làm mất ngủ có khi nào tử tế đâu”

“Cũng phải, có điều hắn đột nhiên xuất hiện, nói không chừng hắn có chút để ý Liều San San nha”

“Diễn sâu thôi, nói không chừng hắn chỉ ra mắng chửi người thôi, hơn nữa hắn đi chậm như vậy, đừng nói là anh hùng cứu mỹ nhân, thu thập tàn cục cũng không tới phiên hắn”

“Đầu năm nay đã không còn lưu hành phong trào anh hùng cứu mỹ nhân nữa rồi, người thật lạc hậu”

“Người không tầm thường, vậy người đã nghĩ ra biện pháp gì để tác hợp chưa?”

“Anh hùng cứu mỹ nhân không có hiệu quả, chi bằng cho uống xuân dược rồi lúi vào phòng”

“Nói người tục là vũ nhục từ này. Cút ngay, ta không quen người”

Bị trói cũng không lâu nên không bao lâu đau đớn trên người Liễu San San đã biến mất, nàng nhìn Hành Tư đi đến tiền điện, tò mò hỏi ‘Hành Tư Quân, người muốn đến tiền điện chỉnh sửa danh sách đăng ký sao?’

Hành Tư gật đầu ‘danh sách tồn đọng nhiều lắm, phải tranh thủ thời gian’

Liễu San San nghĩ tân quan nên muốn thể hiện, lại nghe Hành Tư nói “thời gian còn sớm, người có thể về trước nghỉ ngơi, lát nữa hãy tới”

Trải qua chuyện vừa rồi, Liễu San San ý thức được mình ở đây là hòn phách nhu nhược và không thể tự bảo vệ mình đến mức nào, phải xây dựng quan hệ tốt với người khác để có chỗ dựa thì nàng mới bình an vượt qua một năm ở đây, huống chi trước giờ nàng giỏi nhất là giả vờ hiền lương thực đức, không nhân cơ hội này biểu hiện tốt để lấy lòng lãnh đạo, xây dựng hình tượng tốt thì chẳng phải lãng phí lắm sao. Nghĩ vậy, Liễu San San liền cười tươi như hoa “không cần, Hành Tư Quân cũng dậy sớm như vậy, ta sao có thể không biết xấu hổ mà ngủ nướng. Tuy ta bị bắt nhăm tới đây, nhưng nếu đã đến đây thì phải thích ứng với hoàn cảnh, hơn nữa Mạnh Bà nương tốt bụng cho ta đến Chuyển Sinh điện, ta đương nhiên phải làm hết sức mình, sao có thể nhàn hạ chứ?”

Hành Tư bị tươi cười và nhiệt tình quá mức của nàng làm ngẩn người nhưng rất nhanh đã khôi phục sắc mặt bình thường, gật đầu nói ‘vậy trước khi Tắt phán quan đến, người hỗ trợ đi’

Người không biết nói vài câu khách sáo, từ chối lấy lệ sao? sai sử người ta tự nhiên như vậy, có chút vô sỉ ah

Làm người quả nhiên không nên giả vờ, Liễu San San buồn bực nghĩ.

Danh sách trong tiền điện chất đống như núi, việc của Liễu San San chính là phân loại đồng danh sách hỗn độn này, sửa sang xong đưa cho Hành Tư xem.

Thực ra việc sửa sang danh sách cũng không kinh khủng như bề ngoài, ngược lại còn có nhiều thú vị, vì trong này ghi lại cuộc đời của mỗi người khi còn sống, kỳ văn dị sự nhiều không đếm xuể, có câu cánh rừng lớn, loại chim nào cũng có, không có không tìm thấy chỉ có không thể tưởng tượng ra được, nếu có thời gian còn có thể viết thành tiểu thuyết để tiêu khiển. Liễu San San thường xem đến xuất thần, cho đến khi Hành Tư nhin không được ho khan nhắc nhở, nàng mới lưu luyến khép sách lại.

Tắt Trì đến, Liễu San San liền được giải phóng, rót cho bọn họ chén trà, còn nàng cũng tự bê một chén, ngồi bên cạnh xem chuyện xưa trong danh sách. Xem một lúc, Liễu San San lại tùy tay cầm một danh sách, phát hiện là của một người ở phủ Dương Thành qua đời vào mấy năm trước, liền giật mình. Sao nàng lại không xem tư liệu về mình chứ, xem như là bồi thường cho việc không biết nữa đời sau sẽ trôi qua thế nào. Vì thế nàng lập tức chui đầu vào đồng sách, lục tìm hồi lâu mới bối được cuốn sổ tư liệu về mình nằm lẫn

trong đồng danh sách hỗn độn.

Liều San San vừa xem tư liệu bản thân vừa nghĩ chắc chắn mình sẽ được xếp vào hàng án oan, sẽ được hậu đãi, nhưng xem xong, nàng đã không còn nghĩ như vậy. Nếu nàng không bị Tập Thư bắt nhầm, cuộc sống tiếp theo của nàng sẽ vì tân lang chết ngay ngày thành thân, nàng bị đưa trở về nhà mẹ đẻ, tuy không có làm quả phụ nhưng lại mang tiếng khắc phu, không ai dám cưới nàng nữa. Nàng cứ thế bị người ta gièm pha, tấu tử dạ xoa trào phúng khi dễ suốt mười năm, cho đến khi đệ đệ Liều Bình của nàng thi đậu Trạng Nguyên, làm quan ở kinh thành, đưa nàng đến đó cùng hưởng phúc. Nhưng vì tiếng khắc phu, nàng vẫn không thể gả đi còn bị người ta bàn tán, nàng chỉ hưởng phúc được hai năm thì bị bệnh nặng, nằm trên miên trên giường bệnh suốt tám năm, cho đến khi Liều Bình cưới vợ sinh con, nàng lại không chịu được minh trào ám phúng của thê tử hần, bị phần buồn bực qua đời.

Con mẹ nó, không bằng trực tiếp chết cho xong. Liều San San ngửa mặt lên trời ta thán, may mắn hiện nàng đã chết, chờ một năm nữa là có thể chuyển thế, nếu không nàng không có cách nào chống đỡ nổi hai mươi năm bị người ta dè bủ kia.

Trong sổ không có viết nửa đời sau của nàng thế nào, Liều San San nghĩ có thể do nàng bị chết oan, ngoài ý muốn nên chưa kịp an bài mệnh số kiếp sau cho nàng. Nghĩ tới Liều Bình mười năm sau mới có thể thi đậu Trạng Nguyên, tuy kết quả tốt nhưng hần nhỏ bé, yếu ớt như vậy, trải qua mười năm gian khổ kia thế nào? vất vả lắm mới có thể ở trên người khác cũng là bị ép buộc suốt mười năm, học tập gian khổ như vậy liệu hần có chịu được không?

Liều Bình là do Liều San San chăm sóc từ nhỏ tới lớn, đương nhiên có nhiều vướng bận với hần, nghĩ tới là không thể bỏ xuống được. Vấn đề này liên tục làm nàng căng thẳng cho đến khi công việc của một ngày chấm dứt. Tập Thư lại đi ra ngoài làm việc, nàng không thể tìm ai để hỏi, chỉ tự mình suy nghĩ nhưng nghĩ mãi cũng không thông. May mà Tắt Trì thấy nàng rối rắm, quan tâm hỏi, biết nàng đang buồn rầu vì không biết làm cách nào để trao đổi với người ở dương gian liền chỉ dẫn ‘người có thể báo mộng cho hần

7. Quyển 1 - Chương 7

Liều San San còn chưa dung nhập được việc mình đã là quỷ hồn, có thể nhập vào trong mộng. Đúng vậy, sao nàng không nghĩ ra chuyện này chứ, nàng có thể báo mộng an ủi Liều Bình, cổ vũ hần kiên cường đối mặt với tấu tử dạ xoa, kiên nhẫn học hành chờ đợi mười năm sau

Liều San San càng nghĩ càng cảm thấy đây là biện duy nhất cũng là biện pháp có hiệu quả nhất. Nhưng sau khi Tắt Trì rời đi, nàng vừa thôi hưng phấn mới ý thức được một vấn đề nghiêm trọng, báo mộng tuy là cách tốt nhưng làm thế nào để báo?

Vì thế Liều San San lại hậm hực.

“Sao lại thế này, lúc thì cao hứng, khi thì ủ rũ?”

Liều San San ngược mắt nhìn, thấy Vô Thân đang đứng trước mặt đánh giá nàng, tiếc là hưng trí trên mặt hắn đã làm sự thân thiết giảm đi đáng kể. Liều San San không có tâm tình mắng hắn, chỉ hỏi ‘các người có biết làm thế nào để báo mộng không?’

“Báo mộng?” Vô Thân và Vô Khâu liếc nhìn nhau, gật đầu “biết”

Liều San San lập tức dấy lên hi vọng, cũng không so đo hai kẻ này hôm trước đã làm đàng đờ tử lển và phòng nàng, khẩn thiết hỏi ‘ta muốn báo mộng cho đệ đệ của ta, nên làm thế nào?’

Vô Khâu đang muốn trả lời đã bị Vô Thân ngăn lại, chỉ thấy hắn đảo tròn mắt, cười nói ‘chúng ta tuy biết nhưng không giúp được người, chuyện này người phải nhờ Tây Tề hỗ trợ’

Thần sắc của Liều San San lại suy sụp xuống ‘vì sao?’ cứ nghĩ tới vẻ mặt lạnh như băng của Tây Tề cùng sự uy hiếp của hắn vào lúc sáng, nàng liền không muốn nhìn thấy hắn

Vô Khâu đã hiểu rõ âm mưu của Vô Thân, cười nói “vì báo mộng là quỷ hồn trở lại dương gian, đi vào trong giấc ngủ của người ta. Chúng ta không thể dễ dàng rời khỏi âm tào địa phủ, hơn nữa chỉ có Vô Thường mới có thể mang hồn phách ra ngoài, người lại buổi tối đi ngủ mới nằm mơ, cho nên người đương nhiên phải tìm Tây Tề chuyên làm việc vào ban đêm rồi”

Liều San San cảm thấy có lý, Vô Thân lại nói ‘người tốt nhất chờ khi lên đèn hãy đến phòng hắn, đến sớm làm hắn mất ngủ, người sẽ xong đời’

Vô Khâu cũng góp ý “đúng. Nếu người không biết giờ giấc chính xác, ta có thể đưa người tới phòng hắn”

Liều San San hồ nghi nhìn bọn họ vài lần “sao hôm nay các người nhiệt tình như vậy?” hôm qua còn muốn tìm nàng hù dọa, hôm nay lại thân thiết nhiệt tình như thế

“Hắc hắc, sao chỉ có hôm nay, chúng ta ngày nào cũng nhiệt tình đối với bằng hữu luôn nhiệt tình nha”

Vô Khâu đã lâu không giao tiếp với nữ nhân, nói xong còn theo thói quen tính võ vai Liều San San

Liều San San lập tức cảnh giác né tránh “ai là bằng hữu với người?” đêm đầu tiên nàng đến đây, nửa đêm bọn họ đã đến phòng nàng quấy rối, thế mà bây giờ dám nói bọn họ là bằng hữu của nàng

Vô Khâu có chút lúng túng, lúc này Tập Thư từ bên ngoài trở về, Liều San San liền tìm hắn chứng thực cũng nhận được đáp án đồng dạng, Vô Thân liền hừ một tiếng

Liều San San vẫn nghi ngờ động cơ của bọn họ nhưng không nói thêm nữa ‘vậy lát nữa ta sẽ tìm Tây Tề nhờ hỗ trợ’

Vì không biết thời gian Tây Tề rời giường ra ngoài, Liễu San San sợ bỏ lỡ liền chờ bên ngoài phòng hắc. Vì thế Tây Tề vừa mở cửa đã nhìn thấy nàng, ngạc nhiên hỏi ‘ngươi ở đây làm gì?’

Có kinh nghiệm vào ban ngày nên Liễu San San rất e ngại xiềng xích trong tay Tây Tề, theo bản năng lui ra sau một bước mới nói ra mục đích của mình, còn để tỏ thành ý mà thể hiện vẻ mặt đầy ưu thương

Vô Thân và Vô Khâu

Vô Thân và Vô Khâu ở trên nóc nhà lén lút theo dõi. Vô Khâu thấp giọng nói ‘chà chà, chỗ chúng ta có nhiều quý hồn lui tới, nữ quý xinh đẹp như vậy rất hiếm thấy, ngươi nói Tây Tề có đổ hay không?’

Vô Thân phản bác “lần trước hắc đi bắt phi tử được hoàng đế sủng ái nhất, cũng là đại mỹ nhân hoa lệ đài vũ, nhưng hắc mang về liền đầy xuống địa ngục. Ta chưa bao giờ có chờ mong gì đối với người như Tây Tề”

“Hắc vốn không phải người, người trông cậy hắc là người thế nào chứ?”

Quả nhiên Tây Tề nghe Liễu San San thâm tình nói xong, vẫn không hề động dung “vì sao ta phải giúp ngươi?”

Liễu San San bị ngữ khí lạnh như băng của hắc làm nghẹn khuất “bọn họ nói buổi tối chỉ có thể tìm ngươi”

“Không giúp.”

Vô Khâu đắc ý vươn tay với Vô Thân ‘thấy chưa, trả tiền đây’

Vô Khâu nhìn Liễu San San ủ rũ trở về phòng, buồn bực một lát, hai mắt liền sáng lên “như vậy xem ra suy đoán của Tất phán quan là đúng rồi”

Vô Thân vừa đếm tiền vừa hỏi ‘đoán cái gì?’

“Tây Tề không hề quan tâm tới nữ nhân, cho nên Tất phán quan vẫn luôn đoán hắc là kẻ đoạn tay áo chi phích”

“Hắc để ý tới nam nhân nào sao?”

“Ách, hình như không có”

“Thì đó, cái gì mà đoạn tay áo chi phích, ta thấy Tây Tề căn bản là không có tay”

“Hắn chính là tính tình lãnh đạm, hiểu chưa? Đầu heo”

“Cho dù ta với người thân thiết nhưng mời người đừng lẫn lộn chủng tộc của ta, Ngưu Ma Vương đại nhân”

Có điều Vô Thân và Vô Khâu chỉ nhìn thấy sự tình bên ngoài. Liễu San San bên ngoài luôn bày ra dáng vẻ hiền lương thực đức, xinh đẹp như hoa lại quanh năm đấu với tẩu tử dạ xoa đã sớm luyện ra da mặt dày như tường thành, tính tình quật cường. Bị Tây Tề cự tuyệt là chuyện đã đoán được, vì thế mà nghĩ nàng từ bỏ là lắm to rồi.

Chạng vạng hôm sau, Liễu San San tiếp tục cầm chốt trước cửa phòng Tây Tề. Tây Tề nhìn thấy nàng, cước bộ không ngừng, nói “không giúp”

Ngày thứ ba, Liễu San San tiếp tục chờ ngoài cửa. Tây Tề vẫn một câu “không giúp”

Chạng vạng ngày thứ tư, Liễu San San tiếp tục làm thần giữ cửa, Tây Tề vẫn một câu ‘không giúp’

Chạng vạng ngày thứ năm, tình hình vẫn như cũ

Vô Thân và Vô Khâu cũng đứng giờ mỗi ngày mà núp trên nóc phòng nhìn lên, mà Tất Trì và Hành Tư dù bận rộn chính lý danh sách cũng vẫn để ý tới việc mỗi ngày Liễu San San chạy đến phòng của Tây Tề. Tuy hai người bọn họ không mà chuyện gì lên lút đáng khinh nhưng không thể không có phản ứng.

Ngày thứ sáu, Tất Trì nhìn theo bóng dáng Liễu San San vội vàng chạy đi, cảm thán “San San cô nương thật không tệ, hoạt bát đáng yêu, vốn nghĩ tiểu cô nương mới đến sẽ rất sơ hãi, không ngờ nàng mới vài ngày đã ở chung cùng đồng liêu vui vẻ như vậy, cả âm tào địa phủ cũng không có mấy người dám chủ động tiếp cận với Tây Tề đâu”

Tuy mấy ngày nay Liễu San San luôn tỏ vẻ dịu ngoan trước mặt Hành Tư, cũng không nói nhiều nhưng Hành Tư lần đầu tiên nhìn thấy nàng đã biết tính tình của nàng hoàn toàn không liên quan tới vẻ ôn lương nhân thực bên ngoài. Ở chung vui vẻ với đồng liêu? Tất Trì là bị biểu tình ngây thơ của nàng mê hoặc hay là muốn dùng việc này để mắng hắn đã đến đây vài ngày cũng không thân cận với đồng liêu?

Hành Tư không chút để ý nói “nàng hiện tại có quan hệ rất tốt với Tây Tề sao?”

Tất Trì từ chối cho ý kiến “Tây Tề khác những người khác, hắn luôn làm việc vào ban đêm, ban ngày lại phải nghỉ ngơi nên hiếm khi gặp được, San San luôn chờ trước cửa Tây Tề chờ hắn xuất hiện, chỉ riêng phần tâm ý này cũng đã khó có được”

Nếu lúc này Liễu San San da mặt dày đang ở ngoài cửa chờ Tây Tề biết Tất Trì khích lệ mình như thế, không biết là cảm kích lệ rơi đầy mặt hay là xấu hổ đến lệ rơi đầy mặt

Tây Tề đẩy cửa đi ra, lại nhìn thấy Liễu San San, nhìn không được trán nổi gân xanh “ta nói không giúp, người mỗi ngày chờ ở đây cũng vô dụng”

“Người vì sao không giúp ta?”

Tây Tề ngẩn ra, Liễu San San lại ưu tư mà nói ‘ta là một phạm nhân bị bắt oan đến đây, lại là một nữ tử không có năng lực tự bảo vệ mình, ở lại đây cả năm tất nhiên là khổ khổ vô cùng. Ta chỉ muốn báo mộng cho đệ đệ vẫn luôn sống nương tựa cùng ta, cũng là để cắt đứt niệm tưởng của ta, toàn tâm toàn ý ở đây một năm chờ được chuyển thể đầu thai. Chẳng lẽ thỉnh cầu nhỏ nhỏ này đối với người chỉ là nhắc tay chỉ lao, người cũng không chịu giúp ta sao?’/

Tây Tề mỗi ngày đều đi bắt hồn phách người, đã nhìn quen đủ kiểu van cầu xin xỏ hấn thủ hạ lưu tình cho nên đã sớm miễn dịch với các chiêu trò của Liễu San San. Nhưng hấn là đúng giờ mang hồn phách người sống đi còn Liễu San San là hồn phách đã đến địa phủ, cũng không trong phạm vi hấn quản lý, cũng không nhất thiết phải từ chối khách khí như vậy. Hơn nữa mỗi ngày vừa ngủ dậy đều thấy nữ quý mang biểu tình ưu thương đau đớn đứng chờ ngoài cửa, không cần biết ẩn tình bên trong thế nào nhưng hấn nhìn cũng thấy đau đớn theo. Liễu San San diễn tả rất nhuần nhuyễn bốn chữ âm hồn không tan.

Tây Tề tính tình thối, quý thần ở âm tào địa phủ đều biết, chưa từng có ai dám quần lấy hấn nhưng gặp phải Liễu San San đã không sợ chết lại da mặt dày, Tây Tề cũng đành phải chịu thua “nhiều nhất cho người nửa canh giờ”

Liễu San San lập tức mặt mày hớn hở chạy theo, mặc kệ Tây Tề nghĩ thế nào

Nhớ lúc trước Thôi thị khi dễ nàng liền bị nàng phản bác mà tức giận đến giờ chân, nàng cũng bày ra sắc mặt như thế, luôn thành công khiến người khác nghĩ nàng nhu nhược vô tội, đều cầu tình thay nàng, càng khiến cho Thôi thị tức mà không có chỗ phát tiết.

Haizz, biểu tình đau đớn ưu thương quả nhiên bách phát bách trúng, người quý đều phải chịu thua

Hai người bước ra khỏi đại môn Chuyển Sinh điện, thân ảnh vừa biến mất trong sương mù hôn ám, liền nghe tiếng cười của Vô Khâu vang lên trong không trung trong Chuyển Sinh điện “hahah, thua nhiều ngày như vậy, rốt cuộc lão tử cũng gỡ gạc được rồi”

Cước bộ của Tây Tề không quá nhanh nhưng Liễu San San theo cũng vất vả. Hấn dường như không sợ nàng bị lạc cũng không có ý chờ nàng, cứ thế đi thẳng về phía trước

Liễu San San vừa thở vừa chạy theo, trong lòng thầm mắng Tây Tề không biết thương hương tiếc ngọc, nào ngờ Tây Tề vừa quay đầu nhìn đã khiến nàng bị ánh mắt lạnh lùng của hấn cảm thấy như mình sắp bị hội phi yên diệt. Nàng đã quên hiện mình đang ở âm tào địa phủ, phỏng chừng thần thần quý quý nơi này sẽ có chút pháp thuật, cho nên Tây Tề mới có thuật đọc tâm, biết nàng đang mắng hấn? hấn sẽ không mất hứng mà giết nàng chứ?

Liều San San còn đang suy nghĩ miên man, Tây Tề đã đưa tay nắm lấy cổ tay nàng. Tay của hắn lạnh như băng, khiến nàng sợ tới mức nhảy dựng lên

Tây Tề nhíu mày “ngươi sao vậy?”

Liều San San muốn hất tay hắn ra “vậy ngươi lại làm sao đây?”

Nhìn nàng như muốn nhảy dựng lên, trên mặt Tây Tề rốt cuộc cũng có biểu tình run rẩy “không phải ngươi muốn ra ngoài sao? ta không kéo ngươi, lát nữa dù ngươi không bị quỷ hồn khác bắt đi thì cũng dễ biến thành du hồn, không thể về được”

“Thì ra là vậy”

Liều San San an tĩnh lại, lúc này mới phát hiện bọn họ đã đến bên đường. Trên đường người đến người đi rất náo nhiệt, bên người đều đeo xiềng xích, không có Vô Thường đi theo. Nàng nghĩ nghĩ, hỏi “nơi này là Hoàng Tuyền lộ?”

“Đúng” xiêm y đỏ đen của hai người rất gây chú ý, hấp dẫn không ít ánh mắt nhìn qua. Tây Tề chán ghét bị người ta chú ý, tay dùng lực một chút, túm Liều San San bay ra ngoài

Liều San San đầu óc choáng váng, như lọt trong sương mù, chót lát đã thấy mình đến Thôi gia tửu

8. Quyển 1 - Chương 8

Theo lời Tập Thư nói: địa phủ một ngày, thế gian một năm, như vậy tính tới nay nàng rời đi đã năm năm. Thôi gia tửu vẫn như trước, lúc này đã đóng cửa, trong điểm chỉ còn tiểu nhị đang thu dọn. Tây Tề theo lời Liều San San, đưa nàng đến hậu viện

Phòng của Liều Bình sáng đèn, đi vào liền thấy một thiếu niên đang nằm ngủ sấp trên bàn. Thiếu niên này tầm mười tuổi, Liều San San nhìn kỹ liền nhận ra là Liều Bình. Năm năm, hắn đã cao hơn, cũng nảy nở hơn, nhưng khuôn mặt tuấn tú lại có chút đơn bạc. Liều San San nhìn vẻ mặt mệt mỏi của hắn, hắn là đọc sách đã lâu, đau lòng không thôi. Đứa nhỏ này phải chịu cực năm năm nữa mới hết khổ.

Tây Tề nói “vừa lúc, có gì thì mau nói đi, đêm nay ta còn phải đi bắt người, đừng làm lỡ canh giờ của ta”

Liều San San vội nói cảm tạ, đi vào giấc mộng của Liều Bình

Liều San San nói chuyện xong, lưu luyến rời đi, cửa phòng của Liều Bình đột nhiên bị đẩy ra, tiếng động khiến hắn bừng tỉnh, kinh hoàng giật mình gọi ‘tỷ...’

“Tỷ cái đầu người, tỷ người đã chết bao nhiêu năm rồi”

Bộ dáng Thôi thị cũng không thay đổi gì mấy, hung thần ác sát tiến vào, có lẽ từ ngoài cửa sổ thấy Liễu Bình đang ngủ nên vừa vào tới đã đánh “ta nuôi người nhiều năm như vậy, người liền lấy cố đọc sách mà ở trong này ngủ. Người rảnh như thế chi bằng đi chẻ củi đi, ngay bây giờ”

Tính của Liễu Bỉnh không giống Liễu San San, không dám phản kháng lại tẩu tử, vừa giải thích rằng mình đọc sách mệt vừa né tránh. Liễu Sùng nghe động tĩnh liền tiến vào, ngăn cản Thôi thị “Tiểu Bỉnh phải đọc sách, người không được bắt hắn làm việc, chẳng phải trong tiệm có tiểu nhị hỗ trợ sao?”

Thôi thị bạo phát “nhà chúng ta nuôi hắn nhiều năm như vậy, hắn chỉ biết đọc sách, chuyện gì cũng không làm, giờ còn lấy cố đọc sách mà ngủ. Hắn đức hạnh như thế, người còn trông cậy hắn thi đậu Trạng Nguyên cho người? chi bằng tìm chuyện làm, kiếm tiền, sớm ngày cưới thê tử rồi ra ngoài mà sống. Người xem, nhi tử của y trang trước mặt mới mười chín tuổi đã có hai đứa con rồi”

Thật may, tên đoạn tay áo chỉ phích kia đã cưới thê tử, hắn sẽ không quấy rầy Liễu Bình nhà nàng nữa

Liễu San San an tâm, lại thấy Liễu Bình cúi đầu không nói tiếng nào, Liễu Sùng cũng đã quen mà không phản bác Thôi thị. Nàng cực kỳ tức giận, liền lấy nghiên mực trên bàn, hung hăng ném vào đầu Thôi thị.

Thôi thị bị nghiên mực nện trúng, mực dính đầy đầu, vừa đau vừa chật vật mà Liễu Sùng và Liễu Bình ở bên cạnh không có động tác, chắc chắn không do bọn họ làm. Nàng vừa giận vừa sợ, hô lên “ai?”

Liễu San San nhìn bộ dạng của nàng, đang lúc đắc ý, đột nhiên cả người bay lên, thanh âm lạnh lùng của Tây Tề vang bên tai “thành thật một chút đi”

Lửa giận của Liễu San San lập tức tiêu tán, co đầu rút cổ

Liễu Sùng và Liễu Bình vẻ mặt hoảng sợ, đột nhiên Liễu Bình như tỉnh ngộ, nhìn khắp phòng hỏi “tỷ? có phải là tỷ không?”

Liễu Sùng nghi hoặc nắm tay hắn, lo lắng nói “tỷ tỷ cái gì? San San đã sớm mất. Liễu Bình, người sao vậy?”

Phía dưới liễu sùng cùng liễu bỉnh cũng là vẻ mặt hoảng sợ, đột nhiên liễu bỉnh tỉnh ngộ cái gì dường như ở trong phòng nơi nơi nhìn xung quanh: “Tỷ? Tỷ có phải hay không người?”

“Vừa rồi ta nằm mơ thấy tỷ tỷ. Nàng nói với ta hiện nàng ở âm tào địa phủ rất tốt, bảo ta không cần lo lắng cho nàng, chăm chỉ đọc sách, còn nói năm năm sau ta sẽ thi đậu Trạng Nguyên” Liễu Bình lại hướng lên giữa không trung nói “tỷ, người còn ở trong phòng không? tỷ”

Liều San San nghe Liều Bình gọi mà nao lòng nhưng Tây Tề mặt lạnh kèm cặp quá mức khiến nàng không thể động đậy, chỉ có thể tiếp tục bất động

“Hừ, người nằm mơ, còn nói năm năm sau sẽ đậu Trạng Nguyên, rảnh rồi liền học cách nói dối” Thôi thị dè bửu nhưng nhìn cái nghiêng mực, tuy không tin cũng cảm thấy hoảng hốt, vội ôm đầu lao ra khỏi phòng. Liều Sùng an ủi Liều Bình vài câu rồi cũng đi theo

Tây Tề nhìn sắc trời, nói “nói xong rồi thì đi thôi” cước bộ không ngừng, lôi kéo Liều San San rời khỏi Thôi gia tửu

Liều San San vẫn đang cảm thấy ử rữ vì âm dương cách biệt, Tây Tề lại cảm thấy như thế thật thanh tỉnh, cũng không an ủi, mang nàng bay đi làm nhiệm vụ

Đêm nay hồn phách Tây Tề muốn bắt là một vị quan lớn vừa mới cáo lão hồi hương, có quan hệ với hoàng thân, lăn lộn trên quan trường nhiều năm nên cũng không phải là người hiền lành gì. Tuy dựa vào các loại thủ đoạn mà bình yên tới lúc từ quan nhưng vừa trở về phủ Dương Thành thì tiểu thiếp của hắn lại bỏ trốn với người khác, có lẽ là báo ứng, hắn buồn bực uống rượu như nước, trúng phong hàn, vĩnh biệt nhân gian.

Đối với loại người này, Liều San San từ chối cho ý kiến.

“Tây Tề, số mệnh của phàm nhân là do ai định ra?” Liều San San vừa khôi phục tinh thần đã bắt đầu động não. Từ lúc xem danh sách ở Chuyển Sinh điện, nàng liền có rất nhiều nghi vấn. Thế nhân có biết bao nhiêu người, danh sách kia viết cũng là thiên kì bách quái, gần như là cuộc đời mỗi người mỗi khác, không ai giống ai. Như vậy phải có một người trí tuệ tương kinh khủng, linh cảm sáng tạo vô biên mới có thể đảm nhiệm công việc có tính khiêu chiến lớn đến vậy

Tây Tề không để ý, cho đến khi đi vào phủ đệ của vị quan kia. Liều San San cũng không trông mong hắn sẽ trả lời, đi theo sau như người hầu, tò mò đánh giá chung quanh. Phủ đệ kim bích huy hoàng, ngay cả cửa sổ nhà xí cũng mạ vàng, toàn bộ phủ đệ giống như một thời nguyên bảo thật to. Liều San San không khỏi cảm thấy người này đúng là tục tằn hết biết, khó trách hắn lại chết khó coi như vậy

Đi ngang qua từ đường, Liều San San tò mò nhìn qua, thấy bên trong hương khói mịt mù, ngoài bài vị tổ tông còn có các loại bản hiệu, văn bằng ghi lại công tích của vị quan này trong nhiều năm, đặt gần kín cả từ đường. Nếu nàng không biết hắn vốn là người không sạch sẽ, nhìn mấy thứ này đã nghĩ hắn là quan phụ mẫu thanh liêm

Tây Tề nhìn bộ dáng cảm khái của nàng, nghĩ nàng bị mấy tấm bảng công đức kia che mắt, trào phúng nói “đem công đức đặt ở từ đường, nghĩ rằng những chuyện xấu đã làm là thần không biết quỷ không hay hay sao”

Liều San San dùng tâm của phàm nhân đứng ở góc độ quỷ thần mà nhìn, thấy thái độ của Tây Tề như thế, đột nhiên hiểu được “phàm nhân làm chút chuyện tốt đều muốn để cho quỷ thần đều biết, làm chuyện xấu lại không muốn ai hay. Xem ra chúng ta đã làm khó quỷ thần rồi nha”. Nàng cũng từng có suy nghĩ này, tỷ như lúc bỏ hạt tiêu vào son phấn của tẩu tử dạ xoa. Quả nhiên là người đang làm trời đang nhìn.

Tây Tề mất phản ứng với vẻ mặt “may mắn ta chết sớm, không có làm nhiều chuyện xấu” của Liễu San San

Khi tìm được phòng của vị quan kia, bên trong mùi rượu và mùi thức ăn gay mũi, vị quan kia nằm gục trên bàn, hồn lìa khỏi xác, phiêu lãng trong phòng, nhìn thấy Tây Tề và Liễu San San tiến vào, ngẩn người “các người là ai?”

Tây Tề bị mùi trong phòng làm cho chán ghét, lạnh lùng phun ra hai chữ “Vô Thường”

Liễu San San nhìn thái độ không kiên nhẫn của Tây Tề, nhớ lại ngày đó mình bị Tập Thư bắt đi cũng hỏi hắn là ai, Tập Thư cũng đã trả lời như vậy, liền nghĩ làm Vô Thường cũng không dễ dàng, chỉ một vấn đề mà ngày qua ngày cứ phải lặp lại, không nhàm chán cũng không được

Không biết vị quan kia bị rượu làm đầu óc u mê hay trời sinh gan lớn, nghe xong cũng không biết sợ, trừng mắt nhìn xiềng xích trong tay Tây Tề, lại nhìn Liễu San San ở phía sau hắn, bay qua, ngạc nhiên nói “thì ra Vô Thường đi câu hồn cũng có đôi có cặp ah”

Liễu San San từ chối cho ý kiến, con ma men kia lại mở to hai mắt nhìn nàng, hưng trí hát vài câu

Tây Tề nhịn không được, nhanh chóng trói con ma men kia lại, không cho hắn phát ra thanh âm. Liễu San San tán thưởng tự đáy lòng “hảo thân thủ”

“Đi thôi”

Tây Tề lôi con ma men kia về âm tào địa phủ, quăng cho Đệ nhất điện. Liễu San San cả đêm không ngủ, hiếu kỳ qua đi bắt đầu thấy mệt mỏi. Hoàng tuyền lộ vẫn nhộn nhịp như trước, Tây Tề kéo Liễu San San đi về phía trước, phòng ngừa nàng bị đám đông chen lấn mà thất lạc, rước lấy âm thanh bàn tán

“Ta không lừa người đúng không? Tây Tề vừa rồi đã nắm tay một nữ quỷ nha”

“Nữ quỷ kia rất lạ mặt, hình như là hồn phách một phạm nhân bình thường”

“Gan của nàng quá lớn ah, dám nắm tay với Tây Tề?”

“Vậy người muốn thay thế không?”

“Đương nhiên không. Ách, Tây Tề quân?”

Mấy tiểu Vô Thường ngây người nhìn Tây Tề không biết xuất hiện trước mặt mình từ khi nào, toàn thân đổ mồ hôi lạnh. Tuy Vô Thường số lượng lớn, ở âm tào địa phủ không có địa vị nhưng ở âm tào địa phủ điều này cũng không tính là gì, trừ một vài vị có chức vị cao như Thập điện Diêm Quân, Mạnh Bà nương,

còn lại đều là thực lực quyết định địa vị

Tây Tề nổi tiếng ở địa phủ trừ tính tình của hắn còn vì tính cách này tạo nên lực sát thương rất lớn, ở địa phủ ai chán sống lắm mới chạy tới trước mặt hắn gây chuyện thị phi.

Mấy tiểu Vô Thường nhìn Tây Tề mặt lạnh như băng, vội mang theo hồn phách của mình, vội vàng bỏ chạy

Liều San San hoàn toàn không để ý tới, ngáp một cái, hỏi ‘sao đột nhiên dừng lại’

Tây Tề dẹp được đám người kia liền bỏ qua nàng “tự mình đi đi”

Liều San San bị hắn quăng một cái, lão đảo, thanh tĩnh hơn hắn nhưng không dám nổi giận với hắn, vừa ngáp vừa buồn rầu tự mình đi về. Khi đến trước đại môn Chuyển Sinh điện đã thấy Vô Thân và Vô Khâu vẻ mặt vui sướng khi người gặp họa nhìn nàng và Tây Tề.

“Tây Tề, người cư hiện lợi dụng chức vụ lừa tiểu cô nương gây thơ đi cả đêm không về”

“Đúng, cho dù người có ý với mỹ nhân, ta cũng không thể không báo cho người biết, các người đã bị bắt quả tang”

Vô Khâu còn muốn nói thêm, bắt gặp ánh mắt lạnh băng của Tây Tề liền ngậm miệng

Liều San San đang định hỏi bọn hắn nói vậy là có ý gì thì Hành Tư mặt không thay đổi, đi ra nói “buổi tối người đã đi đâu?”

Liều San San nhìn Hành Tư rồi nhìn Tây Tề, đột nhiên lại có cảm giác như bị bắt gian, vội giải thích ‘ta đi ra ngoài là vì...’

“Không có lệnh không được tự tiện rời khỏi địa phủ” Hành Tư cắt ngang lời nàng “phạt người cấm túc nửa tháng, trừ nửa tháng lương”

Liều San San ngây người, vừa thấy vẻ mặt càng thêm vui sướng của khi người gặp họa của Vô Thân và Vô Khâu, liền biết là hai người này báo cho Hành Tư biết, khó trách khi đó lại nhiệt tình chủ động hiến kế. Quả nhiên là có âm mưu

Hành Tư lại quay đầu nhìn Tây Tề, mặt Tây Tề còn lạnh hơn hắn “ta là bị nàng bức”

Quan báo tư thù, đây tuyệt đối là quan báo tư thù, trắng trợn, giả dối không chút che giấu

Liều San San bi phần nhìn theo bóng dáng Hành Tư rời đi, nghiêng răng nghiêng lợi

“Vô Thân, vì sao Hành Tư Quân chỉ phạt ta mà không phạt Tây Tề?”

“Người mới cách làm việc mới, ngươi lại là người mới đến còn phạm sai, không phạt ngươi thì phạt ai?”

“Vậy lúc trước sao ngươi không nhắc nhở ta không nên tùy tiện ra ngoài?”

“Ta vì sao phải nhắc nhở ngươi?”

“Là ngươi cố ý báo cho Hành Tư Quân biết ta ra ngoài?”

“Là người có trách nhiệm, ta đương nhiên biết phải nói, đã nói là nói hết”

“Vô Khâu, thì ra ta ở đây còn có lương tháng?”

“Đương nhiên, chỗ chúng ta cũng không phải là hắc điểm’

“Vậy lương tháng của ta là bao nhiêu?”

“Ta đây lương tháng là bao nhiêu?”

“Năm ngàn lượng.”

“Năm...ngàn lượng...”

Liều San San đang cố gắng nhẫn nại, nghe tới bổng lộc liền không còn bình tĩnh được nữa, khó trách Tây Tề đột nhiên đồng ý đưa nàng ra ngoài, chắc chắn cũng không có hảo tâm muốn nhìn nàng bị phạt

Cả một đám đồng liêu tâm đen hơn mực ah..

Liều San San dậm chân đuổi theo Tây Tề “sao ngươi không nói cho ta biết không thể tùy tiện rời đi? Năm ngàn lượng nha, cứ vậy mà không còn”

Tây Tề mở cửa phòng mình, thản nhiên liếc nhìn nàng “liên quan gì tới ta?” lập tức đóng cửa lại

Liều San San đơ người.

9. Quyển 1 - Chương 9

Chuyển Sinh điện bắt đầu đi vào quỹ đạo. Tân Luân Chuyển vương là Hành Tư Quân thanh danh hiển hách ở thiên giới; Chuyển Sinh điện sau mấy trăm năm lại có nữ nhân; Hắc Vô Thường Tây Tề phá lệ nắm tay nữ quý. Ba tin tức này được lan truyền khắp âm tào địa phủ, khiến Chuyển Sinh điện trở thành trung thu hút mọi người

May mà âm tào địa phủ quy củ nghiêm, Thập điện lại có cấm chế, không thể tùy tiện ra vào. Hành Tư bận đến chân không chạm đất, Liễu San San bị cấm túc không thể ra ngoài, Tây Tề luôn ngủ ngày, vì thế liên tục mấy ngày quần chúng đến xem hiếu kỳ rồi lại thất vọng ra về, khiến cho những lời đồn đoán càng nhiều hơn

Liễu San San còn tính sau khi quen thuộc với công việc trong Chuyển Sinh điện sẽ đi dạo trong thành để nghiên cứu địa hình nhưng Hành Tư lại phạt cấm túc khiến cho kế hoạch của nàng thất bại, mỗi ngày chỉ có thể quanh quẩn trong Chuyển Sinh điện. Có điều nàng cũng thừa nhận mình đã sơ suất, nên không oán trời trách đất mà nghiêm túc học tập các quy củ và tập tục của âm tào địa phủ. Vừa lúc Tập Thư lại chấp hành nhiệm vụ thất bại, bị Lục Kiên phê bình, liền hạ quyết tâm trau dồi nghiệp vụ, vì thế hẩn quyết định tìm Liễu San San tìm hiểu phong tục thể gian cùng cách phân biệt thân phận của phạm nhân. Hai bên đều có nhu cầu nên ở chung với nhau rất ăn ý

Ngày đầu tiên bị cấm túc, Liễu San San cũng không thấy có gì, nghiên cứu hơn phân nửa địa hình trong Chuyển Sinh điện. Vì ban ngày Tập Thư không ở Chuyển Sinh điện, Liễu San San liền ước hẹn với hẩn, một canh giờ sau bữa cơm chiều sẽ cùng nhau học tập. Đến bữa cơm chiều, nàng liền hiểu được tình cảnh của mình

Liễu San San đến gõ cửa phòng Vô Thân, Vô Khâu nghe động tĩnh cũng đi ra khỏi phòng mình, hai người thấy nàng cầm theo thực hộp, Vô Thân liền nhướn mi hỏi ‘sao? muốn dùng cái này hối lộ để chúng ta cầu tình giùm người?’

Không đợi Liễu San San mở miệng, bọn họ đã bày ra dáng vẻ đắc ý dào dạt, còn cố ý nhếch cằm, neho mắt nhìn nàng như muốn nói: ai bảo ngày đầu tiên ngươi đã khiến bọn ta mất mặt, giờ mới biết chúng ta lợi hại liền đến cầu chúng ta...

Trâu là cần cù và thật thà; ngựa thì dịu ngoan, thân mật. Sao tới hai người bọn họ lại ra tính tình này?

Liễu San San nhin không được “quả nhiên là rảnh rồi, hối lộ cũng yêu cầu thấp như vậy”

Biểu tình đắc ý của Vô Thân và Vô Khâu lập tức biến mất

Liễu San San nghĩ mình đến không phải để cãi nhau, mở thực hộp ra, thành khẩn nói “ta chỉ muốn hỏi, cơm chiều chúng ta chỉ có thể này, hay vì ta phạm sai nên mới bị cắt giảm?”

Trong thực hộp tinh mỹ chỉ có một cái bánh bao, một đĩa dưa muối cùng một chén cháo. Mấy ngày trước Liễu San San vẫn nghĩ tới chuyện làm thế nào để Tây Tề đưa mình đến nhân gian, đừng nói là ăn gì mà ngay cả mình có ăn cơm hay không cũng không nhớ, cho nên vừa nhìn thấy khẩu phần ăn còn tệ hơn khi nàng ở Thôi gia tửu, nàng liền thấy bi phần vô cùng, không tìm được Tất Trì vì thế nàng đành đến thỉnh giáo Vô Thân

Vô Khâu cùng Vô Thân lúc này mới cúi đầu đánh giá thực hộp trong tay Liễu San San. Vô Khâu hừ một tiếng “hẳn là vẫn như vậy, có điều cùng với việc phạt người cũng không khác mấy”

Liễu San San buồn bực nói “chẳng lẽ các người không khó chịu khi ăn cái này?” Chuyển Sinh điện dù sao cũng là điện các có địa vị, cơm chiều lại chỉ có bánh bao và dưa muối, chẳng lẽ âm phủ có thói quen ăn uống biến thái như vậy?

“Thứ này ta ăn một miếng cũng thấy khó chịu” Vô Thân bĩu môi “tuy chúng ta không cần ăn thứ không biết là gì này, có điều có thể hưởng dụng mỹ thực vì sao phải ủy khuất miệng của mình? chúng ta trước giờ đều vào thành uống rượu ăn cơm, không để ý đến... Tay nghề của Tất phán quan đúng là làm người ta ngày càng thương tâm”

Liễu San San sững sốt “Tất phán quan?” chẳng lẽ đây là do Tất Trì làm?

“Chuyển Sinh điện tuy có đủ thứ nhưng nếu có thể ra ngoài ăn vì sao phải ép buộc bản thân? lúc Hợp Nghiêm Quân còn ở Chuyển Sinh điện, phòng bếp chưa bao giờ mở ra, thứ trong tay người có lẽ là hàng trữ trong phòng bếp, người bị cấm túc không thể ra ngoài ăn nên chỉ có thể lấy thứ này cho người ăn”

Vô Thân cũng tiến lên góp chuyện “có điều cho dù người có thể ra ngoài cũng không có biện pháp, ở âm tào địa phủ muốn sống phóng túng thì phải có tiền, toàn bộ lương tháng của người đã bị khấu trừ, sao có thể ra ngoài ăn chứ?”

Vô Khâu gật đầu “cho nên người chấp nhận ăn bánh bao, dưa muối đi”

Liễu San San phát hiện, ở đây mình chẳng những là hồn phách yếu ớt mà còn là hồn phách nghèo rớt mùng tơi, đột nhiên nàng lại thấy đói

“Ai nha, người đến làm cho ta đột nhiên nhớ tới phải đi ăn cơm” Vô Thân và Vô Khâu đúng là hai kẻ lòng dạ hẹp hòi, có cơ hội liền trả thù Liễu San San

“Vô Khâu! Hôm nay có món gà nướng rất ngon nha”

“Vậy chúng ta mau đi ăn đi”

“Được, chúng ta đi”

Hai tiện nhân này. Không, là hai tiện quỹ

Liều San San trở lại phòng, nằm úp sấp lên bàn, cho đến khi Tập Thư gõ cửa phòng mới phục hồi tinh thần

“Sao sắc mặt lại kém như vậy?” Tập Thư vừa thấy Liều San San nhú mày, liền hỏi “phạm sai là chuyện bình thường, người là người mới, lại có nguyên nhân, đừng vì chuyện nhỏ này mà không vui”

Liều San San không lo bị phạt, nàng chỉ buồn vụ thức ăn. Tuy quỹ hồn không sợ đói nhưng nàng ở âm tào địa phủ vẫn có cảm giác như phạm nhân, đương nhiên sẽ thấy đói, cho dù không ăn cũng chẳng sao nhưng cảm giác bị đói thật khó chịu. Liều San San sầu mi khổ kiếm thuật lại tình hình, Tập Thư bình tĩnh đại ngộ “thì ra là vậy, hay là ta cho người mượn ít tiền, chờ tháng sau người có bổng lộc thì trả lại cho ta, ta cũng không tiêu gì nhiều”

Liều San San vẫn buồn bực “nhưng ta không thể ra ngoài”

“Đúng nha” Tập Thư nghĩ nghĩ “hay là mỗi ngày ta trở về, tiện đường mua giùm người?”

Tập Thư có chút giống Liều Bình, bộ dáng thanh tú, tính tình cũng giống thiếu niên mười ba, mười bốn tuổi dù rằng tuổi của hắn có khả năng lớn hơn Liều San San rất rất nhiều lần. Liều San San lại luôn đối xử với hắn như bằng hữu, nghe hắn đề nghị như vậy lại cảm thấy sẽ làm phiền hắn, lắc đầu, đột nhiên nghĩ tới “Chuyển Sinh điện có phòng bếp đúng không?”

Tập Thư gật đầu “trừ Diêm La vương ở Sâm La điện thích xuống bếp thì phòng bếp của chín điện khác gần như là bỏ hoang, tuy nhiên dựa theo quy củ thì dụng cụ cùng nguyên liệu nấu ăn đều có đủ. Người muốn tự nấu cơm ăn sao?”

“Đúng” Liều San San và Liều Bình mấy năm nay thường xuyên bị tẩu tử dạ xoa ức hiếp, bỏ đói, đêm nào nàng cũng lén đến phòng bếp tự nấu ăn cho mình, lại được đầu bếp trưởng chỉ dạy nên trù nghệ cũng không tệ.

Có điều, Diêm La vương thích xuống bếp? tin tức ngoài ý muốn này làm Liều San San sửng sốt thật lâu. Từ nhỏ nàng luôn cho rằng Diêm La vương uy nghiêm tàn khốc, tuy người đứng đầu âm tào địa phủ là Tàng vương nhưng dân chúng luôn tin rằng Diêm La vương mới là người cầm quyền thực sự ở địa phủ. Có câu “Diêm Vương muốn người canh ba, ai dám giữ người tới canh năm” cũng đủ để thấy địa vị của Diêm Vương. Tuy Liều San San chưa từng thấy Diêm La vương của Sâm La điện thế nào, nhưng cho dù hắn có bộ dáng thế nào thì nàng cũng không thể tưởng tượng đến cảnh Diêm La vương đeo tạp dề, cầm muối xào nấu trong bếp. Diêm La vương ở Sâm La điện là Diêm Vương có địa cao nhất trong Thập điện, nghĩ tới hình ảnh của hắn xuống bếp...thật không dám nghĩ tới.

Mấy ngày kế tiếp Liều San San sống ở Chuyển Sinh điện rất hài hòa. Mỗi ngày đến chính điện hỗ trợ Hành Tư và Tắt phán quan đưa quỹ hồn đi đầu thai, tới lúc ăn cơm thì tự vào phòng bếp nấu nướng, buổi tối cùng Tập Thư học tập trao đổi, thích ý tới mức làm cho Vô Thân và Vô Khâu vô cùng khó hiểu. Ngày nào cũng cháo trắng và dưa muối mà vui vẻ vậy sao?

Nghi hoặc của bọn họ được giải đáp vào ngày thứ mười Liễu San San bị cấm túc, hơn nữa còn bị đả kích trầm trọng.

Mười ngày qua, tuy quỷ hồn được đưa đến Chuyển Sinh điện vẫn còn rất nhiều nhưng không có hỗn loạn như lúc đầu, mọi người rốt cuộc cũng có được một ngày nghỉ. Liễu San San liền đi đến phòng bếp, mang đến một nồi nước to

Vô Thân và Vô Khâu trước giờ đều ra ngoài ăn cơm, mấy ngày qua lại làm việc bù đầu, không để ý tới Liễu San San, nhìn nồi nước, khó hiểu hỏi “đây là cái gì?”

Tập Thư mặt trời vừa lặn là xong việc, là người rảnh rỗi nhất Chuyển Sinh điện, cũng đã được nếm qua mỹ thực nhiều lần, nhìn thấy canh nóng, vẻ mặt hạnh phúc nói ‘đây là canh do San San hầm. Các người không ăn cơm trong điện, mấy ngày nay đã bỏ lỡ không biết bao món ngon do San San làm, ngay cả Hành Tư Quân và Tất phán quan hiện ngày ba bữa cũng ăn ở Chuyển Sinh điện’

Vô Thân cùng Vô Khâu sững sốt, Tất Trì gật đầu ‘sớm biết San San trù nghệ cao, ta sẽ không cố sức làm bánh bao và cháo’

Càng làm Vô Thân và Vô Khâu khiếp sợ là Hành Tư mỗi ngày đều cấm đầu vào công việc cũng tán thưởng Liễu San San “canh ngon”

Liễu San San viên mãn, Vô Thân Vô Khâu hồng mắt.

Vô Thân đương nhiên sẽ không ngốc đến mức nghĩ Liễu San San sẽ chủ động mời hần và Vô Khâu uống canh, chỉ ngồi một chỗ, ôm hi vọng hỏi Tập Thư “vậy Tây Tề đâu? hần hiện ở đâu ăn?”. Hần cũng không tin Tây Tề ngày ngủ, buổi tối cũng không thấy bóng dáng lại bị ít thức ăn này thu mua

Tập Thư đáp “San San để dành cho Tây Tề một phần, hoặc là đưa qua cho hần trước khi hần xuất môn hoặc là chờ hần trở về sẽ mang đến cho hần. Lúc đầu Tây Tề không cảm kích lắm, nhưng San San nói tuy hần không nói rõ quy củ hại nàng bị phạt dù vậy hần cũng đã giúp nàng hoàn thành tâm nguyện, theo lý nàng nên cảm tạ nên vẫn kiên trì đưa qua. Hiện tại, Tây Tề đều xuất phát sớm một chút hoặc khi về sẽ ghé qua phòng bếp trước, không cần San San tự mình đem qua nữa”

Chuyện này nghĩa là gì?

Tuy Tập Thư không nói trắng ra nhưng Vô Thân và Vô Khâu cũng hiểu rõ, hai người mắt đắm lệ nhìn nhau, không nói được câu nào. Ngay cả Tây Tề cũng bị thu mua

Vô Khâu rốt cuộc nhịn không được, nhìn chén canh, thăm dò “đây là canh gì?” có thể thua mua tất cả mọi người, không phải có bỏ thuốc gì chứ?

“Hôm nay là canh xương bò” Tập Thư nuốt một ngụm, không biết là cố ý hay chỉ đơn thuần thuật lại “San

San mỗi ngày đều hầm canh không giống nhau, có điều món ăn mặn luôn có ít nhất một món là thịt bò hoặc thịt ngựa, nghe nàng nói thịt này nhiều chất dinh dưỡng lại ăn ngon, nên ăn nhiều một chút”

Vô Thân nhìn mọi người uống canh ngon, hai mắt lờng trông nhìn Vô Khâu cũng đang rưng lệ, khổ sở nói ‘Vô Khâu, chúng ta đi tìm chết đi’

Hôm nay thời tiết ở âm tào địa phủ rất tốt, tâm tình của mọi người cũng tốt. Tranh thủ lúc nghỉ trưa, Vô Khâu và Vô Thân liền rón rén đi tới phòng bếp. Cách một khoảng xa đã nghe bên trong có âm thanh như ai dùng dao ra sức chặt trên thớt gỗ. Bọn họ nghĩ Liễu San San đang làm cơm trưa, đi đến gần liền thấy ngay trên cửa lớn có một tấm bảng to, chữ viết như gà bới “nhà bếp trọng địa, nhàn quý dừng lại, tự ý xâm nhập, tự gánh lấy hậu quả”

Vô Khâu nhìn Vô Thân, Vô Thân nhìn tấm bảng gỗ, nói “chúng ta là quý có việc làm, không phải quý rảnh rồi, có thể đi vào”

Cả hai vừa nhắc chân đi vào, Liễu San San quay lưng lại với bọn họ, tay vung dao, hoàn toàn không để ý tới phía sau

Vô Khâu đã quên Liễu San San mới tới địa phủ, thường xuyên quên mình đã là quỷ hồn, vẫn hay rơi vào tình trạng vô thức, lập tức hô to “San San”

Vô Khâu còn chưa kịp nói gì, thanh âm bầm chặt trên thớt đã biến thành tiếng vỡ vụn quái dị, giống như do tay không khống chế được mà bị sai lệch. Hắn và Vô Thân hoảng sợ, thấy Liễu San San thân hình cứng ngắc trong chớp mắt rồi nhanh chóng xoay người, xông thẳng về phía bọn họ, ra tay rất lưu loát

May mắn Vô Khâu và Vô Thân né tránh nhanh, bên tai nghe có tiếng gió đã thấy cây dao trong tay Liễu San San lướt qua đầu bọn họ, ghim thẳng vào chữ quỷ trong câu nhàn quý trên tấm biển trước cửa

Vô Thân sợ hãi nhìn lưỡi dao sắc bén vẫn còn run lên trên cánh cửa, lại nhìn Liễu San San mặt không chút thay đổi nhìn chằm chằm bọn họ, theo bản năng nuốt nước miếng “hảo đạo pháp”

Liễu San San hồi lâu mới phục hồi tinh thần, tim vẫn còn đập liên hồi. Thì ra khi nàng kinh hách nhất, phóng dao lại là hành động phòng ngự nguyên thủy lại không có hiệu quả nhất, ở cái địa phương quỷ quái này thì chẳng có lực sát thương đáng nói. Tuy thổn thức nhưng nàng tuyệt đối không thừa nhận vừa rồi mình đã kinh sợ, lạnh mặt nói ‘trên cửa treo tấm biển lớn như vậy, các người không biết chữ sao? tiến vào không gõ cửa trước cũng không gọi, chẳng lẽ ngay cả lễ tiết cơ bản ấy mà âm tào địa phủ các người cũng không biết sao?’

Vô Khâu nháy mắt, vô tội nói “chúng ta không phải nhàn quý, hơn nữa không phải vừa rồi mới gọi người sao?”

Liễu San San trừng mắt “vô duyên vô cớ ở phía sau ta hô to một tiếng, người nói đó là chào hỏi sao? các người đi đường cũng không ra tiếng nha”

Vô Khâu bày ra vẻ mặt vô nghĩa “chúng ta quả thật đi đường không phát ra thanh âm, người ở chỗ này không phải cũng vậy sao?”

Liễu San San không nói gì nữa. Tập Thư đã nói cho nàng biết ở quỷ giới đi đường là không phát ra âm thanh, chỉ cần không phải cố ý phát ra thanh âm thì dù đi nhanh thế nào cũng không nghe tiếng. Nhưng Liễu San San là một phạm nhân, thói quen duy trì suốt mười mấy năm qua không thể nói sửa là sửa được, cho nên đã sớm quen chuyện ở đây đi đường sẽ không phát ra tiếng. Xem ra nàng cùng tẩu tử dạ xoa đấu trí đấu dùng gần mười năm tôi luyện ra bản lĩnh nghe thanh minh vị đã hoàn toàn vô dụng

Liễu San San buồn bực nhưng đối mặt hai kẻ đã từng hại nàng bị cấm túc, vẫn rất sĩ diện “nếu đi đường không phát ra tiếng vậy các người càng nên gõ cửa báo trước cho ta biết, đây là lễ nghĩa cơ bản nhất ah”

Vô Thân thích nhất là đấu võ mồm, mấy trăm năm qua không có giao tiếp với nữ nhân, đã quên thương hương tiếc ngọc là thế nào càng không có khái niệm hảo nam không đấu cùng nữ, thấy trên mặt Liễu San San bày ra biểu tình: tiêu chuẩn chọn người của Chuyển Sinh điện thật thấp, ngay cả lưu manh không hiểu cấp bậc lễ nghĩa như các người mà cũng không nhận, lập tức phun trào “còn bắt phải gõ cửa thông báo trước, phạm nhân như người cũng có thể tiến vào, cho thấy Chuyển Sinh điện chúng ta không có tiêu chuẩn nhận người”

Liễu San San quay đầu tìm dao.

Vô Thân lúc này mới nhớ tới mục đích của mình đến đây, vòng qua cây dao cắm trên cửa, mỉm cười, thành khẩn nói “đúng rồi, chúng ta đến vì nghe nói gần đây người đã phụ trách việc ăn uống của Chuyển Sinh điện nên vội tới cho người lời khuyên”

Liễu San San đã tìm được cây dao sắc bén khác, quay đầu nhìn hắn, ngạc nhiên hỏi “lời khuyên gì?”

Vô Thân lập tức nghiêm túc nói “chúng ta phát hiện thức ăn người chuẩn bị cho mọi người chỉ có một thứ, hơn nữa còn thường xuyên lặp lại, như vậy không tốt cho thân thể”

Vô Khâu cũng phụ họa “tuy ở chỗ chúng ta ăn cơm không phải để duy trì sự sống nhưng âm tào địa phủ cũng rất chú trọng việc dưỡng sinh, trong việc ăn uống cực kỳ coi trọng việc phối hợp dinh dưỡng, nếu người không rõ thói quen ăn uống ở âm tào địa phủ, ta có thể giúp người mượn thực đơn từ chỗ Tiên quỹ về tham khảo”

Liễu San San nghe mà mặt mày kỳ diệu, hoàn toàn không hiểu được suy nghĩ của bọn họ. Mỗi ngày nàng đều làm thức ăn khác nhau, gần như đã dùng hết nguyên vật liệu trong phòng bếp, mà hai tên cho tới giờ chưa từng ăn qua này lại đột nhiên chạy đến nói với nàng về cân bằng dinh dưỡng. Phá tiệm còn phải nghiên cứu địa hình trước, sao có thể trực tiếp bỏ qua giai đoạn mà đưa ra lời khuyên chứ? nàng nghi nghị, khoanh tay ôm ngực, chờ nghe bọn họ tiếp tục nói “sau đó thì sao?”

Vô Thân Vô Khâu liếc nhau “Cái gì sau đó, nói xong rồi”

Liều San San “vừa rồi không phải là lời dạo đầu? chẳng phải phía sau còn có nội dung cụ thể?”

Nghe không hiểu ý bọn họ?

Vô Thân và Vô Khâu không có mù tịt về thế gian như Tập Thư, lại biết mình bị Liều San San gán mác lưu manh, rất không phục cho nên vì muốn rửa nỗi oan khuất mà trước khi đến đây còn cố ý diễn tập lời thoại một lần

Không phải Tất Trì nói thế nhân thích nhất là dùng ý tại ngôn ngoại, quanh co lòng vòng để bày tỏ ý kiến của mình sao? nhưng vì sao nữ nhân này chẳng những nghe không hiểu còn dùng ánh mắt nhìn kẻ ngốc để nhìn bọn họ?

Vô Thân lau mặt, điều chỉnh cảm xúc, nói thẳng “tỷ như, thịt bọ tuy ăn ngon, nhiều dinh dưỡng nhưng ăn nhiều lại không dễ tiêu hóa, người mỗi ngày đều dùng thịt bò làm thức ăn, đối với khẩu vị của mọi người không tốt lắm”

Vô Khâu cũng nhanh chóng bổ sung ‘thịt ngựa tuy còn nhiều dinh dưỡng hơn thịt bò nhưng thịt ngựa lạnh, còn có độc, chế biến rất phiền toái, ăn nhiều cữ không nhất định có lợi’

Rốt cuộc cũng đi vào trọng điểm, mới ăn thịt vài ngày thôi đã nhịn không được, lại không dám nói là thịt của bọn họ

Liều San San hừ lạnh trong lòng, mặt không thay đổi nhìn bọn họ, hồi lâu mới chậm rãi nói ‘Hành Tư Quân còn nói với ta từ hôm nay trở đi sẽ thêm phần cho người, sau này chúng ta ở Chuyển Sinh điện cùng nhau dùng cơm, gia tăng tình cảm đồng liêu ah’

Vô Thân và Vô Khâu nghe vậy liền sáng mắt lên, đây chính là mục đích bọn họ đến đây. Bọn họ xưa này luôn lấy ăn làm trọng, nghe nói Liều San San trù nghệ cao liền hối hận vì lúc trước trêu đùa nàng. Tuy bọn họ tự xưng da mặt dày không đối thủ ở Chuyển Sinh điện nhưng đối phương là người khác phái, rốt cuộc cũng không thể nói trắng ra mà chỉ uyển chuyển kháng nghị của bọn họ đối với Liều San San mỗi ngày đều dùng thịt bò và thịt ngựa làm thức ăn

Vô Thân lập tức biết thời biết thế cười nói “đúng vậy, đồng nghiệp là phải đoàn kết tương ái, cho nên chúng ta mới tới đây. Người đang chặt gì vậy? chuyện tốn sức vậy sao có thể để một cô nương làm chứ, ta giúp người” nói xong rút dao từ trên đài xuống, vén tay áo, bộ dáng vô cùng nhiệt tình nhưng khi Liều San San nhường vị trí trước cái thớt gỗ cho hắn, hắn vừa nhìn thấy thứ trên thớt liền như hóa đá

10. Quyển 1 - Chương 10

“Tuy ý tưởng tốt nhưng sau khi nghe các người nói xong, xem ra mấy ngày tới, Chuyển Sinh điện không có cách nào cùng nhau ăn cơm ah”

Liều San San nói xong nhàn nhã đi sang bếp bên cạnh xào rau, Vô Thân vẫn đang duy trì động tác, Vô Khâu tò mò chạy tới “vì sao mấy ngày này vẫn không thể ăn cùng nhau”

“Mấy ngày này, chúng ta tính ăn lẩu, canh xương bò, thịt ngựa xào, các người muốn ăn sao?”

Vô Khâu nghe xong, nhìn thấy cái đầu trâu thật to trên thớt, lập tức hội phi yên diệt

Vô Thân buông dao xuống, lau mặt, chậm rãi nói “xuất phát từ tình đồng nghiệp, chúng ta thấy cần phải nhắc nhở cho người biết ta và Vô Khâu là thủ vệ của Chuyển Sinh điện, thân thủ dù không tốt cũng tuyệt đối hơn việc người chặt đầu trâu nhiều”. Ý tứ rất rõ ràng, lão tử nhện người lâu rồi, nếu người còn kiêu ngạo không phối hợp, lão tử sẽ giết người

Rõ ràng thì rõ ràng nhưng Liều San San cũng có nguyên tắc làm người của mình, chính là không chịu khuất phục trước uy vũ. Nàng xuyên qua khói bếp lượn lờ, thâm trầm nhìn Vô Thân “xuất phát từ tình đồng nghiệp, luật pháp âm tào địa phủ đã có quy định, đồng nghiệp với nhau không được vì hiềm khích cá nhân mà đả thương nhau, vi phạm cách chức bỏ tù”. Cho rằng mấy ngày nay nàng vui đầu khổ học quy tắc của địa phủ là vô ích sao?

Vô Thân da mặt dày như tường thành cũng phải xuất hiện biểu tình thống khổ. Bậc thang, cho hắn một bậc thang không được sao? vì sao nữ nhân này không như các phạm nhân khác, phối hợp mà khóc lóc sợ hãi một chút chứ?

Vô Thân và Vô Khâu đều da mặt dày nhưng phong cách khác nhau. Vô Thân là da mặt dày cả nghĩa đen lẫn nghĩa bóng còn Vô Khâu thì bộ dạng trắng nõn, dù da mặt dày cũng vẫn là tiểu bạch.

Vô Khâu vừa thấy Vô Thân cường ép không có hiệu quả, lập tức áp dụng biện pháp lợi dụ, tươi cười đưa mắt sát lại gần Liều San San “San San”

Liều San San bị xưng hô thân thiết của hắn làm nổi da gà, thấy hắn muốn tiến tới gần liền vội lui ra sau, vung cái vá trong tay “đừng, người gọi ta San San cũng được, có gì cứ nói, không cần tới gần”

Vô Khâu dừng trước mặt nàng, cười nói ‘nếu Hành Tư Quân đã lên tiếng muốn chúng ta ở Chuyển Sinh điện ăn cơm, chúng ta đương nhiên phải tuân mệnh, có điều mấy món người làm không hợp khẩu vị của chúng ta. Nếu mọi người đều quan tâm đồng nghiệp, vậy cũng nên lo lắng chu toàn đến khẩu vị của từng người, đối xử bình đẳng, không thể nặng bên này nhẹ bên kia”

Da mặt dày quả là một chuyện đáng sợ, Liều San San thấy Vô Khâu vừa nói xong, Vô Thân mới rồi còn uy hiếp nàng đã xích lại gần, tươi cười gạt đầu phụ họa, rốt cuộc mới thấy trình độ hiểu biết của mình về da mặt dày vẫn còn rất hạn chế. So với đám người Hành Tư, Tất Trì, da mặt của nàng có thể xem là dày nhưng so với hai người trước mắt thì da mặt của nàng rất mỏng nha

Liều San San da mặt không dày bằng người ta, đành tức giận nói ‘vậy các người thích ăn gì?’

“Lạt.”

“Mặn.”

Vô Thân Vô Khâu đồng thanh đáp làm Liễu San San có chút ngoài ý muốn ‘chỉ vậy?’

Mấy ngày hôm trước nàng hỏi sở thích ăn uống của mọi người cũng bị các loại đáp án làm cho rung động.

Tất Trì thích ăn tương dưa chuột, rau trộn, ếch sắp xếp. Ếch sắp xếp là món quái gì? nàng đến này chỉ nghe nói có ếch xào sả ớt, ếch tẩm bột chiên...

Tập Thư lại đòi hạt tiêu chiên mắm dầu. Trời ah, một đứa nhỏ thanh tú mà lại đòi món này, là ăn cơm hay dùng hình?

Tây Tề trả lời đơn giản nhưng lại không đơn giản “canh suông hành không thêm bột gạo. Nhớ rõ, nhiều bột gạo một chút. À không, là canh suông bột gạo không bỏ hành”

Ngoài ra còn đủ loại món ăn kỳ quái khác khiến cho Liễu San San khẳng định ẩm thực của âm tào địa phủ biến thái không phải là suy đoán vô căn cứ của nàng

Chỉ có khẩu vị của Hành Tư là tương đối bình thường nhất ‘nhẹ chút là được rồi’

Có điều thức ăn biến thái cũng không sao, không có biến thái nhất chỉ có càng biến thái, thế giới là phát triển vô tận, thức ăn cũng thế thôi. Đối với người lớn lên trong chốn phố phường như Liễu San San thì bất kỳ thứ gì bay trên trời bơi dưới nước chạy trên đất đều có thể làm thành thức ăn, nói không chừng nàng cũng có thể đem yêu tinh đi nướng. Vì thế Liễu San San giờ cao tôn chỉ chỉ có không tưởng được, không có không làm được, trở thành đầu bếp duy nhất trong Chuyển Sinh điện cũng làm đến sinh phong thủy khởi. Cho nên lúc này nàng lại thấy Vô Thân và Vô Khâu vô sỉ nhất Chuyển Sinh điện lại đưa ra đáp án quá bình thường, làm cho nàng có chút không tiếp nhận được

Vô Khâu gật đầu “cứ vậy đi, chúng ta cũng không kén chọn, ăn ngon là được”

Vô Thân nhìn Vô Khâu đang cười cười, bắt đầu hoài nghi chủng tộc của hắn, kỳ thật là heo mới đúng. Chẳng phải ngựa chuyện ăn cỏ sao, thế mà hắn lại chẳng kiêng ăn? cốt khí hắn đi đâu rồi? nhắc tới ăn liền sáng mắt. Vô Thân giống như lão mẹ âm thầm oán trách nhi tử bất hiếu, lại vô sỉ cười nói với Liễu San San “đúng vậy, chúng ta cũng không kiêng ăn, chỉ cần không liên quan tới chủng tộc của chúng ta, đều có thể ăn”

Liễu San San liếc nhìn cái đầu trâu trên thớt gỗ, tiếc hận nói “nhưng nguyên liệu đã chuẩn bị xong, nhiều thứ như vậy không thể lãng phí vì chiếu cố khẩu vị của các người, chỉ bằng mấy ngày nay các người chịu khó một chút. Chúng ta ăn lẩu, các người thì một người ăn tiêu cay, một người ăn muối”

Trong lúc Vô Thân còn đang nghĩ nên lấy đầu trâu ném vào mặt Liễu San San hay trực tiếp hủy nguyên liệu làm lẩu của nàng thì Tất Trì từ ngoài đi vào, nhìn thấy con dao dính trên cánh cửa, kinh ngạc nói ‘San San, người cũng quá dụng công nha, luyện đao công mà luyện lên đến ván cửa sao?’

Vô Khâu đang tính lên án Liễu San San lòng dạ sắt đá bắt hấn và Vô Thân ăn cơm với muối và tiêu, lại nghe Tất Trì nói tiếp “San San, người khoan vội đã, Diêm La vương muốn người đến Sâm La điện, người mau cùng ta đi thôi”

Phản ứng đầu tiên của Liễu San San là nàng bị chuyển vị trí công tác, lập tức hỏi ‘Tất phán quan, vì sao Diêm La vương đột nhiên muốn ta tới chỗ hấn?’

Không có người nào phạm nhân thích ở âm tào địa phủ nhiều ngốc, nhất là Liễu San San như vậy nhược quý kiem cùng quý, lại không còn sở cầu, chỉ cần có thể oa ở tối thanh tịnh Chuyển Sinh điện lý phủng chén vàng an toàn tới một năm chỉ kỳ chuyển thể đầu thai, nàng sẽ a di đà Phật tam hô vạn hạnh. Nàng còn nhớ rõ lúc trước Mạnh Bà đáp ứng làm cho nàng ở Chuyển Sinh điện ngày ngốc một năm là có thể chuyển thể đầu thai, như thế nào còn không có dài đủ một tháng sẽ đổi địa phương?

Nhất tưởng đến trong truyền thuyết âm khí bức người Diêm La vương cùng Sâm La điện, Liễu San San liền từng đợt da đầu run lên.

Tất Trì xem Liễu San San vẻ mặt nghiêm nghị đề phòng, nghĩ đến nàng chỉ là vì muốn gặp Diêm La vương cảm thấy khẩn trương, trấn an nói: “Không cần sợ hãi, Diêm La vương đối nhân vẫn là tốt lắm, sẽ không làm khó dễ người.”

Không có phạm nhân nào thích ở lâu dài dưới địa phủ, nhất là Liễu San San không có sở cầu, chỉ mong an ổn ở Chuyển Sinh điện cho đến một năm sau đi đầu thai là nàng mừng lắm rồi. Nàng nhớ lúc trước Mạnh Bà đã nói với nàng sẽ chỉ ở lại Chuyển Sinh điện một năm là có thể đi đầu thai, sao còn chưa tới một tháng đã phải đổi chỗ?

Nghĩ tới Diêm La vương và Sâm La điện âm khí bức người trong truyền thuyết, Liễu San San liền thấy da đầu run lên.

Tất Trì nhìn vẻ mặt nghiêm nghị đề phòng của nàng, nghĩ nàng cảm thấy khẩn trương khi gặp Diêm La vương, liền trấn an “không cần sợ, Diêm La vương đối với mọi người rất tốt, sẽ không làm khó dễ người”

Liễu San San nói ‘đối với người tốt vậy đối với quý hồn thể nào’

Tất Trì: “...”

Được rồi, nàng chỉ là khẩn trương buồn bực nên nói chuyện không tiết chút thôi.

Đi vào sườn thính dùng để tiếp khách, liếc mắt nhìn thấy Hành Tư đang nói chuyện vui vẻ cùng một nam

tử. Cả hai đều mặc quan phục, có điều hoa văn không giống nhau. Liễu San San nghĩ người này chính là Diêm La vương, lập tức lấy lại tinh thần, đi sau Tất Trì, cẩn thận đánh giá.

Nhìn thấy Tất Trì mang theo Liễu San San tiến vào, nam tử kia và Hành Tư đều ngưng câu chuyện, quay đầu nhìn qua. Vì thế Liễu San San như ý nguyện nhìn thấy rõ gương mặt của nam tử kia. Trong lòng nàng chợt có một nghi vấn, trưởng thành không tệ còn ngồi cạnh Hành Tư, hẳn cũng là người có lòng dạ rộng lượng sao lại thế này? Đương nhiên không phải nàng thấy Diêm La vương bộ dáng khó coi, khách quan mà nói hẳn ngũ quan uy vũ hữu thần, chỉ là nàng cảm thấy bộ dáng uy vũ nhưng biểu tình có vẻ...làm người ta muốn bẻ cổ tay. Gương mặt hồng hào trung khí mười phần, khi nghiêm túc nhất định sẽ rất cường hãn, hơn nữa diện mạo như vậy càng có vẻ thích hợp bày ra vẻ trang nghiêm hoặc là nổi trận lôi đình mà bộ dáng vui tươi hơn hờ hòa khí lúc này làm cho Liễu San San cảm thấy đã phá vỡ vẻ uy vũ của hắn

“Diêm La vương, Hành Tư quân”

Thanh âm của Tất Trì đã giúp Liễu San San hồi thần, vội vàng hành lễ

Hành Tư gật đầu, Diêm La vương đã đứng dậy đi tới, cái bụng to tròn khiến cho eo của hắn trở nên nhu nhược. Hắn đứng trước mặt Liễu San San, ôn hòa nói “ngươi chính là Liễu San San biết nấu cơm?”

Liễu San San nghe hắn nghe hắn hỏi vậy liền nhớ Tập Thư đã nói Diêm La vương thích xuống bếp, vì thế càng thấy hắn giống đại sư phụ đã lén lút dạy nàng nấu ăn ở Thôi gia tửu. Nhưng Diêm La vương mặt mũi hiền lành thế này là chuyện Liễu San San không dám tưởng tượng, run rẩy quên cả khiêm tốn, đáp lời “ạ”

Diêm La vương cười càng hiền lành, rất giống bọn buôn người lừa nhi đồng “vậy sau này ngươi đến Sâm La điện của ta làm việc, được không?”

Liễu San San giật mình kinh hãi, phản ứng đầu tiên là ngẩng đầu nhìn lãnh đạo nhà mình. Chẳng lẽ vừa rồi là bọn họ bàn về hạng mục công việc của nàng sao? nói chuyện vui như vậy, sẽ không phải đã đạt thành nhận thức chung chứ nhưng nàng vất vả lắm mới hòa hợp được ở Chuyển Sinh điện, thực sự không muốn tới Sâm La điện vừa nghe đã biết không phải chỗ tốt kia. Nghĩ nghĩ, nàng liền chuyển ánh mắt đáng thương nhìn sang Hành Tư. Lão đại, cho dù tiểu nhân ngày đầu tiên không cẩn thận va chạm đại giá ngài, lương tháng đầu tiên cũng bị cắt còn bị cấm túc nhưng ta mỗi ngày hầu hạ lão gia sành ăn ngài, như thế nào cũng có thể bù đắp lỗi bất kính nhỏ nhỏ kia, đâu cần khẩn cấp đá ta ra ngoài như vậy. Quan báo tư thù có giới hạn thôi.

Trước giờ Liễu San San luôn cẩn thận duy trì khoảng cách với Hành Tư, một là vì hai bên có khoảng cách về cấp bậc, hơn nữa ngày đầu tiên nàng đã khiêu khích lãnh đạo, lại nữa nàng ở âm tào địa phủ dù là bản lĩnh hay địa vị đều xếp ở mức cuối cùng. Việc xấu, hoàn cảnh xấu như thế, khiến Liễu San San ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu.

Hành Tư cũng không nhìn thấy ánh mắt Liễu San San trông mong nhìn mình, lạnh nhạt nói với Diêm La vương ‘Diêm La quân, ngươi đang công khai đào góc tường của Chuyển Sinh điện ta?’

Liễu San San vừa nghe hai mắt liền sáng lên, tuy nàng không dám khen tặng nhưng cách nói của Hành Tư

như thế chính là bảo hộ, trực tiếp thay nàng bác bỏ yêu cầu của Diêm La vương. Lúc này trong lòng nàng cảm động vô cùng.

Thế gian cho rằng Diêm La vương là lão đại ở âm tào địa phủ nhưng thực tế Thập điện Diêm Vương cùng nhau hỗ trợ, cùng ngồi cùng ăn. Diêm La vương tuy có thời gian và kinh nghiệm nhiều nhất ở âm tào địa phủ nhưng cũng không có thói quen khi dễ vãn bối, qua cách bọn họ nói chuyện vừa rồi là có thể thấy được.

Nghe Hành Tư nói vậy, Diêm La vương cũng không tức giận, chỉ cố ý nhíu mày nói ‘nhìn người nói nghiêm trọng như vậy, cũng không phải là cướp thê tử của người, đâu cần dùng từ đục khoét như vậy chứ? không phải chỉ là một ngày ba bữa thôi sao, trong thành có thiếu gì quán ăn ngon, nếu người ngại ra ngoài phiền toái, ta thay người tìm một đầu bếp đưa đến cho người là được’

Hành Tư còn chưa nói gì, Diêm La vương đã giận dữ nói tiếp ‘ta làm Diêm La vương bao nhiêu năm rồi, chính ta cũng không nhớ rõ. Mỗi ngày thăm tra oan hồn ác quỷ, thăm tới mức ta muốn ói, niềm vui duy nhất là ở trong phòng bếp. Ngày thường ta luôn muốn có người cùng ta luận bàn nhưng cái đám đầu bếp vô liêm sỉ kia đều không dám luận bàn với ta, thật không thú vị. Hành Tư ah, chẳng lẽ người nhìn tâm thấy ta ngày nào cũng buồn bực sao?’

Bọn họ không dám luận bàn với người, ta càng không dám nha, vạn nhất nói ra kết quả lão nhân gia ngài không thích, con tôm nhỏ như ta chẳng phải sẽ trực tiếp xuống địa ngục sao? Liễu San San âm thầm kêu rên trong lòng nhưng không dám nói ra miệng, chỉ đặt hi vọng vào Hành Tư

Mà Hành Tư nghe Diêm La vương than thở xong, chỉ nhàn nhạt đánh giá biểu tình đặc ý của hắn, có chỗ nào không đành lòng chứ. Hắn dù không lên tiếng nhưng biểu tình rất đúng chỗ, vì thế mọi người đều nhìn ra được ý tứ của hắn.

Liễu San San lại lo lắng Diêm La vương có thể bị kích thích mà giết Hành Tư. Có điều thái độ của Hành Tư đã nằm trong dự kiến của Diêm La vương, khi hắn nghe tin Mạnh Bà đưa Liễu San San đến Chuyển Sinh điện, hắn liền biết khả năng hắn đòi được người không cao. Nhưng đàm phán chính là đàm đàm phán phán, có đàm mới có phán, hắn đâu có ngốc mà ngay từ đầu liền đưa ra yêu cầu.

Diêm La vương vừa âm thầm tính toán, vừa bày ra vẻ mặt bi thương thê lương, liên tục lắc đầu thở dài “haizz, hiện tại người trẻ tuổi, người nào cũng chỉ nghĩ chuyện của mình cũng không thể thông cảm cho tâm tình của lão nhân gia như chúng ta. Hành Tư, nếu người không nỡ tặng người cho ta, vậy cho ta mượn có thể chứ? Ta cùng nàng luận bàn xong, nhất định sẽ đưa người trở về”

Liễu San San cảm thấy mình mới đến không bao lâu, trù nghệ cũng chỉ là trung đẳng, danh tiếng không thể lớn tới mức làm cho Diêm La vương tự mình chạy tới cửa, còn kiếm có mượn người như vậy. Nàng vừa nghi hoặc, vừa cân nhắc lại vừa đáng thương nhìn Hành tư. Thân là thủ trưởng phải là chỗ dựa vững chắc cho cấp dưới, nếu đã định giúp nàng một lần vậy thì phải kiên định lập trường ah

“Ân.” Hành Tư chỉ có một tiếng như thế làm Liễu San San kinh ngạc, hoang mang, lo âu. Đây là có ý gì? phải hay không phải? đồng ý hay không đồng ý

Liều San San còn chưa nghĩ xong, Diêm La vương đã vỗ bàn khẳng định “tốt, người yên tâm, ta sẽ không bạc đãi nàng, trước bữa cơm chiều nhất định sẽ đưa nàng trở về”

Trong lòng Liều San San không có tu vị gì, chẳng ai thêm hỏi ý kiến nàng, thuê gia súc cũng có có tiền công, nàng là một người sống sờ sờ mà bọn họ chỉ nói hai câu liền đẩy nàng đi. Liều San San trong lòng hậm hực không chỉ vì lão đại cho mượn nàng ra ngoài, càng lo lắng vì nàng không quen đi lại một mình ở âm tào địa phủ, nghĩ tới lần trước bị hai Hắc Vô Thường bắt làm là nàng lại phát sầu cho sự an toàn của mình. Thấy Hành Tư đã ngầm đồng ý, nàng đành phải tự cứu mình “Diêm La quân, ta có thể có yêu cầu nho nhỏ không?”

Diêm La vương quay đầu nhìn nàng “vấn đề gì?”

“Nếu ngài muốn ta cùng nàng luận bàn, vậy ta có thể mang theo bằng hữu để trợ uy không?” Liều San San cẩn thận nói xong, lập tức mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm, bày ra bộ dáng nhu thuận hiền lành

Nàng chỉ mong có thể kéo người lên thuyền giặc, mặc kệ bọn họ nguyện ý hay không, chỉ cần Diêm La vương đồng ý, nàng kéo thêm vài đেম lưng, độ an toàn cao hơn rất nhiều so với việc nàng đi một mình.

Yêu cầu của Liều San San đều ngoài dự kiến của ba người. Hành Tư và Tất Trì dùng ánh mắt khó lường nhìn nàng, Liều San San da mặt dày không thêm để ý tới bọn họ, chỉ chờ Diêm La vương trả lời

Diêm La vương giật mình một chút, sau đó hào phóng nói ‘đương nhiên. Hành Tư, có thể mang người của người đến chỗ của ta, cùng nhau ăn này nọ, miễn cho sau này oán giận ta mượn đầu bếp các người khiến các người không có cơm ăn’

Diêm La vương tự mình tới đây đã nể mặt lắm rồi, nếu cự tuyệt nhiều lần thì không hay lắm. Lại nghe Diêm La vương thập phần chu đáo hỏi có cần đưa mấy phán quan đến Chuyển Sinh điện để làm thay bọn họ ngày hôm nay, Hành Tư chỉ có thể ôn hòa từ chối, để Tất Trì ở lại giữ nhà, những người khác đều đến Sâm La điện cổ động

Kéo được những người khác làm đেম lưng, Liều San San liền thấy an tâm nhưng vừa thấy Tây Tề đen mặt đi ra, nàng liền thấy nổi da gà toàn thân, túm lấy Vô Thân hỏi ‘ai đánh thức Tây Tề vậy? ta nói mang theo các bằng hữu, ý là hai người thì được rồi, cũng không nói muốn toàn bộ Chuyển Sinh điện đi cùng ah’ Nếu lỡ Tây Tề ghi thù, người khởi xướng lại là nàng, mất hứng mà giết nàng thì phải làm sao?

Vô Thân thích nhất là góp vui, nhờ Liều San San mà có thể hợp lý không làm việc lại càng thích chí, nhìn thấy bộ dáng lo lắng của nàng liền hù dọa “ai bảo người đưa ra chủ ý này, Tây Tề trước kia là nhân viên của Sâm La điện, sau mới chuyển đến Chuyển Sinh điện, Diêm La vương cũng xem như lão thủ trưởng của hắn, không thể không đi cổ động. Vừa rồi là Diêm La vương đích thân lôi hắn xuống giường’

Liều San San cứng họng. Cũng chỉ có Diêm La vương mới dám đối với Tây Tề như vậy “nếu Diêm La quân đánh thức hắn, vậy chúng ta hắn sẽ không bị vạ đúng không?”

Vô Thân cho nàng ánh mắt: người thật thiên chân, vẻ mặt vui sướng khi người gặp họa “có bị vạ cũng do người tự mang đá đập chân mình, liên quan gì tới chúng ta”

“Sao Diêm La vương lại muốn ta cùng hắn bàn luận trù nghệ? hắn không phải làm việc sao?”

Vô Khâu nói chen vào “nể tình đồng nghiệp, ta nhắc nhở người, Diêm La vương đời này chỉ thích hai chuyện. Một là nuôi nữ nhi, hai là xuống bếp. Thời gian trước nữ nhi bảo bối Tang Cách của hắn nhìn trúng nữ tử thứ sáu Phi Dung của Đông Hải Long Vương, kêu khóc đòi gả đi, bên phía Đông Hải động tác cũng mau lẹ, bà mối, văn thư đã tới gả, Diêm La vương không nỡ xa nữ nhi nhưng nữ nhi lại khẩn cấp muốn gả đi, lão nhân gia hắn tâm tình không tốt nên muốn xuống bếp để giải tỏa tâm tình, rảnh đầu mà để ý tới công vụ. Lúc này Diêm La vương đang rất buồn bực, muốn tìm người luận bàn nhưng chẳng ai dám đụng vào củ khoai nóng này, nay hắn nghe nói tới người, liền lập tức chạy đến mượn người”

Cho nên nói nàng chính là tiểu tốt vô tội bị đẩy ra để cho người ta trút giận?

Nghe xong, tâm tình của Liễu San San càng thêm trầm trọng, đến khi nhìn thấy đại môn Sâm La điện, chân của nàng đã không nhúc nhích được nữa. Nàng run rẩy quay đầu hỏi Vô Thân “Sâm La điện có phải mỗi ngày đều náo nhiệt như vậy không?”

Vô Thân không chút do dự lắc đầu “Đương nhiên không phải.”

Liễu San San lại xoay đầu nhìn đám người người phía trước như đang sẵn sàng đón địch, gian nan nói “vậy có thể giải thích vì sao hôm nay lại náo nhiệt như vậy không?”

Khoảng sân rộng mệnh môn trước cửa điện lúc này chật ních ngư đầu mã diện, hắc bạch vô thường, có cả những người mà nàng không biết được. Chẳng lẽ ở sân nhà mà Diêm La vương cũng cần đội ngũ ủng hộ không lồ như vậy

11. Quyển 1 - Chương 11

Vô Khâu vẻ mặt hưng phấn “âm tào địa phủ hiếm khi có ngày nghỉ, ngày nào cũng bận bù đầu, dù là Thập điện Diêm Vương hay cấp dưới đều ít khi rảnh rỗi, giống như ngày hôm nay rất hiếm thấy. Sâm La điện lại mời được ba nhân vật đang nổi bật ở âm tào địa phủ đến, bọn họ đương nhiên muốn nhân dịp này xem náo nhiệt, có lẽ các điện khác cũng kéo hết tới đây”

Liễu San San nhìn vẻ mặt kiêu ngạo, tự hào của Vô Khâu, ngạc nhiên hỏi “sao lại ba người?” chẳng lẽ trong đó có hắn

“Người thứ nhất” Vô Khâu lặng lẽ chỉ vào Hành Tư ở phía trước “trước khi Hành Tư Quân đến nhận nhiệm vụ đã là đề tài bàn tán của chúng ta, nghe nói hắn đã báỉ Thái Thượng Lão Quân làm sư phụ, thành tựu về văn hóa giáo dục là tuyệt đối không thể chê, khi học xong về gặp mặt Ngọc Đế Thiên Quân vừa lúc Thiên

Hoàng Đại Đế đến làm khách, Thiên Quân muốn khảo nghiệm Hành Tư Quân nên đã để hấn luận bàn võ công cùng Ngũ Cực Chiến Thần là thủ hạ của Thiên Hoàng Đại Đế, kết quả bất phân thắng bại thì Hành Tư Quân không chịu đánh nữa, sợ đánh thắng sẽ khiến Ngũ Cực Chiến Thần và Thiên Hoàng Đại Đế mất mặt. Lại thêm hấn trưởng thành thành cái dạng này, muốn không thành chiến thần cũng khó, ta hoài nghi hấn chạy đến chỗ chúng ta là vì trốn các tiên nữ hảo sắc ở thiên giới”

Mấy lời này thể hiện rõ thái độ sùng bái của Vô Khâu đối với Hành Tư. Liễu San San nghĩ Hành Tư sao có thể vì lý do ngu ngốc đó mà chạy xuống âm tào địa phủ, thiên giới có tiên nữ hoa si, địa phủ không có nữ quỷ hảo sắc sao? cũng chỉ có tiểu bạch như Vô Khâu mới nghĩ ra, liền hỏi tiếp “vậy người thứ hai?”

Vô Khâu vẫn còn đắm chìm trong cảm giác sùng bái, Liễu San San không chờ hấn, chuyển sang Vô Thân

Vừa lúc tâm tình Vô Thân tốt, khó có lúc không châm chọc Liễu San San, sáng khoái quay đầu chỉ Tây Tề đang há miệng ngáp ‘người này hiếm khi được nhắc tới nhưng gần đây luôn có lời đồn hấn nắm tay sóng vai cùng một nữ nhân đi trên Hoàng Tuyệt lộ’ nói xong không có hảo ý nhìn Liễu San San cười ‘người hấn cũng biết mọi người muốn nói gì phải không?’

“Nói gì?’ Liễu San San không còn nhớ Tây Tề lời nàng nửa hôn mê trở về, ngạc nhiên hỏi ‘Tây Tề là nam, hấn không nắm tay nữ nhân, chẳng lẽ lại dắt tay nam nhân?’

Vô Thân nhú mày nhìn nàng hồi lâu, thấy nàng không có vẻ chột dạ, liền nói “trọng điểm không phải hấn nắm tay nam nhân hay nữ nhân mà là chuyện dắt tay ah. Mấy trăm năm qua, Tây Tề chưa từng nắm tay ai”

Liễu San San hiểu được “người sớm nói như vậy thì tốt rồi, nói cách khác, Tây Tề được chú ý là vì sau mấy trăm năm, rốt cuộc hấn đã tìm được đối tượng để dắt tay nên rất đáng mừng có phải không?”

Xem ra quỷ thần sống quá lâu cũng không phải là chuyện tốt, tìm mấy trăm năm mới tìm được một người có thể nắm tay, vậy tới lúc nào mới có thể cưới vợ sinh con?

Nếu không phải vì Liễu San San là nữ, Vô Thân thật muốn tát nàng một cái cho tỉnh, vất vả lắm mới đè nén được tâm tình “vấn đề là đối tượng hấn nắm tay chính là người thứ ba được chú ý”

Liễu San San lập tức dựng thẳng tai lắng nghe

“Người này bị bắt làm đến âm tào địa phủ khi đang thành thân, không thể hoàn dương liền được đưa đến Chuyển Sinh điện làm việc tạm thời, là nữ nhân viên đầu tiên của Chuyển Sinh điện kể từ thời Hợp Nghiêm Quân, sau đó vì trù nghệ xuất chúng khiến Diêm La vương nghe danh mà tới cửa đòi người, cho nên mọi người đều rất hiếu kỳ, muốn biết đây là nhân vật thể nào”

Liễu San San ngờ ngợ “người ta nghe có chút quen tai”

Vô Thân và Vô Khâu nhú mày nhìn nàng cười cười mà không nói, còn Liễu San San thì cứ chớp chớp mắt hồi lâu không lên tiếng

Vô Khâu chột ngang một cái, nàng cũng không phản ứng liền hỏi Vô Thân “đây là phản ứng gì?”

Vô Thân nún vai “có khả năng lời đồn đưa nàng lên quá cao, vui đến choáng váng”

Liễu San San hiện tại không rảnh để quan tâm tới bọn họ. Nàng cư nhiên có thể cùng với Hành Tư, Tây Tề xuất hiện trong tin đồn. Hành Tư có thể lấy một địch năm, cùng Ngũ Cực Chiến Thần bất phân thắng bại; Tây Tề có thể vì mất hứng mà giết người bất cứ lúc nào; còn nàng...nàng chỉ có thể bị người ta bắt làm đến đây làm một tạp dịch nghèo nàn. Chênh lệch một trời một vực như thế mà lại đặt nàng cùng chỗ với bọn họ, Liễu San San ngay cả trào cao cũng không dám, nàng chỉ cảm thấy mình đúng là vàng thau lẫn lộn

Càng đến gần đại môn Sâm La điện, Liễu San San càng cảm nhận được ánh mắt của tất cả mọi người đang tập trung trên người nàng. Tuy Vô Thân không nhìn được việc nàng trốn sau hắn, đã luôn cam đoan với nàng là bọn họ chỉ tò mò, không có ác ý nhưng ánh mắt không chút che giấu cùng các loại xiềng xích trong tay bọn họ, vẫn làm cho Liễu San San có cảm giác mình là thịt đang chờ bị ăn tươi nuốt sống, kiên trì tránh sau Vô Thân, Vô Khâu mà đi tới.

Vô Khâu cười nhạo “lá gan của ngươi sao lại trở nên quá nhỏ? Lần trước chúng ta đến phòng ngươi vào buổi tối, chẳng phải ngươi rất bực hãn khiến chúng ta phải sợ sao?”

Liễu San San không có ý định cho bọn họ biết ngày đó sau khi bọn họ bỏ đi, nàng cũng cả đêm không ngủ được.

Chịu đủ ánh mắt dày vò, rốt cuộc cũng đi lên bậc thang của Sâm La điện. Liễu San San độ nhiên cảm giác có một đạo ánh mắt mãnh liệt dán chặt vào người nàng, vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy một mỹ nữ cỡ tuổi nàng đang ngồi trên mái hiên nhìn nàng.

Mỹ nữ kia thấy Liễu San San ngẩng đầu, hai tay chống đỡ một cái, nhẹ nhàng rơi xuống trước mặt nàng, cao thấp đánh giá nàng, không khách khí hỏi ‘ngươi chính là Liễu cái gì đó?’ tuy chỉ nhớ họ của nàng nhưng cũng chứng tỏ nàng có chút nổi tiếng

Liễu San San cũng nhanh chóng nhìn lướt qua mỹ nữ kia, ngũ quan tương tự Diêm La vương nhưng trang dung tinh xảo, hợp với khuôn mặt trái xoan, đẹp mà anh khí. Tuy thái độ của khiến Liễu San San không có hảo cảm nhưng ngại thân phận của nàng ta nên nàng vẫn lễ phép mỉm cười ‘nhĩ hảo, ta gọi là Liễu San San’

Mỹ nữ nâng mắt liếc nàng, hừ lạnh ‘ta quản ngươi tên gì, ta tuyệt không thích ngươi’

Địch ý mãnh liệt khiến nụ cười hoàn mỹ của Liễu San San trở nên cứng ngắc, sau một lúc lâu, không biết nên nói thế nào. Lần đầu tiên gặp mặt đã khiến người ta chán ghét như vậy, có thể tính đây là một tài năng không? hay đây là phương thức hàn huyên đặc thù ở âm tào địa phủ? vậy nàng có nên đáp trả mỹ

nữ này một câu như vậy không?

“Tang Cách” Diêm La vương ở phía trước trầm giọng gọi mỹ nữ kia, như là trách cứ sự thất lễ của nàng

Không ngờ mỹ nữ kia lại quay đầu, không chút yếu thế mà rống lại “kêu cái gì mà kêu, một đại nam nhân nhiều tuổi như vậy lại thích xuống phòng bếp, thật không có tiền đồ. Sao ngươi không tranh thủ thời gian mà chuẩn bị đồ cưới cho ta”

Không gia trở nên yên tĩnh, Diêm La vương thần sắc run rẩy, một cước đá văng cửa ra ngoài

Vô Thân đồng tình nhìn Liễu San San đang khiếp sợ, thấp giọng giải thích “Tang Cách và Diêm La vương luôn âm ỷ như thế. Người cùng cha nàng xuống bếp đều khiến Tang Cách nhìn không vừa mắt, hơn nữa ánh mắt của nàng rất cao, ngay cả lão cha của nàng, nàng cũng không thích, toàn bộ âm tào địa phủ cũng không ai được nàng để vào mắt. Diêm La vương không muốn gả nữ nhi sớm, Tang Cách mấy ngày nay cãi nhau với hắn, cơn tức rất lớn”

Liễu San San nghe vậy, trong lòng mới cân bằng một chút, Tang Cách đã hướng nàng nở sung “Liễu cái gì San, ngươi nghe rõ cho ta, nếu ngươi dám để cha ta cả ngày xuống phòng bếp, không màng công việc, không lo hôn sự của ta, ta sẽ khiến ngươi giống như đầu bếp lúc trước, đi vào bay ra ngoài”

Liễu San San nghe mà mơ hồ, Vô Thân thấy thế liền hảo tâm giải đáp ‘chính là lúc đi vào còn sống, khi đi ra chỉ còn lại một hồn”

Một câu này nghe như sấm bên tai, rõ ràng là uy hiếp trắng trợn, thì ra ở âm tào địa phủ không ai dám luận bàn trù nghệ với Diêm La vương, không phải vì sợ hắn mà là sợ Tang Cách.

Tang Cách nhìn Liễu San San mặt mày trắng bệch, đắc ý, khinh miệt nói ‘quả nhiên là phạm nhân mới đến, mặt đẹp một chút nhưng lá gan lại quá nhỏ, yếu đuối, không có tiền đồ”

Tuy ở âm tào địa phủ đều biết Tang Cách nói năng không kiêng nể, nhưng Hành Tư mới đến, ở trước mặt hắn mà nhục nhã cấp dưới của hắn chẳng khác nào để kẻ có tâm nghĩ rằng Tang Cách giết gà dọa khỉ, dẫn dắt Hành Tư. Diêm La vương vừa cảm tức, vừa đau đầu tìm cách giảng hòa đã thấy Liễu San San sắc mặt thay đổi vài lần, sau đó nói với Tang Cách “thì ra ngươi chính là nữ nhân cuồng kết hôn, muốn nữ nhân mà không muốn phụ thân?”

Nháy mắt, không khí trở nên tĩnh mịch.

Tang Cách ở âm tào địa phủ nổi danh tiểu Diêm vương, hơn nữa danh hào này không phải nhờ vào lão cha của nàng mà có. Mọi người đều nói Tang Cách tồn tại đến hoàn mỹ, chứng tỏ làm người cần có bản lĩnh, không phải chỉ dựa vào lão cha. Sở dĩ nói như vậy, ngoài trừ Tang Cách ngay lần đầu gặp mặt đã nói với người ta ‘ta tuyệt không thích ngươi”, còn vì từ nhỏ nàng đã sùng bái bạo lực, luôn thích lên tới các địa ngục hoặc tập các loại hình phạt cũng thường xuyên tìm đối tượng để luyện tập. Hầu như điện nào ở âm tào địa phủ cũng đều bị nàng ép buộc, Sâm La điện càng vì gần thủy thai mà bị hại càng nhiều hơn. Hơn

nữa đối tượng Tang Cách luyện tập cho tới giờ đều là tùy cơ ứng biến, nạn nhân vô tội chỉ có thể kêu khổ không ngừng, chộc Tang Cách, bị nàng trả thù càng thêm thâm thiết. Cho nên nhìn thấy nàng, tất cả đều đi đường vòng

Mọi người (quý) còn đang thương cảm và lo lắng Liễu San San mới đến liền vô tội đụng phải Tang Cách, kết quả lời của nàng đã khiến bọn họ gột rửa tâm hồn. Cô nương, tuy người nói ra tiếng lòng của chúng ta, nhưng rất nhanh người sẽ biết đây là hành động không sáng suốt cỡ nào.

Vô Khâu cũng yên lặng gờ ngón tay cái với Liễu San San “người rất trâu bò” sau đó liền cùng Vô Thân giả vờ như không biết gì, ăn ý thối lui ra sau vài bước.

Liễu San San vì một phút bốc đồng mà vô thức tiện miệng, rốt cuộc cũng bị lửa giận trong mắt Tang Cách làm cho hồi hồn. Trời ạ, vừa rồi là ai đã nói chuyện? nhất định không phải là nàng rồi.

Tuy Liễu San San không biết thanh danh của Tang Cách nhưng bất kỳ nhân vật nào ở âm tào địa phủ cũng có thể giết nàng, lại thấy mọi người đều kính nể nhìn mình, nàng liền biết Tang Cách nhất định không phải là kẻ đầu đường xó chợ.

Nhìn Tang Cách nộ khí đằng đằng xông tới, Liễu San San theo bản năng muốn trốn sau Vô Thân và Vô Khâu nhưng quay đầu đã thấy bọn họ sớm trốn đến một nơi an toàn. Tốt xấu gì cũng làm chung một chỗ, có cần không có nghĩa khí vậy không? Nàng quyết định trốn sau Tây Tề

Tang Cách tuy thường xuyên tìm người luyện tập nhưng là một người biết thưởng thức, nàng sẽ không tùy tiện tìm người nàng đánh không lại hoặc không thể chọc vào. Mà Tây Tề được liệt vào danh sách không thể chọc, cho nên Tang Cách mới dừng bước, nhìn Tây Tề và Liễu San San sau lưng hắn, nhíu mi, hừ lạnh “hai người các ngươi quả nhiên đã thông đồng với nhau?”

Đám đông lập tức nhỏ giọng bàn tán, không đợi Liễu San San hiểu được những gì Tang Cách nói, Tây Tề đã kéo nàng từ phía sau ra “không liên quan tới ta” nói xong tránh qua một bên

Liễu San San trong lòng đổ máu. Đồng nghiệp con mẹ gì chứ? tình đồng nghiệp bị chó tha hết rồi

Tang Cách nhướn mi, tiến lên, cười lạnh ‘coi người có thể trốn đi đâu?’

Liễu San San bị ánh mắt sói xám nhìn thỏ con của nàng, trong lòng sợ hãi nhưng tính mạng quan trọng hơn nên nàng quyết định thật nhanh, vòng qua Tang Cách, tóm lấy một người ‘Hành Tư Quân, cấp dưới trong lúc ra ngoài làm việc đã bị người ta công kích, uy hiếp, yêu cầu thượng cấp bảo hộ’

Hình tượng đáng quý nhưng mạng nhỏ còn quý hơn. Liễu San San lúc này vì tự bảo vệ tính mạng mà muốn đáng thương bao nhiêu thì có bấy nhiêu đáng thương

Hành Tư vẫn khoanh tay đứng nhìn, lúc này mới liếc mắt nhìn nàng “ra ngoài công tác?”

Liều San San liên tục gật đầu “là ngài đáp ứng cho mượn người, không phải ta tự ý ra ngoài đương nhiên xem như là ra ngoài công tác, thân là thủ trưởng, đảm bảo sự an toàn cho cấp dưới là chức trách ah”

Liều San San vì tăng thêm hiệu quả, có thể nói đến lâm ly bi đát, chỉ suýt chút nữa là ôm đùi Hành Tư khóc lóng. Vì dựa vào hiểu biết đối với hắn, người này hoặc là làm thần tiên rất siêu phàm thoát tục hoặc là bình tĩnh quá mức làm cho đối với cái gì cũng bất động thanh sắc, khó trách Thiên Quân lo lắng hắn là con một sách, muốn hắn xuống địa phủ lịch lãm, nếu không diễn cho thật, có khả năng Hành Tư sẽ không quan tâm tới nàng. Nói xong liền dừng lại chờ đợi, cố gắng duy trì vẻ đau thương nhưng mắt thấy Tang Cách đặc ý tới gần mà Hành Tư vẫn thản nhiên không tỏ thái độ gì, Liều San San bắt đầu thấy tuyệt vọng về tình đồng nghiệp ở Chuyển Sinh điện, yên lặng thu hồi cảm xúc, chuẩn bị tinh thần đón nhận sự tra tấn

Hành Tư liếc mắt nhìn Liều San San, rốt cuộc cũng chịu mở miệng ‘yên tâm, sẽ để người đi trở về’

Liều San San sợ run, lát mau mới hiểu được những lời này của Hành Tư là bảo vệ nàng, tâm tình lập tức từ u ám chuyển sang tươi sáng.

Biểu tình này của nàng đã chọc cho Diêm La vương cảm thấy buồn cười cũng làm cho Liều San San phục hồi tinh thần. Lúc này nàng và Tang Cách đang ở trong phạm vi của lão tử nàng, tuy Tang Cách không thích phụ thân của mình nhưng việc phản bác là tuyệt đối không thành lập, vạn nhất Diêm La vương muốn tìm nàng gây phiền toái, vậy Hành Tư có còn bảo vệ nàng được nữa không? tâm can của Liều San San vừa mới bình ổn lại đảo lộn từng پہلو.

Diêm La vương nhìn biểu tình không ngừng biến hóa của Liều San San, đột nhiên nói với Hành Tư “lần đầu tiên gặp Tang Cách mà đã có thể nhận xét về nàng chính xác như vậy, cấp dưới của ngươi thật có tiền đồ”

Tuy Diêm La vương có vẻ không muốn tìm nàng gây phiền toái nhưng Liều San San tuyệt không thưởng thức sự hài hước của hắn

Tang Cách quả nhiên đã dựng ngược màu liễu, gương nanh múa vuốt đánh tới, Liều San San không chút suy nghĩ mà trốn sau Hành Tư, lại thấy Diêm La vương nhẹ nhàng nhấc tay phải lên, Tang Cách liền biến mất, chỉ nghe thanh âm buồn bực của nàng từ phía xa truyền đến ‘hỗn đản, ngươi không phải là phụ thân ta”

Diêm La vương không chút để ý, vỗ vỗ ống tay áo “lại âm ỹ ngươi đừng mong được gả đi, ở nhà cùng ta”

Thanh âm của Tang Cách nhảy mất tiêu thất.

Là người giáp mặt khiêu khích Tang Cách mà không bị tiêu diệt ngay tại chỗ, Liều San San lập tức trở thành trung tâm chú ý của mọi người. Là một hồn phách phạm nhân lại nhờ trù nghệ mà được Diêm La vương khen ngợi, tao ngộ của Liều San San khiến quần chúng nóng bỏng chờ xem. Là một hồn phách chứa nhiều lời đồn, lại vừa xuất hiện đã tạo thêm lời đồn mới, tao ngộ của Liều San San khiến quần chúng sùng bái. Tình cảnh nư thế khiến Liều San San cảm thấy áp lực rất lớn, quy củ núp sau lưng Hành Tư, làm một người vô hình

Diêm La vương giải quyết Tang Cách xong liền mời đám người Hành Tư đi vào Sâm La điện, vừa vào bên trong còn có bốn người đi ra đón. Bốn người này đều mặc quan phục, tựa hồ là cùng cấp bậc, Liễu San San vừa nhìn thấy một người quen mặt liền đoán được thân phận của bọn họ

“Hành Tư Quân, chúng ta nhanh như vậy đã gặp lại rồi” người mà Liễu San San thấy quen chính là Lục Kiên

Diêm La vương không cần phải giới thiệu, xem ra đều là người nổi tiếng ở âm tào địa phủ, Liễu San San lập tức đập Vô Thân một cước, ý bảo hắn giải đáp nghi vấn

Vô Thân bị đau, hừ một tiếng, nhăn mặt nhưng nghĩ tới vừa rồi hắn không nghĩa khí bỏ lại nàng một mình đấu với Tang Cách, liền không so đo với nàng, thấp giọng nói “đây là tứ đại Phán Quan của Sâm Lâm điện. Hồng bào là Âm luật tư Thôi Ngọc; tử bào là Phạt ác tư Lục Liên; lục bào là Thường thiện tư Vực Thông; lam bào là Sát tra tư Cừ Mạc

12. Quyển 1 - Chương 12

Trong Tứ đại phán quan, trừ Lục Kiên vì công việc nên có diện mạo hung ác uy vũ, những người khác đều là hình tượng nho nhã, cho nên ấn tượng của Liễu San San với bọn họ cũng không tệ

Cừ Mạc cười thành tiếng “cuồng kết hôn, haha, tiểu nha đầu người đúng là có chút can đảm”

Lục Kiên xem như có quen biết với Liễu San San, tiếp lời “lá gan lớn mới có thể sống tốt ở đây”

Vực Quy cười có chút bí hiểm “ta rất mong chờ kết cục của ngươi”

Nghe không có câu nào tốt nhưng xét thấy đối phương đều là tầng lớp cao ở âm tào địa phủ, Liễu San San dù trong lòng không muốn, ngoài mặt vẫn duy trì quy củ, mỉm cười, lấy bất biến ứng vạn biến

Thôi Ngọc thoát nhìn nho nhã, trầm ổn nhất cũng lên tiếng, nói với Diêm La vương ‘vừa rồi Phi Dung quân đưa tin tới, nói ngài chậm chạp không chịu đáp ứng hôn sự của hắn và Tang Cách, hắn vì biểu đạt thành ý mà đến âm tào địa phủ một chuyến”

Thôi Ngọc vừa dứt lời, không biết Tang Cách bị Diêm La vương quăng đi nơi nào, lúc này đột nhiên từ trên cao hạ xuống, nhảy đến trước mặt Thôi Ngọc, khuôn mặt vì kinh hãi, hưng phấn mà toát ra kim quang “thật sự? Phi Dung nói muốn tới chỗ chúng ta? hắn chờ không kịp muốn thúc hôn? khi nào hắn đến? Thôi phán quan, ngươi đừng thừa nước đục thả câu, mau nói cho ta biết”

Liễu San San bị dọa rất nhiều lần, không ngừng nhắc nhở mình, tại âm tào địa phủ quý quái có thể bay tới bay lui, đối tới đối lui này, mặc kệ đối phương có xuất hiện trước mặt nàng bằng hình thức nào, cho dù là

cả người nguyên vẹn hay lấy từng bộ phận lắp ráp vào thì nàng cũng không thể giống như một nông dân mà kinh ngạc

Tang Cách khấn trương đến suýt chút nữa là bóp cổ Thôi Ngọc. Thôi Ngọc kiên nhẫn chờ nàng bình tĩnh lại mới chậm rãi nói “ta không tính thừa nước đục thả câu, nhưng ngươi gấp như vậy làm sao ta nói được?”

Tang Cách lập tức ngậm miệng

Thôi Ngọc nhìn vẻ mặt chờ mong của nàng, rũ tay áo, nhìn trời nói “ngày”

“Ừ” Tang Cách gật đầu, tỏ vẻ nàng đang nghe, bộ dáng cực kỳ ân cần

“Hắn còn chưa nói.”

Lần đầu tiên Liễu San San chứng kiến phương thức nói chuyện bình tĩnh cũng có thể khiến người ta học máu

Mặt của Tang Cách lập tức đen như dát nôi “họ Thôi, ngươi là vương bát đản ah”, thái độ của nàng cũng lập tức thay đổi một trăm tám mươi độ

Diêm La vương vừa nghe nói Phi Dung quân sẽ đến, khuôn mặt bình tĩnh liền hiện lên vẻ thương hải tang điền, hiển nhiên biểu hiện của Tang Cách làm hắn tổn thương, đau đầu nói với đám người Hành Tư “mặc kệ bọn họ, chúng ta đến phòng bếp đi”

Đám người Hành Tư đương nhiên rất thức thời, làm như cái gì cũng không nghe thấy, cái gì cũng không nhìn thấy, theo Diêm La vương rút lui khỏi chiến trường, để lại Tam đại phán quan xem Tang Cách đuổi giết Thôi Ngọc thế nào.

Khúc nhạc đệm này khiến cho việc luận bàn trừ nghệ vốn không được chú ý càng bị lu mờ, dù sao Diêm La vương cũng chỉ vì giải sầu, chỉ quan trọng quá trình không đặt nặng kết quả. Vì thế Liễu San San rốt cuộc cũng thấy cảnh Diêm La vương mặc tạp dề, tay cầm xẻng, vui vẻ nấu cơm xào rau trong khói bếp mịt mờ

Nhìn Diêm La vương thuần thục nấu đồ ăn, bày biện ra bàn, cuối cùng còn tiện tay chùi dầu lên tạp dề, Liễu San San quả thật muốn khóc. Một Diêm Vương uy vũ như vậy lại có động tác của một cô nương, quả thật rất dọa người...Nàng mãi mê nhìn Diêm La vương nấu cơm, cho nên đã làm cháy phần thức ăn của mình.Nhưng cũng chẳng sao, không ai để ý tới kết quả, hơn nữa nàng thua có thể khiến tâm tình của Diêm La vương tốt hơn, như vậy an toàn của nàng cũng được đảm bảo hơn. Quả nhiên Diêm La vương thử qua, tâm tình tốt hơn rất nhiều, không so đo kết quả liền sai người thu dọn sạch sẽ, lại bày điểm tâm và rượu mà uống với Hành Tư

Liễu San San nghĩ rằng mình đã hoàn thành nhiệm vụ liền yên tâm đứng cạnh Vô Thân, Vô Khâu

Diêm La vương tự tay rót rượu cho Hành Tư, áy náy nói “người vừa tới địa phủ, vốn nên lấy rượu quỳnh cho người tẩy trần nhưng người cũng biết chỗ chúng ta từ lâu không còn loại rượu này, chỉ phải lấy ra thứ bình thường, người chịu khó một chút”

Liễu San San tuy không biết chuyện thiên giới nhưng rượu thì vẫn hiểu một hai, ngửi hương rượu tràn ngập khắp phòng liền biết rượu kia cũng không phải bình thường như Diêm La vương nói, có lẽ ngự tửu của hoàng đế nhân gian cũng không bằng. Nàng tò mò, thấp giọng hỏi Vô Khâu “là Diêm La vương khiêm tốn hay do âm tào địa phủ các người có rượu ngon hơn? rượu như vậy mà chỉ là bình thường sao?”

Vô Thân nghe vậy, kinh ngạc hỏi “người cũng biết về rượu?”

Liễu San San khiêm tốn đáp “nhận ngược đãi của đại tẩu nên khi còn sống, ta là tạp vụ kiêm nhường rượu sư của tiệm rượu trong nhà, đối với rượu cũng có chút hiểu biết”

Vì bố cục ở âm tào địa phủ gần giống dương gian, Diêm La vương phái đi làm việc đều có bộ dáng như người thường, hồn phách phạm nhân ở trong thành cũng duy trì cảm giác khi còn sống, cho nên Liễu San San ngay từ đầu không tiến vào trạng thái hư không, thường xuyên quên mình đã là hồn phách ở âm phủ. Vì thế Vô Thân nghe nàng nói như vậy liền ngăn người, vui mừng nói “cuối cùng người cũng nhớ là mình đã chết, so với còn sống mà bị ngược đãi thì ở chỗ chúng ta nhất định tốt hơn”

Liễu San San nhớ tới biểu hiện vừa rồi của hắn ở ngoài cửa liền hận đến nghiến răng “so với ở cùng một đám không có tình đồng nghiệp thì những ngày bị tẩu tử ngược đãi vẫn làm ta hoài niệm hơn”

Thấy đề tài càng lúc càng xa, Vô Khâu liền nói tới chủ đề chính “hiện tại đây đã là rượu ngon nhất âm tào địa phủ rồi, nhưng so với rượu quỳnh thì đúng là chỉ là bình thường”

“Quỳnh tửu?”

Vô Thân bổ sung “chính là rượu ngon không thể thiếu trong hội Bàn Đào của Vương Mẫu Nương Nương, trước kia hàng năm Vương Mẫu Nương Nương đều sai thiên quan mang một ít đến âm tào địa phủ cho các vị Diêm Vương và quan chức, thiên giới và địa phủ vẫn quen gọi là quỳnh tửu, các người ở thế gian gọi là quỳnh tương ngọc dịch”

Liễu San San gật đầu, lại nghe Vô Khâu tiếc hận nói ‘Quỳnh tửu là loại rượu do thần nữ ở thiên giới ủ ra, trước kia Hợp Nghiêm Quân từng cho chúng ta uống thử, đúng là tiên lộ ah. Nhưng hình như vị thần nữ kia phạm lỗi nên bị trách phạt, lại không có ai kế thừa được bản lĩnh ủ rượu của nàng nên đã mấy trăm năm nay không có ai ủ rượu, nghe nói hội Bàn Đào của Vương Mẫu Nương Nương đã sắp không có Quỳnh tửu để đãi khách, âm tào địa phủ càng đừng mong có mà uống”

Nghe vậy, Liễu San San liền có chút thất vọng, vừa nghe âm tào địa phủ có quỳnh tương ngọc dịch, nàng vốn tính toán làm cách nào để nếm thử quỳnh tương ngọc dịch để tăng thêm kiến thức cũng không uống công năng ngày ngọc ở đây một năm, không ngờ hàng tồn kho đã tiêu hao gần hết.

Đột nhiên lúc này có một người mặt mày hầm hừ xông vào, theo sau là bốn người bộ dáng thần nhiên. Liễu San San vừa nhìn thấy Tang Cách liền không còn hứng thú nói chuyện, vội trốn sau Vô Thân và Vô Khâu

Tang Cách và Tứ đại phán quan, không vừa ý là đánh nhau không phải là chuyện lạ, mọi người đã sớm quen. Có lẽ vừa rồi Tang Cách cùng Thôi Ngọc đánh nhau đã không chiếm được lợi thế còn bị Tứ đại phán quan cười nhạo. Diêm La vương liếc nhìn Tang Cách tóc tai có chút tán loạn, không để ý tới nàng mà Tứ đại phán quan cũng làm như không có việc gì, nhân nhả đứng bên cạnh Diêm La vương.

Tang Cách không có chỗ phát tác, vốn muốn mượn chuyện lão cha nàng xuống bếp để xả giận, nào ngờ tiến vào đã thấy bọn họ thu dọn xong, đang nói chuyện vui đến bất diệc nhạc hồ, lúc này càng thêm tức giận, đảo mắt nhìn một vòng liền nhắm vào Liễu San San, đi qua, cả giận nói “ngươi là nha đầu nông thôn không biết cấp bậc lễ nghĩa, từ lúc đến cho tới giờ cũng không chào hỏi ta một tiếng, Chuyển Sinh điện muốn người mà không quản giáo sao?”

Liễu San San buồn bực mà không có chỗ nói, đã trốn vậy rồi vẫn bị nhằm vào. Nàng rõ ràng đã nói nhã hảo, chỉ tại Tang Cách không để ý mà thôi, khẳng định là nàng ta xem nàng là tôm tép không có bối cảnh không có bản lĩnh nên mới lấy nàng làm chỗ trút giận thôi. Tuy vậy nàng vẫn miễn cưỡng cười nói “Tang Cách cô nương”

Tang Cách vẫn không hài lòng, nhân này hỏi ‘ngươi gọi ta là gì?’

Liễu San San ngẩn người, gọi Tang Cách cô nương có gì không ổn sao? liếc mắt nhìn Vô Thân, Vô Khâu, thấy bọn họ cũng là thần sắc mơ hồ

“Ngươi dám gọi ta là cô nương?” Tang Cách đột nhiên nhảy dựng lên, dọa Liễu San San giật mình

Không gọi cô nương, chẳng lẽ kêu nàng công tử?

Liễu San San đột nhiên tỉnh ngộ, có lẽ Tang Cách còn có danh hiệu tôn quý gì đó, tựa như thế gian, đối với người làm quan phải gọi là đại nhân, hoàng tử công chúa thì xưng là điện hạ...Nàng dù sao cũng là nữ nhi của Diêm La vương.

Nhưng Liễu San San còn chưa kịp khiêm tốn thỉnh giáo danh hiệu của Tang Cách, đã thấy Tang cách vể mặt giận dữ chỉ tay vào nàng, nói “ta ghét nhất người khác gọi ta là cô nương” lửa giận còn nhiều hơn lúc trước.

Liễu San San chưa kịp hiểu vì sao nàng lại giận đến vậy thì Tang Cách đã giơ tay lên, chung quanh người Liễu San San vang lên nhiều tiếng nổ to nhỏ khác nhau, khiến nàng sợ tới mức tim muốn ngừng đập. Nháy mắt ánh lửa tung tóe, cơ hồ tạo thành một cái vòng bao bọc lấy Liễu San San, nóng bỏng đau đớn như bị pháo bắn trúng người, cũng không biết là Tang Cách dùng thuật pháp gì. Tuy Liễu San San biết mình sẽ không bị thương nhưng bị pháo bắn trúng cũng không vui vẻ gì, nàng không chút suy nghĩ mà chạy về phía Hành Tự, luôn miệng kêu cứu

Ánh lửa và tiếng nổ cũng đi theo nàng, hai tai của Liễu San San gần như sắp điếc, tầm mắt cũng trở nên mơ hồ, khi nàng suýt chút nữa ngã quỵ xuống thì cánh tay bị người dùng lực túm lại mới đứng vững thân mình, ánh lửa cùng tiếng nổ cũng biến mất

Liễu San San nhắm chặt mắt hồi lâu mới mở ra, cuối cùng cũng nhìn thấy rõ mọi vật.

Tang Cách đang cảm tức tròng nàng “người thật đáng ghét, ta tuyệt không thích người”

Diêm La vương chạy tới quát lớn “Tang Cách, còn không mau xin lỗi”

Liễu San San đỡ lấy người đang túm mình, thần nhiên nói với Tang Cách “không sao, ta cũng không thích người chút nào”

Lúc này Liễu San San mới nhận ra người vừa cứu nàng khỏi bể khổ chính là Hành Tư. Nàng nhớ lúc ở ngoài cửa, hắn đã cam đoan sẽ bảo vệ nàng, liền cảm thấy mình tuy không có bản lĩnh nhưng có núi lớn để dựa vào, nếu không e là hôm nay nàng thực sự phải bay trở về

Tang Cách ghen khuất, không muốn đụng chạm với Hành Tư, ánh mắt đảo trên người Liễu San San, khinh thường nói “hừ, phạm nhân đúng là phạm nhân, tùy tiện dọa một chút đã chật vật như thế”

Liễu San San tuy không bị thương tổn gì nhưng ép buộc như thế khiến cho nàng khá chật vật, cảm thấy Tang Cách đúng là không thể nói lý, nộ khí công tâm liền không quản được miệng của mình “nói nghe thật hay, người thử buộc pháo lên người mình rồi đốt thử xem”

Tang Cách thấy nàng dám cãi lại, muốn xông lên lại bị Diêm La vương kéo trở về, tức giận mắng “nha đầu chết tiệt người, trách người ta không chào hỏi người đến khi người ta chào hỏi người thì người lại trở mặt khi dễ người. Đây chính là khách ta mời đến, người muốn lão tử mất mặt phải không?”

Ngày thường Diêm La vương không rảnh để quản Tang cách, nếu nàng gây họa cũng mắt nhắm mắt mở cho qua nhưng chuyện gì cũng phải có giới hạn, cứ lặp lại nhiều lần như thế thì sẽ phản tác dụng, hướng chỉ là vào lúc Diêm La vương đãi khách mà khi dễ khách của hắn.

Tang Cách bị lão cha nắm không thể giãy ra, không phục, hừ lạnh một tiếng, ra về ta thích như vậy đó.

Liễu San San được an toàn liền nhớ tới câu nói khiến Tang Cách nổi bão, liền hỏi “vì sao người ghét người khác gọi người là cô nương?”

Nhìn bộ dáng Tang Cách ở thế gian cũng chỉ là nha đầu ở lứa tuổi thanh xuân phản nghịch, nhưng dù vậy cũng không đến nỗi phản cảm với giới tính của mình, còn phản ứng thái quá như thế.

Tang Cách hung tợn tròng mắt nhìn Liễu San San một cái, hàm hừ quay đầu, không chịu trả lời

Liều San San đột nhiên nghĩ tới một khả năng “chẳng lẽ người không muốn làm nữ nhân”. Tuy ở thế gian cũng có rất nhiều nữ tử muốn làm nam nhân nhưng vừa đòi lấy chồng lại không chịu làm nữ nhân thì cho tới giờ nàng chưa từng thấy qua.

Liều San San còn đang hoài nghi mình đoán lầm, đã thấy Tang Cách lại giương nanh múa vuốt hét lớn “người mới không muốn làm nữ nhân, cả nhà người đều không muốn làm nữ nhân”

Không khí yên tĩnh, tiếng rống của Tang Cách như có một đàn quạ đen bay ngang, âm thanh cạc cạc vang vọng trong lòng mọi người

Liều San San thành khẩn nói với Tang Cách “thực ra ở chỗ chúng ta đã không mắng người như vậy nữa, nơi này thời gian qua mau hơn ở thế gian, người hẳn nên chú ý mà theo kịp sự tiến bộ của thời đại mới đúng”

Tang Cách mặt đen như đất nồi “người dám nói ta không theo kịp thời đại? có bản lĩnh người mắng vài câu đang là trào lưu ở chỗ các người cho ta nghe?”

Liều San San ngạc nhiên hỏi “vì sao ta phải dạy người mắng ta?”

Tang Cách ghen khuất, mãi không tìm được lý do liền trút giận sang lão cha nàng “buông ra, hỗn đản. Người khác khi dễ nữ nhi người, người còn làm như không thấy”

Liều San San nghĩ tới một màng vừa rồi, sợ tới khoe miệng co rút. Rốt cuộc là ai khi dễ ai? nàng hẳn là người nên được sự đồng tình của mọi người ah

Diêm La vương để mặc Tang Cách đánh mắng nhưng không lên tiếng cũng không buông tay, dù sao nàng cũng không thể đánh trúng hắn

Những người khác thì vui vẻ đứng bên cạnh xem náo nhiệt. Thân là Tiểu Diêm Vương hoành hành ở địa phủ đã lâu, Tang Cách chưa từng bị một hồn phách tới địa phủ không bao lâu lại chẳng có bản lĩnh gì mà ép buộc đến độ muốn báo thù cũng không thể. Đương nhiên cũng do Diêm La vương và Hành Tư nhưng tay vào nhưng quả thật hồn phách phạm nhân mới tới này đúng là không sợ chết, làm cho người ta thật chờ mong

Cừ Mạc đẩy đẩy Thôi Ngọc, thấp giọng nói “Tiểu Diêm Vương rốt cuộc gặp phải sát tinh”

Thôi Ngọc cũng cười “hi vọng là thế, có nàng thu hút sự chú ý của Tang Cách, cuộc sống của chúng ta cũng thoải mái hơn”

Liều San San đâu biết mình đã trở thành vật hi sinh cho hạnh phúc của các vị tầng lớp cao, nghe Tang Cách mắng phụ thân của nàng liền nhìn không được, nhớ tới mình từ nhỏ đã mất cha còn Tang Cách có phụ thân yêu thương mình như vậy, có phúc mà không biết hưởng, liền nói “tốt xấu gì cũng là phụ thân sinh ra người, nuôi người, đối với người không tốt một chút, người đã nhục mạ trưởng bối trước mặt mọi

người, có biết quá đáng lắm không?”

Tang Cách vốn vì phụ thân bệnh vực người ngoài mà tức giận, Liễu San San còn thêm dầu vào lửa, lập tức mắng “ngươi cầm miệng cho ta, đừng tưởng lúc này ngươi chiếm thượng phong liền cho rằng ta ăn cơm lớn lên mà dễ khi dễ”

Liễu San San ngạc nhiên hỏi “vậy ngươi ăn cái gì lớn lên? chẳng lẽ món chính ở âm tào địa phủ không phải là cơm?”

Mặt Tang Cách tái lại, vắn vẹo y như nuốt phải ruồi bọ, nghe Tứ đại phán quan cười nhạo, sắc mặt của nàng càng xanh hơn.

Vì tự bảo vệ mình mà phải tránh sang một bên, Vô Thân rốt cuộc không nhịn được nữa, ghen cười nói với Vô Khâu “ta đoán Tang Cách vừa rồi muốn nói là ngươi nghĩ ta ăn chay lớn lên nên dễ khi dễ nhưng vì tức quá mà nói nhầm”

Vô Khâu gật đầu “cho nên Tang Cách đúng là bi kịch”

Bị ánh mắt của mọi người nhìn, sắc mặt của Tang Cách rốt cuộc như mở phướng nhuộm rồi đột nhiên phục một tiếng, một màn sương đen hiện lên, đã không thấy thân ảnh của nàng đâu nữa

Lục Kiên ngạc nhiên nói “ah, tức đến nỗi bỏ chạy”

Vực Thông gật đầu “văn sở vị văn, ta thực chờ mong chuyện phát triển về sau”

Cừ Mạc cũng tham gia náo nhiệt “có cần cá một ván không? xem ai là người thắng cuối cùng”

Ba người liền nhất tề quay đầu nhìn Thôi Ngọc, hần xưa nay đứng đắn bình tĩnh, chưa chắc sẽ thích tham gia chuyện này nhưng mà chỉ có ba người cá với nhau thì không vui

Thôi Ngọc liếc bọn họ một cái, thản nhiên nói “trước mặt Diêm La vương, có được không?”

‘Đương nhiên không. Đến, chúng ta ra ngoài bắt đầu. Diêm La vương, Hành Tư, chúng ta đi trước ah”

13. Quyển 1 - Chương 13

Diêm La vương yên lặng nhìn bọn họ ra ngoài cá cược, đột nhiên quay đầu nhìn Liễu San San, biểu tình nghiêm túc khiến nàng lo lắng. Tang Cách bị chọc tức bỏ chạy, hần là phụ thân sẽ không lấy nàng khai

đao để trút giận cho nữ nhi chứ?

Liều San San không khỏi thối lui sau Hành Tư, theo bản năng nắm ống tay áo của hắn. Hành Tư ngăn người, cúi đầu nhìn cái tay đang nắm chặt ống tay áo của mình

Lúc này Diêm La vương lại nói với nàng “San San ah”.

Xong rồi, đã gọi nàng là San San, sói bà ngoại trước khi làm thịt con mồi cũng có thanh âm hòa ái như thế, nàng chắc chắn sẽ bị chém thành nhiều miếng rồi.

Liều San San lại không dám giả chết, run run đáp “ạ”

Diêm La vương đi về phía nàng, Liều San San vừa nhìn thấy hắn sải bước đã nghĩ tới cảnh mình bị quăng ra khỏi Sâm La điện, lập tức nhảy rasau lưng Hành Tư, không chút nghĩ ngợi mà hai tay nắm lấy xiêm y của hắn, hận không thể dùng vải vóc để che bản thân mình lại

“Người giúp ta một việc được không?”

“Hả?”

Liều San San từ phía sau Hành Tư thò đầu ra, nhìn thấy Diêm La vương vui cười hớn hở như bọn buồn người vẫn cười, suýt chút nữa nghĩ mình đã hoảng sợ quá độ mà sinh ra ảo giác

‘Tính tình của Tang Cách thật khiến người ta đau đầu, người làm cha như ta đã lơ là quản giáo mới khiến nàng vô pháp vô thiên như thế nhưng nàng đã sắp thành thân, nếu vẫn tính tình này, ngày sau đến Đông Hải long cung sợ là sẽ chịu đau khổ. Hiện nay ở âm tào địa phủ, người có thể quản nàng thì không rảnh, người khác thì không dám quản nàng, ta thấy người có thể chế trụ được nàng, tuổi cũng xấp xỉ, nói không chừng có thể giúp nàng mài dũa tính tình, tiêu trừ nhuệ khí của nàng cũng để nàng hiểu mà thu liễm một chút. Đương nhiên, nếu người không muốn cũng có thể nói thẳng, ta không miễn cưỡng’

Liều San San ngây người hồi lâu mới có phản ứng, hiểu được những gì Diêm La vương nói.

Tìm người rèn giũa nữ nhi, cho nữ nhi hắn hiểu được cảm giác bị chèn ép và thua cuộc? hắn thực sự là cha ghê sao?hơn nữa tìm ai không tìm lại tìm nàng, công việc của nàng là tạp vụ, không phải đánh nhau,Tang Cách chỉ tùy tiện dùng một pháp thuật nhỏ cũng khiến nàng tiêu đời, nàng ngay cả bản lĩnh để trốn cũng không có, đến lúc đó rốt cuộc là ai chèn ép ai?

Đương nhiên Liều San San không ngây thơ đến mức nói thẳng ra, vì thể diện của Diêm La vương, nàng uyển chuyển nói “Diêm La vương quá khách khí, được ngài để mắt, ta đương nhiên là nghĩa bất dung từ, có điều ngài cũng biết ta chỉ là một phạm nhân, không có bản lĩnh gì, nếu lỡ Tang Cách dùng pháp thuật gì đó...Thực ra ta chỉ muốn hỏi ngài có thể đảm bảo an toàn cho ta không?”

Diêm La vương không chút do dự nói: “Không có.”

Liễu San San hoàn toàn có thể khẳng định Diêm La vương muốn lấy nàng khai đao cho nữ nhi xả giận

Liễu San San ở lệ trong mắt xác định Diêm La vương quả nhiên là muốn lấy nàng khai đao cấp chính mình nữ nhi hết giận

“Không phải người đã tìm thủ trưởng nhà người để dựa vào sao? cần gì dùng ta để đảm bảo an toàn?”

Lão nhân gia ngài cũng biết đó là thủ trưởng, không phải là sủng vật hay lá chắn. Nàng lại là một tiểu tốt, không dám tùy tiện nhờ vả lãnh đạo

Liễu San San mãi suy nghĩ, đột nhiên ý thức được mình vì khẩn trương mà hai tay vẫn còn nắm lấy quần áo của Hành Tư, kém chút nữa là dán cả người lên người hắn. Nàng run rẩy ngẩng đầu, nhìn thấy Hành Tư dùng ánh mắt bí hiểm nhìn nàng và tay của nàng

Liễu San San lập tức buông tay, tránh qua một bên, nhìn xiêm y của Hành Tư đã bị nàng làm nhăn nhúm, trong lòng lo sợ liền run rẩy bước trở lại “Hành Tư Quân, ngài đúng là văn thao vũ lược, cần chính yêu dân, đối với cấp dưới là quan tâm xuất phát từ nội tâm ah, vừa rồi động cũng chưa động đã phá bỏ được pháp thuật của Tang Cách. Thực sự quá mạnh mẽ”

Hành Tư hồ hững nghe nàng nịnh nọt, chờ nàng nói xong chỉ lạnh lùng buông một câu “người vẫn thích gây chuyện vậy sao?”

Tươi cười của Liễu San San lập tức bị dập tắt, cảm thấy mình vô mông ngựa đã vô trúng đùi ngựa. Thật sự là...chẳng lẽ thần tiên đều có dáng vẻ lạnh như băng bất động thanh sắc vậy sao? gánh hát hay tiểu thuyết đều nói thần tiên là không có thất tình lục dục, đều bất cầu ngôn tiểu, xem ra điều này là không gạt người. Mà sống như vậy thì còn gì là thú vị nữa.

Oán thâm thì oán thâm nhưng vì phòng ngừa, Liễu San San vội vàng chỉ tay lên trời thề “không có, ta chưa bao giờ thích gây chuyện, tuyệt đối luôn tuân thủ kỷ pháp, hôm nay chỉ là ngoài ý muốn, ngài cũng thấy là Tang Cách gây sự với ta, ta cái gì cũng chưa làm, ta thật vô tội”

Chỉ gọi một tiếng cô nương mà Tang Cách đã phát hỏa, Liễu San San trừ dùng từ vô tội hay không hay ho để hình dung thì không tìm được cách giải thích nào khác.

Hành Tư vẫn im lặng, trên mặt cũng không lộ ra vẻ nghi ngờ hay tức giận. Liễu San San vừa thở phào một hơi, lại nghe Diêm La vương nói ‘hôm nay quả thật là Tang Cách hồ nháo, ta sẽ giáo huấn nàng. Chuyện nta nhờ người, người cứ suy nghĩ kỹ, nghĩ xong thì trả lời cho ta biết’

Suy nghĩ là đương nhiên nhưng muốn nàng đáp ứng thì quên đi, nàng còn muốn giữ cái mạng nhỏ cho hết năm ah. Liễu San San hàm hồ cho qua, nghĩ rằng nàng sẽ không đến Sâm La điện nữa.

Ra khỏi Sâm La điện đã là chàng vạng, Liễu San San nhìn Hành Tư vẫn bất động thanh sắc cùng với nếp nhăn trên xiêm y của hắn, tự giác cách hắn một khoảng

Vừa rồi nàng ở Sâm La điện bị Tang Cách ép buộc, Vô Thân và Vô Khâu đều vì bo bo giữ mình mà không dám ra mặt, còn Tây Tề...nghĩ tới hắn trong hoàn cảnh ồn ào như thế mà vẫn có thể dựa cột ngủ ngon lành thì không còn muốn nghĩ gì nữa.

Vừa ra khỏi đại môn Sâm La điện, Vô Khâu đã khẩn cấp biểu đạt kính ý với Liễu San San “San San, người thật là oách, cả âm tào địa phủ chưa ai dám đối xử với Tang Cách như vậy đâu”

Liễu San San lại không chút cao hứng “cho nên người đang nhắc nhở ta, Tang Cách sẽ cho ta không hay ho đúng không?”

Vô Thân lạnh lùng xen vào “ai bảo người nhanh mồm nhanh miệng”

Liễu San San oan gần chết “cho dù ta nói gì thì nàng cũng sẽ ép buộc ta thôi”

Vô Thân và Vô Khâu cùng gật đầu “cũng phải, Tang Cách luôn bắt nạt kẻ yếu”

Liễu San San cúi đầu buồn bực hồi lâu, đột nhiên ngẩng đầu hỏi “Tang Cách ở âm tào địa phủ sao có thể thông đồng với người ở Đông Hải long cung? Còn là nhi tử của Long Vương nữa”

Vô Khâu không cho là đúng “chuyện này có gì kỳ lạ, Tang Cách thường đến các địa ngục du ngoạn, hơn nữa thường đến đại địa ngục do cha nàng chủ quản, ngay ở phía bắc, cách địa phận của Đông Hải Long Vương không xa”

Liễu San San nghĩ nghĩ lại hỏi “ vậy Phi Dung mà Tang Cách muốn gả là người thế nào? không phải Tang Cách không thích ai sao? sao lại coi trọng hắn?”. Tang Cách rõ ràng là khiêu thẩm mỹ lệch lạc, Phi Dung được nàng xem trọng hắn cũng không phải người bình thường

Vô Thân đáp “Phi Dung quân là người xuất sắc nhất trong tám nhi tu của Đông Hải Long Vương, nghe nói có lần Tang Cách đến Đại địa ngục, thuận đường đi dạo đến Đông Hải thì gặp được Phi Dung quân. Nàng thấy hắn bộ dáng vô hại, nghĩ rằng dễ khi dễ, nên khiêu khích một phen, nào ngờ bị hắn thu thập, từ đó về sau đối với hắn liền khăng khăng một mực”

Vô Thân nhìn Liễu San San đang ngây người, hỏi “nghe xong, người không có suy nghĩ gì sao?”

“Có”

“Nghĩ gì?”

Liều San San nghiêng rằng “vỏ quýt dày có móng tay nhọn, tình cảm đùng trúng thứ này liền trở nên vô nghĩa”

Sâm La điện cách Chuyển Sinh điện khá xa, Liều San San vừa đi vừa ngắm cảnh, bất tri bất giác đã cách Hành Tư và Vô Thân, Vô Khâu một khoảng cách, chỉ có Tây Tề chậm rãi đi sau nàng

Gần đến Chuyển Sinh điện, tiếng nước róc rách cũng nghe rõ ràng hơn, Liều San San nhìn Nại Hà sương khói lượn lờ, theo bản năng nghiêng người một chút, ánh mắt vô tình có ý liếc nhìn Tây Tề đang vừa đi vừa ngáp ở phía sau, trong lòng có chút áy náy vì đã quấy rầy hấn nghỉ ngơi. Nhưng hấn đột nhiên ngừng đầu nhìn nàng, ánh mắt không còn mông lung buồn ngủ mà lạnh như băng, sắc bén thấu xương. Liều San San giật mình, không hiểu sao hấn lại hung dữ như thế, chẳng lẽ vì nàng làm hấn mất ngủ, lúc này lại phát hiện bọn họ cách xa mọi người cho nên mới bạo phát?Hoàng thiên hậu thổ, chư vị thần phật, hôm nay nàng cực kỳ không hay ho lại rất vô tội nha, mới bị Tiểu Diêm Vương ép buộc một trận giờ tới phiên Tây Tề bạo phát. Nàng đang tính chạy theo đám người Hành Tư, thỉnh cầu viện trợ thì Tây Tề chau mày nhìn nàng, Liều San San đen mặt.

Mất ngủ một lần thôi mà, đâu đến mức giết nàng chứ?

Đột nhiên sau lưng có tiếng gió đánh úp lại, Liều San San cảm thấy trên lưng căng thẳng, Tây Tề sắp đi đến trước mặt nàng đột nhiên cách ra một khoảng xa. Nàng còn chưa kịp nghĩ gì, bên hông đã bị hàn ý thấu xương, lập tức không thể phát ra âm thanh, chỉ có thể nhìn thấy cánh tay lạnh lẽo đang bóp cổ nàng và xiềng xích quấn quanh người nàng. Có kinh nghiệm lúc trước, nên nàng lập tức nhận ra hoa văn trên ống tay áo này, hấn người phía sau nàng cũng là một Hắc Vô Thường

Liều San San bị bóp cổ đến hai mắt trợn trắng, trong lòng vô cùng phẫn hận. Con mẹ nó, tất cả Vô Thường đều có cừu oán với nàng sao?

Hắc Vô Thường kia kèm Liều San San lui ra sau, Tây Tề vội đuổi theo nhưng vẫn cách một khoảng, sắc mặt không tốt hỏi “Ngột Phương?”

Hắc Vô Thường bị Tây Tề gọi tên cười khê một tiếng “sao? thật ngoài ý muốn khi thấy ta phải không Tây Tề huynh?”

Tây Tề nheo mắt “sao ngươi lại ở đây?”

Ngột Phương khê cười “mãn hạn tù, ta đương nhiên được thả ra ngoài, chẳng lẽ ngươi nghĩ ta sẽ bị nhốt cả đời sao? theo an bài thì ta đến Lục điện chỗ Biện Thành vương làm việc nhưng ta nghĩ trước đó nên kể thúc chuyện của chúng ta vẫn tốt hơn, nếu không, ta nghĩ cả ta và ngươi đều không sống yên”

Tây Tề như nghĩ tới gì đó, sắc mặt càng thêm âm trầm, nhìn Liều San San bị xiềng xích trói chặt đến không thể nhúc nhích, hai mắt đầm lệ, lãnh đạm nói “nếu ngươi muốn kết thúc với ta thì tìm ta, hiện tại đây là ý gì?”

Ngột Phương tựa hồ mới nhớ ra trong tay mình còn có một người “ta mới ra, nghe nói mấy trăm năm nay người rất nổi bật, gần đây còn bị người ta thấy người liếc mắt đưa tình cùng nữ quý, thật tò mò, muốn biết xem dạng nữ tử nào có thể làm Tây Tề huynh động tâm. Nay vừa thấy, quả nhiên là một đại mỹ nhân nhưng so với Ngột Viên thì kém hơn nhiều” nói xong còn siết chặt xiềng xích, câu cuối còn mang theo uy hiếp

Tây Tề sắc mặt ngưng trọng, hai tay nắm thành quyền “rốt cuộc người muốn thế nào?”

Ngột Phương hài lòng, vỗ vỗ hai má Liễu San San “không muốn thế nào cả, chỉ muốn thử xem nếu quảng nữ nhân người thích vào sông Nại Hà, xem người có cảm nhận được tâm tình của ta lúc trước không?”

Những lời này khiến cho Liễu San San đang mơ hồ đột nhiên như bị ngũ lôi oanh đỉnh, tuy nàng không hiểu hết nhưng nàng biết bị ném xuống sông là thế nào. Hồn phách rơi xuống Nại Hà đều bị hội phi yên diệt ah

Sắc mặt Tây Tề lập tức thay đổi “Ngột Phương, người đừng hồ nháo, nàng chính là sai dịch mới ở Chuyển Sinh điện, không có quan hệ gì với ta, người đừng vì việc riêng của chúng ta mà làm phiền người vô tội” Nghĩ tới kết cục khi bị rơi xuống Nại Hà. ngay cả Tây Tề xưa nay mặt lạnh cũng trở nên khẩn trương

Ngột Phương khinh miệt nói “nhìn người khẩn trương như vậy lại nói không quan hệ gì với người, ai tin?”

Liễu San San âm thầm hỏi thăm tổ tông tám đời nhà hấn nhưng không thể phát ra âm thanh càng không thể lên tiếng biện minh cho mình, chỉ có thể trông mong nhìn Tây Tề, thấy thần sắc ngưng trọng của hấn, nàng lại có cảm giác nhẹ nhõm

Lúc này đám người Hành Tư ở phía trước cũng nghe được động tĩnh mà quay lại, liếc mắt nhìn thấy Liễu San San bị bắt cóc đưa đến bên bờ sông Nại Hà, bọn họ vừa nghi hoặc vừa căng thẳng

Vô Thân nhận ra người bắt cóc Liễu San San là Ngột Phương liền la lên “xong rồi, xong rồi, mau quay lại Sâm La điện thỉnh Diêm La vương đến đây khuyên can”

Vô Khâu sắc mặt trắng bệch, vội quay đầu chạy về phía Sâm La điện

Hành Tư trước khi đến nhận nhiệm vụ cũng biết được tình hình ở âm tào địa phủ nhưng cũng chỉ là tình hình chung, ân oán cá nhân thì không quan tâm lắm, nghe Vô Thân nói nghiêm trọng như vậy, liền hỏi “Hắc Vô Thường kia là ai?”

“Ngột Phương và Tây Tề vốn là Hắc Bạch Vô Thường làm việc ở Sâm La điện, bọn họ được xem là vô thường lợi hại nhất ở âm tào địa phủ, cũng là hảo huynh đệ nhưng sau vì thân muội của Ngột Phương là Ngột Viên đơn phương yêu Tây Tề, mà Ngột Phương lại có tình cảm với muội muội của mình. Không biết giữa bọn họ đã xảy ra chuyện gì, chỉ biết sau này Ngột Phương đột nhiên hạ chiến thư với Tây Tề, tuyên bố ai thắng sẽ có được Ngột Viên, cũng không biết hấn làm cách gì mà khiến Tây Tề tiếp nhận chiến thư. Bọn họ vốn ngang tài ngang sức, đánh nhau đến sứt đầu mẻ trán, Ngột Viên biết tin liền chạy đến khuyên can lại bị Tây Tề lỡ tay đánh rơi xuống Nại Hà, hồn phi phách tán. Việc này kinh động đến vài vị Diêm

Quân, Ngột Phương khiêu khích trước nên bị cách chức bỏ tù, còn Tây Tề tuy ngộ sát nhưng cũng không thể tiếp tục ở lại Sâm La điện mà bị chuyển đến Chuyển Sinh điện. Tính ra cũng đã qua bốn trăm năm rồi”

Vì khoảng cách không xa, nơi này lại yên tĩnh nên lời của Vô Thân đều rơi vào tai Liễu San San. Từ chuyện này có thể thấy được Vô Thân rất có hứng thú với tin tức bát quái nhưng mà tin tức kiểu này, Liễu San San nghe mà muốn ói máu. Tình cảm tay ba, ngộ sát...cũng được đi nhưng mà nàng và Tây Tề có quan hệ cộng lõng gì đâu?

Là hồn phách yếu ớt lại ở tầng lớp thấp nhất tại âm tào địa phủ, đừng nói là bị quăng xuống Nại Hà, chỉ cần ở gần bờ sông, Liễu San San cũng rất dễ bị ác quỷ oán linh dưới sông kéo xuống, nếu không có Ngột Phương kèm hai bên nàng thì nàng đã sớm rơi xuống sông. Bởi vậy mọi người đều không dám hành động thiếu suy nghĩ, Tây Tề lại hiếm khi mềm giọng “Ngột Phương, chuyện quá khứ đã không thể thay đổi, chúng ta đều đã bỏ qua một lần, chẳng lẽ người muốn phạm sai nữa sao?”

Ngột Phương biết bọn họ cố kỵ, đặc ý lui ra sau, nhìn oán linh ác quỷ nổi lên giữa sông ngày càng nhiều, hừ lạnh nói “nhìn xem, cũng chỉ mấy trăm năm, đối với người chỉ là một chuyện của quá khứ, Ngột Viên sao lại thích người máu lạnh vô tình như người chứ?nói cho người biết, cảnh tượng ngày đó đối với ta giống như chuyện hôm qua, thời thời khắc khắc đều hiện lên trước mắt ta” nói xong buông lỏng xiềng xích trong tay, đẩy Liễu San San về phía dòng sông.

Liễu Sa San lần đầu tiên có cơ hội nhìn thấy Nại Hà gần như vậy, mới phát hiện nơi này hoàn toàn không có ý họa tình thơ, mặt sông nghi ngút sương khói màu hồng như máu, trên sông tràn ngập yêu khí tanh hôi, ác quỷ oán linh dữ tợn đầy rẫy, luôn miệng rít gào như muốn làm cho người ta sợ hãi, rơi vào miệng bọn chúng. Liễu San San bị cảnh tượng khủng bố này làm cho sợ đến thét chói tai

Đột nhiên nghe bên tai có âm thanh bén nhọn, nàng lại bị Ngột Phương kéo về chắn trước mặt hần “tuy ta bị giam mấy trăm năm nhưng công phu không có giảm sút, Tây Tề huynh ra tay có chút nôn nóng rồi”

Tây Tề ăn nói khép nép cũng chỉ có một lần. Hần vén áo, lạnh lùng nói “tiếc là người bị giam mấy trăm năm vẫn như thế, nghe mấy lời đồn nhảm liền cho là thật. Thích thì cứ ném nàng xuống sông, chỉ hại người, chẳng liên quan gì tới ta còn muốn đánh thì quang minh chính đại xông lên, cần gì lấy nữ nhân làm lá chắn, lần trước chúng ta còn chưa phân thắng bại”

Cái gì mà thích thì cứ quăng, hần nghĩ là quăng rác sao?

Liễu San San nghe vậy, nóng nảy nhìn Tây Tề, dùng ánh mắt ý bảo “phép khích tướng không phải dùng như vậy đâu đại ca, mạng người lớn hơn trời ah”

Ngột Phương cúi đầu nhìn nàng lại nhú mày nhìn Tây Tề, trào phúng nói “người cho là hiện người giả vờ không cần thì ta sẽ tin?ta lấy nàng làm lá chắn, người có thể làm gì ta? dù đánh ta rớt xuống Nại Hà thì cũng coi như ta có thêm cái đệm lưng, coi người lúc đó hối hận thế nào?”

Tên đầu heo này nhìn thế nào mà ra nàng và Tây Tề có quan hệ?Liễu San San vừa oan vừa vội, nếu thật sự có quan hệ, nàng chết cũng cam lòng, đằng này có tiếng không có miếng lại bắt nàng vừa làm đệm lưng vừa

làm rác, chịu cảnh hội phi yên diệt, ngay cả cơ hội đầu thai chuyển thế cũng không có thì không đúng rồi.

“Haha, rốt cuộc vẫn là hồn phách phạm nhân, vừa rồi nhìn sắc mặt ngươi còn tưởng ngươi rất trấn định, có bị đẩy xuống Nại Hà cũng bất động thanh sắc, nào ngờ vẫn sợ chết” ngữ khí châm chọc của Ngột Phương làm Liễu San San phục hồi tinh thần, thì ra nàng bị kinh hách tới mức biểu hiện ra ngoài?

Liễu San San tự nhận mười mấy năm bị tẩu tử ngược đãi đủ mọi biện pháp vẫn là những ngày tháng bình thần, không giống như ở âm tào địa phủ, luôn đối mặt với sống chết, chỉ mới mười ngày ngắn ngủi mà nàng đã sợ hãi ra mặt. Nhưng lời của Ngột Phương làm nàng rất khó chịu, hẳn tin lời đồn đã khiến người ta chán ghét, lại còn vui vẻ khi ức hiếp người yếu hơn mình, nàng nhin không được nói “ta sợ chết thì đã sao? chẳng lẽ ngươi thích tìm chết? mạng chỉ có một cái, nếu ta không quý trọng mạng của mình, còn không sợ chết thì ai sẽ quý trọng thay ta? dùng cảm hi sinh thì cũng phải là cái chết có ý nghĩa, chết oan chế uổng trong tay ngươi, ta có hồn phi phách tán cũng không cam lòng” nói xong ra sức quay đầu tránh Ngột Phương, lúc này mới nhìn rõ diện mạo của hắn, rất tương xứng với Tây Tề, phần uất trong lòng càng tăng cao. Con mẹ nó, người ở âm tào địa phủ đều dễ nhìn vậy sao? một đám đều là tuấn nam mỹ nữ, ngay cả nhân vật phản diện cũng tuấn đến thái quá

Ngột Phương giật mình, ngẩng đầu cười lạnh với Tây Tề “miệng lưỡi thật sắc bén ah. Tây Tề, năm đó Ngột Viên chết oan trên tay ngươi có phải cũng không cam lòng không?” vừa nói vừa dùng Liễu San San làm lá chắn, tất công về phía Tây Tề. Tây Tề không chút do dự đánh trả nhưng vì cố kỵ Liễu San San nên rơi vào thế hạ phong.

“Hừ, không phải ngươi không để ý tới sống chết của nữ nhân này sao? nếu nàng không có quan hệ gì với ngươi, sao phải cố kỵ tay chân như thế, đây không phải là phong cách của ngươi”

Liễu San San ở giữa trận đánh của bọn họ, choáng váng đầu óc, nghe Ngột Phương kích Tây Tề lại cảm thấy buồn bực. Chó mà, chẳng lẽ nàng và Tây Tề không có quan hệ thì không để ý tới sống chết của nàng sao? Nàng có thể kết luận Ngột Phương là kẻ cố chấp khủng khiếp, không thể dùng lời nói để khuyên nhủ, chỉ có bị đánh một trận mới chịu an tĩnh. Nhưng nếu đánh tiếp, e là Ngột Phương chưa bị gì thì nàng đã bị ép buộc đến chết

Đang lúc Liễu San San choáng váng muốn ới mà không thể ới, đột nhiên cổ tay bị người bắt lấy, cảm xúc lạnh lẽo như đá cẩm thạch khiến nàng biết Tây Tề đang nắm tay nàng, trong lòng vui sướng thì lại thấy cánh tay của hắn đang cầm tay nàng bị xiềng xích quấn quanh. Nhân lúc hắn phân thần, xiềng xích kia liền đứt thủ, dù không buông Liễu San San ra nhưng phương hướng sử dụng lực cũng bị đảo chiều.

Tây Tề vốn muốn đoạt lấy Liễu San San rồi ném cho Vô Thân, Vô Khâu ở phía sau lại không ngờ xiềng xích của Ngột Phương đá tới lực đạo mạnh mẽ, hơn nữa trên tay còn có Liễu San San, nhất thời không chống cự nổi, trở mắt nhìn Ngột Phương run dây xích lên, Liễu San San lập tức bay ra ngoài theo hướng ngược lại

14. Quyển 1 - Chương 14

“Haha, lần này cũng là ngươi tự tay bỏ đi, ngươi chắc chắn sẽ rất hối hận”

Ngột Phương cười bừa bãi, Liễu San San chỉ cảm thấy thân mình bay lên cao, cũng không biết là phương hướng nào, chỗ cổ tay bị Tây Tề nắm vừa đau vừa nóng, ngay cả cánh tay cũng đau như bị trật khớp

“San San!” bên tai vang lên tiếng hô của nhiều người, ngoài ý muốn, hoảng sợ, khẩn trương...còn có tuyệt vọng.

Liễu San San đau đến nhe răng trợn mắt, thâm mắng, con mẹ nó, lão nương bị quăng đau như vậy còn không la, các người gào thét tê tâm phế liệt như thế để làm gì. Nhưng chưa mắng xong, nàng đột nhiên cảm giác được hơi thở tanh hôi dày đặc, ánh mắt bỗng rất, sau đó là sương khói màu hồng như máu ngày càng gần, ác linh oán quỷ không ngừng vụn vụn trước mặt nàng

Tây Tề, tên hồn đản, người quăng lão nương vào Nại Hà làm gì?

Liễu San San sợ tới mức đầu óc trống rỗng, bên tai chỉ nghe tiếng gọi thê lương của mọi người, ngơ ngác nhìn yêu khí dày đặc bên dưới dần tản ra vì nàng rơi xuống, nhìn nước sông sôi trào dị thường, nhìn mấy ác quỷ huyết nhục mơ hồ đang nhe răng múa vuốt về phía nàng...

Tây Tề vội vàng đuổi tới bờ sông, Liễu San San đã bị đá ra ngoài phạm vi năng lực của hắn, hướng giữa sông rơi xuống

Ác quỷ oán linh nhất thời rít lên, giống như khẩn cấp muốn hưởng thụ mỹ vị ngoài ý muốn.

Nhìn thân ảnh bị bao phủ trong sương mù, Tây Tề vô cùng khẩn trương nhưng nếu lại tiến lên trước, hắn cũng sẽ rơi xuống Nại Hà. Cảnh tượng lúc này giống như chuyện cũ tái hiện ra trước mặt Tây Tề, tuy hắn không thích Ngột Viên nhưng tuyệt không muốn nàng bị hồn phi phách tán, việc vô ý đánh nàng rơi xuống Nại Hà đã để lại áy náy và ám ảnh không thể xóa nhòa trong lòng hắn, mà nay bị kịch lại tái diễn lần nữa trên tay hắn sao?

Tiếng cười bừa bãi của Ngột Phương như phát tiết tâm tình vui sướng của hắn, Tây Tề tay nắm thành quyền, đang muốn ra tay lại đột nhiên nghe Ngột Phương ngừng cười như bị cái gì đó chặn ngang cổ mà bên phía Nại Hà cũng ồ lên xôn xao, đám ác quỷ xông lên khỏi Nại Hà như muốn cướp lấy Liễu San San lại như đụng phải bức tường, rào rào rơi xuống sông, còn Liễu San San lúc này đã ngừng rơi xuống, sau đó chậm rãi bay về phía bên bờ. Nhìn kỹ mới thấy một đám mây bạc trong suốt như cánh ve đang nâng lấy Liễu San San, giống như bị ai dẫn dắt mà kéo nàng về phía bờ.

Tây Tề kinh dị vô cùng, hắn ở âm tào địa phủ nhiều năm, chưa từng nghe nói hay thấy ai có thể rơi xuống Nại Hà gần như vậy mà còn có thể kéo trở về. Ánh mắt của hắn gắt gao nhìn phương hướng Liễu San San được thổi qua, chính là phía Hành Tư mà tay của hắn vẫn chưa thu hồi tư thế. Hắn lại quay đầu nhìn Ngột Phương đang quỳ rạp trên đất, như là bị xiềng xích chế trụ, không thể động đậy cũng không thể kêu.

Hành Tư vẫn im lặng không nói tiếng nào, Tây Tề vừa rồi không nhận ra động tĩnh phía sau, không khỏi có chút khó tin quay đầu nhìn Hành Tư, không biết hắn làm sao mà vừa trói người vừa cứu người.

Liều San San nằm trên đám mây, ngây ngốc bị mang về bên bờ, cảm thấy như vừa rồi gặp phải ác mộng. Sắp rơi xuống Nại Hà bị ác quỷ cắn nuốt, trong nháy mắt đó, nàng cảm nhận được sự sợ hãi khi cận kề cái chết. Không, là so với chết càng đáng sợ hơn, ngập trong khủng hoảng hồn phi phách tán.

Đám mây chậm rãi dừng lại, Liều San San không đứng nổi, tay chân không nghe sai sử mà rũ ra, sắp ngã trên đất, cũng may Hành Tư đã nhận mặt, tiến lên đỡ lấy nàng. Trước mắt Liều San San vẫn là màn hơi nước đỏ như máu cùng bộ dáng ác quỷ khiến người ta sợ hãi, hoàn toàn không để ý người trước mặt mình là ai, theo bản năng ôm lấy cảm giác ấm áp, giống như bắt được cộng rơm cứu mạng, không chịu buông ra

“San San, người không việc gì chứ?” Vô Thân và Tây Tề vội vàng chạy tới

Ngàn vạn năm qua có không ít quỷ hồn rơi xuống Nại Hà nhưng cũng không vì số lần ngày càng tăng mà trở thành cảnh đẹp ý vui, hơn nữa ác quỷ phân thực thảm trạng quỷ hồn, xem nhiều lần cũng chết lặng, người nhát gan nhìn thấy không ngất xỉu cũng phải ói. Vô Thân bọn họ vừa rồi trở mắt nhìn một màn kinh tâm động phách, đúng là một màn khảo nghiệm và tra tấn tâm lý.

Sắc mặt Liều San San lúc này còn trắng hơn Tây Tề, Tập Thư, bàn tay cầm tay Hành Tư run lên, nghe bọn họ hỏi liền cong môi, miễn cưỡng cười cho bọn họ an tâm nhưng so với khóc còn khó coi hơn

Nhìn Liều San San ỉu xiu như con mèo, Hành Tư có chút không đành lòng, vỗ nhẹ lưng nàng, an ủi “được rồi, không có việc gì”

Nói hai ba lần nhưng Liều San San giống như không nghe lọt tai, có lẽ do hồn vẫn còn du ngoạn tận đâu, đợi nàng có thể tự đi về cũng không biết tới lúc nào, Hành Tư đành phải ôm lấy nàng, quay đầu nói với Tây Tề “cục diện rối rắm này lưu lại cho người và Diêm La vương thu thập, ta mang nàng về trước”

Một ngày này đối với Liều San San quá mức kinh hãi, mà nàng cũng không phải là người dũng mãnh, can đảm, cho nên thần trí có chút mơ hồ. Đến khi nàng tỉnh lại, phát giác mình đang ở trong phòng, bên ngoài có ánh sáng mờ mờ lung, thì ra đã tới giờ lên đèn. Nàng cố tập trung suy nghĩ, chỉ nhớ được một chút chuyện sau khi từ Nại Hà trở về

Tỷ như khi Hành Tư mang nàng về Chuyển Sinh điện, Tất Trì và Tập Thư cũng đã nhận được tin, lập tức vây quanh nàng, ân cần hỏi thăm

Tỷ như quần chúng bên ngoài nghe tin cũng đến xem náo nhiệt, làm cho Vô Thân và Vô Khâu về sau không thể vượt qua đám đông đang chặn trước đại môn mà vào trong.

Tỷ như Hành Tư thấy nàng lúc trước tinh thần hết hoảng, liền đuổi vội đưa nàng về phòng

Tỷ như...lại tỷ như....

Ánh mắt của Liều San San chuyển về phía Hành Tư, nhất thời ngưng trệ. Sau khi lấy lại tinh thần, nàng

mới nhận ra mình vẫn đang nắm chặt xiêm y của Hành Tư, mà Hành Tư đang bắt đắc dĩ lại kiên nhẫn vỗ về, an ủi nàng. Tình cảnh này vừa xem là hiểu ngay, hiển nhiên là vừa rồi nàng bị dọa sợ đến mức nắm được cái gì thì không chịu buông tay nhưng mà để một vị thần tiên như Hành Tư an ủi, nàng cảm thấy mình thực sự muốn chết. Vì thế nàng yên lặng nuốt nước miếng, buông lỏng tay nhưng lại không biết nên nói thế nào cho hợp lý để chuyển thân thể của mình ra khỏi lòng Hành Tư, nhất thời liền quần bách như hóa đá.

Hành Tư thấy nàng buông tay liền ngừng động tác “đã ổn?”

Liễu San San cuống quýt gạt đầu, thuận thế xê dịch một chút, ý đồ dời thân mình nào ngờ vừa mới động, cánh tay đau nhức tới mức khiến nàng không nhúc nhích được, lại ngã trở vào trong lòng Hành Tư, còn gần gũi hơn trước. Nàng vừa đau lại vừa quẫn, hận không thể lập tức ngắt xiu. Cánh tay đau đến mức như đã bị gãy nhưng không phải nói sẽ không bị thương sao?

Hành Tư nâng Liễu San San dậy, có lẽ nhìn ra nghi hoặc của nàng, liền giải thích ‘tuy không bị thương nhưng người không thể so với những người khác ở địa phủ, cảm giác vẫn có, nghỉ ngơi một thời gian sẽ tốt hơn thôi’

Cho nên mới nói hồn phách phạm nhân chính là vô năng, bị đá một cái đã sắp thành phế nhân. Liễu San San vừa nghe, hai mắt đầm lệ lưng chừng dựa vào chân, gạt đầu

Đợi chút, chờ?

Liễu San San rốt cục ý thức được nàng và thủ trưởng nhà mình từ lúc trở về vẫn luôn ở trên giường nói chuyện. Tuy nàng da mặt dày, tuy Hành Tư đưa nàng lên giường là vì nàng không có tiền đồ bị người ta dọa đến nhuyển thành một đồng bùn, không thể đi nhưng dù sao giường...Nơi thị phi này không nên ở lâu, nàng vẫn là hoàng hoa khuê nữ mười tám tuổi đang trên đường xuất giá thì bị bắt đi nha.

Hành Tư lại không để ý nhiều, thấy nàng như vậy cũng không ở lại lâu, hơn nữa hắn cũng cần phải tìm hiểu về cục diện rối rắm sau khi mình đi

Liễu San San thở phào nhẹ nhõm, nhưng cánh tay đau tới mức nàng chỉ có thể nằm yên trên giường

Lát sau bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa. Liễu San San đoán là Tắt Trì hoặc Tập Thư đến an ủi nên cố xuống giường, đến bên cạnh hỏi

Ngoài cửa trầm mặc một lát mới có tiếng trả lời “là ta”

Liễu San San ngăn người, mở cửa “Tây Tề?”

Tây Tề vẫn bộ dáng lạnh lùng như trước nhưng dường như có chỗ nào đó không thích hợp. Liễu San San cảm thấy kỳ quái vì sao Tây Tề đến tìm nàng, ánh mắt không khỏi tò mò nhìn chén canh trên tay hắn. Nếu

nàng không trải qua một ngày với nhiều biến cố thì chắc chắn lúc này đã nhận ra canh này chính là canh xương bò mà nàng đã hầm trước khi đến Sâm La điện

“Chuyện vừa rồi, thật có lỗi.”

Ánh mắt của Liễu San San dời từ chung canh sang khuôn mặt áy náy lại có chút không tự nhiên của Tây Tề, nhất thời không có chút phản ứng

Tây Tề có chút quẫn bách, tuy hần sống đã mấy ngàn năm nhưng chuyện xin lỗi lại hiếm khi làm cho nên có chút luống cuống, nhất là chuyện cầm chung canh này, càng không thể để cho người khác biết, nhất là Vô Thân Vô Khâu, nếu không hần không bị cười ba ngàn năm mới là lạ. Cho nên thấy Liễu San San ngơ ngác nhìn hần và chén canh trên tay, Tây Tề trán nổi gân xanh

Hần không biết lúc này Liễu San San cũng đang lòng đầy bi phần. Mượn hoa hiến phật đương nhiên là hành động tốt đẹp nhưng cầm canh do nàng hầm mang đến cho nàng, đây là thành ý xin lỗi sao? có phải quá mức xem nhẹ không?

Liễu San San nhìn sắc mặt Tây Tề, trong lòng không không có tư vị gì mà Tây Tề bị nàng bi phần nhìn như thế cũng chẳng có tư vị gì, thấy nàng không có ý định để hần đi vào, rốt cuộc không nhận được nữa, cảm thấy nên nói gì đó để phá vỡ cục diện bế tắc này “vừa rồi chuyện do ta lại liên lụy tới người, cho nên muốn tới nói xin lỗi người. Vừa rồi Hành Tư Quân nói tay người bị đau, cần nghỉ ngơi, ta liền thuận tiện mang canh đến cho người, nếu người không muốn uống bây giờ, ta sẽ mang đến phòng bếp hâm lại”

Nàng có tài đức gì mà có thể khiến Tây Tề kiếm lời như vàng lại nói một câu dài như vậy, A Di Đà Phật, nghiệp chướng nặng nề ah

Liễu San San biết Tây Tề áy náy, vội nghiêng người cho hần đi vào phòng “haha, tới đây là được rồi còn mang theo canh làm gì, làm phiền người rồi, mau vào trong ngồi đi”

Tây Tề gật đầu, vẻ mặt có chút không tự nhiên, do dự một chút rồi cũng đi vào phòng Liễu San San, nhìn quanh một vòng, ngạc nhiên hỏi “người đặt nhiều ghế ở cạnh cửa như thế để làm gì?”

Liễu San San cười cười, tìm cớ cho qua “ta chỉ là thích đổi ghế ngồi, hơn nữa lang trung chỗ chúng ta ngồi cùng một cái ghế trong thời gian dài sẽ không tốt cho thân thể” nàng mới không thời nhận vì ngay tối đầu tiên bị Vô Thân và Vô Khâu quấy rối đã khiến nàng bị ám ảnh cho nên tối nào cũng đem ghế chặn hết cửa lớn, cửa sổ mới dám ngủ. Tuy nàng biết cách này không có ích gì đối với những quái vật có thể xuyên tường, lên trời hay xuống đất như Vô Thân, Vô Khâu nhưng cũng xem như trấn an bản thân.

Tây Tề nghe mà ngẩn người, còn có lý do này sao? “chỗ chúng ta bàn mới nhất cũng dùng hai, ba trăm năm rồi”

Cho dù các người sống lâu cũng không cần dùng bàn ghế để phản chiếu sự đoản mệnh của ta chứ? Liễu San San oán thầm, ngoài mặt vẫn tươi cười nhận lấy chén canh trong tay Tây Tề “người cứ tùy tiện ngồi

đi, chọn cái ghế nào mới nhất mà ngồi nha”. Mãi đầu võ mồm, nàng lại quên cánh tay của mình bị thương, bàn tay như không có sức, suýt chút nữa làm rớt chén canh, may mà Tây Tề phản ứng mau, tránh cho chén canh vô tội rơi vào cảnh không toàn thây

Đặt chén canh lên bàn, Tây Tề quay đầu nhìn cánh tay mềm oặt của Liễu San San, nhú mày hỏi “cánh tay còn đau?”

Liễu San San đau đến mức ân cần hỏi thăm tổ tông tám đời của Ngột Phương, ngoài mặt vẫn cạy mạnh mà tươi cười đáp “không có việc gì, dù sao cũng không bị thương, Hành Tư Quân nói nghỉ ngơi một thời gian là tốt thôi”

Tuy nhiên tâm tư của nàng vẫn bị nhìn thấy, Tây Tề trầm mặc nói ‘thật xin lỗi’

Liễu San San cảm giác có chút thất bại, nhìn thấy sắc áy náy của Tây Tề, đột nhiên nổi tính tò mò “nếu người thực sự muốn chuộc lỗi, hay là nói cho ta biết ân oán năm xưa của các người để an ủi linh hồn yếu ớt đã chịu đủ kinh hách của ta”

Vô Thân và Vô Khâu vốn đi theo hóng chuyện nhưng vì khoảng cách xa nên không nghe được Tây Tề và Liễu San San nói gì, chỉ thấy Tây Tề theo Liễu San San vào phòng, còn đóng cửa lại, liền kích động đi ra khỏi góc tường

“Bọn họ, bọn họ...vào phòng đóng cửa kìa” Vẫn tuyên bố muốn tác hợp cho Tây Tề và Liễu San San nhưng còn chưa biết ra tay thế nào, lúc này Vô Thân đang trừng to mắt nhìn cửa phòng của Liễu San San. Bọn họ không đợi hấn ra tay đã tư định chung thân sao? tuy địa phủ dân phong cởi mở, việc nam nữ cũng không nhiều quy củ trói buộc như ở thế gian nhưng mà như thế này thì cũng quá nhanh ah.

Vô Khâu lại không có tức tối như Vô Thân, chỉ nói “ta đã nói loại chuyện anh hùng cứu mỹ nhân không có hiệu quả rồi, muốn tác hợp bọn họ, dùng xuân dược là nhanh và hiệu quả nhất. Nếu vừa rồi người nghe ta, cho dược vào canh thì không chừng lúc này trong phòng đã là cảnh xuân kiều diễm rồi”

Vô Thân và Vô Khâu còn đang oán hận thốn thức, đột nhiên phát hiện Hành Tư từ chính điện chậm rãi đi tới, liếc mắt nhìn cửa phòng Liễu San San, mặt không chút thay đổi hỏi bọn họ “các người muốn tác hợp Liễu San San và Tây Tề?”

Vô Thân và Vô Khâu nhìn nhau, da đầu run lên. Sau sự kiện ở Nại Hà, Hành Tư cường đại trong truyền thuyết đã trở thành thực tế sinh động, nếu lúc trước Vô Thân và Vô Khâu còn nghi ngờ năng lực của Hành Tư thì lúc này đã bá phục sát đất. Hơn nữa loại chuyện hạ xuân dược cho đồng nghiệp xấu xa như vậy lại bị lãnh đạo nghe thấy cũng bắt ngay tại hiện trường, nếu lỡ rơi vào tai Tây Tề, chắc chắn bọn họ sẽ bị hấn chém thành toàn ngư yển, toàn mã yển. Vì thế Vô Thân và Vô Khâu chỉ có thể cười cười, không nói gì.

“Xem ra các người rất rảnh, nếu đã vậy, sau này việc dọn dẹp vệ sinh trong Chuyển Sinh điện liền giao cho các người, mặt khác, vì rắp tâm bất lương với đồng nghiệp, phạt một tháng bổng lộc”

“Hành Tư Quân, đừng nha”

“Không phục? vậy thì phạt hai tháng bổng lộc”

Hôm sau, Vô Thân và Vô Khâu vốn là bảo vệ của Chuyển Sinh điện liền thăng cấp thành bảo vệ kiêm lao công, theo năn nỉ Hành Tư hai ngày không có hiệu quả lại biết mình không có bản lĩnh đấu với hắn, bọn họ đành phải không tình nguyện tiếp nhận sự thật tàn khốc này

Hôm nay, vừa xong công việc ở chính điện, Vô Thân và Vô Khâu bị thương ôm hai cây chổi lớn đến quét dọn trong đình viện, đột nhiên thấy Tập Thư ôm đầu chạy vội ra ngoài, luôn miệng nói mình sai rồi, mà Liễu San San tay cầm cuốn sách đuổi đánh hắn, mặt mày đỏ bừng. Còn chưa hiểu rõ chuyện gì, Tập Thư đã xem bọn họ như cứu tinh, vội vàng trốn sau lưng Vô Thân

Vô Khâu nhìn Tập Thư trốn sau lưng Vô Thân, trong lòng ngũ vị tạp trần. Nếu Vô Khâu ở Chuyển Sinh điện được xem là lưu manh kiêm tiểu bạch thì Tập Thư chính là kẻ vô dụng không hơn không kém. Không chỉ vì hắn nhỏ tuổi nhất mà vì từ nhỏ hắn bị trong nhà quản giáo rất nghiêm, kinh nghiệm còn ít, không có hiểu biết gì về hân gian, tính cách tuy đơn thuần đáng yêu nhưng rất hay khiến người ta muốn đánh hắn. Lúc trước Lục Kiên đưa Tập Thư đến Chuyển Sinh điện là vì được người nhờ vả nhưng nguyên nhân quan trọng là sợ để Tập Thư làm một Bạch Vô Thường bình thường, hắn sẽ phạm sai lầm vô hạn định. Nhưng từ khi Liễu San San xuất hiện đã chứng minh, ngu ngốc sẽ gây ra chuyện, dù phòng ngừa thế nào cũng không thể ngăn được hắn chạy như điên trên con đường phạm sai, nhìn tình huống trước mắt, không cần đoán cũng biết Tập Thư lại gây chuyện đáng bị đánh đòn. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, Tập Thư dù sao cũng là tiểu bối, mà Liễu San San còn là tiểu bối của tiểu bối, lẽ ra không được làm như thế, tuy vậy bọn họ vẫn rất thông cảm vì nàng đã cống hiến sức lực cho sự trưởng thành của Tập Thư

Nghĩ vậy, lại thấy bọn họ thở hổn hển mà Liễu San San thì không đánh được Tập Thư sẽ không bỏ qua, Vô Khâu liền bày ra dáng vẻ trưởng bối hòa ái, khuyên giải một phen. Nhưng khi ánh mắt hắn vừa nhìn thấy tập tranh màu sắc sặc sỡ trên tay Liễu San San liền kinh ngạc tới mức suýt chút nữa nuốt luôn cái chổi trên tay

“Thuật trong phòng...đồ văn tường giải?”

Vô Thân cũng ngoài ý muốn nhìn bìa tập tranh, há miệng tán thưởng Liễu San San “nhìn tập tranh này hình như là bản đơn lễ viết tay, không ngờ khẩu vị của người cũng độc đáo như vậy”

Liễu San San vốn đang quần bách, nghe vậy liền tức giận đến giơ chân, vội giải thích “khẩu vị độc đáo con khỉ. Đây không phải là của ta, các người hỏi Tập Thư từ đâu mà có đi, mới tý tuổi đầu không lo học, trưởng thành sẽ thế nào đây?” nàng nói rất hợp lý hợp tình, lại không nhớ mình có bối phận nhỏ nhất trong Chuyển Sinh điện

Vô Thân và Vô Khâu cùng quay đầu nhìn Tập Thư. Tập Thư lập tức bày ra vẻ mặt vô tội, đáng thương nói ‘ta không biết. Ta mượn tập tranh này ở thế gian vì muốn phân biệt thân phận phạm nhân, sợ lại nhầm bắt sai, cho nên mỗi loại đều lấy một ít. Ngày kia ta phải đi bắt hồn phách của một nữ nhân, phải tìm Tất phán quan mượn mấy tập tranh và sách có liên quan xem trước, đây cũng là do hắn cho ta mượn, còn nói sau này ta có thể dùng. Có vấn đề gì sao? Sao San San vừa thấy liền muốn đánh ta?’

Lúc này Tất Trì đang từ chính điện nhân nhả đi về phía này, miệng còn ngân nga mấy câu hát, những lời Tập Thư nói, hẳn đều nghe được, cước bộ lập tức lão đảo, khổ sở vịn cửa hồi lâu mới quay đầu nghiêng răng nói với Tập Thư “không phải đã dặn ngươi không được nói là ta cho mượn sao?”

Vô Thân, Vô Khâu, Liễu San San: “...”

Ngay sau đó, Vô Thân, Vô Khâu trợn mắt há hốc mồm nhìn Tất Trì cùng Tập Thư một trước một sau chạy trốn, còn Liễu San San thì tay cầm tập tranh, vừa đuổi theo vừa mắng, nào là xem đông cung còn muốn làm ô nhiễm tiểu bối, ô nhiễm ánh mắt của nàng...cho đến khi thân ảnh bọn họ biết mất, từ xa vẫn mơ hồ vang lên thanh âm “ân cần hỏi thăm” của nàng

Vô Thân và Vô Khâu nhớ lại lúc Liễu San San mới đến cẩn thận thế nào, ngay cả nổi giận cũng uyển chuyển, hàm xúc mà nay chẳng những vừa làm thức ăn vừa dùng dao làm gương chiếu, thậm chí còn dám đuổi đánh cả Tất Trì. Bọn họ không khỏi hai mắt đầm lệ ‘năng lực thích ứng quả nhiên là đáng sợ’

Mà Liễu San San rơi xuống Nại Hà vẫn có thể lông tóc vô thương trở về, danh tiếng lúc này nổi như cồn ở âm tào địa phủ. Tuy nhiên nàng vẫn không thể qua được Hành Tư, trong lúc nhất thời, hẳn đã trở thành truyền kỳ không gì không làm được.

Chỉ mới hai ngày, phàm là người có chút địa vị ở âm tào địa phủ đều tìm cơ đến Chuyển Sinh điện, dùng danh nghĩa là kết giao với Liễu San San nhưng thật ra là tới nhìn Hành Tư. Cho tới khi bậc cửa sắp bị người đập hư, lễ vật cũng sắp chất đầy cả phòng, Hành Tư không thể chống đỡ nổi sự nhiệt tình của mọi người nữa, ra lệnh cho Vô Thân treo bảng miễn tiếp khách, chỉ cho phép quý sai áp giải và quý hồn đến đầu thai tiến vào.

Tình hình như thế khiến cho Vô Thân, Vô Khâu đảm nhiệm công tác bảo vệ cảm thấy áp lực vô cùng, ngày ngày vất vả chịu đựng cho tới lúc lên đèn, sắc mặt bọn họ cũng đã đen như đất nổi nhưng nhìn thấy hai cây chổi lớn, bọn họ liền hóa buồn ngủ thành phần uất

15. Quyển 1 - Chương 15

“Không được, hôm nay nhất định phải tìm Hành Tư Quân nói rõ ràng!”

“Đúng vậy,cho dù là trông cửa kiêm quét rác địa vị thấp thì cũng có ngôn quyền ah”

Nhưng khi hai người lòng đầy căm phẫn đến trước cửa phòng Hành Tư, liền thấy cửa phòng vốn đóng kín đột nhiên bị người ở bên trong dùng sức đá văng. Vô Thân và Vô Khâu vô cùng kinh ngạc, không biết ai dám giễu vô dương oan trước cửa phòng Hành Tư, lại dám đá văng cửa phòng của Hành Tư luôn cấp bậc lễ nghĩa chu toàn, đã thấy một người ôm một đồng hồ gói như một ngọn núi nhỏ, đang từ trong phòng đi ra. Tuy người nọ bị hồ gói che kín nửa người nhưng người mặc váy ở Chuyển Sinh điện thì chỉ có một

Vì phòng ngừa Liễu San San vì bị cản trở tầm mắt mà đụng vào bọn họ, Vô Khâu vội vàng lên tiếng “San San, người...vừa đánh cướp phòng của Hành Tư sao?”

Hai ngày nay, mọi người ở Chuyển Sinh điện đều quen với việc Liễu San San thường lui tới phòng của Hành Tư

Mỹ danh là mang ơn, thật ra là Liễu San San bắt đầu thích ứng với cuộc sống ở âm tào địa phủ cũng biết mình nên tìm ai làm núi lớn để dựa vào. Tập Thư thì ngốc, Vô Khâu là tiểu bạch, tự bảo vệ mình còn khó; Vô Thân lại không có tình đồng nghiệp; còn Tất Trì thì sau sự kiện đông cung đồ, hình tượng đã hoàn toàn bị sụp đổ; Tây Tề lạnh như băng, nàng mà quấy lầy hắc không bị hắc giết thì cũng ném xa tám vạn dặm. Cho nên lựa chọn rất rõ ràng và cũng chỉ có một.

Vì để Hành Tư trở thành núi dựa của mình và cũng để đảm bảo an toàn của bản thân, Liễu San San trừ bỏ công việc của mình thì gần như không rời Hành Tư một bước; bưng trà đổ nước, mài mực trải giấy, không có gì cũng tìm việc để lại gần, dù Hành Tư không để ý tới nàng, nàng cũng ôm danh sách đến chỗ hắc hỏi han, chỉ có khi nấu cơm và đi ngủ mới chịu rời khỏi hắc.

Hành Tư lại không để ý tới nàng cũng không chủ động nói chuyện với nàng, hắc gần như chỉ hành động vì lịch sự với phái nữ nhưng da mặt Liễu San San dày hơn tường thành, bị bỏ mặc cũng không giảm sút nhuệ khí, vì thế hai ngày qua cũng coi như bình an vô sự.

Liễu San San nghe tiếng Vô Khâu liền dừng bước, góí hòm trên tay liền lung lay muốn đổ, nàng phải giữ vững trọng tâm rồi nhô đầu khỏi đồng đồ đặc, tức giận nói “cướp bóc Hành Tư Quân? Ta cướp của các người còn dễ hơn ah”

Vô Thân không để nàng châm chọc, vội tiến lên đánh giác đồng đồ trên tay nàng “hình như đều là lễ vật?”

“Đúng vậy, là những người hai ngày qua tới xem ta đưa tới”

Liễu San San nghiêng răng nhấn mạnh hai chữ xem ta, hiển nhiên là bất mãn những kẻ lấy cớ tới thăm nàng lại không hề liếc nhìn nàng lấy một cái mà toàn lượn lờ trước mặt Hành Tư

Vô Khâu cũng chạy tới, nhìn chồng lễ vật, vẻ mặt cực kỳ hâm mộ “San San, người mới đến mà cuộc sống thật không tệ nha, nhiều người tặng đồ cho người như vậy, hơn nữa nhìn đồng đồ lễ vật này giá trị rất cao, ta ở Chuyển Sinh điện một ngàn năm cũng chưa từng nhận được nhiều lễ vật như vậy”

Liễu San San nhìn vẻ mặt ngoài hâm mộ cũng chỉ có hâm mộ của Vô Khâu, lại bị ba chữ một ngàn năm kích thích thật sâu, đưa mắt ra hiệu cho Vô Khâu đỡ lấy lễ vật trên tay, nghiêng răng nói “ dù dùng chiêu bài tới thăm ta lại đến xem Hành Tư Quân, những người này cũng tặng lễ quá trực tiếp ah. Hành Tư Quân còn để ta sửa sang đồng danh sách quà tặng này, hắc lại không biết xấu hổ như thế” nói xong câu cuối còn cố ý xoay đầu nhìn cửa phòng phía sau, hiển nhiên là muốn nói cho Hành Tư nghe”

“Nếu biết người ta không phải hướng về người, người lại được thu lễ vật, cần gì nổi giận dữ vậy” Vô Thân

không thể hiểu được sao Liễu San San lại nói vậy nhưng vừa nhìn thấy chồng danh sách lễ vật trong tay nàng, nhất thời liền cứng họng

“Huyền thiết hàn băng kích này, người biết dùng sao?”

“Còn có, ai đã tặng lộc nhung và hổ tiên?”

Liễu San San liếc mắt xem thường “ta cũng muốn biết ta bị thương thể nào thì mới có thể dùng mấy thứ quý đó”

Không để Vô Thân, Vô Khâu lên tiếng, nàng lại tiếp tục trách mắng “đáng giận là Hành Tư Quân còn nói nếu đã tặng cho ta thì nên để ở chỗ ta” vốn là đưa cho hắn, hắn không muốn cũng đâu cần đẩy cho nàng, nàng dùng được sao?

Đống lễ vật trên tay nàng lung lay sắp đổ, Vô Thân, Vô Khâu rút cuộc cũng động lòng trắc ẩn, đề nghị “hay là chúng ta giúp người mang một ít, sắp đổ rồi kìa”

Liễu San San đáp “không đến nỗi vậy đâu, Hành Tư Quân dùng thuật pháp gì đó xuyên mấy thứ này lại với nhau, không rời được, nếu vậy sao không trực tiếp làm mấy thứ này biến mất luôn đi”

Vô Thân tán đồng “hay đưa đến phòng người đi, để một nữ hài tử ôm một đống lớn như thế, thật sự là không biết thương hương tiếc ngọc” lưu manh như hắn mà cũng biết trách người khác không biết thương hương tiếc ngọc, chuyện lạ à nha.

Nghe Vô Thân nói lớn tiếng như cố ý để Hành Tư nghe thấy, Liễu San San vụng trộm quay đầu nhìn động tĩnh trong phòng, thành thật nói “thật ra Hành Tư Quân đã giảm bớt một nửa sức nặng của mấy thứ này, hắn là chê ta ở trong phòng của hắn quá lâu, kiểm chuyện cho ta làm thôi”

Vô Thân nhin không được, nói ra nghi vấn suốt hai ngày nay “người xác định là vì mang ơn chứ không phải mượn cớ này để câu dẫn Hành Tư Quân chứ?”

Nhìn một đám nữ quý háo sắc nghe danh Hành Tư mà đến, Liễu San San lại bám dính lấy hắn, Vô Thân nghĩ vậy cũng không có gì lạ

Liễu San San kinh ngạc mở to mắt, suýt chút nữa hất đống lễ vật vào mặt Vô Thân, nghiêng răng nói “ta câu dẫn...Hành Tư Quân?”

Vô Thân, Vô Khâu cũng kinh ngạc không kém “người không muốn câu dẫn hắn, cả ngày cứ bám lấy hắn giống như nha hoàn bên người là thế nào?”

Liễu San San muốn giải thích nhưng lại sợ Hành Tư nghe được mình lấy hắn làm nứ dựa thì bản thân sẽ

gặp tai ương, vì thế vừa ra hiệu cho Vô Thân, Vô Khâu đi ra ngoài rồi nói “chuyện khó vậy mà các người cũng nghĩ ra, từ lúc ta đến đây đều là Hành Tư Quân đã cứu ta vài lần, ta đương nhiên phải cảm ơn hân. Hơn nữa ta chỉ ở đây một năm là đầu thai chuyển thế, mấy chuyện yêu đương không có ý nghĩa gì cả”

Giải thích như vậy là đủ ứng phó với tiểu bạch Vô Khâu nhưng đối với Vô Thân nhiều chuyện và lưu manh mà nói, biểu hiện của Liễu San San hoàn toàn là đáng vẻ chột dạ, càng khiến chần chẫn với phán đoán của mình cũng muốn cho nàng rơi vào lúng túng. Vì thế Vô Thân tiến lên ngăn cản Liễu San San, cười nói “chỉ có một năm thì thế nào? có câu không cần thiên trường địa cửu chỉ cần hiện tại bên nhau. Hành Tư Quân có tài có mạo có năng lực, là người trong mộng số một của các nữ quý ở âm tào địa phủ, đương nhiên cũng có không ít nam quý mơ mộng tới hân, cho nên người có ý với Hành Tư Quân cũng là bình thường. Âm tào địa phủ không thịnh hành then thùng, người thẳng thắn cũng không sao, nói không chừng chúng ta còn có thể chỉ cho người mấy chiêu” Nhưng vô Thân nhất thời đắc ý đã quên không chế âm lượng, cho nên hân chưa kịp nhìn thấy vẻ quẫn bách của Liễu San San thì nàng và Vô Thân đã yên lặng nhìn hân bị một lực lượng vô hình quăng ra khỏi Chuyển Sinh điện

Liễu San San thời gian này đã chứng kiến nhiều thuật pháp kỳ quái, tỷ như Tây Tề vung tay lên liền không biết xiềng xích từ đâu xuất hiện; tỷ như Tất Trì làm cho cái chày cán bột tự động làm việc còn hân nhàn nhã ngồi uống trà; tỷ như từ lúc nàng mới đến âm tào địa phủ, Vô Thân và Vô Khâu đã biểu diễn vô số tài nghệ...năng lực chịu đựng kinh hách của nàng liền được nâng cao, năng lực tư duy cũng tiến bộ. Vì thế đối với việc Vô Thân độ nhiên bị đánh bay ra ngoài, nàng có thể khẳng định là do Hành Tư ở trong phòng làm, tuy hân lúc này đang đọc thư từ thiên giới gửi xuống nhưng hân bản lĩnh lớn, một công đôi việc hân là không khó.

Nghe bên ngoài có tiếng vật nặng rơi xuống cùng với tiếng rên của Vô Thân, Liễu San San chỉ có thể thở dài. Nàng biết hân nhiều chuyện, muốn cho cuộc sống bớt nhàn chán thì nhiều chuyện một chút cũng không sao nhưng mà...Nàng quay đầu nhìn cửa phòng cách đó không xa, một lần nữa lại lắc đầu thở dài. Chẳng những ở trước mặt đương sự nhiều chuyện, mà đương sự này còn là lãnh đạo trực tiếp, hân chán sống rồi sao?

Lúc này, Vô Khâu lại ngoài ý muốn mà giúp nàng đỡ lấy đồ vật, Liễu San San bấy giờ mới chuyển mắt nhìn hân, rồi lại nhìn lên mặt hân, ngạc nhiên hỏi “Vô Khâu, mặt của người...bị chó cắn?”

Vô Khâu cực kỳ bất mãn vì Liễu San San lúc này mới chú ý tới hân nhưng vì hân nóng lòng muốn được người khác đồng tình và an ủi, rất nhanh liền hóa bất mãn thành tố khổ ‘hôm nay Tang Cách đến Chuyển Sinh điện tìm người, ta và Vô Thân ngăn cản nàng, Tang Cách không vào được liền phát giận, ta và Vô Thân tránh không kịp liền bị nhuyển tiên của nàng đánh trúng mặt”

Liễu San San sững sốt “Tang Cách? Nàng đã sớm gặp Hành Tư Quân, còn chạy tới đây làm gì?”

Vô Khâu mờ mịt “liên quan gì tới Hành Tư Quân? Tang Cách nói đến tìm người ah”

Liễu San San càng thêm kinh ngạc. Tang Cách đến tìm nàng? Tang Cách nhìn nàng không vừa mắt, không tìm nàng báo thù là may lắm rồi, sao có thể đến tìm nàng?

“Nàng nói đặc biệt đến tìm ta?”

“Đúng”

“Người chắc chắn nàng nói vậy?”

“À, ta có hơi nói quá một chút”

“Vậy rốt cuộc nàng nói gì?”

“Nàng nói...ta đến xem nữ nhân đắc tội ta bị trời phạt”

Biết ngay mà. Rõ ràng nàng là nạn nhân yếu đuối lại không được ai quan tâm. Liễu San San cũng không quá trông cậy vào sự đồng tình ở âm tào địa phủ, thuận tay ném mấy thứ trên tay lên người Vô Khâu, đang muốn tìm một góc tường vắng vẻ để tự kỷ thì lại thấy Vô Thân vừa rồi bị đá ra ngoài đang chạy vào, quần áo không chỉnh tề càng làm nổi bật khí chất lưu manh của hắn.

Nhìn thấy Vô Thân cước bộ không ngừng chạy về phía phòng Hành Tư, Liễu San San bán tín bán nghi trên choker ‘vội vàng như vậy, người lại muốn bị ném ra ngoài lần nữa sao?’

Vô Thân không để ý nàng châm chọc, chỉ trừng mắt nhìn nàng, vẻ mặt không tình nguyện đi đến trước cửa phòng Hành Tư, nói “Hành Tư Quân, Mạnh Bà nương đến bái phỏng, hiện đang chờ ngoài cửa. Người xem, có cho vào hay không?” quý hờn ở Chuyển Sinh điện trước khi đầu thai đều đến chỗ Mạnh Bà uống canh để quên đi chuyện trước kia.

Chỗ của Mạnh Bà ở ngay bên bờ sông Nại Hà, rất gần Chuyển Sinh điện, có điều vì gần đây có rất nhiều quỷ hồn đi đầu thai, Mạnh Bà bận đến chân không chạm đất, cả nửa tháng rồi chưa ra ngoài.

Liễu San San và Mạnh Bà chỉ gặp nhau một lần, nàng rất tò mò về vị nữ nhân nổi tiếng nhất âm tào địa phủ này, đi theo Hành Tư ra ngoài nghênh đón Mạnh Bà vẫn không quên hỏi chuyện Vô Thân.

Vô Thân vừa rồi bị Hành Tư ném ra ngoài, ngã rạp trước mặt Mạnh Bà, cảm thấy mất mặt vô cùng, đầu còn tâm trạng cập nhật kiến thức cho Liễu San San, chỉ lo sửa sang lại y phục của mình “ta nào có nhớ nhiều như vậy, tự mình tìm hiểu đi. Rảnh quan tâm tới mấy chuyện này chi bằng quan tâm đồng nghiệp của người đi, vết thương trên mặt ta và Vô Khâu đều có liên quan tới người nha”

Liễu San San ngạc nhiên nhìn hắn, suýt chút nữa đưa tay chọt xem da mặt hắn dày đến cỡ nào “Vô Khâu thì còn được, người là tự tìm ah”

Vô Thân vô liêm sỉ phủ định “ai bảo người và Hành Tư Quân nhanh như vậy, ta còn tưởng rằng người ó ý, đương nhiên là muốn phủ sa không chảy ra ruộng ngoài thôi. Đúng là hảo tâm không có...”

Vô Thân còn chưa nói xong, Hành Tư ở phía trước đã quay đầu nhìn hắn. Tuy Hành Tư chỉ bất động

thanh sắc nhìn hắt một cái nhưng ánh mắt lạnh băng cũng khiến Vô Thân nhin không được co đầu rụt cổ. Hình như hắt nói hơi lớn tiếng, hơn nữa lúc hắt nói muốn hợp tác cho Hành Tư và Liễu San San đã bị Hành Tư nghe được

Có lẽ Luân Chuyển Vương Hợp Nghiêm là lãnh đạo dễ tính nên mới có thủ hạ không quản được miệng của mình như Vô Thân, Vô Khâu. Bọn họ thường xuyên ở trước mặt Hợp Nghiêm nói đủ chuyện xấu, Hợp Nghiêm cũng chỉ cười mà nghe, khi tâm tình tốt thậm chí còn điên theo bọn họ, tình cảnh giống như Tứ đại phán quan ở Sâm La điện dám mở cá cược trước mặt Diêm La Vương. Mà Hành Tư mới đến, tuy Vô Thân và Vô Khâu đã thu liễm không ít nhưng chỉ một thời gian ngắn đã lộ nguyên hình. Sau một loạt bị kịch, Vô Thân và Vô Khâu nhận ra chỉ cần bọn họ có chừng mực, Hành Tư cũng để mặc bọn họ nhưng hắt tuyệt đối không phải là quả hồng mềm, cũng không phải người không có nguyên tắc càng không thể tùy tiện đùa giỡn như Hợp Nghiêm

Giải trí rất đáng quý nhưng bồi cả mạng nhỏ thì lại là chuyện khác. Vì an toàn bản thân, Vô Thân im lặng nuốt những lời muốn nói trở về.

Vô Khâu đã mời Mạnh Bà đến tiền điện ngồi, khi đám người Hành Tư đi vào liền thấy nàng đang ngồi uống trà, phía sau còn có hai cô nương tha thướt.

Nghe động tĩnh, Mạnh Bà và hai thiếu nữ đều nhìn qua, nhất thời hai bên đều có người ngáy ngốc. Bên phía Mạnh Bà là hai thiếu nữ sau lưng nàng nhìn Hành Tư đến ngáy ngốc, mà bên này chính là Liễu San San.

Một nữ tử có thể đẹp đến khiến nữ tử khác nhìn đến mắt hồn mất vía thì đẹp không phải bình thường

Phát giác Liễu San San khác thường, Mạnh Bà liền ho nhẹ một tiếng, Liễu San San mới phục hồi tinh thần nhưng đầu vẫn còn có chút mơ màng, cước bộ thẳng liêu xiêu, đập trúng chân Vô Thân ở bên cạnh

Vô Thân đau đến hít hà, thấy Liễu San San gây lỗi mà vẫn chưa hồi hồn, không có hảo ý nói “đó là Mạnh Dung và Mạnh Qua, thị nữ bên cạnh Mạnh Bà, còn một người hôm nay không tới, tên là Mạnh Khương. Các nàng hỗ trợ Mạnh Bà nấu Mạnh Bà thang và cho quý hồn uống Mạnh Bà thang, vì có rất nhiều quý hồn không nguyện uống canh Mạnh Bà để quên chuyện kiếp trước, thậm chí còn gây sự, phát sinh bạo lực, đa phần đều dựa vào ba nàng mê hoặc tâm trí của các quý hồn, ngoan ngoãn uống canh Mạnh Bà. Người chỉ là hồn phách phạm nhân, lại không có pháp thuật hộ thân, cho nên thấy các nàng liền dễ dàng bị mê hoặc thần trí”

Liễu San San nghe vậy, không dám nhìn Mạnh Qua và Mạnh Dung nữa, nhanh chóng cúi đầu, chỉ nhớ rõ hai người này dù không có pháp lực mê hoặc lòng người thì diện mạo cũng không tệ. Một người xinh đẹp hoạt bát, một người xinh đẹp mạnh mẽ. Về việc ở âm tào địa phủ toàn là tuấn nam mỹ nữ thì nàng đã quen.

“Chúng ta vốn không phải nhân thân, đạo hạnh tu luyện càng cao sẽ biến ra nhân thân càng đẹp, tuy nói chỉ cần đạo hạnh bình thường cũng có thể biến ra nhân nhưng nếu diện mạo không dễ nhìn, sẽ khiến người ta chê cười. Một khi đã vậy, thà rằng duy trì nguyên hình”

Liều San San đang suy nghĩ về lời giải thích của Vô Thân, lại nghe hắn nói “vì đối phó với đủ loại quỷ hồn nên tính cách và khí chất của ba thị nữ bên cạnh Mạnh Bà cũng khác nhau. Mạnh Qua bộ dạng xinh đẹp đáng yêu nhưng miệng rất đáng ghét, lại là nha đầu không có tâm nhãn. Mạnh Dung là người xinh đẹp thành thực, tâm cơ rất sâu, tính tình cũng không tốt lắm” đang giới thiệu, hắn lại như tự lẩm bẩm một mình “vẫn là Mạnh Khương tốt nhất, dịu dàng nhã nhặn, thanh lệ thoát tục, có điều ít nói quá”

Nhìn bộ dáng thờ dài than ngắn của hắn, Liều San San thông minh đột xuất, bật hỏi “người không phải là thẩm mien Mạnh Khương chứ?”

Vô Thân đờ người, xoay đầu không trả lời, bộ dáng bị người ta nói trúng tâm sự

Liều San San đang muốn nhân cơ hội này trêu chọc Vô Thân thì Mạnh Bà đã nói chuyện với Hành Tư xong, đi đến trước mặt nàng, nàng đành thu hồi tâm trạng, trở về dáng vẻ nhu thuận

Mạnh Bà nhìn bộ dạng thành thật của nàng, hiển nhiên cũng nhìn thấu ngụy trang của nàng, buồn cười, đưa tay nhẹ nhàng điểm vào giữa mi tâm của nàng

Liều San San chỉ cảm thấy giữa mi tâm có vàng sáng lóe lên, rất nhanh, tựa như ảo giác, ngoài ra không có gì khác thường, không khỏi nghi hoặc, ngẩng đầu nhìn Mạnh Bà

Mạnh Bà mỉm cười nhìn nàng “ta chỉ cho người chút pháp thuật, như vậy khi người nhìn Mạnh Dung các nàng cũng không bị mê hoặc thần trí như vừa rồi”

Liều San San nghe vậy liền cẩn thận nhìn Mạnh Dung và Mạnh Qua sau lưng Mạnh Bà, quả nhiên không bị mê hoặc như vừa rồi, liền nói lời cảm tạ Mạnh Bà “cảm ơn Mạnh Bà nương”

Mạnh Bà khoát tay cười “chuyện ngày đó, ta cũng nghe nói, đứa nhỏ Ngột Phương là do ta trước kia đưa đến Sâm La điện, không ngờ tính tình bướng bỉnh đến giờ vẫn không thay đổi, nay sai càng thêm sai. Hắn đã bị Biện Thành Vương phạt cấm túc, người ổn không? hắn có làm người bị thương không?”

Mạnh Bà là tới bái phỏng Hành Tư mà vẫn quan tâm nàng, Liều San San quả thực có chút thụ sủng nhược kinh, liên tục nói lời cảm tạ

Mạnh Qua và Mạnh Dung nhân dịp này, tranh thủ đánh giá Liều San San

Mạnh Qua lên tiếng trước “người chính là hồn phách phạm nhân gần đây rất nổi tiếng, là Liều San San?”

Nếu bị người ta bắt làm còn suýt chút nữa bị đá văng xuống Nại Hà là sự nổi tiếng thì nàng thà là kẻ vô danh tiểu tốt

Liều San San còn đang nghĩ, Mạnh Qua lại nâng mặt nàng, nhìn mi, tiếp tục nói “người phỏng đã tích đức

mấy đời nên đời này mới có gương mặt như thế này, ta thấy không ít tiên tử, tiên tỷ trên thiên giới cũng không bằng người” tuy ngữ khí hơi chua nhưng cũng xem như tán thưởng

Liễu San San lễ phép tươi cười, lại nhìn Mạnh Dung vẫn đang nhìn nàng bằng ánh mắt bất thiện, dịch ý giống y như lúc trước Tang Cách đối với nàng, lần này thì Liễu San San lại hiểu. Ánh mắt như thế, khi còn sống nàng cũng đã thấy rất nhiều lần, đại khái là ghen tỵ

Nàng trước đây luôn khỏe mạnh, chuyện gì làm cũng tốt, cộng thêm đầu óc linh hoạt, khi đi học cũng được phụ tử khen ngợi, cha mẹ và huynh trưởng yêu thương, đệ đệ sùng bái nàng như thần tượng, các trưởng bối và bằng hữu cũng khen nàng không dứt. Sau khi cha mẹ qua đời, nàng càng không muốn bị người ta xem thường nhưng cũng khiến nữ tử có dịch ý với nàng, tẩu tử Thôi thị khi vừa nhìn thấy nàng cũng đã tràn đầy hận ý. Mới đầu nàng nghĩ không ra nhưng sau cũng dần hiểu, cũng biết không phải ai cũng thích mình. Tục ngữ nói không ai có thể làm cho tất cả mọi người thích, vì không phải tất cả mọi người đều là người.

Chính là như vậy

Mạnh Dung nhìn nàng như vậy đại khái là do gần đây nàng rất nổi, còn khuôn mặt không thể rửa sạch lớp trang điểm. Tuy không phải nàng cố ý nhưng nói thật cũng có chút rêu rao nhưng dù thế nào cũng không phải lỗi do nàng khiến người ta khó chịu khi lần đầu gặp mặt, nàng không thấy mình đuối lý

Nghĩ vậy, Liễu San San không tính hờn giận nhưng vẫn lễ phép gật đầu với Mạnh Dung, xem như chào hỏi. Mạnh Dung thấy thái độ không kiêu ngạo không siểm nịnh của nàng, sắc mặt lại càng không tốt, nhưng ngại có Mạnh Bà ở đó nên không lên tiếng

16. Quyển 1 - Chương 16

Khúc nhạc đệm này cũng qua rất nhanh, vì mục đích của Mạnh Dung, Mạnh Qua là đến xem vị Hành Tư Quân gần đây nổi như cồn là thần thánh phương nào, Liễu San San không phải là nhân vật mục tiêu.

Bên này Mạnh Bà quan tâm hỏi han cuộc sống của Liễu San San, bên này hai cô nương hoài xuân cũng vây quanh Hành Tư hỏi không ngừng. Khó có lúc được xem Hành Tư bị vây hỏi mà vẫn khí độ ung dung, Liễu San San thập phần bội phục hàm dưỡng của hần, nếu là nàng đã sớm cạn kiệt sự nhẫn nại, rút dao tiến khách. Có điều nàng được Mạnh Bà thân thiết hỏi thăm, trong lòng thấy ấm áp nên cũng không lưu ý bên kia. Trước đó nàng đã nghe Tập Thư nói Mạnh Bà có tiếng tốt bụng nhưng không ngờ nàng lại quan tâm tới tiểu tốt như mình, cảm kích tự đáy lòng nói “Mạnh Bà nương, ngài đối với ta thật tốt” từ sau khi cha mẹ qua đời, trừ Liễu Bính và Liễu Sùng, Mạnh Bà là người đầu tiên quan tâm nàng như vậy

Mạnh Bà nghe vậy mỉm cười, ôn hòa nói “ người là đứa nhỏ số khổ, còn oan uổng đến âm tào địa phủ. Người không biết âm tào địa phủ hiểm ác, hồn phách phạm nhân ở đây khó có thể tự bảo vệ mình, có đôi khi không thể sống quá một ngày, nhưng mà ta lại không thể giúp gì cho người, cho nên sau khi Hành Tư Quân nhận nhiệm vụ, ta đã nhờ hần chiếu khán người, nay xem ra hần không có quên”

Liều San San nghe vậy giật mình. Hèn chi Hành Tư lúc đầu đối với nàng lạnh lùng thản nhiên lại đột nhiên chịu làm núi dựa cho nàng, khiến nàng còn tưởng khả năng diễn xuất đau thương của nàng cũng có lực sát thương đối với quỷ thần, thì ra do nàng vận khí tốt được Mạn Bà tốt bụng cầu bùa hộ mạng thay nàng. Liều San San thống khổ ôm mặt quay qua một bên

“Ah, đúng rồi, Diêm La Vương cũng nói đến thăm người nhưng công việc bận rộn, Phi Dung Quân cũng nói muốn tới nhưng hẳn thực sự không thể phân thân ra được, liền nhờ ta hỏi thăm người, bảo người nghỉ ngơi cho tốt rồi cùng hẳn luận bàn trừ quỷ, cũng đừng quên chuyện hẳn dặn dò”

Liều San San lại thống khổ quay mặt sang hướng khác

Mạnh Bà nói chuyện phiếm một lát, lại nói chỉ có một mình Mạnh Khương ở lại trông coi Vong Thai đài, sợ lo không xuể, phải trở về. Mà Mạnh Dung, Mạnh Qua nghe vậy đành không tình nguyện chuẩn bị ra về, cũng không quên lấy lễ vật đưa cho Hành Tư

Liều San San đang thấy may mắn vì lễ vật lần này không dùng danh nghĩa tặng cho nàng, đã thấy Hành Tư khách khí nói lời cảm tạ với Mạnh Dung, Mạnh Qua, sau đó liếc mắt nhìn nàng. Mấy ngày nay nàng đã có kinh nghiệm làm người hầu, không cần hẳn lên tiếng cũng lập tức chạy tới, nịnh nọt nói “Hành Tư Quân”

Hành Tư liền nói với Mạnh Dung, Mạnh Qua “giao cho nàng cầm là được”

Liều San San đứng bên cạnh, khéo miện co rút nhưng ngại Hành Tư là lãnh đạo trực tiếp, chỉ có thể kiên trì vươn tay, ý bảo Mạnh Dung đưa lễ vật cho nàng

Tuy hai ngày nay Hành Tư đều bóc lột sức lao động của nàng, bắt nàng nhận lễ vật nhưng dù sao những người kia cũng là dùng danh nghĩa của nàng mà đưa lễ vật đến, nàng lấy là đương nhiên nhưng hiện tại lại khác, đối phương nói rõ là tặng cho Hành Tư lão nhân gia hẳn, không hề liên quan gì tới nàng, hẳn lại không để ý tới. Nàng cảm thấy oan uổng khi nhìn thấy ánh mắt hờn giận của Mạnh Dung, Mạnh Qua

Mạnh Dung tính tình bộc trực hơn Mạnh Qua nhiều, ánh mắt quét qua quét lại giữa Hành Tư và Liều San San, lạnh lùng nói “không phải Hành Tư Quân ghét bỏ đồ vật do chúng tiểu nữ đưa, nên ngay cả liếc mắt nhìn một cái, chạm vào một cái cũng không, còn để người khác nhận thay?”

Mạnh Qua dù không hé răng nhưng cũng không nhúc nhích làm cho Liều San San xấu hổ vô cùng, đưa tay ra rồi thu lại không được, không thu cũng không xong

Hành Tư lại thản nhiên nói “theo lễ tiết ở thiên giới, không tiện ở trước mặt người khác xem lễ vật, để người hầu nhận giúp là bình thường. Liều San San là sai dịch ở Chuyển Sinh điện, ta để nàng nhận lễ vật thay, không biết có trái với lễ tiết ở địa phủ không?”

Hành Tư xưa nay không thích xã giao với mọi người, huống chi đối phương còn không chút che giấu sự háo sắc với hẳn, kiên nhẫn của bản thân gần như đã dùng hết, huống chi hôm nay công việc bận rộn, hẳn cũng có chút mệt mỏi, khách khí nói chuyện đã không tẻ rồi, làm gì có thời gian lo nghĩ tâm tư phức tạp của nữ

nhân dễ thay đổi hay là giận chó đánh mèo lên người khác.

Liều San San nghe hắn nói vậy, trong lòng hận đến nghiến răng. Nàng chỉ theo hắn có hai ngày, đã bị sai sử thành thực như vậy còn phải chịu vô số ánh mắt oán độc như dao sắc của những người mến mộ hắn, hắn đi đây tìm sai dịch ghen ghét như nàng chứ? Nếu không vì Hành Tư có thể bắt được nàng, Liều San San đã sớm phải tay mặc kệ

Mạnh Dung bị Hành Tư nói đến á khẩu, nghe ra có vẻ là nàng đường đột vô lễ. Mạnh Qua vội giảng hòa “không có, tỷ tỷ nhà ta nhanh mồm nhanh miệng, vừa rồi đã hiểu lầm ý của Hành Tư Quân. Haha, chỉ là hiểu lầm mà thôi” nói xong đặt lễ vật vào tay Liều San San

Mạnh Dung đương nhiên cũng không tự mình làm mất mặt, đặt lễ vật lên tay Liều San San, âm thầm tăng thêm lực đạo ‘vậy làm phiền Liều cô nương’

Liều San San vừa nhận lấy, cảm giác như cánh tay vừa khôi phục lại sắp bị tàn phế lần nữa, lực đạo mạnh tới mức nàng suýt đánh rơi lễ vật, luống cuống tay chân một phen mới không để trò hề xảy ra

Mạnh Dung tựa tiểu phi tiểu nhìn nàng, khi đi tới cửa mới ngấm ngấm mặt Liều San San, nói “nghe Mạnh Bà nương nói người chỉ ở đây một năm, cũng nghe nói gương mặt của người cũng có chút giá trị, mới đến vài ngày đã thông đồng với Tây Tề mặt lạnh”

Các nàng đi phía sau, thanh âm của Mạnh Dung lại không cao, chỉ để Liều San San và Mạnh Qua ở bên cạnh nghe được nhưng ngữ khí hèn mọn, châm chọc lại rất rõ ràng

Liều San San nhìn Mạnh Dung và Mạnh Qua cười trộm rồi tiêu sái theo Mạnh Bà rời đi, suýt chút nữa mười ngón tay xuyên thủng hai cái hòm lễ vật. Tuy trước kia nàng cũng bị tấu tử dạ xoa làm cho tức giận, nàng cũng thường xuyên nén giận nhưng vẫn có thể tìm được cơ hội trả thù nhưng nay bị người ta chọc giận chỉ có thể nuốt ghen vào lòng, trong lòng rất chán nản. Quay đầu quăng lễ vật lên bàn Hành Tư, nàng phá lệ không nán lại trong phòng hắn mà lập tức hờn đổi quay về phòng mình.

Hờn đổi là loại tức giận không có lời nhất, vì chẳng những không thể hết giận còn bị ghen ghét. Vì thế sớm tinh mơ hôm sau, cả Chuyển Sinh điện đều bị tiếng đao thốt trong bếp làm tỉnh ngủ

Hành Tư có việc đi ra ngoài, lúc này không có mặt trong Chuyển Sinh điện; Tây Tề thì không có khả năng hoạt động ban ngày; Tập Thư thừa dịp bị đánh thức liền ra ngoài đi trực trước thời gian; Tất Trì vì hình tượng mà ngưng ngừng xuất hiện trước mặt Liều San San, vì thế có thể đến phòng bếp điều tra cũng chỉ còn Vô Thân và Vô Khâu

Khi Vô Thân và Vô Khâu vừa ngáp vừa đến trước cửa phòng bếp liền thấy Liều San San tay cầm dao, không chút lưu tình mà bấm bấm chặt chặt trên thớt. Có kinh nghiệm kinh hồn bạt vía lần trước, nên bọn họ chỉ dám núp hai bên cánh cửa, thò đầu vào tìm hiểu tình hình

Vô Thân lên tiếng trước “San San, người đang bấm gì vậy?”

Liều San San cũng không ngẩng đầu lên “thịt heo”

Vô Thân chỉ muốn nhắc nhở nàng đừng gây tiếng ồn, chứ không quan tâm nàng bầm cái gì “ mới sáng sớm đã bầm thịt heo làm gì?”

Liều San San dừng tay, im lặng nhìn đồng thịt heo đã nhuyển như tương.

Vô Khâu giơ ngón tay cái tán dương Vô Thân, ý nói lời của hắn có hiệu quả, đã thấy Liều San San ném mớ thịt heo qua một bên, lấy ra miếng thịt bò, tiếp tục bầm ‘ngươi có ý kiến với thịt heo? Vậy thịt bò được chứ?’

Vô Thân buồn bực nói với Vô Khâu “ai chọc nàng?”

Vô Khâu vừa ngáp vừa nói “ngươi hỏi ta có ý nghĩa gì sao?”

Vô Thân lấy hết can đảm, mạo hiểm đi vào phòng bếp “ta không hỏi ngươi bầm thịt gì, mà là vì sao mới sáng sớm tinh mơ ngươi đã bầm thịt, ngươi là nội tiết tốt mất cân bằng hay tới kỳ kin nguyệt?”

Từ sau khi Liều San San thích ứng với cuộc sống ở âm tào địa phủ, Vô Thân và Vô Khâu liền nói chuyện không chút che giấu với nàng.

Vì thế vách tường phòng bếp lại lần nữa chịu tội

“Bởi vì Mạnh Dung?”

Liều San San rốt cục bị phiền mà nói ra nguyên nhân. Vô Thân vừa nghe liền dè bủ sự thiếu thường thức của nàng ‘hai nàng vì mỹ mạo, trước giờ luôn được mọi người vây quanh, hôm qua có lẽ vì Hành Tư Quân thái độ lãnh đạm đã khiến bọn họ tự ái mới đem ngươi ra trút giận, ai bảo ngươi không có bản lĩnh nhất, sau này ngươi đừng xuất hiện trước mặt các nàng là được, ai có thời gian đâu mà tìm ngươi khi dễ’

Vô Khâu thấy Liều San San bị câu không có bản lĩnh kích thích, vội bổ sung “Mạnh Dung tính tình vẫn không tốt, nàng vốn là tiên nga ở thiên cung, sau mới bị phái tới bên cạnh Mạnh Bà nương. Nàng cảm thấy ở âm tào địa phủ là hạ thấp thân phận, vẫn muốn trở về thiên cung, cho nên ngày thường vẫn luôn cáu giận, đối với mọi người cũng không tốt, ngươi cũng đừng buồn lòng, nàng đại khái cũng không cố ý nhắm vào ngươi”

Liều San San ngay cả tâm trạng giận chó đánh mèo cũng không còn, nàng quyết định không so đo bực bội nữa, uất khí cả đêm rốt cuộc cũng tiêu tan. Chỉ là hết giận rồi, nhìn đồng thịt heo không thể dùng mà giờ cơm trưa đã sắp tới, nàng nhìn miếng thịt bò vẫn may mắn còn nguyên vẹn, im lặng hồi lâu, rốt cuộc cũng cầm dao lên

Tối bữa cơm trưa, Vô Thân nhìn món thịt bò trên bàn hồi lâu, quyết định im lặng mang chén cơm trắng sang một bên ngồi ăn

Nể tình Vô Thân sáng nay đã bỏ sung kiến thức cho mình, Liễu San San lương tâm trời dậy, quyết định vào bếp làm cho hắn món ăn khác

Không hề ngoài ý muốn, Vô Khâu cũng nhào vô giúp vui. Chờ hắn ăn xong, ba người lại bắt đầu tám chuyện

Nói chuyện phiếm luôn là biện pháp điều tiết tâm tình tốt nhất, Liễu San San tám một hồi tâm tình cũng tốt hơn, nhớ tới đồng lễ vật Hành Tư đưa cho vẫn còn chiếm phần lớn diện tích trong phòng nàng, liền quay đầu đi đem tới “toàn là mấy thứ nam nhân mới dùng được, các người xem thích cái gì thì lấy đi, dù sao Hành Tư Quân cũng không cần, để ở chỗ ta chỉ tổ lãng phí”

Vô Thân và Vô Khâu bắt người tay ngăn cản người miệng mềm, đương tích cực chủ động giúp Liễu San San, chọn lựa thứ bọn họ thích, sau đó còn giúp Liễu San San đưa cho những người khác trong Chuyển Sinh điện

“Được liệu bổ não này nên đưa cho Tập Thư, nếu hắn còn không khôn ra, ta sẽ đánh hắn”

“Không phải Tắt phán quan vẫn bổ túc cho hắn sao? sao đã hơn hai tháng rồi mà nghe nói hôm qua còn đi lạc đường trong hoàng cung, bị người ta tưởng là thích khách mà đuổi bắt?”

“Hừ, cái tên chỉ biết xem đông cung đồ kia thì có thể dạy gì cho Tập Thư chứ, không càng dạy càng hư là may lắm rồi”

“San San, người đừng nói vậy. Sau chuyện đông cung đồ lần đó, người liền bỏ mặc, không dạy Tập Thư, nếu không có Tắt phán quan đến thay người, còn không biết Tập Thư sẽ bắt nhầm bao nhiêu người đưa về Chuyển Sinh điện nữa”

“Đúng vậy, thật ra Tắt phán quan là người tốt, hắn lại trên thông thiên văn dưới tường địa lý, kiến thức sâu rộng. Người không thể vì đó là đông cung đồ liền nghĩ nó xấu, cái đó cũng giúp tăng thêm kiến thức và tình thú khi thể nghiệm cơ thể con người ah”

Liễu San San có thể kết luận hai tên này đã mượn sách của Tắt Trì, lập tức dời đề tài “có cái gì có thể đưa cho Tây Tề không?”

Vô Thân và Vô Khâu tuy còn bị phạt nhưng vẫn không làm bọn họ từ bỏ ý định, vừa nghe nàng chủ động nhắc tới Tây Tề, hai mắt lập tức tỏa sáng “người và Tây Tề tiến triển thế nào rồi?”

Liễu San San không phát hiện ra bọn họ đến giờ vẫn chưa từ bỏ ý định tác hợp cho nàng với Tây Tề, ngăn người “tiến triển cái gì?”

Vô Thân chớp mắt nói ‘còn có thể tiến triển cái gì nữa? Tây Tề cũng đã vào phòng người rồi’

Liễu San San lại không hiểu cái chớp mắt ái muội của hắn là có ý gì, chỉ nghĩ hắn đang hỏi nàng về sự tiến triển trong quan hệ đồng nghiệp liên nhớt tới ngày đó nàng hỏi về tam giác tình yêu của Tây Tề, kết quả hắn không nói tiếng nào đã bỏ đi, hôm sau liền khôi phục bộ dáng lạnh như băng như trước. Nghĩ đến đây, nàng cảm thấy thất bại ‘nào có tiến triển, trở lại vạch xuất phát’

Vô Thân và Vô Khâu sưng sốt, không hẹn mà cùng thăm nghĩ, mới có hai ngày mà đã trở về vạch xuất phát, quan hệ không bền chắc chút nào.

Vô Thân cười hề hề, xích tới gần Liễu San San “người không biết là Tây Tề luôn độc lai độc vãng, rất cô đơn sao?”

Vô Khâu cũng tới gần ‘đúng, cần một người quan tâm hắn thật nhiều, cho hắn cảm thấy ấm áp’

Liễu San San im lặng nhìn nhìn ‘các người...dựa gần như vậy làm gì, không biết nam nữ khác biệt sao?’

Từ sau khi biết mình không có lực sát thương với người bên cạnh hành động bớt chừng mực, nhất là đối với Vô Thân, Vô Khâu, quyền cước đấm đá cũng không nói chơi, dùng lời của nàng thì chính là “dao ta cũng có thể phóng thì có gì mà khách khí”

Liễu San San vừa thông suốt vừa tức giận ném hòm xiểng vào người Vô Thân, Vô Khâu, đột nhiên linh quang chợt lóe, hí mắt nhìn bọn họ ‘các người cả ngày nói tới Tây Tề, thật ra là ai đang thăm mền hắn lại không dám nói ra, lấy ta làm cớ, là muốn ta đưa tin giúp các người? Nam tử hán đại trượng phu, quang minh lỗi lạc một chút coi’

Vô Khâu đụng đầu vào tường, Vô Thân xông qua tấn công Liễu San San lại bị Vô Khâu tóm lại, chỉ có thể gào lên “người đừng nghĩ chúng ta là đoạn áo chì phích được không?”

Nếu cả Vô Thân cũng gào lên như thế, chứng tỏ hắn sắp nổi bão rồi

Liễu San San thức thời mà chuyển đề tài ‘nói đến Tây Tề, hắn sao lại không có tình người như vậy? lạnh lùng cũng giới hạn thôi chứ’

Tây Tề vẫn luôn độc lai độc vãng, không nể mặt ai cũng không thêm nói chuyện với ai, đây là điển hình cho bệnh tâm lý, nói không chừng chính là di chứng xuất phát từ khúc mắc giữa hắn và Ngột Phương mà ra. Không biết sổ sách ở âm tào địa phủ có ghi lại ân oán tình cừ của Tây Tề hay không

Vô Thân thấy Liễu San San vẽ mặt trơ ra, tức giận vỗ vỗ quần áo, ngồi xuống ghế ‘tự người hỏi hắn đi, chúng ta sao biết được’

Liều San San nghe vậy, nhú mày nói “người cũng quá thiếu tình đồng nghiệp rồi, cộng sự mấy trăm mà cái gì cũng không biết, đồng nghiệp phải nên quan tâm lẫn nhau chứ”

Vô Khâu liếc mắt liền nhìn thấu tâm địa gian xảo phía sau những lời nói chính nghĩa của nàng, dè bĩu nói “quan tâm hay là nhiều chuyện?”

Trùm nhiều chuyện như bọn họ mà dám bày ra thái độ này, thật là châm chọc. Liều San San mặt không đổi sắc, phản bác “đương nhiên. Không biết chuyện của đồng nghiệp làm sao biết được tâm tư của đồng nghiệp, không biết tâm tư của đồng nghiệp sao có thể chia sẻ, không chia sẻ cùng đồng nghiệp thì sao gọi là quan tâm?”

Vô Thân và Vô Khâu bị lý lẽ vòng vòng của nàng làm cho hôn mê.

Đúng lúc này một thanh âm lạnh lùng vang lên “người cũng biết nghĩ như vậy?”

“Đương nhiên” Liều San San mí mắt không nâng lên, trả lời xong, cả người đờ như cây cơ. Sau đó trong ánh mắt đồng tình của Vô Thân và Vô Khâu, nàng gian nan xoay người, miễn cưỡng cười nói “haha, Tây Tề, người không ngủ sao?”

“Đang ngủ” Tây Tề hiển nhiên đang nổi giận, mặt đông lạnh hơn thường ngày “còn lớn tiếng như vậy, ta sẽ băm người như người băm thịt heo vào buổi sáng”

Liều San San toát mồ hôi lạnh. Buổi sáng chỉ lo trút giận lại quên nàng ở đây chỉ là một tiểu tốt, không thể quá phũ phàng

Tây Tề nói xong liền xoay người rời đi, Vô Khâu vẽ mặt đồng tình, an ủi ‘không có giết người vào lúc người băm thịt heo đủ chứng tỏ Tây Tề rất nể mặt người, quan hệ đồng nghiệp có tiến triển nha’

Vô Thân vẫn quen tính vô lại ‘mức độ khó chịu của Tây Tề khi bị đánh thức có liên quan tới số lần hắn bị đánh thức, hôm nay người đánh thức hắn hai lần. Chắc, chắc...vì an toàn của người, lúc hắn ngủ, người nên ra ngoài tản bộ đi’

Liều San San mạnh miệng “vừa rồi la to cũng có phần của người”

Vô Thân không thèm quan tâm ‘số lần người đánh thức hắn nhiều hơn ta, hơn nữa dù ta đánh không lại Tây Tề thì chạy trốn vẫn nhanh hơn người’

Liều San San lại âm thầm hỏi thăm tổ tông của Vô Thân, trước mắt lại hiện ra hình ảnh không phải nàng băm thịt heo mà là Tây Tề đang cầm đao băm nàng, lập tức rùng mình, nhảy dựng lên “các người tán gẫu đi, ta ra ngoài đi dạo”

Sở dĩ Liễu San San chạy trốn thống khoái như vậy là vì nàng đã không lo lắng việc ra ngoài một mình. Hiện nay ở âm tào địa phủ đều biết nàng số khổ mà mạng lớn, nàng không sợ vì thân phận không rõ mà bị quỷ hồn bắt đi. Tuy nhiên nàng vẫn chưa quen thuộc với nơi này lắm nên không dám đi quá xa, chỉ vòng quanh Chuyển Sinh điện vài vòng, tính chờ Tây Tề đi ngủ sẽ quay trở về.

Đang là giữa trưa, không gian cực kỳ yên lặng, không một bóng người. Liễu San San đi vài vòng, cảm thấy chán chết, liền tìm một bóng cây ngồi xuống nghỉ ngơi. Ngồi được một lát đã nghe thanh âm dễ nghe từ phía sau truyền đến “cô nương, có thể hỏi thăm đường không?”

Liễu San San vừa quay đầu lại, hai mắt đã như muốn mù. Người trước mặt là một nam tử trẻ tuổi tuấn mỹ đang mỉm cười tao nhã nhìn nàng. Tuy trải qua rèn luyện, sức chống cự của nàng với sắc đẹp đã tăng cao nhưng đối với nàng, ngắm mỹ nam là một chuyện hết sức tốt đẹp, luôn không thấy mệt. Có điều...

Liễu San San nháy mắt định thần, cao thấp đánh giá nam tử kia, nhin không được hỏi “người mới từ dưới biển lên?”

Mỹ nam tử giật mình, ôn hòa cười nói “nhân lực của cô nương thật tốt, tại hạ đến từ Đông Hải long cung, không biết sao cô nương nhận ra được?”

17. Quyển 1 - Chương 17

Liễu San San yên lặng nhìn nam tử trước mắt, không biết nên trả lời hán thế nào

Nếu không phải từ dưới biển lên, ai lại dùng vỏ ngọc trai làm phát quan, mặc cẩm bào thêu sóng biển màu xanh, đai lưng còn dùng mấy con ốc biển làm trang sức? May mà thẩm mỹ của người này rất tốt, bằng không ăn mặc như vậy cỡ nào chói mắt lại đáng đánh chứ

Liễu San San vẫn duy trì lễ phép, mỉm cười “công tử...ăn mặc thật đặc sắc”

Nam tử kia cúi đầu nhìn y phục trên người, lộ ra tươi cười.

Nụ cười này suýt chút nữa làm Liễu San San mù mắt. Nàng đã gặp qua không ít mỹ nam tử, chỉ là chưa gặp loại hình ôn nhuận nhã nhặn như thế này. Hơn nữa nàng thích là mỹ nam tử khí phách, phong độ lại ôn hòa

Nam tử kia thấy Liễu San San nhìn hán ngẩn người, lại nói ‘đúng rồi, tại hạ lần đầu đến địa phủ, muốn hỏi cô nương đường đến Chuyển Sinh điện?’

Liễu San San đang lo lắng hán hỏi nơi mình không biết, nghe vậy ngoài ý muốn, ngẩng đầu hỏi “công tử đến Chuyển Sinh điện tìm ai?”

“Tại hạ ngưỡng mộ đại danh Luân Chuyển vương đã lâu, nay đến địa phủ, thuận tiến đến bái phỏng”

Liều San San nghĩ nghĩ “công tử tìm Hợp Nghiêm Quân hay là Hành Tư Quân?”

Nam tử kia mỉm cười đáp “Hành Tư Quân”

Thực ra dù hắn tìm người nào thì lúc này cũng không Có ở Chuyển Sinh điện

Liều San San đang muốn trả lời, đột nhiên thấy có một bóng người từ bên kia đường chạy như điên đến, dừng trước mặt nam tử kia, làm bụi tung mù mịt, hắn luôn miệng nói “Phi Dung, người đến sao không nói ta biết, còn vụng trộm đi dạo một mình”

Liều San San mặt mày đầy bụi, đang tính lớn giọng mắng nhưng nghe cái tên kia liền yên lặng, thống khổ nhắm mắt lại. Năm nay đúng là bất lợi với nàng, cứ ở yên trong phòng thì hơn, ra đường một chút là liền không đảm bảo được an toàn

“Không phải người đang ngủ trưa sao?ta không muốn đánh thức người nên trước tiên đến bái phỏng Hành Tư Quân’

Một câu của nam tử kia đã thành công biến Tang Cách từ thùng thuốc súng thành con mèo nhỏ dịu ngoan, Liều San San nhìn nụ cười ôn hòa của hắn mà nội tâm băng liệt.

Đây chính là Phi Dung, nhi tử thứ sáu của Đông Hải Long Vương, cũng là người đã thu phục Tiểu Diêm Vương Tang Cách? một chút lực sát thương cũng không có, cả người hoàn toàn vô hại ah. Chẳng lẽ trong truyền thuyết với bên ngoài không giống nhau, là dạng tiểu lí tàng đao, khẩu Phật tâm xà, ngoài mặt thì tốt phía sau toàn làm chuyện xấu? Nhưng mặc kệ hắn là thế nào, việc nàng một mình xuất hiện trước mặt Tang Cách là tuyệt đối không có kết cục tốt, mà núm dũa của nàng lại ra ngoài chưa về

Liều San San đang thừa dịp Tang Cách làm nũng với Phi Dung mà lặng lẽ chuồn êm, ai ngờ Tang Cách đã nhìn thấu ý đồ của nàng, hét lớn “Liều San San, người đứng lại đó cho ta”. Lúc này lại nhớ đầy đủ tên họ

Bị điểm danh, Liều San San chỉ có thể nhận mệnh quay đầu, làm bộ như vừa nhìn thấy Tang Cách “là Tang Cách sao? thật may, ở đây mà cũng gặp được người” nàng hôm nay xui tận mạng thì có

Tang Cách không chút nề mặt, chỉ vào nàng, tố cáo với Phi Dung “chính là nàng lần trước đã khi dễ ta, người giúp ta giáo huấn nàng đi”

Phi Dung nghe xong, quay đầu đánh giá Liều San San, mày nhướng lên nhưng mặt vẫn mỉm cười

Liều San San âm thầm cầu nguyện Phi Dung dù không nói giúp nàng thì cũng đừng vô liêm sỉ đánh người lung tung như Tang Cách.

Phi Dung đánh giá nàng một lát, quay đầu nói với Tang Cách “nàng là hồn phách phạm nhân? Ta là một đại nam nhân sao có thể không biết xấu hổ mà ép buộc một cô nương gia chứ”

Liều San San nghe vậy, tưởng có chuyển cơ lại mơ hồ cảm thấy Phi Dung nói không đúng

Quả nhiên Phi Dung tiếp tục cười nói với Tang Cách “hơn nữa dù người đánh không lạo ta, cũng không đến mức khi dễ một hồn phách phạm nhân chứ?”

Tang Cách bị những lời này kích thích thật mạnh, oán hận trừng mắt nhìn Liều San San nhưng không tiến lên “hừ, nàng tìm Hành Tư làm núi dựa, cha ta cũng góp vui, nếu không nàng làm gì mà có bản lĩnh kiêu ngạo như vậy”

“Ah, Hành Tư lại làm núi dựa cho người?” Phi Dung nhướn mày nhìn Liều San San, vẻ mặt đầy hứng thú

Hắn cao thấp đánh giá Liều San San, thấy nàng không có gì đặc biệt liền bấm đốt ngón tay một lát, sau đó mỉm cười nói với Tang Cách “hiện Hành Tư không ở đây, nơi này lại cách xa Sâm La điện”

Hắn còn chưa nói xong, ánh mắt Tang Cách liền sáng lên

Liều San San toát mồ hôi lạnh, không nói một lời, co giò bỏ chạy. Nàng đúng là có mắt như mù, ai nói Phi Dung ôn nhuận nho nhã, cả người vô hại, ám chiêu như vậy mà hắn cũng nghĩ ra, có biết xấu hổ hay không

Thật ra ngẫm lại cũng thấy đúng, Phi Dung là nam nhân của Tang Cách, khuỷu tay không quải ra ngoài là chuyện đương nhiên, hơn nữa nếu hắn là quân tử ôn nhuận lương thiện thì sao có thể thu phục được nữ nhân đánh đá của Tang Cách?

Liều San San lúc này hối hận vô cùng, ngay từ đầu nên nhận ra Phi Dung rồi nhanh chóng trốn vào Chuyển Sinh điện mới đúng. Nhớ ngày đó Diêm La Vương còn hỗ trợ nàng chèn ép Tang Cách, nàng còn chưa ra tay đã bị người ta đánh, lần trước nàng may mắn thoát, lần này hẳn là tiêu đời rồi

Tang Cách đã rút nhuyễn tiên ra, cười lạnh, đi về phía Liều San San

Liều San San lập tức thối lui đến bên bức tường. Nàng sẽ không ngây thơ nghĩ rằng dựa vào hai chân chạy như điên là có thể thoát khỏi ma chướng, mắt thấy chung quanh không một bóng người còn Phi Dung đang cười vân đạm phong khinh, rõ ràng là chờ xem diễn, nàng vội vàng kêu oan ‘lần trước là hiểu lầm nha, người dùng pháo ném ta thì thôi đi, ta lại không có bản lĩnh gì, sao có thể khi dễ người’

Tang Cách hừ lạnh “người còn dám nói, hiện tại cầu xin thì đã muộn rồi, người không phải nói ta không muốn làm nữ nhân sao? không phải nói ta không theo kịp thời đại sao? không phải nói ta không ăn cơm lớn lên sao?”

Tang Cách khí thế bức người, Liễu San San bị nàng hỏi đến mụ đầu, bật thốt lên ‘câu không phải ăn cơm lớn lên là người nói’. Tình huống như thế này mà nàng còn cãi lại đúng là thiếu đánh mà

Tang Cách dựng thẳng mày, vung roi tới

“Ah, cứu mạng” Liễu San San vừa la làng, vừa nhảy loi choi trốn tránh, nhưng hai bên thực lực cách xa, mới đầu nàng còn tránh được, về sau càng lúc càng đuổi sức

Chuyển Sinh điện lớn như vậy, còn cách nhiều bức tường, không biết người bên trong có nghe nàng kêu mà đi ra cứu người hay không

Liễu San San thất thần một cái, cánh tay liền trúng phải hai roi. Nàng đau đến nhin không được, kêu la thảm thiết, lại cảm giác vách tường mình đang dựa vào bị chấn động. Roi của Tang Cách đã lại đánh tới, nhưng còn chưa đánh trúng nàng đã bị một tảng đá cản lại, Phi Dung lập tức tiến lên đưa Tang Cách thoái lui sang một bên. Vì thế mảnh đá vắng khắp nơi, chỉ còn lại Liễu San San mặt xám mày tro đứng yên tại chỗ, hai mắt ngẩn lẹ, há hốc mồm nhìn người đi ra từ bức tường bị phá thành một cái động to

Tây Tề vậy mà phá tường đi ra, Liễu San San rốt cuộc cũng biết tính tình của Tây Tề có thể gây ra lực sát thương lớn thế nào. Bên kia bức tường là nơi nàng nhìn rất quen mắt, chính là chỗ nàng đã cấm chốt mấy ngày, phòng của Tây Tề

Tây Tề áo khoác cũng không mặc, đứng trong đồng gạch đá đổ nát và bụi bay mịt mù, lạnh lùng nhìn Liễu San San “người âm ỹ muốn chết”

Liễu San San nuốt nước miếng một cái. Nàng đã gào thét trước phòng của Tây Tề vào ban ngày, còn chưa thu phục được Tang Cách, nàng đã lần thứ ba đánh thức Tây Tề

Ngoại có sài lang, nội có hổ báo. Lúc này nàng hoàn toàn không có đường sống rồi.

Liễu San San nhìn mặt của Tây Tề không thể dùng hai từ khó coi mà diễn tả hết, lại đảo mắt nhìn Tang Cách và Phi Dung cũng bị hấn làm chấn động, nghĩ dù sao cũng là chết, nếu chết trên tay Tang Cách mặc danh kỳ diệu không thích nàng chi bằng để Tây Tề xử lý nàng, cũng coi như bồi tội vì đã đánh thức hấn. Nghĩ thế nàng liền nhắm mắt, trước khi Tây Tề có động tác liền nhào lên, toàn thân áp lên người hấn

“Tây Tề, cứu mạng ah”

Lửa giận hừng hực của Tây Tề bị Liễu San San áp lên liền bị dập tắt hơn phân nửa. Liễu San San cũng tranh thủ khóc lóc kể lể rằng mình ngoài ý muốn gặp gỡ Phi Dung hỏi thăm đường, lại vô tội bị Tang Cách truy đánh. Tây Tề lúc này mới nhận ra trước đó không xa có hai người đang đứng, lập tức tỉnh ngủ hoàn toàn

Không khí còn dày đặc mùi thuốc súng nhảy mắt liền trở nên có chút quái dị, Tây Tề nhìn Tang Cách và

Phi Dung đứng đối diện, bị hành động của Liễu San San làm cho sững sờ, lại cúi đầu nhìn Liễu San San nước mắt lưng tròng, hai tay ôm chặt thắt lưng hắn. Cho tới giờ, không ai dám không e dè mà bám lấy hắn như thế. Hơn nữa hắn cũng không có ngay lập tức quăng nàng ra ngoài

Tây Tề mặt lạnh ngàn năm, lúc này lại cực kỳ xấu hổ và quẫn bách, cố trấn định nhìn Phi Dung, từ chối Liễu San San “ta đánh không lại hắn”

Liễu San San lệ rơi đầy mặt. Huynh đệ, người thừa nhận cũng quá thẳng thắn ah, trước mặt người ngoài ít nhất cũng nên duy trì hình tượng chứ, khí thế vừa rồi phá tường mà ra của người đầu rồi. Có muốn thẳng thắn thì cũng nên lên tiếng trước khi nàng lên án Tang Cách chứ, lại nhằm ngay lúc nàng lên án Tang Cách trước mặt Phi Dung mà tuyên bố đánh không lại là sao?

Nếu không phải cùng đường, Liễu San San tuyệt không trông cậy vào tình đồng nghiệp, mà hiện thực vô tình lại một lần nữa chứng minh dù nàng rơi vào đường cùng cũng không nên trông cậy vào đồng nghiệp

Liễu San San chịu đả kích hồi lâu, nhìn cái động kia, cắn thậ hỏi “hay là ta theo cái động này chui trở về?”

Tây Tề cảm thấy rất mất mặt khi làm đồng nghiệp với Liễu San San, đang định đầu nàng xuống thì lúc này Liễu San San lại chủ động buông lỏng móng vuốt, hai mắt tỏa sáng chạy về phía sau Phi Dung

“Hành Tư Quân”

Vừa rồi còn tội nghiệp, chớp mắt đã từ bỏ hắn. Tây Tề cảm giác lửa giận của hắn vừa tắt lại bùng lên

Hành Tư đã sớm chú ý tình hình bên này nhưng khi nhìn thấy bức tường bị thủng một lỗ to, vẫn nhú mi. Hắn và Phi Dung có duyên gặp mặt vài lần nhưng cũng không quá thân quen, vừa mới nghe Liễu San San lên án liền lạnh mắt nhìn Phi Dung “người làm?”

Phi Dung lập tức lắc đầu “ta sao có thể là chuyện không thú vị như vậy?”

Tây Tề cố gắng không đem đá của bức tường bị hắn đập đổ mà đập lên đầu Phi Dung

Hành Tư liền đoán được là ai làm, cúi đầu nhìn Liễu San San bị roi của Tang Cách đánh rách ống tay áo và vết bầm đỏ dữ tợn trên cánh tay. Ở âm tào địa phủ mà có thể gây ra vết thương rõ ràng như thế thì lực đạo không nhẹ chút nào

Liễu San San hai mắt sưng đỏ, nhìn Tang Cách được Phi Dung bảo vệ chặt chẽ phía sau, lại thấy Hành Tư đang nhìn tay nàng liền bày ra bộ dáng ủy khuất đáng thương, túm lấy ống tay áo Hành Tư, trốn sau lưng hắn

Hành Tư thấy thế hơi nhú mi, vươn tay phất qua cánh tay của Liễu San San một cái, vết bầm đỏ và cảm

giác đau đớn liền biến mất

Liều San San kinh ngạc nhìn cánh tay mình

Hành Tư nhìn thẳng Tang Cách, nói “sắp gả làm tân nương, vẫn nên học thêm lễ nghi quy củ thì tốt hơn, không cần cả ngày đánh đánh giết giết như thế”

Tang Cách chưa bao giờ chọc vào người nàng đánh không lại, hơn nữa quả thật mấy roi kia nàng dùng không ít sức, bị Hành Tư nói vậy dù không cam lòng cũng không thể phản bác, chỉ có thể nghẹn khuất

Phi Dung lập tức bao che khuyết điểm, nói chen vào “tính tình hoạt bát một chút mới tốt, quy củ quá không thú vị”

Tang Cách lập tức mặt mày sáng sủa, Liều San San lại tái mặt. Nàng ghen tị, nàng phi thường ghen tị, có nam nhân bảo vệ thật thích, ác ý đã thương người đều có thể đổi trắng thay đen thành tính tình hoạt bát. Thế đạo con mẹ gì vậy.

Hành Tư thản nhiên liếc Phi Dung một cái, không lên tiếng

Phi Dung cũng nhìn lại hắn, thản nhiên nói “Hành Tư Quân lần trước đi ngang qua Đông Hải, ghé ngồi còn chưa nóng đã bỏ đi, thật sự không cho Đông Hải chúng ta mặt mũi ah”

Hành Tư cũng thu hồi ánh mắt, chậm rãi nói “đó là do lệnh tỷ quá mức nhiệt tình”

Đám người Liều San San còn đang mơ hồ, Phi Dung đã ho nhẹ một tiếng, bắt động thanh sắc thay đổi đề tài “sớm nghe nói Hành Tư Quân tu vi rất cao, lần trước vốn định lãnh giáo một chút, không ngờ vẫn không được gặp mặt, hôm nay đã trùng hợp gặp gỡ, hay là cải lương không bằng bạo lực?”

Liều San San nghĩ vừa rồi Phi Dung có ý hỏi về Hành Tư, trùng hợp mới là lạ

Hành Tư “Chuyển Sinh điện có nhiều việc cần xử lý, thứ ta không thể phụng bồi” nói xong mang theo Liều San San đi vào Chuyển Sinh điện “nấu cơm chưa? ta còn chưa ăn cơm trưa”

Liều San San đang tính trả lời, Hành Tư đã quay đầu nói với Tây Tề “tu sửa lại bức tường đi” sau đó lập tức đi vào Chuyển Sinh điện

Liều San San sợ Tang Cách và Phi Dung ở phía sau hạ độc thủ với nàng, vội vã đuổi theo Hành Tư, cho đến khi vào trong điện mới hỏi “Hành Tư Quân, người...không mời Phi Dung vào uống chén trà sao?”. Đường nhiên nàng rất hi vọng Phi Dung và Tang Cách cách nàng càng xa càng tốt, nhưng dù sao đối phương cũng là nhi tử của Đông Hải Long Vương, lại đặc biệt tới cửa, dù Hành Tư là ngoại tôn của Ngọc Đế Thiên Quân thì thái độ như vậy cũng không khỏi quá kiêu ngạo

Hành Tư liếc mắt nhìn nàng “ngươi cảm thấy chuyện này rất quan trọng?”

Đương sự không lo lắng, nàng quan tâm làm gì, Liễu San San thức thời ngậm miệng “xem như ta chưa nói gì”

Nhưng Hành Tư lại ngừng bước, quay lại, cao thấp đánh giá nàng

Liễu San San bị hấn nhìn, có chút lo lắng, đang tính hỏi xem nàng xảy ra vấn đề gì, thì Hành Tư đã lắc đầu, đưa tay gõ lên đầu nàng “để người khác biết Chuyển Sinh điện có người như vậy, thật sự dọa người ah”

Liễu San San nhìn bụi đất trên tóc bị Hành Tư vỗ mà bay ra, lệ rơi đầu mặt. Bị lãnh đạo trực tiếp ghét bỏ, cho đến sáng hôm sau nàng vẫn còn thấy buồn bực, liền nhờ Tập Thư mang bữa sáng cho Hành Tư và Tất Trì, còn mình thì mang theo điểm tâm tìm Vô Thân và Vô Khâu

Từ sau khi Liễu San San chia lễ vật cho Vô Thân và Vô Khâu, tình đồng nghiệp giữa bọn họ liền tăng cao hơn, cùng nhau ăn bữa cơm là chuyện bình thường

Vô Thân và Vô Khâu vì khẩu phần không đều mà sáng sớm đã ở cửa phòng nhảy lên tranh giành, Liễu San San cảm điểm tâm đứng cạnh hành lang gấp khúc vừa ăn vừa xem diễn, xem một lát, tâm tình tốt hơn nhiều, không khỏi bội phục mình chọn Vô Thân và Vô Khâu để giải tỏa tâm tình là quyết định hết sức sáng suốt

Đúng lúc này Tây Tề từ bên ngoài trở lại

Quy luật nghỉ ngơi của Tây Tề tuy khác mọi người trong Chuyển Sinh điện nhưng thường thì thời gian hấn từ ngoài trở về cũng đúng lúc mọi người đang ăn sáng. Liễu San San vẫn còn giữ thói quen không ăn cơm sẽ có hại cho sức khỏe, vì thế vẫn luôn chuẩn bị thức ăn khuya và điểm tâm cho Tây Tề. Chuyện ăn uống đối với Tây Tề có cũng được mà không có cũng không sao, nhưng trải qua việc Liễu San San nhiệt tình biểu đạt lòng biết ơn, vì tránh cho thời gian ngủ bị Liễu San San làm lãng phí, hấn đành cam chịu việc ăn gì đó trước khi ngủ và sau khi đi ra ngoài làm việc về.

Tây Tề theo thói quen đang tính đi về phía phòng bếp, lại thấy Liễu San San từ bên hành lang nhảy ra, ôm một thực hộp, nói với hấn “Tây Tề, điểm tâm của người đây, ta nghĩ người sẽ sớm trở lại nên mang giúp người tới đây”

Vô Thân và Vô Khâu thấy Liễu San San ân cần với Tây Tề hơn cả với Hành Tư, lập tức dừng cãi nhau, chạy tới góp vui

Tây Tề rất không tự nhiên lui ra sau vài bước, vội vàng gật đầu, cầm lấy thực hộp, không nói một lời, vòng qua Liễu San San đi về phòng của mình. Tây Tề luôn lạnh lùng như tòa băng sơn cũng có lúc chạy trốn chết như thế

Nhìn thấy tình cảnh hiểm có như vậy, Vô Thân và Vô Khâu liền nhéo nhau một cái, mà ánh mắt của Liễu San San cứ quét qua quét lại vài lần trên cánh cửa phòng đã đóng chặt của Tây Tề. Hôm nay nàng ân cần với Tây Tề là vì hôm qua nàng đã chọc giận hắn, cho nên muốn tạ tội. Mà thái độ của hắn như thế lại làm cho Liễu San San có cảm giác như mình là mãnh thú hồng thủy tránh không kịp

Vô Thân và Vô Khâu liếc nhìn nhau, không hẹn mà cùng gật đầu: có gian tình. Lập tức vây quanh Liễu San San, hỏi không ngừng.

Liễu San San ngây người nghĩ một hồi, nghi hoặc nói ‘có lẽ là vì ngày hôm qua ta đã khinh bạc hắn’

Vô Thân và Vô Khâu cảm thấy hôm qua Liễu San San chọc cho Tây Tề giận tới mức đá thủng bức tường mà nàng lại lông tóc vô thương thì đúng là kỳ tích. Nhưng sau khi nghe Liễu San San kể lại tình hình ngày hôm qua, nhất là khi nàng nhào lên người Tây Tề, Vô Thân và Vô Khâu suýt chút nữa là trừng rớt cả tròng mắt ra ngoài

“Người...nhào lên người Tây Tề? người không sợ hắn giết người? Người...” Vô Thân chỉ tay vào Liễu San San, không thể nói hết câu, đành buông tay, thần sắc ảo não “điều này sao có thể là thật chứ?”

18. Quyển 1 - Chương 18

Mặc kệ việc này có phải thật hay không thì vẫn có một chuyện khác tuyệt đối là hàng thật giá thật

Phi Dung Quân, nhi tử thứ sáu của Đông Hải Long Vương, người có hôn sự với Tang Cách lại đến âm tào địa phủ. Diêm La Vương trốn tránh sự thật lâu ngày, rốt cuộc cũng không thể trốn tránh được nữa, không cam tâm tình nguyện mà đồng ý.

Đến bữa cơm trưa, toàn bộ âm tào địa phủ đã loan truyền tin này với nhiều phiên bản khác nhau, nghe nói sau khi Diêm La Vương đồng ý, sáng sớm hôm nay Phi Dung Quân đã thông tri cho Đông Hải lập tức đưa lễ hỏi đến, ước chừng đến trưa là sẽ tới Sầm La điện. Mà Diêm La Vương cả ngày hôm qua quảng tất cả công việc cho Tứ đại phán quan, còn mình thì không lộ diện, e là hậm hực không nhẹ

Theo tin tức mà Vô Thân và Vô Khâu tìm hiểu được, Phi Dung có thân phận, có địa vị, tài mao song toàn, là người có danh tiếng và lực hấp dẫn trong số các nam tiên trẻ tuổi. Liễu San San thật không nghĩ ra sao một công tử tao nhã như vậy lại có thể coi trọng Tang Cách nóng tính lại không nói lý. Nhưng trải qua chuyện ngày hôm qua, nàng mới sâu sắc nhận thức được, bề ngoài và bản chất khác nhau một trời một vực

Nhi tử của Đông Hải Long Vương thành thân, tuyệt không thể qua loa, lễ hỏi nhất định sẽ rất phong phú. Khi ăn cơm, Vô Khâu không ngừng rủ rê mọi người tranh thủ lúc nghỉ trưa mà để xem đội ngũ đưa lễ vật của Đông Hải long cung.

Hành Tư đương nhiên khinh thường tham gia, ăn trưa xong liền trở về phòng. Tây Tề thì đi ngủ, Tất Trì

cũng nói mình đã lớn tuổi, không thích náo nhiệt; Tập Thư ban ngày đều vội vàng đến thế gian gây sai lầm hoặc chuẩn bị phạm sai, vì thế chỉ còn lại có Vô Thân, Vô Khâu và Liễu San San. Ba người luôn không có sức kháng cự với sự náo nhiệt, lập tức đi tới Sâm La điện trước để chiếm vị trí tốt.

Nhưng khi Liễu San San vừa khóa cửa đi ra ngoài, Tất Trì đã ăn uống no đủ ngồi trên ghế đột nhiên nói ‘San San, không phải ngươi còn bị Hành Tư Quân cầm tù sao?’

Liễu San San lập tức dừng bước, nàng vẫn không có chuyện gì cần xuất môn nên đã sớm quên việc mình bị cầm tù. Tuy nàng lẩn lộn ở âm tào địa phủ gần một tháng, nhưng vẫn chưa hết thời gian thi hành án, trái lo phải nghĩ, nàng quyết định vẫn không nên chống đối thủ trưởng, trước tiên đi xin phép Hành Tư đã. Vì thế nàng để Vô Thân và Vô Khâu đi trước giữ chỗ, còn mình thì chậm rãi đi về phía phòng Hành Tư.

Liễu San San gần đây hay đến phòng Hành Tư, đã khá quen thuộc hơn nữa Hành Tư vẫn luôn mặc kệ nàng, cũng không có đuổi nàng đi. Cho nên lần này nàng cũng đi vào phòng hẩn y như vào phòng mình, tay đẩy cửa, miệng nói “Hành Tư Quân, ta vào được chứ?”

Kết quả vừa vào cửa, nàng đã hận không biến mất ngay lập tức.

Bình thường Hành Tư có thói quen ăn trưa xong, xem sách một lát rồi mới ngủ, hôm nay hẩn lại đốt cháy giai đoạn, không xem sách mà đi ngủ luôn. Cho nên khi Liễu San San bước vào, Hành Tư đang cởi áo được một nửa, đang im lặng đối diện với nàng

Liễu San San ngậy người một chút, lập tức có phản ứng, vội đưa tay che mặt, phi lễ chó nhìn nhưng tốc độ lại quá nhanh, lực hơi mạnh thành ra giống như nàng đang tự tát mình, đau đến mức tự chửi mình “thật xin lỗi, Hành Tư Quân, ta không phải cố ý”

Liễu San San che kín mặt, không hề nhìn xem Hành Tư phản ứng ra sao, chỉ nghe bên kia có tiếng vật liệu may mặc cọ sát, nghe hẩn lạnh nhạt hỏi “sao vậy?”

Liễu San San đợi cho âm thanh ngừng lại, tưởng là Hành Tư đã mặc áo xong mới thả tay ra, nào ngờ vừa nhìn thấy, nàng lại muốn quay lưng đi. Hành Tư đúng là đã cởi áo khoác, lúc này chỉ mặc trung y, ngồi trên giường, chờ nàng trả lời. Hôm nay hẩn đặc biệt nôn nóng muốn đi ngủ

Liễu San San nhìn không phải mà không nhìn cũng không xong, đầu óc mơ hồ, nhất thời không nhớ nổi mình muốn nói gì, rũ mắt nhìn đôi giày của Hành Tư, nói “Hành Tư Quân hôm nay không đọc sách sao?”

“Hôm nay hơi mệt, muốn nghỉ ngơi trước”, ngữ khí bất đắc dĩ “danh sách đăng ký đặt trên giá ở gian ngoài, người muốn xem thì ra đó mà xem”

Liễu San San da mặt có dây cỡ nào cũng không dám ở lại trong phòng Hành Tư khi hẩn ngủ. Sự hiểu lầm của Hành Tư lại làm cho nàng tỉnh thần, nhớ tới mục đích của mình ‘Hành Tư Quân, ta muốn thương lượng với ngươi việc này’

‘Chuyện gì?’ Hành Tư ngạc nhiên. Liễu San San trù lúc gây chuyện thì bình thường sẽ không tìm hấn “nhất định phải nói lúc này sao?”

Liễu San San thật muốn bỏ chạy nhưng nếu lúc này không nói, đến khi đội ngũ đưa lễ hỏi đi qua thì nàng sẽ không xem nào nhiệt được nữa. Nàng cân nhắc một lát, cảm thấy dù sao nhìn cũng đã nhìn rồi, xấu hổ cũng đã xấu hổ rồi, cứ như vậy mà đi thì lỗ quá, vì thế cố lấy dũng khí, nói ra mục đích của mình.

Hành Tư nghe xong vẫn không lên tiếng, Liễu San San lại vội vàng liệt kê một đống thứ như gần đây nàng rất tuân kỷ thủ pháp, tiết kiệm siêng năng, tôn lão yêu ấu...cũng hàm súc ám chỉ cho Hành Tư thấy nàng chăm chỉ làm việc thế nào, nếu còn cấm túc nàng thì đó là hành vi vô cùng vô sỉ

Liễu San San lời lẽ chính nghĩa, cảm thấy nàng nói nhiều như vậy, hẳn Hành Tư sẽ không còn lý do để tiếp tục cấm túc nàng. Hành Tư lại lạnh nhạt liếc nàng một cái, chậm rãi nói “không phải hôm qua người đã ra ngoài sao?”

Liễu San San lập tức sụp đổ. Đúng vậy, hôm qua nàng đã ra ngoài. Nàng vậy mà đã ra ngoài vào hôm qua. Liễu San San sững sờ, không tìm được lý do thoái thác. Hôm qua nàng nóng lòng né tránh Tây Tề, đâu còn nghĩ tới chuyện mình bị cấm túc, hai tên vương bát đản Vô Thân, Vô Khâu cũng không nhắc nhở nàng, có lẽ muốn nhìn nàng bị chê cười.

Liễu San San sững sốt một lúc lâu, đã chuẩn bị tâm lý tiếp tục bị phạt, lại nghe Hành Tư nói “phạm sai, không phạt nghiêm túc thì sao mà nhớ kỹ được”

Quả nhiên, nàng không thể trông cậy

“Có điều trong khoảng thời gian này người biểu hiện không tệ lắm, cũng đã gần qua một tháng, nếu người muốn ra ngoài cũng được, còn mấy ngày chịu phạt còn lại, người dùng bổng lộc tháng sau mà đổi đi, thế nào?”

Dùng bổng lộc tháng sau để đổi? cái này khác nào nộp tiền bảo lãnh. Nhưng Liễu San San mới đến âm tào địa phủ đã bị phạt bổng lộc, tay còn chưa chạm qua tiền, người không một xu cũng trải qua rất dễ chịu vì thế cũng không có ham muốn gì với tiền tài, vung tay đáp “không thành vấn đề”

Hai bên cùng viên mãn đạt thành hiệp nghị

Có được tự do, Liễu San San liền vui sướng như điên chạy ra đại môn Sâm La điện.

Đội ngũ đưa lễ hỏi còn chưa tới, đám đông vây xem nào nhiệt đã đông như kiến, Liễu San San chen mãi cũng không thể đi vào, cuối cùng vẫn là nhờ Vô Khâu nhìn thấy, dùng pháp thuật đưa nàng vào. Vừa đứng vững đã thấy một đội nhân mã từ xa đi tới, thanh thế vô cùng lớn, đám đông lập tức hạ thấp thanh âm, tập trung nhìn

Liều San San vốn đã chuẩn bị tâm lý nhìn xem cá tôm của trưởng thành có bộ dạng gì hoặc là một đám người mặc áo màu xanh biển chói mắt, nhưng tới gần mới phát hiện cả một đám người mặc nhiều màu, nam tuấn nữ xinh, tư thái phong tình, khiến đám đông nhìn có chút si ngốc. Trận thế này nhìn liền biết không phải là tiểu binh tiểu tốt, có thể thấy được Đông Hải Long Vương rất coi trọng mối hôn sự này.

Lúc này Diêm La Vương và Tứ đại Phán Quan đã đứng chờ trước đại môn Sâm La điện, Tang Cách về mặt tỏa sáng đứng cạnh Phi Dung, ánh mắt của nàng dính vào đội ngũ đưa lễ còn ánh mắt của Phi Dung thì dính trên người nàng, hoàn toàn không phát hiện Liều San San đứng cách bọn họ không xa. Tình cảnh này khiến Liều San San rất cuộc không yên lòng chuyên tâm xem náo nhiệt

Đội ngũ đưa lễ chậm rãi đi tới trước đại môn Sâm La điện liền ngừng lại, thị vệ dẫn đầu tiến lên thực hiện các nghi lễ phiền phức với Diêm La Vương và Phi Dung, sau đó vung tay cho lễ quan mang danh mục quà tặng thật dày đưa lên, nói mấy lời khách sáo rồi bắt đầu hắng giọng đọc “giường san hô khảm bát bảo minh châu một cái; một cây mã nã cao chín thước, một đôi ly long châu, một đôi ngọc như ý; một đôi bình trăm năm hảo hợp sứ men xanh; hai trăm thất giao tiêu nhiều màu; hai trăm thất gấm ngẫu ti vân”

Hắn đọc tới đâu, đội ngũ liền dâng lễ vật lên tới đó

Vì để Diêm La Vương xem qua rồi mới mang vào, vì thế mỗi kiện lễ hỏi đều được mở ra, mà mỗi lần như thế lại khiến đám đông trầm trồ khen ngợi.

Mấy thứ trên bảo này, Liều San San chưa từng nghe nói qua chứ đừng nói là thấy, nghe tên cũng cảm thấy hoa lệ đến đầu óc choáng váng. Nàng âm thầm ghi nhớ từng món một, tinh thần si ngốc, chỉ có ánh mắt lóe sáng mỗi khi nhìn thấy một kiện lễ vật được bày ra

“Sáu mươi hộp Đông Hải long não hương; sáu mươi bình trường thọ quy ngư cao; sáu mươi đấu giao nhân châu; sáu mươi đấu dạ minh châu”

Vì Đông Hải đưa đến toàn trân bảo quý hiếm, không ít thứ người ở địa phủ chưa từng thấy qua, ai nấy đều trợn mắt há mồm.

Mất thấy danh mục lễ vật vẫn còn dài, lễ quan đã uống hai lần trà cho nhuận hầu, Liều San San hết nhịn lại nhịn, rốt cuộc cũng nghe có người hâm mộ Tang Cách mệnh tốt, tìm được lang quân tâm đầu ý hợp còn môn đăng hộ đối, người hữu tình rốt cuộc đã thành thân thuộc...

“Cái gì mà hữu tình thành thân thuộc, vốn là kẻ có tiền thành thân thuộc ah”

Vô Thân nắm lấy tay Liều San San “ta có thể hiểu tâm tình của ngươi nhưng đánh ta cũng không thể giải quyết vấn đề, đánh ta bị thương, ngươi còn phải bồi thường tiền thuốc men đó”

Làm một tiểu tạp dịch nghèo khó, ba chữ tiền thuốc men liền như ma chú, lập tức làm Liều San San thu móng vuốt lại nhưng sự chênh lệch giàu nghèo làm cho nàng thấy bất bình vô cùng “ta muốn có tiền, ta muốn làm kẻ có tiền”

Nghĩ tới đây, Liễu San San mới nhớ ra chẳng những tháng này nàng không có bổng lộc mà bổng lộc tháng sau cũng bị trừ để làm tiền bảo lãnh, nàng còn phải làm kẻ nghèo ít nhất hai tháng, trừ phi trên trời rơi xuống một núi vàng, nếu không sao nàng có thể trở thành người có tiền. Vì thế lúc này Liễu San San lại cảm thấy hiệp nghị lúc trước rất không bình đẳng.

Vô Thân và Vô Khâu nghe nàng nói vậy cũng vô cùng bất đắc dĩ, nhìn nhìn Liễu San San, nói lời thắm thía “hồn phách đầu thai không thể mang theo thứ gì, cho dù người có tiền thì âm tào địa phủ chúng ta dùng đều là mình tẻ, dương gian các người dám dùng sao? hơn nữa bổng lộc một tháng của người là năm ngàn lượng, làm cả năm mới được sáu vạn lượng, ngay cả cái chân giường san hô kia cũng không mua được, tội gì ảo tưởng để tự làm khó mình”

Nội tâm của Liễu San San sụp đổ ầm ầm

Lúc này, tiết mục trưng bày lễ vật cũng kết thúc, kiện lễ vật cuối cùng được trình lên là một cái hộp bằng gỗ mun đen dài, trang sức hoa lệ mà không mất khí phách. Mọi người đang đoán là đưa châu báu trang sức gì đó cho Tang Cách, đã nghe lễ quan hô lên “một cái roi băng thiên lng cân thất bảo ô kim”

Chung quanh nhất thời an tĩnh lại

Liễu San San vừa phục hồi tinh thần, lại thấy Phi Dung cười ôn nhu nói với Tang Cách ‘biết người thích dùng roi, đây là ta cố ý dùng vật liệu tốt nhất nhờ công tượng tốt nhất tạo ra’

Tang Cách cảm động đến rối tinh rối mù, hai mắt ngấn lệ nhìn Phi Dung, Phi Dung cũng không e dè mà thâm tình nhìn nàng, khiến sắc mặt Diêm La Vương bầm tím như gan heo.

Người bên ngoài nghe Phi Dung nói xong liền nuốt nước miếng ầm ầm, Tang Cách đã có khuynh hướng bạo lực còn được trang bị vũ khí cường hãn như thế... nghĩ tới mà rùng mình

Thôi Ngọc vẫn duy trì vẻ mặt bình tĩnh, dùng nắm tay che miệng, nói khẽ với Diêm La Vương “Diêm La Vương, ta thấy vẫn nên gả Tang Cách sớm đi, người ở địa phủ vốn ít, lại đi dưỡng thương nữa thì không còn ai làm việc ah”

Diêm La Vương chỉ biết câm nín.

Tin Tang Cách có vũ khí mới với tính sát thương lớn đã nhanh chóng lan truyền khắp âm tào địa phủ. Ai nấy đều lo sợ mình sẽ trở thành người Tang Cách dùng để thử vũ khí mới, mà người cảm thấy bị thương nhất chính là Liễu San San.

Tang Cách nhận lấy vũ khí rồi đưa mắt nhìn chung quanh, nhìn thấy Liễu San San, hai mắt liền sáng lên khiến Liễu San San sợ tới mức hít khí lạnh, may mà lúc này Vô Thân và Vô Khâu có chút nghĩa khí, nhanh như chớp đưa nàng trở về Chuyển Sinh điện

Trên đường chạy trốn còn mơ hồ nghe sau lưng vang lên tiếng Tang Cách hô to “đừng chạy”

Về tới Chuyển Sinh điện, ba người đều thở phào như trút được gánh nặng, ngồi phịch ngay cửa

Liều San San thở phào nhẹ nhõm ‘may mà chạy trốn mau, nếu không ta chắc chắn sẽ bị cô nàng cuồng kết hôn kia dùng để thử roi’

Vô Khâu vừa thở vừa oán trách nàng ‘chắc chắn là do một thân váy đỏ của người, ăn mặc chói mắt như vậy làm gì? sợ Tang Cách không nhìn thấy người sao?’

Liều San San thật vô tội “ta không thể rửa sạch trang điểm, dù mặc quần áo gì cũng chói mắt như thế”

Vô Khâu ngẫm lại thấy cũng đúng, hừ một tiếng. Vô Thân thì cao thấp đánh giá nàng “không mặc xiêm y như thế, có lẽ mặt của người cũng không có gì nổi bật”

Liều San San lập tức phóng một cước, chỉ hận trong tay mình không có dao

Vô Thân thoải mái né tránh, lạnh nhạt nói “có khí lực đá ta, chi bằng mau nghĩ cách trốn Tang Cách thế nào, người cho là người tránh được hôm nay thì nàng sẽ không tìm người để thử roi sao?”

Liều San San ngồi phịch xuống ván cửa, hoàn toàn suy sụp, Vô Thân và Vô Khâu liền lôi nàng đến hành lang gấp khúc ở hậu viện.

Đến lúc lên đèn, Vô Thân và Vô Khâu đã xong việc quay trở lại, kinh ngạc phát hiện Liều San San vẫn duy trì tư thế buổi chiều bị bọn họ lôi tới hành lang gấp khúc. Liều San San không ồn ào gây sự thì là phóng dao, cư nhiên có thể duy trì một tư thế cả buổi chiều mà không nhúc nhích?

Vô Khâu nhìn biểu tình bí hiểm của Liều San San, bật thốt “nàng...bị trúng tà?”

Vô Thân tuy nghĩ không khác gì hắc, thậm chí còn nghĩ xa hơn ‘nếu nàng từ trưa tới giờ vẫn ở yên đây không nhúc nhích...’

Vô Khâu liền hiểu ý của hắc ‘nghĩa là nàng không có đến phòng bếp’

“Cho nên, cơm chiều hôm nay...”

Bọn họ vì nghĩ tới bữa cơm chiều mới có tinh thần làm việc, nào ngờ Liều San San lại không nấu cơm chiều đã khiến bọn họ không có tâm tình thừa dịp nàng “trúng tà” mà đùa giỡn

Cả hai liền chia nhau ngồi xuống cạnh Liễu San San, thử hỏi “San San...”

Liễu San San không quan tâm.

“... Còn sống không?”

Liễu San San vẫn không nhúc nhích, chỉ phát ra mấy tiếng hừ hừ

Vô Thân liền lo lắng chột chột nàng ‘không phải bị người ta điểm huyết chứ? Tang Cách lén đến đây?’

Vừa nghe tới hai từ Tang Cách, Liễu San San nhảy dựng lên như bị kim đâm, kết quả liền té xuống “ô, chân của ta”

Vô Thân và Vô Khâu bị phản ứng của nàng sợ không ít, vội chế trụ nàng lại ‘chân của ngươi sao vậy?’ Nếu có người lén vào Chuyển Sinh điện làm gì nàng, bọn họ thân là hộ vệ của Chuyển Sinh điện khó tránh khỏi tội thất trách

Liễu San San hữu khí vô lực nói ‘ngồi lâu quá nên tê’

Ngay lập tức nàng bị bỏ mặt

Liễu San San ngồi dưới đất, ôm chân, bất mãn la lên ‘các ngươi sao lại như vậy?’

Thực ra nếu không vì bữa cơm chiều, có lẽ nàng đã bị quăng ra khỏi Chuyển Sinh điện

Vô Thân vô cùng lo lắng cho bao tử của mình nhưng hắn cũng rất thông minh mà uyển chuyển nói “sao ngươi lại sầu mi khổ kiếm ngồi đây cả buổi chiều như thế?”

Vô Thân cũng tiến lại gần “đúng vậy, có câu chuyện không vui đừng để trong lòng, nói ra cho chúng ta vui vẻ một chút đi”

Vô Thân, ngươi có còn muốn ăn cơm chiều không?

Vô Thân đã quen với việc Vô Khâu thường xuyên phát điên, lại kinh ngạc phát hiện Liễu San San không có phản ứng mạnh như mọi khi. Hai người ngạc nhiên nhìn nhau, lại nghe Liễu San San vừa xoa chân, vừa ủ rũ nói ‘ta tự hỏi nhân sinh’

Vô Thân không chút do dự lôi kéo Liễu San San đến phòng bếp “ngươi hiện là quý chứ không phải người, không nhân sinh gì để suy nghĩ, chờ ngươi chuyển thể đầu thai rồi hãy suy nghĩ cũng chưa muộn, giờ đi nấu

cơm đi”

Liều San San lại ôm chặt lấy cây cột, không chịu buông tay “bây giờ không nghĩ ra đáp án thì ta sẽ không có cơ hội đi đầu thai”

Vô Thân và Vô Khâu làm tất cả cũng vì bữa cơm chiều, hẳn nài hỏi xem Liều San San đang nghĩ gì

Thì ra vũ khí mới của Tang Cách làm nàng cảm thấy nguy hiểm tăng cao, nàng là người cuối cùng khiến Tang Cách không vừa mắt, một ngày trước còn bị nàng ta khi dễ cho nên Liều San San muốn tìm cách tự bảo vệ mình, nếu không khi không có Hành Tư ở cạnh, nàng đành trơ mắt nhìn Tang Cách giết mình sao?

Vô Thân nghe xong liền hỏi ‘vậy người đã nghĩ ra cách gì chưa?’

” Còn không có ”

Nghĩ ra cách mới lạ, Vô Khâu lực bắt tòng tâm buông tay “tuy bản lĩnh của Tang Cách ở âm tào địa phủ chỉ là trung đẳng nhưng nếu để giết người thì đúng là giết gà lại dùng đến dao mổ trâu, hơn nữa người vừa không biết pháp thuật vừa không có vũ khí”

Không đợi hắn nói xong, hai mắt của Liều San San lập tức tỏa sáng “đúng vậy. Vũ khí. Sao ta lại không nghĩ tới dùng vũ khí phòng thân chứ?”

19. Quyển 1 - Chương 19

Vô Khâu vô cùng hối hận vì mình đã tiện miệng khi nói ra chuyện này

Điều duy nhất bọn họ thấy may mắn là đã quyết đoán bắt Liều San San đi nấu cơm chiều trước, nếu không vừa đói bụng vừa bị nàng ép buộc, không chết cũng sẽ điên vì tức. Ăn uống no đủ, Vô Thân và Vô Khâu mới thực hiện điều kiện bọn họ đã hứa để Liều San San chấp nhận đi nấu cơm, đó chính là nghiên cứu xem vũ khí nào thích hợp để nàng bỏ chạy giữ lấy mạng.

Xét thấy Liều San San chỉ là một tiểu dân chúng không biết tới cái gọi là đao quang kiếm ảnh, hiểu biết đối với vũ khí cũng giống như nhận thức của Tập Thư đối với thể gian, Vô Khâu liền hào phóng giảng giải kiến thức về vũ khí của mình. Đương nhiên giảng giải chỉ là cố, nhân cơ hội này để khoe khoang mới là chính. Tiếc là đồ tốt cũng phải có người nghe hiểu thì mới có giá trị

Liều San San mờ mịt nhìn đồ vật dài ước chừng một gang tay trong tay Vô Khâu ‘gậy sắt này để làm gì?’

Vô Khâu nghiêng rằng ‘đây không phải là gậy sắt, là vũ khí của ta’

“Dùng như thế nào? đánh vào mặt đối phương sao?”

Vô Khâu kiểm chế hết sức mới không dùng vũ khí của hắn mà đánh vào mặt Liễu San San

Vô Thân nhìn vật trong tay mình, có dự cảm không lành.

Quả nhiên đã nghe Liễu San San hỏi “Vô Thân, cái đĩa ăn lớn bằng sắt này là vũ khí của người sao? ta cứ tưởng Ngưu Đầu Mã Diện dùng vũ khí giống nhau chứ, vũ khí của người so với Vô Khâu uy dũng hơn nha”

Đĩa ăn lớn bằng sắt? Vô Thân cảm giác bản thân và vũ khí của mình bị vũ nhục, lập tức nhảy dựng lên ‘cái gì mà đĩa ăn lớn? người nhớ cho ta, cái này gọi là cương thiết xoa, cương thiết xoa, nhớ chưa?’

Liễu San San cảm thấy Vô Thân đột nhiên phát điên là không nói đạo lý “cương thiết xoa với đại thiết xoa có gì khác nhau đâu?”

Sau khi được phổ cập kiến thức và mục sở thị vũ khí mà Liễu San San vẫn có thể bình an vô sự, có thể nói tính nhẫn nại của Vô Thân và Vô Khâu đã tăng tiến vượt bậc

Màn đêm buông xuống, dưới ánh đèn mờ ảo làm cho âm tào địa phủ trở nên thần bí khó lường

Hôm nay Tập Thư lại bị lạc đường ở thế gian nên về trễ, lại bị Lục Kiên mắng cũng bỏ lỡ bữa cơm chiều, ỉu xiu ôm bụng đói đi đến hậu viện, thầm mong Liễu San San cũng để dành thức ăn cho hắn như vẫn thường làm vậy với Tây Tề. Đi được vài bước, hắn đột nhiên nghe phía trước có tiếng động lớn

Trong đình viện vốn khoáng đạt lúc này chất đầy các loại binh khí, đao thương cô bồng...đều có đủ, ở giữa còn có gạch đá vỡ vụn, có lẽ do mái hiên bị làm hỏng. Liễu San San đứng giữa đông hỗn độn, mặt dày mày dạn túm lấy ống tay áo của Hành Tư, trốn sau lưng hắn còn Vô Thân và Vô Khâu thì núp phía sau nàng, đối diện bọn họ là Tây Tề với vẻ mặt băng sương thường ngày. Mà bối cảnh trung tâm chính là phòng của Tây Tề bị chọc thủng một lỗ lớn

Trường hợp quý dị hiếm thấy như thế, Tập Thư không thể hiểu nổi, quay đầu thấy Tất Trì thành thoi rũ tay áo đứng cách mình vài bước, vẻ mặt xem náo nhiệt, cảm thán “haizz, đã lâu rồi Chuyển Sinh điện không có náo nhiệt như vậy”

Tập Thư bị không khí khẩn trương cuốn hút, nhẹ bước đến cạnh Tất Trì, nhỏ giọng hỏi thăm tình hình

“San San hôm nay đột nhiên muốn nghiên cứu binh khí, Vô Thân và Vô Khâu cùng nàng ở đình viện náo loạn, phá hư không ít thứ nhưng vẫn chưa tìm được đồ vừa tay, không có cách nào, Vô Thân đành đưa lưu tinh chùy cho nàng. Hôm qua Tây Tề phá vỡ bức tường phía sau phòng hắn, Hành Tư Quân đã bắt hắn phải tu sửa lại lại, tối hôm qua hắn làm cả đêm, hôm nay đang ngủ bù, nào ngờ San San không khống chế tốt lực đạo và phương hướng, mà lưu tinh chùy kia lại có pháp thuật, nhắm thẳng bức tường trước phòng Tây Tề mà tới. Sau đó...chính là như bây giờ”

Tuy lần này là vô tình nhưng Tập Thư vẫn vô cùng ngưỡng mộ Liễu San San đã có gan khiêu chiến Tây Tề

Thấy cục diện bế tắc vẫn tiếp tục bị giằng co, Hành Tư rốt cuộc cũng nói với Tây Tề ‘cho người hai lựa chọn. Một, tiếp tục đứng yên ở đây; hai là để Vô Thân và Vô Khâu tu sửa bức tường, còn người có thể đi ngủ, đêm nay cũng không cần phải đi làm, mọi việc để Vô Thân và Vô Khâu làm thay người’

Vô Thân và Vô Khâu lập tức bắt mẫn hô lên “vì sao hai chúng ta vừa phải sửa tường lại phải làm việc thay? Liễu San San cũng có phần mà”

Hành Tư quay đầu nhìn bọn họ “vậy các người thấy nàng có thể sửa tường hay làm việc thay Tây Tề?”

Vô Thân và Vô Khâu lập tức ngậm miệng

Bị điểm danh, Liễu San San chỉ có thể im lặng nuốt nước miếng

Tây Tề vẫn mặt lạnh án binh bất động, nhìn Liễu San San vẻ mặt kinh hồn táng đảm núp sau Hành Tư nhìn hẩn, mái tóc có chút hỗn loạn, trên mặt dính đầy bụi, bộ dáng đáng thương giống như vừa rồi lưu tình chùy không phải đánh trúng bức tường phòng hẩn mà là đánh trúng nàng. Hẩn không nói một lời, xoay người bước đi

Núi băng đã đi, không khí nhất thời ôn dịu hẩn.

Thân là thủ phạm kiêm đồng phạm, Vô Thân và Vô Khâu chỉ có thể nhận mệnh làm việc

Hành Tư trầm mặc chờ Liễu San San cúi đầu nhận tội

Tuy khả năng khống chế vũ khí của Liễu San San làm người ta không dám khen tặng nhưng vẫn có chút bản lĩnh nhìn sắc mặt người, lập tức thành thật khai báo mọi lỗi lầm, cuối cùng không quên cam đoan “ta nhờ bọn họ tìm vũ khí giúp ta là để tự bảo vệ mình” ai biết suýt chút nữa thì biến thành tự sát chứ.

Nghĩ tới Liễu San San bị Tang Cách đuổi đánh, cho thấy động cơ phạm tội cũng có chút thuyết phục, Hành Tư nhìn đồng binh khí đủ hình thù, bất đắc dĩ nói ‘dùng đao kiếm là có thể phòng thân sao?’

Đây cũng chính là điều mà Liễu San San đang buồn bực. Nàng cần nhanh chóng có vũ khí phòng thân mà mấy loại đao kiếm này, không học vài năm thì không thể khống chế tốt, còn khiến mình gặp nguy hiểm. Lại không ngờ hai tên bệnh thần kinh Vô Thân và Vô Khâu lại lấy cớ mà cướp đến một đồng đồ kỳ lạ đến nhằm thể hiện bọn họ kiến thức uyên bác. Cho nên việc này là bọn họ tự làm tự chịu

Vô Thân và Vô Khâu thu thập tàn cục đến bụi bay mù mịt, Tất Trì liền dẫn Tập Thư đến phòng bếp tìm đồ ăn, Hành Tư cũng xoay người đi về phòng của mình

Liều San San không dám chuồn đi cũng không đợi Hành Tư xử lý nàng thế nào, thành thật đi sau hần

Hành Tư vào phòng, thấy Liều San San đi theo cũng không để ý, ngồi xuống bên bàn, rót một chén trà rồi xem công văn

Liều San San đợi hồi lâu vẫn không thấy Hành Tư xử lý nàng thế nào, có chút không kiên nhẫn gọi “Hành Tư Quân?”

Hành Tư buông công văn trong tay, ngược mắt nhìn nàng

“Người...không phạt ta sao?”

Thói quen thật đáng sợ. Tỷ như Hành Tư đã quen với việc Liều San San da mặt dày vẫn hay lượn trong phòng hần, mà hần luôn giúp nàng thu dọn cục diện rối rắm. Tỷ như Liều San San quen bị phạt cấm túc và trừ lương, nay đột nhiên được tha lại cảm thấy không quen và bất an

Hành Tư im lặng một lát, cúi đầu, tiếp tục xem công văn “lần này cho qua”

Liều San San vô cùng bất ngờ. Hành Tư tuy bình thường luôn mặc kệ hành vi và thái độ của mọi người trong Chuyển Sinh điện nhưng nên giữ quy củ thì vẫn phải giữ, nếu không sẽ phạt không nương tay. Lần này nàng xúi giục đồng nghiệp phạm tội, hủy hoại tài sản chung lại phá hư quan hệ đồng nghiệp, ba tội lớn như vậy mà cứ thế được cho qua? Chẳng lẽ tân quan đã qua những ngày đầu nhận việc nên không còn tính toán chi li như trước, cho nên nàng không bị cấm túc cũng không cần dùng bổng lộc làm tiền bảo lãnh?

Liều San San còn đang mừng thầm, Hành Tư đã nhàn nhã nói ‘dù sao phạt người cũng chỉ là cấm túc và bổng lộc’ ngụ ý là không phạt nàng vì không có tính khiêu chiến cũng chẳng có ý nghĩa

Nội tâm của Liều San San bị băng liệt lần nữa. Nhưng cảm giác tâm tình của Hành Tư hôm nay rất tốt, nàng đột nhiên linh quang chợt lóe, trong đầu toát ra một ý niệm

Hành Tư chăm chú xem công văn, thuận tay cầm chén trà lên uống mới phát hiện ra cái chén trống không, liền đặt xuống, đang muốn tự rót thì Liều San San đã nhanh chóng tiến lên, châm đầy ly cho hần, tươi cười như hoa nở “Hành Tư Quân, ngài uống trà”

Hành Tư cảm giác huyết thái dương co rút, mỗi khi Liều San San bày ra thái độ ân cần như thế, chắc chắn là có chuyện

“Lại có chuyện gì?”

Liều San San cũng không khách khí, đặt bình trà xuống, da mặt dày đi qua, nói “Hành Tư Quân, ta ở âm tào địa phủ thể đơn lực bạc lại chẳng có tiềm chất quân sự võ công, người thương tình mà cho ta bùa hộ

mệnh gì đó để phòng thân được không?” Căn cứ vào tin vĩa hè nàng tích góp được nhiều năm khi còn sống, thần tiên luôn có nhiều pháp khí, tùy tiện lấy ra một cái cũng có thể hô phong hoán vũ, Hành Tư bản lĩnh cao như vậy, chắc chắn làm một cái bùa hộ mệnh sẽ không tốn nhiều sức

Hành Tư lại liếc mắt nhìn nàng, lắc đầu nói “ta không có”

Không có? Sao có thể không có? Liễu San San bắt khả tư nghị, mở to mắt nhìn Hành Tư

Hành Tư thần nhiên nói “trên người ta chưa bao giờ mang theo thứ gì”

Hành Tư cường hãn, chưa từng thấy hần dùng qua vũ khí gì, mang theo mấy loại bùa hộ mệnh này nọ sẽ hạ thấp giá trị bản thân hần, hơn nữa bản thân hần chính là bùa hộ mệnh trấn trạch từ tà, cần gì phải mang thêm này nọ. Tiếc là nàng lại không thể mang theo lá bùa này bên người

Liễu San San vẫn không từ bỏ ý định “Hành Tư Quân, người lợi hại như vậy, dù không có cũng có thể biến ra một cái mà, nếu không ta gặp chuyện gì cũng sẽ làm phiền tới người”

Ý của nàng là nếu người ra ngoài thì ta rất dễ xảy ra chuyện nhưng nàng không dám hi vọng quá mức, có điều chắc câu gặp chuyện gì cũng sẽ làm phiền tới người đã có tác dụng, cho nên Hành Tư mới gật đầu nói ‘người có trang sức gì hay mang trên người không? tỷ như vòng tay, vòng cổ...’

Theo phong tục thế gian, dù là nữ nhi nhà bình thường cũng có vài món trang sức như trâm cài, vòng tay...nhưng Liễu gia vốn cửa nhỏ nhà nghèo, sau khi cha mẹ qua đời, Liễu San San lại ăn nhờ ở đậu trong nhà đại ca còn bị tẩu tử khó dễ đủ chuyện, đủ ăn có mặc đã không dễ dàng nói gì đến châu báu trang sức.

Nghĩ tới chuyện cũ, Liễu San San có chút thương cảm, cúi đầu, buồn buồn đáp “không có”

Nhìn vẻ mặt ảm đạm của nàng, Hành Tư cũng đoán được nguyên do, suy nghĩ một lát liền vươn tay giữa không trung, khi mở ra, trong lòng bàn tay đã có một chuỗi hạt bằng ngọc bích óng ánh trong suốt

Gần đây Liễu San San đã nhìn thấy nhiều thứ quý hiếm nhưng tình cảnh này vẫn khiến nàng ngây ngốc, lấp bắp hỏi “cái này...không phải...?”

Hành Tư thần nhiên nói ‘vẫn để trong tấm cung của ta, cũng không cần dùng tới, tạm thời cho người’

Liễu San San càng nghe càng ngây ngốc. Chỗ của Hành Tư ở âm tào địa phủ chỉ có thể gọi là phòng ngủ, như vậy tấm cung mà hần nói đương nhiên là ở thiên cung. Nói cách khác, vừa rồi hần chỉ vươn tay ra một cái, chuỗi hạt kia đã nháy mắt vượt qua tam giới thiên đình, nhân gian, địa phủ. Loại sự tình này làm cho phàm phu tục tử muốn chuyển đồ vật gì đều phải dựa vào vận động tay chân như nàng có chút khó tiếp thu.

Hành Tư lại không để ý tới nàng, vừa nhìn chuỗi hạt trong lòng bàn tay, miệng bắt đầu lẩm bẩm. Nháy mắt đã thấy lục quang nhu hòa dần hiện ra, bao phủ trên chuỗi hạt. Khi hắn dừng lại, hào quang cũng đã dung hòa vào chuỗi hạt, kim quang lóe lên một cái rồi khôi phục như bình thường.

Lúc này, Liễu San San gần như đã đánh mất khả năng nói, chỉ biết nghẹn họng trân trối nhìn Hành Tư đưa chuỗi hạt cho nàng, còn nàng thì ngây ngốc tiếp nhận

“Ta đã thêm bùa chú hộ thân vào chuỗi hạt, có thể thay người chặn những tai họa bình thường, nếu nó không ngăn được, ta sẽ biết”

Buổi tối, Liễu San San nằm trên giường nhìn chuỗi hạt đến ngây ngốc, tâm trạng cực kỳ hưng phấn. Tuy hiện tại thấy chuỗi ngọc không có gì đặc biệt nhưng nàng hoàn toàn không nghi ngờ thực lực của Hành Tư, cũng tin chắc chuỗi ngọc này có thể gặp thần giết thần, thấy quỷ giết quỷ, có thể đảm bảo nàng an toàn ở âm tào địa phủ, không phải lo lắng bất an nữa.

Nhìn tới nhìn lui, nàng vẫn không thấy buồn ngủ, trong lúc vô ý phát hiện có hai viên ngọc ở giữa khác với những viên khác, dường như ở giữa có khắc chữ. Nàng tò mò đưa chuỗi ngọc đến gần ngọn đèn, híp mắt nhìn cẩn thận nhưng chữ kia quá nhỏ, phải nhìn thật lâu mới thấy trên mỗi một hạt châu viết chữ Hành và Tư

Liễu San San ngây người, tức giận. Không cần nhỏ mọn vậy chứ? nhà hắn đâu có thiếu tiền, thế mà cho nàng cái bùa hộ mạng cũng khắc tên mình lên, chẳng lẽ sợ không xác nhận chủ quyền rồi sau này bị nàng lấy luôn hay sao? cùng lắm thì tới lúc nàng đi đầu thai sẽ trả lại cho hắn mà.

Tuy vì kích động mà đi ngủ rất trễ nhưng sáng hôm sau Liễu San San vẫn dậy rất sớm, tinh thần cũng rất tốt. Tang Cách nhận được nhiều lễ vật trân quý của Đông Hải long cung cũng chỉ hưng phấn vài ngày mà nàng chỉ nhận được một cái bùa hộ mệnh nho nhỏ từ Hành Tư đã hưng phấn như uống máu gà, có thể thấy được nàng là một bá tánh bình dân cực kỳ dễ thỏa mãn

Căn cứ vào mỹ đức không có bản lãnh thì nên khiêm tốn làm người nên Liễu San San không nói cho mọi người biết Hành Tư đã cho nàng một cái bùa hộ mệnh, bình thường nàng thế nào thì vẫn thế ấy, chỉ là thỉnh thoảng lại thò tay vào ống tay áo, kiểm tra chuỗi ngọc mát lạnh kia. Theo lời Hành Tư thì chuỗi ngọc này có thể giúp nàng ngăn phiền toái, nếu không ngăn được thì hắn sẽ biết, nói cách khác là hắn sẽ lập tức có mặt để giúp nàng thu phục phiền toái. Vì thế chuỗi ngọc này không chỉ là bùa hộ mạng, còn là thiết bị báo động cao cấp. Vì thế mỗi khi Liễu San San sờ chuỗi ngọc, trong lòng luôn cảm thấy cao hứng.

Mấy ngày nay, quỷ hồn mới được đưa đến Chuyển Sinh điện không nhiều, nhất là hôm nay, chỉ hai, ba canh giờ đã đưa những quỷ hồn cần đầu thai đi hết. Có lẽ dương gian gần đây là thái bình thịnh thế.

Sau giữa trưa, thời tiết rất tốt, Liễu San San không có việc gì lại lười đi tới đi lui liền lấy một chiếc ghế nhỏ ngồi tán gẫu với Vô Thân và Vô Khâu đánh canh giữ trước đại môn Chuyển Sinh điện. Chốc lát sau Tâu Thư cũng chạy tới, trong lòng còn có một đồng cuộn da dê

Tập Thư đi đến trước mặt Liễu San San, có chút sợ hãi nhìn nàng bộ dáng đại gia ngồi gác chân lên ghế

“San San, người...có thể giúp ta một việc không?”

Từ sau sự kiện đông cung đồ, Tập Thư bị Liễu San San truy đánh thảm thiết, hắn liền có chút sợ hãi nàng, tuy biết tiểu tốt như nàng không có khả năng gây thương tổn cho hắn, chỉ là lớn lối hù dọa mà thôi. Có điều rất nhiều thời điểm, phô trương thanh thế cũng có thể hù dọa người. Cho nên gặp được Tập Thư tuy có chút bản lãnh nhưng không có chút kiến thức về thế sự, Liễu San San liền cũng có vẻ khí thế hắn

Liễu San San vẫn luôn tự nhận mình là tiểu tốt, khó gặp được một người dùng ngữ khí cẩn thận như vậy nói chuyện với mình, đương nhiên trong lòng rất sáng khoái, hơn nữa nàng cũng đối đãi với Tập Thư như đệ đệ, chẳng qua lần trước bị chuyện đông cung đồ kích thích mới hung ác như vậy, khí thế ngất trời vô ngữ nói “ chỉ cần chuyện ta có thể làm thì có gì mà không được”

Thực ra chuyện nàng có thể làm ở âm tào địa phủ không nhiều lắm. Cho nên khi nhìn thấy Tập Thư cao hứng phấn chấn chạy đến cạnh nàng, ngón tay tùy ý vung lên, một cái ghế nhỏ liền từ trên không trung rơi xuống bên người nàng, sau đó Tập Thư ngồi xuống. Khí thế của Liễu San San vừa lên được một chút đã tan biến không còn tăm hơi. Nàng đúng là phế vật, phế vật....

Tập Thư bị thần sắc của Liễu San San làm hoảng sợ, cẩn thận chọt nàng một cái “San San?”

Liễu San San hoàn hồn, bị mấy cuộn da dê trong tay Tập Thư hấp dẫn “người ôm cái gì vậy?”

Vô Thân và Vô Khâu cũng hiếu kỳ tiến lại gần

Tập Thư lấy một cuộn đưa cho Liễu San San xem “đây là bản đồ”

Thì ra Tập Thư ở dương gian thường xuyên đi lạc khiến Lục Kiên giận sôi người, hắn là người tiến cử mà Tập Thư lại ngốc như vậy, hại hắn bị Vực Thông, Cừ Mạc cười nhạo không ngừng nhưng dùng lời nói và hướng dẫn cụ thể cũng không thể làm Tập Thư tiến bộ (đối với Lục Kiên vũ phu thì mắng là thương, đánh là yêu). Vì thế Lục Kiên mới ra lệnh, trước khi Tập Thư tìm được cách không bị lạc đường thì không được đến dương gian cầu hôn. Mới nghe liền tưởng là chuyện tốt vì không cần làm, được rảnh rỗi chơi bởi nhưng thật ra người nhàn rỗi ở âm tào địa phủ đều bị xem là hỗn đản, bị người khác khinh thường. Hơn nữa ở đây mọi thứ đều dựa vào lao động mà phân chia quyền lợi, làm nhiều lương nhiều còn kèm theo đãi ngộ cao, không có việc làm đồng nghĩa với không có bổng lộc, vì thế Tập Thư rất khẩn trương

“Ta nghĩ người quen thuộc với thế gian, bình thường cũng rảnh rỗi, cho nên..có thể dạy ta không?”

Tập Thư bày ra khuôn mặt thiếu niên thanh tú còn chưa hết vẻ trẻ con, hắn khẩn thiết trông mong như vậy, khiến người ta có cảm giác nếu không đáp ứng hắn thì chính là người máu lạnh vô tình. Cho nên Liễu San San thiện lương vừa bị Tập Thư nhìn như vậy liền muốn vượt lửa băng sông vì hắn

Liễu San San tự nhận khả năng phân biệt phương hướng của mình rất tốt nhưng khi nhìn thấy bản đồ liền thất thanh hô lên ‘đây là chỗ nào?’ nàng nhìn mà không hiểu gì

Vô Thân và Vô Khâu cũng cầm lấy xem

“Bồng Lai? Doanh Châu?”

“Côn Luân sơn?”

“Vương Ốc sơn?”

Liễu San San nghe Vô Thân và Vô Khâu liên tục hô lên, còn chưa hiểu bọn họ nói gì đã thấy Vô Khâu đặt bản đồ xuống, nói với Tập Thư ‘Tập Thư, người có thành ý hay không? mang bản đồ động tiên danh sơn tới đây làm gì? người tới đó câu hồn sao?’

Động tiên? Liễu San San nghe vậy mới nhớ tới hình như là nơi tập trung thần tiên trong truyền thuyết, khó trách nàng không nhận ra

Tập Thư vô tội nói ‘Tất phán quan không có kinh nghiệm về phương diện này, ta đi hỏi Hành Tư Quân thì hẳn lại nói thực tiễn là quan trọng nhất trong việc nhận biết đường, ta tạm thời không ra ngoài được thì xem bản đồ. Đây là Hành Tư Quân cho ta, hẳn nói là bản đồ mà khi hẳn theo Thái Thượng Lão Quân đi du ngoạn đã dùng, vì có chút phức tạp nên tất cả đều cho ta, nảo ta tự xem cái nào dùng được’

Vô Thân và Vô Khâu vừa rồi còn toát ra thần sắc hèn mọn, lúc này trên mặt đã tỏa ra kim quang vạn trượng, kích động hỏi “đây đều là bản đồ mà Hành Tư Quân đã dùng? Đánh dấu trên bản đồ là do hẳn tự tay viết? hẳn tặng người hay chỉ cho mượn? dùng xong có phải trả lại không?”

20. Quyển 1 - Chương 20

Tập Thư thấy bọn họ đột nhiên phấn khởi, có chút khó hiểu, ngây ngốc đáp “Hành Tư Quân nói, ta xem nếu thấy hữu dụng thì cứ giữ lấy, không cần trả cho hẳn”

“Oa, bản đồ động tiên này không có ích cho việc người đi câu hồn, để lại cho chúng ta đi”

Liễu San San cũng bị dáng vẻ như nhặt được bảo bối của Vô Thân và Vô Khâu làm cho mơ hồ “các người muốn mấy bản đồ này sao?” nhìn thấy bản đồ liền kích động như vậy, bọn họ là những kẻ lộ si sao?

Vô Khâu liền bày ra vẻ mặt “biết ngay là người sẽ không hiểu” rồi giở bản đồ ra trước mặt Liễu San San “nhiều bản đồ như vậy, nếu bán đi, chúng ta sẽ kiếm được rất nhiều tiền”

Bán bản đồ? Chẳng lẽ bản đồ ở âm tào địa phủ là hàng hiếm hay tất cả mọi người đều là lộ si?

Vô Thân thấy thế, dùng biểu tình hèn mọn nhìn Liễu San San “người đúng là không có hiểu biết, hiện tại Hành Tư Quân là nhân vật nổi tiếng nhất ở âm tào địa phủ, nữ nhợ nam bắt chước, ngay cả bức họa của hắn cũng là hàng quý hiếm, giá rất cao. Đây lại là bản đồ mà Hành Tư Quân đã dùng qua, còn có chữ viết tay của hắn, đem đi bán không biết sẽ có bao nhiêu người dành mua ah” nói xong hai mắt sáng lên, tựa như đang nhìn thấy rất nhiều kim nguyên bảo cuộn cuộn chảy vào túi mình

Đổi lại là Liễu San San dùng ánh mắt hèn mọn nhìn hắn. Từ khi biết được ở âm tào địa phủ chỉ có thể kiếm được minh tệ, mà khi đầu thai lại không thể mang đi, cho nên tiền tài đối với Liễu San San liền hóa thành căn bã “sao lúc trước ta không nghĩ được người các người toàn mùi tiền chứ?”

“Đó là do mũi của người không thính”

Liễu San San im lặng nhìn Vô Thân và Vô Khâu cướp đoạt bản đồ, đột nhiên trước mặt lóe lên một bóng đen, bên tai vang lên thanh âm xé gió, tiếp theo là tiếng gào thảm thiết của Vô Thân và Vô Khâu, bản đồ bay tán loạn, hiện trường có chút hỗn loạn. Đến khi nàng phục hồi tinh thần đã thấy Tập Thư trốn nơi hành lang gấp khúc ở phía xa, Vô Thân ôm tay, Vô Khâu ôm đầu vừa than đau vừa mắng người mà trước đó không xa là Tang Cách vẻ mặt kiêu ngạo cùng cái roi mới của nàng.

Không đợi Liễu San San nghĩ nhiều, Tang Cách nhìn thấy nàng lông tóc vô thương, mở to mắt, khó tin hỏi ‘sao người không bị gì?’

Liễu San San vẻ mặt vô tội “vừa rồi xảy ra chuyện gì sao?” sao nàng phải bị gì chứ?

Tập Thư kinh ngạc nhìn Liễu San San, Vô Thân và Vô Khâu cũng trợn mắt há mồm đánh giá nàng, giống như chưa từng quen biết nàng

Tang Cách bị biểu tình mờ mịt của Liễu San San kích thích, nghĩ mình đánh trật, lập tức vung roi lên ‘đã xảy ra chuyện như thế này đây’

Cái roi được bằng thiên long cân thất bảo ô kim này là loại vũ khí có tính sát thương cực kỳ cao, phể vật như Liễu San San đừng nói là né tránh, ngay cả nhìn thấy roi ở chỗ nào cũng không, chỉ ngậy ngốc đứng yên một chỗ, nghe tiếng gió phá không mà đến.

Tập Thư che mắt lại, không dám nhìn kết cục của Liễu San San

Nhưng tiếng vang qua đi, mọi người lại không nghe được tiếng kêu thảm thiết của Liễu San San như dự kiến. Vô Thân và Vô Khâu há hốc mồm nhìn Liễu San San bình an vô sự đứng yên tại chỗ

“Vô Thân, sao nàng lại hoàn hảo không việc gì?”

“Đúng vậy. Vô Khâu, sao lại như thế?”

Cho đến khi roi thứ hai đánh tới, Liễu San San mới biết được đã xảy ra chuyện gì, vội lui ra sau lại đột nhiên nhớ tới chuỗi ngọc trên cổ tay. Nàng hiện đã có bùa hộ mạng cho nên roi của Tang Cách không thể đánh trúng nàng. Gần đây mọi người đều đã được chứng kiến ô kim tiên của Tang Cách lợi hại thế nào nhưng chuỗi ngọc của Hành Tư cho Liễu San San lại có thể dễ dàng chặn được roi này, cho thấy bùa hộ mạng này cũng không tầm thường như Hành Tư đã nói

Liễu San San ngậy ngốc một lát, cảm thấy vui mừng như điên vì có được bảo bối nhưng nàng lại muốn xác định liệu chuỗi ngọc này có phải vạn vô nhất thất hay không, liền chống nạnh, ngửa mặt lên trời cười to, nói với Tang Cách về mặt kinh ngạc “ngươi lại đánh ta thêm một roi thử xem”

Liễu San San hưng phấn quá nên nói chuyện không dùng đầu óc, câu này lọt vào tai Tang Cách lại là nàng khiêu khích trào phúng, kiêu ngạo đến cực điểm vì thế không chút do dự mà vung roi, đánh Liễu San San

Tuy đã có bùa hộ mạng nhưng Liễu San San làm phé vật đã lâu, thấy thế roi hung hãn liền theo phản xạ có điều kiện, không chút do dự mà ôm đầu gối co người. Tiếng roi kinh tâm động phách vang lên tai khiến Liễu San San hết hồn nhưng trên người lại không có cảm giác đau đớn. Nàng liền ngước mặt lên thấy Tang Cách mới ngừng tay, thở hổn hển, trừng mắt nhìn nàng mà quanh người nàng có một tầng lục quang bao quanh, giống như đang bảo vệ nàng. Lục quang này phát ra từ chuỗi ngọc trên cổ tay nàng

Với tu vi của Tang Cách không thể phá giải pháp thuật của Hành Tư, liên tục thử vài cách đều không được khiến nàng hoàn toàn phát điên “sao ngươi có được này nọ?”

Liễu San San an tâm liền có dũng khí hơn “ngươi có roi chẳng lẽ không cho ta có bùa hộ mạng?”

Cái này chính là ma cao một thước, đạo cao một trượng ah

Nhân lúc Tang Cách tức đến không nói nên lời, Liễu San San lại lửa cháy đổ thêm dầu “ngươi chính là ý vào việc ta không có tài năng gì nên mới khi dễ ta, có bản lĩnh thì ngươi bỏ hết vũ khí và pháp thuật cũng không dựa vào nam nhân mà đấu với ta một lần đi?”

Sự thật đã chứng minh, đấu võ mồm thì Tang Cách không phải là đối thủ của Liễu San San, mà phép khích tướng luôn có tác dụng với Tang Cách, đã thấy nàng ta ném roi, xông tới đánh nhau với Liễu San San

Liễu San San khi còn sống không phải cô nương ôn nhu nhàn thực, đánh nhau mắng chửi tuy không tinh thông nhưng cũng không phải chưa làm, sau khi tới âm tào địa phủ mới phát hiện mình là phé vật, trăm không một dùng mới có thể ghen ghét bản thân làm một tiểu cừu

Nữ nhân bình thường đánh nhau là cắn, xé, cào cấu, đá...không có gì đáng nói, Liễu San San tự tin có chút bản lĩnh trong chuyện này, thấy Tang Cách đã ném roi liền xắn tay áo chuẩn bị chiến đấu, đột nhiên cảm thấy không khí chung quanh chợt lạnh hơn

Tang Cách cũng cảm nhận được không khí thay đổi, nhìn lại mới phát hiện Tây Tề về mặt đằng đằng sát khí đứng cách đó không xa

“Vừa rồi là ai đánh roi?”

Tây Tề vừa mới lên tiếng, Vô Thân, Vô Khâu và Tập Thư liền bỏ chạy trốn chết; Liễu San San đương nhiên không ở lại để làm người vô tội hi sinh, vừa chạy vừa chỉ vào Tang Cách, hô to “là nàng”. Tây Tề bị đánh thức, lực sát thương lớn thế nào, Liễu San San đã tự mình trải nghiệm, cho nên chạy là thượng sách. Cho đến khi an toàn núp sau đình viện, nàng mới yên tâm dừng lại thở

Lúc này Hành Tư đang nhàn nhã đứng trong viện ngắm hoa cỏ, Liễu San San nhìn thấy hắn liền nhớ tới bùa hộ mạng của hắn đã giúp nàng vượt qua một kiếp, liền đi tới gần “Hành Tư Quân, bùa hộ mạng người đưa thật quá lợi hại, nhờ có nó, nếu không hôm nay ta đã bị Tang Cách đánh chết”

Hành Tư xoay người, cúi đầu nhìn vẻ mặt đặc ý của nàng, thuận tay vén giúp nàng mấy sợi tóc bị rối vì vừa rồi nàng đã chạy như điên, nói “có thể giảm bớt phiền toái cho ta là tốt rồi”

Vô Thân, Vô Khâu và Tập Thư đứng bên kia nhìn thấy bọn họ như vậy liền vô cùng ăn ý mà nấp sau cây cột, lộ đầu ra thì thầm với nhau

‘Chuỗi ngọc của San San chắc chắn là do Hành Tư Quân đưa, nếu không sao nàng lại có bùa hộ mạng hung hãn như vậy?’

“Đúng vậy, nhìn vẻ mặt tiểu nhân đặc chí của nàng, tuyệt đối là do Hành Tư Quân đưa”

“Sao nàng lại có được? chuỗi vòng kia vừa thấy liền biết là vật hiếm lạ, lại thêm phù chú cường hãn như vậy, ta cũng muốn có ah”

“Vén tóc. Hành Tư Quân lại giúp San San vén tóc?”

“Vì sao Hành Tư Quân giúp San San vén tóc mà Vô Thân người lại kích động như vậy? đầu tóc của San San thực sự rất rối mà”

“Tập Thư, người bớt ngu một chút có được không? cút đến thế gian đọc xong mười đại bí tịch tình sử rồi hãy về”

“Người nói xem, liệu Hành Tư Quân có thuận tay mà hái một đóa hoa cài lên đầu San San không?”

“... Vô Khâu, người rất tục ...”

Nhìn thấy Hành Tư chỉ nói vài câu rồi trở về phòng còn Liễu San San đi về phía bọn họ, ba người lập tức ngừng nói, làm bộ như vừa nhìn thấy nàng, lên tiếng chào hỏi “San San ah”

Vô Thân vẻ mặt thèm nhỏ dãi nhìn chăm chăm cổ tay nàng “San San, bùa hộ mạng của ngươi là do Hành Tư Quân cho?”

Liễu San San nhìn thần sắc của hắn, nhớ tới vừa rồi hắn và Vô Khâu âm mưu bán bản đồ của Hành Tư để phát tài, liền cảnh giác lùi ra sau mấy bước, bảo vệ gắt gao chuỗi ngọc trên tay ‘không được đánh chủ ý lên nó’ Một năm này, nàng cần dựa vào bảo bối này để được sống yên ổn ah.

Vô Thân vội lắc đầu cam đoan “yên tâm, không phải ta đánh chủ ý lên nó, ta chỉ muốn biết ngươi làm sao lấy được thứ tốt từ chỗ Hành Tư Quân, nói cho chúng ta tham khảo với”

Liễu San San nhìn vẻ mặt chờ mong, thầm nghĩ Hành Tư tính tình nhỏ mọn, cho nàng một cái bùa hộ mệnh còn viết tên của mình, hai bọn họ có khả năng tự bảo vệ lại muốn thứ gì đó từ Hành Tư thì “các người đời này đừng có mơ”

“Vì sao?” Vô Thân suy sụp, nghĩ nghĩ, hỏi ‘chẳng lẽ còn có nguyên nhân khác?’

Vô Khâu gật đầu phụ họa “Hành Tư Quân nhìn cũng không có khả năng là đoạn tỵ”

Dứt lời ba người dùng thần sắc “thì ra người dùng tiểu xảo” nhìn Liễu San San khiến nàng không hiểu gì, hỏi “cái gì là có nguyên nhân khác? liên quan gì tới giới tính?”

Vô Thân không giải thích, nhìn Liễu San San nắm chặt chuỗi ngọc không buông tay, cười ái muội nói ‘lúc trước còn thề sắt son sẽ không câu dẫn Hành Tư Quân, nay cả tín vật đính ước cũng có rồi. Người đứng là chân nhân bất lộ tướng nha”

Liễu San San kinh ngạc “tín vật đính ước? là cái gì?”

Vô Thân khinh thường “giả vờ ngây thơ làm gì, đưa vòng tay không phải là tín vật đính ước mà phạm nhân các người hay làm sao”

Vô Khâu cũng tham gia “đúng vậy, chứng cứ vô cùng xác thực, người còn không thừa nhận người có suy nghĩ không an phận với Hành Tư Quân?”

Liễu San San liếc mắt xem thường “các người hiểu ý nghĩ không an phận là như thế nào?”

Vô Thân nghĩ nghĩ “việc không thuộc bốn phận của mình, vọng tưởng thứ tốt hơn mình được có”

Liễu San San ra vẻ hiểu “nói như vậy, ta quả thật có suy nghĩ không an phận với Hành Tư Quân”

Thì ra là có. Vô Thân và Vô Khâu lập tức vây quanh Liễu San San, moi tin “có suy nghĩ không an phận

như thế nào?”

Liều San San thở dài, ánh mắt sâu xa nhìn cửa phòng Hành Tư “muốn hắc làm thêm bùa hộ mạng cho ta”

Muốn lãnh đạo làm bùa hộ mạng cho mình, quả thật là việc nằm ngoài bốn phận của nàng ah

Vô Thân và Vô Khâu chưa kịp phát biểu ý kiến, Tây Tề đã chậm rãi quay trở lại

Bốn người vì sợ trở thành vật hi sinh mà bỏ chạy, giờ nhìn thấy Tây Tề mới nhớ tới vận mệnh của vị khách không mời mà đến

Liều San San không nhận được hiểu kỳ, khi Tây Tề đi ngang qua bọn họ liền mạo hiểm lên tiếng “Tây Tề...hắc, hắc, Tang Cách đâu?”

Tây Tề lạnh lùng liếc nàng một cái “ra ngoài”

Cho nên mới nói biết người biết ta trăm trận trăm thắng, không tìm hiểu kỹ tập tính của từng người ở Chuyển Sinh điện, nhất định sẽ bị thua thiệt mà Tang Cách là ví dụ điển hình

Liều San San cố gắng tưởng tượng nhưng vẫn không nghĩ được Tang Cách bị ra ngoài là tình cảnh gì, liền cẩn thận nhìn thần sắc Tây Tề, sợ hắc còn giận, cũng thuận tay ném nàng ra ngoài

Tây Tề ngừng bước, nhíu mày nhìn nàng, ngữ khí cứng rắn “ngươi...”

Liều San San hoảng sợ, vội lui ra sau

“Không có việc gì chứ?”

Liều San San ngây người, cước bộ lui được một nửa, bày ra tư thế đứng vãn vẹo, thấy Tây Tề đang đánh giá nàng mới hiểu được là hắc hỏi vừa rồi nàng có bị Tang Cách đánh trúng, vội xua tay nói “không có việc gì, Hành Tư Quân cho ta một cái bùa hộ mạng, Tang Cách đánh không trúng ta”

Tây Tề nghe vậy, rũ mắt nhìn chuỗi ngọc trên cổ tay nàng, gật đầu, không nói thêm gì mà đi về phòng, có lẽ muốn tranh thủ thời gian ngủ thêm

Liều San San thở phào một hơi, Vô Khâu xích lại gần nói ‘chắc chắc, khó trách trước đây ngươi không muốn phát triển cùng Tây Tề, thì ra có chí hướng xa hơn’

Rốt cuộc là có chuyện gì?

Thấy Liễu San San mơ hồ, Tập Thư liền tốt bụng giải thích “thời Hợp Nghiêm Quân, Vô Thân và Vô Khâu thường xuyên ép buộc như vậy, không phải giúp Hợp Nghiêm Quân làm quen với nữ thần nữ quý thì là giúp nữ thần nữ quý giới thiệu với Hợp Nghiêm Quân, lâu dần thành thói quen, là phản xạ có điều kiện rằng nam và nữ là có gian tình. Hơn nữa Hợp Nghiêm Quân đi rồi, đã lâu bọn họ không có tin tức gì để nhiều chuyện, có chút tịch mịch, người nên thông cảm cho bọn họ”

Liễu San San còn chưa lên tiếng, Vô Thân đã vỗ ót Tập Thư “ngu ngốc như người mới quán tính, mới hư không, mới tịch mịch”

Liễu San San ngửa đầu nhìn trời hồi lâu, xác định xem Tập Thư còn nói gì nữa không thì hai kẻ kia đã lôi nàng sang một bên

“Hắc hắc, San San, người và ta cũng không phải người ngoài, người mau nói cho chúng ta biết đi, có phải người và Hành Tư Quân có...cái kia không?”

Liễu San San biết người có tuổi sẽ trở nên nhiều chuyện, tỷ như mấy lão bản nương ở gần Thôi gia tửu, phần lớn đều là phụ nhân ba, bốn mươi tuổi, chuyện thích làm nhất là ghép đôi làm mối cho nam nữ độc thân, giống như đây chính là việc làm vô thượng công đức của các nàng.

Quay đầu nhìn vẻ mặt dẫn mối của Vô Thân, Vô Khâu, Liễu San San liền tin những gì Tập Thư vừa nói. Hai người này tuổi còn lớn hơn phạm nhân luân hồi vài kiếp nhưng dù thế vẫn thích làm mai làm mối, có khác là ở thế gian đều là phụ nữ làm bà mối mà ở âm tào địa phủ là các đại lão gia

Liễu San San lập tức khẳng định “ta lặp lại lần nữa, ta chỉ là một phạm nhân, hơn nữa không bao lâu nữa sẽ đầu thai, các người muốn làm mai giải buồn cũng nên tìm người môn đăng hộ đối có được không?”

Vô Thân liền phản bác ‘ghét nhất là mấy cái tiêu chuẩn tục tằng này, phạm nhân các người không có việc gì liền thích quy củ lễ giáo các kiểu. Ở chỗ chúng ta, chỉ cần có tình cảm dù là khác biệt tuổi tác, thân phận cũng có thể thiên trường địa cửu, tuyệt đối không thành vấn đề’

Liễu San San “chỗ chúng ta, hai cái đầu còn dễ nói nhưng mà...”

Vô Khâu “cho nên người còn không biết tranh thủ nắm chặt cơ hội”

Liễu San San “ta nắm chặt cơ hội làm gì?”

Vô Khâu “thử nghiệm cơ hội không phân biệt tuổi tác, thân phận, sống chết mà cùng nhau thề ước trước hoa dưới trăng nha”

Vô Thân lập tức đá hấn một cái “hắn diễn sâu thôi, người đừng để ý. Nếu người lo lắng mình ở âm tào địa phủ không an toàn, Hành Tư Quân cường đại như thế lại tài mao song toàn, thân phận cao quý, chẳng lẽ chỉ để làm ô dù thôi sao?”

Không cần bọn họ cường điệu thì điều này cũng là sự thật khách quan

Liều San San nghĩ không ra “các người chấp nhất với chuyện này như vậy là vì cái gì?”

Không cần bọn họ đến cường điệu, này đã muốn là cái khách quan sự thật.

Liều San San không nghĩ ra: “Các người như vậy chấp nhất cho chuyện này đến tột cùng là vì cái gì?”

Vô Khâu bày ra vẻ xa xăm “việc này nói ra thì dài”

Liều San San “vậy hãy nói ngắn gọn thôi”

“Chúng ta giới thiệu nữ thần nữ quỷ cho Hợp Nghiêm Quân suốt mấy trăm năm, cho đến giờ vẫn chưa từng thành công, cho nên muốn đổi đối tượng để chứng minh Hợp Nghiêm Quân có vấn đề hay là chúng ta có vấn đề”

Liều San San hận không thể chết ngay lập tức. Nàng oan uổng bị bắt tới địa phủ làm tạp dịch đã đủ bị kịch rồi, sao còn phải chịu đồng nghiệp tra tấn như vậy chứ? Mà Hợp Nghiêm Quân kia trưởng thành có bộ dạng gì khiến cho không nữ nhân nào chấp nhận hử chứ?

Liều San San thực không dám tưởng tượng, buông một câu rồi tiêu sái rời đi “các người tìm người khác tới nghiệm chứng đi, ta không rảnh nhàm chán với các người, đi nấu cơm đây”

21. Quyển 1 - Chương 21

Vô Thân “vậy mà không có hứng thú đối Hành Tư, thần tượng của toàn bộ nữ nhân ở thiên cung và địa phủ, nàng có phải là nữ nhân không?”

Vô Khâu “chẳng lẽ...nàng giống Tây Tề, nam nữ đều không ăn?”

Vô Thân “quả nhiên, tác hợp nàng với Tây Tề là thích hợp nhất”

Vô Khâu “để dễ bị Tây Tề giết chết?”

Hai kẻ nghiện làm mai thất bại nhìn nhau một hồi, nhớ tới năm xưa bọn họ giới thiệu đối tượng cho Hợp Nghiêm Quân nhiều lần mà không thành, Tất Trì từng chế giễu bọn họ “dẫn mỗi cũng không phải toàn dân vận động, ai cũng có thể làm tốt được sao?”

Nghe tới chuyện cũ, Vô Thân và Vô Khâu nhìn nhau, lệ rơi đầy mặt, có câu rằng người nói vô tình, người nghe có tâm. Bởi vậy, nếu người cố ý nói mà người nghe còn có thể vô tâm thì chính là nói lời vô nghĩa

Vất vả lắm mới chờ được tới giờ nghỉ trưa, Liễu San San lập tức chạy đến Chuyển Sinh điện

Tất Trì ngạc nhiên nhìn nàng vội vã đi vào, lại nhìn Hành Tư, hỏi “Hành Tư Quân, mấy ngày nay, người và San San là sao vậy?”

Trước kia Liễu San San luôn tìm mọi cách tránh xa Hành Tư, nói chuyện thì luôn bày ra thái độ cảnh giác, tựa như nói thêm hai câu sẽ nguy hiểm đến tính mạng mà nay lại khác xa một trời một vực

Hành Tư đương nhiên cũng nhận ra thái độ khác thường của Liễu San San, xếp công văn lại, nói ‘có lẽ vì ta trừ luôn bóng lộc tháng sáu của nàng, cho nên nàng mất hứng?’

Nhưng đó đã là chuyện của mấy ngày trước, giờ mới mất hứng thì có phải nàng phản ứng hơi chậm không?

Chỉ vì một câu “suy nghĩ không an phận” của Vô Thân và Vô Khâu mà mấy ngày nay Liễu San San nhìn thấy Hành Tư đều thấy khấn trương. Đúng là có một số việc không thể nói lung tung, nói ra sẽ khiến người ta suy nghĩ miên man.

Vì sao trước kia nàng không thấy Hành Tư đẹp đến kinh thiên địa, quỷ thần khiếp?

Vì sao trước kia nàng không cảm thấy tư thế Hành Tư xem công văn lưu loát sinh động mây trôi nước chảy như vậy?

Vì sao trước kia nàng không cảm thấy cử chỉ, lời nói của Hành Tư đều rất có phong cách?

Vì sao và vì sao?

Vì sao hiện tại nàng nghĩ tới Hành Tư thì cả người lại khấn trương như vậy?

Tuy nhiên khấn trương của Liễu San San không liên quan tới việc Vô Thân và Vô Khâu muốn ghép đôi nàng với Hành Tư. Nàng chỉ đột nhiên ý thức được gần đây mình đã làm phiền Hành Tư nhiều, còn lấy được bùa hộ mạng từ chỗ hắn, nàng hẳn nên biểu hiện cung kính có lễ hơn, ít nhất là phải giống như khi nàng mới tới. Thời gian qua gần gũi đến quên mất quy củ, không lớn không nhỏ, nếu lỡ Hành Tư cảm thấy nàng đi quá giới hạn, nàng phải làm sao?

Liễu San San càng nghĩ càng cảm thấy có chuyện như vậy, vì thế lời nói, cử chỉ càng thêm cung kính. Nhưng nàng cũng phải thừa nhận mình rảnh rỗi sinh nông nổi, cho nên ngày đó đã tìm Vô Khâu hỏi “thập đại bí tịch tình yêu là thế nào? đưa vòng tay có ý nghĩa gì?”

Con người chính là hay suy nghĩ nhiều

Liều San San lại bắt đầu lo lắng, Hành Tư sẽ biết nàng có suy nghĩ không an phận với hắn như lời Vô Thân, Vô Khâu nói. Nàng vô cùng hối hận vì đã khua môi múa mép nói với Vô Thân và Vô Khâu rằng mình không có suy nghĩ không an phận với Hành Tư. Tuy rằng sự thật là thế nhưng ai biết Hành Tư nghĩ thế nào, lỡ đâu hắn cảm thấy nàng cũng tham dự vào, vậy nàng phải làm sao?

Liều San San chưa từng sầu lo nhưng lần này lại cảm thấy phiền muộn vì không biết giải quyết vấn đề này thế nào

Cơm trưa hôm nay, Liều San San lại thất thần lo lắng, cầm chén cơm trên tay mãi vẫn không ăn, đến khi mọi người ăn xong, nàng mới phục hồi tinh thần lại thấy Hành Tư đang nhìn nàng, thần sắc ngưng trọng khiến nàng lại thấy căng thẳng

Chẳng lẽ hắn đã biết?

Trong lúc nàng sẵn sàng tinh thần đón địch, Hành Tư chậm rãi nói “ngươi không thoải mái sao? sao không ăn miếng nào?”

Tiên lễ hậu binh?

Liều San San sửng sốt, lập tức tươi cười nói “không có, có lẽ do ăn nhiều điểm tâm nên không đói”

Hành Tư nhíu mày “mấy ngày nay ngươi thấy ta liền bỏ chạy, là tức giận ta phạt ngươi bổng lộc tháng sau?”

Nào dám? Liều San San lập tức lắc đầu như trống bỏi

Hành Tư chưa kịp hỏi thêm, bên ngoài vang lên tiếng đập cửa dồn dập, Liều San San lại cảm thấy như là thiên âm, vội kiếm có chạy đi “ta đi xem là ai”

Vô Khâu có lẽ do ăn nhiều nên máu chưa lên tới não, gọi với theo “San San, không cần ra xem cũng có thể biết là ai”

Liều San San chạy quá mau, vừa đến cửa liền đụng trúng người, cũng may không quá mạnh nên nàng chỉ lảo đảo hai bước đã ổn định thân mình nhưng vừa nhìn thấy người trước mặt, tâm hồn nàng liền bay bổng

Người trước mặt không phải là ba đầu sáu tay mà là nữ tử đang tuổi thanh xuân, bộ dáng thường thường, diện mạo ôn nhu. Nàng không có khí thế bức người khiến người ta sợ hãi mà kinh ngạc qua đi liền mỉm cười hỏi Liều San San “xin hỏi cô nương, nơi này là Chuyển Sinh điện?”

Sở dĩ Liễu San San ngây ngốc là vì ở âm tào địa phủ một thời gian, nàng cũng đã có thể phân biệt được thần tiên và quỷ rất khác nhau, tuy bọn họ không treo bản hành nghề trên cổ nhưng khí chất bất đồng, hơn nữa hàng ngày đều có Hành Tư và Vô Thân, Vô Khâu là dẫn chứng so sánh cụ thể trước mặt thì chỉ cần đối phương không dùng thủ thuật che mắt, nàng liền có thể phân biệt được tiên thân và quỷ thân. Mà nữ tử trước mắt là tiên thân, cho nên đây là lần đầu tiên Liễu San San nhìn thấy tiên nữ trong truyền thuyết. Từ nhỏ nàng đã nghe nhiều chuyện cổ tích kể về tiên nữ vì kết duyên với nam nhân hạ giới, phạm vào thiên luật, bị phạt giam dưới tháp cho nên nàng vẫn luôn tò mò về các tiên nữ đầu biết phạm thiên luật vẫn liều lĩnh hạ phàm, nay lại thấy một người sống trước mắt, khó tránh khỏi cẩn thận đánh giá và tưởng tượng

“Cô nương... Cô nương?” Tiên nữ kia thấy nàng thần trí bay bổng liền gọi

Liễu San San vội lấy lại tinh thần, đáp “đúng, nơi này là Chuyển Sinh điện. Tiên tử có việc gì?”

Tiên nữ kia mỉm cười, hòa khí nói “ta đến tìm Hành Tư Quân, xin hỏi Hành Tư Quân hiện có ở đây không?”

Liễu San San vừa đưa tiên nữ kia đi vào, mấy người ở bên trong cũng đã ra tới

Tiên nữ kia vừa thấy Hành Tư, khuôn mặt liền trở nên ảm đạm, hai mắt ngập nước, chạy vội đến trước mặt hắn, gọi “Hành Tư Quân”

Tư thái này, ngữ điệu này giống y chang người nào đó gây chuyện xong liền tìm núi để dựa

Hành Tư có chút ngoài ý muốn, cau mày hỏi “Ý Châu? sao ngươi lại đến đây?”

Tiên nữ tên Ý Châu nghe vậy thần sắc càng thêm đằm đằm đáng yêu, cúi đầu xoắn tay với nhau, hồi lâu không lên tiếng như là có việc khó nói nên lời.

Vô Khâu ra xem náo nhiệt, thấp giọng thở dài “không hổ là tiểu tiên nga từ thiên cung tới, tuy diện mạo không khuynh thành nhưng tư thái khí độ này thì nữ quý ở âm tào địa phủ có học tám trăm năm cũng không theo kịp”

Liễu San San luôn cố gắng làm người tàng hình nhưng vẫn nhin không được mà lên xem náo nhiệt, nhìn thấy Ý Châu lo lắng, khổ sở chạy về phía Hành Tư, tư thái mềm mại đáng thương mà Hành Tư đối với nàng cũng rất quen thuộc thân thiết, không hiểu sao trong lòng lại không có tư vị gì. Nghe Vô Thân thờ dài tiếc hận xen lẫn hâm mộ, lại nhìn Ý Châu tư thái nhẹ nhàng, tựa hồ quanh thân có một tầng ánh sáng nhạt, lại cúi đầu nhìn bản thân mặt xám mày tro, trong lòng vừa hâm mộ vừa ghen tỵ. Tự nhủ rằng người ta là tiên nữ, nàng chỉ là một phạm nhân, ghen tỵ thế nào cũng không ra tiên thân cho nên nàng phải khoan dung độ lượng, thần nhiên chấp nhận sự thật thế nhưng trong lòng vẫn có chút chua chua

Hành Tư hỏi thêm vài lần, Ý Châu mới ấp úng khó xử nói “Hành Tư Quân ngài đến địa phủ chưa tới một tháng, nô tỳ liền mất chức. Hôm trước còn để tặc nhân vào tắm cung của ngài lấy trộm đồ, đây là chuyện chưa bao giờ xảy ra, nếu đế nương nương biết, nô tỳ liền...”

Ý Châu không nói tiếp, hai tay vắn vẹo càng nhanh, Hành Tư liền hỏi “đã đánh mất cái gì? nếu là đồ bình thường, mẫu thân cũng sẽ không làm khó người”

Ý Châu càng thêm lo sợ “nếu là đồ bình thường, nô tỳ cũng không lén xuống đây tìm ngài. Đó là chuỗi ngọc trong phòng ngài. Nô tỳ phụ trách nội vụ trong cung, nếu nương nương biết nô tỳ thất trách làm mất vật quan trọng như vậy, sẽ phạt chết nô tỳ”

Hành Tư kinh ngạc rồi nhớ ra gì đó, cười rộ lên “chuỗi ngọc kia là do ta lấy lại quên báo với người, thật xin lỗi, người trở về nói với mẫu thân một tiếng là được”

Ý Châu kinh ngạc ngẩng đầu “Hành Tư Quân ngài lấy? không phải từ lúc có chuỗi ngọc kia, ngài vẫn không đụng tới sao?”

Hành Tư cười cười, trả lời qua loa “à, lúc này có chút tác dụng”

Liễu San San nghe ra hẳn nói có vẻ miễn cưỡng, quả nhiên là Hành Tư bị nàng quấy rầy, không kiên nhẫn mới đưa chuỗi ngọc kia cho nàng

Vô Khâu đột nhiên quay đầu “chuỗi ngọc? chẳng lẽ bùa hộ mạng mà San San người đeo là chuỗi ngọc của Hành Tư Quân?”

Xưa nay âm lượng của hắn vốn lớn tuy lúc này đã ỷ thức mà hạ thấp xuống nhưng vẫn khiến mọi người có mặt nghe rất rõ.

Không đợi Liễu San San theo bản năng rút tay về sau, Ý Châu liền quay đầu lại, liếc mắt nhìn thấy chuỗi ngọc trên tay nàng. Ý Châu kinh ngạc nhìn chằm chằm khiến Liễu San San toàn thân toát mồ hôi. Mà sao phải vậy chứ? cũng không phải nản trộm chuỗi ngọc này mà Hành Tư chủ động đưa cho nàng, mắc gì nàng phải chột dạ. Tuy trong lòng nghĩ vậy nhưng Liễu San San vẫn không dám thẳng người, lo lắng trốn sau lưng Vô Khâu, Vô Thân.

Cũng may Ý Châu cao thấp đánh nàng vài lần, thần sắc có chút khó lường một chút rồi khôi phục như cũ, mỉm cười nói ‘không mất là tốt rồi, có điều nếu nương nương hỏi nguyên do ngài lấy chuỗi ngọc, nô tỳ nên nói thế nào?’

Thần sắc Hành Tư có chút bất đắc dĩ “thân là lãnh đạo, đảm bảo sự an toàn cho cấp dưới là chức trách”

Những lời này nghe rất quen nha

Ý Châu như trút được gánh nặng liền rời đi, Hành Tư theo lệ thường quay về phòng nghỉ trưa, Tất Trì không biết ra ngoài phong lưu ở đâu, Vô Thân và Vô Khâu thì lên đến nhà bếp tìm đồ ăn vặt. Chuyển Sinh điện to lớn liền có vẻ lạnh lùng hẳn.

Liều San San buồn chán trở về phòng nghỉ trưa nhưng nằm trên giường hồi lâu, trong lòng vẫn sầu lo, hơn nữa tâm tình vẫn còn tích tụ vì thua kém Ý Châu càng lúc càng nhiều liền quyết định mang ghế ra ngoài viện hóng gió.

Ngồi hồi lâu, tâm tình vẫn không tốt hơn, vừa lúc Vô Thân và Vô Khâu mỹ mãn từ phòng bếp trở về, Liều San San liền gào lên ‘các người có thuốc gì không? bụng ta đau, rất khó chịu’

Vô Khâu nhìn bộ dạng sắp chết của nàng, ngạc nhiên hỏi “bữa trưa người ăn cái gì? sao có thể chóng bụng?”

Liều San San còn chưa kịp mở miệng, đã nghe có tiếng đá cửa, thanh âm kêu ngạo của Tang Cách vang lên “thủ vệ đâu? chết hết rồi sao?”

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, nghĩ hôm trước Tang Cách bị Tây Tề đánh bay, hôm nay lại đến tìm đánh sao?

Ba người đi về phía đại môn, ngưỡng mộ tinh thần bất khuất ương ngạnh của Tang Cách nhưng khi nhìn thấy Phi Dung tươi cười như hoa cúc đứng sau nàng ta, mới hiểu sao Tang Cách dám to gan đến đá cửa như thế

Vô Thân nghiêng đầu, thấp giọng nói với Liều San San “có nên gọi Tây Tề ra không?”

Tuy Tây Tề bị đánh thức gây ra lực sát thương rất lớn nhưng Liều San San vẫn kiên định lắc đầu “Tây Tề đã nói hấn đánh không lại Phi Dung, gọi hấn ra cũng vô dụng”

Vô Thân lại không nghĩ vậy “Tang Cách bị hấn đá ra ngoài, không liên quan tới chúng ta, nay người ta tìm tới cửa là muốn có người đền tội, chẳng lẽ muốn chúng ta thay hấn bị Phi Dung đánh?”

Một lần nữa, Liều San San lại hoài nghi nhân phẩm đạo đức của Vô Thân “làm đồng nghiệp với người quả đúng là bị kịch”

Vô Thân còn chưa đáp lại, Phi Dung đã đi đến trước mặt bọn họ, nói rõ lý do đến

Nghe xong, cảm của Vô Thân, Vô Khâu và Liều San San như muốn rớt xuống đất. Không chỉ ba người bọn họ mà Hành Tư đang nghỉ trưa bị đánh thức cũng kinh ngạc không thôi “mời San San đến Đông Hải long cung làm khách?”

Cứ tưởng Phi Dung ra mặt thay Tang Cách, nào ngờ hấn lại đưa ra lời mời ngoài dự đoán, làm bọn họ có chút nghĩ không ra

Hành Tư do dự hỏi “vì sao?”

Phi Dung tươi cười, có lẽ nói “ta muốn đưa Tang Cách đến Đông Hải gặp cha mẹ và người nhà, nghĩ tới San San cô nương có qua lại với Tang Cách nên muốn mời nàng cùng đi cho có bạn, không biết San San cô nương có cho chúng ta vinh dự này hay không?”

Không đợi Hành Tư lên tiếng, Liễu San San đã giành trả lời trước “ta không đi”. Phế vật như nàng lại không chút do dự mà từ chối Phi Dung lợi hại hơn nàng gấp trăm vạn lần cả về thân phận và bản lĩnh, thật không giống phong cách hiền lành mà ngày thường nàng vẫn ngụy trang

Vô Thân và Vô Khâu lặng lẽ lau mồ hôi lạnh thay Liễu San San

Phi Dung khoe miệng co rút nhưng vẫn cố duy trì tươi cười vô hại “San San cô nương không suy nghĩ đã từ chối, có vẻ không nể mặt Đông Hải chúng ta”

Chê cười. Tang Cách luôn nhìn nàng không vừa mắt, đối biện pháp để ép buộc nàng thôi, có ngu mới tin. Phi Dung rốt cuộc là khinh bỉ chỉ số thông minh của nàng hay là khinh bỉ chỉ số thông minh của hắn?

Liễu San San đã sớm nhìn thấu bản chất phức tạp của Phi Dung, lại ỷ vào đang ở trên địa bàn của mình, lá gan cũng lớn hơn, liếc mắt nhìn Phi Dung sau đó quay đầu nói với Tang Cách “người xác định là muốn mời ta chứ không phải lừa ta ra ngoài rồi tìm chỗ không người mà giết người diệt khẩu?”

Tang Cách xanh mặt “người nghĩ ta là người thế nào?”

Liễu San San không chút nghĩ ngợi đáp trả “người cho người là người thế nào?”

Đại sảnh nhất thời lâm vào hỗn loạn. Tang Cách giờ nanh múa vuốt muốn bóp chết Liễu San San lại bị Phi Dung ngăn lại. Liễu San San lập tức trốn sau lưng Hành Tư, đến khi phục hồi tinh thần thì thấy ống tay áo của hắn lại lần nữa nằm trong tay nàng.

22. Quyển 1 - Chương 22: Thiếu

Nguồn nhảy chương

23. Quyển 1 - Chương 23

Liễu San San yên tâm dừng bước, nhìn “Bèo tình” vẽ mặt hưng phấn đến trước mặt nàng, nói “nha đầu người làm việc ở đâu? ta tìm hết một lượt các tỷ nữ mới tới cũng không tìm được người”

Quả nhiên là không nhớ tới mình bị đá, Liễu San San rốt cuộc yên tâm tuy nhiên vẻ mặt như cửu biệt gặp lại khiến người không biết tưởng bọn họ có giao tình sâu đậm ah

Tỳ nữ dẫn đường cho Liễu San San tuy có chút ngạc nhiên nhưng vẫn nhanh nhẹn hành lễ “Ấn Trì quân”

Thì ra “Bèo tinh” tên là Ấn Trì. Liễu San San cảm thấy tên này nghe quen tai nhưng nhất thời không nghĩ ra

Ấn Trì tùy ý vẫy vẫy tay, ánh mắt nóng bỏng chờ Liễu San San trả lời

Vì ngày hôm qua hấn có hành vi của thổ phỉ lại uống rượu say túy lúy, khiến Liễu San San không có cảm tình, làm như không nhìn ánh mắt của hấn, hỏi lại “ai nói với ngươi ta là tỳ nữ của long cung các ngươi?”

Uống say đến nhận nhầm nàng là tỳ nữ không tính, tỉnh rượu rồi cũng không nhận ra là sao? nàng có tiềm chất làm tỳ nữ sao? Liễu San San nghĩ tới mình từ lúc sinh ra đều là mệnh nha hoàn, sắc mặt liền rất khó coi

Ấn Trì bị bộ dáng của nàng làm giật mình, lại thêm tỳ nữ nháy mắt ra hiệu là hấn đã nhầm, liền cẩn thận đánh giá xiêm y của Liễu San San, cố gắng hồi tưởng nhằm so sánh xem cách ăn mặc của nàng có khác gì với tỳ nữ kia.

Liễu San San lập tức trừng hấn, giận dữ nói “ta không phải là tỳ nữ của long cung các ngươi, ta là hôm qua Phi Dung quân mời đến làm khách”

Ấn Trì trừng to mắt, bộ dáng sợ hãi, cung kính lùi ra sau, hành đại lễ “tiểu đệ mắt vựng về lại không nhận ra lục tẩu tương lai, hôm qua tiểu đệ thất lễ mạo phạm, tẩu tử trăm ngàn lần đừng so đo. Chuyện hôm qua, tẩu tử chưa nói với Lục ca chứ?”

Liễu San San bị sự chuyển biến của hấn dọa sợ “ngươi gọi bảy bạ gì đó? ai là tẩu tử của ngươi?” rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? người tên Ấn Trì này là ah

Ấn Trì ngây ngốc nhìn Liễu San San vẻ mặt xấu hổ và khó hiểu trừng mình, lúc này một thiếu niên bộ dáng thị tùy từ xa chạy tới, thở hổn hển nói “gia của ta ah, tìm được ngươi rồi. Bệ hạ tìm ngươi khắp nơi ah, mau đến đại điện đi, sợ là chuyện uống rượu hôm qua đã bị Bệ hạ biết”

Ấn Trì lập tức suy sụp, không dám trì hoãn, vội nói với Liễu San San “ta phải đi rồi, ngày mai lại tới tìm ngươi” dứt lời liền cùng thiếu niên kia biến mất không thấy bóng dáng

Ngày mai? còn muốn tìm nàng? Vì sao a?

Liều San San đứng ngây người, sau được tỳ nữ giới thiệu, nam tử tuấn tú mặc xiêm y màu sắc y như bèo chính là nhi tử thứ bảy của Đông Hải Long Vương, tên Ấn Trì

Vốn nghĩ mình là người bị hại nhưng từ sau khi biết hôm qua mình đã đá nhi tử của Đông Hải Long Vương, Liều San San liền chột dạ, cả đêm không ngon giấc. Theo tin tức nàng tìm hiểu được, Ấn Trì là nhi tử nhỏ nhất của Đông Hải Long Vương, chưa có danh hiệu chức vụ, chỉ theo phụ tử đọc sách tập võ nhưng phần lớn thời gian là trên hoa ghẹo nguyệt, thường xuyên bị lão cha hần giáo huấn, chẳng khác nào một hoàn khổ công tử

Hôm sau Liều San San tránh trong phòng cả ngày, tâm thần không yên lại không thấy bóng dáng Ấn Trì đâu, nàng vừa thả tâm, nghĩ hần quý nhân nhiều việc, hần sẽ không đến trên chộc nàng. Nào ngờ sáng sớm ngày thứ ba Ấn Trì đã đến gõ cửa, nói ngày đó mạo phạm nàng, lại lỡ hẹn cả ngày không tới, rất áy náy, dù thế nào cũng muốn đưa nàng đi dạo ở long cung để bồi tội

Liều San San cảm thấy thật ra Ấn Trì nhớ thương chuỗi ngọc của nàng nên lấy cớ, nên không chịu đi. Nào ngờ Ấn Trì cũng chịu từ bỏ, lôi kéo nàng đi chẳng khác gì lúc cướp chuỗi ngọc của nàng, rất không nói đạo lý. Liều San San vừa bị tha đi vừa mắng nhưng không cách nào giãy ra được, dọc đường đi thu hút rất nhiều ánh mắt

Mấy ca ca của Ấn Trì đều không rảnh để bồi hần, bình thường hần rảnh đến nhàm chán, lúc này lôi kéo Liều San San liền lôi kéo đến nghiện, năm lần bảy lượt tìm nàng cùng chơi đùa. Liều San San tuy không quá thích phương thức của hần nhưng lại không kháng cự được sức hấp dẫn của long cung, hơn nữa Tang Cách bị người nhà của Phi Dung quản lý, mỗi ngày đều tham gia đủ loại tiệc trà, rảnh được một chút là tranh thủ thời hạn hò với Phi Dung, không rảnh để quan tâm tới nàng càng không nói tới việc gây khó dễ cho nàng. mà Phi Dung nghe nói Ấn Trì thích tìm Liều San San chơi đùa, cầu còn không được, liền bảo hần hảo hảo chiêu đãi nàng, còn mình thì cùng Tang Cách tiêu điều tự tại cùng ngắm trăng trước hoa. Quan trọng nhất là Liều San San một mình cũng thấy buồn, đi theo Ấn Trì còn có thể đến những nơi nàng không thể tự vào một mình, có gì không làm? Vì thế đi dạo hai ba lần, nàng thấy tuy Ấn Trì cứ chỉ có chút tùy tiện nhưng cũng không quá mức, nên cho rằng ngày đó hần vì say rượu mới làm càn, cũng không so đo với hần nữa, ở chung cũng khá hòa hợp

Ấn Trì quả thật bị chuỗi ngọc kia thu hút, Liều San San nhiều lần hàm hồ cũng không cho qua được, liền nghiêm mặt nói ‘ta không có bản lĩnh tự bảo vệ mình cũng chẳng có pháp thuật, đây là bùa hộ mệnh phủ quân nhà ta cho ta mượn, nếu không có nó, ta một khắc cũng không ở được ở Đông Hải các người, cho nên người đừng đánh chủ ý lên nó nữa được không?’

Ấn Trì vội gật đầu cam đoan nhưng vẫn hăm mộ nhìn chuỗi ngọc tạo ra kết giới vây quanh Liều San San “có thể tạo ra kết giới như vậy, tu vi bình thường không thể làm được. Phủ quân nhà ngươi nhất định rất lợi hại, là ai?”

Tuy không liên quan tới mình nhưng Liều San San nghe vậy vẫn lấy làm kiêu ngạo, ngửa đầu nói ‘đương nhiên, Hành Tư quân nhà ta có thể bất phân thắng bại với Ngũ Cực Chiến Thân, đương nhiên là lợi hại rồi’ Dù nàng không biết tình hình cụ thể thế nào, nhưng có cái để khoe vẫn thấy rất thích.

Ấn Trì vừa nghe nhắc đến Hành Tư quân, ánh mắt liền lóe lên “Hành Tư quân? phủ quân nhà ngươi lại là hần? nhưng không phải thời gian trước hần mới hồi thiên cung sao? sao lại đến địa phủ là Diêm Vương?”

Liễu San San biết Hành Tư nổi tiếng nhưng không ngờ thanh danh của hần chẳng những trên trời dưới đất mà ngay cả trong nước cũng biết, nhìn Ấn Trì hưng phấn truy hỏi, nàng liền đem sự tình nói qua một lần, bao gồm cả việc vì sao phế vật như nàng lại ở Chuyển Sinh điện kiểm cơ

“Cái gì? ngươi là hồn phách phạm nhân?”

Liễu San San nhìn Ấn Trì trợn mắt há mồm cũng có chút ngạc nhiên “đừng nói với ta là ngươi không nhận ra nha”

Nàng nghe nói tuy Ấn Trì đầu óc không ngu ngốc nhưng không có hứng thú với việc học tập, viết chữ làm thơ hay nghiên cứu pháp thuật gì đó đều không quan tâm, chỉ là võ nghệ lại không tệ, không đến nỗi là phế vật. Nói sao thì hần cũng là nhi tử của Đông Hải long vương, nền tảng vẫn phải có, hần không thể nhận ra điều mà một nhân sự cấp thấp ở địa phủ cũng nhận ra chứ? Nếu đúng vậy thì Đông Hải long cung cũng quá thất bại trong việc giao dục ah

Liễu San San cảm thán cho tương lai của Đông Hải long cung, Ấn Trì lại thản nhiên nói “kết giới trên người ngươi dày như thế, đừng nói là ta, e là mấy vị ca ca của ta cũng không thể nhìn ra, ai biết ngươi là tiên thân hay là phạm thai. Ngươi đừng thấy ta học thuật không tinh mà cố ý lừa ta, mọi người đều nói ngươi là tiểu thư ở địa phủ cố ý cải trang đến đây xem náo nhiệt ah”

Bùa hộ mệnh Hành Tư đưa cho nàng rốt cuộc là bảo bối thể nào mà năng lực che chắn lại đạt tới cảnh giới như vậy? khó trách người khác đều hiểu lầm thân thể của nàng. Liễu San San trong lòng rung động, nghiêm mặt nói ‘ta đương nhiên là không lừa ngươi, nếu ta có chút bản lĩnh thì cần gì mang theo bùa hộ mệnh rêu rao như thế? hơn nữa ngày đó ngươi muốn cướp chuỗi ngọc của ta, liền đẩy ngã ta, còn đè lên ta, có nhớ không?’

Nhắc tới hành vi say rượu thất đức của mình, Ấn Trì liền ho khan, mặt hồng hồng nói ‘ngày đó là quá chén nên mới thất thổ như vậy, thật xin lỗi. Nếu ngươi thấy ta nói miệng không đủ thành ý...ngươi không ngại, thì ta sẽ chịu trách nhiệm mà cưới ngươi, dù sao cũng do ta không đúng’

Cái gì? cưới nàng? Dù ở thế gian nàng cũng nghe nói tới việc vì mạo phạm mà thành thân nhưng cũng không có chuyện cưới hỏi bằng miệng qua loa như thế

Liễu San San giật mình, suýt nữa thì cắn trúng đầu lưỡi của mình “để ý, ta rất dễ ý”

Nhìn biểu tình có chút bi thương của Ấn Trì vì bị nàng từ chối quyết liệt, Liễu San San lại vội giải thích “không phải, ý của ta là ta chỉ ở địa phủ một năm, sau đó sẽ chuyển thể đầu thai, huống chi lúc đó là do ngươi uống say, cũng không phải cố ý, ngươi cũng đã nói xin lỗi. Việc này cứ thế mà quên đi”

Đề tài xấu hổ như vậy có chút ảnh hưởng tới bầu không khí, Ấn Trì đảo mắt tìm đề tài nói chuyện, đột nhiên nghĩ đến cái gì, nhảy dựng lên hét lớn “ngươi là phạm nhân”

Liễu San San sửng sốt “đúng vậy” vì sao lâu như vậy, giờ hắn mới kinh ngạc?

Có điều nhờ vậy mà bầu không khí không còn xấu hổ nữa, Ấn Trì không trả lời nàng mà xoay người bỏ chạy “ngươi ở đây chờ ta một lát, ta quay lại ngay”

Liễu San San khó hiểu đứng chờ, lát sau nhìn thấy Ấn Trì ôm một đồng sách vở chạy tới, liền nghi hoặc hỏi “ngươi bỏ đi là vì lấy mấy thứ này?”

“Đúng vậy” Ấn Trì tìm một chỗ sạch sẽ, buông mắt thứ trên tay xuống

“Chẳng lẽ ngươi không thể dùng pháp thuật để trực tiếp lấy đến đây sao?” lúc trước Hành Tư vượt qua ba giới, cách không lấy đồ đã khiến nàng ấn tượng sâu sắc

Chẳng lẽ việc này không phải thần tiên nào cũng làm được?

Ấn Trì đáp “đúng là có loại pháp thuật này nhưng nếu chuyện gì cũng dùng pháp thuật thì quá nhàm chán”

Liễu San San lại ước mình được nhàm chán như thế

“Ngươi giúp ta xem bài tập mà phu tử đã giao đi, hai ngày nữa phải nộp bài mà ta ngại phiền toái nên chưa xem qua, lần này còn làm không xong thì phụ thân nhất định sẽ đánh ta”

Đường đường là công tử của Đông Hải long cung lại thỉnh giáo việc học với một phạm nhân? Liễu San San không rõ trong lòng mình có tư vị gì

“Lần trước phu tử bị ta chọc giận không nhẹ. lúc này liền cố ý tìm mấy bài tập liên quan tới thể gian, nói là để cho ta mở rộng kiến thức. Ta luôn sống ở Đông Hải, chưa từng đến gian sao biết được thi từ văn vẻ do phạm nhân viết, phu tử làm vậy là cố ý muốn nhìn ta bị chê cười” Ấn Trì nói xong đưa xấp giấy đến trước mặt Liễu San San, tươi cười ân cần ‘không ngờ lại gặp được một phạm nhân, đây coi như là đồ của quê hương ngươi, ngươi nhất định biết không ít, phiền ngươi xem giúp ta mấy thứ này rốt cuộc viết thể nào?’

Việc học ở thể gian?

Trước kia Liễu San San cũng được đi học mấy năm, cũng từng được phu tử khích lệ nhưng nữ tử đi học chủ yếu chỉ để nhận biết được mặt chữ, đọc vài cuốn sách cơ bản còn làm văn viết thơ lại rất ít nhưng nàng lại không thể cô phụ vẻ mặt chờ mong của Ấn Trì, hơn nữa lúc này nàng đang là đại diện cho phạm nhân, vì

thể đành kiên trì nhận lấy

Đây đúng là một kẻ thất học gặp một kẻ thất học

Liễu San San mở to mắt nhìn đề mục trên giấy, hận không thể nôn ra một búng máu. Những thi từ ca phú nàng từng đọc qua thì đã quên gần hết, còn lại toàn là chưa từng thấy qua, nhìn y như là đọc thiên thư. Ấn Trì vẫn trông mong, tha thiết nhìn nàng, nàng mà nói không biết như vậy sẽ đánh mất thể diện của phàm nhân

Vì mặt mũi, Liễu San San quyết định phát huy năng lực năm đó từng sử dụng để đối phó với tẩu tử dạ xoan, không biết thì tự mình biết soạn, chỉ dẫn Ấn Trì hoàn thành bài tập. Dù sao thần tiên cũng không có khả năng biết hết tất cả thi từ của thế gian

Vì thế “quân tử giúp người thành đạt, tiểu nhân đoạt thứ người yêu thích”; “người nghèo chỉ lo thân mình, người giàu thì thiếp thành đàn”; “con người không tránh khỏi cái chết”...đều là kết tinh trí tuệ củ Liễu San San và Ấn Trì.

Một kẻ thất học gặp một kẻ thất học, dù không làm nên chuyện hủy thiên diệt địa nhưng cũng đủ để hủy diệt bài giảng của phu tử.

Hôm sau, Liễu San San nghe nói phu tử của Ấn Trì học đến ba đầu máu, không nói hai lời mà xin từ chức, cáo lão hồi hương

Đêm đó, Ấn trì bị Đông Hải Long Vương mắng liên buồn bực ngồi trước cửa phòng Liễu San San nói “ta cảm thấy đáp án vô cùng hợp tình hợp lý, sao lại không giống nguyên văn? phu tử quá cứng nhắc ah, nếu tiếp tục làm cũng không có tiền đồ gì, về quê cũng tốt”

Liễu San San vô cùng đồng tình với phu tử đáng thương chưa từng gặp mặt, nghĩ tới mình cũng là đồng phạm khiến hần học máu, liền có chút áy náy cũng không thể đuổi Ấn Trì đi, dù sao hần cũng vừa bị mắng, tâm hồn đang bị tổn thương. Vì thế nàng liền ngồi xuống cùng hần tám chuyện, nói một hồi lại nói tới hôn sự của Phi Dung quân

Đương nhiên không phải muốn biết chuyện tình của Phi Dung và Tang Cách, mà vì tuổi của Ấn Trì gần với Phi Dung, sau khi Phi Dung thành thân, hôn sự của hần chắc chắn cũng sẽ bị nhắc tới

Ấn Trì buồn bực đấm nền nhà, nói “ta không muốn bị cha mẹ áp đặt lấy một người mình chưa từng gặp mặt, ta muốn tự mình tìm như Lục ca vậy”

Liễu San San đau lòng cho sần nhà “vậy mau tìm đi, người đấm nát sần nhà thì có thể tìm ra thê tử sao?”

“Nào có dễ tìm như vậy” Ấn Trì suy sụp “ánh mắt của các tiên nữ lúc này rất cao, không có cung điện phủ

trạch riêng; không có xe ngựa xa hoa...liền bị xem thường. Các nàng vừa muốn có tài có mạo, còn có người đòi hỏi cha mẹ đều chết hết”

Cha mẹ chết hết, đối với thiên giới trường sinh bất lão thì điều kiện này đúng là làm khó người. Liễu San San an ủi “trừ bỏ cái cuối thì điều kiện của người cũng đâu có tệ”

Công tử của Đông Hải long cung, địa vị, tiền tài, quyền thế đều thuộc tầng lớp thượng lưu; muốn phủ đệ tọa kỵ chỉ là chuyện nhỏ. Tướng mạo của Ấn Trì tuy kém Phu Dung một chút, khuôn mặt có vẻ trẻ con có lẽ vì chưa trưởng thành nhưng cũng là một mỹ nam tử, điều kiện như vậy còn không thể tìm được thê tử mình thích?

“Nhưng đại ca bọn họ đều nói hiện nay nữ tử phần lớn thích nam tử xấu xa, người nghiêm trang thành thật lại không được để ý tới. Bọn họ nói ta chưa phải là nam tử xấu xa nhưng lại không chịu nói làm thế nào để trở thành nam tử xấu xa, muốn ta tự lĩnh ngộ”

Người đã có đủ tiềm chất lưu manh hoàn hảo ah

Liễu San San đang muốn nói lời chính nghĩa, kéo Ấn Trì đã bước một chân lên con đường lưu manh trở về, lại nghe hắn tự vỗ đùi mình, ra vẻ tỉnh ngộ ‘đúng rồi. Nam tử xấu xa có phải là cái loại lộ ngực lộ vú, tay cầm đại đao, mặt có vài vết sẹo như trong kịch thể gian hay viết?’

Thằng nhãi này sách vở đúng đắc không đọc, mấy loại tiểu thuyết ba xu kia lại nhớ rất kỹ

Liễu San San rùn rẩy đỡ lấy khung cửa, nói “người trăm ngàn lần đừng làm việc ngốc, nữ tử thích nam tử xấu xa nhưng tuyệt đối không phải là nam tử xấu mặt”

Từ chuyện này, Ấn Trì không còn xem Liễu San San là người hỗ trợ hoàn thành bài tập về nhà nữa mà đã trở thành tri kỷ cùng thảo luận việc nam nữ, chủ yếu là làm thế nào đến hắn nhanh chóng tìm được người hắn thích.

Mọi chuyện không chỉ nói suông mà phải dựa vào thực tiễn, huống chi Liễu San San cũng không phải người từng trải, thực sự là lực bất tòng tâm khi chỉ dẫn việc đại sự cả đời cho người khác, càng sợ nói sai sẽ làm chậm trễ Ấn Trì, Đông Hải Long Vương không đuổi giết nàng mới là chuyện lạ. Vì thế nàng cực lực từ chối nhưng Ấn Trì lại nói muốn theo nàng tìm hiểu tâm tư của nữ tử, như thế nào cũng không chịu bỏ qua, mỗi ngày đều tới cửa dây dưa, Liễu San San bị hao tổn tinh thần vô cùng. Cũng may ý chỉ của Diêm La Vương đã cứu vớt nàng, nói Tang Cách ở Đông Hải long cung quá lâu cần phải quay về địa phủ, vì thế Tang Cách dù không muốn cũng phải lên đường, Liễu San San cũng xem như được giải thoát

Hôm nay Ấn Trì lại bị lão cha hắn triệu đến mắng nên không thể dây dưa với Liễu San San, đang mừng vì có thời gian nghỉ ngơi thì Tang Cách đã đen mặt phá cửa xông vào “mau dọn dẹp đi, chúng ta lập tức lên đường”

Liều San San tuy có biết ý chỉ của Diêm La vương nhưng không có ai báo cho nàng ngày giờ lên đường cụ thể, liền ngăn người hỏi “nhanh vậy đã đi sao?”

Dù cả ngày bị Ấn Trì làm phiền nhưng được người ở long cung hầu hạ như đại tiểu thư, nàng vô cùng thích ý. Chỉ mới có mười ngày mà Liều San San đã vui đến quên trời quên đất, huống chi Ấn Trì còn nói hai ngày nữa sẽ đưa nàng đi ngắm rừng sang hồ mỹ lệ, xem như là tạ lễ nàng đã chỉ điểm cho hắn. San hô trưởng thành thành cây đã là khó gặp, huống chi đây còn là cả cánh rừng, nàng còn đang tính xin Ấn Trì vài cảnh mang về Chuyển Sinh điện ah

Tang Cách cũng đâu muốn quay về địa phủ sớm như vậy, khó chịu trào phúng “sao? bắt đầu thấy lưu luyến Thất công tử sao?” âm thanh của nàng không nhỏ, khiến cho tỳ nữ, thị vệ ở bên ngoài đều cười rộ lên đầy ái muội

Liều San San lúc này mới hoàn hồn, lại có chút khó hiểu. Mấy ngày nay nàng chỉ lo tiêu dao khoái hoạt, cũng không có ai đưa tin cho nàng nên không biết việc nàng và Ấn Trì suốt ngày ở chung một chỗ đã trở thành lương tình tương duyệt, như keo như sơn trong mắt người ở Đông Hải

Diêm La Vương lo lắng cho nữ nhi, còn cố ý phái Cừ Mạc đến đón, Đông Hải Long Vương và Phu Dung chỉ có thể tiễn Tang Cách và Liều San San đến đại môn

Tang Cách cực kỳ tức giận việc lão cha ngăn cách nàng ở chung với Phi Dung, ôm một bụng khí từ Đông Hải về tới địa phủ, dọc đường đi không hề nói một tiếng, vừa chạm đất liền biến mất không bóng dáng, chắc lại tìm chỗ phát tiết

Liều San San mặc kệ nàng, nhìn về phía đại môn Chuyển Sinh điện ở xa xa, trong lòng thổn thức, chân nhện không được mà bước nhanh hơn. Nhớ ngày đó nàng mang tâm trạng chịu chết rời khỏi Chuyển Sinh điện, nay lại lông tóc vô thương mà vui vẻ quay về.

Nhìn thấy Hành Tư và mọi người trong Chuyển Sinh điện đã chờ ngoài cửa, nhất là Vô Thân, Vô Khâu bộ dáng tứ chi kiện toàn, tàng đá trong lòng nàng rốt cuộc cũng rơi xuống, có cảm giác như xa nhà lâu ngày trở về

“San San”

Vô Thân và Vô Khâu còn gấp hơn nàng, vội vàng chạy tới. Vô Thân chạy nhanh tới trước, ôm nàng vào lòng “người rốt cuộc đã trở lại, làm ta nhớ muốn chết ah”

Cừ Mạc há mồm tròn mắt nhìn, Liều San San còn chưa kịp phục hồi tinh thần, quanh người nàng lại lóe lên hào quang giống như ngày đó chuỗi ngọc đã đánh ngất Ấn Trì, trực tiếp hất Vô Thân văng ra xa, lực đạo mạnh đến nỗi bụi bay mù mịt

Không đúng ah. Chuỗi ngọc này xưa nay chỉ phòng trộm chống cướp, ngay cả khi Tang Cách và Ấn Trì

nắm tay nàng lồi đi cũng chưa từng có phản ứng thế, sao vừa trở về địa phủ lại phòng cả người quen?cứ như thế, sau này nàng sẽ như con nhím, không ai dám chạm vào sao?

Tình huống như thế khiến Liễu San San đại ra, cho đến khi nhìn thấy có người đi tới, ánh mắt mới dời từ chỗ Vô Thân đang kêu đau, nhìn về phía trước, thấy Hành Tư đang đứng trước mặt nàng, lại cảm thấy vẻ mặt của hắn nghiêm nghị, lãnh đạm hơn trước khi nàng rời đi

Dù xa cách mười ngày nhưng khả năng vượt mộng ngựa đã được Liễu San San luyện đến lô hỏa thần thanh, không cần nghỉ đã tươi cười gọi “Hành Tư quân”

Hành Tư gật đầu hỏi “đã trở lại?” ngữ khí vẫn thản nhiên như trước

24. Quyển 1 - Chương 24

Liễu San San chợt nhận ra nàng đi một chuyến này không hề uống phí, bởi vì nàng ở trước mặt Hành Tư không còn khấn trương như trước nữa. Nghĩ đến đây, tâm tình của nàng liền tốt lên, gật đầu cười nói “phải, đã trở lại, làm phiền Hành Tư quân đã quan tâm”

Hành Tư gật đầu, đảo mắt đánh giá nàng hai lần, nói “mập”

Liễu San San ngây người một lúc mới hiểu được Hành Tư nói nàng mập, vậy chẳng phải là nàng ở Đông Hải long cung dễ chịu hơn ở Chuyển Sinh điện? Tuy đây là sự thật nhưng đứng trước mặt lãnh đạo trực tiếp lại thể hiện mình ở nhà người khác vui đến quên trời đất vẫn là ngàn lần không nên. Nghĩ vậy, nàng liền kiên quyết lắc đầu “đâu có, có lẽ do luôn ngâm mình trong nước biển nên người mới sưng lên một chút”

Hành Tư: “...”

Cừ Mạc phụng mệnh đưa Liễu San San về Chuyển Sinh điện, nhiệm vụ hoàn thành liền cáo từ trở về phục mệnh, liền nói lời tạm biệt với Hành Tư. Lúc này Vô Thân cũng cảm hận vô bực đứng lên

Vô Thân lần này mất hết mặt mũi, buồn bực đứng cách xa Liễu San San hai bước, đề phòng, nói “người ở Đông Hải ngâm mình thành tiên hay là tội phạm? vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?”

Liễu San San nào biết cái chi đâu, lắc đầu không lên tiếng

Vô Khâu đi tới, cẩn thận chột chột Liễu San San vài cái lại không thấy xuất hiện điều gì, liền cười nhạo hân ‘còn có thể là chuyện gì nữa, chắc chắn vừa rồi người ôm San San lung tung nên gặp phải báo ứng thôi’

“Ta chỉ đơn thuần là biểu đạt nhớ nhung, không hề có ý xấu gì” Vô Thân giận dữ phản bác “cũng không

biết ai ngày nào cũng kêu gào sao San San còn chưa trở lại, hẳn sống không nổi nữa, lúc này còn dám giễu cợt”

“Không có ý xấu sao vừa rồi người bị vắng ra mà ta chạm vào San San lại không có việc gì?”

“Ta làm sao biết được”

Thấy hai người sắp cãi nhau, Tất Trì ở sau khinh bỉ lắc đầu “ngu ngốc, vừa rồi là Hành Tư quân khiến người vắng ra, ở đây đã một hai ngàn năm rồi mà điểm ấy cũng nhìn không ra”

Vô Thân và Vô Khâu lập tức ngừng cãi, không hện mà cùng nhìn về phía Hành Tư vừa tiến bước Cừ Mạc.

Vô Khâu khẳng định “chắc chắn là Hành Tư quân cảm thấy người ở trước mặt người ngoài lại có hành vi lỗ mãng, làm mất thể diện của Chuyển Sinh điện chúng ta, đáng đời”

Vô Thân còn muốn cãi, nhưng nhìn thấy Hành Tư đã quay trở lại liền không tình nguyện ngậm miệng

Liễu San San nghe Vô Thân nói hẳn nhớ mình, cho rằng hẳn cố ý chọc nàng, nhưng khi nhìn thấy phòng bếp, nàng liền hiểu được.

Nàng đến Đông Hải hơn mười ngày, phòng bếp Chuyển Sinh điện liền rơi tắt lửa, đúng lúc này tiệm ăn ngon nhất địa phủ lại đóng cửa để tu sửa. Vô Thân và Vô Khâu là quý kén ăn, tiệm ăn nhỏ là không chịu vào, cho nên trong khi Liễu San San ở Đông Hải ngày ngày ăn sơn trân hải vị thì mọi người ở Chuyển Sinh điện gần như bị bỏ đói.

Liễu San San cũng triệt để hiểu được tình đồng nghiệp chỉ là vô nghĩa, ăn cơm mới là nguyên nhân khiến toàn thể người ở Chuyển Sinh điện ra tận cửa đón nàng.

Phòng bếp Chuyển Sinh điện lại lần nữa đổ lửa, mọi người ăn no mỹ mãn liền tự tìm chỗ tiêu thực

Liễu San San đi vòng vòng trong sân hồi lâu, hít sâu một hơi, rốt cuộc hạ quyết tâm, đi đến trước phòng Hành Tư, gõ cửa

“Vào đi”

Nhìn thấy là Liễu San San, Hành Tư ngoài ý muốn chớp mắt một cái. Trước kia nàng đến phòng hẳn đều là tự ý mà vào, chưa từng thấy nàng nhã nhặn có lễ như vậy. Chẳng lẽ ở Đông Hải lâu ngày liền trở thành như vậy?

Liễu San San đi đến trước mặt Hành Tư, cẩn thận mở bọc vải gấm nhỏ ra “Hành Tư quân, bùa hộ mệnh

người cho ta rất lợi hại, nhất là lần đi Đông Hải này đã giúp ta giải quyết được rất nhiều phiền toái. Ta không có gì để cảm ơn người, hạt châu này là ngẫu nhiên có được ở Đông Hải, cũng không phải vật quý giá gì, cùng lắm chỉ là có chút mới lạ, hi vọng Hành Tư quân không chê”

Từ lúc biết được sự lợi hại của chuỗi ngọc, hơn nữa từ thái độ của Ý Châu, nàng cũng đoán được chuỗi ngọc là vật rất quý giá. Vì thế Liễu San San cảm thấy dùng chùa đồ tốt của Hành Tư như vậy cũng có chút hơi quá, cũng may khi đi dạo ở Đông Hải, nàng đã tình cờ nhặt được một viên dạ minh châu rơi ra khỏi cây cột nơi hành lang gấp khúc. Lẽ nhẹ nhưng tình nặng, quan trọng là tấm lòng.

Hành Tư nhìn vẻ mặt khẩn trương lại có chút chờ mong của Liễu San San, lại nhìn viên dạ minh châu to cỡ nửa nắm tay trong tay nàng, nghi hoặc một chút, mỉm cười nhận lấy “nghĩ nhiều rồi”

Liễu San San nhẹ nhàng thở ra, đang định rời đi lại nghe Hành Tư hỏi “thời gian người ở Đông Hải, đã làm những gì?”

Liễu San San ngẩn người. Đúng rồi, nàng coi như ra ngoài làm việc một chuyến, khi trở về cũng cần báo cáo công tác, vì thế liền thuật lại toàn bộ tình hình ở Đông Hải. Đương nhiên việc bị Ấn Trì đề lên là quá dọa người nên nàng tự động bỏ qua.

Hành Tư nghe xong, nhíu mày hỏi “người rất thân với Thất công tử?”

Nói đi nói lại, mọi chuyện đều có dính tới Ấn Trì

Liễu San San nghĩ nghĩ, vò đầu nói “cũng không phải, gặp được hắn là vì hắn...hỏi ta việc học, hơn nữa bình thường hắn khá rảnh, Phi Dung quân liền bảo hắn tiếp đãi ta, cho nên thời gian ở cùng hắn nhiều hơn những người khác một chút”

Nhắc tới Ấn Trì, Liễu San San lại nhớ tới hắn chưa đưa nàng tham quan rừng san hô, tiếc nuối nói “tiếc là trở về quá sớm, bằng không hắn sẽ mang ta đi thăm rừng san hô, còn có thể mang ít san hô về”

Hành Tư không mảy không nhạt gật đầu, không còn hưng trí lắng nghe như lúc đầu. Liễu San San nghĩ mình ồn ào lâu quá khiến hắn mất kiên nhẫn liền thức thời lui ra ngoài, thuận tay lấy theo hai cuốn sách mà lần trước nàng chưa xem xong

Hôm sau, Liễu San San ngồi bên hành lang vừa hóng gió vừa xem sách thì bị Hành Tư nhìn thấy, liền nói “về sau muốn xem sách thì đến phòng ta xem đi, lấy đi rồi làm mất sẽ không tốt lắm”

Liễu San San ngẫm lại thấy cũng đúng, ngoan ngoãn dọn ghế, theo Hành Tư về phòng tiếp tục xem chuyện xưa

Cuộc sống của Chuyển Sinh điện lại đi vào quỹ đạo như trước nhưng chỉ vài ngày sau, Liễu San San lại

phát hiện không thích hợp. Không chỉ có nàng, những người khác cũng nhận thấy như thế

Mấy ngày, những quỷ sai áp giải quỷ hồn đến Chuyển Sinh điện đều nảy sinh hứng thú nồng đậm với Liễu San San, luôn tìm mọi cách đánh giá nàng. Bọn họ cho rằng mình làm rất kính đáo nhưng lại bị Liễu San San nhìn thấu, sợ hãi vô cùng. Nàng chỉ muốn làm tròn chức trách của mình, đột nhiên bị người ta chú ý không nguyên nhân như thế, thật đáng sợ.

Những người khác trong Chuyển Sinh điện cũng rất tò mò, Vô Thân rốt cuộc không nhận được nữa, kéo một quỷ sai vừa bước ra khỏi đại môn Chuyển Sinh điện, hỏi thăm tình hình. Liễu San San vừa thu thập vừa liếc nhìn về phía Vô Thân, quyết định trong bữa cơm trưa sẽ moi tin từ hắn.

“Cái gì?”

Đột nhiên bên phía đại môn vang lên tiếng kêu sợ hãi của Vô Thân, sau đó hắn bay đến trước mặt nàng, chỉ tay vào nàng, nói “ngươi...ngươi, ngươi lại cùng Đông Hải long cung Thất công tử tự định chung thân?”

Sét đánh ngang trời. Nháy mắt không khí trở nên yên tĩnh. Liễu San San kinh ngạc vạn phần, tay cầm nghiên mực run lên, mực rơi đầy áo của Hành Tư, cũng may thần tiên thay quần áo không phiền toái như phàm nhân, chỉ cần niệm chú một cái là trên người lại có xiêm y mới

Liễu San San lo sợ, lén liếc nhìn Hành Tư đang khí định thần nhàn ngồi uống trà, cảm thấy sắc mặt của hắn không tốt lắm, cảm tức phóng một cước về phía đầu sở gây chuyện Vô Thân “người nào nói ta và Ấn Trì tự định chung thân?mấy chuyện này có thể ăn nói lung tung sao?”

Vô Thân bị đau, bất mãn nói “ngươi đá ta làm gì? khắp địa phủ đã lan truyền tin này, nói khi ngươi ở Đông Hải cả ngày cùng Thất công tử như hình với bóng, cô nam quả nữ ở chung với nhau, Cừ Mạc đến Long cung đón các ngươi, ngươi còn lưu luyến không muốn về ah. Cho nên mọi người đều muốn đến xem ngươi rốt cục có bản lĩnh gì mà lại bắt được tâm của Long cung Thất công tử?”

Liễu San San cảm thấy mặt của nàng co rút lợi hại. Tuy chuyện tự định chung thân không đúng nhưng cô nam quả nữ ở chung một chỗ lại là sự thật, chẳng qua hoàn toàn không có quan hệ gì với chuyện phong hoa tuyết nguyệt, chỉ do Ấn Trì nổi chứng mà thôi.

Nhưng trước ngày nàng rời khỏi Long cung một ngày, Ấn Trì đã đưa nàng đến Tầng kinh các. Đây là một tòa bảo tháp chín tầng nằm sâu dưới đáy biển, tráng lệ nguy nga. Ấn Trì cảm thấy Liễu San San vô cùng hứng thú với pháp thuật liên thường xuyên bày ra mấy pháp thuật nhỏ để khoe khoang, hắn niệm vài câu, ma trận san hô vốn bất động trước Tầng kinh các liền chuyển động để lộ ra một lối đi, nói thẳng với Tầng kinh các, khiến nàng kinh ngạc vô cùng. Vì chuyện này, Ấn Trì đắc ý vô cùng, ngẩng đầu ưỡn ngực dẫn Liễu San San đi vào trong, sau đó dù là lấy sách, chuyển bàn...đều dùng pháp thuật khiến nàng hoa cả mắt

“Hắc hắc, lại cho ngươi xem pháp thuật lợi hại”

“Được”

Ấn Trì vừa ngừng, cửa sổ vốn rộng mở lại lập tức đóng lại, đèn đuốc cũng tắt hết, chung quanh nhất thời tối đen không thấy năm ngón tay

“Ấn Trì, người dùng pháp thuật này như thế nào ah?”

Liễu San San đợi hồi lâu mới nghe Ấn Trì đáp “ta..hình như niệm sai chú ngữ”. Hắn nói mình đã niệm phải cấm đoán thuật, giam người vào địa phương trước mặt, người bên trong không ra được, người bên ngoài không nghe được động tĩnh bên trong, cũng không vào được, trừ phi chú ngữ mất hiệu lực hoặc có thể dùng pháp thuật phá giải mà cấm đoán thuật này lại có tác dụng trong ba, bốn canh giờ

“Vậy người mau phá giải đi”

“Ta không biết”

“Hả?”

“Lúc trước không chú tâm học, đã quên cách phá giải rồi”

Liễu San San đáng lòng

Vì thế hai người đành buồn bực ngồi chờ cấm đoán thuật tự mất hiệu lực. Lúc đầu còn nói chuyện phiếm với nhau, đến khi người của Long cung tìm đến thì phát hiện bọn họ đã dựa vào nhau mà ngủ

Vì chuyện này, hôm sau Ấn Trì bị lão cha hắn gọi đến mắng rồi phạt về phòng tự kiểm điểm, còn Liễu San San lại lên xe ngựa hồi địa phủ. Hai người ngay cả cơ hội chào từ biệt cũng không có, nào ngờ lại nảy sinh lời đồn như thế

Lúc này ngoài điện vang lên tiếng cánh tay run rẩy, tựa như còn có tiếng nam tử nhỏ giọng nói chuyện nhưng vì nhỏ quá nên sau khi Liễu San San nói xong, mọi người mới nhận ra

Liễu San San và Vô Thân ra ngoài xem thử, thấy một con chim trắng thật to đang quạt cánh giữa không trung, cao thấp lay động, móng vuốt bám chặt một cái vỏ sò to

Vô Thân ngẩn người “Hải điều?”

Giọng nam nhỏ yếu truyền ra từ cổ họng con chim kia “Liễu San San cô nương chính là người?”

Liều San San nhìn đến choáng váng, bị Vô Thân vỗ một cái mới tỉnh thần, vội nói “là ta, xin hỏi...?” Nàng đời này chưa từng nói chuyện với động vật, vì thế lúc này có chút vô thố

May mà Hải điều quạt cánh hồi lâu cũng đã mệt mỏi, không đợi nàng suy nghĩ xem nên gọi nó thế nào thì đã trả lời “tỷ chúc là Đông Hải long cung tín sử, đây là thư công tử nhà ta gửi cho cô nương, muốn tận tay giao cho cô nương” nói xong buông lỏng vò sò trước mặt Liều San San “thư đã được, nếu cô nương muốn phúc đáp, chỉ cần đặt thư vào vò sò, thư sẽ tự đưa đến tay công tử. Tỷ chúc phải hồi Đông Hải phục mệnh, cáo từ trước”

Hải điều to lớn nhưng hành động rất linh hoạt, hai cánh vẫy vẫy, chớp mắt đã biến mất ở phía chân trời

Liều San San cúi đầu nhìn vò sò bóng loáng trong tay, Vô Thân, Vô Khâu và Tất Trì cũng xông tới

Liều San San lắc lắc vò sò, có ánh sáng phát ra còn có tiếng vang, có lẽ do có thư bên trong, nàng cố sức hồi lâu vẫn không mở được vò sò. Tất Trì nhìn không được liền điểm ngón tay lên vò sò, lập tức xuất hiện ánh sáng ngũ sắc, sau đó vò sò mở ra, bên trong quả nhiên có một lá thư

Công tử ở Đông Hải long cung, Liều San San chỉ biết có hai người. Trong đầu Phi Dung chỉ có Tang Cách, sao có thể viết thư cho nàng, hơn nữa phương thức gửi thư còn phong tao như vậy, nghĩ một chút liền biết tác giả là ai.

Liều San San còn chưa nghĩ ra, mấy yêu ma quỷ quái đã lĩnh ngộ thấu đáo. Đám người Vô Thân vừa rồi nghe nàng giải thích chuyện “có nam quả nữ ở chung với nhau” còn có chút nửa tin nửa ngờ, lúc này đã tin chắc

“Vừa trở về vài ngày đã nhờ phi điều truyền thư, xem ra Đông Hải Thất công tử rất nhớ người ah. Thư này đúng là thư tình rồi”

Liều San San không nói gì, liếc Vô Thân một cái rồi cố ý mở thư trước mặt mọi người nhằm chứng minh mình không nói xạo, tâm tư bằng phẳng. Dù sao Ấn Trì cả ngày chơi bời lêu lổng, có chuyện gì đứng đắn để viết thư cho nàng đâu chứ. Nhưng vừa nhìn thấy, nàng đã hận không thể nhảy vào Nại Hà chết cho xong chuyện

Chữ của Ấn Trì như rồng bay phượng múa “San San, ngày đó bị phụ thân cấm túc nên không thể cáo biệt với người, vô cùng tiếc nuối. Sau khi người rời khỏi Long cung, không có ai làm bạn với ta, cảm thấy cuộc sống rất cô liêu. Chuyện ta đề lên người người, dù người không cần ta chịu trách nhiệm nhưng ta vẫn cảm thấy thập phần áy náy, lại thêm hôm đó hại người bị nhốt trong Tàng kính các cũng chưa bồi tội. Ta nghe nói trước khi người rời đi vì không thể từ biệt ta mà rất không nỡ, trong lòng lại thấy vô cùng hài lòng”. Từ sau khi hấn khiến phụ tử tức giận cáo lão hồi hương, Đông Hải Long Vương đã nghiêm lệnh cho hấn hàng ngày phải ngâm thi làm phú nên giờ viết thư cũng trở nên nho nhã hơn. Tuy nhiên vào lúc này thì đây không phải là trọng điểm

Liều San San suy sụp nhắm mắt lại, vạn phần hối hận mình đã không hủy lá thư này. Lời đồn thái quá, miệng người đáng sợ, nàng làm cách nào mà sống tiếp đây?

Vô Thân, Vô Khâu và Tất Trì kinh ngạc nhìn lá thư, không hện mà cùng lên tiếng “đã...tới mức đề lên người người?”

Là đầu heo cũng biết bọn họ muốn ám chỉ cái gì

Không đợi Liễu San San trộn mắt phản bác, lá thư trong tay nàng đã bị kéo đi

Liễu San San quay đầu, thấy Hành Tư một tay cầm chén trà, một tay cầm lá thư, mặt không chút thay đổi, nhú mày nói “nghe nói vị Thất công tử kia là một tên hoàn khổ”

Ngữ khí như thế là có ý gì?chẳng lẽ nói nàng cho dù nói chuyện phong lưu thì ánh mắt cũng không nên kém tới mức chọn một tên hoàn khổ?

Đây đúng là sự hiểu lầm cực kỳ lớn ah

Liễu San San đi qua, đoạt lấy lá thư, kêu oan “không phải, Hành Tư quân, người hiểu lầm rồi”

Nhưng mà trời không chiều lòng người, không cho nàng có cơ hội giải thích vì lúc này có âm thanh vang lên ngoài đại môn đã cắt ngang lời nàng ‘các vị đang rảnh sao?’

Mọi người quay đầu, thấy Ý Châu mang theo một cái rổ lớn, tươi cười đứng ngay cửa

Vô Thân và Vô Khâu lập tức chạy qua, thái độ nhiệt tình “ah, là Ý Châu cô nương”

Tất Trì thấy Liễu San San vẻ mặt mờ mịt liền giải thích “khi người đi Đông Hải, Ý Châu đã tới hai lần. Lần đầu tiên đến, thấy chúng ta ăn uống cực khổ, nàng rất lo lắng. Lần thứ hai tới liền mang theo chút điểm tâm, nào ngờ quá ít, nàng nói nhất định sẽ mang thêm”

Liễu San San đảo mắt nhìn cái rổ cực đại trong tay Ý Châu. Trong lúc nàng còn đang tính toán xem có thể nhân cơ hội này nhàn hạ vài ngày thì Vô Thân, Vô Khâu đã vây quanh Ý Châu, có thể thấy rổ điểm tâm kia có sức hấp dẫn lớn với bọn họ thế nào. Liễu San San đối với tính ham hán của bọn họ cực kỳ xem thường.

Ý Châu mở cái rổ ra, đem điểm tâm chia cho mọi người, sau đó vô cùng dè dặt nói với Hành Tư “nương nương đặc biệt dặn dò nô tỳ mang mấy món điểm tâm bình thường ngài thích ăn, nô tỳ liền tự tay làm một ít, đưa đến trong phòng Hành Tư quân hay sao?”

Hành Tư mỉm cười gật đầu “Làm phiền người.”

“Hành Tư Quân nói chi vậy, đây là điều nô tỳ nên làm.”

Ý Châu tư thái nhẹ nhàng, tươi cười thản nhiên lại lần nữa gợi lên sự hâm mộ và ghen tỵ của Liễu San San, vốn đang đau đầu vì tin đồn thất thiệt cùng lá thư của Ấn Trì, lại thêm chuyện này, thật đúng là họa vô đơn chí. Tức giận không có chỗ phát tiết, Liễu San San đột nhiên nhớ tới vừa rồi hải hiệu nói nàng có thể hồi âm cho Ấn Trì. Nàng chưa từng mượn đao giết người nhưng kiếm người trút giận lại làm rất thường xuyên, Ấn Trì gửi thư đến không đúng lúc, vậy đừng trách nàng.

Liễu San San trở về, đọc tiếp lá thư, phía sau Ấn Trì chủ yếu là căn nhắc tân phu tử rất nghiêm, lão cha hẳn cũng mắng hẳn nhiều hơn trước...

Xứng đáng. Liễu San San vừa cảm hận căn điểm tâm Ý Châu đưa vừa viết thư hồi âm cho Ấn Trì. Dù không muốn cũng phải khen điểm tâm của thiên giới quả thực quá ngon

Hành Tư trở lại phòng mình liền ngồi trước bàn đọc sách như thường lệ.

Ý Châu mang theo thực hộp tiến vào, thấy thế liền pha cho hắn bình trà “Hành Tư quân vừa vào phòng đã đọc sách, sao không nghỉ ngơi một chút, để nương nương và Quân thượng biết được sẽ lo lắng ngài biến thành một sách ah”

Hành Tư cầm lấy chén trà, cười cười “rảnh rồi thôi mà”

Ý Châu bày điểm tâm ra bàn, trong phòng nhất thời trở nên yên tĩnh

Hành Tư đọc được một lát, cảm thấy cũng vô vị, nghĩ nghĩ, ngón tay điểm lên trang sách một vòng, chính giữa liền hiện ra một vòng tròn, phản chiếu hình ảnh trong phòng của Liễu San San

25. Quyển 1 - Chương 25

Liễu San San đang ngồi trước bàn, tay trái cầm điểm tâm, tay phải cầm bút, vừa ăn vừa viết

Hình ảnh kéo lại gần hơn, nhìn nét chữ lộn xộn không thua gì Ấn Trì, Hành Tư không khỏi nhũm mày, cẩn thận đọc kỹ

“Ấn Trì quân: nhận được thư, biết người gần đây không tốt, ta liền an tâm. Không thể nói lời tạm biệt với người trước khi rời đi, ta cũng vô cùng tiếc nuối, trở về mấy ngày nay rồi cũng không nhớ người, sau này ta sẽ cố gắng nhưng người cũng đừng ôm hi vọng quá nhiều. Không cần mất nhiều thời gian để tưởng niệm ta như vậy, nghe nói Tang Cách rất nhanh sẽ gả tới, người nên tranh thủ thời gian tìm thê tử đi. Ta nghe nói nhiều bà mối sẽ nói rất khoa trương, thổi phồng quá mức thực tế cho nên người phải tận mắt chứng kiến mới được nha.

Mấy lời nói xin lỗi khách khí đó, ta đã nói quên đi, người cứ suốt ngày nhắc tới khiến mọi người đều biết càng làm ta bị tổn thương, có rảnh thì sai người đưa cho ta mấy cảnh san hô tốt nhất là được, ta vội vàng trở về cũng chưa kịp mang đặc sản Đông Hải về làm quà cho đồng nghiệp.

Người nói gần đây cha người thỉnh Trương Ngôn Lăng chân nhân làm sư phụ cho người, ta muốn hỏi người có phải Tứ đại thiên sư có địa vị rất cao ở Thiên giới? ta nghĩ đó là do cha người sợ sư phụ thân phận không đủ cao sẽ không dám phạt nặng người, lại nghe nói người này bên trên có con mắt xanh lục, có hai hàng lông mày, tướng mạo cực kỳ quái dị. Ta cực kỳ đồng tình với người nhưng mà lực bất tòng tâm, người ngày ngày ở cùng với hắn, cố gắng chịu đựng ah.

Nghĩ cái gì thì viết cái đó, có hơi loạn, hơn nữa đã nhiều năm rồi ta không chạm vào văn chương, chữ viết không được đẹp lắm, người có thể đọc được là tốt rồi, không cần hồi âm, ta thấy đại diện kia thân hình to béo, bay có vẻ rất mệt

Liễu San San”

Ý Châu bưng một đĩa điểm tâm đi tới “Hành Tư quân đọc sách gì mà lát thì nhú mày lát thì cười vậy?”

Hành Tư khép sách lại để qua một bên “không có gì. Gần đây sự vụ trong cung thế nào?”

“Hành Tư quân yên tâm, không có đại sự gì, có điều nô tỳ phụng mệnh trông coi sự vụ trong cung, sợ là không thể thường xuyên xuống dưới này”

“Không sao, người tập trung công việc trên Thiên giới đi, không cần quan tâm ta nơi này”

“Dạ, nô tỳ thấy ở dưới này phòng của ngài tuy nhỏ nhưng cũng gọn gàng, ngăn nắp, đã biết là ngài đã có người chiếu ứng, nô tỳ cũng không cần quan tâm nhiều lắm gì”

Sau khi Ý Châu rời đi, Đào Ngũ Sử của Sâm La điện đã tới, mang theo một thiệp cưới đỏ thắm, bề mặt thiệp vàng còn được xông hương.

Hôn kỳ của Tang Cách đã định, theo tục lệ, trước khi đón dâu sẽ có phần xem gả, tức là nhà trai đưa đồ cưới đến nhà gái, nhà gái đặt đồ cưới vào phòng cho thân hữu tân khách xem, khi đồ cưới của nhà gái đưa đến nhà trai cũng tiến hành y như vậy

Không biết Diêm La Vương nghĩ thông suốt hay là thỏa hiệp mà hôm nay Sâm La điện lại giống trống khua chiêng tổ chức tiệc lớn, mời tất cả những người hắn có giao hảo ở âm tào địa phủ đến dự.

Có lẽ vì lần trước mọi người cùng đến Sâm La điện làm khách nên lần này Diêm La Vương cũng gửi thiệp mời cho tất cả mọi người trong Chuyển Sinh điện nhưng dù sao vẫn phải có người ở lại giữ nhà, vì thế chỉ có thể phái vài người đại diện tham dự.

Hành Tư bị Diêm La Vương điểm danh phải có mặt, lúc này đang chọn người đi cùng

Liễu San San tận lực biến mình thành vô hình. Lần trước nàng đã bị lễ hỏi của Tang Cách kích thích, để lại ám ảnh quá lớn, không muốn lần này lại phải chịu tội. Hơn nữa ở Long cung ăn sơn trân hải vị suốt mười ngày, đang lúc cần ăn uống thanh đạm để cân bằng, cho nên yến hội ở Sâm La điện hoàn toàn không có sức hấp dẫn với nàng.

Hành Tư đưa mắt nhìn cửa phòng Tây Tề đóng chặt “buổi tối Tây Tề phải làm việc, không cần quấy rầy hần nghỉ ngơi”. Lập tức Tây Tề bị bài trừ

Hành Tư lại nhìn Tập Thư đang chăm chú xem bản đồ “Tập Thư phải tranh thủ thời gian nắm bắt cách đi đường để sớm ngày trở lại làm việc”. Tập Thư cũng bị bài trừ

Hành Tư nhìn Tất Trì “ta không có mặt, công việc ở Chuyển Sinh điện chỉ có thể giao cho Tất phán quan lo liệu”. Tất Trì cũng bị loại trừ

Hành Tư đưa mắt nhìn Vô Thân và Vô Khâu đang hưng phấn, lắc đầu một cái, cả hai cũng bị cho ở nhà

Khi Liễu San San không tình nguyện mang hạ lễ đi theo Hành Tư ra khỏi Chuyển Sinh điện, còn nghe Vô Thân, Vô Khâu ở phía sau không cam lòng la lên “vì sao chúng ta không thể đi? Hành Tư quân, ít nhất cũng phải cho lý do chứ”

Buổi tiệc ở Sâm La điện không hề tạo được ấn tượng tốt đẹp gì với Liễu San San. Diêm La vương vẫn dùng đai lưng tra tấn cái eo của hần như cũ; Tứ đại Phán quan vẫn thích khẩu chiến cá cược như trước; tân khách dự tiệc thì vẫn muôn màu muôn vẻ khó phân biệt mà đồ cưới kim quang long lánh như ngọn núi nhỏ cũng một lần nữa làm nàng muốn mù hai mắt.

Điều duy nhất khiến nàng cảm thấy vui mừng là Tang Cách làm tân nương đợi gả nên không có xuất hiện, mà Mạnh Bà lại đến tham dự. Tang Cách không mặt làm cho nàng bớt đi sự quấy nhiễu và phiền não không cần thiết, mà Mạnh Bà tươi cười hỏi thăm tình hình của nàng lại khiến nàng trong lòng cảm thấy ấm áp. Điều không hoàn mỹ là theo sau Mạnh Bà là Mạnh Dung cùng một mỹ nữ khác mà nàng chưa từng gặp qua, có lẽ là Mạnh Khương

Sau lần đó, Mạnh Dung còn đến Chuyển Sinh điện vài lần, đương nhiên là tìm cơ để câu dẫn Hành Tư. Liễu San San nghĩ tới lần đó các gặp nhau không vui nên không muốn giao tiếp nhiều với Mạnh Dung, hơn nữa Vô Thân và Vô Khâu từng cho nàng lời khuyên, nên luôn tìm cách tránh né. Vì thế lần này ở Sâm La điện xem như là lần thứ hai nàng gặp gỡ Mạnh Dung

Khi Mạnh Bà đến, Liễu San San đang bị Cừ Mạc và Vực Thông xúm lại trêu ghẹo chuyện của nàng à Ân Trì. Liễu San San bị ghẹo đến không chịu nổi, Hành Tư nói giúp vài câu liền bị Cừ Mạc và Vực Thông nhắm vào hần, trêu chọc hần rằng nay ở âm tào địa phủ không chỗ nào là không có bức họa của hần. Mạnh Bà đến mới khiến hai bọn họ im miệng.

Liều San San đứng cạnh Hành Tư, không nhìn cũng biết Mạnh Dung đang nhìn mình với ánh mắt khó chịu. Nàng nhớ Mạnh Dung không có hảo cảm với toàn bộ người ở âm tào địa phủ, lại càng khó chịu với nàng, nay chuyện xấu của nàng và Ân Trì truyền đi ồn ào như vậy, nàng ta không ghét nàng mới lạ. Liều San San liền cố gắng xem nhẹ Mạnh Dung, mỉm cười chào hỏi Mạnh Khương vẫn im lặng không lên tiếng.

Mạnh Khương đúng là như lời Vô Thân nói, mặc dù nàng đẹp đến không thể soi mói nhưng bộ dáng lãnh đạm, siêu phẩm thoát tục, chỉ hờ hững gật đầu với Liều San San mà không lên tiếng, kiêu ngạo hơn cả Thập điện Diêm Vương

Liều San San mất mặt, phần nộ quay đầu, thấy Mạnh Bà vẫn còn tán gẫu với Cừ Mạc và Vực Thông, nhìn lại oán phụ Mạnh Dung và khối băng Mạnh Khương trước mặt, nàng liền thấy chán chết, liền lấy cớ tìm tới một góc vắng ngồi nhàn nhã uống trà, cho đến khi Hành Tư tìm nàng cùng cáo từ Diêm La Vương, trở về Chuyển Sinh điện

Vô Thân và Vô Khâu vẫn canh cánh chuyện không thể dự tiệc, lại không dám phát tác với Hành Tư nên tìm Liều San San trút giận

Tám chuyện với Vô Thân, Vô Vô Khâu và xem bọn họ đấu võ mồm là cách để Liều San San tiêu khiển, nay đột nhiên hai người không để ý tới nàng nữa, tuy thanh tĩnh hơn ngày thường nhưng cũng khiến nàng phát rầu. Liều San San quyết định phải xử lý hành vi giận chó đánh mèo lên người vô tội này.

Hôm nay, Liều San San mãi chăm chú nấu cơm trưa mà không để ý tới động tĩnh bên ngoài, cho đến khi cửa sổ phòng bếp bị gió thổi bang bang, mới nhận ra bên ngoài đang có cuồng phong gào thét. Gió thổi ào ào, hình như còn nghe được tiếng mái ngói trên nóc nhà bị thổi bay, kéo theo đó là tiếng kinh hô của Vô Khâu từ xa vọng đến, có lẽ là bị mảnh ngói văng trúng. Khí hậu ở âm tào địa phủ luôn ôn hòa, Liều San San chưa từng nhìn thấy thời tiết ác liệt như thế này. Đang bốn mùa như xuân, mưa thuận gió hòa sao hôm nay lại đột nhiên có cuồng phong gào thét?

Liều San San tò mò, mang cả chảo rau cải thìa đang xào, chạy ra cửa xem náo nhiệt.

Mở cửa ra liền thấy cát bay đá chạy, tầng mây trên bầu trời dần dần tản ra. Sau đó Liều San San trở mắt nhìn một cự long xanh biếc, vậy sáng loáng từ trên trời giáng xuống, chậm rãi dừng trước cửa, hai mắt to nhìn chăm chăm vào mắt nàng

Liều San San từ nhỏ đến lớn, ngay cả bức vẽ của rồng còn chưa nhìn được vài lần, càng không nói tới một con rồng sống thật to từ trên trời hạ xuống trước mắt nàng. Nàng ngây như phỗng, chảo rau trong tay rơi xuống đất

Từ trên trời giáng xuống vị khách không mời làm cho Chuyển Sinh điện lâm vào trạng thái đề phòng. Vô Thân và Vô Khâu thân là thủ vệ, vô cùng có trách nhiệm mà chạy đến trước tiên nhưng cự long nhìn thấy bọn họ, lỗ mũi phun phì phì hai cái, bộ dáng cực kỳ khinh thường

Vô Thân và Vô Khâu bị chạm tự ái. Vô Khâu giận dữ vung vũ khí trong tay, hô to với cự long “ngươi là ai? từ đâu đến” gây ra động tĩnh lớn như vậy, lại làm hỏng mái nhà, chẳng lẽ là tới gây chuyện?

Lục long lại hừ một tiếng khinh thường, không để ý tới hắn, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm Liễu San San đứng ngay cửa phòng bếp, cả người vẫn còn trong trạng thái ngây dại, không biết nên phản ứng thế nào

Đang lúc giằng co thì những người khác trong Chuyển Sinh điện cũng đã tới đây

Tập Thư đi theo sau Tất Trì và Hành Tư. Hắn kiến thức không bằng người khác, vừa nhìn thấy cự long ở trong viện liền la hoảng lên

Thấy mọi người đều nhìn mình đầy nghi hoặc và đề phòng, lục long có vẻ không được tự nhiên nhưng mà thân thể quá mức khổng lồ mà sân lại nhỏ nên chỉ có thể lắc lắc thân mình, nói “trước giờ ta không phải là không mời mà đến”

Vô Thân nghiêng đầu nhìn lục long ‘vậy ai mời người đến?’ chưa từng nghe nói Chuyển Sinh điện có giao tình với Long tộc nha

Vẻ mặt ngây dại của Liễu San San thay thế bởi sự nghi hoặc “âm thanh này nghe thật quen tai” nhưng sao nàng lại cảm thấy thanh âm của con rồng này quen tai chứ?

Hành Tư nhíu mày nhìn Lục long không tiện nhúc nhích thân hình khổng lồ cùng gạch đá vỡ vụn trong sân “các hạ vẫn nên hiện thân trước rồi nói chuyện sau”

Lục long nghĩ nghĩ, cảm thấy cũng có lý, gật gật đầu, quanh thân chậm rãi nổi lên lục quang, dần dần bao bọc lấy thân mình khổng lồ của nó

Liễu San San nhìn nhân ảnh màu lúc dần dần hiện ra theo lục quang, một lần nữa rơi vào ngây dại

Ấn Trì ngồi trong đại sảnh của Chuyển Sinh điện, có chút câu nệ

Liễu San San đoán hắn khẩn trương như thế không chỉ vì sau khi hắn tự giới thiệu bản thân, Vô Thân và Vô Khâu đã nháy mắt khó lường với nhau rồi đưa mắt nhìn hắn; lại thêm Hành Tư mặt không thay đổi yêu cầu hắn phải chỉnh sửa lại nóc nhà đã bị hắn làm hư mà còn vì hắn dùng phương thức hiện thân quá mức rêu rao, làm cho phòng bếp và trong viện tràn đầy bụi đá, cũng khiến Tây Tề đằng đằng sát khí xuất hiện, đuổi giết hắn.

Nghĩ tới đây, Liễu San San có chút đồng tình, rót cho Ấn Trì một chén trà nóng, an ủi “người sao không thông báo một tiếng đã tự mình chạy tới đây?”

Ấn Trì cảm kích vạn phần, nhận lấy chén trà uống xong, trông mong nhìn Liễu San San nói ‘vẫn là San San người tốt nhất. Ta chưa từng tới âm tào địa phủ, người này sao đều kỳ quái như vậy ah’ Hiển nhiên là hắn bị thái độ khác nhau của chúng sinh vật ở Chuyển Sinh điện làm sợ không nhẹ

Liều San San nhìn bộ dáng ủy khuất của hắn, không biết nên nói gì. Nàng biết rõ nhi tử của Đông Hải Long Vương là thuộc Long tộc nhưng chưa từng liên tưởng Ấn Trì với rồng, có lẽ vì bộ dáng thiếu niên cà lơ phất phơ của hắn không có liên quan gì với cự long uy phong.

Hắn chạy tới âm tào địa phủ làm gì? không phải là...là noi theo ca ca hắn mà đến đây tìm thê tử chứ?

Nhớ tới lúc trước ngày nào cũng bị hắn bám lấy để thỉnh giáo cách tìm hiểu tâm tư nữ tử, Liều San San liền cảm thấy đau đầu, dò hỏi “ngươi tới đây làm gì?”

Ấn Trì nghe vậy liền đặt chén trà xuống, vui vẻ lôi kéo tay nàng chạy ‘suýt chút nữa quên mất, San San, ta có thứ này muốn cho ngươi xem”

Liều San San bị hắn dùng lực kéo lão đảo nhưng trước kia ở Long cung thường xuyên bị Ấn Trì đột nhiên lôi đi như vậy, nàng đã có kinh nghiệm, cho nên lúc này rất bình tĩnh để mặc hắn kéo tới hậu viện

Vô Thân, Vô Khâu, Tập Thư và Tất Trì núp sau cây cột ở hậu viện, vừa rình coi vừa cảm thán

Ấn Trì kéo Liều San San đến giữa hậu viện, bảo nàng đứng đó, sau đó niệm vài câu, liền xuất hiện một vòng hào quang hoa mỹ, một vật to lớn cũng theo hào quang dần dần xuất hiện.

Tất Trì kinh ngạc; Tập Thư thất thố, Vô Thân và Vô Khâu thì cảm sắp rớt xuống đất

Ngay giữa hậu viện, một gốc san hô cao mấy trượng tỏa hào quang bốn phía, hiển nhiên là rất trân quý mà trên chạc cây còn treo dạ minh châu, đẹp không sao tả xiết, nhất thời sự vật chung quanh đều trở nên thất sắc

“Gốc san hô này còn cao hơn cả lễ vật đã đưa cho Tang Cách hôm đám hỏi nha”

“Hơn nữa trên mỗi chạc cây đều có một viên dạ minh châu lớn như của Ngọc Đế ah”

“San San nói không có quan hệ với người ta. Hừ, quá vô sỉ rồi, không có quan hệ sao có thể tặng một gốc san hô quý giá như thế chứ?”

“Nói không chừng là có quan hệ nhưng có lẽ công tử nhà người ta không muốn phát triển quan hệ ah”

“Đông Hải long cung đúng là sóng sau đè sóng trước, ra tay là một người lưu loát hơn một người”

“Tất phán quan, Vô Thân, Vô Khâu, các người đang nói gì vậy? ta nghe mà không hiểu”

“Tập Thư, người còn nhỏ, không hiểu là bình thường, hiểu được cách xem bản đồ là được rồi”

Liễu San San lần nữa ngậy đại, nghe Ấn Trì ở bên cạnh ân cần nói “không phải hai ngày trước người hỏi âm nói muốn mấy cành san hô sao? ta lười bẻ nên quyết định mang cả gốc đến cho người. Còn có ngày đó hại người bị nhốt trong Tầng kinh gác, phụ thân muốn ta xin lỗi người, ta nhớ người rất thích dạ mình châu khảm trên cột nhà ở Long cung nên liền chọn mấy viên tốt nhất cho người, coi như là bồi tội. Người có thể dùng để trang trí trong phòng ah”

Sắc trời tối dần, Chuyển Sinh điện đã xong một ngày làm việc

Vì Ấn Trì đột nhiên đến thăm, Liễu San San vẫn đảm nhiệm vai trò tạp dịch nên phụ trách chiêu đãi, vì thế buổi chiều không có đến tiền điện

Khi mọi người vui vẻ trở về hậu viện, liền thấy Ấn Trì đang ngồi trò chuyện vui vẻ cùng Liễu San San ở trong phòng của nàng, xuyên qua cửa phòng có thể nhìn thấy gốc san hô đã dùng pháp thuật rút nhỏ lại một nửa nhưng vẫn tỏa hào quang bốn phía

Hành Tư ngừng bước, nhìn nhìn, không nói gì nhưng vẻ mặt lại nghi hoặc “sao hắn còn ở chỗ này?”

Vô Thân thấy thế lập tức tiến lên, thuật lại chi tiết “Ấn Trì quân nói đã lâu không có gặp San San, hơn nữa là lần đầu tiên đến địa phủ nên muốn đi dạo chung quanh, vì vậy tính toán ở lại Chuyển Sinh điện vài ngày”

Trong phòng Liễu San San và Ấn Trì cũng đã nhìn thấy mọi người bên ngoài, liền ngừng nói chuyện, đi ra nhưng vừa tới cửa phòng, lại thấy Hành Tư hờ hững liếc nhìn Ấn Trì một cái, không nói gì, quay đầu quay về phòng của mình

Ấn Trì từ lâu đã ngưỡng mộ đại danh của Hành Tư, nay tận mắt nhìn thấy, kích động không thôi nhưng chưa kịp chào hỏi, Hành Tư đã bày ra thái độ lãnh đạm như vậy, khiến hắn bị đá kích lớn, ủy khuất hỏi Liễu San San “Hành Tư quân rất chán ghét ta sao?”

Liễu San San định nói Hành Tư bình thường vẫn thế, nhưng mà ngày thường tuy Hành Tư lãnh đạm cũng không có vẻ băng sơn lạnh lùng như hôm nay. Nàng nghĩ nghĩ, đáp “ta biết rồi. Ai bảo người hôm nay xuất hiện như vậy, làm cho gió cát mịt mù, cũng không lên tiếng, cứ tưởng người tới phá nhà người ta ah. Hơn nữa người tám chuyện cả buổi chiều, đến nỗi quên cả việc tu sửa mái nhà, Hành Tư quân đương nhiên mất hứng”

Ấn Trì nghe vậy càng thêm đau khổ “ta cũng đâu cố ý, từ Đông Hải tới đây không hề gần, ta đương nhiên muốn đăng vãn cho nhanh hơn, có điều thuật đáp mây ngũ phong không quá thuần thực nên mới gây ra chuyện như vậy. Hơn nữa ta không báo trước là muốn tạo kinh hỉ với người thôi”

Liễu San San hồi tưởng lại tình hình lúc Ấn Trì dùng long thân rơi xuống trước mặt nàng, kinh là có nhưng

hỉ chắc chắn là không rồi

Chờ Ấn Trì sửa xong nóc nhà, Chuyển Sinh điện đã ăn xong cơm chiều, Liễu San San nể mặt gốc san hô và dạ minh châu mà để dành phần cho hân trong phòng bếp

Thiếu gia như Ấn Trì làm sao mà đến phòng bếp, cho nên khi theo Liễu San San ăn cơm xong, ngạc nhiên hỏi ‘San San, người biết nấu ăn sao? không cần pháp thuật vẫn có thể làm ra món ăn ngon như vậy, thực sự quá lợi hại’

Thực ra Liễu San San không thích người khác khen ngợi trù nghệ của nàng vì mỗi khi nghe như vậy sẽ làm nàng nhớ tới những ngày ăn nhờ ở đậu không thoải mái trước kia, cho nên chỉ hừ một tiếng, xem như cảm tạ Ấn Trì đã khích lệ

Ăn xong, Ấn Trì lại không muốn rời đi, hết xem bếp lò lại tìm hiểu nguyên liệu nấu ăn

Liễu San San nhàm chán liền ngồi trên ghế nhìn xem đàn kiến chuyển nhà, đột nhiên nghe thanh âm của Ấn Trì vang lên bên tai ‘San San, ta muốn nói với người chuyện này’

Liễu San San giật mình, tiến vào trạng thái đờ người

Ấn Trì không rõ, nhìn mặt nàng không chút thay đổi liền khấn trương bẻ ngón tay “thực ra...người cũng biết sau khi Lục ca ta thành thân là tới lượt ta đón dâu?”

Vấn đề này khi ở Đông Hải, bọn họ đã thảo luận rất nhiều lần, sao mà không biết. Liễu San San gật đầu

“Người cũng biết ta giống Lục ca ta, muốn tự mình tìm thê tử”

Liễu San San tiếp tục gật đầu.

“Ta...ý ta là...nếu ta muốn cưới người làm thê tử thì thế nào?”

Liễu San San nhất thời choáng váng, đầu óc trống rỗng, nàng mơ hồ đứng dậy, dựa người vào cửa, hỏi “người mới nói cái gì?”

Ấn Trì vì khấn trương và thẹn thùng nên mặt đỏ bừng “ta nói, ta muốn cưới người làm thê tử của ta. Người...người nguyện ý không?”

“Người lại nói giỡn cái gì đó, mấy chuyện này không thể nói chơi nha”

“Ta không nói chơi. Ta thực sự nghiêm túc”

Nhìn biểu tình nghiêm túc của Ấn Trì, Liễu San San đột nhiên cảm giác vô lực hơn cả khi dạy cho hấn như thế nào làm cho nữ tử vui lòng. Không thông báo trước đã đột nhiên xuất hiện, mang theo một gốc san hô to rồi hỏi nàng có nguyện ý gả đến Long cung không, cũng quá mức đốt cháy giai đoạn rồi. Nàng biết Ấn Trì thường xuyên làm việc mà không nghĩ trước nhưng ngay cả chuyện cưới thê tử cũng có thể gọn gàng dứt khoát như thế, có chút bất ngờ.

Liễu San San vốn không có ý gì với Ấn Trì, hấn lại không chút do dự mà bày tỏ, làm cho nàng cảm thấy hoang đường. Tuy nàng là sinh trưởng ở một nơi nổi danh mỹ nữ, từ nhỏ đến lớn cũng được nhiều người tỏ tình, đã có kinh nghiệm thân chinh bách chiến nhưng lần này lại đúng là ca khó xử. Dù sao thì biện pháp cự tuyệt phạm nhân cũng không thể áp dụng trên người một con rồng ah

Liễu San San còn đang nghĩ nên từ chối thế nào, Ấn Trì đã mở máy nói “ta vẫn luôn vì tìm không ra nữ tử thích hợp mà lo lắng, còn quần lấy người hỏi xem làm cách nào để khiến bọn họ vui nhưng từ sau khi người rời khỏi Đông Hải, ta ngày nhớ đêm mong người, lúc này mới nghĩ thông suốt, cái gọi là xa tận chân trời gần ngay trước mắt, thật ra người mới là người thích hợp nhất. Người xem, thời gian chúng ta ở chung tại Đông Hải rất vui, có thể thấy được là tình đầu ý hợp, về phần môn hộ gia thế của người không lớn cũng chẳng là gì, Đông Hải chúng ta cũng không có nhiều quy củ về dòng dõi, cho dù người là phạm nhân, nếu gả đến Long cung chắc chắn không cần lắng chuyện đầu thai chuyển thế, cùng lắm thì tìm cho người chút đan dược, ăn vào chẳng khác gì thần tiên. Cho nên chỉ chờ ý tứ của người thôi”

Cho dù hấn không muốn cưới một thê tử chưa từng gặp mặt cùng không cần tùy tiện bàn hôn luận gả với người mới chỉ gặp một lần ah

Liễu San San im lặng nhìn Ấn Trì, do dự nếu từ chối thẳng, liệu hấn có chịu nổi đả kích này hay không? hay là không thể qua được? nhớ tới một công tử từng bị nàng từ chối mà tìm chết, Liễu San San nhìn không được mà lo lắng

Ấn Trì mặt mày đỏ bừng, nói đến miệng khô cổ khát mà Liễu San San vẫn không có phản ứng, vội bổ sung “người có thể từ từ suy nghĩ, không cần lập tức trả lời, ngày mai ta lại hỏi người” nói xong bỏ đi thật nhanh

Sáng sớm hôm sau, Ấn Trì muốn đi tìm Liễu San San để nghe kết quả, lại nhớ tới Lục ca đã nhờ hấn đưa thư cho Lục tẩu tương lai nhằm giải tỏa nỗi tương tư, nghĩ nghĩ, hấn quyết định đưa thư đến Sâm La điện trước rồi trở về tìm nàng, như vậy nàng sẽ có thêm thời gian để suy nghĩ

Ấn Trì đi ra khỏi đại môn Chuyển Sinh điện, cảm thấy mình thật vĩ đại vì đã suy nghĩ thay người khác. Đến Sâm La điện không tránh khỏi bị Diêm La Vương lưu lại uống trà tán gẫu, lại thêm Lục tẩu tương lai quần lấy hấn hỏi chuyện gần đây của Lục ca, nên khi hấn rời khỏi Sâm La điện, mặt trời đã lên cao.

Có cả một buổi sáng, chắc là nàng đã nghĩ xong.

Ấn Trì vừa về đến Chuyển Sinh điện liền kích động đi tìm Liễu San San nhưng tìm khắp nơi vẫn không

thấy bóng dáng nàng, không lẽ sáng sớm đã ra ngoài làm việc? Ân Trì nhớ Liễu San San từng tự xưng mình là tạp dịch nhân tản, bình thường không có chuyện gì làm thì đứng ngoài cửa tán gẫu với Vô Thân và Vô Khâu. Mà lúc này hai tên lưu manh này đang dựa cửa ngáp dài

Vô Thân liếc nhìn Ân Trì, lười biếng nói “sáng nay Hành Tư quân đưa San San đến thế gian thể nghiệm và quan sát dân tình, không biết khi nào mới về”

Ân Trì ngẩn người ‘thể nghiệm và quan sát dân tình? sao không nói một tiếng đã đi rồi?’

Ân Trì đến địa phủ chỉ đưa đại lễ cho Liễu San San, còn những người khác không có gì, cũng do hắn thần kinh thô, không có nghĩ nhiều nhưng Vô Thân và Vô Khâu lại vì thế mà bất mãn. Hơn nữa một ngày trước Ân Trì từng tỏ thái độ khinh bỉ bọn họ, cho nên bọn họ đối với hắn cũng có chút lạnh bạc “chẳng phải lúc người tới cũng không báo tiếng nào đã tới sao? Hành Tư quân bị phái đến địa phủ nhận chức vốn là để thể nghiệm nhân sinh trăm thái, đến thế gian thể nghiệm cũng là chuyện phải làm. Hắn muốn đi hôm nay thì có gì không thể?”

“Đúng rồi, trước khi rời đi Hành Tư quân có nói, ngày đại hôn của Phi Dung quân sắp tới, Long cung hắn là bận bịu trăm việc, Ân Trì quân cũng không nên ở lại Chuyển Sinh điện quá lâu, muốn đi dạo địa phủ thì nên tranh thủ thời gian rồi sớm hồi Đông Hải mới thỏa đáng”

26. Quyển 1 - Chương 26

Liễu San San lại một lần nữa cỡi mây mà đi.

Ở trên cao nhìn thấy rõ ràng sông ngòi cảnh vật bên dưới, nàng cảm thấy đây là lần đầu tiên giá vũ sáng khoái nhất, tuy vậy vẫn có chút nghi hoặc hỏi ‘chúng ta thực sự đến thế gian sao?’

Tính toán thời gian thì nàng ở âm tào địa phủ ngày người cũng đã hai tháng, khi nghe nhắc tới thế gian lại cảm thấy có chút xa lạ.

Hành Tư ở bên cạnh gật đầu “ừ”

“Vì sao?” sáng sớm hôm nay nàng vừa rời giường đã được Hành Tư thông báo nàng theo hắn đến thế gian thể nghiệm và quan sát dân tình, còn đi rất vội vàng, trước đó cũng không nghe hắn nhắc tới

“Trước kia tuy vẫn theo sư phụ đi chu du chung quanh nhưng hiếm khi đến gian, mấy ngày nay rảnh rồi nên đến xem thử”

Liễu San San vẫn còn nghi hoặc ‘nhưng vì sao lại mang ta theo?’

Hành Tư quay đầu nhìn nàng “Chuyến Sinh điện còn có người quen thuộc thế gian hơn người sao?”

“Hình như là không nha”

Hành Tư mang theo Liễu San San hạ xuống rừng cây ở ngoại thành phủ Dương Thành.

Ở địa phủ hai tháng, tại địa phủ đã qua một giáp. Liễu San San nhìn rừng cây nhỏ trước đây nàng hay mang theo đệ đệ Liễu Bình đến hái quả đại giờ đã trở nên rậm rạp, nhất thời sinh ra cảm giác tang thương. Không biết trong thành đã thay đổi đến mức nào nữa

Nghĩ tới đây, nàng lại có chút hưng phấn, nôn nóng muốn vào thành thì bị Hành Tư tóm lại ‘bây giờ còn không thể vào thành’

“Vì sao?”

Hành Tư chỉ vào hồ nước nhỏ bên cạnh ‘tự mình nhìn đi’

Liễu San San ngạc nhiên nhìn hấn nhưng vẫn đi đến cạnh hồ nước, liếc mắt một cái “có gì đâu chứ...” những lời còn lại không thể nói ra, bởi vì trên mặt nước trong như gương không hề có hình ảnh của nàng

“Người còn cần một nhân thân.”

Hưng phấn của Liễu San San bị tạt nước lạnh, trong đầu chỉ có hình ảnh tá thi hoàn hồn, yêu ma chiếm thân...có chút không rét mà run “nhân thân...đi đâu mà tìm?” mấy chuyện quật mồ trộm mộ gì đó, nàng có chết cũng không làm, mà nhập vào một người sống thì rất không phúc hậu

Nhìn Liễu San San lâm vào buồn rầu, Hành Tư bất đắc dĩ lắc đầu, đặt tay lên trán nàng ‘nhắm mắt lại’

Liễu San San không hiểu nhưng vẫn ngoan ngoãn nghe lời, nhắm mắt lại. Trước mắt dường như sáng lên, theo sau là loại cảm giác ổn trọng xa lạ mà quen thuộc tràn ngập mọi góc ngách.

Chỉ chốc lát, Hành Tư thu tay nói ‘được rồi’

Liễu San San mở mắt ra, chớp vài cái, lại không cảm thấy có gì khác thường, thấy Hành Tư chỉ nhìn nàng không nói lời nào liền ngồi xổm cạnh hồ nước, quả nhiên nhìn thấy hình ảnh ngược của mình. Hơn nữa đây là bộ dáng của nàng khi chưa trang điểm

Hai tháng qua, Liễu San San luôn phiền lòng vì khuôn mặt trang điểm diêm lệ của mình, ngẫu nhiên nhìn thì thấy đẹp nhưng ngày qua tháng lại lại thấy có chút chói mắt, vất vả lắm mới nhìn được khuôn mặt mộc của mình, nàng không khỏi có chút vui sướng

“Trang điểm trên mặt ta làm sao mà xóa được”

“Đây là dựa theo hồn phách của người mà tạm thời làm ra nhân thân, đương nhiên phải là bộ dáng nguyên bản của người”

“Vậy sau khi hồi địa phủ vẫn tiếp tục như thế này được không?”

“Không thể.”

Liễu San San đã có nhân thân, tiếp theo là Hành Tư. Hồn biến ra thân thể phạm nhân thì không phải vấn đề lớn, có điều...

Liễu San San nhìn hắc “Hành Tư quân, hay là người đổi khuôn mặt đi?”

Nàng tin chắc dù thế gian đã qua sáu mươi năm thì khuôn mặt này của Hành Tư vẫn đứng đầu tiêu chuẩn thẩm mỹ, đi trên đường thực sự rất chói mắt, trời có biết là có chọc phiền toái hay không

“Hay là bôi chút bùn đất trên mặt để che lấp một chút?”

Cuối cùng, khi đi ra khỏi rừng cây, Hành Tư cũng đổi một thân áo choàng mộc mạc, sắc mặt vì Liễu San San vừa rồi nói nhảm mà âm trầm hơn, tướng mạo cũng không có thay đổi

Đi đến cửa thành, bên tai liền truyền đến tiếng người huyên náo. Liễu San San đột nhiên nhớ tới một chuyện, lôi kéo Hành Tư “Hành Tư, chúng ta vào thành là dùng thân phận gì? không thể gọi người là Hành Tư quân được, thế gian chúng ta không có thói quen gọi người như vậy”

Hành Tư vừa đi vừa suy nghĩ “vậy kêu Phủ quân đi”

Thế gian quả thật có xưng hô này, Liễu San San lẩm nhẩm vài lần cho quen miệng, không biết có phải vì chưa từng gọi nên có cảm giác lạ miệng hay không, còn chưa kịp nghĩ ra thì bọn họ đã bị dòng người chen lấn đi vào phủ Dương Thành

Đường phố ở phủ Dương Thành vẫn náo nhiệt, rất nhiều nơi đều giữ lại dáng vẻ trước kia nhưng cũng không tránh khỏi dấu vết của năm tháng

Liễu San San vào thành liền đi đến Thôi gia tửu, muốn ôn lại kỷ niệm nhưng đến nơi lại thấy nơi này đã thay đổi rất nhiều, bảng hiệu cũng là của Nhạc Phúc tửu, phía trước cửa còn có một lư hương bằng đồng lớn, trên trong cắm đầy nhang.

Lư hương lớn lượn lờ hương khói được đặt trong tửu lâu, thực sự rất quái dị. Liễu San San liền hỏi một

người bán hàng bên cạnh “tiểu ca, tửu gia này trước kia không phải gọi là Thôi gia tửu sao? khi nào thì đổi tên? Phía trước còn đặt một lư hương lớn là sao?” chẳng lẽ là phong tục mới

Tiểu thương kia mới khoảng hai mươi tuổi, mờ mịt nói ‘Thôi gia tửu gì chứ? Ta từ nhỏ lớn lên ở phủ Dương Thành, trước khi ra sinh ra thì Nhạc Phú tửu đã mở được mấy chục năm, là cửa hiệu lâu đời ở phủ Dương Thành chúng ta’

Liều San San ngạc nhiên, chẳng lẽ đến làm chỗ, còn có phủ Dương Thành nào khác?

Chung quanh có người để ý nhìn qua, một lão đầu ở sạp bên cạnh đi qua, nói “nha đầu người tuổi còn nhỏ, sao lại biết Thôi gia tửu?”

Lúc này Liều San San mới nhớ tới đã qua sáu mươi năm, e là Thôi gia tửu đã sớm không còn ‘à, nghe trưởng bối trong nhà nói qua’

Lão nhân này ước chừng bảy, tám mươi tuổi, gật đầu nói “năm mươi năm trước, nơi này vẫn là Thôi gia tửu, có điều năm đó đệ đệ của chương quây thi đậu Trạng Nguyên liền đưa cả nhà đến kinh thành nhận chức, nơi này nhiều lần qua tay liền trở thành Nhạc Phúc tửu. Láng giềng hàng xóm thấy nơi này là phúc địa, có thể ra Trạng Nguyên nên mới lập một lư hương lớn, người đọc sách đi thi đều thường tới nơi này thắp nhang, muốn dính chút phúc khí”. Lão đầu vừa nói vừa đánh giá Liều San San, trong đôi mắt đục ngầu nổi lên nghi ngờ “vị tiểu cô nương này, người là thân thích thế nào với chương quây của Thôi gia tửu?”

Liều San San đột nhiên nghe hỏi như vậy, có chút hoảng sợ. Nàng là người đã chết từ sáu mươi năm trước lại bị một lão nhân tùy tiện nhìn liền nhận ra nàng có quan hệ với Thôi gia tửu. Đây là loại người gọi là có hỏa nhãn kim tinh sao?

Lão nhân thấy nàng không nói lời nào, tiếp tục đánh giá nàng, lắc đầu nói “giống, thật sự là giống quả thực y như từ một khuôn khắc ra”

Liều San San cẩn thận hỏi lại “đại gia, giống cái gì ah?”

‘Năm ta mười bảy, mười tám tuổi, cha ta mở cửa hàng may đối diện Thôi gia tửu. Dù sao ta cũng đã lớn tuổi, nói ra cũng không sợ các người chê cười, năm đó ta đối với đệ đệ của chương quây là vừa gặp đã thương nhưng muội muội của chương quây thật dã man, từ lúc ta bày tỏ nỗi lòng với đệ đệ nàng, mỗi lần bước vào Thôi gia tửu đều bị nàng đánh. Nàng kia bộ dáng xinh đẹp vô cùng nhưng mệnh khổ, tuổi còn nhỏ thì cha mẹ đã qua đời, vất vả lắm mới dính hôn với công tử nhà Tri phủ, nhưng trên đường gả qua lại chết trên kiệu. Người nha, quả thật là giống vị muội muội kia y như đúc’

Lão nhân mặt đầy nếp nhăn này chính là tên khốn kiếp năm xưa vẫn muốn dụ dỗ Liều Bình nhà nàng chơi trò đoạn tụ sao? Liều San San trở mắt nhìn lão đầu hồi lâu, hồi tưởng lại bộ dáng thiếu niên cà lơ phất phơ của hắn năm xưa, trong lòng cảm thán năm tháng quả thật không buông tha ai!

Lão đầu kia nói xong còn nhìn không được đánh giá Liều San San, nàng chỉ có thể hàm hồ cho qua ‘ta

chính là người nhà Liễu gia, lần này từ kinh thành đến là muốn xem qua Thôi gia tửu mà cha mẹ đã nhắc tới, không ngờ đã bán rồi”

Lão nhân kia nghe nàng nói vậy liền hết nghi ngờ, bộ dáng kích động lôi kéo Liễu San San vào nhà hắt uống trà, hỏi thăm về cổ nhân. Liễu San san bị hắt lôi kéo, không còn cách nào, đành nói với Hành Tư rồi theo lão đầu vào tiệm may uống trà hồi lâu mới đi ra

Dọc đường đi, Hành Tư nhìn bộ dáng hốt hoảng của Liễu San San, liền hỏi “vừa rồi vị lão bá kia nói đều là thật?”

Trong khi uống trà, lão đầu kia đã nói rất nhiều chuyện cũ, lại chủ yếu nói về Liễu Bình và Liễu San San, cho nên gần như kể ra toàn bộ chuyện cũ năm xưa của Liễu San San. Cũng may trừ oán thán nàng mấy lần đánh hắt, có chút bất hảo thì những cái khác đều là thật, nhưng nhân vật chính mà lão đầu kia tâm niệm niệm lại chính là Liễu Bình, khiến Liễu San San hận năm xưa đã đánh hắt quá nhẹ.

Nghĩ tới đây, đột nhiên Liễu San San nhớ tới một chuyện “Hành...Phủ quân, người Chuyển Sinh điện phán định quỷ hồn, có từng gặp qua tẩu tử Thôi thị của ta không? vừa rồi nghe lão đầu kia nói năm đệ đệ ta thi đậu Trạng Nguyên thì tẩu tử lại bị bệnh cấp tính mà chết nhưng như vậy cũng không thấy nàng đến Chuyển Sinh điện đầu thai”. Tuy nàng chỉ là tạp dịch nhưng phần lớn thời gian vẫn ở chính điện bưng trà đổ nước xem náo nhiệt, trừ phi tẩu tử nàng đến Đông Hải đầu thai, nếu không là đã gặp được rồi

Hành Tư nghĩ nghĩ, lắc đầu “Chưa thấy qua.”

Thấy Liễu San San ngạc nhiên, Hành Tư thản nhiên nói “hồn phách người sau khi đi vào địa phủ, trước tiên phải đến điện thứ nhất để phán định thiện ác khi còn sống. Người làm thiện rất nhanh sẽ nhập luân hồi, kẻ gây ác sẽ bị đánh xuống địa ngục chịu hình, thời hạn thi hành án sẽ dựa theo mức độ phạm ác mà định, sau khi mãn hạn mới có thể đến Chuyển Sinh điện đầu thai. Tẩu tử của ngươi có lẽ phải ở bên dưới hơi lâu”

“À”

“Có điều ca ca của ngươi thật ra đã tới”

Liễu San San vụt ngừng đầu, ánh mắt sáng ngời

“Là lúc ngươi đi Đông Hải”

Liễu San San im lặng, lát sau mới nhỏ giọng hỏi ‘vẫn chuyển thể làm người sao?’

Chúng sinh luân hồi chia làm lục đạo: thiên, nhân, a tu la, súc sinh, ác quỷ và địa ngục. Hồn phách đầu thai, chưa chắc kiếp trước làm người, kiếp sau cũng sẽ làm người, nếu mệnh số không tốt, nói không chừng có thể đầu thai thành chó mèo, hoa diêu ngư trùng gì đó

Nhớ tới đại ca nàng xưa này ôn hòa hiền hậu, Liễu San San nghĩ nếu hắn chuyển thể thành sinh vật gì đó, trong lòng liền không có tư vị

Hành Tư nhìn vẻ mặt ảm đạm của nàng, nói “hắn đời này dù không có công đức gì nhưng cũng không làm chuyện ác, xem như là không công không tội, đầu thai đến một hộ tiểu thương, mệnh số không tính phú quý nhưng cũng không tệ lắm”

Liễu San San gật đầu, tuy rằng bỏ lỡ lần gặp mặt cuối cùng nhưng biết được tin tức cũng tốt, hơn nữa cho dù có gặp mặt thì Liễu Sùng cũng đã uống canh Mạnh Bà, quên đi chuyện trước kia, sao có thể nhớ rõ nàng chứ, ngược lại là nàng chắc chắn sẽ buồn bực rất lâu

Nghĩ thế, Liễu San San đang mồn thả tâm, lại nghe Hành Tư nói “về phần đệ đệ ngươi...”

Hai mắt Liễu San San lại lần nữa sáng lên

“Hắn còn chưa có chết.”

Kết thúc đề tài này, Hành Tư tập trung chú ý quan sát đời sống dân sinh. Trước kia hắn theo Thái Thượng Lão Quân đi chu du, chủ yếu là đến Phật giới, Tiên giới, có đến thế gian cũng chỉ là dừng chân ở đỉnh núi nào đó nơi trung chuyển, cho nên đối với phổ sá sầm uất của phàm trần luôn thấy mới lạ, vì thế mới nhìn thật chăm chú. Liễu San San cũng kiên nhẫn đi theo hắn, thỉnh thoảng còn làm hướng dẫn viên, dẫn đường kiêm giới thiệu

Hai người chói mắt như vậy, chậm rãi đi khắp thành, hơn nữa lúc này còn ghé qua Thôi gia tửu đã khiến mọi người chú ý tới, bàn tán xôn xao

“Nghe nói hai người kia là từ kinh thành đến?”

“Đúng vậy, vừa rồi còn vào tiệm may nha. Chà, người kinh thành đúng là không giống chúng ta, đã gả cho người còn chải kiểu tóc cô nương”

“Sao người biết tiểu cô nương kia đã gả cho người?”

“Khi bọn họ đi ngang qua, người không nghe sao? tiểu nương tử kia gọi lang quân tuần tú đó là phu quân nha”

“Thì ra là vậy”

27. Quyển 1 - Chương 27

Hành Tư đang ngồi trước bàn nghiên cứu mấy món đồ chơi ban ngày mua được như tượng đất, con diều, trống bỏi...liếc mắt nhìn Liễu San San, khó hiểu hỏi ‘người chưa thấy qua trời tối sao?’

“Đương nhiên đã thấy qua ah, nhưng ở buổi tối ở âm tào địa phủ không có tối đen, giống y như hoàng hôn ở thế gian, cũng không nhìn thấy trăng sao. Ta đã lâu không nhìn thấy đêm tối như bây giờ rồi”

Hành Tư tiếp tục cúi đầu nghiên cứu đồ chơi, Liễu San San tiếp tục ngẩng đầu nhìn trời

Đường phố rực rỡ ánh đèn, mà lúc này bọn họ đang ở cùng một phòng thượng hạng của khách điểm Duyệt Lai

Đúng vậy, chính là một phòng

Khách điểm Duyệt Lai là khách điểm lớn nhất phủ Dương Thành, trừ ngày quốc khánh hoặc là ngày hội đặc biệt mới hết chỗ, bình thường không hề thiếu phòng. Mà lúc Hành Tư và Liễu San San đến đây cũng không phải là ngày đặc biệt gì, cho nên bọn họ ngủ chung một phòng không phải vì khách điểm không đủ phòng, còn muốn biết nguyên nhân vì sao thì phải quay lại vào buổi chiều, khi bọn họ đi tìm khách điểm để nghỉ trọ.

Ăn cơm chiều xong, Liễu San San nhìn thấy đối diện tiệm cơm là Duyệt Lai khách điểm nổi tiếng khắp phủ Dương Thành mà khi nàng còn sống cũng đã biết đến, liền lười tìm chỗ khác, quyết định đến đó nghỉ trọ. Hành Tư lại không có hiểu biết gì về khách điểm ở thế gian cho nên không có ý kiến gì. Tuy nhiên trước khi đi vào, Liễu San San mới chợt nhớ ra lão bản của Duyệt Lai khách điểm năm xưa vô cùng gian trá, chỉ nhận tiền không nhận người, còn cùng các ông chủ khách điểm khác trong thành định ra rất nhiều luật lệ bá vương. Tỷ như có người muốn ở trọ, nếu đi hai người thì sẽ nói chỉ còn một phòng; hoặc là phải chung phòng hoặc là ngủ chung giường mà đa số mọi người đều không chấp nhận hai phương án này. Thế là lão bản mới làm bộ làm tịch nói sẽ lấy phòng dự định để cho người khác cho bọn họ ở trước nhưng phải trả phí đền bù cho khách nhân, trên thực tế là phòng trống không có ai ở nhưng lão bản muốn kiếm thêm tiền nhờ trò này, mà khách trọ đa phần cũng không rảnh để tìm hiểu, đều chấp nhận trả thêm tiền. Không biết lão bản hiện nay đã cải tà quy chính hay vẫn gian trá nhưng Liễu San San vẫn nói những điều này với Hành Tư, để hắn chuẩn bị tâm lý và tiền bạc, tránh tới lúc phải giải thích phiền toái

Hành Tư nghe xong, nhíu mày hỏi “như thế gọi là gian thương?”

Liễu San San gật đầu “không gian không giàu”

“Thế thì không cho”

Cho nên mới có chuyện lúc này bọn họ cùng ở chung trong một phòng. Tuy ngân phiếu bọn họ dùng là do Hành Tư lấy lá cây biến thành, có xài phung phí cũng không tiếc nhưng Liễu San San vẫn nhớ kỹ hành vi keo kiệt của Hành Tư khi khắc tên hắn trên bùa hộ mạng cho nàng, vì thế chuyện hắn không chịu trả thêm tiền khách sạn ngoài quy định cũng là bình thường.

Nhưng lúc này, Liễu San San nhìn cái giường lớn duy nhất trong phòng, trong lòng lại cực kỳ đau khổ. Nếu luận nam nữ có khác thì nàng và Hành Tư chắc chắn không thể cùng nằm trên một giường; nếu luận về cấp bậc thân phận, nàng không thể nào ngủ trên giường, có điều ngủ trên sàn thật là khó chịu

Liễu San San nhàm chán ngáp mấy cái, lại không muốn ngủ trên sàn, đành phải ngồi trên ghế ôm chén trà, ý đồ nâng cao tinh thần

Hành Tư vẫn còn nghiên cứu mấy món đồ chơi, ră tượng đất ra làm nhiều mảnh rồi lại ráp lại. Liễu San San nhìn hẩn chơi đến quên trời đất, lại ngáp thêm mấy cái, cả bình trà chui vào bụng nên ngay cả đặt cái chén lên bàn cũng lười, cứ thế mà ôm cái chén không ngồi trên ghế. Đang mơ màng đột nhiên dưới sàn nhà có tiếng động, có thứ gì đó xông ra khiến nàng bị dọa đến tỉnh thần, lập tức phóng chén trà trong tay qua, vật mới chui ra từ sàn nhà liền lập tức chìm xuống, chỉ còn chén trà rơi trên sàn khiến Liễu San San ngẩn ngơ.

Hành Tư nghe được tiếng động, ngẩng đầu hỏi “ngươi làm gì vậy?”

Liễu San San nhảy đến sau lưng hẩn, chỉ vào sàn nhà, run run nói “ở đó có quái vật?”

“Quái vật?”

Hành Tư quay đầu nhìn trên sàn nhà chỉ còn cái chén, vừa lúc nhìn thấy một tiểu lão nhân tay cầm quả trứng xông ra từ sàn nhà, vòng vo hai vòng mới tìm được phương hướng chính xác, cúi đầu cung kính nói với Hành Tư “tiểu thần là thổ địa phủ Dương Thành, hôm nay cảm giác có tiên giả giá lâm trong thành, tiếp đón chậm trễ, mong Hành Tư quân đừng trách”

Thì ra quái vật trong miệng Liễu San San chính là thổ địa phủ Dương Thành

Thổ địa lạy Hành Tư xong, quay sang nói với Liễu San San “thủ pháp của cô nương thật chuẩn xác, cũng may lực đạo không nặng, nếu không tiểu lão nhân đã bị đè xuống dưới”

Liễu San San nhìn thổ địa vẻ mặt hớn hở, không có chút tức giận liền liên tục xin lỗi

Thổ địa biết có tiên giả giá lâm, theo phép tắc liền đến thỉnh an, khách sáo vài câu với Hành Tư xong liền quay vòng quanh Liễu San San, hỏi ‘cô nương là phạm nhân?’

“Phải”

Liễu San San đang nghĩ, không biết có phải Thổ địa cảm thấy thần tiên và phạm nhân ở chung rất không bình thường, nhưng chưa kịp hỏi đã nghe Thổ địa nói tiếp “phương danh của cô nương là Liễu San San?”

“Sao ngươi biết?” nàng còn chưa nói gì đã bị người ta nắm rõ thân phận danh tính, rốt cuộc đây là thổ địa

hay là bán tiên?

Thổ địa lại hớn hử vuốt vuốt chòm râu, nói “cô nương không cần kinh ngạc. Mười năm trước, khi Nhạc Thác quân xuống thể nghiệm phàm trần là tiểu lão nhân ta phụng mệnh chiếu ứng, lại không biết khi đó Nhạc Thác quân đã lên sửa sổ sinh mệnh của mình, mấy ngày đó ta lại uống rượu say, nhất thời tra không ra, cho đến khi nghe nói Nhạc Thác quân thành thân liền vào thành xem náo nhiệt mới biết đã xảy ra sai lầm lớn, vội vàng báo với Ngọc Đế Thiên Quân. Việc này gây ra không ít phiền toái, tiểu lão nhân ta xem như rời bỏ chức trách, bị phạt về nhà nhỏ củ cải hai tháng, ngày hôm trước mới quay về phủ Dương Thành, đối với cô nương đương nhiên có ấn tượng sâu sắc. Nghe nói Phán quan khi thỉnh hồi Nhạc Thác quân đã bắt lầm cô nương, vậy thời gian qua cô nương sống có tốt không?”

Liễu San San nhìn khuôn mặt tươi cười của Thổ địa mà như hóa đá. Theo lời hắn nói, Nhạc Thác lúc trước lên sửa mệnh cách của mình, đến nhà nàng cầu hôn đều do Thổ địa uống rượu say nên báo cáo trễ? mà nàng chết oan trên đường thành thân cũng do hắn uống say mà hỏng việc?

Nghĩ thông suốt, Liễu San San lập tức đưa tay bóp cổ Thổ địa “ngươi, lão nhân vô liêm sỉ đáng chết này, thì ra kẻ hại ta chết là ngươi. Ngươi uống thêm hai bầu rượu, ta liền mất mạng. Sao ngươi không ở nhà nhỏ củ cải cả đời đi”

Thổ địa nhìn bộ dáng hùng hổ của nàng liền quay đầu bỏ chạy, thấy Liễu San San vẫn đuổi theo liền vừa trốn vừa la, không chút hình tượng, may mà Hành Tư nhìn không được, đưa tay kéo sau cổ Liễu San San

Liễu San San bị xách nên không thể đi tới, tay còn quơ trong không trung, giờ nanh múa vuốt

Thổ địa dừng lại, sửa sang xiêm y, thở dài nói với Liễu San San “Liễu cô nương xin bớt giận, lúc trước là tiểu lão nhân sơ suất làm liên lụy đến cô nương, ngày sau nếu có việc gì có thể giúp đỡ, tiểu lão nhân chắc chắn nghĩa bất dung từ’ lại quay sang nói với Hành Tư “ Đa tạ Hành Tư quân đã giúp, tiểu thần cáo từ” nói xong vãi Hành Tư một cái rồi độn thổ biến mất

Hành Tư buông tay, Liễu San San vẫn chưa nguôi giận, ngồi xuống ghế

Hành Tư ngạc nhiên hỏi “không phải lúc trước ngươi ngại số mệnh mình hai mươi năm sau quá khổ, cảm thấy may mắn đã chết sớm sao? hiện giờ lại tức giận là thế nào?”

Liễu San San hừ lạnh “ta mệnh khổ cùng với việc hắn bỏ rơi nhiệm vụ hoàn toàn là hai chuyện khác nhau. Thổ địa không tận chức như vậy, đừng nói là phạt về nhà nhỏ củ cải, có biến hắn thành củ cải cũng tiện nghi cho hắn. Còn nói gì ngày sau hỗ trợ ta, sau này ta chuyển thế đầu rồi làm sao còn nhớ rõ chuyện đời này, càng không nói đến chuyện hắn thiếu ta”

Liễu San San còn chưa oán giận xong, cửa phòng đã bị người dùng lực đá văng, ba tráng hán khôi ngô đi vào. Hành Tư và Liễu San San cùng quay đầu nhìn, thấy ba người tay cầm ấm trà, tay ôm điểm tâm, còn có người trên vai vắt khăn lụa

Liều San San giật mình một lúc, nói ‘người phục vụ phòng?’

Hành Tư liền hỏi “phục vụ phòng là gì?”

“Là tiểu nhị trong khách điếm đến phòng đưa nước ấm, thức ăn” Nhưng mà bọn họ không kêu phục vụ, sao đám người này lại đá cửa xông vào? chẳng lẽ lão bản đương nhiệm của Duyệt Lai khách điếm tham tiền đến mức ngay cả việc phục vụ phòng cũng là cưỡng ép?

Liều San San nghĩ nghĩ, quay đầu nhìn ba người kia, nghi hoặc hỏi ‘tiểu nhị, dù các người mạnh mẽ muốn cung cấp dịch vụ đi chăng nữa, nhưng đem song cửa sổ đặt lên đầu để làm gì vậy?’

Trong phòng nhất thời lâm vào trầm tư

Hành Tư cẩn thận nhìn ba người kia, sau đó hỏi Liều San San “tiểu nhị đến phòng phục vụ khách còn mang theo đao sao?”

Ba đại hán thấy bọn họ hoàn toàn không có ý thức bị đánh cướp, tức giận la lên “bọn phạm phu tặc tử các người, có mắt không thấy thái sơn, gia gia là Phi Môn đại tặc uy chấn giang hồ đây. Mau bó tay chịu trói, giao ra tài vật thì gia gia tha cho các người khỏi chết”

Có lẽ vì bên cạnh có một đại tôn phạt vô cùng lợi hại nên Liều San San không hề thấy lo lắng, khẩn trương vì bị cướp, nghe ba đại hán mặt bịt khăn đen tự xưng là Phi môn đạo tặc, nàng liền cười thành tiếng

Ba đại hán mặt mày run rẩy, tên cầm đầu lập tức rút đao xông tới

Hán tử cầm bình trà liền nhỏ giọng nói ‘lão đại, bình tĩnh’

Lão đại quay đầu trừng mắt ‘bình tĩnh cái con khỉ, chúng ta làm trộm cướp đương nhiên phải có lòng tự trọng, sao có thể để cho một nữ nhân vũ nhục như vậy?’

Đại hán cầm thực hộp phụ họa “đúng, cho hai tên chuột nhất không biết gì thấy sự lợi hại của chúng ta”

Lúc này, Liều San San mới nghe được vài tiếng rên la từ bên ngoài, thanh âm giống như miệng bị bịt kín vọng lại, xem ra những người khác ở trong khách điếm đều bị trói lại mà nàng vừa rồi mãi lo đuổi đánh thổ địa nên không chú ý

Hành Tư thần nhiên hỏi ‘bọn họ đang làm gì?’

Liều San San nghĩ thần tiên chắc không bị cướp, Hành Tư không thể hiểu rõ việc này, liền giải thích “giết người phóng hỏa, cướp của phá nhà, giết nam hãm nữ, không việc ác nào không làm. Tên khoa học là cướp,

tục xưng đạo tặc”

“À, có nghe nói” Hành Tư lại đánh giá ba đại hán kia “tất cả đều có bộ dạng này sao?”

Ba đại hán hung hãn trừng hăn ‘tiểu bạch kiểm ngươi nói cái gì?’

Tiểu bạch kiểm?

Liều San San cảm thấy ba đại hán này mới đúng là chuột nhắt không biết lợi hại

Hành Tư vẫn vân đạm phong khinh hỏi tiếp “các ngươi không phải là Phi Môn đạo tặc sao? sao lúc này lại đi vào từ cửa sổ?”

Trọng tâm đâu phải vấn đề này

Ba đại hán ngăn người, lão đại kích động đáp “vừa rồi chúng ta vào khách điểm bằng cửa chính rồi ah”

Hai đại hán phía sau liền nói “đại ca, giải thích với hăn làm gì, chính sự quan trọng hơn”

Lão đại lập tức nghiêm mặt, rống lên những lời thoại của kịch bản ăn cướp lần nữa

Liều San San chưa từng bị cướp nhưng nàng vẫn cảm thấy ba người này là tới diễn kịch chứ không phải đi cướp. Thấy Hành Tư vẫn bất vi sở động, nàng đột nhiên tò mò muốn biết một thần tiên keo kiệt bị cướp thì có đáng về thế nào

Hành Tư mặt không thay đổi đáp “không có tiền”

Quả nhiên...

Lão đại lập tức vung đao lên chém xuống bàn “thúi lắm. Các ngươi thế này mà không có tiền? cho rằng chúng ta là kẻ ngốc sao? mau trói những kẻ không tự giác này lại, lão tử tự mình lục soát”

Hai đại hán phía sau lập tức rút dây thừng ra, tiến lên, muốn trói Hành Tư lại

Liều San San chẳng những không lo lắng, còn mang theo chén trà trốn phía sau giường, chuẩn bị xem Hành Tư bị cướp. Sau đó...nàng tròn tròn mắt

Hành Tư không chút phản kháng, để mặc hai người kia kéo hăn đứng lên, trói lại

Liều San San trợn mắt há mồm, đột nhiên nghĩ có phải vì Hành Tư biến thành phạm nhân nên không thể dùng pháp thuật?

Nàng đang lo lắng nhìn hắn bị trói chặt vào cột nhà, đột nhiên bên tai vang lên thanh âm của Hành Tư “cho tới giờ chưa từng bị cướp, muốn thử nghiệm một chút, đừng lo”

Liều San San sửng sốt, nàng luôn mở to mắt nhìn hắn, không hề thấy hắn mở miệng mà ba đại hán kia dường như cũng không nghe được hắn nói chuyện

Ba đại hán kia trói Hành Tư xong, ánh mắt liền nhìn về phía Liều San San

Liều San San nghĩ, nếu Hành Tư muốn thử nghiệm cuộc sống, nàng làm thuộc hạ đương nhiên nghĩa bất dung từ mà đi theo hắn, vì thế liền để mặc cho đại hán kia trói nàng lại

Hai đại hán kia nhìn kỹ nàng, đột nhiên vui sướng nói với lão đại “đại ca, nữ nhân này bộ dáng rất khá, hay là đưa về làm áp trại phu nhân của người?”

Có lẽ vì khăn che mặt nên lúc trước bọn họ không nhìn kỹ mặt của Liều San San, nghe vậy lão đại cũng tiến lên nhìn nhìn, gật đầu nói “không tệ, chúng ta muốn kiến sơn lập trại, hôm nay liền lấy áp trại phu nhân trước”

“Hắc hắc, tiểu nương tử, ngoan ngoãn đi cùng ca ca, ca ca cam đoan không bạc đãi người” lão đại nói xong liền tiến lên kéo Liều San San

Tình huống như thế, Liều San San không thể bình tĩnh được nữa, vội nhích tới trốn sau Hành Tư, nhỏ giọng nói “phu quân đại nhân, người thử nghiệm đủ chưa? nguy hiểm cận kề rồi kìa”

Còn chưa nói xong, lão đại ta tiến lên kéo lấy tay nàng “hắc hắc, tiểu nương tử thật đáng yêu, còn gọi hắn là phu quân gì nữa, từ nay phu quân của người chính là ca ca, ngoan ngoãn theo ta trở về đi”

Phu quân...

Liều San San run rẩy khóe miệng, cảm thấy toàn thân nổi da gà, thấy đại hán kia đã xông tới lại không biết Hành Tư muốn thử nghiệm tới lúc nào, tình thế cấp bách, bắt đầu tay đấm chân đá loạn xạ. Nàng đương nhiên không nghĩ nàng có thể đánh ngã mấy đại hán vạm vỡ này, đây chỉ là phản ứng bản năng nhưng thật bất ngờ là lão đại đang nắm tay nàng đã bị nàng hất văng ra xa. Hai đại hán kia cũng trợn mắt há mồm nhìn lão đại nhà mình bị đánh dính vào tường, không nhúc nhích, sau đó quay đầu nhìn Liều San San, không tự chủ mà lui ra sau từng bước

Liều San San đầu tiên quay đầu nhìn Hành Tư, không cần nghĩ cũng biết vừa rồi là do hắn ra tay

Nhưng Hành Tư lại không giống nam tử trong kịch, hắn không tự cởi trói hay quanh thân hiện ra tiên quang, ngược lại còn tươi cười với nàng, ôn hòa khẩn thiết nói ‘vừa rồi vị tráng sĩ kia nói đúng, còn phải nhờ nương tử tới cứu vi phu ah’

Liễu San San quả thật muốn điên, lại không thể tiến lên đánh vào cái mặt đáng ghét của Hành Tư. Có phải người quá nhập vai rồi không? còn muốn diễn tới lúc nào?

Hai đại hán còn lại nhìn nhau, sau đó một người nói “ba người chúng ta ra giang hồ lâu như vậy, chẳng lẽ lại sợ một tiểu cô nương, truyền ra ngoài thì chúng ta không thể lẫn lộn được nữa, mau đưa nàng cho đại ca xử giạn” dứt lời tay nắm chặt đao, từng bước một tiến về phía Liễu San San

Quan binh, bộ khoái trong thành nhận được tin vội vàng chạy tới, thấy chương quỳ, tiểu nhị và khách nhân đều bị trói thành bánh chưng, hỏi ra mới biết có ba tên cướp trói bọn họ lại, muốn cướp của nhưng đi vào một gian thượng phòng hồi lâu lại chưa thấy ra, nghe có tiếng nữ tử gào lên cùng tiếng va chạm như là đánh nhau, lúc này lại không có động tĩnh gì.

Quan binh thăm nghĩ không ổn, vội bày trận địa sẵn sàng đón địch, đứng trước cửa phòng vài bước, còn đang do dự có nên phá cửa vào hay không thì cửa phòng đã mở ra, một đôi nam nữ trẻ tuổi đi ra. Nam nhân quần áo hơi nhàn mà nữ tử thì tóc tai hơi rối. Thấy thế, chúng quan binh đều mờ mịt nhìn nhau, mà hai người kia nhìn thấy bọn họ cũng nghi hoặc đứng lại

Nàng kia tinh tế đánh giá trang phục và đạo cụ của quan binh, sau đó đi cà nhắc đến nói nhỏ với nam tử kia, thấy hắn gật đầu liền nghiêng người, nói với nha dịch “người ở bên trong, các người vào bắt đi”

Đám quan binh vội xông vào phòng, nhìn thấy ba đại hán vạm vỡ bị dây thừng trói chặt, xếp ngay ngắn nơi góc tường thì cả đám đều như bị cấm thanh. Như thế này thì đưa đi luôn chứ còn bắt gì nữa?

Bọn cướp bị quan binh đưa đi, Hành Tư lập tức bị những người trong khách điếm vây quanh

Liễu San San im lặng nhìn mọi người vây quanh Hành Tư cảm tạ, trong lòng thầm oán: rõ ràng đánh người, trói người đều là nàng, vì sao bọn họ chẳng hỏi tiếng nào đã tự động nhận định Hành Tư là anh hùng chứ? Đương nhiên, người ra sức là nàng nhưng bản lĩnh thực sự là của Hành Tư vì thế nàng chỉ có thể tiếp tục im lặng, ngồi xuống bên bàn uống trà

Chương quỳ lấy tư cách là chủ nhân, yêu cầu mọi người giải tán lại ân cần mời Hành Tư ngồi xuống, cười tươi như hoa cúc, hoàn toàn không nhớ lại lúc trước Hành Tư vì không muốn trả thêm tiền thuê phòng mà bày sắc mặt khó coi thế nào “công tử trừ bạo giúp yếu, bản lĩnh cao như thế, nhất định là thân tiên giáng thế ah”

Hành Tư nhìn hắn, nghiêm túc hỏi ‘sao ngươi nhận ra?’

Chương quỳ đơ người, hồi lâu không biết nên nói gì

Liều San San đành lên tiếng hòa giải ‘haha, phủ quân nhà ta thích nói giỡn, chưởng quầy đừng để trong lòng’

Chưởng quầy đổi sắc mặt còn nhanh hơn lật sách “không có gì, thích nói giỡn là chuyện tốt. Công tử khôi hài như thế, thiếu phu nhân lại mỹ mạo vô song. Hai vị đứng là trời đất tạo nên”

Liều San San cặn lời, nghĩ nghĩ mới thấy hài âm đúng là chết người, chuyện này xong nhất định phải thay đổi xưng hô với Hành Tư thôi

Đột nhiên lúc này lại có một đội quan binh tiến vào, đi đầu là một võ quan, tiến đến trước mặt Hành Tư và Liều San San vái chào, rồi mời hai người đi theo hẳn

Thì ra ba đạo tặc kia ý có chút công phu nên gây hại cho xã hội đã lâu, bên trên đã lệnh cho Tri phủ phủ Dương Thành trong một tháng phải bắt được người, nhưng kỳ hạn đã tới mà đám nha dịch vẫn thúc thủ vô sách, Tri phủ phủ Dương Thành đã mất ngủ mấy đêm, nay Hành Tư giúp được việc này thật đúng là đưa than trong ngày tuyết rơi. Tri phủ đại nhân vừa nhận được tin liền phái người mời bọn họ đến phủ để giáp mặt nói lời cảm tạ.

28. Quyển 1 - Chương 28

Tri phủ đại nhân dẫn cả nhà già trẻ ra tận cửa chờ, vừa nhìn thấy Hành Tư liền chạy tới nắm tay hẳn mãi không buông, luôn miệng nói lời cảm tạ

Hành Tư không thích quá thân cận với người khác, Liều San San nhìn thấy hẳn nhăn mặt, thực sự lo hẳn sẽ đẩy Tri phủ bay ra ngoài. Cũng may trước khi bị hất bay, Tri phủ đại nhân đã mời bọn họ vào phòng khách

Phân chia chủ khách ngồi xuống, Tri phủ liền liên tục nói lời cảm tạ, rằng nếu không có Hành Tư bắt được đám cướp kia thì mũ cánh chuồn trên đầu hẳn nhất định không còn, có thể nói Hành Tư là phụ mẫu tái sinh của hẳn

Tuy quần áo trên người Hành Tư và Liều San San là do Hành Tư tùy ý biến ra, dù không hoa lệ nhưng chất liệu thượng thừa, còn là từ kinh thành đưa tới. Tri phủ cũng nhận ra, thái độ càng thêm cung kính, lại hỏi bọn họ là hộ quan gia quý tộc nào ở kinh thành để hẳn tới tận nhà cảm tạ.

Liều San San chưa từng đến kinh thành, càng không hiểu các chức quan, quý tộc, dù muốn nói bậy cũng không tìm được thân phận hợp lý hợp tình

Hành Tư thì càng miễn bàn, hỏi hẳn chức quan giai vị ở thiên cung hay địa phủ thì hẳn rõ như lòng bàn tay nhưng chuyện thế gian hẳn còn không biết nhiều bằng Liều San San

Tri phủ tràn đầy chờ mong chờ đáp án nhưng đợi hồi lâu lại không có ai trả lời, Liễu San San chăm chú uống trà, Hành Tư càng chuyên tâm hơn nằng. Hai người im lặng, Tri phủ không khỏi có chút nghi hoặc

Không khí trong phòng trở nên quái dị, cuối cùng Liễu San San không kiên nhẫn nữa, nhớ tới câu chuyện mình bịa với lão bản tiệm may liền thêm mắm dặm muối “Tri phủ đại nhân, chúng ta từ kinh thành đến đây du ngoạn, thân phận không thể dễ dàng tiết lộ. Ta họ Liễu, Trạng Nguyên của phủ Dương Thành vào mười năm trước chính là trưởng bối trong nhà”

Nàng cố ý nói không rõ ràng, tính hàm hồ cho qua, không ngờ Tri phủ nghe xong liền khiếp sợ, lập tức quỳ xuống “hạ quan đường đột, thì ra hai vị là thân thích của Liễu thừa tướng, vừa rồi đón tiếp không chu toàn, có chỗ nào mạo phạm xin hai vị thông cảm nhiều hơn”

Liễu San San thấy hần hành đại lễ mà cả kinh trợn mắt há mồm. Nàng chỉ nhớ Liễu Bình trở thành Trạng Nguyên nên vào kinh làm quan, vì thế mới lợi dụng chuyện này mà bịa chuyện với Tri phủ, không ngờ Liễu Bình lại mộ bước lên mây, trở thành thừa tướng.

Tri phủ đại nhân càng thêm khẩn trương, hết đối trà lại bày tiệc, còn bắt gia quyến trở về thay trang phục long trọng. Một trận gà bay chó sủa, nếu không phải Liễu San San ngăn hần lại, muốn hần giữ bí mật thì e rằng Tri phủ sẽ cho người giống trống khua chiêng chiêu cáo thiên hạ.

Dù thế nào thì nàng quả thật là thân tỷ tỷ của Liễu Bình, chỉ là đã chết sáu mươi năm, cho nên nói là thân thích của hần cũng không tính là gạt người. Vì thế Liễu San San vô cùng sảng khoái tham gia yến tiệc mà Tri phủ đại nhân ra sức mời mọc nhưng đến khi Tri phủ phu nhân dẫn theo nữ nhi trang điểm xinh đẹp đến dự tiệc thì tâm tình của nàng liền suy sụp. Chuyện bắt cóc nàng không có công lao cũng có khổ lao, vì cái gì đều tính cho Hành Tư? Ngay cả nịnh bợ cũng chỉ biết tới hần, nàng mới là tỷ tỷ chính quy của Liễu Bình nha

Hành Tư từ đầu tới cuối đều im lặng không lên tiếng. Liễu San San biết hần như thế là vì không muốn cho người ta biết hần không biết gì về thế gian nhưng bộ dáng hần như thế ở trong mắt mọi người lại là bộ dáng cao thâm, cộng thêm khuôn mặt tuần tú, đúng là trêu hoa ghẹo nguyệt, chọc người thương nhớ

Tri phủ đại nhân vô cùng hàm súc mà giới thiệu nữ nhi của mình.

Liễu San San không có tâm tình để nghe, cũng không thực sự đói bụng, chỉ đành tự mình uống rượu giải buồn. Liễu gia trước đây làm nghề ủ rượu, Liễu San San và đại ca từ nhỏ đều theo cha học nghề, mà nàng lại có thiên phú ủ rượu nên phụ thân đem tâm đắc cả đời của mình truyền thụ cho nàng, sau này đến nương nhờ Thôi gia tửu, nàng cũng nhờ có tay nghề ủ rượu mới không bị tẩu tử đuổi ra khỏi nhà. Cũng vì ủ rượu nhiều năm nên tẩu lượng của nàng cũng khá dồi dào, có khi thừa dịp tẩu tử vắng mặt liền uống cùng mọi người, nàng thường xuyên hạ gục người khác, vì thế không hề lo lúc này mình sẽ say rượu mất mặt.

Tri phủ ra sức giới thiệu nữ nhi, tiếc rằng hần đã làm đối tượng. Hành Tư im lặng nghe, thỉnh thoảng gật đầu ứng phó, tâm thần không biết đang trôi dạt phương nào, cho đến khi nghe thiên kim của Tri phủ ngồi đối diện kinh ngạc nói “vị cô nương này tẩu lượng thật tốt”, hần mới phát hiện trước mặt Liễu San San đã có mấy bầu rượu không, mà nàng còn khí định thần nhàn tiếp tục uống

Hành Tư âm thầm kinh ngạc, lại nghe Tri phủ quát mắng nữ nhi “chớ vô lễ, cô nương gì chứ, rõ ràng là thiếu phu nhân của vị công tử này, còn không mau xin lỗi thiếu phu nhân”

Hiển nhiên nha dịch đã báo lại với Tri phủ về quan hệ của Hành Tư và Liễu San San, cho nên hắn vô cùng tức giận nữ nhi của mình không có mắt nhìn, đang muốn xin lỗi Liễu San San, đã thấy nàng vừa rót rượu, vừa hào phóng nói ‘thiếu phu nhân gì chứ, gọi ta là cô nương được rồi’

Tri phủ ngây người, hết nhìn nàng lại nhìn Hành Tư, mà người sau vẫn bình tĩnh giống như nhập định, làm hắn cảm thấy khó hiểu nhưng lại không dám hỏi nhiều, chỉ hàm hồ cho qua chuyện

Trải qua chuyện này, Tri phủ vẫn chưa từ bỏ ý định làm thân, hết hỏi thăm Liễu thừa tướng lại nói tới tình hình ở kinh thành. Hành Tư vẫn tiếc chữ như vàng, Liễu San San càng yên tâm uống rượu

Tiệc rượu lần này Tri phủ cho đem ra rượu ngon trân quý ủ nhiều năm mà trước giờ ngay cả bản thân hắn cũng không nỡ uống, lần này đều vào bụng Liễu San San hết. Hắn đau lòng khôn xiết nhưng nghĩ tới Liễu thừa tướng liền cắn răng nhịn, ngoài mặt lại thản nhiên gọi người mang thêm rượu

Trăng lên đầu cành, đêm cũng dần khuya, yến tiệc kết thúc, Tri phủ còn muốn giữ hai người ở lại nghỉ nhưng Hành Tư khéo léo từ chối. Không chỉ vì hắn không tính ở lại đây làm khách mà còn vì Liễu San San tự nhận tửu lượng cao nhưng uống cả đêm như thế, không sau mới lạ, sợ nàng lỡ miệng lại gây thêm phiền toái. Tri phủ liền dẫn cả nhà già trẻ đưa tiễn ra đến tận cửa

Lúc này đêm đã khuya, trên đường yên tĩnh, trên đường chỉ có vài người vội vàng về nhà

Liễu San San đứng thẳng người, bộ dáng vô cùng thanh tỉnh khiến Tri phủ không tiếc lời tán thưởng nàng là nữ trung hào kiệt

Đúng lúc này, bên tai có gió lạnh thổi qua, Liễu San San vô tình liếc mắt nhìn qua, thấy có người chậm rãi đi tới. Vì người nọ khác với những người khác nên nàng không khỏi nhìn thêm vài lần, phát hiện thì ra là Tây Tề

Thấy Tây Tề mắt không chớp mà đi đến trước cửa một nhà giàu ở đối diện, tựa hồ như không nhìn thấy nàng và Hành Tư. Liễu San San bị rượu làm mơ hồ, liền hô lớn “Tây Tề, Tây Tề”

Nàng nhìn thấy Tây Tề không có nghĩa là những người khác cũng thế

Hành Tư nghe Liễu San San la lên liền hoảng sợ quay đầu, nhìn thấy Tây Tề, nhất thời cảm thấy đau đầu, đang muốn yên lặng che miệng Liễu San San kéo đi, nào ngờ không biết Tây Tề hôm nay mắc chứng gì mà nhìn thấy bọn họ liền hiện hình, hỏi “sao vậy?”

Vì thế cả nhà Tri phủ ra đưa tiễn liền thấy một người sống đột nhiên xuất hiện, mà lại không có bóng nhưng có xiềng xích, còn mặc hắc y, làn da tái nhợt...chẳng lẽ hắn là...?

Liều San San vẫn cười vô cùng nhiệt tình “hắc hắc, thật khéo nha, ở đây mà cũng có thể gặp được người”

Tây Tề: “...”

Tri phủ nghi hoặc nhìn Tây Tề lại nhìn Liều San San, hồi lâu mới khó khăn hỏi “các người...quen biết nhau?”

Liều San San gật đầu khẳng định “đúng vậy, chúng ta là quen thân ah” nói xong chỉ vào đại môn cách vách hỏi Tây Tề ‘hôm nay người đến câu hồn ở nhà này sao?’

Quả nhiên...là đã say quá mức

Hành Tư vô cùng hối hận vừa rồi không đánh ngất con ma men này lôi đi

Tây Tề im lặng, liếc nhìn Hành Tư một cái mới nói “đúng, người nọ còn sống được một khắc nữa”

Có câu đêm khuya quỳ gõ cửa, người đi đường đều mất hồn mà cả nhà Tri phủ lại trùng hợp là người đi đường, lúc này hồn vía hoàn toàn mất hết

Hành Tư rốt cuộc không chịu được nữa, tiện tay làm chút pháp thuật khiến Liều San San ngủ say rồi vác lên vai, lại thi pháp để cả nhà Tri phủ khi tỉnh ngủ sẽ không còn nhớ được chuyện này, sau đó mới xoay người, lãnh đạm nói với Tây Tề ‘người hôm nay thật rảnh rồi?’

Tây Tề cũng mặt lạnh nhìn hắn, lại nhìn Liều San San đang ngủ trên vai Hành Tư, miệng còn râm rì vài tiếng. Hắn hơi nhăn mặt nhưng không nói tiếng nào, xoay người đi vào nhà kia

Khiêng Liều San San đến trước cửa khách điểm, Hành Tư sợ đám chuông quây, tiểu nhị đến làm phiền, nghĩ nghĩ liền vòng ra phía sau, leo cửa sổ vào phòng. Đầu tiên đặt Liều San San lên giường, còn hắn đi đến bên bàn uống chén trà, khi quay đầu lại đã thấy Liều San San ôm chăn cuộn thành một đống, ngủ say như chết

Đêm đã khuya, ép buộc cả ngày, Hành Tư cũng thấy mệt nhưng nhìn Liều San San một lát, mặt mày lại đỏ bừng.

Hai người ngủ cùng một giường? nên ngủ thế nào đây?Nghĩ nghĩ hồi lâu cũng không có kết quả, hắn quyết định từ bỏ, chuyển Liều San San qua một bên, sau đó cởi giày, nằm ở bên ngoài.

Được một lát, Hành Tư xoay người kéo cái chăn đang bị Liều San San ôm chặt nhưng không biết có phải do uống rượu không mà nàng đặc biệt ngoan cố, kéo thế nào cũng không chịu buông tay, còn gắt gao ôm chặt như bạch tuộc, lăn người vào sát tận vách tường, tiếp tục ngủ

Hành Tư nhìn Liễu San San đầu tóc rối bời, đột nhiên có chút ghen tỵ với cái chăn.

Liễu San San có lẽ vì ôm chăn nên cảm thấy sau lưng hơi lạnh, lát sau kiên buông chăn, nghiêng người, vừa lúc áp vào người Hành Tư, cảm nhận được hơi ấm liền bám chặt không buông.

Hành Tư im lặng nhìn đỉnh màn trên đầu. Hắn muốn ngủ, hắn muốn ngủ, hắn muốn ngủ...Kết quả một khắc sau, Hành Tư xuống giường, đi đến bên bàn ngồi cả đêm như tượng

Sáng sớm hôm sau, Liễu San San tỉnh lại, nhìn thấy Hành Tư ngồi bên bàn ăn điểm tâm, bên cạnh hắn là mấy tượng đất đã bị phanh da xẻ thịt trở thành một đồng hồ đồng. Nàng nháy mắt mấy cái, cúi đầu nhìn thoáng qua giường, dường như chỉ có một mình nàng ngủ?

Hành Tư nhường cái giường cho nàng, còn hắn thức cả đêm?

Liễu San San cảm động nói “Hành Tư quân, người thực sự quá tốt”

“Về sau không được uống rượu như vậy nữa”

“A? ... hả.”

29. Quyển 1 - Chương 29

Hành Tư và Liễu San San ở lại phủ Dương Thành bảy, tám ngày; du hồ, dạo miếu...đều đi qua, lại thêm người của Tri phủ phái đi âm thầm chiếu ứng bọn họ, nên mấy ngày nay rất thuận buồn xuôi gió

Liễu San San chơi đến nghiện, thấy Hành Tư dường như cũng không có ý muốn về liền muốn đến kinh thành xem Liễu Bình lớn lên thế nào, ai ngờ chạng vạng hôm nay vừa quay về khách sạn đã thấy Tất Trì vẽ mặt ưu sầu ngồi chờ trong phòng”

“Hành Tư quân, Ân Trì quân một mình đến địa phủ đã bị sự phụ của hắn là Chính Nhất chân nhân bắt về”

“Ừ”

“Còn có, ngài thể nghiệm và quan sát dân tình đã đủ chưa?mọi người đến Chuyển Sinh điện không thấy ngài và San San,đều đoán...nói ngài mang theo San San bỏ trốn”

“ ... ”

Bỏ trốn!!!

Liễu San San muốn đụng đầu vào cửa. Chuyện khó vậy mà bọn họ cũng nghĩ ra. Chắc chắn những sinh vật ở địa phủ trước khi chết đều là bà tám siêu cấp

Trở về địa phủ, bị tin đồn ái muội như vậy, mấy ngày nay Liễu San San không có tâm tình xuất môn

Hôm nay, ăn cơm trưa xong, Liễu San San mang ít hoa quả đến phòng mọi người. Khi đến phòng Hành Tư, không chút bất ngờ khi thấy hần đang xem sách, thuận miệng hỏi “Hành Tư quân, ngài đang xem sách gì vậy?” nếu bất nằng cả ngày xem sách không rời tay như vậy, nằng chắc chắn sẽ phát điên

“Những ghi chép của phạm nhân khi đến âm tào địa phủ nhận chức”

Muốn cho nằng cũng như vậy mỗi ngày thư không rời thủ, nằng nhất định sớm điên mất rồi.

Cái này hôm qua Liễu San San cũng đã đọc qua. Hàng tháng, Chuyển Sinh điện đèn phái người đến Đệ nhất điện tập hợp và thẩm tra bản danh sách đăng ký quý hồn đầu thai. Hôm qua Hành Tư dẫn nằng đi theo, làm xong chính sự, hần liền mượn Tần Quảng vương cuốn sách này

Chức vị ở âm tào địa phủ phần lớn là do thần tiên và quý thân đảm nhiệm, tuy nhiên cũng có vài người là phạm nhân có thân phận đặc thù, sẽ được chọn đến địa phủ nhậm chức. Quyển sách này là dùng để ghi lại những quan chức ở địa phủ xuất thân phạm nhân, tỷ như gia thế lai lịch, nguyên do được chiêu mộ, nhậm chức gì, trong bao lâu...

Hành Tư hiếu học, muốn tìm hiểu kỹ cơ chế dùng người ở địa phủ nhưng đối với Liễu San San thì những ghi chép khô khan này không hấp dẫn bằng các bản danh sách chứa đủ thứ chuyện xưa, cho nên nằng thật không hiểu sao Hành Tư có thể xem say sưa như thế

Hành Tư và Liễu San San ở thế gian mấy ngày, ở địa phủ cũng chỉ trong chốc lát, khi bọn họ quay về thì Ấn Trì đã không thấy tung tích. Liễu San San thở phào nhẹ nhõm. Nghe nói trước khi Ấn Trì bị Chính Nhất chân nhân lôi đi, cũng không kịp nói gì, chỉ để lại cây san hô và mấy viên dạ minh châu trong phòng nằng. Ban ngày thì không sao nhưng đến tối cả phòng đều bị chiếu sáng chói, Liễu San San nhìn được hai ngày rồi cuộc không chịu được nữa, đành nhờ Tất Trì dùng pháp thuật làm cây san hô nhỏ chừng nắm, sáu tất, đặt ở một góc khuất trong phòng nằng.

Mới đầu Liễu San San còn tính viết thư an ủi Ấn Trì nhưng nghĩ đến lời cầu hôn của hần, da đầu liền run lên, sợ viết thư lại khiến hần hiểu lầm nên quyết định bỏ qua việc này

Đối với việc Liễu San San uống say dọa người ở nhà Tri phủ, Tây Tề dường như có ấn tượng rất sâu, mấy ngày nay thấy nằng đều châm chọc tửu lượng của nằng, khiến Liễu San San tức giận vô cùng. Vô Thân và Vô Khâu biết chuyện liền khơi mào, giục dây cho Liễu San San và Tây Tề đấu tửu lượng

Liều San San có chút động lòng. Nghe nói thời gian ở địa phủ trôi qua rất mau, ủ rượu trong hai tháng lại y như rượu được ủ mấy chục năm ở thế gian, vì thế Liều San San máu nóng xông lên não, tự mình ủ mấy bình rượu còn hên Tây Tề tháng sau tỷ thí. Tây Tề không tỏ thái độ, mặc kệ nàng. Liều San San lại cho là hân đồng ý, cao hứng trông chờ đến tháng sau

Vì thế vừa làm tạp dịch, vừa nấu cơm ủ rượu, thỉnh thoảng đấu võ mồm với Vô Thân và Vô Khâu; đuổi đánh Tập Thư ngớ ngẩn và Tất Trì yêu thích nghệ thuật nhân thể...có thể nói cuộc sống của Liều San San ở Chuyển Sinh điện cực kỳ phong phú

Từ sau khi vướng lời đồng mang theo Liều San San bỏ trốn, mỗi khi cần đến các nơi khác ở địa phủ làm việc, Hành Tư đều mang theo Liều San San, có lẽ vì muốn thể hiện mình cây ngay không sợ chết đứng nhưng lại phản tác dụng, càng làm cho lời đồn ngày càng nghiêm trọng hơn

Vô Thân và Vô Khâu thích tám chuyện đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này, cũng thường xuyên giục dây Tất Trì đùa giỡn ái muội với Liều San San

Mới đầu Liều San San còn cực lực phủ nhận nhưng dần dần nàng phát hiện ra ngày cả bản thân nàng cũng không phục. Không phải nàng không tự biết mình mà trong lòng nàng luôn có sự hi vọng mơ hồ lại không dám tìm hiểu sâu hơn

Ngày tựa hồ vẫn trôi qua như thế.

Cứ cách hai, ba ngày, Liều San San lại đến thăm những hũ rượu nàng ủ. Hôm nay vừa mới từ hầm rượu ra ngoài, liền nghe bên ngoài ồn ào, có chút khác lạ

Vừa về đến viện đã thấy Tập Tư đang tìm nàng “San San, tìm được người rồi. Không biết sao những quỷ hồn bị giam giữ để địa ngục của Đệ lục điện đều trốn thoát, địa phủ đang lung lay khắp nơi, cũng có rất nhiều người đến Chuyển Sinh điện và Vọng Thai đài, nhất thời nhân thủ không đủ, chúng ta cũng phải đi hỗ trợ. Hành Tư quân bảo người phải ở yên trong Chuyển Sinh điện, đừng chạy loạn, nếu không xảy ra chuyện gì, sợ rằng chúng ta không cứu được người”

Quỷ hồn cũng có thể vượt ngục?

Liều San San vừa sợ vừa hiểu kỳ, lại có chút hoảng hốt. Tuy nàng đến địa phủ đã hơn hai tháng nhưng chỉ thấy quỷ hồn thành thật uống canh Mạnh Bà trở nên thành thật, mơ hồ chứ chưa từng thấy quỷ hồn chưa uống canh Mạnh Bà cũng như ác quỷ, huống chi quỷ hồn dám vượt ngục thì có thể là thứ tốt gì? Nếu lỡ nàng gặp phải thì phải làm sao?<http://www.tieunguyennguyen.worldpress.com>

Nàng càng nghĩ càng cảm thấy không an toàn, không dám ở một mình. Trong Chuyển Sinh điện không thấy bóng dáng ai khác, có lẽ đều đã ra ngoài hỗ trợ. Tập Thư tuy rằng bộ dáng ngốc ngốc, không đáng tin cậy nhưng vào lúc này cũng chỉ có thể dựa vào hắn

“Tập Thư, ta đi theo người đi, nếu lỡ lát nữa yêu ma quỷ quái gì đánh tới đây, ta có kêu cứu mạng cũng

không ai nghe được ah”

Tập Thư nghĩ lại thấy cũng có lý liền cùng nàng đi đến đại môn Chuyển Sinh điện “trừ Tây Tề còn đang ngủ, những người khác đều ở ngoài, người ở bên trong này đừng ra ngoài, nếu có chuyện gì thì gọi chúng ta”

Lúc này mà Tây Tề còn ngủ? Chẳng lẽ sợ hấn bị đánh thức, tâm tình không tốt chẳng những không giúp được gì còn gây trở ngại?

Liễu San San miên man suy nghĩ, tránh sau cánh cửa nhìn ra bên ngoài. Không nhìn thì thôi, vừa thấy, nàng đã sợ không nhẹ. Mà đối tượng dọa nàng sợ lại không phải đám quỷ hồn vượt ngục mà chính là các đồng nghiệp của nàng

Trừ Hành Tư đến Vọng Thai đài giúp Mạnh Bà, những người khác đều ở chung quanh Chuyển Sinh điện, bay tới bay lui vô cùng chói mắt. Thân hình bọn họ nhanh như gió, xuống tay như nàng cắt củ cải trắng, ngay cả Tập Thư nhìn yếu đuối cũng có thể vung tay lên liền đánh ngã một quỷ hồn. Hình tượng hoàn toàn khác trước làm cho Liễu San San trong nháy mắt cảm thấy bọn họ chính là đám lưu manh lại ngốc mà nàng vẫn gặp hàng ngày. Tuy nhiên rõ ràng trước mắt, Liễu San San không tin không được, cũng một lần nữa khẳng định vị trí phế vật của mình.

Thấy cục diện rất nhanh đã được khống chế, Liễu San San lại thấy có chút không nghĩa, có lẽ vì sự tình được giải quyết quá dễ dàng, hơn nữa bị chân diện mục của các đồng nghiệp kích thích quá sâu, nàng lúc này chỉ muốn tìm một góc tường âm u trong hậu viện mà ngồi

Đám người Vô Thân, Vô Khâu vội vàng trời đám quỷ hồn giao cho các quỷ sai, còn Liễu San San ưu thương lê bước quay về hậu viện

Chuyển Sinh điện lúc này vô cùng im ắng, khi đi ngang qua phòng Tây Tề đã thấy cửa phòng hé mở, bên trong dường như có động tĩnh. Chẳng lẽ náo động bên ngoài rốt cuộc cũng làm hấn thức giấc?

Dựa vào kinh nghiệm trước kia, Liễu San San hấn nên lập tức rời đi nhưng nhìn cửa phòng hé mở rất không bình thường, nàng lại không nhịn được tò mò, muốn nhìn một chút. Nhưng còn cách cửa phòng vài bước đã thấy bên trong lóe lên một luồng hồng quang, còn như có người đọc thần chú, Liễu San San nhất thời cảm thấy một lực lượng cường đại lôi nàng rời khỏi mặt đất, cái gì cũng chưa kịp nghĩ, chỉ cảm thấy thiên toàn địa chuyển, cả người rơi vào bóng tối

Cho nên nói lòng hiếu kỳ có thể hại chết người nha

Liễu San San bị nóng mà tỉnh, trong bóng đêm, đầu óc vẫn còn có chút mê muội cũng không hiểu rõ ràng lắm tình huống

“Tỉnh?” <http://www.tieunguyennguyen.wordpress.com>

Bên tai đột nhiên vang lên thanh âm khiến Liễu San San nhảy dựng lên, cũng nhờ thế mà thanh tỉnh hơn

Nàng ngồi dậy, đưa mắt nhìn chung quanh, thấy bốn phía tối đen chỉ có trước mặt lộ ra một quãng sáng nhạt, nhìn kỹ mới phát hiện người vừa rồi lên tiếng và nàng đang ở trong một nơi rất chật hẹp

“Tây Tề, sao chúng ta lại ở đây? Đây là nơi nào?”

Ánh mắt thích ứng với bóng tối, Liễu San San mới phát hiện có một tầng khói lam cao tới bắp chân, chậm rãi phiêu động, nàng vừa rồi bị mùi khói làm cho tỉnh

Tây Tề đứng cách nàng không xa, thản nhiên nói “bên trong pháp khí”

“Pháp khí? Là cái gì vậy?” Liễu San San cảm giác có chút nóng bỏng đau đớn truyền đến từ bàn tay nàng đang chống trên mặt đất, cúi đầu nhìn thì lại thấy mơ hồ, không rõ là tình huống gì

“Đứng lên đi, cách khói này xa một chút” ngữ khí của Tây Tề vẫn lạnh như băng, hàm ý cảnh cáo mườì phần khiến Liễu San San nhanh chóng đứng dậy

Tây Tề liếc nàng một cái “sao ngươi lại có mặt ở đây?”

Hừ, chuyện này đang muốn hỏi hần ah

Liễu San San buồn bực xoa huyết thái dương, thuật lại tình hình trước khi nàng bị ngắt

Tây Tề nghe xong, im lặng một lát mới nói “Ngột Phương thừa dịp mọi người trong Chuyển Sinh điện ra ngoài ứng phó với quỷ hồn vượt ngục mà tiến vào, ta và hần giao thủ lại bị trúng ám khí độc của hần, tỉnh lại liền ở trong ngày. Về phần ngươi vì sao ở đây thì ta không rõ lắm”

Liễu San San ngẩn người, có chút khó tin “ngươi đánh không lại Ngột Phương?”

Nàng đã chứng kiến bản lĩnh của những người khác ở Chuyển Sinh điện thế nhưng bình thường bọn họ không dám trêu chọc, ai ngờ hần lại nói hần đánh không lại tên phản diện Ngột Phương

“Thân thủ của Ngột Phương vốn tương đương ta, hần lại có chuẩn bị mà đến, ta lại vừa tỉnh ngủ, đánh không lại cũng không có gì lạ”

“...”

Liễu San San cười ngắt, Tây Tề vẫn thản nhiên “ngươi có thể là vừa lúc đi ngang qua bị hần thấy được, sợ

lộ ra nên mới thuận tay nhốt vào”

“ ... ”

Thuận tay...Đây cũng là lý do sao?

Liều San San càng cười mình đúng là vận cứt chó. Nếu biết vậy, nàng đã ở đại môn chờ đám người Vô Thân, Vô Khâu thu thập xong rồi cùng nhau trở về. Tiếc rằng giờ có hối hận thì đã muộn

Liều San San quyết định phục hồi tinh thần đối mặt với sự thật “vậy sao hẳn lại muốn nhốt người vào trong pháp khí? Làm như thế nào vậy?”

Nơi này ngoài trừ bóng tối thì chính là khói chướng, đừng nói là người và đồ vật, ngay cả một chút âm thanh cũng không có, nếu Ngột Phương muốn Tây Tề không qua được sao lại không chuẩn bị hình cụ linh tinh gì đó chứ?

“Loại pháp khí này dùng để thu phục yêu vật ma quái, chủng loại rất nhiều, uy lực cũng không giống nhau. Nếu là pháp khí lợi hại, bất luận là nhân, thần, ma, bị nhốt vào rồi liền không thể thi triển pháp lực, chỉ có thể chờ bị khói chướng này chậm rãi ăn mòn, hoàn tan thành nước mủ, cuối cùng cũng biến thành khói chướng này. Hiện tại kết giới của pháp khí này uy lực không tầm thường, ta ở trong này lại không thể dùng pháp thuật, không biết Ngột Phương đi đâu mà tìm được”

Nghe Tây Tề nói xong, Liều San San vừa mới chấn hưng tinh thần đã suy sụp lại.

Bị khói chướng này ăn mòn, hòa tan thành nước mủ?

Hiển nhiên là hiểu biết của nàng về thủ đoạn tra tấn người của âm tào địa phủ còn nhiều khiếm khuyết, chuỗi ngọc trên cổ tay ánh sáng ảm đạm, cho thấy không có hiệu lực. Liều San San càng thêm lo sợ, tựa như cách giày cũng cảm nhận được nóng cháy đau đớn trên chân. Đột nhiên một trận âm phong thổi tới, suýt nữa đã quét trúng nàng, Liều San San vội kêu lên, trốn sau lưng Tây Tề “đây...đây là cái gì vậy?”

“Đại khái đây là yêu ma bị pháp khí thu phục trước kia, vong linh còn chưa bị hóa sạch, còn có chút tính công kích” Tây Tề nói xong đưa tay ngăn cản mấy vong linh đang bay tới nhưng vì tay trần không có lực sát thương nên tạm thời chỉ có thể bắt bọn chúng lại mà thôi

Liều San San nghe mà cả người lạnh toát, tay chân run rẩy “vậy...giờ chúng ta nên làm gì?”

“Chờ.”

“... Chờ cái gì?”

“Hoặc là chờ có người tìm được chúng ta, cứu chúng ta ra ngoài; hoặc là chờ chết”

Liều San San rùng mình, cảm thấy sức nóng dưới lòng bàn chân càng thêm mãnh liệt

“Người khác nhau, khả năng chịu đựng cũng khác nhau, nhiều nhất là ba, năm canh giờ cũng phải hóa thành nước mủ. Ngột Phương ủ mưu đã lâu, việc quỷ hồn vờ ngực hần cũng có liên quan tới hần, để di dời sự chú ý của những người khác, lúc này Chuyển Sinh điện không có ai cả, muốn có người tìm chúng ta là rất khó”

“Tây Tề, người đừng nói nữa” Liều San San vừa nói vừa giơ chân. Nàng cảm nhận được giày đã bị tuột ra, khói chướng cũng đã chậm rãi dâng lên tới thất lưng, nàng chỉ có thể không ngừng đổi chân, dùng thế kim kê độc lập nhằm giảm bớt tốc độ

“Như thế nào cũng chỉ có hai kết quả, nói hay không cũng thế thôi” Tây Tề thần nhiên đáp, giống như người lát nữa sẽ chết không phải là hần. Nhìn Liều San San như kiến bò trong chảo nóng, trầm mặc một lát lại lên tiếng ‘lại đây’

“... Làm sao?” Liều San San không hiểu nhưng vẫn nghe lời mà đi đến trước mặt hần

Tây Tề bất ngờ khom người, ôm ngang nàng vào lòng.

Liều San San bị hành động bất ngờ của hần làm sợ đến suýt ngất, không chút nghĩ ngợi mà quơ tay múa chân ‘người làm gì vậy? mau buông ta xuống’

Tây Tề không hề nhìn nàng, hiển nhiên không hài lòng với thái độ giãy dụa của nàng, lạnh lùng nói “không muốn chết quá nhanh thì mau thành thật cho ta”

Liều San San ngẩn người, lúc này mới ý thức được mình đã cách xa khói chướng, vội nói ‘thật xin lỗi, Tây Tề, là ta hiểu lầm người. Vậy người thế nào?’

“Ta có thể chịu đựng hơn người”

“...” có chịu giỏi thế nào thì cũng chỉ ba, năm canh giờ

Liều San San bị Tây Tề ôm, cả người không được tự nhiên. Tây Tề lại y như cọc gỗ, đứng yên không nhúc nhích, tay cũng không hề nhàn rỗi, thỉnh thoảng vung lên bắt lấy mấy vong linh yêu ma

Xấu hổ trầm mặc một lát, Liều San San liền tìm chuyện nói để hóa giải “người và Ngột Phương có thâm cừu đại hận gì? sao hần lại hạ độc thủ như thế?”

Tây Tề vẫn lạnh như băng “người không phải đã biết sao?”

“Là vì chuyện của Ngột Viên sao? rõ ràng là người vô tình, hơn nữa cũng do hấn hạ chiến thư, ép buộc người, muốn trách cũng nên trách hấn ah”

“Nếu hấn có thể nghĩ như vậy thì chúng ta đã không ở chỗ này”

“ ... ”

Mới nói hai câu, khói chương đã cao thêm một khoảng. Liễu San San cảm thấy cổ họng khó chịu, dừng nói là nói chuyện, ngay cả hô hấp cũng khó khăn. Nàng nhìn một lát, rốt cuộc nhìn không được mà ho khan, rất nhanh đã ho liên tục. Liễu San San mặt đầy nước mắt, đưa tay ôm ngực, cảm thấy tâm can phé phổi cũng theo cổ họng mà trôi ra ngoài

Tây Tề cúi đầu nhìn khuôn mặt đỏ bừng của nàng lại không có cách nào, chỉ có thể ấn đầu nàng, cho mặt nàng vùi vào ngực hấn “cách vài đợt, hô hấp sẽ dễ chịu hơn”

Quả thật là có chút hiệu quả, Liễu San San không tự chủ được cầm lấy vạt áo của Tây Tề che mặt, thở từng hơi một, cảm giác dễ chịu hơn một chút, tư duy cũng thông thoáng hơn. Có lẽ nàng sẽ phải chết trong cái pháo khí không biết tên này, Tây Tề có thể chờ tới lúc người khác đến, nhưng nàng chỉ là phạm thai phế vật, tuyệt đối là không thể. Nàng rầu rĩ lên tiếng “ta đúng là mệnh khổ từ trong xương, lúc sống chẳng có ngày tốt, chết rồi cũng thường xuyên gặp tai ương, bị hóa thành nước mưa có phải ngay cả hồn cũng không có, cũng không thể chuyển thế đầu thai đúng không? quên đi. Tháng sau muốn đấu tửu lượng với người, nếu chết ở đây, mấy hũ rượu của ta liền tiện nghi cho đám người Vô Thân, Vô Khâu”

Tây Tề trầm mặc “bớt nói nhảm đi”

Khói chương đã dâng lên đến trước ngực Tây Tề, vừa vặn bao phủ lấy Liễu San San, vài đợt cũng không còn tác dụng.

Liễu San San ngay cả ho một tiếng cũng không có khí lực, cuộn người thành một đoàn, cố gắng dán sát vào vài đợt, không phát ra thanh âm, chỉ có thân thể run lên từng đợt vì ho khan

Tây tề cúi đầu, cũng đã không nhìn thấy hình dáng của Liễu San San. Chỉ cần khói chương không vượt qua đầu hấn thì hấn vẫn có thể chống đỡ được. Hấn ôm chặt Liễu San San, vô nhẹ lên lưng nàng

“Ta là con tư sinh, trong nhà không chấp nhận ta, phụ thân sai người đưa ta đến gởi nuôi ở chỗ phụ thân Ngột Phương. Ta từ nhỏ đã lập chí phải khiến cho người nhà đã vứt bỏ ta phải hối hận, cho nên cái gì cũng muốn làm đến tốt nhất. Ngột Phương mới đầu đối với ta rất tốt nhưng sau ta lúc nào cũng hơn hấn một bậc, hấn liền bắt đầu bất hòa với ta, hơn nữa sau khi Ngột Viên tỏ tình với ta, hấn càng đối địch với ta. Ta cũng không để ý mấy chuyện này, dù sao ta từ lúc sinh ra đã định là cô đơn chiếc bóng. Sở dĩ ta nhận chiến thư của hấn, đơn giản là vì hôm đó cha ta đến địa phủ làm khách, lúc đó chỉ là hành động theo cảm tính, muốn nhân việc này để phụ thân ta biết ta xuất sắc thế nào, muốn cho hấn hối hận vì quyết định

trước kia, không ngờ lại gây ra thảm kịch như vậy” Khi đó hắn chỉ là thiếu niên mới lớn, bướng bỉnh lại thích thể hiện mình, cuối cùng lại đổi lấy day dứt cả đời

Tây Tề chậm rãi nói xong chuyện cũ, bản thân không hiểu là vì muốn phân tán sự chú ý của Liễu San San để nàng bớt thống khổ hay là vì trước khi kết thúc cuộc đời, nhớ lại bản thân đã từng xúc động, quật cường thế nào

Người trong lòng đã dần không có động tĩnh, khói chướng cũng đã tràn ngập đến chớp mũi Tây Tề. Hắn dù sao cũng đã sống mấy ngàn năm, so với Liễu San San chỉ mới sống mười mấy năm thì hắn thực sự đã quá lời. Có điều lần này liên lụy tới nàng, hắn ngoài trừ xin lỗi nàng cũng không còn cách nào khác

Tây Tề đang muốn nhắm mắt lại, đột nhiên một đạo bạch quang xuất hiện, tiếp theo là âm thanh chói tai, khói chướng gắt gao quấn quanh trong nháy mắt biến mất. Giam cầm không còn, Tây Tề thở phào một cái, không đợi hắn thích ứng với ánh sáng, trước mắt đã xẹt qua một bóng người, chớp lấy Liễu San San đã không còn hơi thở ở trong lòng hắn

“San San!”

“Tây Tề!”

Tây Tề nghe được mấy âm thanh quen thuộc, đưa tay xoa đầu vẫn còn hơi choáng váng, nói với người vừa đoạt lấy Liễu San San “nàng đã không nhúc nhích hồi lâu, người mau độ cho nàng một ít tiên khí xem sao, có lẽ còn có thể cứu được” nói xong hai chân lão đảo muốn té, may mà Vô Thân, Vô Khâu đứng bên cạnh đỡ lấy hắn, mới khiến hắn không bị ngã

Hành Tư lại không rảnh để ý, cúi đầu hôn lên đôi môi lạnh lẽo tím tái của Liễu San San, độ cho nàng một ít tiên khí

Tây Tề đưa mắt hỏi Vô Thân ‘sao các người tìm được pháp khí này?’ bọn họ ở trong pháp khí chưa đến một canh giờ, mà Ngột Phương chắc chắn sẽ giấu pháp khí ở nơi rất bí mật, bọn họ sao có thể tìm được nhanh như vậy?

30. Quyển 1 - Chương 30

Vô Thân nhìn sang bên cạnh, bữu môi “không phải trên tay San San có ngọc châu xuyên sao? Hành Tư quân liền biết nàng xảy ra chuyện nhưng lại tìm không ra phương hướng, khi vội vã từ Vọng Thai đài trở về thì thấy nàng lén lút đi ra từ Chuyển Sinh điện. Hành Tư quân nảy sinh nghi ngờ, không bao lâu thì ép hỏi ra nơi các người rơi xuống”

Lúc này Tây Tề mới chú ý tới một nữ tử đang quỳ trên đất, miệng khóc không thành tiếng, nhìn bộ dáng thì là Mạnh Dung

Hắn lại nhìn chung quang, có cảm giác như đây là gần điện thứ sáu, liền hỏi ‘Ngộ Phương đâu? Các người không bắt được hắn sao?’

Vô Thân đáp “nếu người muốn tìm hắn báo thù thì chậm rồi”

“Có ý gì?”

Vô Khâu đưa tay chỉ về phía trước “hắn đã đi tới đó” theo hướng tay hắn chỉ chính là Nại Hà mật mù sương khói

Tây Tề sửng sốt “sợ tội tự sát?”

“Sao có thể tự sát?” Vô Thân liếc nhìn Hành Tư “do hắn giết”

“ ... ”

Thấy Tây Tề á khẩu, Vô Khâu thở dài nói ‘quá độc ác mà, vừa hỏi ra được các người bị nhốt trong hồ lô liền một cước đá người rơi xuống sông, cũng không cho cứu mạng tiếng nào’

Tây Tề im lặng một lát mới có phản ứng “hồ lô? Hồ lô gì?”

Đột nhiên có người nhào tới, ôm hắn khóc, nói “Tây Tề ca ca, người không có việc gì rồi. Ô, ta nghe nói người và San San bị nhốt vào trong hồ lô luyện đan của Thái Thượng Lão Quân, Ngộ Phương còn khẳng định các người đã bị hóa thành nước mủ. Cũng may người không có việc gì, ô ô”

Tây Tề mới ra khỏi pháp khí chướng khí mù mật, vốn sức đã yếu bị xô một cái suýt chút nữa ngã ngửa

Tất Trì ở phía sau tiến lên, kéo người ra “Tập Thư, người cũng không nhẹ, khóc thì khóc, đừng có nhào như thế, Tây Tề ca ca của người không bị hồ lô kia luyện hóa mà bị người đè chết thì sao?”

Tập Thư nghe vậy liền nín khóc

Tây Tề cũng nhịn không được mà cười cười nhưng rất nhanh đã nghiêm mặt hỏi ‘người nói là Ngộ Phương dùng hồ lô luyện đan của Thái Thượng Lão Quân nhốt chúng ta?’ Sao có thể chứ. Ngộ Phương có thân phận gì, sao có thể lấy được pháp khí của Thái Thượng Lão Quân?

Tất Trì bĩu môi “hắn làm sao lấy được hồ lô của Thái Thượng Lão Quân thì chúng ta không biết, nhưng Hành Tư quân vừa nghe nói các người bị nhốt trong hồ lô này, sắc mặt liền thay đổi, không kịp hỏi nhiều, vừa tìm được hồ lô đã bỏ đôi ra, nếu đến chậm một bước...”

Tất Trì nói tới đây thì dừng lại, quay đầu nhìn Hành Tư vẻ mặt suy sụp và Liễu San San vẫn nằm yên không nhúc nhích trong lòng, ngữ khí u buồn “hình như...vẫn tới chậm”

Lúc này đã rất nhiều người chạy tới.

Mạnh Bà vừa đánh vừa mắng Mạnh Dung ‘nghiệt súc. Người...vậy mà lại làm ra chuyện thương thiên hại lý, mặt mũi của ta đều bị người làm mất hết, chẳng lẽ ngày thường ta dạy người vậy sao?’ đánh liên tục khiến Mạnh Dung phải thét lên chói tai

Mạnh Dung không ngừng dập đầu cầu xin tha thứ “nương nương tha mạng, nô tỳ là nhất thời tham tiền. Ngột Phược nói muốn tìm Tây Tề báo thù, hần nghe nói pháp khí của Thái Thượng Lão Quân tạm thời gởi ở chỗ Chuồng quân được tư liền mua chuộc được đồng ở đó trộm pháp khí đi, nói dùng xong nhất định sẽ trả lại chỗ cũ, sẽ không ai phát hiện được. Địa ngục ở điện thứ sáu cũng do hần mở, muốn thả quỷ hồn bên trong để thu hút sự chú ý của mọi người, hần còn mua được của ta bôi lên ám khí để khiến Tây Tề hôn mê. Khi hần cùng Tây Tề giao thủ thì Liễu San San vô tình đi ngang qua, Ngột Phược nói nếu nàng nói ra ngoài thì chúng ta không có đường sống, hơn nữa nàng thân thiết với Tây Tề, vậy nên nhốt chung vào hồ lô. Tất cả đều do Ngột Phược chủ mưu, nô tỳ chẳng qua chỉ đưa mê dược cho hần, cái khác đều không có làm. Nương nương tha mạng”

Vô Thân nghiêm mặt nhìn Hành Tư rồi lại nhìn Tây Tề “thân thiết với Tây Tề?có ngu cũng biết San San theo ai mới tốt chứ”

Mạnh Bà không thèm để ý Mạnh Dung đau khổ cầu xin, nhìn Liễu San San như không còn hơi thở, sốt ruột nói ‘sao có thể như vậy? Hành Tư quân, người thử độ tiên khí chưa?’

Hành Tư lắc đầu “rồi nhưng cũng vô dụng”

Thần khí thượng cổ có thể luyện ra vạn vật cũng có thể hủy vạn vật, uy lực không thua gì Dương chi ngọc tịnh bình của Quan Âm, phạm nhân như Liễu San San bị nhốt vào đây, chỉ trong ba canh giờ sẽ bị hóa ra nước, dù có Tây Tề hỗ trợ khiến nàng vẫn còn nguyên hình hài nhưng nàng hít nhiều khói chương lệ khí như vậy, một chút tiên khí của Hành Tư cũng không giúp được gì. Mạnh Bà đương nhiên biết điều này, im lặng không nói gì

Diêm La vương và Biện Thành vương chuồng quân điện thứ sáu cũng chạy vội tới. Diêm La vương đang buồn vì phải gả nữ nhi lại đụng phải chuyện này, cảm thấy đau đầu không thôi, chưa tới gần đã lớn tiếng hỏi “ta nói này Hành Tư, tiểu tử ngươi xuống tay quá ác độc nha, ngày thường chưa từng thấy ngươi nóng vội như vậy. Chuyện lớn như thế, ngươi nên lưu người lại để ta và Biện Thành vương thẩm tra mới đúng, giờ người rơi xuống Nại Hà rồi, cả hồ sơ cũng không lập được”

Hần còn chưa nói xong đã bị đám người Tất Trì che miệng, kéo đi “Diêm La vương, lúc này ngài đừng trên chọc Hành Tư quân, coi chừng dính phải lửa giận của hần ah”

Lúc này Diêm La vương mới nhìn thấy bộ dáng của Liễu San San, lại càng lớn tiếng hơn “vậy các người cả đám đứng đây như cọc gỗ làm gì? còn không mau cứu người”

Biện Thành vương nhắc nhở “am hiểu nhất y thuật ở địa phủ là Chưởng thi dược tư và Chưởng độc dược tư, nhưng Chưởng thi dược tư Tư Thần hiện đã mang theo đệ tử ra ngoài hái thuốc, chỉ sợ nước xa không cứu được lửa gần, mà Chưởng độc dược tư...”

Hành Tư đã xoay người bước đi, mấy người khác cũng vội vàng đi theo. Tây Tề lại bị Tất Trì ngăn lại “ngươi đừng đi, dù thân thể ngươi mạnh mẽ cũng đừng cố gắng chống đỡ, mau về nghỉ ngơi đi, đừng để xảy ra chuyện gì”

Tây Tề vốn định cãi lại nhưng do dự một lát cũng thôi, xoay người đi vào Chuyển Sinh điện. Tập Thư cũng đi theo hẳn

Biện Thành vương nhìn về phía Hành Tư, thở dài nói “ta còn chưa nói xong nha, Chưởng độc dược tư và Chưởng thi dược tư tuy đều tinh thông y học được lý nhưng Chưởng thi dược tư hành y cứu người còn Chưởng độc dược tư lại thích nhất là chế độc hại người”

Điện các của Chưởng độc dược tư ở sâu trong chân núi hẻo lánh. Âm tào địa phủ có bảy mươi sáu tư, thì nơi này nổi tiếng nhất, chính xác hơn là tai tiếng nhất. Chưởng độc dược tư hoàn toàn đối lập với Thi dược tư, một bên dốc lòng cứu người, một bên ra sức chế độc hại người, vì thế có rất ít người muốn đến đây chịu tội.

Vô Thân và Vô Khâu dù ở âm tào địa phủ đã lâu nhưng chưa từng có giao tiếp với Chưởng độc dược tư, chỉ biết chủ quản nơi này tên là Tắc Thủ, mặt mũi cũng chưa từng gặp. Nhìn căn phòng hai gian lung lay sắp đổ trước mắt, khung cảnh hoang vu thê lương, đừng nói là điện các, ngay cả lều tranh vách lá cũng không bằng. Hai người không khỏi trở mắt nhìn “đường đường là Chưởng độc dược tư mà kinh phí tu sửa phòng ốc cũng không có sao?”

Đang nói, đột nhiên phía trước xuất hiện hai nam đồng tử, một người áo xanh, một người áo hồng, đều là mỹ thiếu niên mắt ngọc mày ngài. Hai người đứng sừng sững đối diện mọi người, mỉm cười thản nhiên

“Ah, Chưởng độc dược tư nhiều năm rồi chưa từng thấy nhiều người tụ tập tìm chết như vậy”

“Hắc hắc, sư phụ đã dặn phải xử lý người bên ngoài, quấy rầy hẳn thì không tốt lắm đâu”

“Vậy so xem ai giết được nhiều người lại nhanh nhất, người thua thì đưa thân thể để thử độc, thế nào?”

“So thì so, dù sao mấy ngàn năm qua người cũng chưa hề thắng được ta”

Hai thiếu niên không coi ai ra gì. Mạnh Bà tiến lên, khách khí nói ‘Bích Sa, Chu Thúy, chúng ta là tới tìm Tắc Thủ tư thần, làm phiền hai người đi vào thông báo một tiếng, nói Mạnh Bà nhờ hẳn hỗ trợ cứu người’

Thiếu niên áo xanh nghe vậy bật cười thành tiếng “Mạnh Bà nương, Bích Sa không có nghe lắm chứ? Các người tới tìm sư phụ ta cứu người?”

Hồng y thiếu niên cũng cười nhạo “các người đi nhầm chỗ rồi, Chương độc tự chúng ta không có hứng thú cứu người, tới nơi này đều là tìm chết, muốn sống thì mau đi đi”

Chương độc tự nổi tiếng vô liêm sỉ, lãnh huyết vô tình, tâm ngoan thủ lạt, tuy nhiên bọn họ lại hơn Thi được tư ở chỗ nếu bọn họ tâm tìn tốt, có thể cứu sống người mà Thi được tư đã phải bó tay. Thế nhưng bọn họ tính cách âm tình bất định, ngay cả Thập điện Diêm Quân cũng không để vào mắt, nên dù Mạnh Bà ra mặt, hai đồng tử thủ vệ cũng không coi ra gì

Vô Thân và Vô Khâu có chút tức giận, nhớ tới những lời Mạnh Dung đã nói. Vô Thân liền lạnh lùng đáp trả “hai người các người chính là được đồng của Tắc Thủ tư thần? là kẻ nào đã lên thông đồng với Ngột Phương mà đưa hồ lô của Thái Thượng Lão Quân cho hắn, còn không lo bị xuống địa ngục chịu phạt, dám ở nơi này cợt nhả?”

Bích Sa lại khinh thường ngắt lời “tên không nên thân đó đã bị sư phụ ta đem cho độc trùng ăn rồi, còn cả đến người ngoài như người khoa tay múa chân sao. Cái loại biến chất một chút tiền đã có thể thu mua thật sự là làm ô danh Chương độc tự chúng ta”

“ ... ”

Chương độc được tư nổi danh biến chất hỗn đản, người có thể làm nhục môn phong bọn họ phải được coi là nhân tài hiếm có mới đúng nha

Không đợi Vô Thân lên tiếng, Bích Sa đã ngạc nhiên nói với Hành Tư ở phía sau “ôi chao, thần tiên ở phía sau kia, người ôm một phạm nhân tử hồn tới đây làm gì?”

Chu Thúy cũng đưa mắt nhìn, vui vẻ nói “hắc hắc, còn chưa lạnh, tử hồn mới vừa lúc hợp với khẩu vị của cổ trùng của ta. Người bán nạng cho ta làm thức ăn cho gia súc đi”

Hành Tư thần sắc lạnh lùng, chưa kịp mở miệng thì một vật gì đó đã từ trong phòng bay ra, đập vào cái ót của Chu Thúy, tiếp theo là một trung niên nam tử đi ra mắng “xú tiểu tử phá sản, có tiền đâu đi mua thức ăn cho gia súc. Có phải người muốn sau này lão tử ngay cả chỗ dung thân cũng không có không?”

Chu Thúy ôm đầu van xin sư phụ tha mạng, Bích Sa thì cười dài xem náo nhiệt

Nếu không phải lúc trước đã xác định nơi này chính là Chương độc tự, mọi người thật không dám tin trung niên nam tử hào hoa phong nhã trước mắt chính là Độc được tư thần Tắc Thủ xú danh vang xa. Hơn nữa hắn ở trong chỗ loạn thất bát tao như vậy lại có thể khiến mình sạch sẽ, ngăn nắp?

Tắc Thủ đi đến cạnh hai đồng tử, đưa mắt nhìn mọi người, sau đó nâng tay gõ mạnh lên đầu hai đồng tử “bọn họ đến lâu như vậy mà còn chưa chết, các người còn nói dong dài, mau cút vào trong can chùng bếp lò cho lão tử”

Có lẽ từ hào hoa phong nhã không nên dùng cho hần

Mạnh Bà lại khách khí thuật lại ý đồ đến lần nữa

Tắc Thủ không hề nghi ngại, đáp “không cứu”

Hành Tư tiến lên, nói “cứu sống không có hứng thú, vậy cứu chết thì sao?”

“Chết?” lúc này Tắc Thủ mới nhìn Hành Tư và Liễu San San được hần ôm, khó hiểu hỏi ‘đương nhiên không có hứng thú, đã chết rồi còn cứu nàng làm gì?’

Vô Thân và Vô Khâu khấn trương, vội nắm hai bên tay áo của Hành Tư, phòng ngừa hần khí huyết dâng trào mà đá Tắc Thủ rơi xuống Nại Hà

Hành Tư vẫn bình tĩnh nói “Tắc Thủ tư thần trộm hồ lô luyện đan của sư phụ Thái Thượng Lão Quân của ta, còn để được đồng trộm ra ngoài hại người, nhân quả nghiệp lực thiên đạo luân hồi, Tắc Thủ tư thần nếu cứu giúp chậm trễ, dù da mặt dày thế nào cũng tránh không được thiên lôi từ thiên thượng đánh xuống”

Vô liêm sỉ như Tắc Thủ, từ nhỏ bị sét đánh đến lớn, trời giáng ngũ lôi oanh đỉnh thì với hần chỉ như trò đùa, nên dùng thiên lôi uy hiếp hần là sai lầm rồi

Tuy vậy hần vẫn bị những lời của Hành Tư kích thích mà nhảy dựng lên “xú tiểu tử, ngươi đừng nói vậy, ai trộm hồ lô của sư phụ ngươi? hồ lô rách nát như thế ta cũng lười trộm. Là lão già chết bầm kia không nên vì muốn ta giúp hần rửa sạch lệ khí bên trong mà mặt dày mày dạn đưa đến chỗ ta, nếu không phải vì lệ khí bên trong có thể luyện ra độc được tốt nhất, lão tử đã không thêm giúp hần”

Hành Tư vẫn vân đạm phong khinh “đáng tiếc sư phụ ta phó thác pháp khí quan trọng như vậy cho ngươi, nay lại bị bể nát, khi sư phụ ta tìm ngươi để lấy về, ngươi trả lời thế nào?”

Tắc Thủ nghe vậy liền đổi giận thành vui, ngạo nghễ nhìn Hành Tư, cười nói “ngươi cho rằng ta không biết? ngươi vì cứu tiểu nha đầu này mà đánh nát pháp khí của sư phụ ngươi, ta còn muốn xem ngươi ăn nói thế nào với sư phụ ngươi ah”.

Hần không cười thì thôi, cười rộ lên liền lộ ra thần thái xinh đẹp như hoa, giống như ánh sáng diễm lệ mà kịch độc khiến người ta thấy hoảng hốt

Hành Tư mặt không đổi sắc “ai nói ta làm bể? ai thấy?”

Tắc Thủ sửng sốt, còn Vô Thân, Vô Khâu và Tất Trì đều cực lực lắc đầu ‘chúng ta không thấy gì hết’

Mạnh Bà thần nhiên cười nói ‘ta tới trễ, cũng không thấy gì’ lại quay sang hỏi Diêm La Vương “Diêm La Vương có thấy hay không?”

Diêm La Vương lo lắng cho bọn họ nên mới đi theo, tuy vẫn còn giận Hành Tư đã đá Ngột Phương rơi xuống Nại Hà nhưng vẫn nói “thấy cái gì chứ? Khi ta tới thì chả thấy bóng dáng hồ lô đâu cả”

Hành Tư lập tức tổng kết “hồ lô luyện đan của sư phụ ta là tử kim hồng hồ lô được chế tạo từ tiền đăng duy nhất ở giữa ranh giới thiên địa, là bảo vật vô cùng trân quý, phó thác cho Tắc Thủ tư thần lại vì người bảo quản bất lực mà bị hư hại. Sư phụ ta tuy từ bi rộng lượng nhưng nếu biết bảo vật kia bị hủy chắc chắn vẫn tính toán với Tư thần”

Thái Thượng Lão Quân là ai? Là một trong sáu vị tu hành chi nhất Thái Thanh đạo đức thiên tôn, chưa nói đến đạo hạnh, địa vị, nếu trêu chọc đến trên đầu lão nhân gia, chỉ nói luận pháp cũng có thể nói chết người ah

Mặt của Tắc Thủ nhất thời sắc sỡ như phường nhuộm, tức giận nói “người thật quá vô sỉ”

Hành Tư khách khí nói “vô sỉ thì không dám nhận, chỉ là gặp người nói tiếng người, gặp quỷ nói chuyện ma quỷ mà thôi. Nói ra thì Tắc Thủ tư thần phải tinh thông hơn văn bối mới phải”

Biểu tình trên mặt Tắc Thủ như bị người ta dùng đá trúng còn ra sức nghiền mấy cái. Hắn ghen một lúc mới phát tay áo đến gần, liếc nhìn Liễu San San một cái “muốn cứu cũng không phải trong chốc lát là có thể cứu sống, tuy người đã độ tiên khí cho nàng nhưng cũng chẳng chống đỡ được bao lâu, có bản lĩnh thì người lập tức đến Đông Hải tìm dạ minh châu tốt nhất đến trấn hồn cho nàng, nếu muộn nhất thời nửa khắc thì vô phương cứu chữa”

Dạ minh châu của Đông Hải là trân bảo hiếm thế, dạ minh châu tốt nhất lại là thiên kim khó cầu, dù Hành Tư lập tức đến Đông Hải long cung cầu được dạ minh châu rồi lại lập tức trở về thì trễ nhất thời nửa khắc là chuyện bình thường. Vì thế Tắc Thủ đắc ý dạt dào nhìn Hành Tư, thần sắc tràn đầy khiêu khích

Tất Trì nghĩ nghĩ, quay đầu hỏi Vô Thân ‘dạ minh châu tốt nhất? trên cây san hô của San San hình như có rất nhiều đúng không?’

Vô Thân bày ra vẻ mặt có của “rất hiếm có mà nàng lại đem toàn bộ treo lên hết. Tắc Thủ tư thần muốn dùng mấy viên? Ta trở về lấy cho người?”

Da mặt Tắc Thủ co rút lợi hại

Hành Tư lắc đầu “không cản trở về” nói xong vươn tay giữa không trung, khi mở ra thì trong lòng bàn tay là cây san hô thu nhỏ treo đầy dạ minh châu lóe sáng “nhiều đầy đủ dùng không?”

Tắc thủ: “...”

Đứng ngoài cửa giếng co chưa đến nửa khắc thì mọi người đã thuận lợi đi vào trong Chưởng độc tư, còn khiến cho Tắc Thủ tư thần tâm tính bất thường đồng ý cứu người, đây là hành động vô cùng vĩ đại mà chưa từng có ai làm được

Tắc Thủ buồn bực bảo Hành Tư đưa Liễu San San cùng dạ minh châu đặt lên trên giường trong căn phòng sạch sẽ duy nhất, sau đó đuổi người “ngươi về trước đi, chờ ta thông báo thì ngươi đến đón người”

Hành Tư gật đầu nói cảm ơn, đang tính rời đi thì Tắc Thủ đã ngăn hãm lại, hỏi “ta giúp ngươi trị cho nha đầu này, chuyện hồ lô coi như không liên quan tới ta nha”

Hành Tư cười nói “Tắc Thủ tư thần nếu có thể cứu được San San, việc này ta đương nhiên sẽ giải thích với sư phụ” ngụ ý là nếu cứu không được thì đừng trách sao biển xanh lại mặn.

Tắc Thủ tức giận rống lên “cút”

31. Quyển 1 - Chương 31

Âm tào địa phủ nắng lên rồi lại tắt, tối rồi lại sáng, nhoáng cái đã qua hai ngày hai đêm

Liễu San San cảm thấy đầu óc mơ hồ, tứ chi cứng ngắc, hoảng hốt hồi lâu nàng mới ý thức được là mình đã tỉnh. Tựa như chìm vào một giấc ngủ say, nàng luôn nằm mơ, trong mơ diễn ra những gì đã xảy ra khi nàng còn sống cả khi nàng đến âm tào địa phủ, còn có rất nhiều chuyện kỳ lạ mà khi tỉnh lại thì không nhớ ra. Giấc mơ giống như trước kia, nghĩa là hồn phách của nàng không có hóa thành nước mắt? Nghĩ tới đây, thống khổ trước khi mất đi ý thức lại tái hiện trong đầu, nàng như lần nữa lạc vào cảnh giới kỳ lạ

Liễu San San nằm im trên giường hồi lâu mới dám mở mắt ra, đánh giá chung quanh. Đập vào mắt sàn nhà bừa bộn, chén bát quăng đầu trong bồn, y phục dơ rách khắp nơi, cửa sổ giếng đầy mạng nhện, trên mái nhà còn vài lỗ thủng thật to, nhìn chung quanh lại thấy có nhiều tạp vật khó nhận ra...

Đây là chuồng heo sao?

Liễu San San nháy mắt hồi lâu vẫn không dám nhìn xem mình đang nằm trên cái gì. Nàng trở mình, đột nhiên cửa bị người đẩy ra, đưa mắt nhìn thì thấy một hồng y thiếu niên ôm cái gì đó đi vào

Thiếu niên thấy nàng đang nhìn hẩn liền tiến tới, gương mặt phấn điêu ngọc mài lập tức phóng đại trước mặt nàng “chắc chắc, ngươi sao lại sống? thật đáng tiếc, ta còn muốn xem nếu sư phụ không thể cứu sống ngươi thì tên thần tiên kia còn có thể vô sỉ tới mức nào ah”. Hẩn vừa thở dài tiếc nuối vừa đưa tay gạt thứ gì đó trong tay, lập tức có vô số thứ rơi xuống trên người Liễu San San “ngươi đã sống, vậy cho ngươi chút lễ vật gặp mặt”

Liều San San cảm thấy những thức rơi xuống người mình bắt đầu nhúc nhích, cố gắng nhìn thì thấy trên người có vô số rắn độc, rết, nhện độc, cóc, gián...và rất nhiều loại sâu quái dị mà nàng chưa từng thấy

Chu Thúy đang chờ xem nàng thất kinh, hét chói tai...nhưng nàng lại mặt không chút thay đổi mà nhìn đám độc trùng, toàn thân nổi lên vằn sọc màu xanh, tất cả độc trùng trên người nàng liền bị bắn ngược trở ra, rơi xuống đất, bị đốt cháy hết.

Rõ ràng là một hồn phách phạm nhân yếu đuối lại có pháp lực cường hãn như vậy

Chu Thúy trợn mắt há mồm một hồi, đột nhiên la lên thất thanh “ah, độc cổ bảo bối của ta”

Liều San San vốn đang đờ mắt bị tiếng hét như heo bị chọc huyết của hắn làm khôi phục nguyên trạng, nhìn đám độc vật bị đốt cháy đen lại nhìn hào quang vẫn còn trên châu ngọc xuyên trên tay, sau đó nhìn Chu Thúy thống khổ quỳ rạp trên đất thương tiếc cho đám bảo bối của hắn. Nàng mới nhớ lúc nằm mơ cũng từng mơ thấy khi còn nhỏ, nàng và Liều Bình đã bắt châu chấu nướng ăn, liền nói “sâu bọ nướng lên ăn cũng ngon lắm, vừa thơm lại bổ, người đừng vứt bỏ mà lãng phí”

Chu Thúy ngẩng đầu nhìn nàng, thần sắc hoảng sợ không nói nên lời

Bên ngoài có vật gì đó bay vào, đập trúng đầu Chu Thúy “mẹ nó, làm lão tử bị dọa”

Tiếp theo là tiếng cười nhạo của thiếu niên ở bên cửa sổ, Liều San San quay đầu thì thấy một thiếu niên áo xanh xinh đẹp không biết đã xuất hiện ở đó từ lúc nào.

Một trung niên nam tử cũng từ ngoài cửa đi vào. Hắn khuôn mặt tuấn tú, hoa phục cấm bào nhìn rất không hợp với gian phòng rách nát này, mà khi hắn mở miệng thì lại càng không hợp với vẻ bề ngoài của hắn “hừ, muốn nhìn lão tử bị chê cười. Chu Thúy, đời này người đừng hi vọng. nàng không sống được, không phải lão tử bị xú tiểu tử kia cùng sư phụ của hắn phiền chết sao?”. Hắn nói xong còn đưa một chén canh nóng hổi đến trước mặt Liều San San “nếu đã không chết thì đừng ở trên giường của lão tử nữa, uống xong cái này rồi mau cút đi”

Liều San San nhìn nước canh trong chén dù về màu sắc hay mùi vị đều cực kỳ khó lường, không dám nhận, nghi hoặc hỏi “đây là cái gì?”

“Độc dược.”

“ ... ”

Liều San San lại đánh giá trung niên nam tử và hai thiếu niên, rõ ràng dung mạo rất tốt nhưng mở miệng lại cực kỳ ác độc, hỏi tiếp “các người là ai? đây là thế nào?”

Bích Sa cười hì hì nói “nơi này là Chưởng độc dược tư”

Dựa theo kinh nghiệm dĩ vãng, mỗi khi nhắc tới bốn chữ Chưởng độc dược tư, đối phương đều hoảng sợ mất mật, tiếc là Liễu San San không hề lộ ra biểu tình như bọn họ mong muốn. Đối với nàng, Chưởng độc dược tư còn không bằng cái chuồng heo

“Chưởng độc dược tư là nơi nào?”

“ ... ”

Im lặng một hồi, Tắc Thủ thở dài nói “con mẹ nó, vậy mà không biết ah” sau đó rời đi

Tắc Thủ rời đi, Bích Sa và Chu Thúy cũng biến mất, Liễu San San nghiêng người, cúi đầu nhìn mới phát hiện ra mình đang nằm trên giường phủ kín dạ minh châu. So với cảnh vật trong phòng, cái giường này giống như một khối mỹ ngọc rơi vào hố phân. Lại nhìn chén thuốc bên giường, nàng cũng biết người cứu mình chính là ba quái nhân vừa rời nhưng đối mặt chén thuốc không biết thành phần là gì, nàng thực sự không có dũng khí để uống

Liễu San San trừng mắt nhìn chén thuốc hồi lâu, mơ hồ nghe được ngoài cửa có tiếng nói chuyện, rồi có người đi về phía phòng. Nàng nghe tiếng ngẩng đầu, nhìn thấy Hành Tư đẩy cửa đi vào

Bốn mắt nhìn nhau, tựa hồ như cả thời không đều yên lặng trong một cái chớp mắt này

Liễu San San đột nhiên cảm thấy cổ họng nghẹn ngào, hai mắt nóng lên, vươn tay, nhào vào lòng Hành Tư gọi “Hành Tư quân”. Bao nhiêu sợ hãi, bất lực, ủy khuất... đều bộc phát ra. Lúc bị nhốt trong pháp khí khó chịu đến cực điểm, nàng cũng chưa từng khóc nhưng lúc này nước mắt lại làm ướt cả vạt áo của Hành Tư

Hành Tư vỗ nhẹ lưng nàng, an ủi ‘không có việc gì nữa rồi, đừng khóc’

Nước mắt chảy ra không thể nói thu là thu, Liễu San San còn đang thút thít, ngoài cửa đã vang lên thanh âm thấp phần không kiên nhẫn của Tắc Thủ “vợ chồng son các ngươi đừng ở chỗ lão tử khản khản ta ta nữa, mau uống thuốc rồi cút đi”

Vợ chồng son? Liễu San San ngẩn người, quên cả khóc. Ai với ai là vợ chồng son?

Hành Tư không để ý tới Tắc Thủ, giúp Liễu San San lau nước mắt, sau đó bưng chén thuốc đưa đến bên miệng nàng ‘uống thuốc đi, rồi chúng ta cùng trở về’

Liễu San San nhìn chén thuốc, da gà lại nổi khắp toàn thân ‘vừa rồi người kia nói đây là độc dược’

Hành Tư cười cười, cúi đầu uống một ngụm, sau đó đỡ nàng “ngươi xem, không có việc gì, uống thuốc mới hết bệnh”

Liều San San nhìn hần rồi nhìn chén thuốc, rót cuộc cũng nhắm mắt, cầm lấy chén thuốc uống một hơi, nhú mày hồi lâu, nói “quá khó uống”

Hành Tư chưa kịp an ủi, đã nghe Tắc Thủ ở bên ngoài nhin không được mắng ‘ngại khó uống thì mau nhỏ ra cho lão tử rồi đi tìm chết đi’

“Hần là ai vậy?”

Hành Tư ôm Liều San San dậy, cũng tiện tay thu gom hết dạ mình châu trên giường, đi ra khỏi phòng, đứng trước mặt Tắc Thủ nói ‘hần là Tắc Thủ tư thần, Chương độc dược tư của bảy mươi sáu lục tư tại địa phủ, là người tốt đã cứu mạng ngươi, ngươi mau cảm tạ hần đi’

Liều San San bừng tỉnh đại ngộ, lập tức chân thành nói “Tắc Thủ tư thần, tuy ngươi nói chuyện không dễ nghe nhưng tục ngữ có câu tướng do tâm sinh, ngươi và đồ đệ ngươi đều rất dễ nhìn, cho nên nhất định là người nói năng chua ngoa nhưng tâm hậu hĩ. Cảm ơn các ngươi đã cứu ta”

“ ... ”

Tắc Thủ mặt đen như đất nồi, trên tay không biết lúc nào đã có thêm mấy viên đạn độc ‘nếu còn không cút, lão tử nổ chết các ngươi’

Liều San San lại một lần nữa hưởng thụ đại ngộ được toàn thể thành viên trong Chuyển Sinh điện ra tận cửa chào đón

Tập Tư vừa thấy nàng đã hỏi “San San, sao mặt ngươi lại hồng như vậy?”

Vô nghĩa, cả một đoạn đường dài như vậy lại bị một thần tiên cực kỳ chói mắt ôm đi, bị nhiều người nhìn như thế, ai có thể không đỏ mặt chứ? không bị ánh mắt như mũi dao xuyên thủng cũng do nàng da dày thịt thô thôi

Liều San San nghiêm mặt, mấy lần muốn Hành Tư đỡ nàng xuống nhưng đều không có kết quả. Nhìn thấy Tây Tề im lặng đứng phía sau, lập tức cao hứng gọi “Tây Tề, ngươi cũng không có việc gì. Thật tốt quá”

Tây Tề đi tới, đánh giá sắc mặt nàng “đã khá hơn chưa?”

“đã không có việc gì rồi, cảm ơn ngươi quan tâm”

“Nhớ phải nghỉ ngơi nhiều hơn, người thân thể yếu đuối, không thể so với chúng ta”

“Hắc hắc, đã biết, người cũng phải chú ý bản thân nhiều hơn nha, lần khác ta hầm canh cho người uống”

“Ừ”

Vô Thân Vô Khâu ở bên cạnh hưng trí bừng bừng nhìn Hành Tư

Tiếc là Hành Tư vẫn thản nhiên như nước “San San vừa tỉnh, để nàng về phòng nghỉ ngơi một lát đã”

Cơm chiều, mọi người thi nhau đưa các loại mỹ thực đến an ủi, ngay cả Vô Thân, Vô Khâu cũng cố ý đến chỗ tiên quý mua mấy thứ tinh xảo mang tới. Liễu San San tìm được đường sống trong cái chết, lại cảm nhận được chút lương tri của các đồng nghiệp, cảm động đến rối tinh rối mù. Nhưng buổi tối nàng lại không thể ngủ, lặn qua lộn lại một hồi lại mơ thấy mình bị nhốt trong Tủ kim hồng hồ lô kia, lần này khói chương mãnh liệt hơn, nàng bị lệ khí và vong linh ép buộc đến thống khổ không chịu nổi, kêu trời không thấu gọi đất chẳng hay, chỉ có thể trơ mắt nhìn mình hóa thành nước mủ. Thế rồi Ngột Phương đột nhiên xuất hiện, dùng thiết liên hung hăng quật bãi nước mủ mà nàng hóa thành, nàng vừa đau vừa nóng lại không thể phát ra tiếng, sau đó Ngột Phương lại biến thành Tây Tề...

Liễu San San đột nhiên bừng tỉnh. Nàng thấp đèn lên, phát hiện mình toàn thân đổ mồ hôi lạnh. Nàng cuộn tròn người dựa vào đầu giường, trái tim vẫn còn đập liên hồi

Bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, Liễu San San hoảng sợ “ai?”

Âm điệu của nàng khá cao khiến người ngoài cửa hơi chần chờ “...là ta”

Liễu San San thở phào nhẹ nhõm “mời vào”

Hành Tư đẩy cửa tiến vào “

Hành Tư đẩy cửa tiến vào “sao trễ rồi mà vẫn còn sáng đèn?” hắn vừa nói vừa đến gần, nhìn thấy Liễu San San sắc mặt tái nhợt, trán rịn mồ hôi lạnh, liền nhíu mi, ngồi xuống giường “sao vậy? không thoải mái?”

Liễu San San lắc đầu “không phải. Chỉ là vừa rồi bị ác mộng làm tỉnh lại, cũng không có việc gì”

“Gặp ác mộng”

“Đúng, không có gì, ta nghỉ một lát thì tốt rồi”

Mặt trắng thành như vậy còn nói không có gì, chẳng có chút thuyết phục nào

Hành Tư nhíu mày nhìn nàng

Liễu San San bị nhìn, có chút chột dạ, nhỏ giọng bổ sung “vừa rồi ta mơ thấy bị nhốt trong hồ lô kia, bị dọa sợ”

Hành Tư trầm mặc “muốn ta ở lại với ngươi không?”

Muốn, rất rất muốn

Liễu San San ở trong lòng ra sức gật đầu, ngoài miệng lại từ chối “không cần, phiền Hành Tư quá, ngươi cũng sớm trở về nghỉ ngơi đi”

Hành Tư im lặng một lát rồi đứng lên

Tâm của Liễu San San liền trầm xuống. Nàng là heo ah, vì sao lại từ chối chứ. Giờ một mình nàng ở trong căn phòng u tối thế này làm sao mà trải qua đây?

Liễu San San còn đang hận mình rèn sắt không thành thép, Hành Tư đã cúi người ôm nàng dậy “vậy đến chỗ ta ngủ đi”

Hành Tư ôm nàng đi ra ngoài, Liễu San San đầu óc choáng váng, chỉ kịp nhỏ “đợi chút, chần” nói xong cuốn lấy cái chăn trên giường, quần lung tung vào người

Bình thường phòng của Hành Tư đều do nàng thu dọn, cho nên nàng biết rõ trong phòng hẳn chỉ có một cái chăn. Mà cầm được cái chăn rồi, Liễu San San mới ý thức được hành động của mình. Ở vào hoàn cảnh như thế mà nàng còn nhớ tự trang bị chăn cho mình, nàng cũng phục nàng quá cơ. Vừa rồi nàng lưu loát cầm cái chăn như thế, có phải cho thấy nàng ủ mưu đã lâu rồi hay không?

Nghĩ tới đây, sắc mặt của Liễu San San vốn trắng bệch giờ lại đỏ như tôm luộc

Hành Tư mấp má môi, không lên tiếng, ôm nàng về phòng của mình

Vào phòng, Hành Tư đặt Liễu San San lên giường “ngươi ngủ bên trong,ta ngủ bên ngoài”

Liễu San San cả người cứng ngắc ngồi trên giường, gắt gao cuộn lấy cái chăn, trơ mắt nhìn Hành Tư ung dung cởi áo khoác nằm lên giường.

Khi ở thế gian, trừ ngày đầu tiên Hành Tư mãi mê nghiên cứu mấy tượng đất thì sau đó, mỗi tối bọn họ đều ngủ như vậy. Có điều lần nào Hành Tư cũng chờ Liễu San San ngủ say rồi mới lên giường, sáng hôm sau cũng thức dậy sớm hơn nàng. Vì thế Liễu San San vẫn luôn nghĩ Hành Tư là người sắt, có thể không ngủ suốt năm, sáu ngày

Liễu San San nghe vậy, muốn rơi nước mắt. Một mình nàng ở trong phòng thì không ngủ được nhưng lúc này...càng không thể nào ngủ được.

Hành Tư không nói gì nữa, trong ánh sáng mơ hồ thấy thần sắc của hắn rất điềm tĩnh, tựa như đã ngủ. Liễu San San sừng sờ nhìn hắn một lát, đột nhiên thanh tỉnh.

Nửa đêm, nàng còn nhìn chằm chằm người ra rồi ngẩn người là có làm sao? Liễu San San lắc đầu, nhanh chóng nằm xuống, chui người vào chăn, nhích sát vào tường, cố gắng cách xa Hành Tư một chút

Một lát sau, bên tai vang lên tiếng hít thở đều đặn của Hành Tư, Liễu San San nghe mà mặt đỏ tím đập, lại có chút buồn bực, cho đến khi mí mắt dính sát lại, không chống đỡ được nữa mới ngủ thiếp đi

Một đêm này, nàng ngủ rất an ổn, không hề gặp ác mộng

32. Quyển 1 - Chương 32

Sáng sớm hôm sau, Tập Thư bưng bữa sáng đến phòng Liễu San San, lại không muốn đánh thức nàng quá sớm nên không gõ cửa mà đẩy nhẹ cửa đi vào nhưng vào trong lại không thấy người đâu, ngay cả chăn cũng không có

Tập Thư vô cùng sợ hãi, tối qua không nghe được động tĩnh dị thường nào, chẳng lẽ Liễu San San bị người đánh ngất rồi dùng chăn cuốn lại, khiêng đi? nghĩ tới đây, hắn lập tức ném bữa sáng trên tay, chạy như điên ra ngoài, hô to ‘không ổn rồi, San San lại không thấy’

Không khí yên tĩnh buổi sáng sớm ở Chuyển Sinh điện đã bị tiếng hét của hắn phá vỡ, ngay lập tức có tiếng mở cửa phòng, tiếng bước chân chạy dồn dập

Tập Thư vừa la vừa chạy đến phòng Hành Tư, gõ cửa ‘Hành Tư quân, không ổn, San San lại mất tích’. Tình thế cấp bách khiến hắn quên luôn cấp bậc lễ nghĩa, chỉ gõ cửa một cái rồi xông thẳng vào trong, gọi ‘Hành Tư quân...”sau đó liền á khẩu

Mọi người bị hắn đánh thức cũng đã chạy tới, thấy Tập Thư vừa đẩy cửa ra đã đứng yên như phỗng, cảm thấy kinh hãi, hắn trúng định thân thuật hay là Hành Tư cũng xảy ra chuyện?

Liễu San San bị tiếng ồn bên ngoài đánh thức, xoa xoa mắt đứng lên, còn chưa nhớ ra mình đang ở đâu đã

thấy Tập Thư ngậy người đứng ngay cửa nhìn nàng, phía sau là Vô Thân, Vô Khâu, Tất Trì, Tây Tề thần sắc khẩn trương, quần áo không chỉnh tề

Hai bên nhìn nhau, nhất thời cùng hóa đá

Liều San San gian nan quay đầu nhìn Hành Tư vẫn nằm an ổn bên người

Lúc này thần tiên đại nhân mới mở mắt ra, vô cùng trấn định ngồi dậy lại vô cùng trấn định nói với mấy người đối diện “San San không mất tích”

Đúng vậy. Người đang ngồi chình ình trên giường của người ah, người có mắt đều biết, cần gì tới người nói

Trong phòng giăng co một lát

“Vô Thân, ta đi rửa mặt, người đi cùng không?”

“Đi, ta còn chưa đánh răng, ta đi với người”

“Tập Thư, người còn chưa xem xong cuốn Một ngày đi khắp thế gian, đến phòng người đi, ta chỉ người”

“Được”

“Ta trở về ngủ.”

Cả ngày hôm nay, Liều San San cảm thấy mình có thể tồn tại dưới ánh mắt khó lường của mọi người thì quả là kỳ tích

Thừa dịp Hành Tư đang đối chiếu danh sách đăng ký với Tất Trì, nàng liền đi tới phòng hắt lấy chăn rồi lén lút như trộm quay về phòng mình. Nhưng vừa đẩy cửa phòng ra, nàng lập tức trợn mắt há mồm

Vô Thân và Vô Khâu đang ở trong phòng nàng, còn cây san hô vốn đã được thu nhỏ đã khôi phục nguyên trạng, chạm vào cả trần nhà, chiếu sáng lóng lánh

“San San, cái cây này của người đột nhiên biến mình trở lại, làm thế nào cũng không thu nhỏ được”

“Ừm, cửa nhỏ cây lớn, đi lại không bất tiện, lại chói mắt như thế thì buổi tối sao ngủ được? người nên tiếp tục nghỉ ở phòng của Hành Tư quân đi”

Liều San San có giấc mới tin lời hai tên lưu manh này, tiếc rằng nàng là phế vật, bọn họ không muốn để cây san hô có thể thu nhỏ lại, nàng cũng đành bó tay.

Đi tìm Hành Tư hỗ trợ giải quyết? Liều San San có rất nhiều lý do để thoái thác nhưng rồi nàng lại không nói nên lời. Có lẽ tối qua Hành Tư thấy nàng ngủ không được nên mới đưa nàng đến phòng hắn, cũng chưa nói cho nàng ở lại lâu dài, giờ nàng chủ động mở miệng thì không ổn. Hơn nữa Hành Tư không quen chia sẻ giường với nàng, thấy nàng đến chắc chắn sẽ đuổi nàng về, đến lúc đó nàng sẽ thuận tiện nhờ hắn giúp thu nhỏ cây san hô lại.

Liều San San nhìn cây san hô, trong lòng tranh đấu hồi lâu, rốt cục cũng ôm chần quay trở về phòng Hành Tư, vất vả chờ tới lúc lên đèn nhưng mà Hành Tư không có đuổi nàng

Liều San San chưa từng nghĩ tới tình huống này, càng không biết phải mở miệng thế nào, ghen tới mức mặt mày đỏ bừng, làm Hành Tư nghĩ nàng bị nhốt trong hồ lô mà để lại di chứng, muốn dẫn nàng đi tìm Tắc Thủ. Cuối cùng Liều San San cũng hạ quyết tâm, ở thì ở thôi.

Ở cùng phòng với Hành Tư không còn gặp ác mộng nữa nhưng nàng lại có lo lắng khác. Mỗi đêm Liều San San đều khẩn trương mở to mắt đến quá nửa đêm, khi không chống đỡ nữa mới đi ngủ, cho nên mới mấy ngày mà sắc mặt đã tiêu tụy, hai mắt thâm đen

Hôm nay, sau khi ăn trưa xong, Vô Thân không có rời đi như mọi khi mà nghiêm túc nói với Hành Tư ‘Hành Tư quân, tuy ngươi là lãnh đạo của ta nhưng có việc, ta cảm thấy vẫn nên nhắc nhở ngươi một chút’

Hành Tư thấy hắn khó có lúc nghiêm túc như thế, ngạc nhiên nói ‘ngươi nói’

“San San mấy hôm trước vừa được cứu trở về từ Quý Môn quan, tuy chúng ta đều biết tâm ý của ngươi đối với nàng nhưng buổi tối vẫn nên...cần để nàng hảo hảo nghỉ ngơi, đừng quá nóng vội. Ngươi xem, hai mắt của nàng y như gấu mèo rồi”

Từ sau ngày hôm đó, Chuyển Sinh điện ngưng cung cấp lương và các chế độ khác cho Vô Thân

Thói quen quả thật rất đáng sợ. Mấy ngày đầu Liều San San còn thấy ngại ngủ nhưng được vài bữa, nàng đã vừa nằm trên giường của Hành Tư liền ngủ.

Ngủ ngon nên khí sắc lập tức khôi phục, hơn nữa càng ngày càng tốt

Vô Thân cảm thấy là do mình góp ý mới được như thế nên hoàn toàn không để ý tới việc mình bị phạt, cười nói “San San, khí sắc tốt hơn nhiều rồi, ngươi phải cảm ơn ta đó nha”

Liều San San không thêm để ý tới hắn

Mấy ngày nay Chuyển Sinh điện có chút giống như khi nàng suýt bị quăng xuống Nại Hà, có điều lần này mọi người đều là thật lòng đến thăm nàng. Ngay cả Tang Cách về lại mặt cũng theo Phi Dung đến đây, chưa chát nói Liễu San San mệnh cứng rắn đến con gián cũng có thể bị nàng khắc chết. Liễu San San tâm tình tốt, không chấp nhất, còn khen ngược lại nàng. Chỉ có một người đến làm khách lại khiến Liễu San San không vui.

Sau hôm nàng trở về từ Chưởng độc tư, Mạnh Bà liền dẫn Mạnh Dung đến Chuyển Sinh điện, nói muốn để Mạnh Dung giáp mặt bồi tội với Liễu San San.

Mạnh Dung ngày xưa kiêu ngạo ngang ngược, nay vừa thấy Liễu San San đã quỳ gối trước mặt nàng, khóc lóc nức nở, liên tục cầu xin tha thứ. Thấy nàng như vậy, Liễu San San chỉ có thể đỡ nàng đứng lên, nói rằng không có việc gì. Tuy nàng không có hảo cảm với Mạnh Dung nhưng chủ mưu Ngột Phương đã bị ném xuống Nại Hà, cũng không có chứng cứ chứng minh Mạnh Dung muốn hại nàng, mà vẫn phải cho Mạnh Bà thể diện, tha thứ hay không cũng chỉ là một câu khách sáo mà thôi.

Vất vả lắm Chuyển Sinh điện mới khôi phục an tĩnh như trước, Liễu San San trở thành đối tượng được bảo hộ tuyệt đối. Trước kia vốn đã ít việc làm nay hoàn toàn được hủy bỏ, nàng chỉ có ăn rồi ngủ, ngủ dậy rồi lại ăn. Vì thế mỗi ngày Liễu San San trừ xem danh sách đăng ký thì tám chuyện với Vô Thân, Vô Khâu cũng kêu Hành Tư kể lại những chuyện kỳ lạ khi hắn theo Thái Thượng Lão Quân du ngoạn. Có thể nói nàng hiện tại hoàn toàn là một sâu gạo chơi bởi lêu lổng

Tuy trận phong ba lần này ở địa phủ đã qua nhưng vẫn chưa hẳn là kết thúc

Sáng sớm hôm nay, Hành Tư gọi Tất Trì đến bàn giao công việc, tựa như muốn hấn lo liệu mọi thứ. Liễu San San hiểu kỳ, chờ Tất Trì rời đi, liền hỏi ‘Hành Tư quân, người phải xa nhà sao?’

Hành Tư gật đầu ‘lần này hủy đi hồ lô bảo bối của sư phụ, phải nhanh chóng giải thích và bồi tội với lão nhân gia. Sư phụ bình thường hay du ngoạn khắp nơi, lần này ta đi cũng không biết khi nào tìm được hắn, cho nên phải rời khỏi địa phủ một thời gian, vì thế sự vụ hàng ngày của Chuyển Sinh điện phải phiền Tất phán quan cáng đáng’

Liễu San San gật đầu ‘vậy rời đi một thời gian là bao lâu?’

Hành Tư nhìn vẻ mặt không tha của nàng, tâm tình cực kỳ tốt ‘không chính xác, sư phụ thích đi lung tung, không dễ dàng tìm được, chắc cũng phải mười ngày nữa tháng’. Thấy Liễu San San mở to mắt nhìn, hấn lại bổ sung ‘ta sẽ cố gắng về sớm, người ngoan ngoãn chờ ta trở lại, không được lại xảy ra chuyện, nhớ chưa?’ nói xong kéo nàng lại, vô cùng thân thiết hôn lên trán nàng

Liễu San San trong phút chốc đánh mất ngôn ngữ cùng năng lực hành động.

Trừ bỏ buổi tối cùng nhau ngủ một giường, bình thường Hành Tư cũng không có hành động thân mật gì với nàng. Tuy Liễu San San có chút tà tâm nhưng thấy hấn đi ngay ngôi thẳng, không có biểu lộ hay ám chỉ, nàng đương nhiên cũng không dám có hành động gì. Giờ Hành Tư đột nhiên cư xử như thế, nàng không bị thiêu cháy là hoàn toàn có thể khiêu chiến với thân thể kim cương bất toại của Phật Tổ Như Lai

Cả buổi sáng, Liễu San San đều vì sự đụng chạm đó mà mơ mơ hồ hồ, cho đến khi Hành Tư rời đi vẫn không khá hơn, lại sợ bị Vô Thân và Vô Khâu nhìn ra manh mối sẽ trêu chọc nàng, liền ra về trấn định, bưng một đĩa hạt dưa to đến bên hành lang vừa xem chuyện vừa cắn hạt dưa

Hôm nay thời tiết cực kỳ tốt, nắng ấm dạt dào, thỉnh thoảng còn có cơn gió nhẹ thổi qua, làm người ta thích ý lại nhin không được muốn ngủ. Liễu San San thành thoi đọc sách, vỏ hạt dưa đã chất thành một đồng nhỏ ở bên cạnh

Đột Nhiên Vô Thân không biết từ đâu xuất hiện trước mặt nàng, dài giọng nói “Liễu đại tiểu thư, có khách muốn gặp người”

Liễu San San ngẩng đầu hỏi “sao lại có khách? ai vậy?”

Người ở âm tào địa phủ đến xem nàng đã thừa dằn, sao đột nhiên lại có khách tới tìm nàng chứ?

Vô Thân bày ra thần sắc cao thâm, nói từng tiếng “Nhạc-Thác – thần – quân”

Liễu San San sửng sốt, sau đó là cả kinh, suýt chút nữa nhai luôn vỏ hạt dưa

Nhạc Thác Thần Quân? chính là cái tên ăn no rửng mỡ xuống trần gian thể nghiệm cuộc sống, lại vì hấn sửa mệnh số mà hại nàng phải đến âm tào địa phủ? không phải hấn đã quay về thiên giới rồi sao? sao lại đột nhiên đến đây tìm nàng?

Liễu San San vừa nghi hoặc vừa theo Vô Thân đến phòng khách

Vô Thân còn phải quay về trông cửa nên chỉ đi cùng nàng đến trước cửa phòng khách, nói ‘Nhạc Thác thần quân nói là đến xin lỗi người. Hắc hắc, hay là chúng ta mở buổi tiệc trà, tâm sự về đoạn nghiệt duyên của người và Nhạc Thác thần quân ở phàm trần?’

Liễu San San liếc mắt xem thường, sau đó đi vào phòng khách

Trong phòng cực kỳ yên tĩnh, nàng đưa mắt nhìn về phía bàn trà lại không thấy ai, liền chậm bước đi vào, đưa mắt đánh giá chung quanh. Đến chính sảnh mới thấy một nam tử trẻ tuổi đưa lưng về phía nàng, khoanh tay đứng trước cửa sổ

Liễu San San chỉ gặp Nhạc Thác một lần vào hai tháng trước, vì vậy không quen thuộc lắm, liền im lặng không lên tiếng. Nhạc Thác lại như biết nàng đi vào, xoay người nhìn lại

Khuôn mặt tuần tú của hấn dưới ánh sáng như tỏa hào quang, mà lúc này chợt có cơn gió thổi qua, phát động cây liễu thụ ngoài cửa sổ cành lá đong đưa

Liều San San bị cảnh tượng như vậy làm sững sờ. Người kia thật biết chọn chỗ mà đứng ah

Nhạc Thác đi tới, đứng trước mặt Liều San San đang ngẩn người, mỉm cười nói ‘San San’

Liều San San lấy lại tinh thần, có chút hoảng hốt ‘Nhạc Thác thần quan. Ngài tìm ta có việc sao?’

“Ta đến thăm người”

“Hả?”

Nhạc Thác nhìn Liều San San bộ dáng mờ mịt, tươi cười mang theo xin lỗi ‘nếu khi ta đầu thai ở thế gian không sửa mệnh số thì đầu đến nỗi liên lụy người bị bắt lầm đến địa phủ? đã sớm muốn nói xin lỗi người nhưng sau khi trở về bị phát bệ môn tư quá hai tháng, giờ mới có thể xuống đây tìm người, mong người thông cảm’

Nhạc Thác ngữ khí thành khẩn, dù Liều San San muốn trách mắng hắn cũng không nỡ, đành xua tay cười nói “Nhạc Thác thần quân nói gì vậy, là Tập Thư không cẩn thận bắt lầm người, sao có thể trách ngài chứ”

Tập Thư ơ Tập Thư, tạm thời mượn người làm lá chắn, người phải thông cảm nha

Nhạc Thác cười nói “không cần gọi ta là thần quân, nghe xa lạ lắm, gọi ta là Nhạc Thác được rồi”

Vốn ta với người rất xa lạ ah

Liều San San rất ý thức thân phận mình, vì thế mới không ngốc cho rằng Nhạc Thác bảo nàng gọi tên hắn thì nàng thực sự có thể thế, trong bụng oán thầm, ngoài mặt vẫn tươi cười nói ‘vậy...Nhạc Thác quân ngồi xuống trước đi, đứng nhiều mỏi chân ah, ta đổi chén trà nóng cho ngài’

Nhạc Thác nghe nàng vẫn gọi hắn là Nhạc Thác quân, trong lòng nao nao nhưng cũng không so đo, ngồi xuống bên bàn “vậy làm phiền”

Nhạc Thác thái độ ôn hòa có lẽ, tươi cười nhã nhặn, thoát nhìn không giống là người hồ nháo xằng bậy, ăn chơi trác táng mà Tập Thư từng nói. Có điều chuyện hắn sửa đổi mệnh số là sự thật, cũng không biết hắn rốt cuộc làm người thế nào. Vì vậy Liều San San nói chuyện với hắn vô cùng khách khí lại cẩn thận

Nhạc Thác vẫn ôn hòa hỏi Liều San San ở địa phủ thế nào, ngữ khí nhã nhặn, không tự cao tự đại cũng không mất lễ tiết. Nói chuyện với người như vậy thật thoải mái nên dần dần Liều San San cũng không còn câu nệ nữa, thậm chí đã không so đo việc hắn là đầu sỏ hại nàng phải tới âm tào địa phủ

“Nhạc Thác quân, vì sao người lại muốn sửa đổi mệnh số của mình?”

“Vì Tư Mệnh Tinh Quân viết mệnh số của ta rất nhảm chán, không khác gì cuộc sống của ta ở trên thiên giới, nếu là vậy thì ta cần gì phải hạ phàm thể nghiệm?”

“Thì ra viết mệnh số của con người là Tư Mệnh Tinh Quân. Ta xem nhiều mệnh số như vậy đều không thấy lặp lại, hẳn thật có tài viết lách nha”

“Tư Mệnh Tinh Quân quản lý mệnh số ở thế gian, hiện đã không cần tự mình viết, người có mệnh số bình thường đều do thủ hạ của hắn viết nhưng cũng có người phải đích thân hắn ra tay”

“Đúng rồi, ta nghe nói thần tiên chuyển thế hạ phàm đều phải uống canh Mạnh Bà để quên chuyện mình từng là thần tiên, chỉ khi quay về thiên giới mới nhớ được. Vậy thì khi ở thế gian thể nghiệm còn có ý nghĩa gì chứ?”

“Cho nên ta không uống a.”

“Hả?”

“Đừng kêu lớn tiếng như vậy. Thật ra vì nghe nói canh Mạnh Bà quá khó uống nên ta không muốn uống. Khi đầu thai, ta đã lén đổ đi, người khác không biết, người phải giúp ta giữ bí mật đó, nếu không có lẽ ta sẽ lại bị phạt cấm túc thêm hai tháng nữa”

“ ... ”

“Có điều không uống canh Mạnh Bà mà đầu thai cũng rất tiếc, vẫn luôn biết mình là thần tiên nhưng khi làm phàm nhân lại không thể sử dụng pháp lực, gặp chuyện đành lực bất tòng tâm, hoàn toàn khác với lúc làm thần tiên, cực kỳ phiền não. Điểm tốt nhất khi làm thần tiên là rảnh rỗi có thể hạ phàm thể nghiệm, thể nghiệm xong lại quay về làm thần tiên. Phàm nhân chúng ta không có loại phúc khí này, chết thì phải vào luân hồi, còn không biết kiếp sau đầu thai thành người hay là chó mèo gì đó”

Hàn huyền nửa ngày, hai người dừng lại uống trà cho nhuận hầu

Liễu San San đang thổi thổi lá trà, đột nhiên nghe Nhạc Thác nói ‘San San, ta thích nhìn ngươi bộ dáng tổ y hơn’

“Hả?”

Liễu San San ngạc nhiên ngẩng đầu, Nhạc Thác có chút mất tự nhiên, lắc đầu nói ‘thật xin lỗi. Ta không có ý gì khác, chỉ là cảm thấy ngươi bây giờ trang dung có chút...hoa lệ’

Liễu San San lúc này mới nhớ ra Nhạc Thác đã gặp nàng khi còn sống, hơn nữa hắn còn tự mình đến cửa cầu hôn. Nếu ngày đó hắn đưa nàng ra khỏi kiệu hoa cùng bái đường thì hắn đã là phu quân của nàng.

Không khí đột nhiên có chút xấu hổ

“Ha ha, không có cách nào, đến nơi này thì không thể rửa sạch lớp trang điểm trên mặt, ta cũng rất buồn rầu”

“Ta biết”

Lại trầm mặc

Liễu San San rối rắm một lát, cố lấy dũng khí hỏi vấn đề đã tồn tại trong lòng từ lâu “Nhạc Thác quân, khi đó...vì sao ngươi lại cầu hôn ta?”

Nguyên nhân là vì không chỉ hôn sự diễn ra quá bất ngờ, quá nhanh, còn vì Liễu San San luôn canh cánh trong lòng câu ‘thích nữ nhi hồng mà người ử được’. Đây là lý do chó má gì chứ?

Nhạc Thác lẳng lẳng nhìn nàng một lát, cười nói ‘bởi vì ngươi rất đẹp’ hắn tươi cười trong suốt thân nhiên còn mang theo chút giảo hoạt

Liễu San San á khẩu, không biết nên khen Nhạc Thác biểu đạt thẳng thắn hay khinh thường hắn dùng chiêu quá cũ

33. Quyển 1 - Chương 33

Thời gian thẩm thoát đã qua mười ngày, từ lần đầu tiên đến thăm Liễu San San sau sự kiện hồ lô, Nhạc Thác đồng tình nàng vô tội bị liên lụy nên thường xuyên đến thăm nàng, mỗi lần còn mang theo vài thứ, hoặc là đan dược tiên quả có lợi cho thân thể, hoặc là một vài đồ chơi thú vị.

Quen thân hơn, Liễu San San cũng sẽ đáp ứng thỉnh cầu của Nhạc Thác, cùng hắn đi dạo chung quanh, vừa đi vừa tám những chuyện thú vị ở phủ Dương Thành năm xưa

Hôm nay vừa mới tiễn bước Nhạc Thác, Liễu San đi vào đại môn Chuyển Sinh điện thì thấy Vô Thân, Vô Khâu âm dương quái khí nhìn nàng nói ‘Hành Tư quân mới vừa đi, ngươi đã có hoa đào tới cửa, lại là đóa hoa đào cực phẩm nữa chứ. Ta thấy ngươi cách việc hồng hạnh trèo tường không xa, đáng thương có tấm lòng của Hành Tư quân ah’

Liễu San San tập mãi thành quen, liếc mắt xem thường, không thèm để ý tới

Lần đầu tiên Nhạc Thác tới, hắn vừa đi, Vô Thân và Vô Khâu đã lập tức mở tiệc trà tám chuyện, bị nàng vô tình cự tuyệt liền canh cánh trong lòng, cho nên lần nào Nhạc Thác đến cũng châm chọc nàng vài câu.

Mới đầu, nàng còn có tâm tình cãi nhau với bọn họ, sau dần lười để ý tới.

Có điều lần này Liễu San San không có lập tức rời đi “Hành Tư quân đi cũng đã nửa tháng rồi”

“Thì ra người còn nhớ ah, ta còn tưởng người đã sớm quên còn có người này ah”

Nếu nàng thực sự hồng hạnh xuất tường thì tốt rồi, như vậy sẽ không cần mỗi ngày bấm đốt ngón tay tính toán, trong lòng tràn đầy tưởng niệm

Sau khi Hành Tư rời đi vẫn chưa từng gửi tin về, Liễu San San đương nhiên không lo lắng hấn gặp bất trắc trên đường, mà Hành Tư đã nói hấn phải tìm Thái Thượng Lão Quân, e là mất ít nhất mười ngày nửa tháng cũng không thể gửi tin về. Nhưng tục ngữ có câu tương tư nếu có thể không chế được sao gọi là tương tư. May mà đã gần đến cuối tháng, Liễu San San xung phong nhận việc, giúp Tắt Trì san sẻ một phần công việc cũng thuận tiện làm mình phân tâm.

Giữa trưa, Liễu San San và Tắt Trì còn ngồi phân loại một đồng danh sách đăng ký. Một hồi, Tắt Trì ra ngoài đổi trà, trong phòng chỉ còn lại một mình Liễu San San. Nàng buông sách trong tay, ngáp một cái, đang vươn vai thư giãn, chợt thấy ngoài cửa có một người đi vào, bộ dáng vô cùng quen thuộc như là thường xuyên lên vào Chuyển Sinh điện nhưng nhìn kỹ lại thấy người nọ không hề quen mặt chút nào

Khi Liễu San San đánh giá người kia thì người nọ cũng nhìn thấy nàng, bốn mắt nhìn nhau, người nọ nhanh chóng đi vào “nha đầu, người từ đâu đến đây?”

Là một nam tử trẻ tuổi, ngữ khí không tốt chút nào

Liễu San San nhìn hấn, sững sốt.

Hấn thoát nhìn không lớn hơn Hành Tư bao nhiêu, dung mạo xinh đẹp, dùng từ xinh đẹp nhu hoa để hình dung hấn cũng không quá đáng, thân hình cao gầy anh tuấn, không có nửa điểm nữ khí. Tiếc là thần sắc trên mặt mỹ nam tử yêu nghiệt này lại không làm người vui vẻ chút nào.

“Chuyển Sinh điện khi nào lại có nữ nhân? Bản quân hỏi người đó, gây người như vậy làm gì?”

Liễu San San bị bộ dáng của nam tử kia làm cho hồ đồ, đột nhiên xông tới còn tức giận như vậy, là có ai trên chọc hấn sao?

“Ta tạm thời làm tạp dịch ở Chuyển Sinh điện, không biết vị công tử này xưng hô thế nào, tới đây có việc gì sao?”

“Tạp dịch?”

Nam tử kia cau mày, đánh giá nàng vài lần, có chút không tin?

Liều San San cũng đánh giá đối phương, càng nhìn càng cảm thấy khó hiểu, ánh mắt hần nhìn nàng như đang đánh giá phạm nhân, giống như nàng ở Chuyển Sinh điện làm tạp dịch là chuyện kinh dị khó tin lắm vậy

Ngay lúc nàng đang muốn lý luận với nam tử này thì Tất Trì mang theo bình trà trở về “San San, người muốn uống thử trà ta mới pha không? ah...Hợp Nghiêm quân?”

Lát sau, Hợp Nghiêm bộ dáng đại gia ngồi ở chỗ Liều San San vừa ngồi, chờ nghe Tất Trì giải thích rõ ràng lai lịch của nàng, còn có Vô Thân, Vô Khâu và Tập Thư nghe tin mà chạy đến

Liều San San đứng bên cạnh Tất Trì, vẫn không thể tin được nam tử trẻ tuổi đẹp đến yêu nghiệt trước mắt lại chính là Luân Chuyển vương Hợp Nghiêm, người bị nữ nhân đá không biết bao nhiêu lần nên vừa nhìn thấy nữ nhân liền tức giận mà Vô Thân và Vô Khâu đã nhắc với nàng vô số lần, bọn họ còn làm mối cho hần suốt mấy trăm năm qua mà chưa thành

Hợp Nghiêm gõ gõ ngón tay lên bàn, nhìn Liều San San, vẻ mặt không vui “âm tào địa phủ nhiều điện các như vậy, sao Mạnh Bà lại muốn nhét nàng tới chỗ ta?”

Ghét bỏ như thế, Liều San San sao có thể phục được. Hơn nữa nàng ở Chuyển Sinh điện rất tốt, không muốn bị Hợp Nghiêm tống đến nơi khác, lâu bầu nói “nếu ở âm tào địa phủ có nhiều điện các như vậy, sao ta lại không thể tới nơi này?”

Hợp Nghiêm không muốn tranh luận với nàng, mắt hứng vũ bàn nói “bởi vì bản quân không thích nữ nhân”

Liều San San bĩu môi “vậy liên quan gì tới ta? Ta cũng không phải là nữ nhân đã từng trêu chọc người, không cần nói chuyện không có đạo lý như vậy được không?”

Hợp Nghiêm không thể tin tưởng mắt nhìn nàng hồi lâu, sau đó quay đầu hỏi Tất Trì “nàng ngay từ đầu đã vô pháp vô thiên như vậy hay là lâu ngày bị các người dạy hư? Khi dễ ta tốt tính có phải không?”

Bộ dáng này mà nói là dễ tính sao? Liều San San không cho là đúng, khinh thường liếc Hợp Nghiêm một cái

Tất Trì ho một tiếng, rũ rũ tay áo nhìn trời, hiển nhiên không tính trả lời

Vô Thân liền giải vây “Hợp Nghiêm quân, người không phải đang ở...không phải đang nghỉ ngơi sao? sao đột nhiên trở lại?”

Hợp Nghiêm lười biếng dựa vào thành ghế, đáp “Tàng Vương cho ta trở về nên ta về”

Tàng Vương cho hắn trở về? Ý là...

Mấy người đưa mắt nhìn nhau, vẫn là Vô Thân lên tiếng “cho người quay về làm gì?”

Hợp Nghiêm nhướng mi nhìn hắn ‘ta trở về thì sao? đã thế nào thì cứ như thế ấy thôi, ta mới đi có ba tháng, các người không đến mức đối với ta như vậy chứ?’

“Không phải ý này...ý ta là vậy Hành Tư quân thì sao?”

Nếu Hợp Nghiêm quay về nhận chức thì phải có an bài khác cho Hành Tư nhưng bên trên lại không hề có thông báo xuống cũng không có người đến báo bàn giao công việc thế nào, Hợp Nghiêm đã đột nhiên xuất hiện thế này là sao?

Lúc này Hợp Nghiêm mới giật mình lấy trong tay áo ra hai cuốn văn thư “Tàng vương nói thời gian này đều do Tất Trì quản sự vụ trong Chuyển Sinh điện, để lâu cũng không hay nên mới bảo ta mang theo thông báo và văn thư về trước. Về phần Hành Tư thế nào thì ta không biết, các người không nhận được thông báo sao?”

Mọi người mờ mịt nhìn nhau, sao lại thế này?

Rốt cuộc đến trưa thì nghi vấn của bọn họ cũng được giải đáp

Công vụ ở Chuyển Sinh điện không thể trì hoãn, cho nên mọi người đều quay về với vị trí của mình, chỉ có một mình Liễu San San nhàn rỗi ngồi trong một góc, suy nghĩ miên man

Đã nửa tháng nay không có tin tức của Hành Tư, Hợp Nghiêm lại đột nhiên quay về phục chức, vậy Hành Tư đã đi đâu? đã xảy ra chuyện gì? sao Chuyển Sinh điện lại không nhận được tin tức gì?

Hành Tư khi rời đi cũng không cho biết cách liên lạc với hắn, hiện tại thứ có chút quan hệ duy nhất với hắn chính là ngọc châu xuyên trên tay nàng nhưng cái này chỉ trong lúc nàng gặp nguy mới có thể cảm ứng với Hành Tư, không thể làm phương tiện liên lạc.

Liễu San San cả đầu loạn thất bát tao, nghĩ xem mình có nên thử đung đầu vào tường không

Đột nhiên phía sau vang lên thanh âm “San San cô nương”

Liễu San San quay đầu, thấy tiểu tiên nga Ý Châu đã lâu không gặp, vội đi qua hỏi “Ý Châu, người có biết..”

Không đợi nàng nói xong, Ý Châu đã đáp “người muốn hỏi chuyện của Hành Tư quân?”

Liều San San liên tục gật đầu

Ý Châu nhìn nàng thần sắc lo lắng, bỗng dưng thở dài “xem ra là thật?”

“Là sao?”

“Hành Tư quân bị triệu hồi thiên cung, trả lại chức vị Luân Chuyển vương cho Hợp Nghiêm quân, mệnh lệnh vội vàng nên để Hợp Nghiêm quân trực tiếp mang theo văn thư trở về, vì thế trước đó không có thông báo cho địa phủ”

Liều San San sửng sốt, có chút khó hiểu. Hành Tư nói đi tìm Thái Thượng Lão Quân mà, sao lại đột nhiên bị triệu hồi về thiên cung?

Ý Châu vội bổ sung “Hành Tư quân hiện bị cấm túc, không thể ra ngoài cũng không thể liên hệ với bên ngoài”

“A?!”

“Nói với bên ngoài là vì Hành Tư quân lúc trước hủy đi Tử kim hồng hồ lô của Thái Thượng Lão Quân nên bị trách phạt, thực ra mọi người đều biết là vì Hành Tư quân ở địa phủ có tư tình với một phạm nhân, vị người ta méc với Ngọc Đế Thiên Quân. Chuyện này không hợp thân phận, quy củ, nên dù chưa chắc chắn nhưng vì lời đồn đã truyền rộng rãi, Thiên Quân bị áp lực liền trước tiên giam Hành Tư quân lại đợi thẩm tra”

Liều San San nghe mà đầu óc trống rỗng

Ý Châu nhìn bộ dáng mơ hồ của nàng, thở dài nói “việc này còn chưa có chứng cứ xác thực, cũng chưa hỏi qua Hành Tư quân, vốn không có gì nghiêm trọng nhưng lại có tiên ty báo cáo việc Ngọc châu xuyên bị mất, nay đều đồn rằng Hành Tư quân đưa Ngọc châu xuyên kia cho phạm nhân làm tín vật đính ước, cả thiên cung đều bàn tán xôn xao. Người có biết lai lịch của ngọc châu xuyên kia không?”

Liều San San mờ mịt lắc đầu.

Ý Châu nhíu mày “Ngọc châu xuyên này là năm đó Vương Mẫu nương nương tự mình ban cho Hành Tư quân trong lễ trưởng thành của hắn, đương nhiên không thể tùy tiện tặng cho người. Vừa rồi Thiên quân có tìm Hành Tư quân hỏi hắn việc tư tình có thật hay không, cũng muốn hắn đưa Ngọc châu xuyên ra để bình ổn lời đồn. Nhưng Hành Tư quân lại không hề nói tiếng nào, ở trước mặt nhiều tiên gia trong Lăng Tiêu điện, Thiên quân chỉ có thể nói nếu Hành Tư quân không giao ra Ngọc châu xuyên thì sẽ phái người xuống dưới điều tra rõ”

Liều San San vẫn im lặng, tin tức bất thành linh như sét đánh ngang trời khiến nàng có chút không ngờ được. Tuy nàng chưa từng đến thiên cung nhưng cũng biết thần tiên có quan hệ với phạm nhân đều không

có kết cục tốt. Có điều ở Chuyển Sinh điện, cả đám người sớm chiều làm bạn, nàng đã thường xuyên quên bọn họ là nhân thần quý khác nhau, càng không nghĩ tới lời đồn mà nàng vốn không để ý lại truyền tới thiên cung, gây ra phiền toái lớn như vậy cho Hành Tư

Liễu San San im lặng một lát, tháo Ngọc châu xuyên trên tay ra “Ý Châu, người mau cầm lại Ngọc châu xuyên đi, là ta không có bản lĩnh quần lấy Hành Tư quân xin bùa hộ mạng, hẳn mới tạm thời cho ta mượn cái này. Ta không biết nó quý trọng như vậy, vốn tính khi chuyển thể đầu thai sẽ trả vật về với chủ. Ta và Hành tử quân...quả thật không có gì”

Ý Châu nhận lấy Ngọc châu xuyên, nhìn nàng, thở dài “dù người và Hành Tư quân là thể nào, nếu bên trên thực sự phái người xuống thì đối với người không có lợi. Người cũng biết thiên quy sẽ rộng lượng với Hành Tư quân nhưng chưa chắc sẽ lưu tình đối với người”

Liễu San San cúi đầu, thần sắc không rõ “ta biết”

“Lần này ta lấy cớ là giúp Hành Tư quân thu thập tư trang nên mới có thể xuống đây, không thể ở lâu, cũng phải nhanh chóng mang Ngọc châu xuyên trở về”

“Ta lần này là lấy cớ giúp Hành Tư Quân thu thập lưu ở những thứ kia mới có thể xuống dưới, không thể ở lâu, còn muốn chạy nhanh đem Ngọc Châu Xuyên đưa trở về.”

“Vậy người mau về đi, đừng để chậm trễ”

Ý Châu vội vàng thu thập vật dụng của Hành Tư, Liễu San San tiễn nàng ra tận đại môn Chuyển Sinh điện

“San San cô nương, người thật sự rất tốt, chỉ tiếc hẳn là tiên, người là người. Nếu Hành Tư quân là một tiểu tiên nhân tản, người lại ở lại địa phủ không đầu thai, nói không chừng Thiên Quân sẽ nhắm một mắt, mở một mắt mà thành toàn cho một đoạn giai thoại, tiếc rằng Hành Tư quân không phải...” Ý Châu nhìn Liễu San San, có chút không đành lòng, khuyên “Hành Tư quân vẫn cảm thấy hẳn có thể quay trở lại địa phủ nhưng hẳn từ nhỏ đã rời khỏi thiên cung, vẫn chưa hiểu rõ quy củ của thiên cung hà khắc thể nào, không chấp nhận nửa điểm ngoại lệ. Hay là người chuyển thể làm người đi, hoàn toàn chặt đứt tưởng niệm này, đừng chậm trễ chính mình. Nhân quỷ thù địch, tiên phạm dị lệ, các người là tuyệt đối không có khả năng”

Thân ảnh Ý Châu càng lúc càng xa, Liễu San San rốt cuộc không nhịn được mà rơi nước mắt. Nàng biết, nàng vẫn luôn biết cho nên mới không dám hi vọng xa vời, không dám nói ra để đến khi chấm dứt sẽ không quá khổ sở nhưng vì sao nước mắt vẫn không ngừng rơi?

Sáng sớm hôm sau, người của Chuyển Sinh điện đều mai phục cách phòng Liễu San San một khoảng không xa

Vì lần đầu gặp mặt không vui nên ấn tượng của Hợp Nghiêm đối với Liễu San San không tốt ‘không phải là Hành Tư hồi thiên cung, ta trở về phục chức thôi sao, các người cần gì khẩn trương như nàng sẽ tìm chết vậy?’

Vô Thân nhìn cửa phòng Liễu San San đóng chặt, lo lắng nói “bình thường San San dậy rất sớm, nếu nàng thực sự tìm đến cái chết thì phải làm sao? có nên phá cửa vào xem không?”

Tất Trì lắc đầu ‘San San không có yếu đuối vậy đâu’

Vô Thân từ chối cho ý kiến, bần oán khí lên thiên cung cách xa vạn dặm ‘chẳng phải mấy lão thần cô trên thiên đình kia sẽ quản chuyện địa phủ chúng ta sao? sao lúc này lỗ tai lại thính như thế, ngay cả mấy lời đồn nhảm cũng nghe tỏ tường, hơn nữa cũng phải chuyện to tát gì, chẳng lẽ bọn họ cũng cảm cả hòa thượng ni cô trên thế gian nói chuyện nam nữ phong nguyệt?’

“Thiên cung có nhiều quy củ lại chú ý môn đăng hộ đối, nếu không sao lại có nhiều chuyện phiền lòng như vậy chứ”

Tất Trì đang nói giữa chừng đột nhiên bị Hợp Nghiêm cắt ngang “nam nữ phong nguyệt? ai với ai?”

Bầu không khí lo lắng khẩn trương bị vẻ mặt bát quái của Hợp Nghiêm phá vỡ hoàn toàn

Vô Thành hàm hồ cho qua “một lát cũng không nói rõ, dù sao Hợp Nghiêm quân cũng đừng khó chịu với San San là được. Nàng gần đây đủ khổ rồi”

Vô Khâu và Tất Trì cùng gật đầu phụ họa

Hợp Nghiêm nghe mà ngẩn người, Vô Thân và Vô Khâu cùng Tất Trì xưa nay với hắn là một phe, vô liêm sỉ như nhau, nay đột nhiên bày ra dáng vẻ thiện lương, biết đau lòng người làm Hợp Nghiêm có cảm giác hắn không phải chỉ rời đi mới ba tháng mà là ba trăm năm, liền tìm mọi cách hỏi cho rõ chuyện

Tất Trì trầm ngâm nhìn hắn hồi lâu, lắc đầu nói “ngươi sẽ không biết”

Vô Thân thâm trầm nhìn hắn hồi lâu, lắc đầu nói: “Ngươi sẽ không biết.”

Vô Khâu trầm ngâm nhìn hắn hồi lâu, lắc đầu nói “ngươi sẽ không biết”

Hợp Nghiêm tức giận muốn lật nhà “vô nghĩa, các ngươi không nói, ta đương nhiên không biết ah”

Đúng lúc này cửa phòng mở ra, mấy kẻ kia lập tức ra hiệu không lên tiếng

Liễu San San ăn mặc chỉnh tề, miệng ngâm nga một khúc hát, đi về phía phòng bé

Tất Trì nghi hoặc nói “ta không nhìn lầm chứ? thần thanh khí爽 vậy sao?”

Vô Khâu cũng vô cùng khó hiểu “không phải bị kích thích quá mạnh, thành ra vật cực tất phản chứ?”

Vô Thân lại không có bình tĩnh được như vậy, thay vì ở đây đoán mò chỉ bằng giáp mặt hỏi rõ. Vì thế thừa lúc Liễu San San không chú ý, đi đến gần nàng, làm bộ hỏi “San San, hôm nay người dậy hơi trễ nha” vừa nói vừa lặng lẽ đánh giá nàng

Liễu San San nhìn thấy hấn, kinh hỉ nói ‘Vô Thân, thật trùng hợp, ta còn sợ không tìm được các người ah. Ta chuẩn bị đi làm bữa sáng, Hợp Nghiêm quân thích ăn gì? ta không dám hỏi hấn, hấn vừa nhìn thấy nữ nhân đã tức giận mà ta còn phải ở đây thêm mấy tháng, nếu lỡ ta làm đồ ăn không hợp khẩu vị hấn, bị hấn ép buộc thì thê thảm lắm”

Vô Thân sững sốt, ý đồ nhìn thấy vẻ bi thương trên mặt nàng nhưng lại không thấy gì, nghi hoặc hỏi “San San, người bây giờ còn có tâm tình nấu cơm sao?”

Liễu San San nháy mắt “sao không có? Hợp Nghiêm quân nói sau này ta không cần đến tiền điện hỗ trợ, hấn là nhìn ta không vừa mắt, nếu ta còn không làm việc, chỉ sợ Hợp Nghiêm quân nghĩ ta ngồi không ăn cơm trắng mà đuổi ta đi thì sao?”

Vô Thân càng nghe càng nghi hoặc, càng cẩn thận đánh giá thần sắc của nàng

Liễu San San nhìn vẻ mặt nghiêm túc của hấn, đột nhiên cảm thấy phiền não “chẳng lẽ sắc mặt của người thế này là nói dù ta làm đồ ăn hợp khẩu vị của Hợp Nghiêm quân hay không, cũng đều bị đuổi đi? không cần ah, làm sao bây giờ?”

Vô Thân á khẩu hồi lâu mới quay vòng vòng quanh Liễu San San, hỏi “Liễu San San, người xác định người không có chuyện?”

Có đôi khi nhìn như bình thường lại là thực sự có chuyện

Liễu San San bình tĩnh nhìn hấn, cười rộ lên “người lo lắng sau khi Hành Tư quân rời khỏi thì ta sẽ có chuyện? Yên tâm, sao có chuyện gì được chứ, ta và Hành Tư quân vốn không có gì cả, đều do các người nhiều chuyện, giờ lại buồn lo vô cớ. Có điều cũng cảm ơn người đã quan tâm, thực sự là ngàn năm khó gặp ah”

Vô Thân sợ kích thích Liễu San San nên mới cố ý không nhắc tới tên Hành Tư, nào ngờ nàng lại tự mình nói ra, hấn nhất thời không biết nên nói gì “ai rảnh mà quan tâm người. Hợp Nghiêm quân không có yêu thích đặc biệt gì với đồ ăn, món nào ngon hấn đều thích, dù hấn nói chuyện khó nghe nhưng cũng không phải là người khó ở chung. Người cứ như trước là được”

“Ta đã biết” Liễu San San gật đầu, đi về phía phòng bếp

Vô Thân nhìn theo bóng dáng nàng, lắc đầu, thở dài. Nàng không biết biểu hiện vừa rồi của nàng chính là

không đánh đã khai

Liễu San San vào phòng bếp, vừa đóng cửa lại, nước mắt đã rơi như mưa. Đoạn đối thoại vừa rồi là hôm qua nàng đã luyện mấy trăm lần mới có thể nói suông sê như thế, vốn nghĩ không thể chê được, nào ngờ chỉ kiên trì được có một lát

Con mẹ nó, đúng là không có tiền đồng

Liễu San San cầm đao, lau khô nước mắt, quyết định làm một người kiên cường.

Lúc ăn điểm tâm, Hợp Nghiêm trợn mắt há mồm nhìn một bàn hơn chục món ăn phong phú, nội tâm rối rắm “chẳng lẽ đây là nguyên nhân mà các người không muốn ta khó xử nàng?”

Vô Thân cũng trợn mắt há mồm, bất đắc dĩ nói “đây xem như là nhân họa mà được phúc, là thu hoạch ngoài ý muốn ah”

34. Quyển 1 - Chương 34

Liễu San San biểu hiện quá mức bình thường lại làm mọi người ở Chuyển Sinh điện lo lắng đề phòng, quyết định chia nhau giám thị nàng cũng như tiến hành hình thức quan trắc

Quan sát mấy ngày, mọi người đều thấy Liễu San San có nhiều biểu hiện khác trước. Tỷ như nàng càng thích ở trong phòng bếp hơn trước kia, ăn nhiều hơn, thường xuyên đến hầm rượu hơn, ngủ nhiều hơn, tươi cười cũng sán lạn hơn. Mà nghĩ cũng phải, trước kia phần lớn thời gian nàng đều xoay quanh Hành Tư, đâu còn để ý đến chuyện gì khác

Giữa trưa hôm nay, Liễu San San vừa xem chuyện xưa trên danh sách đăng ký vừa cắn hạt dưa, mấy tên lưu manh trong Chuyển Sinh điện liền rón rén trốn sau cây cột rình xem

Vô Thân ngạc nhiên hỏi “ta thấy nàng gần đây ăn được ngủ được sao lại có vẻ tiêu tụy?”

Vô Khâu cũng cảm thấy rất khó hiểu

Tất Trì thần sắc đồng tình nhìn Liễu San San, lắc đầu “tưởng niệm là không thể dùng thức ăn để bổ dưỡng được”

Hợp Nghiêm, Vô Thân và Vô Khâu đều quay đầu kinh ngạc nhìn hần. Tuy bình thường Tất Trì ra vẻ học đòi văn vẻ nhưng mọi người đều biết hần thật lòng yêu thích nghệ thuật, đột nhiên nghe hần cảm thán như thế có cảm giác như đem khoai lang so với điền ngọc

Hai ngày nay Hợp Nghiêm cũng đã tìm hiểu được những chuyện xảy ra trong thời gian hấn đi vắng, hờn dỗi nói “ta đã nói rồi mà, tình cảm nam nữ chính là độc dược, dính vào liền không có kết cục tốt, vết xe đổ nhiều như vậy mà vẫn có lắm kẻ đâm đầu vào chịu tội. Sao không có ai lý trí giống như ta chứ”

Vô Thân tựa tiểu phi tiểu liếc hấn ‘Hợp Nghiêm quân, tuy lời này người nói rất mơ hồ nhưng ta nghe cũng hiểu ah. Đoạn tụ là con đường không có lối thoát, người trăm ngàn lần đừng đâm vào nha, hướng chỉ người trưởng thành bộ dáng này, nhất định sẽ bị áp ở dưới, tội gì khiến cho cái mông của mình chịu khổ chứ”

Hợp Nghiêm trán nổi gân xanh, hồi lâu mới nói “ta nghe nói Hành Tư không rộng lượng như ta, nếu người vẫn duy trì cách nói chuyện như vậy, ba tháng kia chắc chắn là bị phạt không ít đúng không?”

Một câu đâm thẳng vào chỗ đau của Vô Thân, quả thật tháng trước hấn bị Hành Tư phạt bổng lộc, không biết Hợp Nghiêm vô liêm sỉ này có trả lại cho hấn hay không. Với sự hiểu biết của hấn về Hợp Nghiêm, điều này là không thể nào, nói không chừng còn bị Hợp Nghiêm phạt thêm tháng nữa. Nói nhiều sai nhiều, vì thế Vô Thân quay đầu đi, không nói nữa

Tập Thư đột nhiên chạy tới “Hợp Nghiêm quân, Tất phán quan, Vô Thân, Vô Khâu à, Nhạc Thác quân lại tới nữa, nói là đến thăm San San, có cho hấn gặp nàng không?”

Vô Khâu kinh ngạc nói “không phải không phúc hậu như vậy, thừa cơ mà đục tường nhà người ta chứ?

Vô Thân gật đầu đồng ý “Hành Tư quân vừa đi, hấn đã đến tìm San San, nói không chừng là đã sớm biết tin Hành Tư quân bị giam lại giả vờ không biết, chạy tới đây nhân lúc cháy nhà mà hôi của. Chắc chắn, đúng là dụng tâm hiểm ác ah”

Tất Trì cũng phụ họa “có lẽ có người làm cho San San phân tâm cũng là chuyện tốt. Các người xem, mỗi ngày nàng đều giả vờ như không có chuyện gì, thực ra trong lòng khó chịu biết bao nhiêu, có điều ngượng ngùng nói với mấy nam nhân chúng ta thôi”

“Uy, uy. Nhạc Thác kia không phải là nam sao?”

“Đúng vậy, hơn nữa tên kia là từ thiên cung đến, phân tâm trên người hấn có ý nghĩa sao? sớm biết như vậy chẳng thà lúc trước tác hợp cho San San với Đông Hải thất công tử còn hay hơn, thực ra long cung thoải mái tự tại hơn thiên cung nha, quan trọng nhất là có thể thừa dịp moi các loại hải đặc sản na”

Cả đám người tám chuyện đến náo nhiệt, quên cả không chế, khiến Liễu San San nghe được thanh âm, đi đến, cười tủm tỉm nói “các người đều ở đây sao? vừa rồi ta đọc sách đến say mê, không để ý tới, thật ngại quá. Vừa rồi các người nói Nhạc Thác quân đến đây? Cũng đã lâu không gặp hấn, lần trước hấn còn chưa kể ta nghe xong chuyện thiên thượng tu hành, hiện hấn đang ở đâu?”

Tập Thư nhìn mấy người bên cạnh, cả đám lại đang xấu hổ vì rình coi bị phát hiện nên không ai trả lời vấn đề của hấn, hấn đành nói thật “đang chờ ở sườn thính”

Liều San San vẫn cười tủm tỉm, đưa danh sách đăng ký cho Tập Thư “vậy ta đi trước, phiền người cất sách giúp ta”

Nhìn theo bóng dáng nàng, Vô Khâu chà chà cánh tay đã nổi da gà “ta tình nguyện bị nàng phóng dao một trăm lần còn hơn thấy nàng bộ dáng như thế này, khiến lòng ta hoảng hốt”

Tập Thư đồng tình “không có cách nào để giúp San San sao? nàng mỗi ngày miễn cưỡng cười vui như thế khiến người ta thật khó chịu”

Vô Thân từ ái sờ sờ đầu của hắn “người có thể mang Hành Tư quân từ thiên cung về không?”

Tập Thư lắc đầu.

“Vậy người có thể đưa San San đến thiên cung để bọn họ ở cùng một chỗ không?”

Tập Thư lại lắc đầu.

“Vậy đó, không có cách nào giúp, tiểu hài tử cũng đừng ở đây nữa, mau trở về xem bản đồ đi. Ngoan”

Liều San San đi vào sườn thính, chào hỏi Nhạc Thác “Nhạc Thác quân, đã lâu không gặp”

Nhạc Thác nhìn vẻ mặt tươi cười của nàng, hắn không cười mà bộ dáng có chút nghiêm trọng “ta nghe nói chuyện của người và Hành Tư”

Tươi cười trên mặt Liều San San lập tức tắt hẳn

Mấy ngày nay không ai nhắc tới tên người này trước mặt nàng, nay đột nhiên nghe được, tim bỗng nhiên đập loạn nhịp

“... Ha ha, Nhạc Thác quân, người cũng tin mấy lời đồn đó sao? Đều là người khác nhằm chán nói lung tung, ta và Hành Tư quân thực sự không có gì”

Tiếc là Liều San San diễn không sâu, Nhạc Thác lẳng lẳng nhìn nàng một lát rồi nói ‘nếu người sợ liên lụy đến Hành Tư vậy thì không cần lo lắng, ta sẽ không nói ra ngoài. Ta ở thiên cung đã lâu không có nói chuyện với ai thoải mái như với người, ta rất quý trọng cơ hội này, không muốn nhìn thấy bộ dáng miễn cưỡng cười vui như vậy của người, mà mấy đồng nghiệp của người cũng rất lo lắng cho người. Người nói ra một chút thôi cũng sẽ dễ chịu hơn mà, hay là người không tin ta?’”

Tuy chỉ mới gặp Nhạc Thác mấy lần, hiểu biết không sâu nhưng tươi cười thân nhiên trong suốt cùng ánh mắt của hắn làm Liều San San cảm thấy rất thân thiết, thẳng thắn mà nói, hắn quả thực thích hợp làm

người lắng nghe. Nàng trầm mặc một lát, cười khỏ nói “không phải ta không tin người, cũng không phải không muốn nói, chỉ là không biết nên nói thế nào”

Trong lòng rất không thoải mái và tràn ngập lo lắng, một lời khó mà nói hết cũng không dễ dàng nói ra miệng, cũng không phải nỗi đau nào cũng có thể chia sẻ với người khác

Nhạc Thác thản nhiên đáp “không thử sao biết nói không nên lời”

“Nếu người lo lắng, ta có thể nói cho người biết tình hình của Hành Tư gần đây. Hai ngày trước hần đã trình ngọc châu xuyên cho Ngọc Đế Thiên Quân và Vương Mẫu nương nương xem qua, Thiên Quân đã tin tưởng lời đồn đó là vô căn cứ nhưng Hành Tư lại vẫn đóng cửa không xuất môn, càng không đề cập đến chuyện liên quan tới địa phủ. Ta nghĩ hần cố gắng thể hiện không để ý tới địa phủ có lẽ là vì không để người khác nghi ngờ, liên lụy tới người. Cho nên chỉ cần người không có chuyện gì, hần liền không có chuyện gì”

Liễu San San cúi đầu nhìn chén trà, hồi lâu ngẩng đầu lên, cười nói ‘Nhạc Thác quân, người biết uống rượu không?’

Nhạc Thác nhìn ánh mắt trong suốt của nàng, nhất thời không kịp phản ứng “biết, nhưng mà sao lại đột nhiên hỏi chuyện này?”

“Ta đột nhiên nhớ tới rượu ta ủ tháng trước đã rất tốt, người có muốn nếm thử hay không?”

Nhạc Thác ngăn người, biết nàng không muốn lại tiếp tục nghe chuyện liên quan tới Hành Tư, liền tươi cười nói ‘đúng rồi, suýt chút nữa đã quên người biết ủ rượu. Hôm nay ta có khẩu phúc rồi’

Hai người đến hầm rượu lấy rượu, sau đó lại đến phòng bếp lấy ly uống rượu “ở đây uống hay quay lại sườn thính?”

“Uống rượu đương nhiên có cảnh đẹp làm bạn là tốt nhất, hay là ra ngoài uống đi, thuận tiện giải sầu”

Liễu San San gật đầu. Hai người liền chuyển ra ngoài Chuyển Sinh điện

Chúng lưu manh lại núp trong góc rình coi

Tất Trì vuốt cằm “Nhạc Thác này cũng có chút tài năng ah, có thể dỗ người đi ra ngoài”

Vô Thân sắc mặt hèn mọn ‘xem ra là lão thủ lưu luyện bụi hoa, bụng dạ khó lường’

Hợp Nghiêm xốt xa cười “các người còn trấn định vậy sao? bọn họ ra ngoài uống rượu, nếu lỡ Nhạc Thác

lợi dụng nàng quá chén mà bắt cóc, hừ hừ...”

Vô Khâu ngạc nhiên “Hợp Nghiêm quân, người sao có thể nghĩ như vậy? người có kinh nghiệm về mặt này sao?”

Vô Thân lập tức phụ họa “phỏng chừng là có kinh nghiệm bị bắt cóc”

Hợp Nghiêm phất tay áo “Vô Thân, ta phát hiện người gần đây rất đáng bị đánh đòn”

Vô Thân kinh ngạc nói “ta vẫn luôn đáng bị đánh đòn ah, Hợp Nghiêm quân giờ người mới phát hiện ra sao? nhân lực quá không được rồi”

Binh binh bốp bốp

“Ai nha, Hợp Nghiêm quân, người đừng xúc động như vậy, không cần động tay động chân ah”

“Buông!! Tất Trì, người muốn tạo phản a? Đừng ngăn ta đánh hấn!!”

“Không phải, ta chỉ muốn nói Hợp Nghiêm quân người đánh không lại hấn, cần gì phải ép buộc mình”

khi Chuyển Sinh điện gà bay chó sủa, Nhạc Thác và Liễu San San đã ngồi trên mái đình bằng ngọc lưu ly ở cách đó không xa. Đình này cách Nại Hà không xa, ngồi ở đây có thể ngắm hoa cảnh lại có thể nhìn sương khói bốc lên từ Nại Hà

Liễu San San rót đầy chén cho hai người ‘rượu này chắc chắn không ngon bằng rượu trên thiên đình, Nhạc Thác quân nếm thử đi’

Nhạc Thác cười “người không cần khiên tốn, rượu người ủ sẽ không tệ”

Liễu San San ngăn người “ah, người đã nếm qua rượu ở Thôi gia tửu, ta quên mất”

Chất lỏng trong chén trong suốt lỏng lách, hương thơm bốn phía. Liễu San San chạm vào chén Nhạc Thác “cụng ly” nói xong tự mình uống một hơi cạn sạch

Nhạc Thác nhìn nàng cười, chậm rãi uống xong chén của mình “xem ra tửu lượng của người không có giảm”

“Sao người biết ta tửu lượng cao?”

“Liễu San San của phủ Dương Thành năm đó, không phải thường xuyên hạ gục mọi người sao?”

“Chuyện này mà người cũng biết?”

“Sao ta lại không biết?”

“Ha ha, mỗi lần tẩu tử ta biết đều cầm dao đuổi ta chạy khắp thành, mà mấy người đấu rượu với ta lại cùng nhau biện hộ cho ta, giờ nhớ lại đúng là hoài niệm”

“Ta cũng thấy cuộc sống phàm nhân thật thú vị”

“Thú vị sao? chỉ có mười mấy năm ngắn ngủi, chuyển thế một cái liền quên hết”

“Trường mệnh trăm tuổi cũng không có gì tốt, chuyện gì cũng nhớ rõ, có đôi khi rất phiền lòng”

“Vậy thần tiên các người trường sinh bất lão, bình thường hay làm gì?”

“Có chức quan thì làm việc theo chức trách, không có thì nhàn tản đi khắp nơi, xem phong cảnh nói chuyện phiếm hoặc là kéo thành nhóm đến Tây Thiên tìm Phật Tổ Quan Âm đàm luận”

“Trăm ngàn năm đều vậy sao? thế thì rất nhàm chán”

“Quả thật nhàm chán.”

Dù ở thiên cung, địa phủ hay là thế gian, rượu vào thì không có gì không thể nói

Liễu San San rót rượu cho Nhạc Thác, lại nghe hắn nói “ta thực sự rất hâm mộ phàm nhân, có thể luân hồi, chuyện kiếp này không thể làm được có thể cầu nguyện thần linh, còn có kiếp sau để mong đợi. Làm thần tiên, không có luân hồi cũng chẳng có người phù hộ, thần tiên chúng ta thọ ngang trời đất, trả giá cũng không phải nhỏ ah” Bình thường dù hắn nói gì cũng mang theo ý cười, ngẫu nhiên còn có vẻ mặt giả hoạt, lần này ngữ khí lại trầm ngập thê lương

Liễu San San châm chúc từ từ “Nhạc Thác quân có chuyện gì không vui sao?”

Nhạc Thác lắc đầu “không có chuyện gì, chỉ là sống lâu quá cũng đâm ra thích lải nhải oán giận, uống nhiều hai chén, bệnh cũ liền tái phát. Người đừng trách”

Nếu là bình thường, Liễu San San nghe vậy sẽ tò mò muốn chết, lần này chỉ nghi hoặc nhìn Nhạc Thác. Có lẽ thời gian này nàng đặc biệt miễn cảm, bộ dáng Nhạc Thác vừa rồi rõ ràng chính là biết vậy chẳng làm,

dù không phải chuyện gần đây thì cũng là tâm sự giữ trong lòng đã lâu. Có điều hẳn không chịu nói, nàng cũng không hỏi tiếp, giờ cao chén rượu “được, người lại kích thích quý đoản mệnh như ta nhưng bốn cô nương đại nhân có đại lượng, kính lão bất tử người một ly”

Nhạc Thác bật cười “được, ta cũng kính quý đoản mệnh người một ly”

Người kính ta một ly, ta mời người một ly, một hồi vò rượu đã thấy đầy. Đến khi nắng đã tắt hẳn, Nhạc Thác mới đưa Liễu San San về lại Chuyển Sinh điện. Hai người đều uống không ít, dọc đường đi nhìn khuôn mặt đỏ bừng của đối phương, không khỏi bật cười

Nhạc Thác cảm khái “ta đã lâu rồi không có uống tận hứng như vậy”

Liễu San San gật đầu “ta cũng vậy, từ lúc ta đến âm tào địa phủ đến giờ...” nói tới đây tựa như mới nhớ ra cách đây không lâu nàng đã uống say, còn bị Tây Tề cười nhạo là tửu lượng kém

Lần đó là cùng...

Liễu San San chớp chớp mắt “đều không có ai uống cùng ta”

Nhạc Thác nhìn nàng, không nói thêm, đưa nàng đến trước đại môn Chuyển Sinh điện

“Nhạc Thác quân, ta vào trước”

“Ừ, sau này rảnh lại đến thăm người”

“Được”

Liễu San San xoay người đi vào, Nhạc Thác lại gọi nàng “San San”

“Hả?”

“Một chữ tình rất khó nói, có thứ tình vì không quý trọng mà không thể dài lâu, cũng có thứ tình dù quý trọng thế nào cũng không thể có được. Chấp niệm quá sâu, ngược lại dễ lâm vào mê chương”

Nhạc Thác rời đi thật lâu, Liễu San San vẫn còn ôm vò rượu cùng chén đứng ngẩn người ngay cửa.

Những lời này, không phải là khuyên nàng đừng chấp nhất với Hành Tư sao? Nhạc Thác, người là thần tiên, sẽ không hiểu được phàm nhân rất dễ sinh ra chấp niệm, bởi vì nhân sinh khổ đoản, bởi vì năng lực có hạn cho nên càng chấp nhất với những thứ khó có được.

Chấp niệm, một khi mọc rễ nảy mầm liền giống như dây leo cho dù phía trước không có ánh sáng cũng nhanh chóng mọc lan tràn, không thể tự kiềm chế

35. Quyển 1 - Chương 35

Từ sau lần uống rượu cùng Nhạc Thác, Liễu San San phát hiện tiểu đình kia gió mát lồng lộng, ngắm cảnh rất thuận tiện nên thường xuyên mang bầu rượu đến đó

Nại Hà sương khói mờ mịt, bên bờ là màu đỏ như máu. Mạn Châu sa hoa, có hoa không lá, có lá không hoa, hoa lá vĩnh viễn không khi nào gặp nhau

Trên đường hoàng tuyền cùng bên bờ Nại Hà đều có rất nhiều hoa Bỉ Ngạn, nó là hoa dẫn đường ở âm tào địa phủ, ngửi thấy mùi hoa này có thể làm người ta nhớ lại kiếp trước.

Trước kia Liễu San San không để ý tới Bỉ Ngạn hoa lắm nhưng lúc này nhìn biển hoa đỏ tươi xinh đẹp kia, nàng như bị mê hoặc, hồi lâu không thể dời mắt

Đỏ tươi như máu, khiến người ta hít thở không thông

Trên thực tế là Liễu San San quả thật đã hít thở không thông

Bên tai vang lên tiếng bầu rượu rơi xuống đất, nàng té xuống, đầu đến choáng váng. Cổ bị bóp thật chặt, Liễu San San theo bản năng ra sức giãy dụa lại bị người ẩn trên đất, không thể nhúc nhích. Nàng gian nan mở mắt ra, nhìn thấy khuôn mặt có chút vụn vẹo của Mạnh Dung

Liễu San San vừa sợ vừa nghi hoặc, thứ nhất là Mạnh Dung không có việc gì sẽ không chủ động xuất hiện trước mặt nàng; thứ hai là gần đây nàng cũng không làm chuyện gì khiến Mạnh Dung hận nàng đến thế. Nàng kinh ngạc, khó hiểu, tư duy cũng dần tan rã, đầu óc hỗn loạn, không còn nghĩ được gì nữa

Chỉ nghe Mạnh Dung oán hận nói “ Liễu San San, lần trước không giết chết ngươi, lần này cũng đừng trách ta. Ngươi ý vào gương mặt này ở âm tào địa phủ câu tam thập tứ thì thôi đi, còn muốn câu đến Đông Hải và thiên cung, nay Hành Tư quân vừa đi ngươi lại quyến rũ Nhạc Thác quân đã có thể tử, thực sự là không biết liêm sỉ. Chưa nói đến phu nhân của Nhạc Thác quân có tha cho ngươi hay không, dù Nhạc Thác quân có muốn nạp thêm phu nhân thì cũng không tới phiên loại dong chi tục phấn như ngươi. Phù Tuyền phu nhân đã đồng ý với ta, nếu trừ bỏ được hồ ly ngươi sẽ để ta hồi thiên cung. Hừ, nay ngươi đã không còn núi để dựa vào lại dám ra ngoài một mình, đừng trách ta ra tay độc ác”

Trước mắt Liễu San San là một màu đen, nàng nghe những lời Mạnh Dung nói như lọt trong sương mù

Nhạc Thác có phu nhân? Phu nhân hẳn nghĩ nàng muốn câu dẫn hẳn nên muốn trừ bỏ nàng? Mạnh Dung

vì muốn hồi thiên cung mà giết nàng?

Đây là chuyện loạn thất bát tao gì vậy?

Ngay lúc Liễu San San đã vô lực giãy dụa, Mạnh Dung lại buông lỏng bàn tay đã bóp cổ nàng, kéo nào đi về phía Nại Hà, có lẽ muốn quăng nàng xuống Nại Hà, xóa sạch chứng cớ.

Một lần nữa lại có thể hít thở, thần trí mơ hồ khôi phục, Liễu San San lại không có tâm tình và khí lực để giãy dụa, chỉ để mặc Mạnh Dung kéo. Nàng đột nhiên thấy không sao cả, dù sao kết quả cũng là khiến nàng quên hết mọi chuyện ở Chuyển Sinh điện, về sau chuyển thế đầu thai cùng với hiện tại hồn phi phách tán đều là một chuyện thôi.

Đáng tiếc Liễu San San quả thật ứng với câu mà Tang Cách đã trào phúng nàng, mệnh cứng có thể khắc chết gian, nên đã đến bên bờ Nại Hà cũng không thể hồn phi phách tán.

Mạnh Dung chỉ biết Liễu San San ra ngoài một mình lại không biết những người khác trong Chuyển Sinh điện lo lắng nàng lẫn quẩn trong lòng, cho nên vẫn thường có người đi theo nàng từ xa. Đương nhiên Liễu San San cũng không biết chuyện này, mà sau này nàng còn phát hiện có rất nhiều chuyện mình không biết, tỷ như ban ngày Tây Tề cũng có lúc không ngủ được.

Tây Tề vốn không biết thương hương tiếc ngọc, vốn muốn quăng Mạnh Dung xuống Nại Hà lại bị Mạnh Bà nghe tin chạy tới, lên tiếng ngăn cản.

Liễu San San không nói ra lý do Mạnh Dung hành hung nàng, một là lười nói, một là vì cổ bị bóp đau quá, không nói được.

Nhưng mặc kệ nguyên nhân thế nào, chuyện ngoài ý muốn này đã làm mọi người ý thức được Liễu San San hiện không có núi để dựa cũng không có bùa hộ mạng, lại là phế vật vô tiền khoáng hậu, trừ bỏ tự sát thì còn có nguy cơ bị sát hại. Vì thế mọi người quyết định đem nàng hạn chế trong phạm vi hoạt động của mình. Cho nên Liễu San San mỗi ngày trừ xuống bếp và đến tiền điện thì chỉ có thể ôm bầu rượu ngồi ngay hành lang đọc chuyện xưa trong danh sách đăng ký để giết thời gian.

Hôm nay Liễu San San cũng ôm bầu rượu ngồi trên ghế xem chuyện xưa, không khéo hôm nay lại là chuyện về một nữ tử số khổ trải qua nhiều lần khúc chiết vẫn không thể ở cùng một chỗ với người trong lòng, cuối cùng buồn bực mà chết. Đọc xong, nàng cảm thấy vô cùng áp lực, mắng một tiếng rồi bỏ sách xuống, rót rượu uống

Sau lưng đột nhiên có một bóng đen bao phủ, Liễu San San quay đầu, thấy Tây Tề đang đứng phía sau, cúi đầu nhìn nàng

Liễu San San sững sốt một hồi, phản xạ có điều kiện nói “sớm ah”

“Hiện giờ đã là buổi chiều”

Nhìn Tây Tề ngồi xuống cạnh mình, Liễu San San hồi lâu mới có phản ứng, nhìn sắc trời rồi lại nhìn hẳn ‘Tây Tề? người không ngủ được sao?’

“Thỉnh thoảng cũng có lúc không ngủ được”

Liễu San San cúi đầu nhìn sách trong tay mình, Tây Tề im lặng nhìn bầu rượu trên bàn. Hai người im lặng hồi lâu, cho đến khi Tây Tề cầm lấy bầu rượu, lắc lắc ‘không phải lúc đó người ử rượu là muốn tỷ thí với ta sao?’

Liễu San San chớp mắt “ah...” nói xong nhìn trên bàn chỉ có một cái chén, xấu hổ nói “ngượng ngừng ah, Tây Tề, chỗ này chỉ có một chén rượu, người đợi một lát, ta đến phòng bếp lấy” nói xong liền đứng dậy

Tây Tề ngăn lại “không cần”

Sau đó Liễu San San lại thấy tiết mục cách không thủ vật đã lâu không thấy, nàng kinh ngạc nhìn cái ly trong tay Tây Tề, hồi lâu mới nói “Tây Tề, người cũng biết thuật pháp này sao?”

“Cái này thì có khó gì, Vô Thân, Vô Khâu cũng biết”

“Vậy sao?” Liễu San San gật đầu “đúng nha, Ấn Trì cũng biết thuật pháp này, sao có thể khó được chứ, ta suýt nữa đã quên. Hahah”

Tây Tề nhìn nàng thần sắc mơ hồ lại có chút hoảng hốt, nhú mày. Từ lúc Hành Tư rời đi, Liễu San San tuy vẫn tỏ ra vô cùng bình tĩnh, không khóc không nháo nhưng hẳn lại nhận thấy nàng thay đổi, phản ứng trở nên trì hoãn hơn

Tây Tề cầm bầu rượu, tự rót cho mình, đột nhiên hỏi “người rất thích Hành Tư quân sao?”

Liễu San San nhìn chằm chằm ly rượu của mình, không ngẩng đầu lên “đúng” nói xong cũng ngăn người

Cũng may Tây Tề không phải người ưa nhiều chuyện như Vô Thân, Vô Khâu, không nhân cơ hội này hỏi thêm mà chỉ rót rượu cho Liễu San San, biểu tình thản nhiên “nghe Tất Trì nói khi con người không tập trung tinh thần thường sẽ nghe được đáp án chân thật nhất”

Liễu San San cho tới bây giờ chưa từng thừa nhận nàng thích Hành Tư, giờ bị Tây Tề nói vậy, cả người không được tự nhiên, nói sang chuyện khác “không ngờ Tây Tề người cũng thích bát quái nha”

“Thỉnh thoảng cũng tạo thêm chút sắc màu cho cuộc sống”

Có lẽ vì đã bị đánh vỡ lớp nguy trang nên Liễu San San cũng lười che dấu, nhấp một ngụm rượu, ánh mắt nhìn về phía xa xăm, hồi lâu mới chậm rãi mở miệng như nói với Tây Tề mà cũng như tự thuật “rõ ràng là người không cùng thế giới lại nảy sinh loại tình cảm không có kết quả, người nói xem, có phải ta rất si tâm vọng tưởng, không thực tế không?”

Tây Tề nhìn chén rượu, im lặng một lát nói “quả thật không thực tế”

“Người đúng là thẳng thắn”

Trầm mặc uống thêm vài chén rượu, Liễu San San mặt hơi phỉếm hồng, dựa người vào bàn, đột nhiên nói “Tây Tề, người có từng để ý tới ai chưa?”

Tay của Tây Tề đang rót rượu chợt ngừng lại

Liễu San San đợi một lát vẫn không nghe hắn trả lời, nghĩ rằng mình đã quá đường đột, đang muốn xin lỗi đã nghe Tây Tề thản nhiên đáp “không có”

“Vậy sao?” Liễu San San thần sắc có chút hâm mộ “như vậy thật tốt, không thích ai thì sẽ không lo không buồn, chỉ mình vui vẻ là tốt rồi”

Tây Tề lẳng lặng nhìn nàng, do dự một lát, rốt cục cũng vươn tay vỗ nhẹ lưng nàng “đừng nghĩ nhiều, từ từ rồi sẽ tốt thôi”

Từ từ rồi sẽ tốt. Không có gì sánh bằng thời gian, tình cảm mãnh liệt cỡ nào trải qua sự bào mòn của thời gian cũng sẽ chỉ còn lại một ký ức mờ nhạt trong lòng

“Ừ”

Dưới tác dụng của rượu, ý thức của Liễu San San dần tan rã, lại thêm lực đạo mềm nhẹ sau lưng như thúc giục người đi vào giấc ngủ, bất tri bất giác nàng đã dựa vào bàn ngủ say

“Tam nha đầu, người lại nhàn hạ, củi trong viện còn chưa chế xong, người lại dám trốn trong phòng bếp ăn đồ, đừng tưởng người có bản mặt dạn dĩ là có thể ngồi không ăn cơm trắng” Thôi thị dựng ngược mày, móng tay đã cắt sửa tỉ mỉ chỉ thẳng vào mặt Liễu San San

Liễu San San bất động thanh sắc cách xa nàng một chút, mà Liễu Bình trốn sau lưng nàng, túm lấy tay áo nàng, sợ hãi nói ‘tỷ tỷ, ta đói’

“Đói cái đầu người. Ăn của ta không phải trả tiền còn dám kêu đói, lúc trước nên bán tỷ đệ các người đi, còn kiếm được chút tiền, tội gì nuôi rồi lại làm đau mắt ta chứ” Thôi thị sắc mặt ác độc tiến lại gần, Liễu San San tức giận kéo Liễu Bình đi ra ngoài, để mặc nàng ta tự mắng một mình

Vừa ra ngoài, ánh mặt trời chói sáng làm nàng không mở mắt ra được, đưa tay che đi, bên tai lại vang lên thanh âm huyền ảo, đến khi nàng buông tay, Liễu Bình không biết đã chạy đi đâu mà đứng trước mặt nàng là tân lang mặc hỉ bào, giơ tay về phía nàng, gọi ‘San San’

Nàng không nhìn thấy rõ mặt của nam tử kia, chỉ bị thanh âm của hắn mê hoặc, không tự giác liền đưa tay nắm lấy tay hắn

Nam tử kia mỉm cười, kéo nàng đi ra ngoài “San San, hôm nay là ngày vui của chúng ta nha”

Hai bên đường đi có rất nhiều khách nhân, ánh mắt đều dừng trên người bọn họ, lớn tiếng chúc mừng

Liễu San San theo nam tử kia đi thẳng về phía trước, cũng không muốn ngẩng đầu nhìn mặt hắn, tựa như đi không mục đích, cũng không nhìn thấy điểm cuối của con đường. Đột nhiên nàng thấy Hành Tư đứng ở phía trước, lẳng lặng nhìn bọn họ, thần sắc vẫn thản nhiên xa cách như ngày xưa. Thấy nàng nhìn hắn, Hành Tư liền xoay người rời đi, Liễu San San vội vàng bò tay nam tử kia, đuổi theo hắn nhưng dù nàng chạy nhanh thế nào cũng không thể đuổi kịp, cho đến khi không thể chạy nữa, nàng đành phải dừng lại, thở hào hển, nhìn theo bóng dáng Hành Tư biến mất trong tầm mắt

Lúc này đột nhiên có cơn gió thổi qua làm mắt nàng trở nên mơ hồ, Liễu San San đưa tay dụi mắt. Đầu ngón tay chạm vào ẩm ướt, nàng kinh ngạc nhìn chén rượu trước mặt. Thì ra vừa rồi là nằm mơ

Bên cạnh đã không còn một bóng người, Tây Tề hắn đã rời đi

Liễu San San nhìn chén rượu hồi lâu, cho đến khi chén rượu đã lạnh, nàng mới chậm rãi ngồi dậy. Có cái gì từ trên vai nàng chảy xuống, nàng cúi đầu nhìn, nhận ra là áo khoác của Tây Tề

Nàng nhìn cái áo hồi lâu, nhớ lại những lời Tây Tề vừa nói: từ rừ rồi sẽ tốt.

Nghe nói, luôn làm bộ kiên cường sẽ thật sự trở nên kiên cường

Liễu San San cầm lấy áo khoác, thu thập mọi thứ đi về phòng bếp, không để tại hành lang phía sau, có người luôn yên lặng nhìn nàng chăm chú

Hợp Nghiêm vừa quay về Chuyển Sinh điện, trong nhất thời chưa thể quản hết sự vụ, cần có Tất Trì hỗ trợ. Tập Thư xem bản đồ đã thuần thực, bắt đầu trở lại cương vị công tác; Tây Tề vẫn lạnh lùng như cũ, ngày đêm đảo lộn; Vô Thân và Vô Khâu nhàn hạ trực ban.

Còn Liễu San San vốn bị trọng coi như là cấm túc cũng không có nhiều bất mãn, vẫn im lặng như lúc Hành Tư rời đi, tuy không có biểu hiện khác thường nhưng lại không giống như trước. Ngay cả khi Liễu Bình dương thọ đã tận, đến Chuyển Sinh điện chờ đầu thai, lúc trước nàng còn ồn ào đòi gặp mặt hắn thì bây giờ chỉ im lặng đứng từ xa nhìn tới, cho đến khi thân ảnh của Liễu Bình biến mất sau cầu Nại Hà mới quay người trở về phòng của mình

Mọi người trong Chuyển Sinh điện nhìn theo bóng dáng nàng rồi lại nhìn nhau, không nói gì, ngay cả Hợp Nghiêm vẫn luôn không thích nàng cũng không hé răng

Hôm nay, Vô Thân và Vô Khâu xong việc, đầu tiên liền chạy đến phòng bếp, sau đó lắt lư đến hậu viện, liếc mắt một cái liền nhìn thấy Liễu San San đang cầm sách, ngồi ngẩn người trước cửa sổ phòng mình

Không có hạt dưa cũng không ôm bầu rượu!!

Hôm nay Vô Thân Vô Khâu lại trước tiên lưu hồi phòng bếp, giải chủy sàm sau lắt lư đến hậu viện, liếc mắt một cái liền nhìn đến Liễu San San ngồi ở chính mình phòng phía trước cửa sổ, đang cầm sách vở lẳng lặng nhìn.

Vô Thân nhìn Liễu San San nhàn tĩnh như thế, thấy rất không quen “nàng sẽ không bị Mạnh Dung bóp cổ đến thành ngọc chứ?”

Vô Thân vượt cảm “ta nghe nói lần này Mạnh Dung bị phạt không nhẹ, nguyên nhân sự việc và hình phạt thế nào lại không hề tiết lộ một chút, có lẽ sự việc không nhỏ. Không phải là lúc đó Mạnh Dung đã nói gì với nàng chứ?”

Vô Khâu kinh ngạc “nói cái gì mà có thể biến một phụ nữ chanh chua thành một tiểu thư khuê các?”

Vô Thân bĩu môi “nói không chừng là có liên quan tới Hành Tư”

Thay vì đoán mò, chi bằng hỏi trực tiếp. Vô Thân và Vô Khâu xưa nay ưa bát quái, đâu chịu ngồi yên, lập tức đi đến cạnh Liễu San San

Liễu San San ngẩn đầu, lẳng lặng nhìn bọn họ, không nói gì

So sánh với bầu không khí quỷ dị như vậy, Vô Thân và Vô Khâu thích cãi nhau với nàng hơn

“San San, gần đây ngươi rất thích đọc sách nha”

“Ta vẫn luôn xem danh mục đăng ký mà”

Liễu San San không mặn không nhạt đáp lời, Vô Thân cảm thấy quanh co lòng vòng không phải là phong cách của hần liền trực tiếp nói “ngươi và Hành Tư quân chỉ mới quen biết có ba tháng, sao lại khổ sở lâu như vậy cũng chưa nguôi? cần gì phải làm cho mình thê lương như vậy chứ?”

Hỏi thẳng cũng xem như là cách lấy độc trị độc, cũng không biết Liễu San San có chịu được không

Hắn vừa dứt lời, danh mục đang ký trong tay Liễu San San lập tức biến hình.

Vô Thân hít khí lạnh, vậy là không chịu được?

Liễu San San không có động tác khác, chỉ nhìn trang sách đến xuất thần. Vô Thân thấy thế vội khuyên ‘San San, ngươi nên nghỉ thoáng một chút ah. Ngươi xem, chuyện làm người ta thương cảm ở hai giới âm dương nhiều không kể xiết, cũng không phải không bỏ được thì đều chết hết? có câu nâng lên được thì bỏ xuống được, trăng tròn rồi lại khuyết, người có thăng trầm, bị liệt dương thì sớm tiết...”

“Uy, ngươi nói gì vậy...”

Vô Thân càng nói càng xa, Vô Khâu vội cắt ngang lời hắn, lúc này Vô Thân mới nhận ra mình đã nói hơi quá

Liễu San San cười đáp ‘cảm ơn các người quan tâm, ta thực sự không có việc gì”

Vô Thân và Vô Khâu lập tức bày ra vẻ mặt: đã không còn là bí mật nữa, còn giả vờ làm gì

Liễu San San nhìn bộ dáng bọn hắn, cảm thấy không thắng thắng e là chuyện sẽ không kết thúc ở đây, liền hít sâu một hơi, nói “ta quả thật thích Hành Tư quân, chỉ là vẫn giữ ở trong lòng không nói ra vì biết giữa chúng ta không có kết quả. Hơn nữa Hành Tư quân cũng không có ý gì với phạm phu tục tử như ta, chỉ do ta đơn phương tình nguyện mà thôi, ta đã sớm chuẩn bị tâm lý, cho nên không có quá mức như các người vẫn nghĩ”

Vô Thân lập tức phản bác “đơn phương tình nguyện? ta thấy Hành Tư quân rất quan tâm tới ngươi” chưa nói tới lúc nàng mới tới địa phủ, Hành Tư đã bảo hộ nàng, cho nàng bù hộ mạng mà ngày thường còn thay nàng thu dọn cục diện rối rắm, thậm chí còn phá nát hồ lô của Thái Thượng Lão Quân, rồi đá Ngột Phương xuống Nại Hà. Nàng nghĩ ai cũng có thể được hắn đối xử như thế sao?

Liễu San San lắc đầu “hắn cứu ta, bảo hộ ta chẳng qua là ở góc độ thủ trưởng với cấp dưới, là cường giả đối với kẻ yếu thôi, ngay cả khi ta ở trong phòng hắn cũng là do ta gặp ác mộng, không dám ngủ một mình mà thôi, không phải như các người nghĩ đâu. Hắn chưa bao giờ thổ lộ gì với ta, ta cũng không muốn phát triển mối tình này. Thật ra kết quả như hiện tại lại là tốt nhất, dù sao ta cũng chuyển thế đầu thai, sẽ không còn dính gì tới hắn, cần gì có suy nghĩ không an phận lại vô vọng như thế chứ?”

Vô Thân và Vô Khâu như thế nào cũng cảm thấy nàng nói chuyện rất gượng ép, lừa người dối mình, cố tìm lý do để thuyết phục mình từ bỏ nhưng lại tìm không ra. Vô Thân vốn còn muốn lôi Tây Tề ra để nàng đi tình biệt luyện nhưng nghĩ tới Hành Tư lại cảm thấy suy nghĩ của mình quá mức đáng khinh, đấu tranh tư tưởng một hồi liền quyết định buông tha.

Liễu San San lại nói “hơn nữa mấy ngày nay ta như vậy, cũng không phải chỉ vì chuyện này”

Tính nhiều chuyện của Vô Thân, Vô Khâu liền nổi lên “còn chuyện gì nữa?”

Liễu San San đưa tay vuốt ve trang sách, nhẹ giọng nói “cục diện ở Chuyển Sinh điện mấy ngày nay chính là môi trường mà các người đã quen thuộc trăm ngàn năm qua?”

Vô Thân, Vô Khâu sửng sốt. Liễu San San nói tiếp “Luân Chuyển vương, chủ hộ Phán quan, Hắc Bạch Vô Thường, ngũ đầu mã diện, còn tạp dịch như ta là bổ sung lâm thời, ở đây lâu như vậy cũng chưa làm được chuyện gì đáng kể. Nay Hợp Nghiêm quân đã quay về phục chức, ta cảm thấy mình ở lại đây rất dư thừa”

Cảm thấy mình dư thừa

Vô Thân, Vô Khâu kinh hãi. Rốt cục ngày đó Mạnh Dung đã nói gì với nàng mà làm cho Liễu San San da dầy thịt thô lại có ý niệm tiêu cực như thế trong đầu? Hai người lập tức ra sức khuyên nhủ

Liễu San San cười khổ “các người nghĩ ta muốn tự sát sao?”

Vô Khâu ngăn người ‘chẳng lẽ không phải người có ý này’

“Đương nhiên không phải a.” Liễu San San lắc đầu ‘ta chỉ nghĩ, nếu Hợp Nghiêm quân đã trở lại, chuyện quỷ hồn tồn đọng chưa được đầu thai cũng đã xử lý xong, dù sao ta ở đây cũng chỉ chơi bởi lêu lổng, có thể chuyển thể đầu thai sớm không?’

Vô Thân, Vô Khâu há miệng định khuyên nhưng lại thấy nàng nói có lý, nhất thời im lặng. Đối với bọn họ, Chuyển Sinh điện khôi phục nguyên trạng chỉ là chuyện sớm muộn, lại không nghĩ tới cảm thụ của nàng. Nàng vốn không thuộc về âm tào địa phủ, có lẽ để nàng đầu thai sớm cũng là một chuyện tốt.

Đêm đó, toàn thể thành viên trong Chuyển Sinh điện bị triệu tập hội nghị gấp, trừ Liễu San San thì ngay cả Tây Tề vừa rời giường cũng bị bắt phải tham gia cho đến khi kết thúc mới có thể ra ngoài làm việc

Vô Thân làm người chủ trì, tuyên bố chủ đề “San San muốn sớm chuyển thể đầu thai, không biết có được hay không?”

Hợp Nghiêm vốn không thích ở Chuyển Sinh điện có thêm một nữ nhân, lập tức đồng ý “không thành vấn đề, hai ngày nay ta đã xem qua, tiểu tử Hành Tư kia cũng có bản lĩnh, chỉ mới ba tháng đã thu dọn xong cục diện rối rắm mà ta để lại, ta còn tưởng hẳn phải mất nửa năm ah. Như vậy để nàng đầu thai sớm cũng chẳng có gì, an bài một chút, đầu tháng sau là được, dù sao nàng ở chỗ này cũng là cả ngày không có việc gì”

Tất Trì thở dài “San San hiển nhiên là không thể quên Hành Tư quân, ngoài miệng lại không chịu nhận, mỗi ngày lại rảnh rỗi không việc gì làm, bên cạnh lại không có ai để tâm sự, không biết trong lòng khổ thành cái dạng gì ah. Nàng cứ như vậy ở lại đây cũng không ổn, chỉ bằng sớm ngày đầu thai, quên hết mọi chuyện”

Vô Thân lại không đồng ý “tục ngữ có câu muốn lừa gạt mình thì trước tiên phải lừa người khác, nói không chừng San San làm như không có việc gì là lừa chúng ta cũng lừa cả bản thân nàng, sẽ không nhớ tới Hành Tư quân nữa”

Vô Khâu nhú mày “không phải là nếu muốn lừa người khác, trước tiên phải lừa chính mình sao?”

“Trình tự không quan trọng, quan trọng là suy nghĩ của ta logic”

“Cũng không thấy người logic chút nào”

“Người mới không logic”

“Rõ ràng là người mới không logic”

Mất thấy hội nghị sắp biến thành cuộc cãi nhau, Tập Thư lập tức kéo mọi người trở lại chủ đề chính “nếu San San đầu thai thì phải uống canh Mạnh Bà, sau đó quên Hành Tư thì cũng sẽ không nhớ chúng ta” Hắc vẫn luôn thấy có lỗi với Liễu San San, hơn nữa ở chung lâu như vậy, quyến luyến là điều không tránh khỏi

Nhưng kể sách lương toàn đầu phải dễ có, nhất thời mọi người lâm vào trầm mặc

Tây Tề lại thần nhiên nói “nếu sớm muộn gì cũng phải đầu thai, chi bằng làm sớm đi”

Tuy lời nói có vẻ lạnh lùng, vô tình nhưng thực sự có lý. Ở lại càng lâu, nàng sẽ càng thêm khổ sở khi ly biệt. Vì thế cuối cùng hội nghị nhất trí thông qua, để Liễu San San chuyển thể đầu thai trước thời hạn.

Mồng một tháng sau, Liễu San San bước qua cầu Nại Hà. Nàng không muốn mọi người đi tiễn, nói là sẽ khổ sở vì thế mọi người chỉ đứng ngay đại môn Chuyển Sinh điện nhìn theo bóng dáng của nàng

Nhìn thân ảnh của Liễu San San biến mất trong sương khói dày đặc trên cầu Nại Hà, Tập Thư hai mắt đỏ hoe; Tây Tề không nói tiếng nào quay về phòng của mình ngủ; Vô Thân và Vô Khâu vừa xem xong danh mục của Liễu San San, cảm khái không thôi “không ngờ mệnh của nàng khổ như vậy, đời trước đã không hay ho, đời này càng khốn khổ hơn, sống chỉ được hai mươi năm, vừa sinh ra thì mẹ chết, cha cũng chết trong chiến tranh, cửa nát nhà tan, bị người ta bắt làm nô, trốn được thì lại chết ven đường vì đói rét. Chậc chậc, nàng làm gì có lỗi với Tư Mệnh Tinh Quân sao?”

Thôn thốc thì thôn thốc nhưng mệnh số đã viết thành sách thì không thể sửa lại

Thế gian hai mươi năm, ở địa phủ lại chưa đầy một tháng, nháy mắt sẽ trôi qua nhưng Chuyển Sinh điện khôi phục lại trạng thái như trước kia lại khiến Vô Thân, Vô Khâu cảm thấy nhàm chán vô cùng. Không có ai cãi nhau với bọn họ; không có ai phóng dao về phía bọn họ; không có ai chửi thề với bọn họ; bọn họ muốn ăn cơm thì phải ra tiệm, tốn tiền ah. Quan trọng nhất là Chuyển Sinh điện lại không có nữ nhân, chỉ

một đám nam nhân cả ngày đối mặt với nhau, không buồn chết thì cũng chán chết

Không chỉ bọn họ, những người khác cũng thấy không quen. Vì thế bọn họ thương lượng với nhau, chờ Liễu San San xong kiếp này sẽ để nàng ở lại Chuyển Sinh điện tiếp tục làm tạp dịch, không cần đầu thai nữa. Tuy nói người khi đến địa phủ sẽ nhớ lại chuyện kiếp trước nhưng ở địa phủ lâu ngày, dù chuyện thương tâm thế nào, chậm rãi rồi cũng sẽ quên. Bọn họ quyết định đi cầu xin Hợp Nghiêm

Hợp Nghiêm nhìn bọn họ khi nhắc tới Liễu San San thì như trúng tà, mà khi hắn trở về lại không có chút động thái vui mừng nào, cảm thấy mình thân là Diêm vương lại bị khiêu khích tôn nghiêm nghiêm trọng, tâm tình vốn không tốt lại nghe bọn họ muốn Liễu San San ở lại lâu dài trong Chuyển Sinh điện liền tức giận muốn lật bàn. Tiếc là hắn tuy đã trở về nhưng vẫn chịu sự quản thúc của Tàng vương, nếu nổi giận lung tung e là sẽ bị bắt trở về điện bích, nên đành phải nín nhịn. Tuy nhiên thái độ từ chối cho ý kiến của hắn lại bị đám người Vô Thân xuyên tạc thành đồng ý.

Hôm nay, theo mệnh số là ngày Liễu San San tắt thở vào buổi tối, trở về địa phủ. Tuy kiếp này nàng cũng là một tiểu dân chúng nhưng Tây Tề chuyên phụ trách quan to quý nhân lại chủ động nhận việc đưa Liễu San San quay về địa phủ

Đến Liễu San San trở lại địa phủ một ngày này, dựa theo đăng kí danh mục thượng mệnh số, nàng nên buổi tối tắt thở.

“Chắc chắn, Tây Tề khi đó còn nói sớm đầu thai một chút mới tốt, về mặt vô tình, giờ thì hiểu rồi nha”

“Trước kia còn tưởng rằng hắn là hủ nút, không ngờ lại là lù đù vác cái lu mà chạy. Hắc hắc, rốt cuộc cũng bắt được nhược điểm của hắn”

Vô Thân, Vô Khâu vừa tám vừa canh giờ, giống như muốn nhìn thấy ngày lành tràn ngập bát quái đang quay trở lại. Nhưng khi Tây Tề quay trở về lại chỉ có một mình hắn, sắc mặt có chút cổ quái, cũng không thấy Liễu San San đâu

36. Quyển 2 - Chương 36

Nàng nâng chén canh Mạnh Bà nóng hôi hổi, mặt nước sóng sánh không soi rõ thần sắc trên mặt nàng, hơi nước nóng bốc làm mắt nàng bị phỏng.

Đau đến rơi lệ. Giọt nước mắt trượt qua gò má, rơi vào trong chén canh, gợn sóng mơ hồ hình ảnh nàng

Mạnh Bà ở bên cạnh, không đành lòng, khuyên “nghĩ nhiều vô ích, uống canh rồi sẽ quên tất cả, đừng để bị trễ giờ”

Chén thuốc đã khôi phục bình tĩnh, nàng nhìn mặt mình hồi lâu, rớt cuộc nhắm mắt, uống cạn chén thuốc kia. Canh Mạnh Bà có năm vị, đau khổ chua xót mặn, chén thuốc nóng bỏng xuyên qua cổ họng, nước mắt cũng rơi xuống má đầy đau đớn

Trước khi rời đi, hắn chưa từng nói với nàng điều gì, để lại trên trán nàng một nụ hôn nhẹ nhưng bây giờ, ngay cả nụ hôn này, nàng cũng không giữ được. Uống canh Mạnh Bà, mọi thứ đều quên hết.

Nàng nhắm mắt lại, cảm giác bóng dáng người kia dần mờ hồ cho đến khi trở thành trống rỗng

Nhân quỷ thù đồ, tiên phạm dị lộ. Bọn họ chung quy vẫn là người của hai thế giới

Buông lỏng tay, chén thuốc rơi xuống, vỡ làm trăm ngàn mảnh, thanh âm thanh thúy, dư âm không dứt

Thanh âm còn quanh quẩn bên tai, nàng như bị tiếng vang đánh thức, chậm rãi mở to mắt. Trước mắt mờ hồ có bóng người, nhìn kỹ, thì ra là mẫu thân của nàng

“San San, người đã tỉnh, cảm thấy thân mình thế nào?”

Nàng chớp chớp mắt, cảm thấy đầu nặng chịch, nhú mày nói ‘hơi đau đầu’

Mẫu thân đưa tay xoa cho nàng, trấn an “đó là vì người đã ăn vong hồn đan, Đế Quân cũng đã nói ăn vong hồn đan thì lúc đầu đầu có chút choáng váng, tỉnh lại sẽ tốt ngay”

Vong hồn đan? Nàng nghe nói đây là bí dược độc môn của gia gia nàng, ăn vào có thể quên hết những gì mình muốn quên. Nhưng vì sao lại cho nàng ăn cái này?

“Là chúng ta tự làm chủ, xóa hết trí nhớ của hai trăm năm người ở trong lục đạo” mẫu thân nhìn bộ dáng nghi hoặc của nàng, đau lòng nói “phật cũng đã phạt rồi, giờ đã quay về thiên giới chuyện tình ở hồng trần không cần nhớ tới nữa, có điều sau này trăm ngàn lần đừng lỗ mãng như vậy nữa, biết không?”

Thời gian luân hồi giữa các giới khác nhau, không ngờ nàng luân hồi lục đạo một chuyến, ở thiên thượng đã hơn hai trăm năm.

Suy nghĩ dần thanh tỉnh, nghe mẫu thân đau lòng trách cứ, nàng nhớ tới ngày đó, bảo kiếm lạnh thấu xương trong tay nàng không chút lưu tình mà đâm vào ngực người nọ, xuyên qua tới lưng, máu tươi bắn tung tóe

Qua lâu như vậy nhưng giờ nghĩ tới, tay vẫn còn run. Nàng lúc đó làm sao mà hạ thủ được?

Đúng vậy, mọi người đều chỉ trích nàng sao có thể hạ thủ được? ai nấy đều mắng nàng là nữ nhân ngoan

độc, lãnh huyết, tội không thể tha thứ.

Nàng từng là thần nữ thiên chân rực rỡ nhất Cửu trọng thiên, bởi vì một kiếm này mà bị đánh vào lục đạo luân hồi, chịu xong hình phạt mới có thể trở về thiên giới, đứng vào hàng tiên ban.

Lục đạo luân hồi chính là con đường luân hồi của chúng sinh, gồm thiên đạo, nhân đạo, A tu la đạo, súc sinh đạo, ác quỷ đạo và địa ngục đạo. Ba cái trước là thiện, ba cái sau là ác.

Bị đánh vào lục đạo luân hồi, không có tổn thất gì đối với tu vi đạo hạnh của tiên giả nhưng lại là sỉ nhục rất lớn. Không nói đến cái khác, đường đường là tiên giả mà lại rơi vào súc sinh đạo, ác quỷ đạo, địa ngục đạo...đủ để bị nước miếng của người đời dìm chết, huống chi là luân hồi suốt lục đạo.

Nàng hít sâu một hơi, áp chế cảm xúc dâng trào mãnh liệt trong lòng, mỉm cười “nương yên tâm, ta sẽ không như vậy nữa”

Lúc này, một tiểu tiên tỷ đi đến, cung kính hành lễ nói ‘nương nương, Phù Tuyên phu nhân nghe nói điện hạ đã trở lại, đặc biệt đến thăm’

Lời còn chưa dứt, móng tay của nàng đã đâm sâu vào da thịt, đau đến trong lòng kẻ run

Phù Tuyên phu nhân? nàng ta đã là phu nhân, đã gả cho Nhạc Thác như ý nguyện? đặc biệt tới thăm? Phù Tuyên, người chờ không kịp, muốn tới khoe thắng lợi sao?

Nàng từ nhỏ tính tình như khỉ con, vừa thấy sách vở văn chương liền đau đầu lại thích múa đao lộng thương, phụ thân và gia gia không chịu nổi nàng làm nũng mà thỉnh Tây phương Thái Cực Thiên Hoàng đại đế cho nàng theo thủ hạ của Thiên Hoàng đại đế là Ngũ Cực Chiến Thần học võ nghệ

Phù Tuyên là cháu gái bên ngoại của Ngũ Cực Chiến Thần, thường xuyên theo cữu cữu đến xem náo nhiệt vì thế mà quen biết với nàng. Hai nữ hài tử bằng tuổi nhau, đều là tính tình không an phận, cả ngày dính lấy nhau, chơi vui đến quên trời đất, khiến Ngũ Cực Chiến Thần đau đầu, thường cảm thán hai nha đầu điên. Khi đó, hai nha đầu điên cả ngày dính lấy nhau, ai có thể ngờ sau này lại...

Nàng ở chỗ Ngũ Cực Chiến Thần học võ nghệ, thanh mai trúc mã với nàng là Nhạc Thác cũng thường đến thăm nàng, sợ nàng bị Ngũ mãng phu kia khi dễ, muốn tới che chở nàng. Chính vì thế hần suất nữa bị Ngũ Cực Chiến Thần đánh bay, lại không dám đánh vì Nhạc Thác là cháu trai của Trung thiên Tử Vi đại đế, không phải là a miêu, a cầu nào đó.

Thiên giới lục ngự vẫn hay lui tới, quan hệ rất tốt, cho nên tiểu bối bọn họ thân thiết với nhau là chuyện bình thường. Nàng trên danh nghĩa là báỉ sư học nghệ nhưng phần lớn thời gian là cùng Nhạc Thác, Phù Tuyên chơi đùa, khi xuất sư cũng chỉ có kiếm thuật là có thể mang ra gặp người.

Nàng xưa nay thiên chân, không có tâm đề phòng người cũng không biết đùa giỡn tâm nhân, tự cho rằng

thăng thăng trong sáng mới được người yêu thích, tuy học nghệ không tinh nhưng lại có bằng hữu tốt, thời gian qua rất vui vẻ, vậy cũng đáng giá. Nhưng không ngờ, khuê mật thân thiết của nàng đã đoạt đi người trong lòng của nàng, còn làm nàng thân bại danh liệt.

Dù là dung mạo hay tính tình, Nhạc Thác đều khiến người tao yêu thích, còn nhỏ đã có vô số hoa đào, rất nhiều tiên nữ ái mộ hẳn. Nàng biết được liền rất khó chịu nhưng không chờ nàng kịp phát tác, Nhạc Thác đã thề thốt, tuyệt đối không có lỗi với nàng. Nàng tin vào bộ dáng thành khẩn của hắn, nàng vẫn luôn tin hắn. Các trưởng bối cũng hay trêu chọc bọn họ da mặt dày, mà Tử Vi đại đế đã nhờ bà mai mang sính lễ tới chỗ gia gia nàng, nếu không phải sau này xảy ra chuyện, hôn sự của nàng và Nhạc Thác sẽ nước chảy thành sông, là nhân duyên khiến mọi người ở thiên giới đều hâm mộ

Nàng vẫn luôn tin Nhạc Thác không làm chuyện có lỗi với mình nhưng một lần vô ý nhìn thấy Phù Tuyền bám lấy hắn, mà hắn lại có vẻ ồm ồm. Nàng tức giận không chịu nổi, cãi nhau một trận ầm ĩ với hắn, mà lần này không nhanh chóng chấm dứt như trước.

Sau đó không lâu, Thiên Hoàng đại đế đến long trọng tổ chức tiệc xuất sư cho nàng, trong buổi tiệc, Phù Tuyền tươi cười cầm chén rượu đi đến, muốn bồi tội với nàng, nói trước kia u mê đã làm chuyện không phải, xin nàng tha thứ, các nàng vẫn là bạn tốt...Khi đó nàng đã ngốc đến mức nào mà lại tin lời ma quỷ của Phù Tuyền, không chút đề phòng mà uống cạn ly rượu của nàng ta đưa. Sau đó Phù Tuyền còn hẹn nàng ra ngoài hòa đàm, nàng vừa đi ra ngoài mới ý thức được trong rượu đã bị hạ dược, lại không phải là loại dược bình thường. Cho đến khi nàng tỉnh lại, nhìn thấy bảo kiếm trong tay mình đầm máu và Phù Tuyền té ngã trên đất, nàng mới biết được mình đã trúng thuốc gì. Cả thiên giới không có nhiều người biết đến, nàng nhờ có gia gia nên mới biết mà thôi. Đó là cấm dược có thể khiến người ta mất lý trí, làm ra hành vi điên cuồng. Loại dược này bị cấm không chỉ vì uống thuốc vào sẽ bị người khác thao túng hành vi mà quan trọng hơn là dược này vô sắc vô vị, rất khó phát hiện, hơn nữa dược hiệu qua đi sẽ không tìm được chứng cứ nào, thậm chí lượng thuốc lớn còn khiến người trúng thuốc sau khi tỉnh lại lại nghĩ tự mình làm ra hành động điên cuồng kia.

Không có tung tích của cấm dược, nàng hết đường chối cãi, Phù Tuyền trong lúc hấp hối vẫn nhận lỗi về mình, không nên vì thích Nhạc Thác mà chen ngang, khiến nàng khổ sở vì tình, nhất thời xúc động mà ra tay đã thương người. Đã yếu ớt như vậy nhưng vẫn cầu tình thay nàng, thiện lương biết bao nhiêu, cấm động biết bao nhau, mà so sánh với nàng ta, nàng vô tình đáng ghét đến cỡ nào, tâm địa rắn rết đến cỡ nào. Đến nay nàng vẫn còn nhớ rõ biểu tình của Nhạc Thác khi nhìn thấy Phù Tuyền cả người đầy máu và huyết kiếm trong tay nàng, nàng không biết nên miêu tả sự khó có thể tin cùng kinh ngạc và sợ hãi trong mắt hắn, còn có cả sự chán ghét không chút che giấu.

Tất cả mọi người nghĩ nàng vì Phù Tuyền tranh nam nhân với mình nên mới ỷ vào kiếm thuật mà đã thương nàng ta, một kiếm trúng ngực, hiển nhiên là muốn dồn Phù Tuyền vào chỗ chết. Không có chứng cứ, chỉ dựa vào lời nói của một mình nàng, dù nàng có được Ngọc Đế và Vương Mẫu yêu thích thế nào đi nữa cũng không thoát khỏi tội ác ý đã thương người, Thiên Không Chiến Thần giận dữ bẩm báo với Thiên Quân, chuyện này lúc đó ồn ào, huyên náo khắp thiên giới, ai nấy đều biết.

Không ai tin nàng, thậm chí là cha mẹ của nàng, nghe nàng giải thích xong cũng dùng ánh mắt trách cứ nàng, hoàn toàn không chút tin tưởng, còn trách nàng đã phạm sai còn kiếm cớ mong thoát tội, đúng là không biết hối cải. Nàng cuối cùng cũng nản lòng thoái chí, không muốn giải thích thêm, lưng mang tội danh tàn khốc lãnh huyết, bị đánh vào lục đạo luân hồi

Trước khi bị đánh vào lục đạo luân hồi, nàng nghe nói một kiếm kia của nàng rất hung ác, nếu Phù Tuyền không kịp tránh thì e là mạng đã không còn.

Phù Tuyền, mọi chuyện đều do người sắp đặt. Vì muốn nàng thân bại danh liệt, hoàn toàn mất đi khả năng cạnh tranh, chẳng những mạo hiểm trộm cấm được mà còn dùng mình là bia sống. Ngoan độc như vậy, nàng tự nhận không bằng.

Mẫu thân cho tiên tỷ lui ra, lo lắng nhìn biểu tình trống rỗng của nàng, do dự một lát mới nói ‘lúc trước người làm Phù Tuyền bị thương nặng, cũng nhờ Đế Quân chúng ta tặng không ít linh dược mới cứu được một mạng của nàng, Nhạc Thác lại ngày ngày làm bạn cùng nàng dưỡng thương. Sau khi Phù Tuyền khỏe lại, Thiên Quân liền ban hôn cho bọn họ. Nay...Phù Tuyền đã gần đến ngày lâm bồn, cho nên sau này nếu người thấy, dù thế nào cũng đừng làm chuyện điên rồ nữa, biết chưa?’

Nàng nắm chặt tay rồi lại buông lỏng, lòng bàn tay lưu lại vài dấu vết thật sâu, đau đến chết lặng nhưng cảm giác đau đớn này lại không thể chạm được vào lòng

“Nương yên tâm, ta không phải như trước kia. Lúc trước đi vội vàng, không kịp thăm Phù Tuyền, nay nàng đến thăm ta, ta sao có thể không gặp”

Bước đi ở nơi đã hai trăm năm rồi chưa từng đặt chân, mỗi một bước, yên khí trên mặt đất chậm rãi tản ra rồi sau đó chậm rãi tụ lại, giống như ngọn sóng ở trong lòng

Vong hồn đan giúp nàng quên đi những ký ức khi rơi vào lục đạo luân hồi, bao gồm cả chuyện ở Chuyển Sinh điện nơi âm tào địa phủ. Nàng không oán cha mẹ tự tiện làm chủ, rơi vào lục đạo là đại sỉ nhục, nếu còn để nàng nhớ lại lúc làm súc sinh, khi biến thành ác quỷ...chỉ sợ nàng sẽ không chống đỡ được. Bọn họ cũng là muốn tốt cho nàng. Có điều Mạnh Bà nương và mẫu thân có quan hệ tốt, nàng cũng từng gặp mặt Mạnh Bà mấy lần trong hội bàn đào. Nghe nói khi nàng ở địa phủ cũng chiếu cố nàng rất nhiều, dù nàng không nhớ rõ thì cũng nên tranh thủ thời gian đến địa phủ cảm tạ nàng một phen mới được.

Trong lòng đã có chủ ý, nàng liền đến đại sảnh, nhìn thấy tiên tỷ Ô Đại của Phù Tuyền. Cách xa một quãng, nàng vẫn nhận ra được vẻ mặt khinh miệt và đắc ý của Ô Đại khi nhìn nàng. Nếu là trước kia, nhìn thấy người không biết phân rõ thân phận, nàng đã sớm tiến lên giáo huấn

Lúc này nàng chưa đi vào đại sảnh đã tươi cười nói “thì ra Ô Đại, nhiều năm không gặp, càng ngày càng đẹp nha”

Ô Đại ra vẻ khiêm tốn, cúi người “điện hạ quá khen, nô tỳ thô鄙 không dám nhận”

Nàng đi đến gần Ô Đại, khẽ sát mặt, áy náy nói ‘đúng ah, nhìn gần, ta cũng cảm thấy như vậy’

Ô Đại cố sức nhẫn nhịn, miễn cưỡng cười “phu nhân nhà ta biết điện hạ đã trở lại, vốn định tự mình đến bái phỏng nhưng vì có thai, không tiện đi lại nên để nô tỳ đại diện tới thăm”

Nàng cũng cười đáp ‘Phù Tuyền thật là, hiện tại không tiện thì chờ sinh xong hãy đến, thân là phu nhân lại để tỳ nữ đại diện nàng đến thăm ta, chẳng phải là hạ thấp bản thân mình chỉ sánh bằng nô tỳ sao? ta biết nàng xưa nay thích nói đùa, nhưng tấm lòng của nàng, hôm nay ta không thể nhận, bằng không là chiết sát ah. Người trở về nói cho nàng biết, cũng không cần gấp, dù sao ta cũng luôn ở đây chờ nàng, trốn cũng không thoát”

Ô Đại miễn cưỡng duy trì nụ cười “điện hạ cứ nói đùa. Phu nhân nhà ta nhờ nô tỳ nhắn lại với điện hạ, chính là vấn đề năm xưa điện hạ đã hỏi nàng, phu nhân nhà ta đã có câu trả lời: có đôi khi người ngu xuẩn hỏi, người thông minh không thể nào đáp được. Điện hạ có biết là vì sao không?”

Vấn đề năm đó?

Khi nàng tỉnh táo lại, nhất thời không khống chế được cảm xúc, tức giận hỏi Phù Tuyền vì sao phải làm vậy, khi đó Phù Tuyền giả vờ suy yếu, không để ý tới nàng cũng không trả lời

Nàng tươi cười càng thêm sán lạn “làm phiền người trở về nói với Phù Tuyền, vấn đề nàng hỏi, ta không đáp được”

Ô Đại rời đi, nụ cười trên mặt nàng cũng tắt, hít sâu một hơi mới buông lỏng nắm đấm được giấu kỹ trong ống tay áo

Nàng là cháu gái của Nam cực Trường Sinh đại đế, là minh châu mỹ ngọc vừa sinh ra đã được nâng trong lòng bàn tay, là thần nữ Dực San giỏi múa kiếm, giỏi ủ rượu nhất Cửu trọng thiên.

Trăm năm tang thương qua nhanh như chớp, giờ phút này, mọi thứ đã trở nên đậm đặc. Nhưng Phù Tuyền, dù ta không thể rửa sạch oan sỉ mà người mang đến cho ta, người cũng đừng mong nhìn được ché cười gì nữa từ chỗ ta

37. Quyển 2 - Chương 37

Dực San từ nhỏ ở trong Thần Tiêu điện của gia gia nàng là Trường Sinh đại đế. Trường Sinh đại đế vô cùng thương yêu cháu gái, cố ý xây dựng riêng cho nàng một tẩm cung trong Thần Tiêu điện, đặt tên là Tê Hà điện

Tuy vừa rồi không để Ô Đại chiếm được tiện nghi nhưng Dực San vẫn thấy khó chịu trong lòng, vì thế lúc này nàng đứng trước cửa Tê Hà điện, hai tay chống nạnh, ngẩng cao đầu, hét lớn “lão nương ta đã trở lại rồi”

Nàng còn muốn khí thế ngất trời, cười to hai tiếng, nào ngờ đã bị người cắt ngang “lão.....muội”

Dực San bị người tới lấy tư thế kinh thiên địa khiếp quỷ thần mà đè ngã xuống đất, nhìn mái ngói cong cong bên trên, hồi lâu mới nói “ca, có phải người lại mập hơn hay không?”

Thân ca ca Dực Lam của nàng luôn gọi nàng là lão muội, ở trước mặt người khác khi nhắc tới nàng cũng gọi là lão muội nhà ta, mấy từ muội muội hay xá muội văn vẻ, hần vĩnh viễn không học được. Hần được xưng là hoàn khổ, hoa hoa công tử điển hình của thiên giới, nhưng ở bên ngoài hần ép buộc người khác cỡ nào, lại chẳng thể phát huy trước mặt nàng. Vì thế trừ bỏ xưng hô lão muội khó nghe, Dực San không có gì không hài lòng với ca ca của mình

Vừa rồi nghe tiếng hét của Dực San, các tiên tỳ vội chạy ra, nhìn thấy tình cảnh này, lại không biết đó là tình huống ngoài ý muốn, đều nghĩ hai trăm năm này Tê Hà điện yên tĩnh như Phật đường rốt cuộc cũng đã khôi phục trạng thái cũ

Dực Lam sợ đè hỏng Dực San, vội ngồi dậy, khẩn trương sờ sờ cái ót của nàng “không phải cố ý, vừa rồi chạy trốn quá nhanh, không để ý mà xô ngã người”

Dực Lam ngoại trừ làm chính sự và lưu luyến bụi hoa thì chưa từng để ý tới hình tượng, hơn nữa ở trước mặt Dực San cũng không thêm che dấu tật xấu của mình. Hần không hề để ý đến việc hình tượng uy vũ của huynh trưởng đã bị hần làm rối tinh rối mù

Dực San không nhân cơ hội mà cười nhạo hần, ôm cánh tay hần, làm nũng “có nhớ ta hay không? có không?”

Lam cười híp mắt “có, có, nhớ chết đi được. Người còn không trở lại, ca sẽ xuống dưới chơi với người”

Dực San không nói hai lời, mạnh mẽ kéo quần áo hần, khiến Dực Lam giật mình “lão muội muội, người đi một vòng trở về càng thêm càn rỡ nha, thanh danh của ca người tuy không tốt nhưng cũng không lưu lạc tới mức giữa ba ngày lại bị chính lão muội của mình kéo quần áo nha. Uy...uy” vừa nói vừa muốn chạy trốn lại bị Dực San ôm đùi, kéo trở lại

Hai người cuộn thành một đoàn, khiến người chung quanh phải rầu rĩ vì ghen cười

Dực San hung tợn trừng mắt nhìn một vòng, đám tiên tỳ lập tức bỏ chạy, mà nàng cũng bỏ quần áo của ca ca mình ra “ta nghe nói khi đó gia gia đánh đòn người”

Năm đó nàng bị khép tội ác ý đả thương người, chỉ có Dực Lam tin tưởng nàng, cầu tình thay nàng, còn muốn đến chỗ Ngọc Đế Thiên Quân tố giác chuyện Phù Tuyên trộm dùng cấm được nhưng chuyện này chỉ là nói miệng không bằng chứng, Trường Sinh đại đế đâu chịu để hần dính vào. Huống chi Dực San đã bị đánh vào lục đạo luân hồi, hần không thể vì va chạm Thiên Quân mà lại mang tội danh khác. Tuy nhiên Dực Lam không nghe lời, trơ mắt nhìn Dực San bị đánh vào lục đạo luân hồi, phần hận tìm Ngọc Đế Thiên Quân lý luận, Trường Sinh đại đế đến không còn cách nào liền đánh hần một trận, phải nằm trên giường tĩnh dưỡng suốt hai tháng mới yên tĩnh lại. Tất cả những điều này, Dực San đều nghe mẫu thân kể lại.

Dực Lam sững sốt, trợn mắt nói “ta đã bảo nương đừng nói lại với người rồi, thế nào người cũng nghĩ nhiều mà...Đã hơn hai trăm năm, người còn có thể nhìn thấy gì chứ? se cũng không có, hơn nữa, gia gia làm sao thực sự mạnh tay với ta cho được, tốt xấu gì ta cũng là tôn tử ruột thịt duy nhất của hần nha”

Dực San rầu rĩ không lên tiếng, hít hít cái mũi mấy cái, chui ra khỏi lòng Dực Lam, cao thấp đánh giá hần “biết người là tôn tử ruột thịt duy nhất của gia gia còn cả ngày lưu luyến bụi hoa, thanh danh của người ngày càng lụn bại như vậy, ngày sau ta có thể có được tẩu tử hay không?”

Dực Lam nhướng mi, sửa sang lại vạt áo “lại để người nghĩ được, lần sau nhất định bảo các nàng bôi ít son phấn thôi. Trừng ta làm gì, phải chơi cho đã đã, còn về phần tẩu tử của người, đợi ngàn năm nữa rồi nói đi”

Hai người còn chưa đứng lên, một bóng người từ ngoài cửa xông vào, khấn trương nói “ai nha, hai vị điện hạ của ta, huynh muội ngày sau lại tâm sự, giờ Dực San điện hạ cần phải mau theo ta rửa mặt chải đầu, chậm trễ sẽ không tốt ah”

Ngữ khí có chút thất lễ lại thân thiện, là thị nữ Thủy Mặc từ nhỏ đã đi theo Dực San. Tuy tên nàng đầy ý thơ, mặt mày cũng như họa nhưng tính tình lại y như bà quản gia. Vì nàng từ nhỏ thân cận với Dực san, lại lớn hơn vài tuổi nên Dực San, Dực Lam luôn xem nàng là tỷ tỷ. Tuy nhiên làm tỷ tỷ của hai tên ưa gây chuyện cũng không phải là chuyện dễ chịu gì, cục diện rối rắm vĩnh viễn không thu dọn hết, phải tìm mọi cách trấn áp hai huynh muội còn quan tâm tới mấy việc vặt như lông gà vỏ tỏi, chỉ có Thủy Mặc mới đảm đương nổi cho nên nàng là đệ nhất quản sự ở Thần Tiêu cung, có chút uy quyền

Dực San mơ hồ bị Thủy Mặc kéo đi “sao phải rửa mặt chải đầu? chậm trễ thời gian là sao?”

Thủy Mặc nhúu mày trừng nàng “điện hạ, có phải người bị Ô Đại quạ đen kia làm cho hồ đồ rồi không? từ nhân gian trở về, không đi yết kiến Ngọc Đế Thiên Quân và Vương Mẫu nương nương sao?”

Vì tên Ô Đại, hơn nữa làn da cũng không trắng nên Thủy Mặc luôn nhìn không vừa mắt cũng luôn gọi Ô Đại là quạ đen tinh

Dực San nghe vậy, lập tức ôm đầu “ai da, lúc trước còn nhớ giờ lại quên không còn một mảnh”

Tuy có chút gấp gáp nhưng Thủy Mặc vẫn chăm chút cho Dực San vô cùng cẩn thận, ngay cả khi Dực San đã mất kiên nhẫn, nàng vẫn trước khi Dực San xuất môn mà kiểm tra lại lần nữa mới yên tâm “đây là lần đầu tiên điện hạ gặp Thiên Quân và Vương Mẫu nương nương sau khi trở về, tuyệt đối không thể để cho đám vương bát đần kia chê cười”

Thủy Mặc không nói, Dực San đúng là không nhớ tới. Nàng chịu phạt trở về, bên ngoài có không ít người đang chờ nhìn nàng chê cười ah. Thiên đình quy củ sâm nghiêm nhưng càng nhiều quy củ thì lại càng nhiều người nhiều chuyện, thích xem náo nhiệt. Trước khi đám Phù Tuyền, nàng phong cảnh vô hạn, lại tuổi trẻ khí thịnh không biết thu liễm tuy chưa làm ra chuyện đắc tội người nhưng bị người ghen tỵ không ít. Sau này xảy ra chuyện với Phù Tuyền, nàng phải nghe không biết bao nhiêu lời gièm pha chế giễu, ngày nàng bị đánh vào lục đạo luân hồi, có rất nhiều người đến xem náo nhiệt, đủ loại thái độ: thờ ơ lạnh nhạt, nói

lời ác độc, vui sướng khi người gặp họa...Rất nhiều người ngày xưa tươi cười thân thiết lúc này lại trở mặt, cảnh tượng đó nàng vẫn nhớ đến giờ, đời này sẽ không bao giờ quên.

Quả nhiên vừa mới ra ngoài, rất nhiều ánh mắt trong sáng ngoài tối nhìn theo nàng: tìm tòi nghiên cứu, sợ hãi, tò mò, khinh thường, xem diễn, trào phúng...Trận thế này, có lẽ không cần nàng đến chỗ Thiên Quân và Vương Mẫu thì các thần tiên tiểu bối vừa mới thăng thiên cũng đã biết được sự tích huy hoàng của nàng năm đó

Dực San cái khác không lợi hại nhưng da mặt dày là chân truyền, hơn nữa trải qua chuyện xưa, nàng đã không còn là nha đầu không hiểu chuyện, xốc nổi như năm đó, bằng vào khí thế ngạo nghễ và ánh mắt hung tợn đã thành công khiến đám người xem náo nhiệt không thu hoạch được gì mà giải tán

Ngọc Đế Thiên Quân đang cùng Vương Mẫu nương nương ở vườn Bàn Đào ngắm cảnh tán gẫu. Dực San theo tiên ty dẫn đường đi tới, trong lòng có chút bất an. Trước kia nàng thường xuyên theo Trường Sinh đại đế đến đây vui đùa, cũng chưa từng vắng mặt ở hội Bàn Đào hàng năm nhưng chuyện dả thương người đã khiến nàng trở thành người tâm địa rắn rết trong mắt người khác, Thiên Quân và Vương Mẫu chắc có lẽ cũng sẽ không dung túng, sủng ái nàng như trước kia. Nghĩ tới đây, khuôn mặt của nàng trở nên ảm đạm như cà tím phơi sương, quy củ hành lễ thỉnh an với Thiên Quân và Vương Mẫu

Thiên Quân nhìn nàng nhu thuận cúi đầu, bộ dáng như sẵn sàng đón địch, quay đầu cười nói với Vương Mẫu “một thời gian không gặp, nha đầu này sao đột nhiên trở nên thành thật như vậy?”

Wương Mẫu cũng tươi cười gọi nàng đến bên người “sao bộ dáng lại ủ dột thế này? không giống San San mà ta quen biết nha, tinh thần uống rượu, múa kiếm đi đâu hết rồi?”

Dực San nháy mắt mấy cái, có chút không hiểu thái độ hòa ái của Vương Mẫu và Thiên Quân đối với nàng như thế là có ý gì

Wương Mẫu nhìn bộ dáng nghi hoặc của nàng, càng cười khoan dung ‘người trẻ tuổi ai không có lúc sai lầm, chúng ta nhìn người lớn lên, biết người không phải là người bản tính độc ác. Người lại tình thâm ý trọng với Nhạc Thác, nhất thời xúc động cũng có thể hiểu được nhưng dù sao cũng không nên ra tặc với Phù Tuyền như vậy. Chuyện này đương nhiên phải phạt, cũng để người qua giáo huấn lần này mà sửa cái tính vội vàng xao động, ngày sau không được tái phạm nữa, biết chưa?’

Tuy Dực San bị oan nhưng đứng ở lập trường của Thiên Quân và Vương Mẫu thì nàng ác ý dả thương người là vô cùng xác thực, không thể nghi ngờ, lại vẫn có thể khoan dung tha thứ cho nàng như thế, tính ra trình độ thiên vị của Thiên Quân và Vương Mẫu đối với nàng làm cho cả bản thân nàng cũng thấy xấu hổ

Dực San cảm thấy cái mũi có chút ê ẩm, vội gật đầu “ạ, Dực San nhớ kỹ”

Wương Mẫu nghe thanh âm của nàng, nghĩ nàng vẫn còn dỗi, liền kéo nàng ngồi xuống cạnh mình, khuyên nhủ “người và Nhạc Thác là thanh mai trúc mã, chuyện của hai người các người, ai gia và Thiên Quân vốn cũng muốn vui vẻ tác thành nhưng khi đó Phù Tuyền bị thương thành như vậy, dù thế nào cũng phải có câu trả lời cho Thiên Không Chiến Thần.Sau khi người bị đánh vào lục đạo luân hồi, Nhạc Thác lại ngày

ngày ở cạnh Phù Tuyền, cho nên sau khi thương thế của nàng tốt hơn, Thiên Quân liền làm chủ mà ban hôn cho bọn họ, xem như có câu trả lời cho Phù Tuyền và Thiên Không Chiến Thần. Có lẽ là có lỗi với người nhưng không còn cách nào tốt hơn, sau này ai gia lại tìm cho người một nhân tuyển tốt hơn, được không?”

Dực San nhìn chăm chăm bàn đá, trầm mặc một lát, sau đó ngẩng đầu, cười hì hì đáp “Dực San nhớ kỹ lời của nương nương nha, sau này sẽ không lo lắng không thể gả ra ngoài”

Vương Mẫu thấy thế yên tâm, vỗ vỗ đầu nàng, mắng yêu một tiếng quý nha đầu, rồi tự tay chọn mấy món điểm tâm mà nàng thích, hàn huyên đủ thứ chuyện. Dực San mới đầu còn câu thúc, nói hai ba câu đã trở về bản tính cũ, hi hi ha ha cùng Thiên Quân và Vương Mẫu

“San San, sắp đến hội Bàn Đào rồi. Người đi hai trăm năm, sư phụ người cũng không biết dạo chơi đến phương nào mà không tìm được hần, vẫn không có người ủ rượu, quỳnh tương đã không còn lại bao nhiêu, chỉ miễn cưỡng đủ dùng lúc này. Người nghỉ ngơi thêm mấy ngày rồi tới chỗ ta làm việc ah” Vương Mẫu nửa đùa nửa thật mà ra lệnh cho Dực San

Dực San lúc trước cũng nghe nói quỳnh tương đã sắp hết, cũng đoán được lần này Vương Mẫu sẽ nhắc tới chuyện này, lập tức sáng khoái đáp ứng.

Vì sao nàng có thể ủ được quỳnh tương thì phải ngược dòng thời gian, quay trở lại lúc nàng theo gia gia đến hội Bàn Đào vào nhiều năm trước. Khi đó nàng mới hơn bốn trăm tuổi, chẳng khác gì tiểu hài tử sáu, bảy tuổi ở thế gian, căn bản không có chỗ trong yến tiệc mà các đại nhân vật cũng không có ý giao tế với nàng, vì thế lần nào nàng cũng cùng Nhạc Thác, Thủy Mặc đi dạo chơi chung quanh. Lần đó nàng thất lạc với Thủy Mặc và Nhạc Thác lại không vội trở về, một mình đi tới một nơi xa lạ, không biết sao lại đi vào một nơi toàn là vỏ rượu, thoát nhìn như là nơi cất giữ rượu. Trước đó nàng không thích uống rượu, dạo một vòng phát hiện bốn bề vắng lặng, hiếu kỳ lại không cưỡng nổi sự dụ hoặc của hương rượu liền cầm lấy muôi, múc một muỗng rượu nếm thử

Hương vị lúc đó thế nào cũng không còn nhớ rõ, chỉ chắc chắn một điều là uống rất ngon, không để ý mà nhất thời đã uống rất nhiều. Toàn thân nóng hầm hập, tay chân mềm nhũn, nàng liền dựa vào vỏ rượu lớn nhất mà ngủ say sưa

Khi tỉnh lại liền thấy mình bị một mỹ nam xa lạ ôm vào ngực, đối diện là vẻ mặt lo lắng của gia

Thấy nàng đảo tròn mắt đánh giá khắp nơi, mỹ nam liền cười nói với gia gia nàng ‘nàng thật biết chọn, lại uống hết rượu ngon nhất của ta, hơn nữa chỉ mới một lát đã tỉnh lại. Chắc chắn, là mầm no tốt, ta muốn thương lượng với Đế Quân để nàng làm đồ đệ của ta, không biết ý Đế Quân thế nào?’

Trường Sinh đại đế nhìn nàng uống đến mặt mày đỏ bừng, nghe mỹ nam kia nói vậy, không biết là nên đắc ý hay tức giận “nha đầu kia không hiểu chuyện lại thích quây rối, bản quân lại không thể đèn nổi nhiều hảo tửu như thế cho Thần Quân, chỉ cần nàng đồng ý thì coi như đưa một đồ đệ thay lời xin lỗi với Thần Quân”

Mỹ nam kia mỉm cười hỏi nàng “ngươi có bằng lòng làm đồ đệ của ta, theo ta học ủ rượu không?”

Nàng nhớ tới hương rượu thơm ngon thuần hậu, nghĩ rằng nếu học xong có thể tự ủ cho mình uống tùy thích thì tốt vô cùng, hơn nữa mỹ nam này cười lên rất dễ nhìn, tựa như có thể khiến người ta như si như say, làm đồ đệ của hắn cũng tốt, lập tức gật đầu

Vì thế, nàng trở thành đồ đệ của Chương tửu sư thần Nghi Địch

Thực tế là Nghi Địch trời sinh tính nhàn tản, thích đi du ngoạn khắp nơi nhưng hội Bàn Đào của Vương Mẫu nương nương lại không thể thiếu quyền tước của hắn, vì thế cách một thời gian phải quay về ủ rượu. Nghi Địch cảm thấy không thoải mái, vừa vặn làm cho hắn gặp được Dục San có thiên phú với rượu, liền thu làm đồ đệ, chờ nàng học thành tái xuất sư, hắn có thể tiêu diêu tự tại, vui chơi thỏa thích

Mỗi khi nghĩ đến Nghi Địch lừa nàng thay hắn làm việc, Dục San liền cảm thán mình năm đó kiến thức nông cạn, xứng đáng bị vẽ đạo mạo bề ngoài của Nghi Địch lừa lên thuyền giặc

CHÚ THÍCH

Nam Cực Trường Sinh đại đế, còn gọi là Ngọc Thanh Chân Vương, là nhi tử thứ chín của Nguyên Thủy Thiên Vương, là thần tiên chương quản nhân thọ, vì thế còn được gọi là Thọ tinh.

Hội Bàn Đào: tương truyền mồng ba tháng ba là sinh thần của Vương Mẫu nương nương, mở tiệc ở Dao Trì, dùng đào làm món chính, chiêu đãi các lộ thần tiên. Chúng tiên đến chúc thọ Vương Mẫu nương nương cũng là dịp tham gia hội Bàn Đào.

Trung quốc có hai vị tửu thần: Nghi Địch và Đỗ Khang.

Tương truyền Nghi Địch là một vị tể ti thời Hạ Vũ, là người viết sách nấu rượu sớm nhất, phát minh của người Trung Quốc về thuật nấu rượu đều xuất phát từ người này, nhưng giới tính của Nghi Địch vẫn còn nhiều tranh cãi, trước thời Tần ghi là nữ, sau đó dần dần nam tính hóa.

Đỗ Khang còn gọi là Thiệu Khang, sống vào thời Tây Chu, phát hiện ra hiện tượng lên men cũng tìm được cách ủ rượu trọn vẹn nhất. Nhưng cũng có người cho rằng Đỗ Khang không phải là tên của một người mà là một loại rượu ngon, nổi tiếng, trong bài Đoản Ca Hành của Tào Tháo có nhắc tới.

38. Quyển 2 - Chương 38

Trăm ngàn năm qua, hội Bàn Đào không chỉ là thọ yến của Vương Mẫu nương nương, mà đã trở thành yến tiệc quan trọng nhất của thiên đình. Đến lúc đó, cửu tiêu ba mươi sáu lộ thần tiên tề tụ về Dao Trì, vừa chúc mừng sinh thần của Vương Mẫu nương nương, vừa là dịp gặp nhau khó có được

Thịnh yến như thế, Dực San lại là người mới chịu tội trở về, chắc chắn trở thành nhân vật được chú ý và chờ xem chê cười nhiều nhất. Vì thế sáng sớm, Thủy Mặc đã lôi kéo Dực San rửa mặt chải đầu, phục sức trang dung cực kỳ tỉ mỉ, không bỏ qua bất kỳ chi tiết nào, dù là nhỏ nhất. Tất cả cũng vì câu nói kia “không thể để đám vương bát đần kia chế giễu”

Dực San bình thường không chú ý mấy chuyện này nhưng lần này không muốn bị khinh thường, hơn nữa chắc chắn Phù Tuyên và Nhạc Thác cũng sẽ tham gia, nàng dù thế nào cũng không thể thua khí thế bên ngoài

Vắt vả mới trang điểm xong, Dực Lam đã ở bên ngoài gõ cửa “lão muội, không phải người tính chờ hội Bàn Đào tàn cuộc mới ra khỏi phòng chứ?”

Dực San đẩy cửa đi ra ngoài ‘xong rồi’

Dực Lam tựa người vào khung cửa, ngọc quan thúc phát, chiết phiết sinh phong, tiếc rằng phong độ người lại bị bộ dáng cà lơ phát phơ của hắn phá vỡ

Dực San đang tính châm chọc hắn, Dực Lam đã nhìn nàng, ngăn người, nhướng mày nói “hôm nay người muốn được hãnh diện?”

“Là sao?”

Dực Lam đi tới, đặt quạt ngay cầm nàng, cao thấp đánh giá “bình thường y như bà điên, đột nhiên thu thập như vậy nhìn rất ra hình ra dáng, không phải là vì hôm nay sẽ gặp được hai người kia sao?”

Dực San nhún vai, hào phóng thừa nhận “đúng vậy, ta không hăng hái một chút, chẳng lẽ lại mặt xám mày tro để bọn họ cười chê sao?”

Dực Lam khê cười, không nói gì. Dực San nhướn mày nhìn hắn “hôm nay sao người lại rảnh mà tới chỗ ta? không sợ đến muộn, tất cả danh hoa đều có chủ sao?”

Thân là một hoa hoa công tử chuyên nghiệp, mà Bàn Đào hội trước giờ luôn là cơ hội tốt nhất để Dực Lam phong lưu, lần này cũng đến rất sớm để chiếm tiên cơ, vì vậy lúc này hắn còn rề rà ở đây, Dực San mới thấy không bình thường. Tuy nhiên Dực Lam hoa tâm thế nào cũng chỉ là gặp dịp thì chơi, cũng do người tình ta nguyện, hắn sẽ không làm chuyện thiếu đạo đức. Hơn nữa đến lứa thần tiên trẻ tuổi bọn họ thì dân phong đã cởi mở hơn nhiều, chuyện nam nữ cũng không có nhiều cấm kỵ, cho nên Dực San cũng không ngại danh tiếng hoa hoa công tử của ca ca mình. Chẳng lẽ năm nay hắn muốn thay đổi chiêu thức, không đi trước chiếm tiên cơ mà đợi hoa có chủ rồi đến đoạt? cái này có hơi thiếu đạo đức nha

Dực Lam đâu biết muội mình hiểu lầm tới mức đó, thấy nàng vẫn không có phản ứng, liền đánh lên vai nàng một cái “nếu không vì người, ta sẽ buông tha cho nhiều tuyệt thế mỹ nhân ở Dao Trì vậy sao? Ta đúng là có một lão muội sói mắt trắng, cư nhiên không hiểu tâm ý của ca ca, thật khiến người ta lạnh tâm mà”

Tiếc là Dực San không chút cảm động, thản nhiên nói “có ý gì? người tự động từ bỏ mỹ nhân, liên quan gì tới muội muội sói mắt trắng như ta?”

“Hội Bàn Đào năm nay, ta sẽ bảo vệ cho muội, sẽ luôn ở cạnh người” Dực Lam rút cuộc lười vòng vo, cầm quạt gỗ lên trán nàng một cái “trước kia người đi hội Bàn Đào đều là chơi đùa vui vẻ cùng tiểu tử Nhạc Thác, lần này chỉ có một mình, chẳng phải sẽ có cớ cho bọn họ cười chê sao?”

Sau khi Dực San trở về, mọi người đều cố ý không nhắc đến tên Nhạc Thác và Phù Tuyên trước mặt, sợ nà ngấtức giận, không ngờ Dực Lam lại nói thẳng như thế, khiến người chung quanh nghe được đều sợ đến tim đập thành thịch

Nhưng Dực San lại bất ngờ bày ra dáng vẻ rộng rãi, cùng Dực Lam đi ra ngoài, thản nhiên nói “thật ra hiện ta nghĩ đến bọn họ liền thấy không thoải mái, không phải vì Nhạc Thác cưới Phù Tuyên mà chủ yếu là vì hận Phù Tuyên đã vu hãm ta như thế. Ta cứ tưởng ta hãn cang nên hận Nhạc Thác bội tình bạc nghĩa mới đúng”

Dực Lam ngạc nhiên nhìn nàng một lát, rồi trêu chọc “có yêu mới hận, người không hận hãn, chứng tỏ đã không còn để ý tới hãn. Uống công ta đã mắng Nhạc Thác bạc tình vô nghĩa vào ngày đại hôn của hãn, không ngờ người cũng đủ lạnh bạc. Vậy thì chúng ta không có chịu thiệt rồi”

Dực San không cho là đúng. Nàng không phải lạnh bạc, mà là rộng lượng, nói lý, chẳng lẽ vì Nhạc Thác đi tình biệt luyến cưới Phù Tuyên mà nàng lại đại náo thiên cung sao?nàng sẽ không làm chuyện hại người thiệt mình như thế

Lúc này Dao Trì đã rộn ràng náo nhiệt, tất các lộ thần tiên đều tới tham gia hội Bàn Đào.

Dực San và Dực Lam địa vị trong đám thần tiên không quá cao nhưng vẫn là hai cái tên nổi đình nổi đám, cho nên dù ở Dao Trì tiên quang chói mắt thì hai người bọn họ vẫn rất nổi bật. Vì thế Dao Trì đang ồn ào náo nhiệt càng thêm sôi trào.

Có kinh nghiệm bị vây xem lần trước, lúc này Dực San ứng phó rất trôi chảy, hơn nữa còn có Dực Lam da mặt dày ở bên cạnh, người khác vừa vụng trộm bàn tán, hãn đã trưng ra khuôn mặt tươi cười, chủ động tiến lên hỏi chuyện, khiến đối phương phải vội vàng đổi thành bộ mặt tươi cười, một hồi, cơ mặt không bị đơ mới lạ

Đột nhiên phía trước trở nên yên tĩnh, Dực San đang tươi cười chào hỏi các vị Tinh Quân quen biết, cảm giác phía trước yên lặng liền quay người nhìn thấy Nhạc Thác một mình tách khỏi chúng tiên đi tới, đứng cách mặt nàng mấy bước, trên mặt không nhìn ra thần sắc gì.

Yên lặng qua đi trong chớp mắt, ngay sau đó tiếng nghị luận vang lên xôn xao, không khí có chút kỳ quái

Dực San đã mấy trăm năm không nhìn thấy Nhạc Thác, lúc này cũng bội phục bản thân vẫn có thể duy trì tươi cười mà chào hỏi hãn “Nhạc Thác quân”

Hắn vẫn như trong trí nhớ của nàng, mặt mày tuấn tú, mỉm cười ôn hòa nhưng quen biết ngàn năm, nàng lại lần đầu tiên gọi hắn là Nhạc Thác quân xa cách như vậy

Theo tiếng chào hỏi của Dực San, không khí lập tức trùng xuống. Nhạc Thác đi đến trước mặt nàng, nhìn nàng chăm chú, gọi “San San”

Dực San gật đầu “hai trăm năm không gặp, gần đây thế nào?”

“Hoàn hảo.”

“Phù Tuyên đâu? sao không thấy nàng?”

“Nàng hôm nay...không được thoải mái nên không tới”

“À, ta suýt chút nữa quên, nghe nói nàng sắp sinh, việc quan trọng như vậy, người nên ở cùng nàng nhiều hơn”

“Ừ”

“Ta và ca ca muốn đi chúc thọ Vương Mẫu nương nương trước, đi trước nha”

“Được”

Đối thoại bình thản như nước khiến cho người chung quanh vốn dựng thẳng tai để nghe đều thất vọng

Dực San khoác tay Dực Lam thướt tha đi về phía trước, bộ bộ sinh liên

Đi được vài bước, Dực Lam cúi đầu nhìn nàng, cười ôn hòa mà ẩn nhẫn “lão muội, tay của ta bị người nhéo đến chảy máu rồi nha”

Dực San ngăn người, vội buông tay, cười gian “hắc hắc, vừa rồi không để tâm, lát nữa lấy rượu thuốc xoa cho người, đừng giận nha, ngoan”

Dực San không nói hai lời, gõ lên ót nàng một cái, lực đạo đương nhiên không nặng. Dực San ôm cánh tay hắn, cười đến vô sỉ

Hai người vừa cười đùa vừa đi tới, Nhạc Thác từ xa nhìn cho đến khi bóng dáng hai người biến mất khỏi tầm mắt của hắn mới quay người trò chuyện cùng mọi người

Hội Bàn Đào vẫn long trọng, xa hoa như trước, lại đúng mùa quả đào sáu ngàn năm ra trái nên hội Bàn Đào lần này khác xa những lần trước mà Dực San đã tham gia. Nàng và Dực Lam đang định ngồi vào ghế theo vị trí của mình, lại thấy Vương Mẫu nương nương ngồi cạnh Thiên Quân giơ tay ra hiệu cho bọn họ đi qua

“San San, lại đây, ngồi cạnh ai gia đi”

Wangmu tươi cười, đưa cho nàng một cái đào tiên “không phải trước kia ngươi luôn la hét còn chưa được ăn đào sáu ngàn năm sao? hôm nay để ai gia xem ngươi có thể ăn được bao nhiêu”

Đào dùng trong hội Bàn Đào của Vương Mẫu nương nương đều rất thần kỳ. Đào ba ngàn năm, ăn vào có thể đắc đạo thành tiên; đào sáu ngàn năm sẽ giúp bạch nhật phi thăng, trường sinh bất lão; còn đào chín ngàn năm là tốt nhất, ăn vào có thể thọ cùng trời đất. Cho nên đào sáu ngàn năm đối với tiên giả là một cơ hội giúp bọn họ tăng tiến tu vi mà không phải cực nhọc.

Nhưng lúc này, quả đào bao nhiêu năm không phải là trọng điểm.

Dực San ngồi cạnh Vương Mẫu nương nương, thản nhiên ăn đào mà Vương Mẫu đưa cho, cảm giác thân mình vô cùng sảng khoái. Ăn xong một quả, nàng cảm thấy các loại ánh mắt trên người mình đều đã thu liễm lại, toàn thân thoải mái vô cùng. Quả nhiên Vương Mẫu nương nương không tầm thường, nàng ép buộc mình giả dạng hoàn toàn không có tác dụng bằng một quả đào. Vì thế Dực San có chút ảm đạm, đặt hạt đào vào chén ngọc, đưa tay cầm lấy bầu rượu

Wangmu nhìn nàng, cười hỏi ‘đào này hương vị thế nào?’

Dực San suy nghĩ hồi lâu cũng không tìm được từ để hình dung mỹ vị của quả đào “ăn ngon nhưng không biết phải miêu tả thế nào, chỉ biết là đào sáu ngàn năm quả thật ăn rất ngon, không biết đào chín ngàn năm sẽ có tư vị thế nào ah?”

Wangmu thấy nàng đã quay về bộ dáng cũ, cảm thấy buồn cười “được tiện nghi còn khỏe mẽ, vừa ăn xong đào sáu ngàn năm đã nghĩ tới đào chín ngàn năm. Ngươi đúng là tham một cách quang minh chính đại, chờ đào chín ngàn năm chín, ngươi hãy thay ai gia đến Đào viên hái đi, vừa vặn có thể ném thử một chút” một câu đã công khai trưng dụng sức lao động miễn phí của Dực San

Dực San thâm mắng mình miệng tiện, bên ngoài vẫn cười nói “vậy thì đa tạ nương nương, đến lúc đó ta nhất định là người đến Đào viên sớm nhất. Còn phải chờ tới ba ngàn năm, lâu như vậy, cảm giác chờ không kịp ah”

Wangmu nhìn biểu tình khoa trương của nàng, cười mắng “cũng chỉ có nha đầu da mặt dày như ngươi mới có can đảm dõm ngổ đến đào của ai gia. Nếu ngại thời gian quá lâu, để ai gia tìm một người cho ngươi, cãi nhau ầm ĩ, thời gian sẽ trôi qua rất mau. Thế nào?”

Dực San ngẩn người, tươi cười trên mặt có hơi đơ. Mọi người lại bàn tán xôn xao

“Tìm người cùng người giết thời gian” lời này trước kia Vương Mẫu cũng đã nói với nàng, có điều khi đó là do nàng và Nhạc Thác còn như hình với bóng, nay chuyện đã khác lại nhắc lại, khó tránh khỏi làm người ta miễn cảm

Dực San không biết Vương Mẫu nói như vậy là muốn tìm phu quân cho nàng hay bày tỏ thái độ duy hộ nàng, sững sốt một lát liền kéo lấy Dực Lam bên cạnh “nương nương, ca ca ta còn đang độc thân, người xem có cô nương nhà ai giới thiệu cho ca ca ta, cho hần chiếm tiện nghi trước”

Dĩ vãng Dực Lam cũng thường xuyên bị Dực San kéo ra làm bia, chuyện gì hần cũng cho qua nhưng riêng chuyện thành thân là hần chống đối tới cùng, nói gì cũng không thỏa hiệp. Bởi vậy Dực Lam đang nhàn nhã uống trà, nghe Dực San nói vậy, suýt chút nữa cắn trúng lưỡi

Vương Mẫu nương nương quay sang hỏi hần “Dực Lam cũng đã đến tuổi thành thân phải không?”

Thiên Quân ở bên cạnh nghe được, hưng trí hóng tin

Dực Lam rất muốn bóp chết Dực San, dưới bàn giậm chân nàng một cái thật mạnh, rồi mặc kệ nàng có đau hay không, cười nói với Vương Mẫu “hồi nương nương, vẫn còn sớm ah”

Cũng may lúc này có vài vị tiên gia đến chúc thọ Vương Mẫu nên nàng cũng không tiếp tục theo đuổi đề tài này

Thời gian tiếp theo, Dực San và Dực Lam ở dưới bàn là người đá ta một cước, ta kính người một đập; trên bàn lại là người rót cho ta chén rượu, ta gọt giúp người trái đào, bộ dáng huynh muội tình thâm, bộ dáng bằng hỏa lưỡng trọng thiên lại vui đến bất diệc nhạc hồ

Nhìn yến tiệc cũng đã đến lúc kết thúc, Vương Mẫu đưa mắt nhìn một vòng chúng tiên đang cười đùa vui vẻ, nhú mi, quay đầu hỏi Thiên Quân “đứa nhỏ Hành Tư kia sao hôm nay không tới?”

Thiên Quân cũng nhìn xuống dưới, nhú mày “nghe nói vẫn luôn ở trong phủ của mình không ra ngoài, nương hần nói hần vẫn còn giận dữ chuyện lần trước”

Vương Mẫu nhìn Thiên Quân, có chút trách cứ “ai bị oan uổng mà không bực bội chứ? Hành Tư từ nhỏ rời nhà, vất vả lắm mới học thành tài trở về, chưa kịp ở bên cha mẹ được bao lâu thì người đã cho hần xuống dưới trải nghiệm, hần cũng nghe lời mà đi, kết quả người vừa nghe vài lời nhàn ngôn toái ngữ đã muốn bắt hần về trị tội, không tin người nhà lại tin bên ngoài, trái tim của hần không bằng giá mới lạ”

Thiên Quân á khẩu

Dực San ở cạnh nghe, vôn cùng tò mò. Ngọc Đế Thiên Quân chưởng quản thiên đình, thiên uy mệnh mệnh cuốn cuộn, cho dù là nhất thời oan uổng ai cũng sẽ không có ai dám bày sắc mặt với hần. Nhưng Hành Tư mà Vương Mẫu nhắc tới lại dám bực bội với Thiên Quân, ngay cả hội Bàn Đào cũng không tới mà ngừ khí

của Vương Mẫu có vẻ thiên vị hẳn, dường như chỉ là một tiểu bối.

Người này tuyệt đối là một tấm chắn hoàn mỹ sau này, hẳn nên tìm cách kết giao ah

Có lẽ lão thiên gia chiều nàng, nên ngay lập tức, San San đã có cơ hội kết giao với ‘tấm chắn’

“San San, chỗ ngươi còn vài hũ quỳnh tương, đều đưa đến chỗ Hành Tư đi. Hôm nay hẳn không có đến đây, mà chờ rượu mới ngươi ủ ra lại không biết chờ tới khi nào, thuận tiện mang theo ít đào luôn, bảo hẳn tranh thủ lúc còn tươi mà ăn”

39. Quyển 2 - Chương 39

Rời khỏi Dao Trì đi đến hầm rượu, rồi lại từ hầm rượu đến Lưu Hành cung của Hành Tư thì trời đã tối

Nghe nói Dục San tới, các tiên tỳ không tự giác liền không tự giác mà ánh mắt thay đổi nhưng cũng vô cùng quy củ hành lễ, sắc mặt nhanh chóng thay đổi, cung kính mời bọn họ đi vào. Vì thế Dục San cực kỳ hài lòng với cung cách phục vụ của các tiên tỳ trong Lưu Hành cung, vui vẻ theo bọn họ vào đại sảnh, vừa uống trà vừa chờ Hành Tư

Dọc đường đi, nàng đã hỏi thăm tiên sử đi cùng, được biết Hành Tư là ngoại tôn của Thiên Quân. Thiên Quân có nhiều con cháu, ngoại tôn lại rất nhiều nên người ta khó nhớ hết nhưng Hành Tư lại là ngoại lệ. Trước đây, Dục San có nghe nói Thiên Quân có một ngoại tôn tài mạo song toàn, nhưng từ khi còn nhỏ đã bị Thái Thượng Lão Quân dắt đi dạo chơi tứ phương, cho nên chưa từng gặp hẳn cũng không có cơ hội quen biết. Sau khi trở về, nàng cũng vô số lần nghe nhắc tới Hành Tư, dù chưa kịp tìm hiểu vì sao hẳn được chú ý như thế nhưng cũng biết hẳn hiện nổi tiếng ngang ngửa với nàng. Điều duy nhất làm cho Dục San thương cảm là cùng bị chú ý nhưng người ta tài đức vẹn toàn, còn nàng thì chỉ có xú danh, đối lập như trời và đất ah.

Tiên sử đi cùng là Thanh Diệu bên cạnh Vương Mẫu nương nương, thường xuyên giúp Vương Mẫu truyền tin nên tin tức linh thông, cũng là cao thủ trong giới bát quái, hơn nữa đã nhiều năm quen thuộc với Dục San, thấy nàng tò mò liền kể cho nàng biết Hành Tư sau khi học thành tài trở về được mấy tháng lại đến âm tào địa phủ lịch lãm, không bao lâu đã có tin đồn hẳn ở địa phủ có tư tình với phạm nhân, vì thế bị Thiên Quân gọi về tra hỏi, sau phát hiện chỉ là tin đồn nhảm, Thiên Quân yên tâm nhưng Hành Tư lại vì thế mà tức giận, vẫn ở trong Lưu Hành cung không chịu ra ngoài

Dục San nghe xong, cảm thấy Hành Tư lòng dạ hẹp hòi.

Lúc này một nữ tử đi vào, nhìn phục sức thì là chủ quản tiên tỳ có chút địa vị. Nàng vừa đi vào, áy náy nói với Thanh Diệu “Tiên sử, thật không phải, Hành Tư quân...” mới nói tới đây, nàng liếc mắt nhìn thấy Dục San đang ngồi uống trà cạnh Thanh Diệu, đột nhiên sắc mặt tựa như bị sét đánh

Dực San và Thanh Diệu đưa mắt nhìn nhau, có chút không hiểu. Thanh Diệu nói với tiên tỷ kia “vị này là Thần Tiêu phủ Dực San điện hạ, phụng mệnh Vương Mẫu nương nương đến đưa quỳnh tửu và bàn đào cho Hành Tư quân”

Tiên tỷ kia vẫn có chút không thể tin nhìn Dực San, ngây ngốc như đầu gỗ, không có thỉnh an cũng không lên tiếng

Phản ứng như vậy là rất thất lễ, Thanh Diệu đã có chút không vui nhưng Dực San gần đây gặp nhiều cảnh như vậy rồi, sớm đã quen, cũng không để trong lòng, mỉm cười hỏi “không biết vị tiên tử này xưng hô thế nào?”

Lúc này tiên tỷ kia mới khôi phục tinh thần, vội thi lễ, đáp “nô tỳ tên Ý Châu, Hành Tư quân đang ở hậu viện, mời Điện hạ và Tiên sử theo nô tỳ đi bên này”

Dực San nhú mày. Hành Tư quá tự đại nha, nàng phụng mệnh Vương Mẫu nương nương tới tặng đồ, hẳn chẳng những không chủ động ra gặp khách còn muốn bọn họ tìm tới trước mặt hẳn. Tính nhẫn nại của nàng vừa rồi đã dùng hết, đang muốn để đồ lại rồi đi thì Thanh Diệu đã dùng ánh mắt ý bảo nàng đừng thất lễ, vì thế mới theo Ý Châu đi vào hậu viện.

Ý Châu đưa Dực San và Thanh Diệu xuyên qua trọng điệp sân, đi đến trước một hoa viên thanh tĩnh thì dừng lại, nói “trước đây Tiên sử từng tới hai lần rồi cũng biết thời gian này Hành Tư quân vẫn đóng cửa không gặp khách nhưng lần này Vương Mẫu nương nương ban cho quỳnh tửu và bàn đào, nô tỳ nghĩ không thể không để hai vị gặp Hành Tư quân, nên thỉnh hai vị đến hậu viện, mong Điện hạ và Tiên sử thông cảm”

Thanh Diệu tính tình tốt, lập tức nói không có chuyện gì, Dực San cũng khách khí hai câu, sau đó theo Ý Châu đi vào hoa viên

Bóng tối âm trầm, trong hoa viên không thấy một bóng người, dưới ánh đèn thừa thớt càng có vẻ lạnh lùng. Dực San vừa đi vừa nghĩ dù Hành Tư bị oan uổng một thời gian nhưng nay chân tướng đã rõ ràng, cần gì phải tính toán chi li mà tự ngược chính mình, vậy người oan không có chỗ nói như nàng chẳng phải nên tìm chỗ chết sao? Đang suy nghĩ thì chân cũng đã quẹo sang phải, trước mặt xuất hiện một tiểu đình, bên trong đèn đuốc sáng trưng, một thân ảnh cao to đang đứng đưa lưng về phía bọn họ, tay cầm một cuốn sách, người lại như đang phiêu diêu tận phương trời nào

Ý Châu tiến lên nói “Hành Tư quân, Thanh Diệu tiên sử và Thần Tiêu phủ Dực San điện hạ phụng mệnh Vương Mẫu nương nương đến tặng quỳnh tửu và bàn đào cho ngài”

Hành Tư ừ một tiếng, cũng không quay đầu lại “làm phiền hai vị, thay ta cảm tạ nương nương”

Đúng là khinh người quá đáng. Dực San hoàn toàn mất hết nhẫn nại, ném thẳng bình rượu vào đầu Hành Tư, cũng may Thanh Sử nhanh tay lẹ mắt dùng thuật pháp ngăn lại “Điện hạ, bình tĩnh một chút”

Ý Châu lo lắng nhìn, muốn nói với Hành Tư gì đó, nhưng nhìn Dực San, lại không biết nên nói thế nào

Dực San nhìn bộ dáng lo lắng của nàng, cũng cảm thấy nàng là vô tội bị Hành Tư liên lụy, không muốn để nàng khó xử liền đi vào đình, đặt tặng lễ lên bàn, đạm mạc nói “nương nương muốn Hành Tư quân nhân dịp đào còn tươi mà ném thử ngay đi. Cáo từ”

Nàng đoán Hành Tư cũng sẽ không quan tâm cho nên nói xong liền quay đầu bước đi, nào ngờ Hành Tư đã vụt quay người lại, nhìn thấy nàng, vẻ mặt khiếp sợ.

Dực San cũng bị thái độ của hắn làm giật mình, quên cả bước đi, hồ nghi trừng mắt nhìn lại hắn, lại thừa dịp này mà đánh giá Hành Tư. Nghe nói nguyên nhân quan trọng mà mẫu thân Hành Tư được Thiên Quân yêu thích là do diện mạo của nàng tổng hợp các nét tinh hoa của Thiên Quân và Vương Mẫu, có cậu con trai nhờ phúc mẹ, Hành Tư có khuôn mặt cậu người như thế, khẳng định là thừa hưởng từ mẫu thân của hắn

Dực San có thói quen thấy mỹ nam tử liền không tự giác mà so sánh với Dực Lam. Ngay lúc nàng phát hiện dù Dực Lam đã ba mươi sáu lần đoạt danh hiệu đệ nhất mỹ nam tử thì đứng trước mặt Hành Tư cũng có chút không bằng, Hành Tư đã đi đến trước mặt nàng, thần sắc kinh ngạc “San San?”

Khoảng cách quá gần làm Dực San lập tức hồi thần, lui ra sau hai bước, không khách khí nói ‘người làm gì vậy?’

Vừa rồi còn ra vẻ như cả thiên cung đều thiếu nợ hắn, đột nhiên lại gọi nàng là San San, nàng với hắn thân lắm sao?

Hành Tư vốn định tiến lên nhưng rồi lại đứng yên, nhíu mày đánh giá nàng, ngữ khí không xác định “người là...San San?”

Ai biết San San hắn hỏi có phải là San San nàng hay không?

Dực San cảm thấy có lẽ Hành Tư đóng cửa bế quan lâu quá, đang tìm chỗ phát tiết, vội tính xong việc chạy lấy người “ta và Hành Tư quân trước kia chưa từng gặp mặt, gọi San San như vậy e rằng không thỏa đáng, Hành Tư quân vẫn nên gọi ta là Dực San được rồi”

Hành Tư thấy nàng nói xong liền bước đi, định nói gì đó, cuối cùng lại thành “thật có lỗi, vừa rồi là ta đường đột”

Coi như cũng biết chút đạo lý. Dực San gật đầu thi lễ rồi cùng Thanh Điều rời đi

Ý Châu tiễn bọn họ đến đại môn Lưu Hành cung, nhìn Dực San muốn nói lại thôi, sau đó quay về

Dực San càng nghĩ càng thấy khó hiểu, hỏi Thanh Điều “chẳng lẽ bộ dạng của ta có vấn đề sao?”

Thanh Điều cũng khó hiểu, lắc đầu “tỷ chứ biết Điện hạ lâu như vậy, có vấn đề cũng đã sớm nhận ra”

Dực San gật đầu “vậy là bọn họ có vấn đề” vì thế liền ném chuyện này ra sau đầu

Ngày hôm sau, Dực Lam đến hóng chuyện, nghe Dực San đánh giá bên ngoài Hành Tư, cho là nàng khó chịu nhưng khi nghe kể chi tiết, lập tức bốc hỏa “không phải nói hấn tài mạo song toàn, vô cùng hoàn hảo sao? lần đầu tiên gặp đã gọi là San San. Hấn là lưu manh sao?”

Bình tĩnh mà xem xét, so với lưu manh thường xuyên tái phạm như Dực Lam thì biểu hiện của Hành Tư là vô cùng quân tử

Dực San lúc này lại chỉ chú ý tới tin tức nghe được, ngạc nhiên hỏi “Hành Tư thực sự có thể lấy một địch năm, cùng Ngũ Cực Chiến Thần bất phân thắng bại sao?”

Ngũ Cực Chiến Thần là thủ hạ mãnh tướng đặc lực của Thiên Hoàng Đại Đế, hơn nữa nàng từng theo Ngũ Cực Chiến Thần học võ nghệ, đương nhiên biết bản lĩnh của bọn họ, vì vậy cảm thấy Hành Tư có thể đạt đến trình độ này quả là không thể tưởng tượng

Dực Lam gật đầu khẳng định “ta từng nghe Quảng Mục Thiên Vương nói, hấn là không giả. Hơn nữa Hành Tư từ nhỏ đi theo Thái Thượng Lão Quân, võ nghệ cũng là học từ Tứ Phương thần bên cạnh Lão Quân. Hấn có chân truyền của Tứ Phương thần, Ngũ Cực Chiến Thần tất nhiên lợi hại nhưng làm tướng lãnh chỉ huy đã lâu, tự mình đánh nhau, chưa chắc đã chiếm được thể thượng phong”

Dực Lam cả ngày rảnh rỗi, biết nhiều tin tức nhưng khi nói tới Hành Tư thì dường như không quá thưởng thức “có điều Hành Tư tuy bản lĩnh lợi hại nhưng không thêm để ý tới ai, kiêu ngạo quá mức, tính ra cũng không phải là người đáng để kết giao”

Dù hấn nói ra về khách quan và công bằng nhưng Dực San vẫn cảm thấy Dực Lam làm vậy là vì không muốn Hành Tư đoạt đi sự nổi bật của hấn trong thế giới tin đồn. Tuy nhiên Dực San cũng cảm thấy mình không có quan hệ gì với Hành Tư luôn không xuất môn kia, nên cũng không để hấn trong lòng, sau hội Bàn Đào liền một lòng một dạ lo ủ rượu, lại không ngờ Hành Tư chủ động tìm tới cửa

CHÚ THÍCH

TỨ PHƯƠNG THẦN: Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ, hợp xưng tứ tượng, là thần hộ vệ của Đạo giáo. Chu Tước có tên là Lăng Quang, Huyền Vũ là Cháp Minh, Bạch Hổ là Giám Bình, Thanh Long là Mạnh Chương. Còn gọi: Thanh Long Mạnh Chương Thần Quân; Bạch Hổ Giám Bình Thần Quân; Chu Tước Lăng Quang Thần Quân, Huyền Vũ Cháp Minh Thần Quân. Trong đó Bạch Hổ Giám Bình Thần Quân đại diện cho chiến đấu, là sát phạt chi thần, Bạch Hổ có thể tránh ma quỷ, trừ tai, trừ ác dương thiện, phát tài làm giàu...

NGŨ CỰC CHIẾN THẦN: là thủ hạ chiến tướng của Tây phương Thái Cực Thiên Hoàng Đại đế, gồm Thiên Không Chiến Thần, Đại Địa Chiến Thần, Nhân Trung Chiến Thần, Bắc Cực Chiến Thần và Nam Cực Chiến Thần.

40. Quyển 2 - Chương 40

Tửu diều là căn nhà gỗ hai gian giản dị, có tiền ốc và một tiểu viện, là năm đó Nghi Định đã dựng nên để có chỗ nghỉ ngơi, tuy giản dị nhưng vật dụng sinh hoạt hàng ngày đều ý, hơn nữa chung quanh có suối nước chảy thành hồ hồ, bên hồ là bóng cây hoa cỏ râm mát, so với các cung điện khác ở thiên cung thì thoải mái và có ý cảnh khác

Dực San cảm thấy thích nơi này, vừa có thể chuyên tâm ủ rượu vừa có thể tránh đi sự chú ý của mọi người, một mình ở đây hẳn sẽ rất thanh tĩnh, tự tại, vì thế chuyển đến ở trong tiểu viện, quyết định trong khoảng thời gian này đại môn không ra nhị môn không tới. Nào ngờ mới sáng hôm sau đã có người gõ cửa dồn dập ngoài ngoại viện.

Dực San tay còn cầm đại tửu biểu, nhìn hàng rào làm bằng gỗ mộc đơn giản, mơ hồ có thể nhìn thấy thân ảnh người ngoài cửa. Khi Dực Lam lưu manh đến sẽ không có lễ nghĩa chu toàn như vậy, hơn nữa hẳn cũng biết cách cởi bỏ kết giới bên ngoài, chỉ gọi nàng một tiếng rồi trực tiếp đi vào. Nhưng nếu không phải là Dực Lam thì là ai đến tìm nàng?

“Ai vậy?”

“Ta.”

Dực San á khẩu, nàng sao biết được ta này là cha căng chú kiết nào chứ, liền lười đi qua, không khách khí nói ‘hỏi người là ai, chẳng lẽ người tên là Ta sao?’

Người ngoài cửa im lặng một lát mới đáp “Hành Tư”

Hành Tư? Dực San ngạc nhiên, cẩn thận suy nghĩ một lát, thanh âm này tuy không quen nhưng cũng có chút ấn tượng, liền đi ra mở cửa, quả nhiên là Hành Tư đang đứng bên ngoài “Hành Tư quân”

Hành Tư khẽ cười nói “vừa rồi đến Thần Tiêu phủ bái phỏng, lại nghe nói người đang ở tạm nơi này”

Dực San nháy mắt mấy cái, nghe mà không hiểu, ý của hắn là cố ý đến tìm nàng sao? nhưng nàng và hắn chỉ gặp mặt một lần, nàng còn suýt nữa dùng bình rượu đập vào đầu hắn, có gì tốt mà bái phỏng?

Hành Tư vẫn mỉm cười, khác với hình tượng lãnh ngạo mà Dực Lam đã nói về nàng “ngày đó người tới Lưu Hành cung, ta có chút đường đột, nên cố ý đến xin lỗi” nhìn Dực San vẫn còn ngây người, hắn cúi đầu

nhìn đại tửu biểu trong tay nàng, rồi lại nhìn sân phía sau “có thể vào trong ngôi không?”

Lúc này Dục San mới phát hiện ra mình thất lễ, vội nói ‘đương nhiên, mời Hành Tư quân vào’

Trong viện bày la liệt vò đựng rượu cùng dụng cụ nấu rượu, nàng không nghĩ sẽ có người đến hơn nữa cũng vừa mới đến nên chưa kịp thu dọn, nhìn trong sân bữa bộn, áy náy nói “thật ngại quá Hành Tư quân, nơi này trước giờ không có ai tới nên hơi lộn xộn, người chờ một chút nha” nói xong luống cuống tay chân dùng pháp thuật thu dọn dụng cụ chất chồng trên bàn, phải đi tro bụi

Hành Tư nhìn nàng làm việc, lại đánh giá chung quanh, chờ nàng thu thập xong, mới cười hỏi ‘nghe nói người là Thần nữ chuyên ủ rượu của thiên giới?’

Ngữ khí của hần tựa như có hiểu biết về mình, Dục San liền đánh giá Hành Tư, nghĩ rằng người khác khi nói về nàng hoặc là tránh không kịp hoặc là hèn mòn trào phúng, dù trước mặt nàng tươi cười nhiệt tình nhưng vẫn nhận ra được sự khách sáo xa cách mà Hành Tư lại là vẻ mặt ôn hòa, chẳng lẽ hần vừa trở lại thiên cung, chưa biết tới sự tích anh dũng của nàng?

Người đều có chút tâm lý biến thái, thần tiên cũng không ngoại lệ, bị bàn tán gièm pha nhiều, đột nhiên có một người thẳng thắn chân thành đối đãi với mình liền hoài nghi người này có âm mưu với mình.

Dục San hoài nghi lại nghĩ tới mình vô tội bị oan liền khó chịu, dù Hành Tư không liên quan tới việc này nhưng nàng vẫn nhịn không được giận chó đánh mèo, mặt không chút thay đổi, nói “Hành Tư quân vẫn bớt quan tâm chuyện của ta đi, thân cận với ta không phải là chuyện tốt gì đâu”

Hành Tư nghe vậy nhú mày, thu lại tươi cười “thân cận người thì sẽ thế nào?”

Dục San nhìn thần sắc của hần, quả thật không biết gì, trong lòng bỗng nhiên có chút thất vọng. Hành Tư ở thiên giới như hạc giữa bầy gà, có học thức có bản lĩnh chưa nói, chỉ riêng gương mặt kia cũng đủ khiến tất cả nữ giới của ba giới nhân thần quỷ nhớ thương, giống như Dục Lam đã nói, người như vậy không tâm cao khí ngạo cũng khó. Nếu hần biết chuyện cũ của mình, là tội nhân vừa trở về từ lục đạo luân hồi, có lẽ sẽ không thêm quan tâm tới nàng nữa. Nghĩ vậy liền tự giễu nói “Hành Tư quân, người rảnh thì hỏi thăm mọi người một chút liền biết vì sao, thân cận với ta chỉ sợ sẽ tổn hại danh dự của người”

Tuy nhiên Dục San đã nghĩ nhiều, Hành Tư đã sớm hỏi thăm tin tức về nàng, thần tiên nói “à, là vì năm đó người đã có tranh chấp với phu nhân của Nhạc Thác quân?”

Dục San vụt ngừng đầu, thấy Hành Tư cười ôn hòa “thì tính sao? ta còn sợ thân cận với người quá, khiến người mất hứng mà lấy kiếm chém ta nha”

Hành Tư vốn đùa giỡn, Dục San nghe được lại khẩn trương, trong lòng thực sự muốn rút kiếm chém hần “hừ, đương nhiên không phải. Hành Tư quân có thể đánh ngang Ngũ Cực Chiến Thần, sao có thể để kẻ chỉ biết khua tay múa chân như ta vào mắt?”

Hành Tư lại không để ý tới nàng, khoanh tay nhìn nàng, ôn hòa cười nói “Thần nữ Dục San, thiện kiếm giỏi ủ rượu. Sớm biết ngươi có bản lĩnh như vậy...San San, hay là ngày nào đó, chúng ta tỷ thí kiếm thuật một lần đi”

Đây là quái vật dạng gì vậy? Dục San trừng mắt nhìn Hành Tư, hồi lâu không nói nên lời

Mấy ngày sau, Dục Lam đến thăm nàng, nghĩ chỉ có một mình nàng nên lười gõ cửa, trực tiếp mở cửa đi vào viện môn rồi đưa tay đóng cửa lại nhưng vừa quay người lại, hần gần như hóa đá, chân trong cửa, chân ngoài cửa, đứng yên bất động. Bởi vì hần nhìn thấy Hành Tư đang ngồi bên bàn đá, còn Dục San đứng bên cạnh, châm trà rót nước cho hần

Từ lúc Dục San sinh ra đến giờ, Dục Lam chưa từng thấy dáng vẻ nàng hiền lương thực đức như thế, hơn nữa trọng điểm là cô nam quả nữ ở cùng một chỗ...

Dục Lam bất khả tư nghị chớp chớp mắt, rốt cuộc vấn đề hần nghĩ là cái gì?

Hai người trong viện cũng đã nhìn thấy Dục Lam, Dục San liền đặt ấm trà xuống, đi tới nói “ca ca, sao ngươi lại đột nhiên đến đây? hơn nữa ngươi tới đây có chuyện gì?”

Dục Lam đóng cửa lại, nhìn chằm chằm Hành Tư, ngữ khí bất thiện ‘lão muội, ngươi mua giải thích rõ ràng cho ta, ngươi đến đây ở một mình là để tư hội với nam nhân sao? hơn nữa hẹn hò ai không hẹn, lại hẹn Hành Tư khiến người chán ghét kia”

Mà không phải tên kia không ra cửa sao?

Dục San ngạc nhiên, sau đó không tỏ thái độ gì, quay đầu bước đi

Dục Lam vội đuổi theo, không để ý tới Hành Tư, kéo Dục San qua một bên “chuyện này không thể nói chơi nha lão muội, nếu hôm nay ta không tới thăm ngươi thì đã không biết rồi, chưa nói người khác biết sẽ đàm tiếu, nếu để cha mẹ và gia gia biết...”hần đưa tay làm động tác cắt cổ

Căn bản không có ai đến nơi này, nếu biết chắc chắn do hần miệng rộng truyền ra ngoài.

Dục San bất đắc dĩ thở dài “Hành Tư quân đến chỗ ta hai lần, nơi nơi này thanh tĩnh, hần thích. Chỉ là uống trà nói chuyện phiếm mà thôi, ngươi đừng nói lung tung”

Uống uống trà nói chuyện phiếm?

Dục Lam đột nhiên nghiêm túc hần. Hần trở thành một hoa hoa công tử nổi tiếng, có chiêu nào mà chưa từng xài qua?Cái gì mà chỉ uống trà nói chuyện phiếm, cứ như thế, chuyện gì cũng có khả năng xảy ra ah? Ngay lập tức hần bày ra vẻ mặt đề phòng đối địch với Hành Tư

Hành Tư đứng dậy, Dục Lam đoán hẳn muốn chào khỏi liền khoanh tay, ta nghề nhìn hẳn, muốn làm cho hẳn sượng mặt. Nào ngờ Hành Tư sau khi đứng lên lại không phải muốn chào hỏi Dục Lam mà chỉ đứng yên, lạnh nhạt nhìn hẳn, tay còn cầm chén trà vừa rồi Dục San rót cho hẳn, khoe môi cong lên

Khiêu khích, hẳn tuyệt đối chính là khiêu khích. Dục Lam bùng bùng lửa giận

Cũng may không khí chưa tới mức giương cung bạt kiếm đã bị Dục San phá vỡ “ca ca, người đến thật đúng lúc, ta còn tính trở về tìm người nha, người có biết Vong hồn đan của gia gia có giải được hay không?”

Dục Lam ngẩn người, lửa giận tắt hẳn “người muốn giải được của Vong hồn đan làm gì?”

Dục San nghĩ nghĩ “cũng không phải muốn giải được hoàn toàn, ta chỉ muốn nhớ lại những chuyện khi làm phạm nhân thôi”

Dục Lam càng có chút khó hiểu ‘vì sao? gia gia sợ người nhớ lại lúc bị phạt sẽ khổ sở, mới cố ý cho người uống Vong hồn đan, người không có việc gì sao lại muốn nhớ tới để làm gì?’

Dục San bĩu môi “Hành Tư quân đến hai lần, đều hỏi ta chuyện dưới đất, nhất là những chuyện khi làm phạm nhân nhưng ta cái gì cũng không nhớ, không thể trả lời hẳn. Thật ra ta cũng rất tò mò về thế gian, lại không nhớ rõ nơi đó thế nào, đã từng xảy ra chuyện gì. Rất đáng tiếc nha”

Dục Lam lập tức cảnh giác nhìn Hành Tư, người kia lại mỉm cười hòa nhã với hẳn

Thấy chưa, quả nhiên không chỉ uống trà nói chuyện phiếm mà thôi. Lửa giận của Dục Lam lại bùng lên

Dục Lam quyết định chặt đứt ma trảo của Hành Tư đang hướng về phía lão muội nhà hẳn “lão muội, người đúng là vừa liến sạo đã quên đau, uống phí hảo tâm của gia gia và cha mẹ ah”

Dục San lại hoàn toàn không để ý đến dáng vẻ gà mẹ của hẳn, lắc lắc cánh tay hẳn, làm nũng “ta cũng không phải muốn nhớ hết toàn bộ, chỉ muốn nhớ lại đoạn thời gian làm phạm nhân là được rồi. Ta cảm thấy trong lòng có vướng bận với quãng thời gian đó”

“Vướng bận cái rắm! Chịu tội đến nghiện rồi phải không?” Dục Lam gõ lên đầu nàng một cái “chưa nói đến có tìm được giải được như vậy hay không, mà hai trăm năm qua Tử Mệnh Tinh Quân thấy ta đều đi đường vòng, phỏng chừng là vì không sắp xếp số mệnh tốt cho người nên trong lòng chột dạ. Ta khuyên người nên tỉnh đi, đừng để tới lúc đó hối hận”

Tiếc là huynh trưởng luôn cợt nhả lúc này lại khẩn trương chính là không đánh mà khai, có rất nhiều chuyện, càng không muốn cho người ta biết, người ta lại càng muốn biết. Dục San vốn chỉ mới nghĩ tới nhưng thái độ khác thường của Dục Lam đã khiến nàng quyết định dứt khoát

“Ca ca, sao người đột nhiên lạc hậu y như cha nha. Hành Tư quân theo Thái Thượng Lão Quân chu du khắp nơi, cũng đã đi qua thế gian, hẳn nói nếu ta muốn đi có thể mang ta đến đó nhìn thử. Ta cũng cảm thấy nếu không nhớ ra, ta sẽ đến thế gian một chuyến, dù sao ở thế gian mấy ngày cũng chỉ là một lát ở thiên giới, sẽ không chậm trễ, gia gia chắc chắn sẽ đồng ý” Dực San xưa nay nói làm là làm, lập tức kéo Hành Tư cùng đi tìm Trường Sinh Đại Đế xin ý kiến. Đi đến cửa không quên quay đầu dặn Dực Lam “không cho người uống trộm rượu ở đây”

Hành Tư thập phần có lễ nói với Dực Lam “đi trước một bước” sau đó cùng Dực San rời đi

Dực Lam bị vứt bỏ, cảm thấy thật thất bại. Là hắn đã xem nhẹ Hành Tư, cứ tưởng là sắc lang đùa giỡn, nào ngờ tên hỗn đản này là cao thủ khóa người. Ngọc Đế ah, có kẻ lừa bán cư dân của người kia. Nghĩ nghĩ, hắn không an tâm, lập tức đuổi theo

Nếu Dực San muốn hạ phạm để vui chơi, Trường Sinh Đại Đế tuyệt đối không đồng ý nhưng sau khi nàng đưa Hành Tư ra, sắc mặt của Trường Sinh Đại Đế liền dịu hẳn. So với Dực Lam luôn có thành kiến với Hành Tư thì Trường Sinh Đại Đế lại có ấn tượng rất tốt với Hành Tư, dù sao thực lực và bản lĩnh của Hành Tư, ai nấy đều biết. Dực San thấy có cơ hội liền lập tức thêm mắm dặm muối, nói thiên đình quá nhàm chán, lại nói nàng muốn đến thế gian để tăng thêm kiến thức...nói chung đều là những chiêu thức quen thuộc. Trường Sinh Đại Đế vốn cưng chiều cháu gái, lại sợ nàng vừa trở về lại giam mình trong tử điều đến ngốc, để nàng đi ra ngoài một chút cũng không phải là chuyện xấu, huống chi còn có Hành Tư làm bảo tiêu, vì thế lập tức gật đầu đồng ý

Dực San còn chưa kịp vui mừng, đã nghe Trường Sinh Đại Đế nói ‘nhưng có điều kiện?’

“Điều kiện gì?”

“Ở thế gian phải phong tỏa pháp thuật của người”

Dực San ngạc nhiên “vì sao?”

Trường Sinh Đại Đế xem như hiểu rõ nàng “với tính tình như khí con của người, không phong tỏa pháp thuật của người ai biết người ở thế gian sẽ gây cho Hành Tư bao nhiêu phiền toái chứ. Hơn nữa nếu người muốn đến thế gian, phải nhập gia tùy tục, giống như phạm nhân vậy không phải thể nghiệm càn chân thật sao?”

Dực San vốn cũng không tính để thế gian khoe khoang tiên thuật, vì để Trường Sinh Đại Đế cho phép, lập tức gật đầu đáp ứng

Đi ra khỏi Thần Tiêu phủ, Dực San hứng khởi đi trước, theo sau là Dực Lam sắc mặt không tốt đi cạnh Hành Tư, hừ lạnh nói ‘đừng cho ta không biết, chính người xúi giục San San hạ phạm đúng không?’

Nếu không phải vì hắn và Dực San trước kia cùng gây ra quá nhiều chuyện xấu, Trường Sinh Đại Đế không yên tâm để hắn mang Dực San hạ phạm, thành ra Hành Tư mới có cơ hội

Hành Tư mỉm cười nói ‘Dực Lam diện hạ đường như có nhiều địch ý đối với ta?’

Dực Lam cảm thấy khuôn mặt tươi cười của hắn y như lão hồ ly ngàn năm, chán ghét đi thẳng vào vấn đề “đăng đồ tử như ngươi, ta gặp nhiều rồi. San San tuy tuổi còn nhỏ, dễ dàng bị ngươi dụ dỗ nhưng lần này đến thể gian, nếu ngươi dám đối với nàng....Hừ” không nói hết câu mà chỉ hừ một tiếng thật khí thế là vì hắn còn chưa biết nên làm gì Hành Tư

Hành Tư cũng không tức giận, tươi cười như trước “vì sao diện hạ nói ta là đăng đồ tử?”

Dực Lam ghen hờn. Tuy hắn tự nhận mình có hỏa nhãn kim tinh, nhìn ra được ý đồ của Hành Tư nhưng bề ngoài Hành Tư vẫn đối với Dực San lễ nghĩa chu toàn, hơn nữa hắn là đệ nhất lưu manh hoàn hảo kiêm đăng đồ tử ở thiên giới, nói Hành Tư là đăng đồ tử, quả thật châm chọc ah

Dực Lam đang muốn tìm cách phản bác, Hành Tư đã chân thành nói “ngươi yên tâm, ta nhất định sẽ không để San San có việc gì”

Dực Lam nghe mà sững sờ, đến khi Hành Tư và Dực San đã đi xa, hắn mới có phản ứng, tức giận mắng “hỗn đản, ai cho ngươi gọi nàng là San San?” tiếc là người đã đi xa, không ai nghe được hắn nói gì

41. Quyển 2 - Chương 41

Dực San bị phong tỏa pháp lực, theo Hành Tư đến thể gian

“Chúng ta đi đâu”

“Phủ Dương Thành.”

Thực ra tên gọi thể gian hiện tại đối với Dực San không có ý nghĩa gì

Hành Tư nhìn vẻ mặt mê mang của nàng, bổ sung “trước kia ngươi đầu thai làm phàm nhân là ở nơi này”

Dực San hai mắt tỏa sáng “thật sự? sao ngươi biết?”

Hành Tư nhìn nàng, chậm rãi nói “trước kia, khi ta ở địa phủ tạm nhậm chức Luân Chuyển vương thì quen biết ngươi”

Dực San kinh ngạc. Nàng biết Hành Tư từng ở âm tào địa phủ một thời gian nhưng không biết cụ thể hắn làm gì. Hèn chi lúc ở Lưu Hành cung nhìn thấy nàng, hắn lại có phản ứng như vậy, Luân Chuyển vương

chấp chưởng việc chúng sinh chuyển thể đầu thai, gặp nàng khi còn là phạm nhân cũng là bình thường

Dực San biết chuyện, càng thêm hứng thú, vội hỏi ‘vậy người làm sao biết phạm nhân nào là ta? Vì tướng mạo hay là bộ dáng? khi ta làm phạm nhân không có pháp thuật, chắc sẽ là một phế vật vô năng đúng không?’

Hành Tư rất muốn gật đầu nhưng vẫn ráng nhịn “tướng mạo của người không thay đổi nhưng khi đó...xảy ra rất nhiều chuyện”

Xảy ra rất nhiều chuyện?

Dực San nghĩ nghĩ, tự giác chủ động đem nhiều chuyện và gặp rắc rối, chọc phiền toái ngang bằng nhau “thì ra ta lúc nào cũng không khác nhau”

Hành Tư lại nói ‘nhưng hình như ở âm tào địa phủ không ai biết người là cháu gái của Trường Sinh Đại Đế’

Dực San bĩu môi “ta đến địa phủ là chịu phạt, không phải đi ngắm cảnh đương nhiên càng ít người biết càng tốt. Mạnh Bà nương tốt với ta, là liền cầu xin nàng hỗ trợ. Nghe nói Mạnh Bà nương có đánh tiếng với Tần Quảng Vương chuyển tiếp quản hồ sơ địa phủ, mỗi lần ta đầu thai đều là nàng trực tiếp đưa ta qua cầu Nại Hà, những người khác cũng không biết thân phận của ta”

Dù sao cũng đã là chuyện quá khứ, hiện tại cũng không cần ai biết

Hành Tư gật gật đầu, không nói nữa

Lúc này đã đi đến cửa thành, Dực San vô cùng hưng phấn, muốn đi vào cửa thành

Hành Tư vội kéo nàng lại ‘còn nhớ rõ lời Đế Quân đã dặn dò người không?’

Dực San chỉ lo nghĩ đến việc vào thành, không quay đầu lại, đáp “nhớ rõ chứ, phải nghe lời Hành Tư quân, không được một mình chạy loạn, không được gây chuyện thị phi, không được tùy tiện đánh người”

Hành Tư nhìn bội kiếm trên lưng nàng, đưa tay lấy xuống “để ta thay người bảo quản”

Kiểm này là sau khi Dực San học kiếm thuật vẫn luôn mang theo bên người, mất đi liền có cảm giác không an toàn, bất mãn nói ‘ta hiện không có pháp thuật, phải có cái gì phòng thân chứ’

Dực San vừa nói vừa tiến lên muốn cướp lại nhưng Hành Tư đã giơ tay lên, kiếm kia liền biến mất không tăm hơi, trong tay lại xuất hiện một chuỗi ngọc châu xuyên ‘kiếm kia ta tạm thời để lại trong viện của người ở tửu điều, phòng thân thì...”hắn đặt ngọc châu xuyên vào tay Dực San “trước dùng cái này đi”

Dực San giật mình, giơ tay xem ngọc châu xuyên trong suốt thắm lạnh trên cổ tay, chất ngọc thượng đẳng lại có thêm vô số phù chú, trừ tiểu tai tiểu họa là không nói chơi. Phần lớn thời gian, Dực San đều là người lòng dạ rộng lượng, không hay so đo với người. Đương nhiên đây cũng chỉ do nàng tự nhận, còn để Dực Lam đánh giá thì chỉ có một chữ:lười. Không nói nàng hiện không có pháp lực, chẳng khác gì phế vật, cho dù là có pháp lực đầy đủ, nàng cũng không có khả năng đánh thắng Hành Tư, quan trọng nhất là đối với một người làm biếng thì có đồ sẵn sao không dùng, huống chi giờ nàng nóng lòng đi vào thành, cho nên không để ý nhiều. Dùng thì dùng thôi.

Dực San kích động đi vào phủ Dương Thành.

Ở trong thành đi dạo một vòng lớn,Dực San đã ôm rất nhiều đồ ăn vặt, đồ chơi linh tinh...Tuy nhiên nàng vẫn hai mắt tỏa sáng nhìn hàng bán hạt dẻ ngào đường “Hành Tư quân, người nói ta đã đầu thai ở đây một lần, sao ta lại không có ấn tượng với mấy thứ này chứ?”

Hành Tư cũng không phải kẻ ngốc, sao có thể không hiểu ý của nàng, im lặng bỏ tiền ra “không ấn tượng thì dạo thêm một lần, cũng không có ấn tượng với hạt dẻ ngào đường sao?” Dù sao tiền cũng do lá cây biến ra,xài bao nhiêu cũng không đau lòng.

Dực San cảm thấy mỹ mãn ôm một bao hạt dẻ ngào đường nóng hôi hổi, mấy thứ trong tay ban đầu đều chuyển sang tay Hành Tư

Một người mua sắm, một người trả tiền, hành động chói mắt của hai người đã thu hút ánh mắt của người chung quanh,có điều Dực San mãi ăn hạt dẻ nên không để ý tới, còn Hành Tư chưa từng phải mang theo nhiều đồ như vậy, lại không thể dùng cách thuật ở trước mặt mọi người,đành phải ráng ôm, vô cùng buồn bực mà không để ý chung quanh.

Có chỗ nào có thể tự do đi dạo mà không phải mua sắm không?

Rất nhanh, hắn đã có đáp án

Dực San ngẩng đầu mái ngói cong cong trên cao, cảm thán nói ‘thì ra đây là chùa miếu thế gian trong truyền thuyết”

Hành Tư gật đầu “nơi này cung phụng Quan Thế Âm Bồ Tát. Muốn vào xem không?”

“Được”

Một lát sau, Dực San đứng trong đại điện của ngôi miếu, ngẩng đầu nhìn pho tượng Bồ Tát thiếp vàng ở giữa tòa sen, lâm vào buồn rầu

Phía trước có hai thiếu nữ đang quỳ trên bồ đàn, thành tâm kính bái Quan Âm nương nương

Dực San nhớ tới nhiều năm trước, Dực Lam vẫn còn là một xú tiểu tử miệng còn hôi sữa lại thích chạy loạn khắp nơi còn ưa nhiều chuyện, hẳn nói Bồ Tát mà thể gian cung phụng đều giống như nữ tướng, tình cờ bọn họ gặp được Văn Thù Bồ Tát, Dực Lam liền tiến lên trêu chọc “vị cô nương này chòm râu uyển chuyển hàm xúc như thế, chắc chắn là một cao nhân đắc đạo?”

Văn Thù Bồ Tát trí tuệ siêu nhiên, có thể luận kinh với Phật Tổ, nếu muốn ép buộc Dực Lam đến chết thì chỉ là một bữa ăn sáng nhưng hẳn cực kỳ có hàm dưỡng của một trưởng bối, hoàn toàn không so đo với Dực Lam không biết trời cao đất rộng, chỉ đáp “pháp thân vô hình, đâu có phân biệt nam hay nữ có điều tùy loại hóa thân, tùy cơ mà hiện thôi”

Câu trả lời huyền diệu sâu sao làm cho Dực Lam mỗi lần nghĩ đến các Bồ Tát đều nghĩ bọn họ là lương tính

Dực San cho đến giờ chưa từng đến thế gian, nên càng nghĩ không ra. Rõ ràng các Bồ Tát đều là nam nhân, sao ở thế gian, Bồ Tát lại là nương nương, hơn nữa bức tượng ở nơi này khác xa với bản tôn của Quan Thế Âm Bồ Tát.

Hành Tư nhìn vẻ mặt khó hiểu của nàng, dùng lại lời của người nào đó khi lần trước đến phủ Dương Thành dạo chơi, giải thích “ người gặp qua chân thân của Phật tổ Bồ Tát, những bức tượng này đều do phàm nhân dựa theo ý nguyện của mình mà tưởng tượng ra, không giống là đương nhiên”

Dực San gật đầu, đột nhiên nghe phía sau có âm thanh đều đặn vang lên, quay đầu lại nhìn, thấy một lão hòa thượng đang nhìn bọn họ đến ngây người.

Tuy khi bọn họ nói những lời này, trong chính điện không có khách hàng hương, chỉ có một ít tăng nhân tụng kinh dâng hương ở phía sau đại điện nhưng Hành Tư và Dực San vẫn hạ thấp âm thanh, chẳng lẽ ở thế gian cũng Thuận Phong Nhĩ? Nói nhỏ như vậy mà cũng nghe được

Hai hai đứng yên bất động, đột nhiên lão phương tượng kia quỳ xuống trước mặt bọn họ ‘lão nạp khổ sở chờ đợi hơn mười năm, rốt cuộc cũng chờ được tới lúc hai vị thần tiên giáng thế lần nữa. A Di Đà Phật, Phật Tổ quả nhiên hiển linh”

Dực San ngẩn người, thần tiên giáng thế? Còn là lần nữa? dù lão phương tượng đắc đạo, có thể nhìn thấy thân phận của bọn họ đi chẳng nữa nhưng chuyện lần nữa là sao?nàng quay đầu nhìn Hành Tư, thấy hắn cũng bày ra vẻ mặt ngạc nhiên

Lão phương tượng thấy bọn họ thần sắc mờ mịt liền giải thích ‘mười năm trước, lão nạp chỉ là một tiểu tăng đã từng gặp hai vị đến tự, vì hai vị tướng mạo xuất chúng nên mới lưu ý một chút, chỉ là hai vị không để ý tới lão nạp. Năm đó cũng là vị công tử này nói Bồ Tát không giống bản tôn, là vị cô nương này giải thích, lão nạp lúc đó nghe không hiểu, còn nghĩ có người cuồng ngôn vọng ngữ, không ngờ hơn mười năm sau gặp lại, hai vị tướng mạo vẫn như lúc đó, có điều người đặt câu hỏi và người giải thích lại thay đổi cho nhau, chắc là tiên nân tự có huyền cơ. Lão nạp mạo muội tiến lên quấy rầy, mong hai vị thần tiên chỉ điểm”

Dực San càng nghe càng thấy khó hiểu, ngẩng đầu nhìn Hành Tư thần sắc có chút khác thường, nàng đột nhiên hiểu ra...Hành Tư trước kia vẫn theo Thái Thượng Lão Quân chu du khắp nơi, nói không chừng cô

nương năm đó mà lão hòa thượng này nói chín là Thái Thượng Lão Quân biến hình. Suy đoán như thế khiến đầu Dực San choáng váng. Nàng biết Thái Thượng Lão Quân là có chút già mà không kính, giống y như lão ngoan đồng nhưng không ngờ lão nhân gia hẳn lại còn giả trang thành cô nương

Thái Thượng Lão Quân và Trường Sinh Đại Đế có quan hệ rất tốt, mỗi khi luyện đan thường đến Thần Tiêu phủ vợ vét được liệu quý hiếm, khi nàng và Dực Lam sinh ra, Thái Thượng Lão Quân cũng đến dự tiệc đầy tháng của bọn họ. Sau này nàng trưởng thành cũng từng gặp mặt Lão Quân, hẳn còn từng biến thành Dực Lam trên chóc nàng, không ngờ hẳn đến thế gian còn giả làm bộ dáng của nàng

Dực San quyết định nắm lấy nhược điểm này, định sau này gặp Thái Thượng Lão Quân sẽ tống tiền hẳn. Có điều đây cũng là chuyện về sau, trước mắt làm sao qua được mặt lão hòa thượng này đã.

Hành Tư nhú mày trầm tư, giải quyết lão phương trượng rất đơn giản nhưng phải giải thích lần trước kia với Dực San lại là vấn đề

Hắn còn chưa nghĩ ra biện pháp thỏa đáng, Dực San đã xoay chuyển tròn mắt, ngoắc tay cho lão phương trượng lui đến một góc trong đại điện, hạ giọng, thần bí nói ‘thật ra ta chính là Quan Thế Âm, lần này hạ phàm là vì thấy thế gian khó khăn, phổ độ chúng sinh, người đừng tiết lộ với người khác chuyện của ta’

Hành Tư: “...”

Lão hòa thượng khiếp sợ nhìn Dực San, nửa tin nửa ngờ lại không dám chậm trễ”Lão nạp từng đọc nhiều Phật hiệu kinh thư, biết Quan Thế Âm Bồ Tát có ba mươi ba hóa thân, tỷ như Dương Liễu Quan Âm, Bạch Y Quan Âm, Thiên Thủ Quan Âm, Tống Tử Quan Âm...nhưng chưa bao giờ nghe nói...Quan Âm hóa thân thành một cô nương thế này?”

Dực San lắc đầu “ta đã đắc đạo vượt qua lục đạo luân hồi, ký hữu thần thông, tự nhiên có vô số biến hóa, tùy tâm mà biến, tùy loại hóa thân”. Đây cũng không phải nàng nói lung tung, nàng đã từng hỏi Quan Thế Âm Bồ Tát rốt cuộc có bao nhiêu biến hóa, đối phương đã trả lời nàng như vậy

Lão hòa thượng nghe xong đã tin sái cổ, hai tay tạo thành chữ thập “đệ tử ngu dốt, đa tạ Bồ Tát chỉ điểm bên mê, đệ tử còn có điều muốn hỏi, mong Bồ Tát chỉ điểm”

Dực San da đầu run lên, nói tới Phật pháp, nàng cũng không có mơ hồ như Dực Lam, nếu sau này Dực Lam biết được, cười chết hẳn. Nghĩ thế, nàng kiên trì gật đầu “cứ nói, đừng ngại”

Hành Tư bàng quang nhìn nàng diễn, nhìn không được, ý cười lan tràn trong mắt

Dực San hung hăng tròn mắt nhìn hẳn một cái, chợt nghe lão hòa thượng khẩn thiết nói “Bồ Tát hóa thành cô nương phổ độ chúng sinh, sao lại mang theo một công tử tuần tú bên người?”

Quan Âm hiện thế thường mang đồng tử đi cùng, chưa từng thấy có công tử nha

Lão hòa thượng vẻ mặt thành kính ham học hỏi, Hành Tư mỉm cười nhìn nàng, vẻ mặt xem diễn: coi người giải thích thế nào.

Rõ ràng là vừa rồi hẳn cũng có phần nói chuyện, sao lại biến thành một mình nàng chiến đấu hăng hái?

Nhìn ánh mắt sáng quắc của lão hòa thượng, Dục San phụng phịu, cao thâm nói “đây là thiên cơ, bất khả lộ”

Lưỡng đạo sáng quắc dưới ánh mắt, Dục San phụng phịu cao thâm nói: “Còn đây là Thiên Cơ, không thể tiết lộ.”

Vất vả lắm mới ra khỏi cửa chùa, Dục San thở phào nhẹ nhõm, liếc nhìn Hành Tư, tức giận nói “muốn cười thì cười đi, đừng để gương mặt đẹp như vậy bị lệch vì ghen thì uống lắm” nếu không phải hẳn khoanh tay đứng nhìn, nàng sao có thể như vậy, còn không biết xấu hổ mà cười.

Hành Tư lại hoàn toàn không khách khí với nàng, nghe vậy liền bật cười thành tiếng. Tiếng cười như mặt hồ tĩnh lặng bị xuân phong thổi qua làm nên gợn sóng

Dục San chỉ từng thấy Hành Tư không cười và mỉm cười, đột nhiên cười rộ lên như vậy khiến nàng nhìn đến ngây ngốc, suýt chút nữa dẫm phải bùn xuống.

Hành Tư đúng lúc đưa tay giữ chặt nàng, mỉm cười trêu chọc “Bồ Tát có thể nhìn thấy khó khăn của thế gian, sao lại không nhìn thấy bùn dưới chân”

Gì mà mặt hồ tĩnh lặng chứ? Là một bụng đầy ý xấu thì có

Dục San ghen khí, chợt nghe phía trước có tiếng náo nhiệt, ngẩng đầu lên nhìn, thấy có một phụ nhân xinh đẹp ngồi trong căn chòi bên cạnh ngôi chùa, bên ngoài là một tấm vải trắng được căng trên sào trúc, có rất nhiều nam nữ trẻ tuổi vây quanh. Đầu tiên nàng nghĩ là bán mình chôn cha chôn chồng gì đó, nhưng thấy phụ nhân kia phục sức diễm lệ, trên trán cũng không có mang khăn tang, liền tò mò tiến lên xem thử

Tới gần mới thấy trên vải trắng viết “Hoa Đào tiên giáng thế, chuyên bói chuyện nhân duyên”

Nhìn lại phụ nhân kia, rõ ràng chỉ là một phụ nhân phàm nhân bình thường, có lẽ vì chứng minh thân phận là Hoa Đào tiên nên mặt đánh phấn hồng hơi nhiều, quần áo trang sức cũng là màu hồng, càng khoa trương hơn là trên búi tóc cao ngất cắm đầu hoa đào, quả đào, lá đào..nhìn y như một cây đào

Dục San không biết nên nói gì

Hoa Đào tiên sẽ trồng cây đào lên đầu sao? vậy trên đầu Bí Đỏ tiên là trái bí đỏ lớn sao? hơn nữa nếu Hoa Đào tiên đến đây quản nhân duyên của phàm nhân vậy Nguyệt Lão bị thất nghiệp rồi.

Đại thẩm, người xúc phạm thần linh như thế, sẽ bị báo ứng nha.

Dực San cảm thấy nếu Hoa thần rảnh rỗi, không có chuyện gì làm mà chạy đến nhân gian, nhìn thấy tạo hình kỳ quái này, nhất định sẽ tức giận đến mức bách hoa úa tàn

Bên tai đột nhiên vang lên tiếng cười trầm thấp, Dực San mới phát hiện ra mình bất tri bất giác mà nói ra miệng

Vị “Hoa Đào tiên” kia trừng mắt nhìn nàng, sắc mặt tái mét, toàn thân run rẩy. Dực San lập tức kéo Hành Tư bỏ chạy

Cho đến khi ra khỏi thành, Hành Tư vẫn còn cười đến run vai, ngữ khí có chút tiếc nuối “ta còn tưởng Bồ Tát người muốn cùng tranh luận với vị Hoa Đào tiên kia, không ngờ lại đi nhanh như vậy”

Người này cố ý đưa nàng đến thế gian để chế giễu sao?

Dực San trừng mắt nhìn Hành Tư, không để ý phía trước có một cái đầu, trực tiếp dậm lên. Hành Tư vốn định ngăn lại nhưng không kịp, chỉ có thể để Dực San dẫm bước tại chỗ

Dưới lòng bàn chân truyền đến tiếng la bất mãn, Dực San vội cúi đầu nhìn “có phải ta dẫm trúng cái gì hay không?”

Hành Tư gật đầu “hình như là thổ địa phủ Dương Thành”

42. Quyển 2 - Chương 42

Dực San rút chân lại, sau đó liền nhìn thấy một tiểu lão đầu từ dưới chân nàng đi ra

Thổ địa phủ Dương Thành vỗ vỗ cái mũ của mình, oán giận nói “San San cô nương, tuy lúc trước lão nhân báo cáo trễ, hại người bị bắt lầm đến địa phủ nhưng người cũng không cần đối với lão nhân như vậy ah, may mà ta phản ứng nhanh, rút trở về kịp, bằng không đã bị người đập gãy cổ ah” đúng lúc này ánh mắt rơi xuống người Dực San liền ngây dại, quay chung quanh đánh giá nàng vài lần, kinh ngạc kêu lên “Ah, lần trước gặp, San San cô nương chỉ là một phạm thai, mấy chục năm không thấy, người vậy mà đã thành tiên”

Dực San tuy không biến thành phạm nhân nhưng sau khi bị phong tỏa pháp thuật thì không khác phạm nhân là mấy, người có đạo hạnh kém không thể nhìn ra nàng là tiên thân, vì thế nàng cảm thấy thổ địa phủ Dương Thành cũng có chút nhân lực. Có điều hắn nói mấy chục năm và phạm thai là chuyện gì?

“Chẳng lẽ Hành Tư quân lấy tu vi của mình cấp cho nàng? Hay là...” Thổ địa nói đến đây liền đi đến trước

mặt Hành Tư, chống quả trứng nâng cao thân hình ngang với tai của Hành Tư, hạ giọng nói “hay là người trộm tiên đan của sư phụ người cho nàng ăn? như vậy là vi phạm thiên luật nha”

Hành Tư: “...”

Dực San nghe không rõ lắm, loáng thoáng như có chia tu vi rồi lại trộm đan được... có chút không vui, không khách khí nắm cổ Thổ địa, nói “người có ý gì? ta từ nhỏ chính là thần nữ, cần gì phải có người cho tu vi hay trộm tiên đan, vì sao người lại gọi ta là San San? Ta với người thân lắm sao?”

Thổ địa bị nàng xách cổ, sợ bị nàng ném xuống, gắt gao ôm lấy quả trứng, thân hình nhỏ bé lắc lư giữa không trung rồi im thin thít, xem ra là choáng váng đến hôn mê.

Nhất định là Thổ địa phủ Dương Thành không hợp bát tự với nàng nên mỗi lần gặp nàng đều có chuyện

Hành Tư thở dài, đỡ lấy quả trứng, đặt Thổ địa xuống, giới thiệu cho hắn biết thân phận của Dực San, lại nói với Dực San “khi người đầu thai làm phạm nhân, Thổ địa đã gặp qua người nên vẫn nghĩ người là người phạm”

Dực San bình tĩnh đại ngộ, vội xin lỗi Thổ địa. Thổ địa cũng chỉnh trang y phục, hành lễ với nàng

Hồi lâu, Thổ địa như nhớ ra chuyện gì, vỗ trán nói “xem trí nhớ của ta này, vốn có chuyện muốn làm, nào ngờ gặp các người lại quên mất. Hành Tư quân, lần trước ta gặp Tập Thư, hắn còn nói đã học thuộc đường trên bản đồ mà hắn mượn của người, sao nay vẫn còn lạc đường? hôm nay hắn phải bắt người ở thành đông nhưng vừa rồi ta lại thấy hắn xuất hiện ở thành bắc, đang định chỉ đường cho hắn thì thấy các người. Hành Tư quân và Dực San điện hạ có muốn cùng đi đến đó không?”

Hành Tư trầm mặc một lát, đáp “được”

Dọc đường đi, Dực San tò mò hỏi “Tập Thư mà các người nói là ai?”

“Là Vô Thường ở Âm ty” Hành Tư đáp “hắn làm việc ở Chuyển Sinh điện tại âm tào địa phủ. Khi người đầu thai làm phạm nhân từng quen biết với người ở Chuyển Sinh điện, có điều bọn họ đều nghĩ người là phạm nhân”

Dực San ngạc nhiên “âm tào địa phủ không phải là nơi trung chuyển đầu thai sao? sao ta lại có người quen ở đó?”

“Việc này nói ra thì dài, sau này sẽ kể với người”

“Nga.”

Khi nhìn thấy Tập Thư, hắn đang nhắm mắt đứng ở một lối rẽ hẻo lánh, do dự không biết nên đi bên nào

Theo tin vừa hè mà Dực San nghe được, quỷ sai của địa phủ đều có bộ dáng cao lớn thô kệch, mặt mày hung thần ác sát; không thì cũng là tiểu quỷ gầy gò, bộ dáng xấu xí nên nhìn thấy Tập Thư mi thanh mục tú liền vô cùng ngạc nhiên

Thừa dịp chung quanh không bóng người, Thổ địa liền xuất hiện, gọi “Tập Thư tiểu vô thường”

Tập Thư nghe tiếng quay đầu.

Vì chiều cao thân hình của Thổ địa nên người đầu tiên Tập Thư nhìn thấy lại không phải là hắn mà là Hành Tư và Dực San

Dực San cảm thấy bộ dáng ngây ngốc của Tập Thư vừa đáng yêu vừa buồn cười

“Hành Tư quân! San... San San?!”

Tập Thư không thể tin chạy tới, đánh giá Dực San từ thấp đến cao, lại nhìn thấy ngọc châu xuyên trên cổ tay nàng, mặt mày hớn hở “San San, thật là người rồi? khi đó Tây Tề đi đón người lại trở về một mình, hỏi hắn vì sao, hắn lại không chịu nói, chúng ta cứ tưởng nửa đường hắn làm mất người nên mới không dám nói với chúng ta. Thời gian này người đi đâu, sao một chút tin tức cũng không có?”

Tuy phần lớn nàng không hiểu lời hắn nói nhưng nghe ngữ khí thì dường như có quan hệ rất thân thiết với nàng. Dực San đột nhiên muốn trêu chọc Tập Thư, tiếp theo lời hắn “ta vẫn ở cùng một chỗ với Hành Tư quân”

Hành Tư quay đầu nhìn nàng

Dực San vô liêm sỉ đáp trả hắn ánh mắt: chẳng lẽ không đúng sao?

Hành Tư im lặng, xoay người ngắm cảnh

Tập Thư ngăn người, lập tức vạn phần kính nể nói với Hành Tư ‘Hành Tư quân thật lợi hại, San San lúc đó ngày nhớ đêm mong người đến mức cả người tiêu tụy. Có điều người đã dùng cách gì để thuyết phục được Ngọc Đế Thiên Quân đồng ý cho người và San San ở cùng một chỗ?’

Hành Tư nghe nửa câu đầu, thần sắc có chút u ám, nghe tiếp nửa câu sau, thần sắc lại có biến hóa nhưng Tập Thư đang vui vẻ nên không để ý tới, sau đó quay sang nói với Thổ địa “làm phiền Thổ địa chỉ đường giúp ta, còn phải nhanh chóng trở về Chuyển Sinh điện. Hành Tư quân cũng mang San San trở về đi, Tất phán quan bọn họ rất nhớ nàng, nhìn thấy San San bình yên vô sự chắc chắn sẽ rất vui” nói xong liền gấp gáp kéo Thổ địa đi về phía trước, khiến Thổ địa bị đau mà kêu thành tiếng

Dực San lại bị những lời của hắn làm cho mơ hồ, nhìn Tập Thư vội vã rời đi, cảm thấy trong đầu rối thành một đoàn “Hành Tư quân, khi ta ở địa phủ, sao phải nhớ tới người?”

Hành Tư “nói ra thì dài” nói xong cất bước rời đi

Dực San trừng mắt nhìn, lại là để ngày sau sẽ nói sao?

Vì được Thổ địa dẫn đường lại có động lực nên Tập Thư câu hồn và trở về địa phủ báo cáo rất nhanh, chỉ đủ để Dực San hỏi Hành Tư khi nàng làm phạm nhân đã ở địa phủ bao lâu, quen biết những ai nhưng những cái tên Hành Tư nói ra, nàng lại không chút ấn tượng, thành ra nói cũng như không. Vì thế nàng cực kỳ tò mò, muốn biết đến địa phủ nhìn xem

Âm tào địa phủ dù không rộng lớn bằng thiên đình nhưng môn quy cũng không nhỏ, Dực San đi theo Hành Tư và Tập Thư đi đến Chuyển Sinh điện, dọc đường đi cũng không thấy có ấn tượng với cảnh vật chung quanh.

Lúc này đang gần giữa trưa, khi đến gần đại môn Chuyển Sinh điện, Dực San nhìn thấy hai thủ vệ đứng nghiêng ngả, thỉnh thoảng còn duỗi thắt lưng, gấp mấy cái nhìn y chang mấy kẻ lưu manh chuyên thu tiền bảo kê ở thế gian. Nàng nhìn sắc trời, xác định lúc này vẫn đang thời gian làm việc, không khỏi cảm thán địa phủ quả y như lời đồn, không chú trọng quy củ và hình tượng. Nếu thủ vệ thiên đình mà dám đứng không ngay ngắn, bỏ rơi nhiệm vụ, e là đã bị Thiên Lô đánh xuống.

Trong lòng vừa nghĩ, miệng cũng đã hỏi ‘hai người đứng ngay cửa kia là thủ vệ sao? bọn họ lười biếng như vậy không sợ bị phạt sao?’

Tập Thư giống như bị thiên lô đánh trúng, quay đầu nhìn nàng, biểu tình cổ quái

Bên kia, hai thủ vệ không có hình tượng đã nhìn thấy bọn họ, vội vàng chạy tới

“Ah, San San. Ta không gặp quý chứ? Thật sự là người?”

“Người vô nghĩa, đương nhiên là gặp quý, nàng đã đến nơi này, chẳng lẽ còn là người sao?”

Không đợi Dực San và Hành Tư có phản ứng, hai người kia đã hô to gọi nhỏ, chạy vào Chuyển Sinh điện

Dực San kinh ngạc nhìn theo bóng dáng bọn họ, nhưng cảnh gà bay chó sủa kế tiếp mới khiến nàng trợn mắt há mồm

Hai tên Ngưu Đầu Mã Diện y như lưu manh, một hắc Vô Thường mặc lạnh thanh tú, một Phán Quan đại thúc cười tủm tỉm, một Luân Chuyển Vương còn xinh đẹp hơn nữ nhân

Nàng thực sự quen biết những sinh vật hình thù kỳ quái này sao?

Bên kia, trừ Hợp Nghiêm, mọi người còn lại đều vui mừng khôn xiết, sau đó mới phát hiện ra đối tượng được hoan nghênh lại có phản ứng khác thường, chỉ kinh ngạc nhìn bọn họ, bộ dáng lạnh lùng xa cách, lập tức dừng lại đánh giá Dực San.

Hành Tư lúc này mới có cơ hội giới thiệu thân phận Dực San cùng nguyên nhân tạm thời phong tỏa pháp thuật của nàng, cũng bổ sung “San San sau khi trở về thiên đình đã không nhớ rõ chuyện khi mình làm phạm nhân, cho nên hiện nàng không nhận biết các người”

Hành Tư nói xong, mấy người đối diện đã biến sắc mặt, há mồm tròn mắt, biểu tình cực kỳ ngốc

Vô Thân hếch cằm nhìn Tây Tề, bắt đầu chọc ngoáy “chuyện này quả thật rất bất ngờ, cần chút thời gian để chấp nhận, hèn chi khi đó Tây Tề trở về, hỏi thế nào cũng không hỏi được San San đã đi đâu, chỉ là cả người càng thêm lạnh lùng. Chà chà, thì ra là có chuyện như vậy?”

Tây Tề nhìn Dực San thần sắc mờ mịt, lạnh lùng hỏi “liên quan gì tới ta?” Hắn thực sự là không biết. Ngày đó vừa đưa Liễu San San đến cửa vào Hoàng tuyền lộ đã bị Mạnh Bà cùng hai thiên quan ngăn lại, sau đó người bị mang đi, Mạnh Bà chỉ bảo hắn không nên lộ ra ngoài, cũng không giải thích cụ thể với hắn.

Vô Khâu vẫn chưa từ bỏ ý định, liếc mắt nhìn Dực San, thấy nàng quả thật không nhớ rõ, bi thương nói “San San, khó có lúc Tây Tề bị đánh thức mà không tức giận, người không phải không nể mặt như vậy chứ? Không nhớ chúng ta chút nào sao?”

Tây Tề “...” ngay cả chuyện này cũng có phần của hắn?

Nói tóm lại, đây là lần gặp mặt không quá thành công

Vô Thân vẫn cao thấp đánh giá Dực San, thất vọng nói “vốn tưởng Hành Tư quân người tìm San San trở về, nào ngờ có chuyện như vậy. Haizz...”

Hợp Nghiêm từ đầu đến cuối vẫn lạnh mặt, lúc này liếc xéo Vô Thân một cái, châm ngòi quạt lửa “để đường đường thần nữ làm đầu bếp cho các người lâu như vậy rồi, người không sợ bị chiết sát hay sao mà còn muốn tìm người trở về tiếp tục nấu cơm cho người?” nói xong xoay người rời đi, làm như không có chuyện gì

Tất Trì nhìn vẻ mặt khó hiểu của Dực San, tốt bụng giải thích “sau khi người rời đi, Chuyển Sinh điện không có ai nấu cơm, chúng ta nhất thời không thích ứng được cũng không có khẩu vị. Hợp Nghiêm quân không tin, muốn đích thân ra tay, có điều trước giờ hắn chưa từng vào phòng bếp, cho nên...thời gian này tâm tình của Hợp Nghiêm quân không tốt lắm, người đừng trách”

Nghe ra là Luân Chuyển Vương đại nhân xuống bếp lại bị người ta ghét bỏ.

Có điều trọng điểm mà Dực San chú ý lại là chuyện khác “ta còn ở đây nấu cơm?”

Cả đám người đồng loạt gật đầu

“Nhưng ta cho đến giờ đều không biết nấu ăn ah”

Hồi nhỏ, có lần nàng và Dực Lam nghịch lửa, đốt cháy phòng bếp của Tê Hà điện thì đầu bếp nơi đó sống chết gì cũng không cho hai người vào phòng bếp lần nào nữa, càng không nói tới chuyện nấu cơm. Nhưng vì sao nghe ngữ khí của bọn họ thì hình như nàng nấu ăn rất ngon?

Mấy người đưa mắt nhìn nhau, nhất thời không biết nên nói thế nào, Vô Khâu còn ôm một tia hi vọng “vậy người còn có thể ủ rượu không?”

Lúc trước Liễu San San có ủ mấy vò rượu, bọn họ từng lên uống trộm, ngon y như quỳnh tửu mà nhiều năm trước Hợp Nghiêm quân đã cho bọn họ uống, ngon không tả xiết. Đến giờ bọn họ vẫn mong có ngày được uống lại loại rượu đó

Dực San đâu biết âm mưu của Vô Khâu bọn họ, gật đầu “ta vẫn hay ủ quỳnh tửu cho Vương Mẫu nương nương, đương nhiên biết nha”

Câu trả lời lại khiến đám người kia ngây ngốc lẫn nữa

Về mặt Tập Thư vừa khiếp sợ, vừa ngu ngốc, hỏi “San San...Thì ra người chính là Chưởng tửu tư thần tên Cửu trọng thiên sao?”

Dực San cảm thấy bộ dáng đơn thuần, ngốc ngốc của hắn vô cùng đáng yêu, cười tủm tỉm đáp “không phải, là sư phụ ta, Nghi Định tư thần, có điều hắn thích dạo chơi khắp nơi cho nên mới nhận ta làm đồ đệ, thay hắn ủ rượu”

Tập Thư nhất thời cảm thấy vô cùng kính ngưỡng Dực San, còn Vô Thân, Vô Khâu kinh ngạc qua đi liền muốn nhiều chuyện “nghe nói thần nữ ủ quỳnh tửu hai trăm năm trước phạm sai lầm bị trách phạt, cho nên vẫn không có người ủ rượu, thì ra Thần nữ đó chính là người. San San, năm đó người phạm sai chuyện gì vậy?”

“Đúng vậy, người làm phạm nhân là vì phạm sai mà bị trách phạt sao? rốt cuộc là sai cái gì mà bị phạt nặng như vậy?”

Không khí nhất thời tĩnh lặng

Vô Thân, Vô Khâu nhìn sắc mặt khó xử của Dực San, lập tức ý thức được mình đã tiện miệng. Quan trọng hơn là sắc mặt của Hành Tư cũng không tốt lắm. Bọn họ lập tức đổ mồ hôi lạnh, hì hảnh Ngột Phương

bị đá xuống Nại Hà lại hiện lên trong đầu bọn họ

Tất Trì vội giải vây “đứng đây nói chuyện không tiện, khó có lúc Hành Tư quay trở về, vào trong uống chén trà đi. San San nếu đã không nhớ chuyện trước kia, chỉ bằng để bọn họ mang nàng đi dạo ở Chuyển Sinh điện, nói không chừng có thể nhớ ra gì đó”

Hành Tư bị Tất Trì đưa đi uống trà, còn lại Tây Tề, Tập Thư, Vô Thân, Vô Khâu đối diện với Dục San. Dẫn đường thì còn một hai người là đủ rồi, vậy ai sẽ nhận nhiệm vụ đây?

Tây Tề nhìn Dục San, lên tiếng trước ‘ta phải trở về ngủ’ nghĩa là hẳn sẽ không dẫn đường cho nàng

Còn lại ba người, Dục San không chút do dự mà lựa chọn Tập Thư “vậy phiền người đưa ta đi, được không?”

Tập Thư đương nhiên đồng ý, vui vẻ dẫn Dục San đi đến hậu viện

Vô Thân, Vô Khâu vì vừa rồi tiện miệng, còn đang lo sẽ bị đá xuống Nại Hà, muốn nhân cơ hội này lấy công chuộc tội nào ngờ chưa mở miệng đã bị loại, cảm thấy bị đả kích vô cùng

Tây Tề còn không có lương tâm, hắt cho bọn họ một chậu nước lạnh ‘xem ra San San tuy không nhớ rõ mọi chuyện nhưng vẫn còn mắt nhìn’

Vô Thân, Vô Khâu vô cùng tức giận. Cho tới giờ bọn họ chưa từng làm ra chuyện xấu thực sự nào, vì sao bọn họ lại bị ghét bỏ chứ?

43. Quyển 2 - Chương 43

Tập Thư đưa Dục San đến hậu viện, đầu tiên là dẫn nàng đến căn phòng mà nàng đã ở trước kia

“San San, trước kia người ở Chuyển Sinh điện thì ngụ chỗ này, bài trí bên trong, chúng ta chưa từng động qua”

Dục San vừa đi vào đã bị ánh sáng chiếu lóa mắt, vất vả lắm mới thích ứng được thì thấy một cây san hô cao lớn ở giữa phòng, gần chạm đến trần nhà. Nàng kinh ngạc nhìn cây san hô cỡ một người ôm, bên trên treo đầy dạ minh châu, hồi lâu mới nói nên lời “đây là cách bài trí chung của địa phủ hay là tài sản riêng của ta lúc đó?”

Hơn nữa san hô và dạ minh châu hẳn thuộc về biển cả, sao có thể đặt trong phòng, chẳng lẽ chỉ để trang trí?

Tập Thư nghĩ nghĩ “có thể xem như là tài sản riêng của người?”

‘Không phải lúc đó ta là phạm nhân sao? sao lại có nhiều tài sản như vậy?’

“Đây là Đông Hải Long cung Ấn Trì quân tặng cho người?”

“Ấn Trì quân? Đây là ai?”

Tập Thư thấy Dục San như bị choáng váng, nhiệt tình đề nghị “nói hai câu thì không nói rõ, hay là ta thuật lại toàn bộ chuyện sau khi người đến địa phủ?”

Trong khi Tập Thư kể cho Dục San nghe chuyện xưa, Hành Tư đang uống trà cùng Tất Trì

Tất Trì châm chọc hỏi “Hành Tư quân nay tính thế nào?”

Hành Tư nhìn hần ‘cái gì mà tính thế nào?’

“San San” Tất Trì híp mắt tưởng tượng “năm đó chuyện kia ảnh hưởng không nhỏ, ta ở địa phủ cũng nghe được, chỉ là sau này bị đè ép xuống, cho nên ở địa phủ không ai biết vị Thần nữ kia chính là San San. Kể từ đó, sẽ không khó giải thích vì sao Nhạc Thác quân muốn sửa đổi mệnh số, hạ phạm thể nghiệm là giả, tìm San San đầu thai thành phạm nhân mới là thật. Chà, không để ý mình đã có phu nhân vẫn mạo muội như thế, cũng không biết rốt cuộc hần có tình hay là vô tình với San San”

Hành Tư đảo mắt nhìn ngoài cửa sổ, không lên tiếng, Tất Trì lại nói tiếp “Hành Tư quân, sau khi người trở về thiên cung e là không biết tình trạng của San San, nàng khi đó ngày nào cũng là ra về không có việc gì, người lại tiêu tụy rất nhiều, có thể thấy được là không thể bỏ được người. Khi đó chúng ta đều cho rằng nàng là phạm nhân, cũng không khuyên nhiều nhưng vẫn rất đau lòng cho nàng. Thời gian đó Nhạc Thác quân thường đến thăm nàng, hai người ở chung rất vui, cũng chỉ khi đó, San San mới có biểu hiện như trước, có thể thấy được nàng vẫn có hảo cảm với hần”

Tất Trì buồn rầu lắc đầu “dù San San có nhớ lại chuyện trước kia hay không, Nhạc Thác quân vẫn là chứng ngại ở giữa hai người các người, chẳng lẽ Hành Tư quân người không có tính toán gì sao?”

Hành Tư rũ mắt uống trà, hồi lâu mới chậm rãi nói “thuận theo tự nhiên”

Tất Trì sững sốt, lập tức có chút bất mãn “thuận theo tự nhiên? người chỉ nghĩ như vậy? San San đối với người tình chân ý thiết, khi đó thường xuyên mượn rượu giải sầu, còn suýt nữa bị Mạnh Dung kéo xuống Nại Hà, người đối với nàng lại lạnh bạc như vậy?”

Hành Tư vụt ngẩng đầu nhìn hần

Tất Trì ra vẻ thần bí, xích lại gần nói “chuyện Mạnh Dung đã bị Mạnh Bà áp chế, không nhiều người biết. Ta có quen biết với Mạnh Bà, có biết được chút tin, Mạnh Dung khai là do phụ nhân của Nhạc Thác sai sử nhưng chỉ dựa lời nói một bên của nàng là không đủ chứng cứ, sợ nháo lớn lại liên lụy tới San San, dù sao năm đó các nàng cũng kết thù rất lớn. Có điều qua chuyện này, có thể thấy năm đó San San tổn thương Phù Tuyên cũng chưa chắc là thật, chúng ta đều biết cách làm người của SanSan, hơn phân nửa là nàng bị ác nhân vu hãm rồi. Hành Tư quân, người chẳng lẽ đã biết San San bị ủy khuất còn khoanh tay ngồi nhìn sao?”

Khó trách Tất Trì nhìn nghiêm trang nhưng vẫn có thể chung đụng hài hòa với Vô Thân, Vô Khâu, thì ra hẳn mới là đệ nhất bát quái thâm tàng bất lộ ở Chuyển Sinh điện

Hành Tư im lặng uống trà suy tư, cho đến khi uống cạn mới đặt cái chén xuống, nói “khi San San là phạm nhân, tuy mệnh số bấp bênh lại chẳng có bản lĩnh gì nhưng vẫn kiên cường, lạc quan, không phải là nữ tử nhất gan, suy nhược. Việc này ta đương nhiên sẽ không bàng quang đứng nhìn, có điều vẫn muốn nghe ý kiến của nàng”

Tất Trì nhũu mày “dù vậy, ít nhất cũng phải làm cho San San nhớ tới chuyện khi làm phạm nhân ah. Hiện tại, nàng chỉ nhớ Nhạc Thác quân mà không nhớ người, giống như trước kia chỉ biết người mà không biết Nhạc Thác quân, rốt cuộc vẫn là quên, chuyện lúc trước ở địa phủ cũng không nhớ rõ, sao có thể có ý kiến gì?”

Hành Tư trầm mặc vuốt ve chén trà một hồi mới lên tiếng “dù có giải được của Vong hồn đan nhưng cũng không chỉ làm nàng nhớ tới những chuyện ở địa phủ mà tất cả mọi chuyện cũng sẽ bị xáo tung lên. Như vậy...không tốt lắm”

Tất Trì ngẫm lại thấy cũng có lý, nhũu mày suy nghĩ một lát “nếu như vậy, chi bằng để San San ở Chuyển Sinh điện một thời gian, chúng ta để nàng đi vào mộng cảnh rồi nói chút chuyện, cũng coi như làm nàng gián tiếp nhớ lại, đương nhiên nếu người tự mình nói với nàng thì càng có hiệu quả hơn. Hai người các người trong lúc đó xảy ra chuyện gì, chúng ta nhất định không biết tường tận bằng các người, hơn nữa cũng tiện cho các người bồi dưỡng tình cảm”

Hành Tư nhìn Tất Trì nói đến hưng phấn, đột nhiên nhin không được hoài nghi người trước mắt có phải do Vô Thân hay Vô Khâu biến hình hay không?

Tất Trì bị ánh mắt đánh giá của Hành Tư nhìn không được tự nhiên, nắm tay che miệng, ho một tiếng “sao lại nhìn ta như vậy? hiển nhiên là vì ta và Hành Tư quân người làm cộng sự một thời gian, về tình về lý cũng phải đứng bên phía người, hơn nữa Nhạc Thác quân đã có thê thất, đứa nhỏ cũng sắp sinh, chẳng lẽ còn muốn cho San San đi làm tiểu lão bà của hắn? Đúng rồi. Hành Tư quân, có chuyện gì ta cũng phải nói với người một chút. Lần trước Ấn Trì quân bị mang về sau không biết thế nào, làm cho Đông Hải Long Vương nghĩ hắn thích vị thiên kim của Diêm Vương nào đó ở địa phủ nên thường xuyên phái người đến hỏi thăm, nói là tìm được sẽ lập tức tới cửa cầu hôn. San San tuy không phải là thiên kim của Diêm Vương nhưng gia thế tương đương với Ấn Trì quân. Hành Tư quân, người phải tranh thủ một chút”

Đến lúc hoàng hôn buông xuống, Dục San rốt cuộc đã nghe xong chuyện xưa

Vừa đẩy cửa ra, liền thấy Vô Thân, Vô Khâu ngồi hai bên cửa “các người làm gì vậy?”

Hai người kia đứng lên, mặt không đổi sắc “vừa rồi vô tình đi ngang qua, nghe Tập Thư kể cho người nghe những chuyện trước kia liền dừng lại nghe một lát”

Vô tình đi ngang qua? Dực San hồ nghi nhìn bọn họ “vậy sao lại còn ngồi?”

Vô Thân, Vô Khâu giống như đột nhiên bị phong hàn, ho khan một trận, sau đó nói sang chuyện khác “San San, nghe xong, cảm giác thế nào?”

“Không được tốt lắm.”

“ ... ”

Dực San đứng lý hợp tình “ta không thể tự mình nhớ lại, nghe kể như vậy khác nào nghe kể chuyện xưa của người khác?” lại có chút khó xử nói tiếp “hơn nữa ta và Hành Tư quân...”

Vô Thân, Vô Khâu lập tức gạt đầu, ý nói nàng đề tài này rất hay, tiếp tục nói

Dực San lại khẽ nhíu mày “Tập Thư nói không được tỉ mỉ lắm, có lẽ do ban ngày hắn không ở Chuyển Sinh điện nên không nắm được hết. Các người biết cái gì, có thể nói ta nghe không? ta nhớ mình và Hành Tư quân mới lần thứ hai gặp mặt, chuyện này quá đột nhiên”

Hắc hắc, rốt cuộc cũng biết tầm quan trọng của bọn họ. Vô Thân, Vô Khâu lập tức cảm giác giá trị bản thân tăng cao, lập tức hưng phấn hẳn

“Biết thì có biết nhưng mà sống lâu, trí nhớ có chút không tốt, không chắc sẽ nhớ lại được”

“Đúng vậy, hơn nữa mấy chuyện đó quả thật là chuyện tổn hao trí nhớ nha”

Dực San hồ hững nhìn bọn họ diễn, cảm thấy vừa rồi Tập Thư miêu tả về bọn họ rất chính xác. Nàng làm ra vẻ tiếc nuối, lắc đầu “như vậy sao? vừa rồi Tập Thư nói với ta là các người thích uống rượu ta ủ, còn tính sau này trở về thiên cung sẽ gởi cho các người vài rủ quỳnh tửu vừa ủ được”

Hai mắt Vô Thân, Vô Khâu lập tức tỏa sáng

“Nhưng dù quên cái gì cũng không quên chuyện của San San người. Chúng ta có giao tình gì chứ”

“Chuyện của người và Hành Tư quân lúc đó, tuy chúng ta không biết nhiều bằng Hành Tư quân nhưng tuyệt

đổi là nhiều hơn những người khác trong Chuyển Sinh điện. Người coi như đã tìm đúng người”

Nói xong bọn họ lập tức kéo Dực San ngồi xuống bậc thang

Có điều trước khi nói chuyện, Vô Thân cảm thấy hắn vẫn nên đưa ra một yêu cầu nhỏ “San San, người có thể thu lại tiên quang của người không? rất chói mắt”

Vì muốn mau chóng được nghe chuyện, Dực San vô cùng phối hợp, che lại tiên thân, lúc này y như phạm nhân

Vô Thân vì thế rất hài lòng, Vô Khâu cũng hài lòng, cao thấp khen ngợi nàng “quả nhiên vẫn là bộ dáng phệ vật nhìn thuận mắt hơn”

Vô Thân nhàn nhã nhìn Dực San đằng đằng sát khí đuổi giết Vô Khâu khắp sân, Hành Tư và Tất Trì vừa lúc đi tới, cùng bọn họ xem náo nhiệt

Tất Trì cảm thán “thật sự thân thiết”

“Thật sự hoài niệm” Vô Thân cảm thán

Có điều hiện tại bị Dực San đuổi giết, lực sát thương hoàn toàn khác với trước kia bị nàng phóng dao. Vô Khâu nhảy lên nhảy xuống, vừa né tránh vừa cầu xin tha thứ, chạy hồi lâu cũng không thể thoát khỏi nàng, rốt cuộc tuyệt vọng nhìn thấy Hành Tư liền ôm hi vọng cuối cùng chạy tới chỗ hắn “Hành Tư quân cứu mạng ah, nay chỉ có người mới trấn trụ được San San thôi”

Vô Thân cảm thấy Vô Khâu đúng là miệng chó không mọc được ngà voi, ở thời khắc mấu chốt còn nói nhu thế.

Vô Khâu vừa trốn sau lưng Hành Tư, Dực San đã bùng bùng lửa giận đuổi tới.

Hành Tư quả nhiên không khiến Vô Khâu đã uống công võ mộng ngựa, ngăn cản Dực San, nhìn cây dao không biết đã xuất hiện trong tay nàng từ lúc nào, nói “đã quên hết chuyện dạn dò trước khi xuống đây sao?”

Dực San nhất thời tiêu tan lửa giận, nàng đã quên hắn còn có chức năng giám sát, nếu hắn trở về cáo trạng với Trường Sinh Đại Đế vậy sau này nàng đừng mong ra ngoài dạo chơi nữa

Hành Tư vươn tay “đưa đây”

Dực San ngoan ngoãn đưa dao cho hắn

Đã lâu mới nhìn thấy biểu hiện phế vật của nàng, mọi người cảm khái vô ngần

“Thực sự rất thân thiết nha” Tất Trì lại cảm thán

“Thực sự là hoài niệm ah” Vô Thân lại cảm thán.

Từ địa phủ trở lại thiên đình, liên tục vài ngày, Dực San đều nghĩ tới chuyện cũ mà Tập Thư đã nói với nàng

Đáng tiếc Tập Thư không mặt trong đa số sự kiện, chỉ biết kết quả, không biết chi tiết, nói không rõ ràng, lại vì Vô Khâu nửa đường xông vào gây rối, cuối cùng cũng không nghe được Vô Thân nói gì, điều này là cho Dực San cảm giác có móng vuốt cào trũng tim mình.

Về phần quan hệ của nàng và Hành Tư, theo cách nói của Tập Thư thì nàng đối với Hành Tư tình thâm ý thiết, cả người tiều tụy nhưng trước mắt chuyện này đối với Dực San mà chỉ là chuyện xưa của người khác, nàng không cảm thụ được hết, cho nên nhìn thấy Hành Tư cũng không có cảm giác xấu hổ. Hơn nữa Hành Tư thường xuyên tới chỗ nàng uống trà nói chuyện phiếm, thần thái cũng rất tự nhiên, ôn hòa có lễ. Người ta đã không tỏ thái độ gì, nàng cũng không cần da mặt dày mà chủ động tìm hiểu, nên tạm thời để chuyện này qua một bên. Tuy nhiên nàng vẫn rất hiếu kỳ, nghe xong “chuyện xưa” liền muốn biết chi tiết hơn, nên cũng đang tìm cơ hội đến địa phủ hỏi cho rõ ràng.

Hơn một nửa quỳnh tửu đã được bổ sung vào tửu diều, tiếp theo chỉ cần để chúng tự lên men, không cần để ý nhiều, Dực San liền lấy danh nghĩa đáp tạ Mạnh Bà mà đến địa phủ ở vài ngày, chậm rãi nghe “chuyện xưa”. Dù sao tuy nàng không có ấn tượng với mấy người ở Chuyển Sinh điện, hơn nữa nhìn còn rất kỳ lạ nhưng nàng lại thấy ở chung với bọn họ rất thú vị, vô câu vô thức, có lẽ là do đã từng quen biết nhau.

Sáng sớm hôm nay, Dực San cảm thấy nhàm chán liền đến tiên đàm bên cạnh đi dạo, vừa đi vừa nghĩ cách xin gia gia đến địa phủ, quá tập trung tinh thần, không để ý mà đụng phải một người ngay khúc quẹo

“Bồ Tát suy nghĩ chuyện gì mà đi không nhìn đường vậy?”

Dực San vừa nghe ý cười tràn đầy trêu chọc, không cần ngược mắt nhìn cũng biết là ai, liếc mắt xem thường “không phải chỉ là nói dối cho qua chuyện sao, Hành Tư quân có cần cứ lấy nó để chèn ép ta không?”

Đột nhiên nghe như vậy, Dực San kinh ngạc tới mức suýt chút nữa bật thốt “đồng quy vu tận thì đồng quy vu tận, ai sợ ai” cũng may lời đến bên môi thì kịp nuốt trở lại, nàng cười híp mắt, nói “được, đi bao lâu?”

Tốt nhất là lâu một chút nha

Lần này có khả năng sẽ lâu một chút

Vì có Hành Tư bảo kê, Trường Sinh Đại Đế liền sáng khoái đồng ý cho Dực San xuống địa phủ ở một thời gian

Dọc đường đi, Dực San hưng phấn, hiếu kỳ hỏi Hành Tư “Hành Tư quân, người lần này đến địa phủ là có chuyện gì sao?”

Hành Tư gật đầu “tiếp tục công việc”

Cho đến khi Chuyển Sinh điện, Dực San mới hiểu được ý hẩn là gì mà những người khác ở Chuyển Sinh điện đã biết tin sớm hơn nàng, đều đứng ngay cửa nghênh đón bọn họ

Dực San nhìn nhìn, phát hiện thiếu một người “Luân Chuyển Vương xinh đẹp còn hơn nữ nhân, vẻ mặt mắt húng đâu rồi?”

Tất Trì lắc đầu “may mà Hợp Nghiêm quân đã đi rồi, vốn tâm tình đã không tốt, còn nghe người hình dung hẩn như vậy, không tức giận mới lạ”

Dực San tả hữu nhìn xem, phát hiện thiếu một người: “Lần trước cái kia vẻ mặt mắt húng so với nữ nhân còn xinh đẹp Luân Chuyển vương đâu?”

Vô Khâu tiếp lời “còn nhớ những gì lần trước Tập Thư nói với người không? Hợp Nghiêm quân bị Tàng Vương triệu trở về tiếp tục diện bích”

Dực San nghĩ tới nguyên nhân trước kia Hợp Nghiêm bị phạt “nhưng không phải đã trở về nhận chức sao?”

“Đó là vì Hành Tư quân đột nhiên bị triệu hồi thiên cung thôi” Vô Thân bĩu môi “Chuyển Sinh điện không thể không có quản lý, Tàng Vương chỉ tạm thời để Hợp Nghiêm quân trở về, thời hạn chịu phạt của hẩn còn chưa xong ah”

Nghĩ đến ấn tượng gặp mặt Hợp Nghiêm lần trước, Dực San lại thấy tò mò “Hợp Nghiêm quân hẩn không phải là người thành thật, hẳn nhịn chịu đựng, chẳng lẽ không mặt dày phản kháng sao?”

Vô Thân đáp “đương nhiên có, nhưng muốn phản kháng cũng phải xem đối tượng nha, Tàng Vương chỉ nói một câu, Hợp Nghiêm quân liền thành thành thật thật trở về diện bích”

“Nói cái gì?”

“Hợp Nghiêm quân nói Tàng Vương từ bi phổ độ chúng sinh, vì sao trong chuyện này không thể xử lý nhẹ một chút, kết quả Tàng Vương nói hẩn chỉ độ hóa lục đạo chúng sinh, Hợp Nghiêm quân đã siêu thoát ngoài lục đạo, không trong phạm vi từ bi của hẩn. Hợp Nghiêm quân liền không còn lời nào để nói”

Dực San đã sớm nghe nói Tàng Vương nổi tiếng nói năng chua ngoa nhất trên trời dưới đất, dù trong lòng từ bi nhưng lời nói ra lại có sức sát thương rất lớn, tuyệt đối không có khả năng bình thản uyển chuyển

Vô Thân ngoài ý muốn nhìn nàng, vẻ mặt: chuyện này mà người cũng biết. Tàng Vương đã nói “lão tử độ lục đạo chúng sinh, liên quan gì tới người”

Dực San lắc đầu cảm thán, lực chú ý rất nhanh đã dời đến chỗ ở của nàng ở Chuyển sinh điện, theo Tập Thư đi đến hậu viện

Vô Thân nhìn theo bóng dáng nàng, lại nhìn Hành Tư bên cạnh, đột nhiên nhớ tới tin tức lần trước Tất Trì lấy được từ chỗ Hành Tư đã chia sẻ với bọn họ, đột nhiên trong đầu hần toát ra một suy đoán lớn mật “Hành Tư quân, chuyện của Hợp Nghiêm quân lần này, không phải là người động tay động chân chứ?”

Dù sao lúc trước Tàng Vương cũng đã không có ý định tiếp tục phạt Hợp Nghiêm, đột nhiên lại triệu người trở về tiếp tục chịu phạt, thật sự có chút nói không thông. Hơn nữa với thân phận của Hành Tư, lại thêm Tàng Vương nể mặt sư phụ hần là Thái Thượng Lão Quân, muốn làm chuyện này dễ như trở bàn tay

Hành Tư không đáp, đi thẳng vào trong

Vô Thân, Vô Khâu liếc nhìn nhau, không hện mà cùng khẳng định thái độ của hần là chấp nhận.

Khi đó Tất Trì đề nghị Hành Tư để Dực San quay lại Chuyển Sinh điện nhớ lại chuyện cũ, kết quả hần chẳng những lừa Dực San xuống đây, còn để Tàng Vương giao vị trí Luân Chuyển Vương cho mình, dụng tâm thực sự là...

“Âm hiểm” Vô Thân cảm khái

“Giả dối” Vô Khâu cảm khái

44. Quyển 2 - Chương 44

Hành Tư đã trở lại nhậm chức thì phải tiếp tục xử lý công vụ

Dực San thu thập phòng một chút liền lên đến chính điện xem báo nhiệt nhưng sau khi dạo một vòng, phần khích cũng giảm đi “giờ ta làm gì? vẫn làm tạp dịch như trước kia sao?”

Hành Tư và Tất Trì kinh ngạc nhìn nàng

Tất Trì nhìn Dực San rồi lại nhìn Hành Tư “San San, người nhớ chuyện khi mới tới đây sao?”

Dực San lắc đầu “không có, có điều lần trước Tập Thư đã kể cho ta nghe mọi chuyện khi ta ở đây”

Hành Tư im lặng nhìn nàng, Tất Trì lại cười hớn hở “xem ra đứa nhỏ Tập Thư kia cũng có chút hữu dụng, không cần chúng ta nhắc đã chủ động nói với người”

Dực San cảm thấy nhức đầu “tự mình không nhớ nổi, nghe hắn nói giống như nghe kể chuyện xưa, không có cảm gì” nói xong theo bản năng cúi đầu, lảng tránh ánh mắt của Hành Tư

Tất Trì vẫn tươi cười “không sao, cảm giác thì từ từ bồi dưỡng đi”

Hành Tư thu hồi ánh mắt “người cứ như trước là được rồi”

Dực San lập tức ngẩng đầu, hai mắt lóe sáng “vậy có thể tự do xem danh mục đăng ký sao?”

Hành Tư “tùy người”

Lập tức một xấp lớn danh mục đăng ký bị ôm đi

Hành Tư và Tất Trì đưa mắt nhìn nhau...

Dực San có thể kết luận khi nàng làm phạm nhân, chẳng những diện mạo không thay đổi mà ngay cả tính tình cũng vậy, thậm chí việc thích xem các chuyện xưa cũng không có đổi. Từ nhiều năm trước, khi Nhạc Thác cho nàng xem một cuốn danh mục đăng ký không biết lấy từ đâu ra, nàng liền bước lên con đường không có lối thoát, phủ của Tư Mệnh Tinh Quân bị nàng dẫm hổng không biết bao nhiêu bậc cửa, hao tổn rất nhiều trà nước và hạt dưa, Tư Mệnh Tinh Quân từ chỗ cực lực phản kháng đến nhần nhục chịu đựng, khi viết ra một mệnh số thú vị, trước khi sửa bản thảo còn chủ động nhờ nàng và Nhạc Thác giám thường, lấy ý kiến góp ý

Nhạc Thác, con mẹ nó, lại nhớ tới hắn

Dực San lắc đầu, đột nhiên không còn thấy hứng thú với đồng danh mục đăng ký

Quên đi, tới phòng bếp vậy

Dực San và Dực Lam vẫn thường xuyên lên đến phòng bếp ở Tê Hà điện khám phá, cho nên cực kỳ quen thuộc với kết cấu và thiết bị của các phòng bếp

Nàng cầm lấy dao và chảo, ước lượng trong tay, nhớ Tập Thư khi đó khen ngợi trù nghệ của nàng không dứt, đột nhiên có chút nóng lòng muốn thử

Vô Thân, Vô Khâu đang canh cửa, đột nhiên thấy phòng bếp có khói bay lên, liếc nhìn nhau rồi đi qua. Vừa tới trước cửa phòng bếp, nhìn thấy Dực San đang múc thức ăn từ trong nồi ra

Dực San nhìn thấy bọn họ, nhiệt tình nói ‘ta vừa làm, các người muốn nếm thử hay không?’

Với ấn tượng tốt đẹp trước kia, Vô Thân, Vô Khâu nhìn cái đĩa trước mắt không nhận ra là món gì vẫn tràn ngập tin tưởng và tín nhiệm. Nhưng rất nhanh, hai người bọn chỉ vừa ăn một miếng đã bỏ chạy như điên

Dực San quyết định ra ngoài đi dạo cho bớt giận

Vừa ra khỏi cửa, nhìn thấy đình lưu ly cách đó không xa, Dực San lại nhớ tới Tập Thư nói khi đi nàng tinh thần sa sút, chỉ có Nhạc Thác đến tìm nàng, cũng nàng uống rượu, nàng mới vui vẻ hơn

Nhạc Thác...Hắn rốt cuộc muốn gì? có kiêu thêm mỹ quyền cũng đã là kẻ phụ tình, vì sao đột nhiên xuống thế gian làm phạm nhân, còn cố ý sửa mệnh mà đi tìm nàng, ngay cả khi nàng ở âm tào địa phủ cũng tìm đến. Chẳng lẽ vì biết khi đó nàng thích Hành Tư, cho nên không cam lòng?

Nàng đã thấy trên các danh mục không thiếu những người như vậy, rõ ràng tự mình quyết định từ bỏ đối phương nhưng khi nghe được người ta sống tốt hoặc có tình yêu khác, không còn để ý tới mình nữa thì trong lòng lại thấy khó chịu, muốn giành lại hoặc là khiến cho người kia không được sống vui vẻ. Có điều không nhớ được lúc trước Nhạc Thác đến tìm nàng là như thế nào, đã nói những gì, không biết hắn rốt cuộc muốn giành lại nàng hay là muốn gây khó chịu cho nàng?

Dực San bình tĩnh nhìn đình lưu ly kia đến xuất thần, không để ý có người tới gần, cho đến khi phát hiện có một cỗ kinh phong đánh tới, cả kinh, không chút suy nghĩ liền rút bội kiếm bên người ngăn đón

Thanh âm va chạm bén nhọn chói tai

Dực San cầm kiếm lui ra sau hai bước, lúc này mới nhìn rõ đứng trước mặt nàng là một thiếu phụ trẻ tuổi xinh đẹp, có chút nghi hoặc, nhúu mày tinh tế đánh giá đối phương

Mỹ nữ kia cũng bị phản kích của nàng làm hoảng sợ, kinh ngạc nhìn bội kiếm trong tay nàng, nhúu mày nói ‘người đã có kết giới, khi nào thì học được cách sử dụng kiếm?’

Kết giới?

Dực San cúi đầu nhìn bản thân, lần này nàng không có thu hồi tiên thân nhưng vô duyên vô cớ, ai rảnh mà tạo kết giới với bản thân chứ? nữ nhân này ánh mắt kém đến thế nào mới cho rằng tiên quang trên người

nàng và kết giới của pháp khí là một chữ? Tay vẫn để kiếm ngang người, trầm giọng hỏi “người là ai? vì sao vờ rồi đánh lên ta?”

Mỹ nữ kia nghe vậy liền đen mặt, trừng mắt nói “ta khó lắm mới có được một lần về nhà mẹ đẻ, nghe nói Hành Tư trở về thiên cung, người tương tự đến mức dờ sống dờ chết nên mới hảo tâm đến thăm người, người lại lấy kiếm ngăn ta, còn giả vờ không biết ta? lương tâm của người bị chó ăn rồi sao?”

Dục San run rẩy khoe miệng, không biết nên nói cái gì. Chưa nói tới chuyện nàng có quen mỹ như lớn giọng này hay không, nếu thật có lòng đến thăm nàng lại thừa dịp nàng thất thần mà vung roi đánh tới sao? nàng ta là tới bái phỏng hay đến để đánh nhau?

Đợi chút. Mỹ nữ, roi, xấu tính...

Dục San đột nhiên có chút ấn tượng, cao thấp đánh giá “người chính là Tang Cách luôn thấy ta không vừa mắt, tìm mọi cách ép buộc ta sao?”

Nàng chỉ muốn xác nhận cũng không ngờ Tang Cách vừa nghe thế, càng thêm giận, mặt đen như đất nòi “hừ, cho người mặt mũi người còn diễn trò phải không? giả vờ không biết ta cũng vô dụng, hiện người đã biết cách sử dụng kiếm vậy thì công bằng rồi, lát nữa đừng nói ta khi dễ người” nói xong đánh tới

Dục San ngay cả nói cũng không có thời gian, liền cùng Tang Cách đánh nhau. Tuy trận đánh này khá bất ngờ nhưng nghĩ tới trước đây mình là phế vật, không biết bị Tiểu Diêm Vương này khi dễ thành cái dạng gì liền không thủ hạ lưu tình, nhất thời trước đại môn Chuyển Sinh điện trở thành bãi chiến trường

Chiêu thức của Tang Cách không quá lợi hại nhưng cậy mạnh, hơn nữa roi của nàng thuộc loại vũ khí siêu hạng. Dục San chống đỡ trong giây lát, cảm thấy thanh âm roi và kiếm chạm nhau nghe chói tai, cánh tay cũng mỗi đến run lên, liền quyết định tốc chiến tốc thắng, chọn chiêu thức có lực sát thương hơn. Nhưng nàng chưa kịp ra tay, một lực đạo mạnh mẽ đã đánh tới, thật mạnh bổ xuống người nàng. Lực đạo này đột ngột lại hung mãnh, Dục San không kịp phòng bị, trực tiếp bị đánh văng ra ngoài. Chớp mắt trước mặt nàng biến thành màu đen, cái gì cũng chưa kịp nghĩ đã rơi xuống đất. Có điều trên người trừ đau đớn vì bị đánh thì không có cảm giác đau vì bị ném xuống, ngược lại còn cảm thấy thứ gì đó rất mềm mại. Chẳng lẽ nàng vận khí tốt nên rơi xuống bãi cỏ hay là hố cát? nhưng sao nơi này lại ấm nóng?

Mở mắt ra, nàng không nhìn thấy bãi cỏ hay hố cát mà là sườn mặt của Hành Tư

Hoàn một lát mở mắt ra, nàng xem đến vừa không là cỏ tranh cũng không phải sa hồ, mà là Hành Tư xanh mét sườn mặt.

Ồi chao? Dục San nháy mắt mấy cái, đoán rằng mình không có rơi xuống đất mà là ở trong lòng Hành Tư, nhưng vừa rồi hẳn không có ở đây, sao lại rơi vào người hắn? Đầu óc của nàng vẫn có chút mơ hồ, cố cử động cái cổ, nhìn tình hình chung quanh

Bên cạnh Tang Cách xuất hiện một nam tử trẻ tuổi, đang khẩn trương đánh giá nàng ta.

Dực San lúc này không quản mình rơi xuống đâu nữa, từ vị trí của nam tử kia, cho thấy người rồi đánh bay nàng là hắn. Lửa giận bốc lên, cả giận nói với Tang Cách “ngươi còn dám nói công bằng, dám kêu người giúp đỡ, ở bên cạnh đánh lên” nàng kích động muốn đứng thẳng dậy, nào ngờ vừa động đã đau đến hít một hơi

Hành Tư cúi đầu cẩn thận đánh giá nàng, sắc mặt càng không tốt “bị thương rất nặng?”

Dực San mặt nhăn như khổ qua “không thương tới gân cốt nhưng rất đau, nếu hắn không thừa dịp ta không chú ý mà đánh lên thì còn lâu ta mới bị đánh trúng” nói xong còn hô lên với Tang Cách “vô sỉ”

Hành Tư ngẩng đầu nhìn qua, ngữ khí lạnh như băng “Phi Dung quân không có gì muốn giải thích sao?”

Bên kia sắc mặt Tang Cách cũng không được tốt lắm, xem ra là mới bị Phi Dung giáo huấn

Phi Dung đi tới, thần sắc áy náy ‘thật xin lỗi, Tang Cách mang thai, tính tình càng nóng hơn trước kia’

Có thai còn tìm người đánh nhau?

Dực San không chút nể mặt “càng thêm vô sỉ, mang theo đứa nhỏ đến đánh ta”

Phi Dung vội nói “vừa rồi chỉ nhìn thấy Tang Cách đánh nhau với người ta, không biết là San San cô nương, ta nhất thời nóng vội, ra tay hơi nặng, nếu không phải San San cô nương có bùa hộ mệnh kia, sợ là ta đã gây ra sai lầm lớn. Thật xin lỗi”

Dực San cho tới giờ chưa từng bị đánh bay như vậy, bụng đầy lửa giận, không tính cho Phi Dung thể diện nhưng người đau đến mức nàng lười nhúc nhích, chỉ quay đầu vào lòng Hành Tư, không để ý tới

Phi Dung lúc này mới quan sát Dực San, thần sắc áy náy pha chút nghi hoặc “Hành Tư quân, trên người San San cô nương...đây là kết giới do bùa hộ mệnh kia của ngươi mang lại hay nàng là tiên thân?”

Hành Tư thấy Dực San không có trở ngại, ít nhất vẫn còn hơi sức mắng chửi người, thần sắc dịu hơn nhưng vẫn không tốt lắm “chuyện trước đó còn chưa tính xong, Phi Dung quân không cần nói sang chuyện khác”

Phi Dung kéo Tang Cách lại đây ‘Tang Cách vẫn biết là San San cô nương có bùa hộ mệnh của Hành Tư quân ngươi đưa cho, không bị thương tổn nên vừa rồi mới đùa giỡn như vậy. Hành Tư quân cũng biết tính của nàng rồi, không có ác ý, ta cũng đã giáo huấn nàng. Vừa rồi ta ra tay cũng không cố ý, mong Hành Tư quân và San San cô nương thứ lỗi’

Hành Tư lạnh lùng “chỉ xin lỗi là xong?”

Phi Dung yên lặng, trầm nghĩ: muốn nhân cơ hội tổng tiền sao?

Trong lúc hai bên đang giằng co, đột nhiên từ trên trời rơi xuống một người, thần sắc lo lắng nhìn Dục San trong lòng Hành Tư, nhìn kỹ chính là tiên đồng Thụ Anh trong Tê Hà điện

“Điện hạ mau trở về một chuyến, vừa rồi Phù Tuyền phu nhân nói Thủy Mặc va chạm nàng, khiến nàng động thai khí đã áp giải Thủy Mặc đến phủ của Phù Tuyền phu nhân, nói muốn ngài tự mình tới cửa mới thả người”

Thủy Mặc va chạm Phù Tuyền khiến nàng động thai khí? con mẹ nó, sao nàng ta không nói là Thủy Mặc va chạm khiến nàng ta động tiên căn luôn đi?

Nàng vừa từ lục đạo trở về thiên đình không bao lâu, Phù Tuyền đã chịu không nổi tịch mịch mà tới cửa gây phiền toái, thiên đình to như vậy, nàng ta không tìm được chỗ nào khác sao?

Dục San máu nóng xông lên tới đầu, không thềm để ý mình vừa bị Phu Dung đá thương, cầm theo bội kiếm, dằng dằng sát khí đi đến phủ đệ của Nhạc Thác

Dọc đường đi, nàng hỏi Hành Tư vẫn luôn đi theo bên cạnh “ngươi muốn đến xem náo nhiệt sao?”

Hành Tư nhìn kiếm trong tay nàng, thần sắc không chút gợn sóng “nếu có”

Người này ngoài mặt vân đạm phong khinh, làm nhưng không có gì liên quan tới mình nhưng không ngờ cũng thích bát quái, khoái giúp vui. Nói không chừng hẳn cùng một giuộc với Dục Lam. Lúc này mà có thể nghĩ như vậy, Dục San nghĩ có lẽ mình giận quá hồ đồ rồi

Vừa đến trước đại môn phủ đệ của Nhạc Thác, lại thấy Nhạc Thác dường như cũng đang gấp gấp trở về từ một nơi khác, nhìn thấy Dục San liền tiến lên chào hỏi “ta vừa mới nghe nói nên gấp gấp trở về”

Dục San không chút suy nghĩ, ngắt lời ‘chạy về làm gì? không xem diễn như lần trước sao?’

Nhạc Thác bị ngữ khí lạnh lùng của nàng làm nghẹn khuất, lại nhìn thấy Hành Tư phía sau nàng, thần sắc trên mặt hơi đổi, nhưng hẳn chưa kịp nói gì, Dục San đã xông vào trong.

Phù Tuyền đang nằm nghiêng người trên tháp quý phi, vừa uống trà vừa vỗ về cái bụng đã nhô cao của mình, hiển nhiên là đang cố ý dơi Dục San. Thấy Dục San một mình xông vào liền buông chén trà xuống, nhưng sau khi nhìn thấy Hành Tư và Nhạc Thác thì tươi cười trên mặt liền cương cứng

Tâm tình Dục San vốn đang không tốt, nhìn thấy Phù Tuyền mang thai lại càng khó chịu “Thủy Mặc đâu?”

Phù Tuyền thu lại sắc mặt bối rối, bày ra dáng vẻ tự nhiên, chậm rãi đỡ bụng, cao giọng gọi ‘dẫn tới’

Chốc lát sau Thủy Mặc đã bị dẫn tới, hai má sưng đỏ, cả người ướt đầm

Dực San nhìn bộ dáng hấp hối của Thủy Mặc, cố kềm tức giận hỏi Phù Tuyền “xảy ra chuyện gì?”

Ô Đại ở bên cạnh tiến lên cười nói “Điện hạ đừng vội, sự tình là như vậy. Vừa rồi phu nhân nhà ta ra ngoài tản bộ, không khéo gặp được Thủy Mặc vội vã đi tới từ phía đối diện, cũng không chịu nhường đường, va chạm khiến phu nhân nhà ta suýt nữa động thai khí, nô tỳ trong lúc tình thế cấp bách đã vả miệng Thủy Mặc, trong khi chờ Điện hạ tới liền tạm giam nàng ta trong thủy lao”

Dực San nhìn Thủy Mặc hai má sưng đỏ đã nộ khí công tâm, vừa nghe tới thủy lao thì lửa giận hoàn toàn bộc phát. Thủy lao là nơi giam giữ trọng phạm, nếu không phải phạm sai lầm lớn là không cần dùng nơi đó. Cho nên Ô Đại còn chưa nói xong, nàng đã vung tay, một chưởng tát văng nàng ta ra ngoài

Ô Đại thét chói tai, khiến vài tỳ nữ nhịn không được thấp giọng kinh hô

Nhạc Thác nhíu mày nhìn Dực san, vẫy tay cho tỳ nữ lui hết ra ngoài

Dực San tà nghệ nhìn Ô Đại “động thai khí? ta thấy người cười vui vẻ như vậy, ở đâu ra động thai khí? người là ai? ta hỏi Phù Tuyền, có chỗ cho người xen mồm vào sao?”

Ô Đại nằm oặt trên đất, hai má sưng cao, khoe miệng vương máu

Phù Tuyền trừng mắt “người...”

Không đợi nàng nói xong, Dực San đã đi đến trước mặt nàng.

Phù Tuyền không ngờ Dực San ở trước mặt mọi người lại đánh Ô Đại, thấy nàng đi đến liền con rụt người lại, bộ dáng suy yếu gọi ‘Nhạc Thác’

Vừa rồi còn giễu võ dương oai, giờ mới nhớ ra giả vờ đáng thương? Dực San trào phúng ‘người đừng sợ. Ta cũng không phải người tốt gì’ nói xong rút kiếm ra

Kiểm quang rét lạnh khiến Phù Tang không dám nói tiếng nào, Nhạc Thác ở phía sau vội hô lên “San san” tiến lên nắm lấy kiếm trong tay nàng

Dực San máu nóng lên não lại bị ngăn chặn, quay đầu nhìn Nhạc Thác, lạnh lùng nói “Nhạc Thác quân lo cái gì, ta chỉ trò chuyện với Phù Tuyền mà thôi. Hơn hai trăm năm không gặp, nay nàng dùng Thủy Mặc muốn ta tự mình tới cửa, không phải là rất nhớ ta sao?”

Nhạc Thác chưa từng thấy Dực San ngữ khí lạnh lùng không chút lưu tình như vậy, không nói được tiếng nào, buông tay ra.

Phù Tuyên kinh ngạc nói không ra lời.

45. Quyển 2 - Chương 45

Dực San vỗ vỗ tay áo bị nhăn, nhìn thẳng vào mắt Phù Tuyên “tuy ta rời đi hơn hai trăm năm nhưng trì nhớ vẫn chưa bị mai một. Thiên đình rộng lớn, khoảng trống trước các điện các có mấy chiếc xe ngựa cùng đi qua một lúc cũng không thành vấn đề, trừ phi Thiên Quân, Vương Mẫu hay các vị Đế Quân xuất hành, đến giờ ta còn chưa nghe nói hai người đi chung trên đường mà phải nhường đường. Hơn nữa Thần Tiêu phủ của ta cách xa phủ đệ của các người vạn dặm, Thủy Mặc lại xưa nay chỉ đi chung quanh Thần Tiêu phủ, hôm nay cũng không có chuyện gì phải đi xa nhà, xin hỏi làm thế nào mà va chạm tới phu nhân người?”

Phù Tuyên bị hỏi, không dám nhìn thẳng vào mắt nàng, còn ánh mắt của Nhạc Thác lại hơi lóe lên

Thái độ trốn tránh mà không dám cãi lại này, Dực San còn không đoán được nguyên nhân và tình hình thực tế thì đầu óc của nàng đúng là nên đem cho heo ăn. Rõ ràng đã cướp được Nhạc Thác vào tay, hại nàng rơi vào lục đạo, nay đứa nhỏ cũng đã sắp sinh lại không muốn buông tha, chẳng lẽ đây chính là tự tiện trong truyền thuyết?

Dực San sắc mặt âm trầm đảo mắt qua bụng Phù Tuyên “Phù Tuyên phu nhân đã động thai khí, có phải lần dạo chơi này đi xa quá không? không phải là cố ý đi dạo đến tận Thần Tiêu phủ chứ?”

Nhìn Phù Tuyên khẩn trương bảo vệ bụng, Dực San đoán trong chốc lát, nàng ta sẽ không nói được gì liền xoay người ngồi xổm xuống, nhéo mặt Ô Đại “người cũng dám vả miệng Ô Đại? một tỷ nữ nhỏ nhỏ bên cạnh một phu nhân không cân lượng lại dám đụng đến người của Thần Tiêu phủ ta, cũng không nhìn xem người có thân phận gì. Lần trước ta cho người ra oai phủ đầu ở Tê Hà điện của, người liền cho rằng sự dễ dàng tha thứ của ta đối với người thành không biết xấu hổ sao? ta vốn không có nhẫn nại, người lại không biết xấu hổ, vậy cũng đừng trách ta vừa rồi ra tay cũng không báo trước với người một tiếng” Nói xong đứng lên, chỉ mặt Phù Tuyên ‘sau này phu nhân vẫn nên quản nô tỳ nhà mình kỹ một chút, loại nô tỳ hờ hững là lên mặt này e là sau này sẽ treo lên đầu người, về phần người bên cạnh ta, không cần người phải lo lắng”

Phù Tuyên nhìn Dực San từ trên cao nhìn xuống mình, còn Nhạc Thác dường như muốn khoanh tay đứng nhìn, mắt thấy sắp bị ép đến thảm bại, ngoài miệng trong yếu đáp “chỉ là một chuyện nhỏ, nói lời xin lỗi là được rồi, Dực San điện hạ cần gì vì một nô tỳ mà tức giận, tới nhà ta náo động như thế, vừa rồi kiếm của người dọa ta sợ, nếu ta và đứa nhỏ có gì sơ suất, truyền ra bên ngoài cũng không tốt cho điện hạ nha”

Còn dám uy hiếp nàng? Dực San giận dữ cũng lười giả vờ bình thản với nàng ta, một kiếm mạnh mẽ chặt đứt một chân thập quý phi. Nàng lại quên vừa bị Phi Dung đả thương, lúc này lại dùng lực quá lớn nên lực đạo chấn động khiến cánh tay rung lên, kiếm rơi xuống đất, may mà Hành Tư ở phía sau đón được nàng, Dực San mới không bị té ngã.

Phù Tuyên không còn giữ được dáng vẻ bình thản, hét chói tai, Nhạc Thác đứng lúc tiến lên đỡ nàng mới không để nàng ngã xuống đất

Dực San vẫn còn tức giận, tránh khỏi Hành Tư, nhặt kiềm lên, chỉ vào Phù Tuyên “ta vì cái gì mà tức giận, người dùng móng tay để nghĩ cũng có thể nghĩ ra. Ta sau khi trở về vốn không có ý định lại dính dáng gì tới người, nay xem ra không chứng thực được tội danh năm đó người vu hãm ta thì đúng là có lỗi người khi đó đã chịu một kiềm kia của ta ah”

Phù Tuyên nhìn Dực San từng bước tới gần, hoảng loạn nói “không, không, người không dám, mạng người quan trọng. Nhạc Thác, người mau ngăn nàng lại đi”

Nhạc Thác che chở trước mặt Phù Tuyên “San San, nếu người vì Thủy Mặc mà trút giận thì như thế đã đủ, không cần làm lớn chuyện, nếu Phù Tuyên thật xảy ra chuyện gì, đối với người cũng không có lợi”

Dực San dừng bước, lẳng lặng nhìn vẻ mặt khẩn cầu của hắn, nhìn không chuyển mắt. Quen biết từ nhỏ cho tới nay, Nhạc Thác ở trước mặt nàng luôn cợt nhả, sủng nàng, cùng nàng đi gây chuyện dù là giả vờ để dỗ nàng thì cũng là mặt dày ý cười. Nàng chưa bao giờ nghĩ tới một ngày hắn sẽ cúi đầu cầu xin nàng, lại vì bảo vệ một nữ nhân khác. Nhưng hắn bảo hộ thế nhi của hắn cũng là chuyện thiên kinh địa nghĩa mà.

Bàn tay nắm bội kiềm run run, là vì vừa rồi dùng sức quá nhiều sao?

Lúc này Hành Tư đi đến bên cạnh Dực San, Nhạc Thác thấy thế sắc mặt khế biến, khẩn trương hơn nhưng Hành Tư không hề để ý tới hắn và Phù Tuyên, chỉ ôm Dực San vào lòng, bỏ đi kiềm của nàng, sau đó nhẹ nhàng xoa bóp cánh tay của nàng, ánh sáng nhu hòa hiện lên, Dực San liền cảm thấy cánh tay tốt hơn nhiều.

“Đau sao?”

“Ừ”

“Kể tiếp giao cho ta, người không cần phải lộn xộn nữa”

Hành động của hắn làm cho Dực San kinh ngạc, tiếp theo đó là nước mắt rơi xuống, nàng vội vàng úp mặt vào lòng Hành Tư, không muốn để Nhạc Thác và Phù Tuyên nhìn thấy nàng khóc.

Năm đó nàng bị khép tội ác ý đã thương người, một mình đối mặt với ngàn vạn lời đồn và sự khinh miệt của mọi người, nàng cũng chưa từng rơi một giọt nước mắt, cho nên nàng nghĩ mình đủ kiên cường để đối mặt với Nhạc Thác và Phù Tuyên nhưng một câu “giao cho ta” của Hành Tư đã dễ dàng đánh ta sự kiên cường nguy trang của nàng. Nàng cũng từng hi vọng vào lúc nàng tứ cố vô thân, Nhạc Thác sẽ đứng bên cạnh nàng, nói với nàng “kể tiếp giao cho ta”, như vậy nàng nhất định cũng sẽ cảm động và an tâm mà ôm lấy hắn khóc như bây giờ. Đáng tiếc, khi đó Nhạc Thác đứng bên cạnh Phù Tuyên.

Hành Tư vẫn ôm chặt Dực San, ngẩng đầu nói với Nhạc Thác “vừa rồi San San nổi nóng, lời lẽ hơi nặng, mong Nhạc Thác quân thứ lỗi, có điều Phù Tuyền phu nhân nói Thủy Mặc va chạm nàng, vừa rồi đã lộ ra sơ hở chổng chất, cãi cũng không dám cãi, như vậy chuyện va chạm e là không chính xác. Hơn nữa quan sự tiên ty của Thần Tiêu phủ, dù thế nào thì tiên giai cũng cao hơn Phù Tuyền phu nhân một bậc, nếu việc đó là thật cũng nên giao cho thiên quan phụ trách xử lý, phu nhân lại giam Thủy Mặc vào thủy lao, còn muốn San San tự mình tới cửa nhận người, không khỏi đi quá giới hạn quá mức. Dù người và hải tử người có việc gì hay không thì việc này truyền ra, chịu thiệt cũng chính là phu nhân người. Nay Thủy Mặc và San San đều ở quý phủ của người chịu ủy khuất, không biết Nhạc Thác quân tính giải thích thế nào với Thần Tiêu phủ?” Ngự khí của hắn tuy bình thản nhưng thái độ không hề ôn hòa, bàn tay của Phù Tuyền nắm vạt áo của Nhạc Thác run lên, không dám nói lời nào

Nhạc Thác nhìn Dực San ở trong lòng Hành Tư, trầm mặc một lát, hỏi “vậy Hành Tư quân cảm thấy làm thế nào mới là hợp lý?”

Hành Tư còn chưa lên tiếng, Dực San vẫn úp mặt trong ngực hắn đã buồn bực lên tiếng “nàng đánh Thủy Mặc bao nhiêu cái thì giờ chịu lại bấy nhiêu, sau đó cũng giam vào thủy lao, rồi lại quỳ trước mặt Thủy Mặc nhận sai”

Nhạc Thác vừa tính đáp ứng, Dực San lại nói “ngày thường ta cũng lười so đo với người nhưng không phải là không so đo, ngược lại ta rất hay mang thù, đừng tưởng rằng phạt Ô Đại là xong. Ô Đại dám đánh Thủy Mặc là mượn lá gan của ai, ai dám không để Thần Tiêu phủ vào mắt, chỉ bằng Phù Tuyền người còn không có tư cách làm chuyện này. Nếu người còn muốn đứa nhỏ này thì an tĩnh một chút cho ta, chờ người sinh xong, ta lại đến tính toán rõ ràng với người”

Trở lại Thần Tiêu phủ, Dực San vẫn còn thấy tức giận

Theo lời Thủy Mặc, Phù Tuyền vốn tới tìm Dực San nhưng vì nàng không ở đây, Phù Tuyền lại bị ngăn ở ngoài cửa Thần Tiêu phủ nên trút giận lên người Thủy Mặc. Thủy Mặc vốn không bị thương nặng, chỉ là bị giam trong thủy lao, có chút kiệt sức. Dực San liền để nàng về phòng nghỉ ngơi, còn mình không muốn quấy rầy nàng nên đi ra ngoài.

Hành Tư vẫn còn ở trong sân, Dực San nhìn xiêm y của hắn bị nàng làm nhăn, áy náy nói ‘vừa rồi cảm ơn người đã giúp ta giải vây, cũng thật sự xin lỗi’

Nàng vừa nói vừa nghĩ sẽ chôm vài bộ xiêm y tốt nhất của ca ca mình để đưa cho Hành Tư, nhằm biểu đạt sự xin lỗi nhưng nhớ tới Tập Thư từng nói về quan hệ của nàng và Hành Tư liền cảm thấy xấu hổ, không biết nên nói tiếp thế nào

Hành Tư lại như không thấy nàng xấu hổ, lắc đầu, thở dài “vừa rồi tính tình kia của người, quả nhiên là lời đồn cũng là nói có sách mách có chứng, dám đánh người, lời lẽ thì nặng nề không trật tự, rõ ràng là đi phân rõ phải trái lại giống như đi đánh nhau. Phù Tuyền cũng thôi đi, nếu lỡ gặp người đánh giỏi hơn người, không phải người chịu thua thiệt rồi sao?”

Hả? Dực San một lần nữa nhìn Hành Tư như nhìn cái gì đó rất quái dị. Ngôn ngữ không có trật tự? bình thường cãi nhau, ai rảnh mà để ý tới mấy chuyện này sao?

Hành Tư vẫn mặc kệ nàng đánh giá “sau này đừng ngay câu đầu tiên đã tự mình động thủ, ít nhất cũng phải để nàng nói rõ nguyên nhân sự tình, sau đó khiến nàng lộ ra sơ hở không thể tự bào chữa, như thế không mất chút sức nào mà vẫn có thể thắng chứ không phải xúc động lỗ mãng lại lời lẽ ác độc uy hiếp, nếu không dùng nàng không đúng trước cũng sẽ tạo thành hậu quả bất lợi đối với ngươi. Nhớ kỹ chưa?”

Hắn cư nhiên còn phân tích thế cục lợi hại với nàng?

Dực San không phục ‘đang lúc nổi nóng, ai nghĩ nhiều như vậy chứ? Thủy Mặc nén giận chịu đựng các nàng khi dễ như vậy, nói không chừng thực sự là có va chạm lại sợ liên lụy tới ta. Ta cho tới giờ là lười nói với người vô nghĩa, bị nàng khi dễ một lần, chẳng lẽ còn phải nhịn tới lần thứ hai? Phù Tuyên tiểu nhân, đáng ghê tởm nhất là sử dụng ám chiêu sau lưng, nếu không phải năm đó nàng dùng...” nói tới đây, nàng đột nhiên chuyển đề tài “sao ta lại phải nói những chuyện này với ngươi, ngươi cũng không có quan hệ gì. Dù sao hôm nay ngươi cũng đã thấy được, ta vừa không hiền lương thực đức cũng chẳng có tâm địa Bồ Tát, tính tình nóng nảy hay gây sự, sau này nên cách xa ta một chút, đừng để bị ta ảnh hưởng tới thanh danh của ngươi”

Không thể phủ nhận là Dực San chỉ giận mà nói lấy nhưng nàng vừa rồi đã lộ vẻ chanh chua đánh đá trước mặt một công tử tài giỏi nhiều mặt cho nên vẫn muốn tránh xa một chút.

Tuy nhiên Hành Tư chỉ thản nhiên nhìn nàng một lát, thản nhiên nói “nổi nóng cũng vô dụng, về địa phủ giải sầu đi”

Nàng quả nhiên là gặp được một quái vật nha

Khi bọn họ trở lại Chuyển Sinh điện, Phi Dung và Tang Cách đã rời đi

Vô Thân nói với Hành Tư “Phi Dung quân nhân lại, nói vừa rồi là bọn họ không đúng, ngày sau sẽ mang lễ đến xin lỗi” nói xong nhìn thấy vẻ mặt Dực San vẫn còn chưa nguôi giận, liền thúc thời từ bỏ ý định moi tin

Dực San không có tâm tình cùng bọn họ chơi đùa, ngồi xuống bàn, rót cho mình chén trà nào ngờ tay nhũn tới mức cầm bình trà cũng không chắc, ấm trà rơi xuống đất vỡ tan tành, nước trà văng tung tóe. Nàng vì né tránh nước trà, vội vàng đứng lên lại bị ghế dựa vướng chân, suýt chút nữa té chống vó

Chẳng lẽ hôm nay hoàng lịch viết:mọi việc không thuận lợi, đừng xuất môn sao?

Dực San phát điên, muốn tìm một nơi vắng người, hét to vài tiếng cho hả nhưng chưa kịp thực hiện ý định đã bị người ôm đi

Dực San choáng váng, hồi lâu mới phục hồi tinh thần, rống lên “ngươi làm gì vậy?”

Người ôm nàng ngữ khí nghiêm túc “cái chén còn cầm không nổi, chân cũng đứng không vững, xem ra vừa

rồi Phi Dung quân ra tay hơi nặng, vẫn nên tìm người giúp người nhìn xem, không bị thương tổn gì mới an tâm”

Vì thế trước mắt bao người, Dực San bị ôm ra khỏi Chuyển Sinh điện. Cho đến khi bọn họ đã đi xa cũng có thể nghe được tiếng Dực San rống lên

‘Để ta xuống, hồn dẫn, ta tự mình đi được’

“Đứng còn không vững, người đi thế nào?”

“Người quản làm gì, để ta xuống”

“Đừng dài dòng.”

Quần chúng Chuyển Sinh điện đứng xem náo nhiệt, cảm khái vạn phần

Vô Thân bắn khoả “sao ta cảm thấy San San là cố ý làm rơi bình trà chứ?”

Vô Khâu bắn khoả “chẳng lẽ là giả vờ mất trí nhớ, nhân cơ hội thổ lộ?”

Tất Trì bắn khoả ‘có khả năng lắm nha’

Tập Thư bắn khoả “rốt cuộc các người đang nói cái gì?”

“Uy...Hành Tư quân, không phải người muốn đưa ta đi tìm đại phu sao?”

Bị bắt cóc đi hồi lâu, Dực San đã nguôi tức không ít nhưng nhìn thấy bọn họ đang đứng trước một vùng hoang vu hẻo lánh, cách đó không xa là tiểu viện ba gian rách nát, nàng cảm thấy vô cùng khó hiểu

“Nơi rừng núi hoang vắng thế này mà có đại phu sao?”

Hành Tư còn chưa mở miệng, bên gốc cây ven đường liền vang lên thanh âm trào phúng của thiếu niên “các người lại tới nữa sao? thần tiên kia, sư phụ ta vừa rồi còn mắng người nha, người lại tự mình đưa tới cửa, đúng là muốn chết mà”

Dực San ngẩng đầu liền thấy hai mỹ thiếu niên ngồi trên cành cây, vẻ mặt vui sướng khi người gặp họa, thấy Dực San nhìn bọn họ liền làm như không nhìn thấy, nhảy xuống, vừa chạy vào phòng vừa nói ‘chúng ta đi nói cho sư phụ biết là các người đến. Hắc hắc, sư phụ nhất định sẽ hảo hảo chiêu đãi các người’

Hành Tư thần sắc lạnh nhạt giải thích “nơi này là Chưởng độc được tư, người còn nhớ Tắc Thủ tư thần không?”

Tắc thủ, Chưởng độc được tư xú danh vang xa lại là ân nhân cứu mạng của nàng sao? Dực San ngây người, nhớ lại “chuyện xưa”, như vậy hai mỹ thiếu niên vừa rồi chính là Chu Thúy và Bích Sa, bất hảo đồ đệ của Tắc Thủ rồi. Cũng có nghĩa là Hành Tư đưa nàng đi gặp Tắc Thủ vô liêm sỉ kia sao?

“Hành Tư quân, người không phải để ta nói lời cảm tạ với Tắc Thủ kia chứ?”

Tuy rằng Tắc Thủ đúng là đã cứu mạng nàng, theo lý nên nói lời cảm tạ nhưng nàng nghe nói Tắc Thủ quái gở lại hay ghi thù, nếu lỡ nói cảm tạ không thành lại bị hấn giày vò thì tính làm sao?

Hành Tư lắc đầu “trước không vội nói lời cảm tạ”

“Vậy người đưa ta đến...”

Dực San còn chưa nói xong, phía trước đã vang lên thanh âm hùng hổ của Tắc Thủ “xú tiểu tử người còn dám tới? vô sỉ lại không đáng tin, lão tử không đánh chết người không được mà”

Dực San còn chưa có phản ứng, Hành Tư đã ôm nàng bay lên, ngay lúc đó, chỗ bọn họ vừa đứng đã bị đào thành một cái hố sâu

Dực San cúi đầu nhìn, thấy khói độc bay lượn lơ lửng từ cái hố đó, da đầu run lên

Chờ khói độc tan hết, Hành Tư mới đưa nàng chậm rãi hạ xuống, nhìn Tắc Thủ đứng đối diện, khí định thần nhàn nói ‘đã nhiều ngày không gặp, cơn tức của Tắc Thủ tư thần sao lại lớn hơn như vậy?’

Trong tay Tắc Thủ vẫn còn đạn độc, nghe hắn nói xong lại càng phát điên hơn “lúc trước người lừa lão phu cứu xú nha đầu này, rõ ràng đã thỏa thuận nói với sư phụ người việc làm hư hồ lô là do người làm, kết quả người đã làm gì? hiện tại lão tử nhân kia cả ngày quấy lầy lão tử làm phiền, bắt ta đền hồ lô cho hắn. Người còn dám hỏi lão tử cơn tức sao lại lớn như vậy?”

Dực San lúc này mới cẩn thận nhìn Tắc Thủ, thấy hắn quả nhiên rất tiêu tụy, khác với hình tượng kiêu ngạo vô liêm sỉ của hắn. Đối với chuyện này, nàng cũng không lấy làm ngạc nhiên, bị Thái Thượng Lão Quân quấy lầy, quả thật không phải là chuyện hay ho gì.

Hành Tư thành khẩn nói “lúc trước quả thật muốn đi tìm sư phụ nhưng nửa đường lại bị triệu trở về thiên cung nên mới không có cơ hội giải thích với sư phụ, không phải là cố ý thất tín với Tư Thần, thần Tư Thần thứ lỗi”

“Thứ lỗi cái đầu người’ Tắc Thủ vẫn nổi trận lôi đình “người bị triệu hồi thiên cung còn không phải do người

tự làm, dựa vào cái gì lão tử cũng bị người liên lụy, bị sự phụ người làm phiền hã? nếu không phải người cùng...”hắn vừa mắng vừa chỉ vào Dực San nhưng vừa nhìn thấy liền kinh ngạc không thôi ‘tiên quang trên người nha đầu kia là chuyện gì? lần trước đến đây vẫn là một phạm nhân mà’

Dực San từ lúc còn trong bụng mẹ đã là tiên loại thuần chủng, gần đây thường xuyên đối mặt với đủ loại nghi ngờ, năng lực cuộc đã không còn quan tâm hơn thua nữa

‘Lúc trước làm phạm nhân hơi có chút vô năng, ít nhiều gì cũng được Tắc Thủ tư thần ra tay cứu giúp, vẫn bồi muốn tới cảm tạ’Dực San vừa nói vừa đánh giá hai gian phòng rách nát phía sau “nếu Tư Thần không có khả năng sửa chữa chỗ mình ở, vẫn bồi sẽ tìm người giúp Tư Thần tu sửa toàn diện, coi như là tạ lễ”

Vài tiếng nổ mạnh vang lên, Dực San lại một lần nữa được bế bay lên cao

Hành Tư cúi đầu nhìn nàng “người chắc chắn là tới đây cảm tạ?”

Dực San cười gượng “không biết vì sao, nhìn thấy Tắc Thủ tư thần như vậy, nhịn không được muốn trêu chọc hắn một chút”

Hành Tư: “...”

Bị nói thẳng là không có tiền sửa nhà, Tắc Thủ thẹn quá thành giận, ngắc đầu chỉ vào Dực San,chửi ầm lên “xú nha đầu. Lão tử là đầu kẹt vào cửa mới cứu ngươi, sớm biết vậy nên quăng ngươi cho Chu Thúy dùng làm thức ăn cho gia súc”

Hành Tư dám chắc Dực San muốn lửa cháy đổ thêm dầu, đang muốn đưa tay che miệng nàng lại, tiếc là đã chậm

“Đầu kẹt vào cửa cũng không sao, nhưng nếu đầu làm cửa bị hỏng thì đúng là nghiệp chướng. Thật sự mà nói,chỗ ở của Tắc Thủ tư thần thật không giống...”Dực San vừa nói vừa chỉ tay vào gian phòng lung lay sắp đổ

Tắc Thủ cảm thấy đạn độc không thể biểu đạt hết sự phẫn nộ của hắn, vì thế lúc này ngoài đạn độc còn có phích lịch kinh thiên...

Dực San vô lại tránh sau Hành Tư, đang trốn tránh rất vui đột nhiên phía trước xuất hiện thêm một đụn mây, tránh không kịp liền trúng một chưởng của Tắc Thủ

Dực San nghe từ trong đụn mây truyền đến từng trận ho khan, đang cảm thấy đồng cảm với người qua đường vô tội nhưng đến khi thấy người qua đường mặt xám mày tro chui ra, nàng liền ngáy ngốc cả người. Sao lại là ca ca của nàng?

Dực Lam bị tia chớp kia đánh trúng, may mà phản ứng nhanh lẹ mới không vô tội bị tiêu tan hồn phách nhưng hình tượng bị hủy là chuyện không thể vãn hồi, một bụng tức giận, hùng hổ nói “bệnh thần kinh sao? giữa ban ngày ban mặt mà phóng sấm chớp làm gì? đầu bị kẹt vào cửa sao?”

Tia chớp trong tay Tắc Thủ không chút do dự phóng về phía Dực Lam “Người mới là đầu bị kẹt vào cửa, cả nhà người đều là đầu kẹt vào cửa”

“Chỉ cần tia chớp, không cần binh khí ta cũng có thể giết chết người” một tia chớp đáp trả

“Không có binh khí thì có gì đặc biệt hơn người, lão tử không cần thuật pháp cũng có thể giết chết người” một tia chớp khác phóng qua

“Lão tử không cần động thủ cũng có thể giết chết người” một tia chớp nữa đáp trả

Khi Hành Tư đuổi tới, hai tên bệnh thần kinh đang chiến đấu võ mồm hăng say, khó khăn lắm mới ngăn được bọn họ ra

Dực San tiến lên hỏi ‘caca, người đột nhiên chạy tới đây làm gì? tìm ta có việc sao?’

Dực Lam hầm hừ, hung hãn liếc Tắc Thủ một cái mới quay đầu đáp lời nàng “Tư Mệnh Tinh Quân có thứ cho người xem, ta đến gọi người quay về xem sao”

46. Quyển 2 - Chương 46

Tư Mệnh Tinh Quân keo kiệt tới đòi mạng, ngoại trừ danh mục đăng ký, còn có cái khác cho nàng xem sao?

“Không phải người muốn nhớ lại chuyện khi làm phạm nhân sao? ta nghe nói chỗ Tư Mệnh Tinh Quân có được khối đá Tam Sinh, có thể khiến người ta nhớ lại chuyện trước kia”

Đá Tam Sinh ghi lại chuyện kiếp trước và kiếp sau, bên cạnh cầu Nại Hà cũng có một khối, phạm quỷ hồn đi đầu thai đều muốn nhìn đá Tam Sinh một lần để nhìn lại kiếp trước, kiếp này của mình, sau khi uống canh Mạnh Bà, quên hết mọi chuyện mới có thể qua cầu Nại Hà. Nếu là tiên giả vì không có chuyển thể đầu thai nên không có kiếp trước kiếp sau nhưng có thể thông qua đá Tam Sinh, nhìn thấy những gì đã diễn ra trong cuộc đời

Trước kia Dực San không để ý tới đá Tam Sinh lắm nên nhất thời không nghĩ ra còn có biện pháp này

Vừa đến phủ của Tư Mệnh Tinh Quân, đã thấy hắc đứng chờ sẵn trước cửa.

Tuy trước kia Dục San thường đến phủ Tư Mệnh Tinh Quân xem “chuyện xưa”, quan hệ vô cùng thân thiết nhưng hôm nay thái độ của Tư Mệnh Tinh Quân lại rất khác thường, nghiêm ngặt tuân thủ lễ nghĩa khiến Dục San không hiểu ra sao

Dục Lam ở phía sau nói với Dục San “ngươi nhìn thái độ của hắn là biết, chắc chắn lúc trước sắp xếp cho ngươi không phải mệnh số tốt gì, trong lòng đang chột dạ nha. Ngươi xác định vẫn muốn nhớ lại? giờ hối hận vẫn còn kịp nha”

Sự thật chứng minh, cảnh cáo như vậy ngoại trừ tăng lòng hiếu kỳ thì không có tác dụng gì khác

Đi vào trong viện, Tư Mệnh Tinh Quân quả nhiên bộ dáng chột dạ, đưa Dục San đến trước đá Tam Sinh “Điện hạ, tiểu thần xin được nói rõ trước, thỉnh điện hạ nể mặt tiểu thần cho mượn đá Tam sinh mà lát nữa xem xong, trăm ngàn lần đừng nổi giận với tiểu thần nha”

Dục San vẫn luôn chú ý đến đá Tam Sinh, không để ý, vung tay lên nói ‘Tinh Quân nói gì vậy, ngươi cho ta mượn đá Tam Sinh, ta còn phải cảm ơn ngươi, sao có thể giận ngươi chứ’

Tư Mệnh Tinh Quân cười gật đầu, lui ra sau, lén lút lau mồ hôi trán

Dục San chuyên chú nhìn vào đá Tam Sinh, không khí nhất thời im lặng, mọi người không hện mà cùng khấn Trương Hồi lâu, Dục San rút cuộc cũng ngẩng đầu, xoay người lại, thần sắc trầm tĩnh, không nói tiếng nào

Dục Lam hiếm khi thấy bộ dáng này của nàng, bị hù dọa, không dám lên tiếng

Đột nhiên... “Tư Mệnh Tinh Quân, tên hỗn đản này” Dục San hét to một tiếng, hình tượng bình tĩnh vừa rồi hoàn toàn sụp đổ

Tinh Mệnh Tinh Quân đã sớm có sự chuẩn bị tinh thần, lập tức co giò bỏ chạy

“Đừng chạy! trở về nói rõ ràng cho ta. Dựa vào cái gì mà viết mệnh số phạm nhân của ta thảm như vậy hả? ta chọc giận ngươi sao?”

“Ai da, không phải khi đó Điện hạ bị phạt xuống hạ giới sao, tiểu thần chỉ là làm đúng chức trách thôi”

“Nhưng lại để ta đầu thai làm phạm nhân hai thế, rõ ràng chỉ cần một thế mà thôi, ngươi cố ý ép buộc ta phải không?”

“Tiểu thần oan uổng nha, lần đầu thai đầu tiên, Điện hạ bị bắt lầm đến địa phủ, như vậy một thế kia vẫn chưa xong, phải bổ sung mới đủ”

Dực San đuổi theo Tư Mệnh Tinh Quân, chạy vòng quanh Hành Tư, nhất định không chịu buông tha. Tư Mệnh Tinh Quân vừa chạy vừa cầu xin tha thứ, khiến cho trong phủ Tinh Quân náo loạn đến gà bay chó sủa

Dực Lam thích xem náo nhiệt nhất, không có ý ra tay ngăn cản nhưng hắn còn chưa náo nhiệt đủ, Hành Tư đã tiến lên ngăn cản Dực San. Với kinh nghiệm chiều khán lão muội nhiều năm, dám nửa đường chen ngang Dực San như vậy, bình thường đều có kết cục thảm thiết nhưng nàng lại đánh không lại Hành Tư, có thể sẽ có kết quả khác. Nghĩ tới đây, Dực Lam lại thấy chờ mong

Tuy nhiên chuyện xảy ra tiếp theo có khác biệt, có điều sự khác biệt này tuyệt đối không thể tưởng tượng được.

Chỉ thấy Dực San bị Hành Tư ngăn lại, thở hổn hển, ngẩn đầu. Bốn mắt nhìn nhau, không ai nói gì

Nha đầu kia không rút kiếm chém người? còn đang nghi hoặc, đột nhiên Dực San đã giang hai tay, tiến lên ôm lấy Hành Tư

Dực Lam trừng mắt đến suýt nữa tròng mắt lọt ra ngoài

Hành Tư bị hành động bất ngờ của làm hơi giật mình, cúi đầu nhìn Dực San vẫn dựa vào lòng hắn, thật lâu không lên tiếng, rốt cuộc cũng lộ ra nụ cười nhợt nhạt, đưa tay ôm chặt nàng

Tư Mệnh Tinh Quân luống cuống tay chân đỡ lấy Dực Lam ‘Điện hạ, người cố chịu đựng nha’

Ra khỏi phủ Tư Mệnh Tinh Quân, Dực San vẫn gắt gao ôm chặt Hành Tư, khiến Tư Mệnh Tinh Quân ra đưa tiễn không khỏi cảm khái “người trẻ tuổi thật đúng là cởi mở nha, không tặc, không tặc” nói xong lắc đầu đi vào trong, cảm thấy đã có thêm nhiều cảm hứng mới trong việc viết số mệnh cho phạm nhân

Đương nhiên Dực San không phải cởi mở tới mức ở trước mặt người khác khanh khanh ta ta

Đi được một lát, nàng nhịn không được, quay đầu oán giận nói với Dực Lam vẫn đi theo nàng nhìn chăm chăm “ca ca, người vẫn đi theo ta là muốn làm gì?” sắp bị oán khí của hắn dìm chết rồi

Dực Lam vẫn bày ra dáng vẻ như bị sét đánh “còn phải hỏi sao?”

Thân là một người lớn lên trong bát quái, Dực Lam biết rõ phía sau lời đồn là sự thật khác biệt đến thế nào nhưng dù hắn da dày thịt thô vẫn hoàn toàn bị tình hình trước mắt phá hủy.

Lúc trước đồn rằng Hành Tư ở địa phủ có tư tình với phạm nhân, quả nhiên không phải là lời nói vô căn cứ. Mà phạm nhân có tư tình với Hành Tư lại chính là lão muội bị đánh vào lục đạo của hắn? Rõ ràng là một tiên một phạm, hai người bọn họ rốt cuộc làm thế nào dính lấy nhau? Hèn chi từ hôm hội Bàn Đào

gặp được Dực San, Hành Tư liền cả ngày bám lấy nàng

Dực Lam nhìn thế nào cũng thấy Hành Tư không vừa mắt, hơn nữa nghĩ tới Hành Tư trước kia tới cửa đều là vì tìm cách lừa Dực San, lửa giận vốn không có chỗ phát tiết liền trút xuống người Hành Tư ‘mệt người còn cả ngày làm ra bộ chính nhân quân tử, vừa rồi còn động thủ động cước với San San ở trước mặt nhiều người như vậy, ra thể thống gì?nếu truyền đi, thanh danh của San San sẽ ra sao?’

Mặt kệ Dực Lam bực bội, Hành Tư nhìn Dực San, bày ra vẻ mặt vô tội “chính xác là vừa rồi San San chủ động yêu thương nhưng nhớ ta mới đúng”

Dực San bị lôi vào, đỏ mặt, ai oán chột chột vào lưng hắn

Hành Tư quay đầu nhìn nàng, mỉm cười “chẳng lẽ không đúng sao?”

Dực San đột nhiên nhớ tới có câu: quân tử báo thù, mười năm chưa muộn

Dực Lam nhìn bọn họ mất đi mảy lại mà tức điên, đang muốn chụp tội danh đăng đồ tử cho Hành Tư, đã thấy Hành Tư cảm kích nói với hắn ‘vốn ta còn đang lo lắng làm cách nào để San San nhớ ra chuyện trước kia, cử chỉ hôm nay của Dực Lam diện hạ đúng là đưa than trong ngày tuyết rơi, về phần thể thống, ta và San San là môn đương hộ đối, có gì mà không ra thể thống?’

Dực Lam cũng đột nhiên nhớ tới một câu: gây ông đập lưng ông. Hắn vì thấy San San luôn muốn nhớ lại chuyện khi làm phạm nhân, nhất thời mềm lòng mới chạy tới chỗ Tư Mệnh Tinh Quân ép buộc, bắt Tư Mệnh Tinh Quân cho mượn đá Tam Sinh. Thương lão muội thì có gì sai? vì sao cuối cùng lại ra kết quả khiến hắn đỡ không nổi thế này?

Hành Tư quay đầu nói với Dực San “thời gian còn sớm, chúng ta ra ngoài dạo bộ giải sầu đi”

Dực San biết rõ tính tình của lão ca, phỏng chừng hắn còn oán giận một thời gian nữa mới nguôi giận, thay vì đi cùng hắn để bị oán khí của hắn độc hại, chi bằng chờ hắn hết giận rồi trở về giải thích mọi chuyện với hắn, vì thế không chút do dự gật đầu

Lại bị lão muội vứt bỏ, Dực Lam tan nát cõi lòng

Cho đến khi ở trên đụn mây, Dực San mới nhớ tới mà hỏi ‘chúng ta đi đâu giải sầu?’

Hành Tư nghĩ nghĩ nói “Đi Đông Hải.”

Dực San ngẩn người “Đi Đông Hải làm gì?”

Dù nàng đã lấy lại trí nhớ nhưng Đông Hải cũng không cho nàng ấn tượng đáng giá gì. Phi Dung thì khỏi phải nói, tên bại hoại kia chắc đang còn cùng Tang Cách ở nhà mẹ đẻ, còn người khác...Dực San nghĩ tới Ấn Trì, da đầu liền run lên.

Lần trước hắn mang theo cây san hô vôi vàng chạy tới địa phủ tìm nàng thổ lộ, hỏi nàng có nguyện ý gả đến Đông Hải hay không, nàng còn chưa kịp trả lời thì đã bị Hành Tư đưa đến thế gian thể nghiệm và quan sát dân tình, đến khi quay trở về thì Ấn Trì đã bị triệu hồi về Đông Hải. Tuy câu trả lời của nàng cũng chính là cự tuyệt nhưng vẫn chưa tỏ rõ thái độ, nàng sợ Ấn Trì thiếu một dây thần kinh kia sẽ hiểu lầm. Lâu như vậy lại không nghe được động tĩnh gì, không biết hắn rốt cuộc thế nào rồi.

Mà khoan. Lúc trước Ấn Trì đến, Hành Tư không báo trước đã đưa nàng đến thế gian, cho đến khi Ấn Trì đi rồi mới trở về. Không phải...không phải vì Ấn Trì tìm nàng thổ lộ, cho nên Hành Tư hắn ghen?

Dực San càng nghĩ càng cảm thấy có chuyện như thế. Thì ra từ lúc đó, Hành Tư đã ghen vì nàng, thời điểm đó, hắn đã có tình cảm với nàng

“Người nghĩ gì mà cười ngốc vậy?” Hành Tư nghi hoặc hỏi

Dực San vội thu hồi tinh thần, khoe miệng cong lên “không có gì, người còn chưa trả lời ta vì sao lại đi Đông Hải nha”

“Xem rùng san hô”

“Ah?”

Hành Tư nhìn nàng thần sắc mờ mịt, giải thích “không phải lúc trước người muốn đến Đông Hải ngắm rùng san hô sao?”

Dực San nháy mắt mấy cái, hồi lâu mới nhớ ra lúc nàng mới từ Đông Hải trở về, đã thuận miệng cảm khái một câu như thế. Không ngờ nàng không nhớ mà Hành Tư lại để bụng như vậy, còn muốn đưa nàng đến Đông Hải. Khoe miệng của nàng không khống chế được lại cong lên “đúng vậy nha. Thì ra Hành Tư quân còn nhớ rõ như vậy, hahah”

Vừa nói vừa lui nhằm che dấu tâm trạng lại quên mất mình đang đứng trên đụn mây nên suýt nữa đã ngã nhào xuống, khi nàng hồi hồn đứng thẳng lại thì phát hiện tay của mình đang đặt trên cánh tay của Hành Tư. Điều ngạc nhiên là nàng lại không có lập tức rút tay ra. Mà hình như từ lúc quen biết nhau ở địa phủ tới giờ, nàng chưa từng nắm tay Hành Tư, hình như một lần cũng không có, cũng chưa từng có cơ hội như thế. Lúc trước nàng là phế nhân, cẩn thận che giấu tâm tư của mình, rồi Hành Tư đột nhiên bị triệu về thiên cung, tâm tình của nàng trở nên mờ mịt. Nàng nghĩ mình không bao giờ được gặp lại hắn nữa, cả ngày đều tự ép bản thân mình phải quên đi. Cũng may toàn bộ chỉ là quá trình mà không phải là kết quả.

Vậy hiện tại, có thể nắm tay mãi không buông không? Dực San cũng không dám chắc. Lúc trước Hành Tư

luôn giúp nàng thu dọn cục diện rối rắm, làm chỗ dựa cho nàng nhưng hẳn lại chưa từng mở miệng xác nhận điều gì với nàng, nói không chừng tất cả đều do nàng đơn phương tình nguyện, nói không chừng hẳn chưa từng có ý gì với nàng, nói không chừng...

“Có thể.”

Dực San đang miên man suy nghĩ, bị thanh âm của Hành Tư cắt ngang, ngạc nhiên hỏi ‘có thể cái gì?’

Hành Tư cúi đầu nhìn nàng, trong mắt hiện lên thần sắc bất đắc dĩ “không phải vừa rồi ngươi hỏi ta, có thể không buông tay hay không sao?”

Dực San đột nhiên có cảm giác như sét đánh ngang tai. Nàng lại hỏi ra tiếng sao? hỏi thật sao? thật sao? Nàng cũng không cần dọa người như vậy chứ.

Hành Tư nhìn Dực San mặt đỏ tai hồng, không kiềm được ý cười, đưa tay nắm chặt tay nàng “San San, có thể”

Dực San mở to mắt, cơ hồ có thể nhìn thấy ánh mặt trời ở trên lông mi của Hành Tư chiếu xạ ánh sáng. Rất nhẹ, rất thông thả lại giống như Phật quang nơi Niết Bàn. Đầu ngón tay như muốn khiêu vũ, trong lòng như có tiên tử đang ca hát.

Trong nháy mắt, quá khứ và tương lai đều bị xem nhẹ, chỉ có hiện tại.

Dực San nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

47. Quyển 2 - Chương 47

Rừng san hô cách Đông Hải Long cung một khoảng xa nên Dực San cảm thấy có đến đó đi dạo thì cũng không thể khéo tới mức gặp được Ấn Trì ở đó, vì thế vui vẻ theo Hành Tư đi đến rừng san hô.

Rừng san hô ngũ quang thập sắc, rực rỡ vô cùng, Dực San nhìn mà hoa cả mắt. Nhưng sau khi bị ôm lần thứ n, bị hôn lần thứ n, bị đùa giỡn trên chóc lần thứ n...Nàng lại cảm thấy rừng san hô còn nguy hiểm hơn lúc ở trên đụn mây

Ngay lúc Dực San đang nghĩ hôm nay mình có thể ra khỏi rừng san hô hay không thì từ xa truyền đến thanh âm trung khí mười phần ‘Hành Tư quân? Phải Hành Tư quân đó không?’

Thanh âm càng lúc càng gần, Dực San tập trung nhìn, liền thấy một trung niên nam tử được vài tùy tùng vây quanh, rơi xuống trước mặt nàng và Hành Tư. Tuy Dực San không biết đối phương nhưng thông qua

phục sức và cái sừng trên đầu thì vẫn có thể đoán được vị này chính là Đông Hải long vương

Đông Hải long vương người chưa đến gần đã nói liên thanh “vừa rồi có San Hô tinh báo có người nhìn giống Hành Tư người đang ở trong rừng san hô, ta còn không tin lắm, nào ngờ quả thật là người. Lần trước người thay sư phụ người tới đây tặng đồ, cũng không chịu ngồi lâu một chút, lần này không nói tiếng nào đã chạy đến rừng san hô đi dạo, thật sự là...Nha đầu nhà ta suốt ngày nhắc tới người, khiến ta phiền muốn chết” lúc này hắn mới nhìn thấy tay của Hành Tư đang bị “móng vuốt” của Dực San nắm chặt, liền ngăn người, lời muốn nói liền ngừng lại. Hiên niên hắn chưa từng gặp phải tình trạng này, ghen đến đỏ mặt tía tai “vị này là...?”

Hành Tư chậm rãi giới thiệu “Thần Tiêu phủ, Dực San điện hạ”

Dực San nhìn sắc mặt của hắn, nghĩ Hành Tư đã quen mặt không chút thay đổi, thấy ai cũng không sửa. Vì tránh cho Đông Hải Long Vương mất hứng, nàng liền tươi cười tự giới thiệu mình “Long Vương hảo, ta là Thần Tiêu phủ Dực San. Nghe nói rừng san hô ở Đông Hải là độc nhất vô nhị nên mới nhờ Hành Tư quân đưa ta đến xem, lại nghĩ lão nhân gia ngài chắc nhiều việc, nên không muốn tới Long cung quấy rầy, cũng không phải cố ý không chào hỏi ngài, thỉnh ngài thứ lỗi nha” Vì lúc trước nàng thường xuyên gây rối gặp chuyện nên việc làm nũng khoe mẽ với Trường Sinh Đại Đế và cha mẹ rất thuần thục.

Đông Hải bị biểu hiện nhu thuận giả dối của Dực San làm cho rơi lệ: nếu nữ nhi của hắn cũng nhu thuận như thế, không biết tuổi thọ của hắn sẽ kéo dài thêm được bao nhiêu ngàn năm ah, cũng không cần vì nữ nhi si mê Hành Tư mà đặc biệt chạy tới đây tìm hắn.

Đông Hải Long Vương thu hồi tâm tình, ánh mắt quét qua chỗ Dực San và Hành Tư nhưng hắn còn chưa mở miệng, Hành Tư đã bất động thanh sắc kéo Dực San lại sát gần người mình. Đông Hải Long Vương lại rơi lệ lần nữa

Hắn tốt xấu gì cũng sống hơn bọn họ nhiều năm, cô nam quả nữ ở trong rừng san hô lại nắm tay nhau, hắn còn không đoán ra quan hệ của bọn họ sao? Có cần phải ám chỉ rõ ràng như vậy không? cần không hả?

Nhưng là trưởng bối, Đông Hải Long Vương cũng vô cùng có hàm dưỡng, không biểu hiện nội tâm rồi rầm ra mắt, điều chỉnh tâm tình, hỏi thăm Dực San về Trường Sinh Đại Đế nhưng khi nhìn Dực San, hắn lại bị một vấn đề khác quấy nhiễu “ta đã gặp qua Trường Sinh Đại Đế vài lần nhưng đến nay cũng chỉ gặp qua trưởng tôn Dực Lam của Đế Quân, lại chưa từng gặp qua nha đầu người, sao lại cảm thấy như đã từng quen biết?”

Khi Dực San còn làm Liễu San San từng đến Đông Hải long cung, Đông Hải Long Vương tuy chưa từng gặp qua nàng nhưng trong lúc vô tình cũng từng thấy thoáng qua. Dực San hồi tưởng lại bị kịch “phân tán hỏa lực” của nàng lúc đó, cảm thấy dù là từ góc độ bảo vệ hình tượng bản thân hay là quan hệ hữu hảo giữa Đông Hải long cung và nhà nàng thì vẫn không nên nhắc tới thì hơn. Vì thế nàng vẫn tiếp tục giả vờ ngoan ngoãn “ta lớn lên giống ca ca, Long Vương nếu đã gặp qua ca ca ta, cảm thấy ta có chút quen mắt cũng không có gì lạ”

Đông Hải Long Vương cảm thấy có lý, gật đầu chấp nhận, sau đó hỏi tình hình Trường Sinh Đại Đế gần đây

Đột nhiên Đông Hải Long Vương như nghĩ tới gì đó, quay đầu hỏi Hành Tư “Hành Tư, nghe nói người gần đây lại quay về địa phủ tiếp nhận vị trí của Hợp Nghiêm?”

Hành Tư gật đầu.

“Vậy ta có chuyện làm phiền người rồi” Đông Hải Long Vương vẻ mặt buồn rầu “người có thể giúp ta hỏi thăm xem rốt cuộc tiểu nhi tử Ấn Trì không nên thân của ta đã coi trọng thiên kim nhà ai ở âm tào địa phủ? nghe nói lúc trước Ấn Trì đã đến địa phủ tìm nàng, sau khi bị bắt trở về thì cả ngày đòi chết đòi sống, hỏi hấn thì hấn lại không chịu nói. Ta thấy hấn cũng đã tới tuổi thành gia lập thất, liền tính vác cái mặt già nua này giúp hấn cầu hôn nhưng đến địa phủ thì không hỏi ra cô nương kia là ai, làm ta phiền lòng muốn chết”

“Chuyện này quả thật làm cho người ta rất phiền lòng”

Dọc đường từ Đông Hải trở về, Dực San có chút thất thần

Hành Tư quan sát nàng hồi lâu, nhin không được hỏi “nghĩ gì vậy?”

Dực San có chút không yên lòng “ta nghĩ tới Ấn Trì”

Hành Tư: “...”

Dực San nói xong cũng biết mình lỡ lời, vội lắc đầu “người đừng hiểu lầm. Ta là nhìn thấy rừng san hô liền nghĩ tới cây san hô và dạ minh châu Ấn Trì tặng ta, nếu lúc trước không có dạ minh châu của hấn cứu cấp, ta đã không có cơ hội quay về thiên đình, cho nên nếu có cơ hội, vẫn muốn gặp mặt cảm ơn hấn”

Tuy lúc trước nàng biến thành phạm nhân nhưng nếu ở địa phủ hồn phi phách tán, tiên nguyên bị hủy cũng giống như hồn phách tầm thường, rơi vào Nại Hà cũng sẽ bị tiêu diệt hoàn toàn.

Nhớ tới hai ngày hai đêm nàng ở chỗ Tắc Thủ, sắc mặt của Hành Tư liền trầm xuống. Khi đó, hấn cảm thấy lần đầu tiên muốn bảo hộ lại không bảo hộ được; lần đầu tiên có chuyện mình muốn làm mà không làm được; lần đầu tiên cảm thấy bị giày vò khi chờ đợi kết quả.

Nhìn sắc mặt Hành Tư không tốt, Dực San cũng đoán được hấn nhớ tới chuyện khi đó liền không nhắc tới nữa, ngoan ngoãn ôm lấy cánh tay hấn, lắc lắc ‘đừng suy nghĩ, đều là chuyện quá khứ. Người không thấy hiện tại ta rất vui vẻ sao?’

Thấy Hành Tư nắm chặt tay nàng nhưng vẫn trầm mặc. Dực San nghĩ nghĩ, bỏ tay hấn ra, đột nhiên trong tay có ngũ quang thập sắc lóng lánh, như hiện vật quý đưa tới trước mặt Hành Tư “người nhìn đi, nhìn đi”

Hành Tư nhìn nhánh san hô trong tay nàng, tâm tình nặng nề cũng vui đi không ít, khóe miệng run rẩy “ngươi bẻ lúc nào?”

Dực San cười vô liêm sỉ “lúc đi dạo trong rừng san hô”

Thấy Hành Tư nhú mồm không nói gì, nàng liền tiến lên “ngươi yên tâm, ta cũng không phải chỉ bẻ một cây mà cách một cây bẻ một cái, sẽ không bị phát hiện”

Tình huống như vậy còn có thể nghĩ tới chuyện bẻ san hô? Phủ quân đại nhân nào đó cảm thấy cực kỳ khó chịu.

Trở lại Chuyển Sinh điện, Dực San chọn một cành san hô tự cho là đẹp nhất đưa cho Hành Tư, sau đó Hành Tư bị Tất Trì lôi đi xử lý công vụ, còn nàng đi tặng quà cho mọi người

Vô Thân, Vô Khâu vẫn lưu manh như trước. Dực San tùy tiện đưa cho bọn họ hai cành san hô, bị hai tên này quần lấy moi tin “San San, Hành Tư quân ôm ngươi ra ngoài lâu như vậy, hắc, các ngươi đã là những gì rồi?”

Bọn họ hỏi như vậy làm Dực San nhớ tới đủ loại tình huống ở trên đụn mây và trong rừng san hô, không tự giác mà mặt đỏ bừng. Hai đệ nhất nhiều chuyện như Vô Thân, Vô Khâu thấy thế lập tức sáng mắt, lập tức dụ dỗ “San San, ngươi vậy là không đúng rồi. Tuy ngươi không nhớ rõ nhưng quan hệ có phúc cùng hưởng có nạn cùng chia của chúng ta là không thể phủ nhận nha, ngươi và Hành Tư quân tiến triển thế nào, sao lại giấu chúng ta? nói không chừng chúng ta còn có thể góp ý cho ngươi nha, người ngoài cuộc tỉnh táo, người trong cuộc u mê mà” Cái gì gọi là trộn mắt nói dối? bọn họ chính là điển hình nha

Dực San hí hóp mắt nhìn bọn họ, nghiêng răng hỏi “các ngươi với ta là có nạn cùng chịu có phúc cùng hưởng?”

Vô Thân, Vô Khâu còn không biết xấu hổ mà gật đầu ‘đúng vậy nha’

“Vậy khi ta mới tới địa phủ, theo Tây Tề đến thế gian báo mộng, là ai châm chọc, hại ta bị cấm túc một tháng? lúc trước ở Sâm La điện, Tang Cách gây phiền toái với ta, không phải các ngươi lần đi rất nhanh sao? khi ta đánh thức Tây Tề, là ai nói đánh không lại hắc, chạy trốn còn nhanh hơn cả ta?” Dực San nhếch cằm, bộ dáng như tính nợ cũ

Vô Thân vội cắt ngang lời này “San San...ngươi đều nhớ lại hết rồi?”

Dực San nhú mồm “dù đã quên cái gì cũng không thể quên chuyện của Vô Thân, Vô Khâu các ngươi. Chúng ta đúng là có giao tình nha”

Những lời này, nghe rất quen tai

Vô Thân, Vô Khâu cảm giác da đầu run lên. Mà có thể không run được sao? Dực San không nhớ chuyện trước kia còn tốt, giờ đã nhớ ra, còn thêm thân phận Thần nữ, lực sát thương không phải tầm thường ah

Quả nhiên, Dực San vừa nói vừa rút kiếm ra.

Vô Thân, Vô Khâu không chút do dự, quay đầu bỏ chạy, mãi khi đến hậu viện mới dừng lại

Vô Khâu thấy Dực San không còn đuổi theo nữa, nghĩ nghĩ, hỏi “Vô Thân, sao chúng ta phải chạy?”

Vô Thân “ta cũng không biết”

Cái này có khả năng là do chợt dạ trường kỳ ah.

Rất nhanh, Dực San đã tay cầm đao, khí thế rào rạt đuổi tới

Vô Thân, Vô Khâu tuy không muốn đánh lại nàng nhưng lòng nhiệt tình yêu thương của bọn họ lại bị coi thường, có chút không vui, vì thế ba người ở hậu viện chơi trò đuổi giết, nhất thời gà bay chó sủa.

Đang lúc dừng lại thở dốc, Dực San vô tình thấy Tây Tề áo khoác xộc xệch, khoanh tay dựa vào cây cột, nhìn chăm chăm bọn họ, không nói lời nào. Tiêu rồi, lại quên mất việc Tây Tề đang ngủ.

Dực San thăm thấy không ổn, đang định chuẩn đi lại cảm thấy thái độ của Tây Tề lần này khác với lúc trước bị bọn họ đánh thức khi đang ngủ, nàng tò mò đi qua, cẩn thận đứng cách hắn ba bước, hỏi “Tây Tề, hôm nay ngươi không ngủ được sao?”

Tây Tề bị đánh thức nửa chừng mà lại bình tĩnh như thế, thật hiếm thấy

Tây Tề nhìn nàng một lát, chậm rãi nói ‘vì người?’

Dực San còn chưa có phản ứng, Vô Thân, Vô Khâu nghe có mùi bất quá liền hưng phấn hẳn.

Tình huống như thế rất phù hợp với trong kịch nha: nam nhân vật chính ánh mắt thâm trầm, ngũ khí trầm ổn cùng với lời kịch điển hình

Tây Tề đây là muốn thổ lộ sao? là muốn tuyên chiến với Hành Tư sao? là muốn vì San San mà dẫn tới một trận đại chiến kinh thiên động địa sao?

Sự thật chứng minh là bọn hắn đã nghĩ nhiều rồi.

Tây Tề nhìn vẻ mặt mờ mịt của Dục San, lắc đầu thở dài “vì bị người đánh thức”

Tây Tề bị đánh thức mà vẫn có thể bình tĩnh như vậy?

Dục San kinh ngạc nhìn kỳ quan hiếm có khó gặp này, sau đó ngượng ngùng cười nói “như vậy sao, thật xấu hổ ah. Ta còn tưởng rằng hôm nay người lại ngẫu nhiên không ngủ được chứ”

Tây Tề sững sốt một hồi mới nói “người...đều nhớ lại rồi?”

Dục San mỉm cười gật đầu “ừ, lúc trước đến chỗ Tư Mệnh Tinh Quân, nhìn qua đá Tam Sinh ở đó, đã nhớ lại chuyện trước kia”

Tây Tề cũng gật đầu ‘vậy tốt rồi’

Dục San thấy hân phản ứng bình thản, đột nhiên nhớ tới một chuyện, hai tay chống nạnh, bộ dáng hung hãn “hừ, chúng ta còn chưa đấu tửu lượng nha, nhất định phải tìm thời gian kết thúc việc này thôi. Nhất định sẽ cho người uống đến nằm sấp xuống”

Nàng là Thần nữ chuyên ủ rượu của thiên giới lại bị người ta cười nhạo là tửu lượng kém, truyền đi sẽ là hồng hình tượng của nàng. Sự phụ chú trọng thanh danh đến đời mạng của nàng không đánh nàng mới lạ

Tây Tề nghe nàng hạ chiến thư, chỉ cười khẽ ‘bất cứ lúc nào cũng có thể phụng bồi’

Dục San chưa từng thấy Tây Tề cười, lúc này nhìn đến ngậy người “Tây Tề, thì ra người cười rộ lên lại dễ nhìn như vậy ah”

Tây Tề giật mình, sắc mặt có chút không được tự nhiên

Lúc này, phía sau có người gọi Dục San “San San, lại đây một chút, có người tìm người”

Nàng quay đầu, thấy là Hành Tư, liền nói “Tây Tề, ta đi trước, rảnh rồi sẽ tìm người đấu rượu”

Nhìn Dục San và Hành Tư đi về phía tiền điện, Vô Khâu, Vô Thân tiến lên, nhìn Tây Tề vẫn đứng im không lên tiến, liền nói khích hấn ‘Tây Tề, thật ra là người thích San San. Người lại có thể ghen lâu như vậy, một chữ cũng không nói, đừng nói là người chậm chạp trong chuyện tình cảm như San San, cho dù có hỏa nhãn kim tinh cũng không thể nhìn ra tâm tư của người nha. Long cung Thất công tử kia dù gốc thế nào cũng đã thổ lộ qua, người ngay cả thử một lần cũng không, xứng đáng sống cô đơn một mình”

“Đúng vậy. Loại chuyện thích này không thể nói đạo lý, nên ra tay thì ra tay, nếu không hối hận cũng đã muộn nha”

Vô Thân, Vô Khâu sợ thiên hạ không loạn nên ra sức giặt giũ Tây Tề hoành đao đoạt ái để bọn họ có náo nhiệt mà xem

Tây Tề lại im lặng hồi lâu mới đáp “ta sẽ không?”

Hắn sẽ không? sẽ không cái gì mới được chứ?

Vô Thân, Vô Khâu nhìn Tây Tề quay trở về phòng, lại nhìn nhau, hồi lâu vẫn không hiểu

“Là hắn nói tuy có ý với San San nhưng sẽ không làm chuyện chia rẽ San San và Hành Tư đúng không?”

“Hay là hắn thực ra rất muốn chia rẽ San San và Hành Tư quân nhưng lại không biết nên xuống tay thế nào?”

Tâm tư của nam nhân, có đôi khi cũng rất khó đoán

48. Quyển 2 - Chương 48

Dực San theo Hành Tư đi đến tiền điện, vừa đi vừa lén liếc trộm hắn vài lần, thấy sắc mặt của hắn không vui lắm, không khỏi đoán rốt cuộc là ai đến tìm nàng

Không phải vì lúc trước nàng tới chỗ Phù Tuyên vừa đánh vừa náo, nên cha mẹ và gia gia nghe được thông tin, phái người đến tước nã nàng về quy án. Tuy trong chuyện kia, nàng dám chắc là Phù Tuyên đuối lý nhưng nếu phải giải thích rõ chân tướng sự tình thì rất phiền toái, hơn nữa chắc chắn trước khi giải thích còn phải dả thông tư tưởng của cha mẹ, thân là một quý lười, Dực San liền cảm thấy rất đau đầu. Tuy nhiên, khi nhìn thấy người tới, dù không phải là người của cha mẹ phái tới tước nã nàng, Dực San lại thấy đau đầu lợi hại hơn.

Chỉ thấy tiền điện bụi bay mịt mù, đại môn sụp hơn một nửa, mà Ấn Trì đã lâu không gặp quần áo xanh mượt, vẻ mặt ngưng ngừng đứng giữa đồng đổ nát. Liên tưởng tới lần trước hắn tới Chuyển Sinh điện, lại nhìn thấy lần này liền hiểu hắn không có chút tiến bộ nào trong việc đăng vân giá vũ

Vô Thân, Vô Khâu vốn tính tới xem náo nhiệt, nhìn thấy cảnh tượng đổ nát trước mặt liền nghiêng răng nghiêng lợi tiến lên, bộ dáng như muốn bóp chết Ấn Trì “lại là người, lại là người. Tiền sửa đình lần trước còn chưa tìm người đòi, đều do các lão tử ứng cho người. Sao người không chịu đi vào đăng hoàng từ đại môn hử?

Ngày đó bọn họ bị phạt khấu trừ bổng lộc, nhưng sau khi Ấn Trì bị đưa đi, Hành Tư không nghĩ nhiều đã bắt bọn họ bỏ tiền ra mua vật liệu tu sửa thay cho việc khấu trừ bổng lộc. Bọn họ không dám phản đối càng không dám làm gì Hành Tư, đành trút toàn bộ lửa giận lên người Ấn Trì

Ấn Trì vì làm hỏng đại môn của Chuyển Sinh điện, đang rất áy náy, bị Vô Thân, Vô Khâu mắng xối xả, càng thêm ủy khuất ‘ta không có cố ý mà, chỉ là vội nên mới dăng vân đến đây, vốn tính dưng ngoài đại môn nhưng mà chỉnh tốc độ không kịp’

Vừa rồi Dực San, Vô Thân và Vô Khâu chơi trò đuổi giết quá nhập tâm nên không nghe được động tĩnh lớn ngoài đại môn. Dực San nhìn bộ dáng đáng thương của Ấn Trì, lại nhìn vẻ mặt hung thần ác sát của Vô Thân và Vô Khâu, không nghĩ gì mà đi qua chỗ Ấn Trì, nói ‘không có gì, đừng để ý tới bọn họ. Hai người các người cũng không phải cố ý, lát nữa sửa cửa lại là được rồi, cùng lắm thì...’

Vô Thân và Vô Khâu nghe nàng nói vậy, bị đả kích đến mức dắm tay vào tường, mà Ấn Trì ở phía sau nàng, không biết vì sao vẻ mặt càng thêm ảm đạm. Dực San khó hiểu quay đầu, nhìn thấy Tây Tề đen mặt, lạnh lùng nhìn Ấn Trì.

Đứa nhỏ không hay ho này, sao không chịu nhớ lâu chứ?

Dực San nhớ tới vừa rồi nàng và Vô Thân, Vô Khâu đánh nhau, Tây Tề đã bị đánh thức nhưng không có nổi giận, không biết là hắn không tức giận vì là đã đến mức không thể dùng biểu tình để diễn đạt sự phẫn nộ trong lòng hay không, vì thế theo bản năng, chắn phía trước Ấn Trì

Nhìn Dực San như gà mẹ bảo vệ gà con, Ấn Trì biểu tình co rút “người che chở hắn như vậy làm gì?”

Vô nghĩa, đương nhiên là sợ người tức giận mà giết nhi tử của Đông Hải Long Vương ah

Dực San trong lòng thì xem thường, ngoài mặt thì tươi cười, đẩy Tây Tề đi về phía phòng hắn “Tây Tề, người mau đi ngủ đi, vừa rồi ầm ỹ làm người thức giấc, nếu không nhanh nghỉ ngơi, buổi tối sẽ không có tinh thần làm việc nha. Nhanh đi đi, chút nữa ta sẽ hầm canh cho người, nhớ rõ sau khi thức dậy đến phòng bếp lấy uống rồi hãy ra ngoài nha”

Tây Tề không tiện đẩy Dực San ra lại không có cách khác, đành để mặc nàng đẩy nàng về phòng

Vô Khâu, Vô Thân nhìn thấy, lập tức cảm khái

“Lôi lôi kéo kéo Tây Tề vậy mà không bị giết khẩu”

“Đây đúng là kỳ tích”

Chờ Dực San quay lại, Hành Tư liền chuyển ánh mắt từ chỗ Ấn Trì sang nàng ‘người còn nhớ cách hầm canh như thế nào sao?’

Dực San cảm thấy mình bị đả kích nặng nề. Nếu Dực Lam nói những lời này, nàng chắc chắn sẽ đáp cho

hắn một cước, đáng tiếc người trước mặt là người nàng có cố gắng thêm ngàn năm nữa cũng không thể đánh thắng hắn. Nghĩ tới mình dù là phạm nhân vô dụng hay thần nữ cũng đều bị Hành Tư khinh bỉ, Dục San lệ rơi đầy mặt.

Hành Tư lại chỉ vào Ấn Trì đang bối rối, lạnh nhạt nói với Dục San ‘chỗ Tắt phán quan còn có công vụ chờ ta xử lý, nếu Ấn Trì quân là tới tìm ngươi, vậy ngươi chiêu đãi hắn đi’ nói xong gật đầu với Ấn Trì “thất bồi”

Ấn Trì liên tục gật đầu, thấy Hành Tư đã rời đi, thở phào nhẹ nhõm, vẻ mặt thân thiết nhìn Dục San “San San, ta nghe nói thời gian trước ngươi xảy ra chút chuyện, suýt nữa...cũng nhờ có Tắc Thủ Tư Thần điệu thủ hồi xuân, tiếc là khi đó ta bị cấm túc, không thể ra ngoài, nếu không đã đến thăm ngươi. Sau ngươi lại chuyển thể đầu thai, mới đây ta nghe Lục tẩu nói gặp được ngươi ở địa phủ, cho nên mới tới đây tìm ngươi. Ngươi hiện thế nào? Đông Hải long cung không thiếu được liệu bồi bổ sức khỏe đâu’

Dục San gần đây đã nhìn thấy quá nhiều biểu tình phức tạp, cũng đoán được hắn muốn hỏi gì

“San San....chẳng lẽ Tắc Thủ Tư Thần chữa trị cho ngươi thành tiên?”

Đến khi Dục San giải thích rõ ràng việc nàng làm thế nào thành tiên, nàng và Ấn Trì đã ở tửu điều uống hơn nửa bình rượu.

Ấn Trì ngây người, ghen hồi lâu mới nói “cho nên...San San, thì ra ngươi không phải là phạm nhân?”

Dục San gật đầu “chỉ có một đoạn thời gian là phải”

Ấn Trì lập tức hưng phấn hẳn ‘cho nên...ngươi thật ra là Thần nữ”

Dục San cảm thấy thật bị thương. Chẳng lẽ vừa rồi nàng nói nhiều như vậy mà hắn vẫn không hiểu?

“Ta là chất nữ của Trường Sinh Đại Đế, ở thiên cung giúp Vương Mẫu nương nương ủ quỳnh tửu, hai trăm năm trước phạm sai nên bị đánh vào lục đạo, làm phạm nhân xong thì ta trở về thiên cung, hiện tại quay trở về Chuyển Sinh điện” Dục San tóm tắt lần nữa, thầm nghĩ nếu thằng nhãi này lại hỏi vấn đề kỳ quái gì, nàng sẽ cho hắn một cước vào mặt

Cũng may Ấn Trì tuy học nghệ không tinh nhưng không phải là kẻ ngốc, vẻ mặt bình tĩnh đại ngộ “nếu San San ngươi là thần nữ ủ rượu, ta còn chưa đến tửu điều ở thiên giới, ngươi có thể đưa ta đến đó xem thử không?”

Dục San có chút chần chừ. Nghi Định là một thần tiên cực kỳ khiết phích. Lúc nàng vừa đến tửu điều, hắn đã ra sắc lệnh, nghiêm cấm người nào khác trừ nàng tiến vào tửu điều. Sau này vì muốn lừa Dục San ủ rượu thay hắn, Nghi Định mới miễn cưỡng gật đầu cho Dục San tự do ra vào tửu điều. Sau khi Nghi Định

ra ngoài tiêu dao, cũng chỉ có Dực Lam đến tửu điều nên Dực San gần như đã quên quy định của sư phụ, hơn nữa thời gian qua, nàng đã cho Hành Tư tự do ra vào.

Dù sao cũng đã vi phạm nhiều lần rồi, nàng liền đáp ứng ‘được’

Hơn nữa dạ minh châu của Ấn Trì đã cứu mạng nàng, đưa hấn đi thăm tửu điều chỉ là việc nhỏ, vẫn không nên cự tuyệt.

Hôm nay Chuyển Sinh điện có vẻ bận rộn. Dực San ở tiền điện thấy Hành Tư ngưng thần, chăm chú đọc công văn liền không tính quấy rầy hấn, để lại tờ giấy nhắn tin rồi mang Ấn Trì đến xem tửu điều ở thiên cung.

Ra khỏi cửa, Ấn Trì hưng trí bừng bừng đổi thành rồng để Dực San cỡi hấn mà đi nhưng với biểu hiện hai lần hấn dâng vãn tới, Dực San liền uyển chuyển cự tuyệt. Nếu hấn lại không thể khống chế tốc độ, làm sập tửu điều, nàng thật không dám tưởng tượng kết cục sau khi Nghi Định biết chuyện sẽ làm thế nào.

Vì để Ấn Trì không cảm thấy bị tổn thương, dọc đường đi, Dực San không ngừng tìm đề tài tán gẫu. Nói một hồi liền nói tới rượu.

Lần trước đến Đông Hải, nàng đã biết tửu lượng của Ấn Trì, chỉ một hai chén đã say, các ca ca của hấn nhìn không được mớp tập cho hấn uống rượu, do đó mới có một màn say rượu loạn tính ở hoa viên

Có điều tửu lượng kém không ảnh hưởng gì đối với hứng thú của Ấn Trì đối với rượu. Có uống có say, có say mới biết uống, cũng nhờ vậy mà hấn gần như đã ném qua tất cả các loại rượu trên trời dưới đất

“Ta cứ nghĩ quỳnh tửu là rượu ngon nhất khắp trên trời dưới đất, nhưng lần trước nhờ cơ duyên xảo hợp, uống được loại rượu còn ngon hơn quỳnh tửu nhiều. Chắc, chắc”

Dực San lập tức dựng thẳng lỗ tai lên. Có rượu uống ngon hơn quỳnh tửu?

Tuy Nghi Định tìm đồ đệ là để tiêu diêu tự tại nhưng không có nghĩa là hấn cho phép chất lượng của quỳnh tửu kém đi. Rượu của Dực San ủ ra, nếu không qua được cửa của Nghi Định thì không có khả năng xuất sư. Vì vậy khi nghe Ấn Trì nói vậy, Dực San có cảm giác tiêu chuẩn chuyên nghiệp của mình bị khiêu chiến

“Người ở đâu uống được? là rượu gì? do ai ủ ra?”

Ấn Trì nghe nàng hỏi dồn dập liền giật mình, cố gắng hồi tưởng lại “khi đó ta bị sư phụ mang đi khỏi âm tào địa phủ, nếu cứ vậy để hấn đưa về Long cung, khẳng định ta sẽ bị phụ thân đánh, nên ta tính nửa đường thừa dịp sư phụ không để ý mà chuồn đi, ai ngờ lão gia tử kia thật khó chơi, ta dùng mọi cách cũng không thể thoát khỏi hấn, may mà gặp được một tiểu tiên nhàn tản đi ngang qua. Tiểu tiên kia tuy bộ dáng bất cần đời nhưng tâm địa không tệ, thấy ta sốt ruột liền cho ta trốn ở chỗ hấn, còn mời ta uống

rượu, nói là rượu do hẩn tự ủ. Có điều ta uống mới hai chén đã ngủ mất, khi tỉnh lại thì tiểu tiên kia tiến ta đi, ta chưa kịp hỏi danh tính của hẩn, cũng không nhớ vùng hoang sơn dã lĩnh kia là ở chỗ nào”

Ấn Trì phát giác ra mình nói rất nhiều nhưng vẫn không trả lời đúng câu hỏi của Dực San, sợ nàng mất hứng, vò đầu bứt tóc suy nghĩ hồi lâu, đột nhiên vỗ tay, vui vẻ nói ‘đúng rồi, tiểu tiên kia trước khi tiến ta đi nói thật lâu rồi không có người uống rượu với hẩn, nể tình ta đã bồi hẩn uống hai chén, cho ta một khối ngọc quyết, nếu gặp phải chuyện phiền toái hoặc muốn tìm hẩn uống rượu thì dùng miếng ngọc kia là tìm được hẩn”

Dực San vội vã nói ‘vậy tìm tiểu tiên kia đến đi, ta cùng hẩn luận bàn”

Đến tửu điều, Ấn Trì không chịu nổi bị Dực San quần lấy liền lấy khối ngọc quyết kia ra, niệm chú ngữ, ngọc quyết tỏa ánh sáng một lát rồi khôi phục nguyên dạng.

Khi Dực San và Ấn Trì uống hết nửa bình rượu, chung quanh đột nhiên nổi lên tiên phong, mây lành đầy khắp. Sau đó trong ánh sáng rực rỡ, Dực San há hốc mồm nhìn tiểu tiên nhàn tản mà Ấn Trì nói, hẩn không thể đá cho hẩn một cái, lại có thể xem một đại tôn thần thành một tiểu tiên nhàn tản. Thế nhưng lúc này, nàng không rảnh để đi đá hẩn

Ấn Trì liền thấy Dực San vốn đang ngồi vắt chân uống rượu như đại gia chợt quăng cái chén xuống đất, quỳ xuống hành đại lễ, hô to ‘sư phụ”

Nghi Địch Tư Thần xuất hiện cực kỳ phong tao, vô cùng hưởng thụ đại lễ của Dực San, vui mừng đi đến trước mặt nàng, cao thấp đánh giá nàng “chà chà, lâu rồi không gặp, nha đầu người ngày càng đẹp, vì sư suất chút nữa không nhận ra. Không tệ, không tệ”

Dực San quỳ trên đất, tươi cười vô lại ‘sư phụ, lão nhân gia ngày ra ngoài tiêu dao nhiều năm như vậy, còn nhớ đồ đệ thủ chỗ này thay người ủ rượu đúng là không dễ, không nhận ra cũng không sao”

Nghi Địch liếc mắt nhìn qua, Dực San lập tức thức thời cụp đuôi thành thật, ân cần mời hẩn ngồi xuống “sư phụ, mời ngồi”

Nghi Địch ngồi xuống, vừa liếc Dực San vừa tự rót cho mình một chén rượu, uống một ngụm, thở dài “vừa mở miệng đã lòi ra bản chất quỷ tinh linh. Nhiều năm như vậy không gặp người, Dực Lam vô liêm sỉ kia dạy người nói chuyện không phân biệt lớn nhỏ ngày càng thuần thực ah”

Nghi Địch và Dực Lam hục hặc không phải chuyện ngày một ngày hai. Trên thực tế, phàm là những người có ý đồ với lão muội hẩn, Dực Lam đều liệt vào danh sách kẻ địch. Khi đó Nghi Địch dẫn Dực Lam rời khỏi Thần Tiêu phủ, nếu không phải vì hẩn là tôn thần trưởng bối, Dực Lam đã động thủ với hẩn. Nghi Địch vốn không nên so đo nhưng không hiểu sao lại thích đối đầu với Dực Lam, luôn khiêu khích hẩn, mỗi lần gặp nhau đều châm chọc hẩn vài câu, sau đó nhìn Dực Lam vì e ngại thân phận mà không thể phát tác liền thấy sung sướng vô cùng. Năm đó, khi Dực San bị đánh vào lục đạo, Nghi Địch đã ra ngoài dạo chơi nhiều năm không biết vì sao nghe được tin liền trở về, vừa vặn đá Dực Lam đang cơn tức giận muốn tìm

Thiên Quân lý luận trở về Thần Tiêu phủ. Từ đó quan hệ của cả hai càng thêm ác liệt.

Dực San cảm thấy bất đắc dĩ vô cùng, cuối cùng làm như không thấy, không biết. Cho nên khi nghe Nghi Định nói vậy, Dực San không nói theo hắn mà chỉ vào chén rượu trong tay Nghi Định ‘sư phụ, người đang dùng cái chén mà Ấn Trì đã uống qua’

Trong chuyện ăn mặc chi dùng, Nghi Định soi mói đến khiến người ta giận sôi, chọn tam lấy tứ, càng không có chuyện dùng đồ người khác đã dùng qua.

Dực San nhớ tới năm đó nàng đùa dai, đưa cái chén Dực Lam đã uống qua đưa cho Nghi Định dùng, chờ Nghi Định uống xong mới nói cho hắn biết. Nghi Định lúc đó không nói hai lời mà quăng cái chén vào mặt Dực Lam. Sau đó hai người bọn họ đấu nhau hăng say tới mức hủy cả bàn yến tiệc. Nghĩ tới đây, nàng liền lo lắng cho mặt của Ấn Trì. Với pháp thuật của Ấn Trì, chạy trốn chắc chắn không nhanh bằng Dực Lam, nếu Nghi Định muốn quăng chén vào mặt hắn, chắc chắn hắn trốn không thoát, nhưng nếu hắn bị ném đến hồng mặt thì sau này làm sao mà lấy vợ?

Quả nhiên, Dực San vừa nói xong, biểu tình của Nghi Định liền trở nên ngưng trọng. Ngay lúc Dực San đang nghĩ mình có nên hi sinh, tiến lên che chắn, đỡ giùm Ấn Trì hay không thì Nghi Định đã chậm rãi đặt cái chén xuống, nhìn Ấn Trì một cái, mỉm cười nói “vừa rồi thấy ngọc quyết phát tin từ từ từ điều, cho nên mới tò mò tới xem. Thì ra tiểu thần tiên người tên là Ấn Trì?”

Dực San ra sức nháy mắt, muốn chứng thực tươi cười mà nàng vừa thấy chỉ là ảo giác

Nghi Định ngạc nhiên nhìn nàng ‘nha đầu, mắt ngươi có vấn đề gì sao?’

Vừa rồi một tiếng sư phụ của Dực San đã làm Ấn Trì choáng váng, giờ nghe Nghi Định hỏi tới hắn vội tiến lên hai bước, đáp “ạ, vãn bối là Đông Hải Long cung Ấn Trì, thời gian trước được Tư Thần tương trợ, vô cùng cảm kích, chỉ là tư lượng của vãn bối quá kém, uống hai chén đã say tới ngủ mất, nên đã không báo tên đúng lúc. Thỉnh Tư Thần thứ lỗi cho sự thất thố”

Đem đường đường Chương tử tư thần thành một tiểu tiên nhân tảo, có lẽ chính Ấn Trì cũng chột dạ đến nội thượng, nói chuyện bắt đầu nho nhã làm người ta ê răng

Nghi Định nghe xong chỉ nghiêm túc đánh giá Ấn Trì, không lên tiếng.

Ấn Trì khẩn trương, không dám nói lời nào, sợ làm Nghi Định tức giận

Thực tế, với hiểu biết của Dực San về sư phụ không để ý tới bát quái của nàng thì hắn cũng không phải đang tức giận mà đang lục lọi trong gia tộc khổng lồ phức tạp của Đông Hải long cung để xem Ấn Trì là ai

Quả nhiên, hồi lâu, Nghi Định chậm rãi lên tiếng ‘Đông Hải long cung? Vậy Đông Hải Long Vương là..?’

Ấn Trì tươi cười, gật đầu “là gia phụ”

Nghi Định giật mình một chút, nhần mi nói “ta nhớ mấy tiểu tử của Đông Hải Long Vương đều có tửu lượng không tệ,khi nào lại thêm một đứa con không biết uống rượu như ngươi?”

Bị ghét bỏ, tươi cười trên mặt Ấn Trì liền cứng ngắc.

Nghi Định cũng không thềm để ý tới bộ dáng bi thương của hắn, đưa tay cầm lấy vò rượu ước lượng “lần trước uống hai chén đã say, lần này uống đến nửa vò mà vẫn đứng ổn như vậy. Nha đầu, không phải bên trong rượu này của ngươi toàn là nước chứ?”

Dực San vô tội bị liên lụy, lập tức phản bác “Ấn Trì sợ uống say lại ngủ, bỏ qua cơ hội chiêm ngưỡng phong thái của sư phụ lão nhân gia ngài cho nên chỉ uống mấy ngụm nhỏ, phần lớn đều do đồ đệ uống”

Nghi Định giật mình, quay đầu nói với Dực San “đúng rồi. Ta trở về cũng muốn hỏi ngươi một chút. Thời gian này ta nghe các thần tiên bàn tán xôn xao, nói xú tiểu tử Nhạc Thác kia bỏ lại thê tử của hắn mà chạy xuống địa phủ, lại nói ngoại tôn của Thiên Quân là Hành Tư cũng đến địa phủ đây đưa không rõ với một phạm nhân; còn nói ngươi gần đây có quan hệ thân mật với Hành Tư. Loạn thất bát tao như vậy, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

Ngay cả Nghi Định cũng chú ý đến, rốt cuộc lời đồn đã truyền thành cái dạng gì rồi?

Dực San sờ sờ mũi, cảm thấy vẫn là nói thẳng sẽ bớt việc “Nhạc Thác rảnh rồi sinh nông nổi muốn nhìn xem lúc ta biến thành phạm nhân vô dụng là bộ dáng gì, về phần Hành Tư quân...hắc hắc, sư phụ, phạm nhân vừa rồi ngươi nói chính là ta, đồ đệ vô liêm sỉ không nên thân của ngươi. Hắc, hắc hắc”

Nghi Định còn đang tiêu hóa những lời Dực San nói. Ấn Trì đang cố gắng làm người tàng hình lại không nhận được nữa, thần sắc bi thương xen lẫn kinh ngạc “San San. Lần trước ta đến Chuyển Sinh điện, chẳng phải ngươi và Hành Tư quân chỉ đơn thuần là quan hệ giữa cấp trên và cấp dưới thôi sao? sao lại...sao lại...”

Thời gian này hắn bị nhốt ở Long cung, đương nhiên đã bỏ lỡ rất nhiều tin đồn bát quái. Hôm nay muốn Dực San đưa tới tửu điều là muốn nhân cơ hội này, để nàng trả lời cho câu hỏi trước kia. Vừa rồi hắn còn cảm thấy không cần phải băn khoăn vì thân phận phạm nhân của Dực San, lòng tràn đầy chờ mong nhưng Nghi Định và Dực San đã liên tiếp tạt hai chậu nước lạnh vào mặt hắn, đúng là khiêu chiến khả năng tiếp nhận của hắn mà

Dực San âm thầm kêu khổ. Vừa rồi Ấn Trì ản mình rất thành công, khiến nàng quên mất hắn đang tồn tại ở nơi này, liền nói thẳng ra quan hệ của mình và Hành Tư. Nàng còn thiếu Ấn Trì ơn cứu mạng, kết quả nhân tình còn chưa trả đã làm người ta bị tổn thương, vậy chẳng phải nàng nghiệp chướng nặng nề?

Cũng may ngay lúc tâm linh yếu ớt của Ấn Trì sắp đổ, lại có hai đóa thủy vân lóng lánh tiên quang rơi xuống, dời đi lực chú ý của bọn họ. Tửu điều hôm nay dường như có chút náo nhiệt

Nghi Định nhăn mày khó chịu nhưng sau khi nhìn thấy người tới, hần tuy vẫn đen mặt nhưng cũng đã tiết chế hơn “Thái Thượng Lão Quân, người không lo giữ lò luyện đan của người, chạy tới đây làm gì?”

Thái Thượng Lão Quân vượt râu lựa chọn hồi lâu, mới chọn được chỗ hài lòng để đặt chân, hốn hở nói với Nghi Định “hắc hắc, vừa rồi lão phu định đến địa phủ nhưng từ xa nhìn thấy tửu điều bên này tiên quang bao phủ, từ xa đã lộ ra hơi thở của tửu quỷ, đã lâu không thấy ở thiên đình, lão phu đoán là người trở lại nên vòng qua đây xem thử”

Nghi Định mặt không chút thay đổi, rũ rũ tay áo “thì ra Lão Quân nhớ thương tửu quỷ ta, còn mang theo Dục Lam điện hạ đến cửa. Thật sự là khó có được ah”

Cần bổ sung là năm đó Trường Sinh Đại Đế đồng ý cho Dục San báỉ Nghi Định làm sư phụ, Thái Thượng Lão Quân lại đứng về phía Dục Lam mà phản đối, lý do là Dục San là một cô nương trong sáng, theo một tửu quỷ cao tuổi như Nghi Định không thích hợp lắm. Vì chuyện đó mà Nghi Định ghi thù nhưng vì bối phận của Thái Thượng Lão Quân cao hơn hần, nên không thể có chuyện quăng chén rượu vào mặt Lão Quân, tuy nhiên mỗi khi gặp mặt, châm chọc vài câu là không thể thiếu

Dục Lam đứng cách Nghi Định một khoảng, thản nhiên nói ‘Tư Thần không cần nghĩ nhiều, chúng ta vốn chỉ định đứng trên mây xem thử người ở bên ngoài nhiều năm như vậy, có uống tới mức biến mình thành bình rượu hay không nhưng thấy có lão muội ta bên dưới này nên mới xuống thôi’

Nghi Định lập tức cầm chén rượu phóng thẳng vào mặt Dục Lam

Nhìn thấy sắp có một trận hỗn chiến, Thái Thượng Lão Quân lại cười tủm tỉm nói với Dục San “hội Bàn Đào lần này, tiên đan của lão phu cũng sẽ ra lò, nên phải canh giữ không thể đến đó ăn đào, hai huynh muội vô tình các người cũng không đến thăm lão phu, may mà vừa rồi trên đường gặp được Dục Lam, nghe nói người theo đồ đệ của ta đến địa phủ dạo chơi, đang muốn xuống dưới tìm người, sao người lại chạy về tửu điều, chẳng lẽ đồ đệ của ta chọc người mất hứng?”

Thái Thượng Lão Quân hiển nhiên là đã nghe được tin tức từ chỗ Dục Lam, tươi cười chỉ có hai phần hiền lành còn tám phần là chế nhạo kiêm tò mò nhiều chuyện

Dục San bị trêu ghẹo, da mặt nóng lên, vội lắc đầu “không có, ta chỉ là đưa Ấn Trì đến xem tửu điều”

Thái Thượng Lão Quân và Dục Lam đang đánh nhau lúc này mới chú ý tới Ấn Trì đang đứng bên bàn, ánh mắt quét qua quét lại chỗ hần và Dục San, thần sắc bí hiểm sâu xa.

Ấn Trì bị đánh giá, tay chân luống cuống hần.

Nghi Định lại thông thả đi tới, ngữ khí chưa xót “xem ra mấy năm nay ta không ở đây, tửu diều đã trở thành danh lam thắng cảnh ah”

Da đầu Dực San run lên, vừa rồi Nghi Định nhìn thấy Ấn Trì ở tửu diều cũng không tức giận, nàng còn tưởng đã nhiều năm rồi, hẳn cũng đã bỏ đi cái tính khiết phích. Ai ngờ, đúng là cái nét đánh chết không chừa

Dực San cười cười, thầm nghĩ nên làm cách nào để qua được một ải này, đột nhiên nghe được có tiếng gõ cửa bên ngoài. Đúng là thiên âm nha

Nàng lập tức đi qua ‘ta đi xem là ai’

49. Quyển 2 - Chương 49

Mấy trăm năm nay không một bóng người đến tửu diều, hôm nay nhân khí tràn đầy ah. Dực San vừa nghĩ, vừa đi ra mở cửa

Mấy người trong viện thấy nàng mở cửa xong liền đứng yên, không nói tiếng nào, cảm thấy tò mò, liền tiến tới gần cửa, hỏi ‘ai vậy?’ sau khi nhìn thấy người ngoài cửa, cả đám bọn họ cũng rơi vào trầm mặc

Nhạc Thác đứng bên ngoài cũng không ngờ trong tửu diều lại có nhiều người như vậy, xấu hổ cười nói “hôm nay nhiều người náo nhiệt như vậy ah?”

Dực Lam lạnh lùng nói ‘náo nhiệt hay không, liên quan gì tới ngươi?’

Nghi Định cũng khó có lúc đứng cùng trận tuyến với Dực Lam ‘tửu diều của bản quân không chào đón ngươi, mau rời đi’

Thái Thượng Lão Quân tuy không nói gì nhưng chắc chắn cũng không đứng về phía Nhạc Thác

Thần sắc Nhạc Thác có chút quẫn bách’

Dực San rốt cục lên tiếng ‘Nhạc Thác quân đến đây là có chuyện gì sao?’

Nhạc Thác ngẩng đầu nhìn nàng, lại rất nhanh tránh né ánh mắt của nàng ‘vừa rồi ta đến Chuyển Sinh điện tìm ngươi, Hành Tư quân nói ngươi không có ở đó, sau đến Thần Tiêu phủ tìm ngươi cũng không gặp, ta đoán là ngươi ở tửu diều nên tới đây nhìn thử. Không ngờ lại quấy rầy các ngươi’

“Người tìm ta làm gì?”

“Ta...” Nhạc Thác do dự, hiển nhiên là bị khí thế của Thái Thượng Lão Quân và Nghi Địch làm cho có chút không dám mở miệng “ta có mấy lời muốn nói với người”

Dực Lam không chút khách khí cắt ngang lời hắn “hai trăm năm trước sao không nói, giờ nói còn có ý nghĩa gì nữa?” Nếu không phải đang có nhiều người như vậy, hắn đã đánh Nhạc Thác một trận rồi

Nhạc Thác không nói gì, xấu hổ, đứng ngay cửa tiến thoái lưỡng nan.

Nhìn như vậy lại có chút như là bọn họ ý đông hiệp yếu, Thái Thượng Lão Quân liền lên tiếng giảng hòa ‘Nhạc Thác, chuyện người và nha đầu San San, nói rõ cũng tốt. Lão phu còn muốn đến Chưởng độc được tư bất tiểu tử Tắc Thủ đền hồ lô, mọi người đi cùng lão phu đi”

Nghi Địch khó có lúc lại chịu phối hợp, quay đầu nói với Ấn Trì ‘người tên Ấn Trì? chúng ta cùng đến địa phủ đi, ta còn chưa đến đó, thuận tiện nhìn xem tên tiểu tử dám mang đồ đệ ta chạy đi có bộ dạng gì”

Thái Thượng Lão Quân mang theo Dực Lam không tình nguyện, Nghi Địch mang theo Ấn Trì bị tổn thương tinh thần đi đến địa phủ, tửu điều vốn náo nhiệt liền trở nên vắng lặng hẳn

Trầm mặc một lát, Dực San lên tiếng trước ‘Nhạc Thác quân chờ một chút, ta thu thập trong viện”

Nhạc Thác gật đầu “Nghi Địch Tư Thần không muốn người ngoài vào chỗ của hắn, ta đến tiên đàm bên kia chờ người”

Tiên đàm bên cạnh tửu điều lưu vân lượng lơ, thay đổi trong chớp mắt, khi mặt trời mọc có thể nhìn thấy vạn tượng kim quang nâng mặt trời đỏ như phật quang chiếu khắp, rung động lòng người. Trước kia Nhạc Thác từng đến tửu điều tìm Dực San nhưng vì Nghi Địch nên không thể vào trong, vì thế thích nhất là kéo nàng đến dưới tàng cây bên tiên đàm xem biển mây. Lúc đó Dực San luôn kiên nhẫn lắng nghe hắn kể những chuyện lý thú mà hắn gặp được. Tiên đàm, bóng cây, biển mây, lưu vân... dường như chưa từng thay đổi sau mấy trăm năm nhưng trên thực tế đã có rất nhiều chuyện đổi thay.

Dực San thu thập xong, đi đến tiên đàm, nhìn Nhạc Thác đang đứng khoanh tay chờ nàng dưới gốc cây. Đại nam hài lúc trước luôn cười hi hi ha ha theo nàng đi gây chuyện khắp nơi giờ đã là một nam tử thành thục

Nhạc Thác quay đầu.

Mây khó cũng chậm rãi phiêu động giữ hai người. Rõ ràng chỉ cách nhau vài bước nhưng lại như cách xa vạn trượng, không thể nào đến gần được với nhau

Nhạc Thác do dự một lát, rút cuộc tiến lên hai bước, gọi ‘San San’

Dục San đưa mắt nhìn hoa cỏ phía sau hẳn “tuy hiện chúng ta đã không còn quan hệ gì nhưng nếu Nhạc Thác quân có chuyện muốn nói với ta thì vẫn nên nói cho rõ ràng đi, miễn cho ngày sau lại xảy ra chuyện”

Thần sắc của Nhạc Thác lập tức cương cứng

Dục San không ngờ mình có thể lạnh lùng, bình tĩnh nói ra những lời này, bình thường với tính cách của nàng, nhìn thấy Nhạc Thác là đã rút đao chém rồi. Nàng lại hồi tưởng tới những chuyện đã trải qua cùng hẳn trong nhiều năm trước, không ngờ lại gần như không nhớ nổi, cảm giác như đã qua mấy đời. Có lẽ do thời gian qua lâu, nàng lại đi vào lục đạo luân hồi, giống như đã trải qua một thế, nàng đã sớm không còn là Dục San nóng nùng, động chút là hô to gào lớn như trước kia nữa. Chuyện cũ đã qua, trong lòng cũng không còn gợn sóng

“Nhạc Thác quân, có gì thì nói nhanh đi, chúng ta ở một chỗ như vậy, nếu để người khác nhìn thấy, đồn bậy ra ngoài, làm cho Phù Tuyên hiểu lầm, e là thêm chuyện phiền toái. Người cũng biết ta không lại xảy ra chuyện như Thủy Mặc ngày đó”

“Chuyện Thủy Mặc lần trước, ta đến thay Phù Tuyên nói lời xin lỗi”

“Người sai là nàng, không phải người, dù người là phu quân của nàng thì mấy chuyện xin lỗi này vẫn là nàng tự mình đến nói với ta mới có thành ý”

“Phù Tuyên...sinh non, buổi sáng đã vào phòng sinh, sau này sợ là phải tĩnh dưỡng lâu. Là ta sơ sẩy để nàng làm việc tùy hứng như vậy, cũng có trách nhiệm”

Phù Tuyên sinh non?

Dục San cảm thấy mình sắp không giữ được bình tĩnh khó khăn lắm mới làm được. Hẳn rút cuộc là đến xin lỗi hay ám chỉ nàng vì lần đó nàng đến náo loạn, khiến Phù Tuyên chấn kinh mà sinh non?

Dục San nhìn thẳng vào Nhạc Thác, ngữ khí lạnh hơn “thì ra Nhạc Thác quân hôm nay là tới tìm ta khởi binh vẫn tội”

Nhạc Thác buồn bã “ta không phải vì thế mới tới tìm người. San San, sau này chúng ta đều nói chuyện với nhau như vậy sao?”

“Nhạc Thác quân đã là người có vợ, lại gọi ta là San San không ổn, để tránh hiềm nghi, gọi ta là Dục San được rồi”

Trầm mặc một lát, Nhạc Thác vẫn gọi “San San...”

Dực San nhắm mắt lại, quyết định mặc kệ hẳn “tốt xấu gì chúng ta cũng đã quen biết nhau nhiều năm, nếu người sắp làm cha, việc vui như thế cũng nên nói lời chúc mừng người nhưng ngay lúc này lại chẳng có gì làm hạ lễ, khi nào rảnh, ta sẽ ủ thêm vài hủ quỳnh tửu rồi cho người đưa đến. Ta không tự mình tới cửa, còn mong người thông cảm”

Nhạc Thác nhú mày nhìn bộ dáng vân đạm phong khinh của Dực San, tiến lên, đưa tay như muốn ôm nàng vào lòng

Dực San không chút suy nghĩ mà thối lui. Trước kia nếu nàng tức giận không để ý tới, Nhạc Thác luôn bắt ngờ từ phía sau tiến lên ôm lấy nàng, cầu xin tha thứ. Khi đó nàng rất dễ mềm lòng, ôm một cái liền không còn tức giận nữa

Nhạc Thác hồi lâu mới thu hồi tay “thực xin lỗi. San San, ta biết người oán hận ta. Năm đó Phù Tuyền quần lấy ta, ta quả thật cảm thấy tâm viên ý mãn nhưng không phải ta tìm cơ mà hôn sự sau này là do Ngọc Đế Thiên Quân tứ hôn, ta không...”

Dực San lắc đầu cắt ngang lời hẳn “nhiều năm như vậy, oán hận gì cũng đã sớm phai nhạt. Không nói tới người đúng hay sai, ta chỉ hỏi người, năm đó người thật sự tin ta cố ý tranh chấp với Phù Tuyền mà đâm nàng một kiếm?”

Thật ra nàng cũng không biết rốt cuộc muốn gì, chuyện đã qua rất lâu, lại truy hỏi tin hay không thì có ích gì nhưng nàng lại không thể bỏ đi chấp niệm trong lòng.

Thần sắc của Nhạc Thác biến đổi “năm đó tận mắt chứng kiến, không phải do ta nói không tin...” lại sợ Dực San hiểu lầm, vội vàng bổ sung “nhưng khi Phù Tuyền vừa mới có thai, ta ra ngoài dự tiệc, nghĩ tới nàng nên về sớm hơn, người hầu nói nàng đang ở hoa viên hóng mát, ta vốn muốn trêu chọc nàng nàng không cho người thông báo mà hóa thành con ong bay vào, trong hoa viên chỉ có nàng và Ô Đại đang nói cười, không phát hiện ra ta, sau đó ta nghe các nàng nói đến...” nói tới đây, thanh âm của hắn chợt thấp rồi dừng hẳn. Ngữ khí như thế, không cần đoán cũng biết được là lúc đó hắn đã nghe được những gì.

“San San, ta thật không ngờ nàng sẽ làm ra chuyện như vậy. Nàng ở trước mặt ta, cho tới giờ đều là ôn nhu hiền thực, đối với người khác cũng rất tốt”

Giờ nói những chuyện này còn có ý nghĩa gì nữa đâu?

Dực San ngẩng đầu nhìn Nhạc Thác. Hắn quay đầu né tránh rồi lại cam chịu nhìn vào mắt nàng “nhưng tuy ta chính tai nghe được lại không có chứng cứ. Từ đó về sau ta không nhìn đến nàng cũng không nói chuyện với nàng, lấy cớ xã giao, thường xuyên ra ngoài. Sau ta nghe nói lần luân hồi cuối cùng của người là làm một phạm nhân ở phủ Dương Thành tại nhân gian, ta liền nói với Thiên Quân là muốn hạ phạm thể nghiệm, sau đó tự sửa mệnh số, đầu thai đến phủ Dương Thành, còn đến nhà cầu hôn người. Ta vốn biết chắc chắn sẽ bị phát hiện nhưng không ngờ lại mau như vậy, chỉ còn một chút nữa là ta đã đưa người ra khỏi kiệu hoa”

Dực San tuy đã nhớ lại chuyện cũ nhưng khi xem qua đá Tam Sinh chỉ chú ý vào những tình tiết khi ở

âm tào địa phủ, lại không để ý đến lúc làm phạm nhân ở phủ Dương Thành, giờ nghe Nhạc Thác nhắc tới, sống sót hồi lâu cũng không biết nên nói cái gì mới thích hợp

Nhạc Thác thấy nàng không có phản ứng, cười khỏ một tiếng, tự giễu “San San, có phải ta như vậy là rất hồ nháo?”

Quả thật rất hồ nháo.

Dực San cố nhin, không nói ra lời trong lòng nhưng tâm tình đã bình tĩnh hơn trước nhiều “cần gì làm mấy chuyện vô bổ như thế?”

Khó trách Phù Tuyên lại liên tục gây chuyện với nàng, thì ra là khi đắc ý nhin không được để lộ ra, bị phu quân lạnh nhạt, Nhạc Thác còn xuống trần tìm nàng, với cách làm người của Phù Tuyên, không tức giận mới lạ.

Nhạc Thác nghe nàng ngữ khí bình thản, vội nói “ta biết ta làm chuyện vô bổ nhưng dù sao cũng cảm thấy thẹn với người. Ta chỉ muốn đi nhìn người”

Thieu niên ngây ngô, lịch sự tuấn tú. Nàng không nhớ rõ đã quen biết Nhạc Thác bao nhiêu lâu, chỉ biết là từ khi có trí nhớ đã luôn có bóng dáng của hắn. Lúc trước Nhạc Thác dễ dàng tha thứ cho tính xấu của nàng, yêu chiều nàng, nay nhớ tới nàng cũng vô cùng cảm kích, nếu không phải thật tình đối đã sẽ không dung túng được như thế

Dực San cúi đầu nhìn mũi chân của mình hồi lâu, nhẹ giọng nói ‘Nhạc Thác, khi đó ta thực sự thích người, rất thích’

Nhưng mối tình đầu ngây ngô lại kết thúc như vậy. Có phải vì đồ mi nở quá rộng nên cuối cùng đi đến kết cục điêu linh?

Nhạc Thác động dung “San San”

Dực San nhắm mắt, lắc đầu, cắt ngang lời hắn ‘nhưng bây giờ chúng ta không thể nào quay trở lại như trước, có thể tâm bình khí hòa nói chuyện với nhau đã khó rồi. Cho nên ta sẽ nói rõ mọi chuyện, về sau chúng ta sẽ không còn khúc mắc gì nữa’

Nhạc Thác ánh mắt ảm đạm, yên lặng nhìn nàng, không nói gì

“Vừa rồi người nói xin lỗi ta, thật ra người cũng không làm chuyện gì có lỗi với ta. Chuyện lúc trước cũng không phải là người sai Phù Tuyên làm, cũng không có giúp nàng tìm cấm được để vu hãm ta, sau Ngọc Đế Thiên Quân tứ hôn cho người lại càng không phải chuyện người có thể từ chối. Nhưng mà, ta và người ngàn năm sớm chiều bên nhau, hiểu biết và tín nhiệm của người đối với ta ại không bằng một lần tận mắt chứng kiến. Năm đó, khi ta hết đường chối cãi, tứ cổ vô thân, người lựa chọn ở bên cạnh Phù Tuyên, docks

lòng chăm sóc nàng, người không biết lúc đó ta nàng lòng thoái chí đến thế nào, cho nên dù sau này Thiên Quân có chỉ hôn cho các người hay không kết cục của chúng ta cũng đã định. Trước kia tính tình ta quá kém, cả ngày kéo người cùng nhau hồ nháo, ít nhiều cũng có người khắp nơi bao dung chiếu cố, sau này người thay lòng đổi dạ cũng không có gì lạ. Khi đó chúng ta đều còn nhỏ, không biết cảm tình là gì cũng không biết nên hứa hẹn với đối phương thế nào. Bị vu tội oan, ta quả thật không chịu nổi nhưng hai trăm năm sau, ta tỉnh lại trong tấm cung của mình, nghe mẫu thân nói các người đã thành thân, hơn nữa Phù Tuyền còn sắp sinh, tuy ta thấy khổ sở nhưng không có cảm giác đau lòng. Ta liền biết, ta đã buông tay cho đoạn tình cảm này”

Thân mình Nhạc Thác hơi run rẩy, há miệng muốn nói gì nhưng Dực San đã lãnh đạm nói tiếp ‘hơn nữa, người liền tiếp đến địa phủ thăm ta khi đó vẫn còn là phạm nhân, tuy ta lúc ấy không nhớ chuyện cũ nhưng giờ nghĩ lại thấy không ổn. Dù sao người cũng đã có thể tử, địa phủ đồn đãi đủ chuyện, thực sự mang đến cho ta rất nhiều phiền toái. Nay đã nói rõ mọi chuyện, sau này người và ta nên duy trì khoảng cách cho thỏa đáng”

Nhạc Thác cúi đầu, ngữ khí áy náy, chua xót ‘ta biết, chờ người trở lại thiên đình, nhớ lại chuyện cũ trước kia sẽ không còn cơ hội cùng người uống rượu nói chuyện như xưa, cho nên ta mới nhận không được lại tới địa phủ tìm người. Là ta sơ sót, ta sẽ xử lý tốt lời đồn, sẽ không mang phiền toái tới cho người. Có điều khi biết chuyện người và Hành Tư quân, nhìn thấy người chung tình với hắn. Tuy lúc đó người là phạm nhân, ta không thể nhiều lời nhưng Hành Tư quân là người đáng để phò tá, ta cảm thấy cao hứng thay cho người”

Dực San trầm mặt một lát, cười khê ‘nếu người biết khi đó ta thâm tình với Hành Tư quân, vậy có biết vì người liên tục đến thăm ta, khiến Phù Tuyền nổi ghen, sai sử thị nữ Mạnh Dung của Mạnh Bà quăng ta xuống Nại Hà không?”

Nhạc Thác sửng sốt ngẩng đầu, thần sắc khiếp sợ ‘còn có chuyện vậy sao?’

Dực San cúi đầu, nhìn ngọc châu xuyên trên cổ tay, chậm rãi nói ‘khi đó Hành Tư quân không ở cạnh ta, ngọc châu xuyên cũng đưa cho Ý Châu mang về thiên đình, khi đó muốn giết ta, dễ như trở bàn tay. Người cũng biết, dù khi đó ta chỉ là một phạm nhân nhưng rơi vào Nại Hà, hồn phi phách tán, tiên nguyên cũng bị hủy không còn một mảnh”

Nhạc Thác sắc mặt trắng bệch, nói không ra lời.

Dực San cũng không nói tiếp. Nàng cảm thấy nói vậy đã đủ ‘tuy ta không oán người, nhưng chuyện Phù Tuyền làm, ta nhất định lấy lại công đạo cho mình”

Nhạc Thác cố gắng trấn định, lát sau mới nói “ta lúc đó không có nghĩ nhiều như vậy, không ngờ Phù Tuyền lại là ra chuyện như thế. Là ta suy tính không chu đáo, liên lụy người, việc này nếu cần ta hỗ trợ, người cứ nói”

‘Đa tạ Nhạc Thác quân phối hợp, ta cáo từ trước” Dực San nói xong, không chút lưu luyến, xoay người rời đi

Phía sau vang lên thanh âm của thì thảo của Nhạc Thác như là tự nói với mình “San San, mấy ngày ở địa phủ uống rượu với người là thời điểm ta vui vẻ nhất trong hai trăm năm qua”

Dực San trong lòng khê run nhưng cước bộ không dừng cũng không quay đầu lại.

Nàng nhớ lúc nàng vẫn là Liễu San San, Nhạc Thác từng cảm thán với nàng: làm thần tiên không có luân hồi cũng không có người phù hộ, bọn họ được thọ cùng trời đất thì cái giá phải trả là không thể quay đầu.

Đoạn tình cảm ngây ngô nhưng không thể nào quên được này đã hoàn toàn kết thúc vào một ngày nàng rơi vào lục đạo luân hồi, không có khả năng quay đầu.

50. Quyển 2 - Chương 50

Dực San vừa về đến trước cửa Chuyển Sinh điện đã thấy Hành Tư đứng ngay đình lưu ly, nhìn về Nại Hà phía trước tới xuất thần

Dực San vừa nói chuyện với Nhạc Thác, tâm tình vốn có chút u buồn nhưng nhìn thấy bộ dáng xuất của Hành Tư liền xoay chuyển tròn mắt, hóa thành một đám mây nhỏ, lặng yên không tiếng động bay qua

Đến sau lưng Hành Tư, đang muốn vươn móng vuốt đánh lên mông hắn, không ngờ Hành Tư đã quay người lại, thân sắc lạnh nhạt nhìn Dực San đang cười xấu xa, hỏi ‘đã trở lại?’

Dọa người không được còn bị người dọa lại, Dực San vội lùi móng vuốt lại, tìm cách bay lên tuy nhiên nàng biết nàng không thể nào thoát được. Nhưng khi nhìn thấy Hành Tư cúi người ôm lấy nàng, mặt dán bên tai nàng, nàng liền mặc kệ hắn thế nào, quyết định tìm cách tẩu thoát, dù sao vẫn tốt hơn là ở giữa không trung, toàn thân lại vừa cứng ngắc vừa nóng như phát sốt thế này

Thấy Dực San nóng đến sắp bốc cháy, Hành Tư rút cuộc cũng buông nàng ra, mỉm cười xin lỗi “lần này không có bị người làm sợ, lần sau ta sẽ hảo hảo phối hợp”

Lại lần nữa bị Hành Tư trêu chọc, Dực San tức giận trừng mắt nhìn hắn hồi lâu, thất bại xoay người. Nàng biết, nếu muốn ép buộc được Hành Tư, không biết nàng còn phải tu bao nhiêu vạn năm nữa ah.

Hành Tư nhìn bộ dáng hầm hừ của nàng, nhin không được đưa tay nhéo nhẹ mặt nàng, đột nhiên nói ‘lúc trước, Nhạc Thác có đến Chuyển Sinh điện tìm người’

Dực San gật đầu ‘hắn đã đến tử diều tìm ta’

“Người và Nhạc Thác...”

“Ta đã nói rõ ràng rồi, không còn có quan hệ gì với hần” không đợi Hành Tư nói hết câu, Dực San đã đáp lời

Hành Tư cũng không hỏi nữa, ánh mắt nhìn nàng tràn đầy ý cười vui vẻ

Dực San đột nhiên phát hiện ra mình đáp quá nhanh, giống như...nàng chờ không kịp mà muốn thổ lộ. Kinh nghiệm bao lâu nay cho thấy dù nàng da mặt dày thế nào, ở trước mặt Hành Tư cũng trở nên mịn màng. Nhiệt độ cơ thể tăng cao đột ngột khiến nàng lại như sắp bốc cháy

Hành Tư còn cố tình lửa cháy đổ thêm dầu, cười tủm tỉm kéo nàng lại, hôn một cái ‘tốt, ta đã biết’

Đang lúc khí thế hừng hực, bên tai đột nhiên vang lên từng trận ho khan kinh thiên động địa. Quay đầu nhìn lại thì thấy ngoài đình, Thái Thượng Lão Quân và Nghi Địch đã ho đến mặt mày đỏ bừng; khán giả vây xem như Vô Thân, Vô Khâu, Tập Thư, Tất Trì thì ánh mắt tò mò tỏa sáng như đang đi trên đường đột nhiên nhìn thấy phía trước có ánh sáng vạn tượng.

Dực San không tìm được từ nào, phản ứng nào để biểu đạt cảm thụ trong lòng mình

Mà vị ca ca nào đó lại tức điên lên, vội tiến lên, kéo Dực San ra khỏi ‘ma trảo’, bảo hộ sau lưng, tràn đầy cảm phần chỉ vào Hành Tư mắng “ban ngày ban mặt, người cư nhiên...cư nhiên...”

Nói tới đây, Dực Lam lại cảm thấy việc cấp bách không phải là lý luận cùng Hành Tư mà kiểm tra lão muội nhà mình, vì thể lòi kéo Dực San kiểm tra một vòng, giống như hành động vừa rồi của Hành Tư đã cần hồng lão muội nhà hần

Dực San nhìn bộ dáng khấn trương của lão ca nhà mình, nghĩ tuyệt đối không thể cho Dực Lam biết đủ thứ tình huống tới lần thứ n ở trong rừng san hô và trên đụn mây, nếu không có trời mới biết hần sẽ bị kích thích đến thành bộ dáng gì

Đối diện ánh mắt sáng ngời chờ xem kịch vui của mọi người, Hành Tư cảm thấy trán nổi gân xanh

“Sư phụ và Nghi Địch Tư Thần không phải nói muốn tham quan Chuyển Sinh điện và địa phủ sao? sao lại lặng yên không tiếng động đến đây nhìn lên?”

Tuy hần nói chuyện với Thái Thượng Lão Quân và Nghi Địch nhưng Vô Thân, Vô Khâu phụ trách dẫn hai vị đại thần đi tham quan lại cảm thấy sau lưng lạnh toát, bất động thanh sắc kéo Tất Trì và Tập Thư che chắn trước mặt, đề phòng bất trắc còn có người đồ thay mình

Nghi Địch khoanh tay, không cho là đúng “tự người chọn một nơi trống quắc, gió lửa tứ phía còn vô cùng rộng rãi lại trách người ta nhìn lên sao?”

Thái Thượng Lão Quân đương nhiên phải che chở cho đồ đệ của mình nhưng cũng phải cảm thán “Hành Tư, người đi theo vì sư nhiều năm như vậy, vì sư nhìn người lớn lên, người từ khi nào qua mặt vì sư, lại từ nơi nào học được cách liếc mắt đưa tình hử?”

Vô Thân, Vô Khâu hớn hử nói ‘ai nha, khó được nhìn thấy Hành Tư quân á khẩu nói không nên lời nha. Hắc hắc, trận náo nhiệt hôm nay xem thật giá trị’

Bên cạnh vang lên tiếng hừ lạnh “thừa dịp Hành Tư quân không rảnh để thu thập các người, hai người có thể chạy xa bao nhiêu thì mau chạy đi, cũng không biết vừa rồi là ai giật dây cho Thái Thượng Lão Quân và Nghi Địch Tư Thần đến nhìn lên”

Vô Thân, Vô Khâu hoảng sợ, quay đầu nhìn lại “Tây Tề, ban ngày mà người không ngủ sao?”

“Liên quan gì tới các người?”

Quần chúng xem náo nhiệt cãi nhau, bên này Hành Tư cũng không nhàn rỗi, duỗi tay kéo Dục San đang bị Dục Lam kiểm tra trở lại, chậm rãi nói “sư phụ, nhiều năm cùng đồ nhi đàm kinh luận đạo, giảng dạy đạo lý thế gian lại không nhắc tới những chuyện này nhưng đồ nhi khi gặp được người tình đầu ý hợp đương nhiên liền vô sự tự thông, làm sao lại là lén sư phụ tự học?”

Hành Tư quân, da mặt đủ dày nha

Dục San bị Hành Tư gián tiếp thổ lộ, rung động đến tận tâm can, quên cả nói chuyện

So với phản ứng của Dục San, Nghi Địch và Thái Thượng Lão Quân trấn định hơn nhiều. Dù sao cũng đã nhiều năm kinh nghiệm sa trường, há có thể vì một câu nói mà rối loạn?

Trên đường quay về Chuyển Sinh điện, Nghi Địch đột nhiên lên tiếng ‘nha đầu’

Dục San quay đầu hỏi “sư phụ, có việc gì?”

“Trước kia vì sư chưa từng đến âm tào địa phủ, nay tới đây thấy cảnh trí không tệ, tính ở lại vài ngày đi dạo chung quanh, sẽ ngụ ở Chuyển Sinh điện, vừa rồi ta thấy hậu viện còn rất nhiều phòng trống, người thay vì sư thu thập một gian đi”

Chuyển Sinh điện thật ra có rất nhiều phòng trống, nhiều người ở cũng không thành vấn đề nhưng người định đoạt mọi chuyện ở Chuyển Sinh điện hẳn là Luân Chuyển vương ah.

Dục San cảm thấy đáp ứng không ổn mà không đáp ứng cũng không xong vì thế vụng trộm liếc nhìn Hành Tư một cái

Hành Tư đưa mắt nhìn Nghi Định, thấy đối phương bày ra vẻ mặt: ta cố ý không hỏi người đó, dù sao nói với đồ đệ ta cũng vậy thôi, người chắc chắn cũng sẽ đáp ứng.

“Một khi đã vậy, làm phiền Tất phán quan các người giúp San San thu dọn một chút, chú ý chuyện ăn mặc chỉ dùng của Nghi Định Tư Thần một chút, không được chậm trễ”

Nghe Hành Tư nói vậy, Thái Thượng Lão Quân cũng vuốt râu, chậm rãi nói “Hành Tư, vì sư cũng muốn ở lại địa phủ ép buộc tiểu tử Tắc Thủ vài ngày, nếu Nghi Định đã ở lại Chuyển Điện, ta cũng không tiện làm phiền nơi khác, ở chung một chỗ với hần cho có bạn”

Hành Tư còn chưa lên tiếng, Dực Lam đã nhin không được nhảy dựng lên “còn có ta” không ở lại nhìn lão muội hần, hần làm sao yên tâm để Dực San và Hành Tư sớm chiều ở chung một chỗ.

Nghi Định và Thái Thượng Lão Quân ở lại, không có gì đáng trách nhưng Dực Lam la hét đòi hỏi như thế, có vẻ không nói đạo lý. Vô Thân, Vô Khâu thì thăm một chút, liền đùa giỡn mồm mép cùng Dực Lam

Mọi người cười đùa âm ỉ, Ấn Trì vẫn luôn im lặng cảm thấy có chút cô đơn, cũng biết không hợp nhau, không nên hòa cùng một bọn. Trong lòng cảm thấy cô đơn, biểu tình trên mặt không thể khống chế được, hần lại sợ người khác nhìn ra sẽ cười nhạo, vì thế lên tiếng cáo từ.

Nghi Định liếc nhìn hần “Ấn Trì tiểu tiên, người cũng ở lại vài ngày đi, thời gian này không có ai theo giúp ta uống rượu, cảm thấy không quen, truyền tin về cho cha người, nói là ta giữ người lại, hần sẽ không bắt người trở về”

Ấn Trì ngăn người “nhưng...nếu ở lại sẽ phiền San San bọn họ phải thu thập thêm phòng” chủ yếu là Hành Tư sẽ chán ghét hần ah

Nghi Định vẻ mặt không sao cả ‘sợ phiền toái thì ở cùng phòng với ta là được, dù sao nha đầu có nam nhân chắc sẽ không rảnh uống rượu cùng ta, người cũng nhân cơ hội này luyện tửu lượng đi, nam nhi không biết uống rượu, nói ra sẽ dọa cha người ah”

Ấn Trì á khẩu. Cái gì mà dọa cha hần, hần không biết uống rượu liên quan gì tới đại thần này chứ?

Vô Khâu thì thăm với Vô Thân “đây là xem Chuyển Sinh điện của chúng ta thành khách điểm sao?”

Vô Thân không để ý tới hần, vì Vô Khâu thì thăm thực ra không khác gì lớn tiếng nói

Nghi Định và Thái Thượng Lão Quân đều quay đầu nhìn Vô Khâu, cùng bày ra vẻ: bốn đại gia/bản tôn thần chính là xem chỗ của các người thành khách điểm thì thế nào?

Vô Khâu yê lạng lui ra sau Vô Thân, cố làm người tàng hình

Vì thế, dưới cường quyền của hai vị sư phụ, Chuyển Sinh điện liền trở thành khách điểm

Sau giữa trưa, Tất Trì nhìn sắc trời, nói “sắp tới giờ cơm chiều, hôm nay lại có nhiều người như vậy, hay là chúng ta bảo tiên quỹ đưa chút thức ăn tối, được không?”

Thái Thượng Lão Quân đang thích ý uống trà, nghe vậy nhú mày nói “ta nhớ San San nha đầu khi làm phạm nhân, trù nghệ rất tốt, sao phải phiền toái bảo tiệm cơm mang thức ăn tối?”

Dực San lúc này mới có phản ứng ‘Lão Quân, sao ngươi biết được trước kia ta biết nấu ăn?’

“Khi đó đi ngang qua phủ của Tư Mệnh Tinh Quân, nhằm chán liền vào tìm hắc hành huyền một lát, Tư Mệnh thuật tay cho ta xem mệnh số phạm nhân của ngươi. Ah, giờ mới nhớ ra, Tư Mệnh sắp xếp mệnh số của ngươi quả thực rất nhấp nhô ah”

Dực San nhìn Thái Thượng Lão Quân thông thả vuốt râu, nội tâm lại cực kỳ rối rắm. Tư Mệnh Tinh Quân có tật là viết được mệnh số tốt liền tìm người đến thưởng thức, bình luận mà mệnh số của nàng bị hắc sắp xếp đến thảm, còn bị hắc lấy ra cho Thái Thượng Lão Quân mua vui, cũng không biết khi nàng làm phạm nhân vô dụng, Tư Mệnh hỗn đản kia còn cho ai thưởng thức “kiệt tác” của hắc nữa.

Nghĩ tới đây, nàng liền cảm thấy bốc hỏa, cố kiềm cơn giận, nói ‘vậy làm phiền Lão Quân chờ, ngài cho ta mượn đồ đệ, ta làm cơm cho ngài dùng’

Phủ quân đại nhân vô tội nào đó đang xem công văn cũng bị trúng đạn, lập tức bị tha đi.

Mọi người còn lại khó có lúc đoàn kết một lòng, cùng nhau vụng trộm đi theo

Đến phòng bếp, Dực San nhìn dụng cụ nấu ăn quen mắt mà không quen tay, lại nhìn Hành Tư bị nàng lôi tới, còn bày ra vẻ mặt: tùy ngươi sai khiến, tùy thời cống hiến sức lực, liền có chút do dự. Tuy rằng nàng đã nhớ lại mọi chuyện nhưng trù nghệ dường như lại không quay về với nàng, gần đây cũng không đụng tới, không biết hiện giờ trù nghệ của nàng là đẳng cấp của Liễu San San hay là Dực San trước kia thiếu cháy cả phòng bếp

Do dự một lát, nàng liền thương lượng với Hành Tư “ngươi cũng không cần giúp ta cái gì, chỉ là lát nữa ta nấu cơm xong, ngươi đều ném qua một lần giúp ta”

Hành Tư nghe vậy liền nhú mày, Dực San cũng da mặt dày, cười nói ‘hắc hắc, ta sợ mình nấu không ổn, làm cho sư phụ bọn họ ăn đến hư bụng thì không tốt lắm, nên làm phiền ngươi...”

“Không muốn bọn họ bị đau bụng?”

Hành Tư liếc mắt nhìn nàng “vậy người không sợ độc sát phu quân sao?”

“Này, ta có làm đồ ăn không ngon cũng không tới mức độc chết người ah”

Trong một góc nơi vườn hoa bên ngoài phòng bếp chợt lay động vì câu nói của Hành Tư, lại nhờ có tiếng hét của Dục San giúp che lấp

Mà Dục San hét lên rồi mới có phản ứng, hình như vừa rồi Hành Tư nói là...nàng vậy mà không phản bác, còn hòa theo...

Khi Dục San ở trong phòng bếp lệ rơi đầy mặt, trong một góc nơi vườn hoa bên ngoài phòng bếp cũng có một đám người lệ rơi đầy mặt vì nguyên nhân khác

Nghi Định cảm thấy không chút tư vị “đồ đệ bảo bối của ta lại bị âm tà địa phủ các người sai sử làm đầu bếp?tiểu tử Hành Tư kia sao chỉ biết có ăn, cũng nên giúp chút việc chứ”

Thái Thượng Lão Quân lại càng cảm thấy không chút tư vị “đồ đệ của ta dễ lắm sao? bưng bàn đưa bát không nói, còn phải thử thức ăn. Nha đầu San San kia thật nhẫn tâm, cái gì cũng cho vào miệng đồ đệ ta”

Nghi Định khinh thường nói “ta thấy hắc ăn rất vui vẻ nha”

Ấn Trì vẻ mặt đồng tình, Dục Lam thì hậm hực, nghe Hành Tư nói xong suýt chút nữa đã nhào vào phòng bếp đại khai sát giới, bị Thái Thượng Lão Quân dùng phép trói quăng vào một góc

Vô địch nhiều chuyện Vô Thân vẫn duy trì biểu tình bất khả tư nghị, không ngừng dụi mắt “không ngờ Hành Tư quân luôn bình tĩnh nghiêm túc, trong chuyện tình cảm lại có thể không biết liên si như vậy”

Vô Khâu nghĩ nghĩ “không biết liêm sỉ hắc là có ý xấu đúng không?”

Vô Khâu nghĩ nghĩ: “Không biết liêm sỉ hắc là cái nghĩa xấu?”

Vô Thân không chút do dự gật đầu ‘phải, là lời ca ngợi thì ta sẽ dùng sao?”

Người trong phòng bếp lo nấu cơm, người bên ngoài nhìn lên, vốn là cảnh tượng hài hòa nhưng không bao lâu đã bị động tĩnh bên ngoài phá hủy

Tất Trì nghiêng tai nghe ngóng “hình như là có người cãi nhau”

Khó có được cảnh tượng cãi nhau trước cửa Chuyển Sinh điện thanh tĩnh, Vô Khâu, Vô Thân cảm thấy rồi

rầm, không biết nên ra ngoài xem cãi nhau hay tiếp tục ở đây rình xem. Lúc này Dực San và Hành Tư cũng đã bị động tĩnh bên ngoài khuấy rầy, đi ra

Vô Thân len lén liếc nhìn sắc mặt Hành Tư, sau đó liếc mắt nhìn Vô Khâu, ra ý ngầm hiểu

Bên ngoài đang cãi nhau kịch liệt

51. Quyển 2 - Chương 51

Hành Tư vốn mặt mày hằm hằm đi ra nhìn quần chúng nhìn lên, nhưng ngại chủ mưu lại là hai vị sư phụ đại nhân, hấn đương nhiên không dám nói gì, lập tức cùng Dực San đi đến trước cửa Chuyển Sinh điện

Đám người kia đương nhiên cũng vui vẻ ra ngoài xem náo nhiệt

Trước đại môn Chuyển Sinh điện, không khí cực kỳ khẩn trương

Tất Trì nhìn hai nhóm người đứng trước cửa, trong lòng thầm nói không tốt

Không biết vì nguyên nhân gì, Diêm La Vương và Thiên Không Chiến Thần cầm đầu hai nhóm người đứng trước Chuyển Sinh điện. Phía sau Diêm La Vương là Phi Dung, Tang Cách cùng một đám thủ hạ; còn sau lưng Thiên Không Chiến Thần là mấy thiên binh thiên tướng tùy tùng.

Thiên đình địa phủ đều biết quan hệ của Diêm La Vương và Thiên Không Chiến Thần không được hài hòa, không phải vì bọn họ có thâm cừu đại hận gì mà chỉ vì dù âm tào địa phủ khí thể phổ trương cỡ nào cũng về thấp hơn thiên đình một bậc, nhiều thần tiên tâm cao khí ngạo liền không để quỷ thần địa phủ vào mắt, tuy bình thường nước giếng không phạm nước sông nhưng nếu có gặp mặt, ngoài sáng trong tối châm chích nhau là khó tránh khỏi. Tích lũy qua cả trăm ngàn vạn năm, nói thiên đình và địa phủ không có oán hận chất chồng là không thể nào. Mà Thiên Không Chiến Thần lại là người đứng đầu trong những thần tiên tâm cao khí ngạo, cho nên thân là nhân vật đứng đầu âm tào địa phủ, Diêm La Vương liền nhìn Thiên Không Chiến Thần không thuận mắt. Nhưng bình thường bọn họ ở hai nơi khác nhau, mấy ngàn năm cũng chưa chắc có cơ hội gặp mặt một lần, vì thế lần này cả hai cùng xuất hiện trước đại môn Chuyển Sinh điện, thật đúng là làm cho người ta khó hiểu

Cũng không biết trước đó hai người bọn họ đã nói những gì, Hành Tư châm chước một lát, quyết định hỏi người lễ ra không thể nào có mặt ở đây trước “hôm nay Thiên Không Chiến Thần đột nhiên đến Chuyển Sinh điện là có việc gì?”

Thái độ của Hành Tư khá khách khí nhưng Thiên Không Chiến Thần lại không như vậy, hừ một tiếng, sắc mặt giận dữ “ngươi và Dực San đã làm chuyện tốt gì, trong lòng các ngươi rõ nhất, còn giả vờ hỏi ta vì sao đến đây? ngươi nghĩ ta thích đến địa phủ chứng khí mù mịt này như ngươi sao?”

Không đợi Hành Tư mở miệng, Diêm La Vương đã mắng “không thích thì cút đi cho lão tử, ai cầu người tới chỗ này?”

“Người...”

Trong ấn tượng của Dực San, Diêm La Vương tuy diện mạo uy vũ nhưng luôn bày ra vẻ mặt vui tươi hớn hở, chưa bao giờ thấy hắn nghiêm mặt mắng người như thế, mới đột nhiên cảm nhận được khí thế của một Diêm Vương

Hành Tư nhú mày hỏi ‘Thiên Không Chiến Thần là vì Phù Tuyên mà tới đây?’

Nếu Hành Tư không nhắc tới, Dực San đã quên Nhạc Thác nói cho nàng biết Phù Tuyên sáng nay sinh non

Cho nên Thiên Không Chiến Thần vì chuyện này mà đến tìm nàng khởi binh vẫn tội?

Năm xưa nàng từng theo Ngũ Cực Chiến Thần học võ nghệ, tính ra Thiên Không Chiến Thần cũng xem như là sư phụ của nàng, tuy đã hơn hai trăm năm nhưng cấp bậc lễ nghĩa vẫn nên có

Tuy nhiên, Dực San vừa nói ra hai chữ sư phụ đã bị Thiên Không Chiến Thần khiển trách ‘câm miệng. Lúc trước ta dốc lòng dạy người, kiếm thuật của người cũng do ta truyền thụ, kết quả đổi lại là người dùng kiếm đâm thương Phù Tuyên, người còn có mặt mũi gọi ta là sư phụ?’

Dực San bị mắng đến ngẩn người, Thiên Không Chiến Thần lại chỉ tay vào nàng, giận dữ mắng tiếp “năm đó người suýt chút nữa hại chết Phù Tuyên, bị đánh vào lục đạo cũng không biết hối cải, còn chưa nói đến chuyện gần đây người dấy dưng không rõ với Nhạc Thác nhưng vừa hỏi thiên đình đã mang theo đao kiếm tới cửa trả thù, Phù Tuyên vì thân mình suy yếu, vất vả lắm mới có thể mang thai, người lại đe dọa uy hiếp nàng, làm cho nàng chần chừ mà sinh non, vất vả mang thai mà đứa nhỏ sinh ra chưa được một canh giờ liền chết đi. Nữ nhân tâm địa rắn rết như người, rốt cuộc là muốn hại Phù Tuyên đến mức độ nào nữa mới bằng lòng bỏ qua? hôm nay ta không vì Phù Tuyên lấy lại công đạo, tuyệt không dễ dàng bỏ qua cho người”

Hai trăm năm trước, Thiên Không Chiến Thần cáo trạng với Ngọc Đế Thiên Quân đòi công đạo cho Phù Tuyên như thế nào, Dực San không có ở đó nên nay nghe hắn nói năng sắc bén như vậy, làm nàng có chút khó thừa nhận, theo bản năng hỏi lại ‘đứa nhỏ chết yếu?’

Bình tĩnh mà suy xét, dù nàng có ân oán khúc mắc thế nào với Nhạc Thác và Phù Tuyên cũng chưa bao giờ nghĩ hại đứa nhỏ của bọn họ, nếu không khi vì chuyện của Thủy Mặc mà đi tìm Phù Tuyên, nàng đã không chỉ chặt gãy một chân tháp quý phi như thế.

Thiên Không Chiến Thần cười lạnh nói “lúc này lại giả vờ giật mình ngoài ý muốn? đây không phải là kết quả người muốn sao? Uống cho Trường Sinh Đại Đế là Đế quân đứng đầu lục ngự sao có thể dương ra một cháu gái độc ác máu lạnh như người. Hôm nay ta sẽ bắt người đến trước mặt Thiên Quân nói lý, hai trăm năm trước, tội của người vốn nên đền mạng nhưng vì Thiên Quân, Vương Mẫu thiên vị người, hôm nay ta

muốn xem bọn họ làm thế nào bảo hộ được người?” nói xong tiến lên, muốn bắt Dực San

Hành Tư lập tức chắn trước người nàng, lạnh giọng chất vấn “xin hỏi Chiến Thần, Phù Tuyên đã chết?”

Thiên Không Chiến Thần ngẩn người, càng thêm phần nộ “người nói vậy là có ý gì?”

Hành Tư không chút nhượng bộ “không ý gì cả, nếu Chiến Thần luôn miệng nói tội San San nên đền mạng, văn bói liền muốn hỏi có phải Phù Tuyên đã chết, nếu không sao lại có chuyện mạng đền mạng?”

“Hành Tư! Đừng tưởng rằng ngươi là cháu ngoại của Thiên Quân thì có thể nói năng lỗ mãng. Ta và sư phụ ngươi là cùng một thể hệ, nói chuyện nên suy nghĩ một chút cho ta. Ngươi nghĩ rằng ta không biết ngày đó ngươi cũng có mặt, còn trợ Trụ vi ngược, giúp nữ nhân này làm chuyện ác. Phù Tuyên tính tình nhu nhược nên dễ dàng bị các ngươi khi dễ nhưng ta tuyệt không để cho các ngươi nhờn nhờn ngoài vòng pháp luật”

Lúc Hành Tư vừa trở về, gặp được Thiên Hoàng Đại Đế mang theo Ngũ Cực Chiến Thần đến gặp mặt Ngọc Đế Thiên Quân. Thiên Quân nhất thời quật khởi, để Ngũ Cực Chiến Thần cùng Hành Tư luận bàn võ nghệ lại không ngờ Hành Tư lấy một địch năm mà cùng Ngũ Cực Chiến Thần bất phân thắng bại, tuy sau này Hành Tư thoái thác nhưng Thiên Không Chiến Thần tự xưng là đệ nhất chiến thần lại bị thất bại bởi Hành Tư nên trong lòng có khúc mắc với hắn

Hành Tư không hề để ý những gì Thiên Không Chiến Thần nói, trầm giọng đáp “Chiến Thần một mực chắc chắn ngày đó chúng ta đến uy hiếp đe dọa Phù Tuyên, chẳng lẽ Chiến Thần không biết Phù Tuyên tự tiện áp giải tiên tỷ của Ngọc Tiêu phủ, còn bảo San San tới cửa nhận người sao?”

“Bớt lấy chuyện đó làm cớ đi, các ngươi chẳng qua là mượn đề tài để nói chuyện của mình, bắt một tiên tỷ nho nhỏ, các ngươi lại vũ đao lộng thương, suýt nữa gây ra tai nạn chết người, căn bản là không muốn buông tha”

Sắc mặt của Hành Tư trở nên âm trầm “lời này của Chiến Thần thật có khí thế. Nếu người bắt Thủy Mặc về là Chiến Thần ngươi thì đúng là chỉ là một tiên tỷ nho nhỏ mà thôi, nhưng Chiến Thần thân ở địa vị cao nhiều năm hắn nên biết được tôn ti lễ tiết, trật tự tiên giai. Phù Tuyên chỉ là một phu nhân, lại dám bắt Thủy Mặc có tiên giai cao hơn mình giam vào thủy lao trong phủ, còn môn Dực San điện hạ tự mình tới cửa nhận người, hành động không tôn ti trật tự như thế, San San ngại Phù Tuyên đang mang thai nên tạm thời không so đo, Chiến Thần lại muốn dùng chuyện này để đến truy cứu San San? thứ cho văn bói nói lời không khách khí, văn bói còn đang muốn tới chỗ Thiên Quân đòi công đạo cho San San, nếu hôm nay Chiến Thần đã chủ động tìm tới cửa, không ngại đến chỗ Thiên Quân đem chuyện này nói cho rõ ràng”

Thiên Không Chiến Thần bị Hành Tư nói đến không thể chống đỡ được. Hành Tư lại hướng trên không trung duỗi tay một cái, trong tay liền xuất hiện một trục giấy, đưa đến trước mặt Thiên Không Chiến Thần ‘Chiến Thần đến đây, văn bói lại nhớ tới một chuyện, cần phải báo cho Chiến Thần biết. Khi San San còn làm phạm nhân, từng tạm trú ở địa phủ, Phù Tuyên đã chỉ thị thị nữ Mạnh Dung bên người Mạnh Bà, muốn ném San San khi đó không có sức kháng cự xuống Nại Hà cho hồn phi phách tán, Mạnh Dung đã cung khai tất cả, đây là bản ký nhận tội của nàng”

Thiên Không Chiến Thần vừa nhìn thấy trục giấy liền nổi trận lôi đình, xé nát bét, chỉ vào Hành Tư, cả giận nói ‘Phù Tuyền tri thức hiển thực lại hiểu lẽ nghĩa sao có thể làm ra chuyện này, người rõ ràng là thiên vị Dực San, ác ngôn vu hãm, mặc kệ các người nói thế nào, ta cũng muốn lấy lại công đạo cho Phù Tuyền’

Nhìn thấy trục giấy bị xé nát, Dực San hô lên một tiếng, Hành Tư liền trấn an nàng “đây là ta dùng pháp thuật sao lại một bản, bản gốc đang ở chỗ Mạnh Bà”

Sau đó quay người, nghiêm nghị nói với Thiên Không Chiến Thần “xem ra Chiến Thập thực ra cũng không biết tình hình thực tế. Văn bối cũng không có bản lĩnh lớn tới mức làm cho Mạnh Bà hòa với ta vu hãm Phù Tuyền, Chiến Thần vẫn nên trở về hỏi nàng cho rõ, xem nàng đã gạt trưởng bối các người làm ra những chuyện gì” nói xong lại đưa một trục giấy khác đến trước mặt Thiên Không Chiến Thần “bản ký nhận tội của Mạnh Dung, Chiến Thần cứ mang về cho Phù Tuyền xem thử. Dù lúc trước San San thực sự có đâm Phù Tuyền một kiếm thì nàng cũng đã bị đánh vào lục đạo luân hồi hai trăm năm, cũng đã chịu xong án phạt hay là Phù Tuyền cho rằng bảo Mạnh Dung đẩy San San khi làm phạm nhân xuống Nại Hà cũng là chịu phạt cho một kiếm kia? Chiến Thần muốn lý luận với ta, vậy chúng ta sẽ luận sự. Phù Tuyền sai người đẩy San San xuống Nại Hà, nghĩa là muốn đẩy nàng vào chỗ chết, luận thân phận, luận địa vị, San San đều cao hơn Phù Tuyền nhiều, nàng làm vậy là dĩ hạ phạm thượng; nếu chỉ luận nhân mạng thì việc Phù Tuyền làm cũng là tội ác tày trời, tội đáng muôn chết. Nay nhân chứng rõ ràng, Chiến Thần còn thiên vị một bên đó mới là khăng khăng một mực, uống cho một tôn thần tiên bối”

Thiên Không Chiến Thần trừng mắt nhìn hấn, vẫn không phục ‘chỉ dựa vào lời nói một phía của Mạnh Dung là không thể...’

“Ai bảo chỉ là lời nói từ một phía” Vô Thân, Vô Khâu không cam lòng chỉ làm quần chúng xem diễn, rốt cuộc cũng tìm được cơ hội, đẩy Tất Trì và Tây Tề qua, cắt ngang lời Thiên Không Chiến Thần ‘chúng ta cũng là nhân chứng ah, khi Mạnh Dung lôi kéo San San, chúng ta đều nhìn thấy, may nhờ có Tây Tề đến cứu San San. Chúng ta đều có thể làm chứng ah’

Thấy lão đại nhà mình rơi vào thế hạ phong, các thiên binh thiên tướng đứng sau Thiên Không Chiến Thần đã có chút không kiềm chế được, rút kiếm xông lên, tư thế sẵn sàng chiến đấu.

Thái Thượng Lão Quân rút cục nhìn không được, một tay vuốt râu, tay kia thì nhẹ nhàng vung lên, mấy thiên binh thiên tướng liền bị mạnh mẽ quăng ra ngoài đến mấy trượng, hồi lâu vẫn không thể đứng lên

“Ai da, có chuyện gì nên hảo hảo nói, không nên động thủ động cước, người trẻ tuổi bây giờ sao lại xúc động như vậy. Dao kiếm không có mất, hòa khí vốn đã bị tổn thương lại thương thân nữa thì không đáng”

Rất khó xác định Thái Thượng Lão Quân nói vậy là vì giảng hòa hay muốn lửa cháy đổ thêm dầu

Thiên Không Chiến Thần tức giận, chỉ tay vào mọi người nói ‘các người là đang ý thế đông người?’

Nghi Định vẫn nhàn nhã xem diễn. phát hiện mình cũng bị gom vào mắt, bất mãn nói “chúng ta rõ ràng chuyện gì cũng chưa làm, chính người đui lý lại trách chúng ta. Lão nhân người sao da mặt dày như vậy? nha đầu người cũng thật là, người nào cũng bài làm sư phụ, người bảo vì sư ta tính thế nào đây?”

Nhìn Thiên Không Chiến Thần tức giận phẩy tay áo bỏ đi, Vô Thân và Vô Khâu liền đưa ra kết luận: Hành Tư và Dực San đã không dễ chọc, mà hai vị sư phụ của bọn họ càng tuyệt đối không thể chọc

Sau khi Thiên Không Chiến Thần rời đi, đại môn Chuyển Sinh điện thanh tĩnh rất nhiều

Thái Thượng Lão Quân bày ra vẻ mặt thỏa mãn vì xem diễn đủ, trêu tức nói “vừa rồi, nha đầu San San thủ vai mềm yếu ủy khuất thật xuất sắc, có điều Hành Tư ah, người đi theo vì sư nhiều năm như vậy, vẫn là lần đầu tiên thấy người kích động như thế nha, ngôn hành, chà chà, xem ra Thiên Quân lo lắng ta dạy người thành con một sách là dư thừa rồi, ta giúp người nói với Thiên Quân”

Hành Tư trán nổi gân xanh nhưng không thể làm gì ‘vậy làm phiền sư phụ’

Khó có lúc thấy Hành Tư vân đạm phong khinh bị kích thích, trong lòng Dực San cảm thấy vô cùng vui sướng như mọi chuyện còn chưa chấm dứt, đành phải nín nhịn.

Sau đó, lực chú ý của mọi người tập trung vào đám người còn lại vẫn đứng trước cửa

Diêm La Vương xem diễn đến nhập tâm, lúc này mới phục hồi tinh thần, tiến lên nói ‘ta là mang hai bọn họ đến xin lỗi, không khéo lại gặp phải lão hỗn đản Thiên Không Chiến Thần kia, liền ở ngoài cửa ầm ĩ hai câu’

Diêm La Vương và Thái Thượng Lão Quân giao hảo tốt, nhiều năm không gặp liền hàn huyên một hồi.

Tang Cách đi đến trước mặt Dực San “thì ra Thần nữ năm đó dùng kiếm đâm Phù Tuyền chính là người”

Dực San nhìn vẻ mặt hưng phấn của nàng không giống như kiếm chuyện hay khiêu khích như trước kia, có chút mờ mịt. Tang Cách lại cầm tay nàng, kích động nói ‘làm quá tuyệt vời. Năm đó xảy ra việc này, ta đã muốn kết giao với người, nào ngờ chuyện bị áp chế, ta cũng không biết người nào đến địa phủ mới là người’

Làm quá tuyệt vời?

Thái Thượng Lão Quân trêu chọc Diêm La Vương ‘nhiều năm không gặp, nha đầu nhà người vẫn chứng nào tật đó ah’

Diêm La Vương ho khan một tiếng, không tiếp lời hẳn

Tang Cách vẫn hưng phấn nắm tay Dực San nói liên miên, rốt cuộc Dực San cũng hiểu được ý của nàng. Đại khái là thật lâu trước kia, có một lần hội Bàn Đào được tổ chức, Tang Cách khi đó còn nhỏ, theo trưởng bối đi dự tiệc, lại vì là tân khách đến từ địa phủ, lại ngồi gần tiên gia tiểu thư Phù Tuyền không để người địa phủ vào mắt, hơn nữa nàng cũng không kiên nhẫn, bị Phù Tuyền trào phúng vài câu liền lập tức lật bàn. Với bản lĩnh giả vờ yếu ớt của Phù Tuyền, có thể hiểu được người cuối cùng không hay ho chính là

Tang Cách

Dực San đâu ngờ Tang Cách và Phù Tuyên lại có ân oán như vậy, nghe mà có chút ngốc

Nghi Dịch cười tủm tỉm, nói với Tang Cách ‘vậy người có nhớ lần tham gia hội Bàn Đào đó, đã tới tửu điều của ta uống rượu sao?’

Tang Cách sửng sốt, nhìn Nghi Dịch hồi lâu, lại quay sang nghiên cứu Dực San một hồi, đột nhiên mặt biến sắc, hất tay nàng ra ‘thì ra là người’

Thấy Tang Cách lại bắt đầu nổi lên dịch ý, Dực San càng thêm ngây ngốc. Nàng ta như thế này là sao?

Nghi Dịch vỗ vai Dực San, lắc đầu thở dài “chuyện này có thể người cũng không nhớ rõ”

Thì ra hội Bàn Đào lần đó Tang Cách tham dự cũng chính là lần Nghi Dịch vừa mới thu Dực San làm đồ đệ. Lúc đó Dực San vào tửu điều của Nghi Dịch uống rượu lần đầu, mà Tang Cách bị Phù Tuyên chọc tức cũng đánh bậy đánh bạ mà xông vào đây. Tang Cách ôm một bụng lửa giận mượn dụng cụ nấu rượu trong viện làm nơi phát tác, âm thanh ầm ĩ chọc cho Dực San đang ở phía sau uống rượu tức giận, mang theo tửu biểu hùng hổ chạy ra. Hai tiểu ác bá xấu tính trong tình huống như vậy, không đánh nhau mới lạ. Nhưng lúc đó Tang Cách không đánh lại Dực San đã uống say, bị ép buộc đến chật vật không chịu nổi, cuối cùng còn bị Dực San nhấn vào thùng rượu, uống no một bụng rượu, khi đó Nghi Dịch ở trên cây xem náo nhiệt đủ rồi mới nhảy xuống ngăn cản Dực San, bằng không e là Tang Cách đã bị hôn mê trong thùng rượu

Dực San ngây người “việc này sao ta một chút ấn tượng cũng không có?” chẳng lẽ không phải nàng lúc đó uống say rồi ngủ sao?

“Người khi đó lần đầu tiên uống rượu đã chọn Trần tửu ngon nhất của ta, còn uống nhiều như vậy, sao chịu nổi, khi người tỉnh lại đã không nhớ rõ mọi chuyện, ta cũng lười nói với người”

Hèn chi lúc đó nàng tỉnh lại lại thấy cả người vô lực, tay chân ê ẩm, còn tưởng do uống rượu, không ngờ là say rượu đánh nhau

Tang Cách nhìn Dực San vẻ mặt vô tội, cái gì cũng không nhớ ra, cảm thấy phát điên “thảo nào mỗi lần ta nhìn thấy mặt người là cả người không thoải mái” lại quay đầu nói với Nghi Dịch “khi đó nàng làm hỏng không biết bao nhiêu thùng rượu của người, sao người không bắt nàng đền lại bắt ta đền cho người?”

Nghi Dịch đương nhiên nói “nàng làm đồ đệ ta, giúp ta ủ rượu, đương nhiên không tính. Người bị San San ép buộc một lần, sau này gửi được mùi rượu liên vắng đầu, ta đương nhiên không thể trông cậy người giúp ta ủ rượu, không bắt người đền, vậy chẳng phải ta thua thiệt lớn sao?”

“Người thử đút đầu vào thùng rượu đến nửa sống nửa chết thử xem” Hiển nhiên là Tang Cách năm đó bị Dực San ép buộc đã bị ám ảnh tâm lý, ngữ khí không chút ghét bỏ của Nghi Dịch đã chọc tức nàng

Diêm La Vương không muốn nhắc lại nghiệt duyên năm xưa của hai tiểu bá vương, thông thả cùng Thái Thượng Lão Quân nhìn trời, Phi Dung vội kéo Tang Cách trở về, đỡ dành nàng.

Dực San vẫn đang cố gắng chuyện cũ, Hành Tư lại hỏi tưởng ‘ta nhớ San San uống rượu xong, dường như phẩm tính vẫn rất tốt, say là ngủ thẳng đến hừng đông, không thể ép buộc đến vậy’

“Đó là do công lao nhiều năm dạy dỗ của sư phụ như ta” vẻ mặt của Nghi Địch từ chua xót chuyển sang tươi cười, ý tứ không rõ ‘có điều hiện tại tửu lượng của nha đầu không tệ. Người còn có thể khiến nàng uống say? còn biết nàng uống say là ngủ thẳng đến hừng đông?’

Dực Lam chịu đả kích liên tục, nghe những lời này của Nghi Địch lại suy nghĩ miên man, cố gắng kiềm chế, lấy ngữ khí ôn hòa nhất hỏi Dực San ‘lão muôi, người và Hành Tư rốt cuộc đã tiến triển tới mức nào rồi?’

Lập tức hàng loạt ánh mắt tập trung nhìn về phía Dực San

Dực San nhìn bọn họ rồi nhìn Hành Tư, khó xử hồi lâu, rốt cuộc nói ra ý niệm trong đầu ‘đồng giường cộng chằm’

Bốn chữ ngắn ngủi lại không chỉ làm một mình Dực Lam bị đả kích.

Này ngắn ngủn bốn chữ, tạp toái không chỉ là dục một người nội tâm.

52. Quyển 2 - Chương 52

Vì Dực San thành thật thú nhận nên được Nghi Địch giảm cho gánh nặng thu thập phòng, mạnh mẽ trưng dụng phòng của nàng, sau đó đưa Dực San “sung quân” đến chỗ Hành Tư

Lúc lên đèn, Dực San ngồi bên cửa sổ trong phòng Hành Tư đến gần người, không giống dáng vẻ hoạt bát thường ngày

Mới đầu Hành Tư còn tưởng nàng ăn cơm chiều quá no nhưng hồi lâu vẫn thấy nàng ngây ngốc như vậy, nhin không được, đi qua hỏi ‘San San nghĩ gì vậy?’

Dực San ánh mắt mơ hồ nhìn hắn, sau đó hoàn hồ nói “ah, không có gì?”

Thấy Hành Tư ngồi xuống cạnh nàng, Dực San nghĩ nghĩ, lại hỏi “khi nào thì tìm được bản nhận tội của Mạnh Dung?” trước đó nàng không hề hay biết gì. Không phải là Hành Tư vì lừa gạt Thiên Không Chiến Thần mà làm giả chứ?

“Lúc Nhạc Thác tới Chuyển Sinh điện tìm người, sau khi hắn đến tử diều, ta liền nghĩ tới chuyện này nên tìm Mạnh Bà một chuyến, thuận tiện làm luôn việc này, không ngờ lại nhanh như vậy đã phát huy tác dụng”

“Như vậy ah”

Dực San gạt đầu, nằm úp sấp trên bàn, hồi lâu mới nói “người có cảm thấy ta rất phiền toái không?”

Hành Tư sững sốt, quay đầu nhìn, thấy Dực San bất an, dùng tay vẽ vòng vòng trên bàn, thanh âm rầu rĩ ‘khi ta vẫn là phạm nhân, tuy vô dụng nhưng ít ra không có nhiều phiền toái khiến người quan tâm như vậy, giờ làm thần nữ thì đủ chuyện phiền toái quần thân, cục diện rối rắm trước kia cũng chưa thu thập xong’

Có phải thực ra người thích Liễu San San vô ưu vô lo trước kia hơn? Dực San do dự hồi lâu, cuối cùng lại không dám hỏi ra câu này

Hành Tư nhìn nàng thần sắc ảm đạm, nhớ tới lúc ăn cơm chiều, Nghi Định nhân lúc Dực San đến phòng bếp bưng thức ăn, làm như vô tình, cảm thán ‘nha đầu San San kia bình thường nhìn như thần kinh thô đến độ xe tứ mã cũng có thể chạy qua nhưng thật ra lúc suy nghĩ thì phức tạp hơn ai hết’

Có lẽ vì hôm nay Thiên Không Chiến Thần đến gây sự, làm cho nàng trở nên rối rắm

Thấy Hành Tư không có phản ứng, nàng lại suy nghĩ miên man, đột nhiên Hành Tư chậm rãi nói ‘San San, thực ra từ rất lâu trước kia, ta đã biết người’

Dực San nghe mà sững sốt. Hành Tư trầm giọng nói tiếp ‘trước kia theo sư phụ dạo chơi, người hẳn thường xuyên nhắc tới nhất là huynh muội các người, hẳn còn cho ta xem qua bức họa của các người’

“Thái Thượng Lão Quân vẽ chúng ta?” Dực San ngăn người. Thái Thượng Lão Quân cả ngày trầm mê luyện đan giảng đạo, khi nào thì có sở thích hội họa?

“Nhiều năm như vậy đều nghe sư phụ nhắc tới sự tích huy hoàng của người, tuy ta chưa từng gặp người nhưng vẫn giống như người luôn ở bên cạnh ta. Sư phụ còn nói chờ ta trở về thiên đình sẽ giới thiệu ta với huynh muội các người, để chúng ta kết bạn cùng nhau, không ngờ ta vừa về tới thiên đình đã bị phái tới địa phủ. Nếu họa kỹ của sư phụ không tệ thì lúc trước gặp người ở địa phủ, ta sẽ không tốn nhiều thời gian để tự hỏi, rốt cuộc là ta thích phạm nhân Liễu San San hay là vì tính tình của Liễu San San quá giống Dực San điện hạ”

Dực San ngây người một hồi, đầu óc vẫn không linh hoạt. Ý của Hành Tư là người từ đầu hắn thích chính là Thần Tiêu phủ Dực San sao? quanh co lòng vòng như vậy quả thật đúng là phong cách của hắn

Hành Tư nhìn Dực San ngây người, đoán rằng phải một lát nữa nàng mới có phản ứng liền đứng dậy rót hai chén trà, khi quay lại, ánh mắt xuyên qua cửa sổ nhìn về phía phòng của Dực San “thực ra ta muốn nói

với người nhưng vì chuyện thu người làm đồ đệ, sư phụ ta vẫn có bất mãn với Nghi Định Tư Thần, cho nên Nghi Định Tư Thần cũng là cái tên thường xuyên được sư phụ ta nhắc tới, ta cũng từ lời nói của sư phụ mà biết được rất nhiều chuyện Nghi Định Tư Thần không muốn cho người khác biết?”

Chuyện không muốn cho người khác biết, Dực San lập tức nổi tính tò mò ‘tỷ như?’

Khôi phục thật mau

“Tỷ như...”Hành Tư đi đến cạnh nàng, nói ‘hắn thích nam nhân’

Dực San phun luôn ngụm trà trong miệng, tính nhiều chuyện đã có lập tức vô sự tự thông, liền hỏi ‘vậy hắn và Ấn Trì ở cùng một phòng, sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?’

“Người lo lắng cho Ấn Trì?”

“Ách... Không phải...”

Dực San còn chưa nói xong đã bị Hành Tư lôi lên giường

‘Làm gì vậy?’

“Buổi chiều giúp người ăn thử nhiều món, có chút khó tiêu”

‘Thì sao?’

“Cho nên làm chút chuyện gì đó để tiêu thực”

‘Làm gì?’

Người nào đó động thủ bất động khẩu

“Người làm gì đó?”

“Tiêu thực.”

Nghi Định Tư Thần vừa an ủi Dực Lam bị tổn thương tinh thần quay trở về phòng, lại nhìn thấy Ấn Trì vẻ mặt mất mát nhìn cây san hô ở giữa phòng đến ngăn người, ngay cả hắn đi vào cũng không phát giác

Nghi Định đã nghe nói đến lai lịch của cây san hô này, nhú mảy đi qua, vỗ lên vai Ấn Trì ‘người thích đồ đệ ta?’

Tuy lực đạo không lớn nhưng vì Ấn Trì đang nghĩ đến xuất thần nên vẫn giật mình nhảy dựng lên, lại không để ý cái ghế dưới chân, liền ngã chổng vó

Nghi Định nhú mảy lắc đầu, đưa tay kéo hấn dậy “thần kinh của người cũng quá yếu đi”

Ấn Trì quần bách đến mặt mảy đỏ bừng, thập giọng nói cảm ơn, trong lòng lại vô cùng ảo não. Hấn không nên để Nghi Định biết cha hấn là Đông Hải Long Vương, liền tiếp dọa người như vậy, e là Đông Hải long cung đã vì hấn mà mất hết thể diện

Nghi Định ngồi xuống bên bàn, cao thấp đánh giá cây san hô kia một lát, đột nhiên nói “thật ra ta thích nha đầu và tiểu tử Hành Tư kia, không ngờ nửa đường lại có thêm người, chà chà, nên bắt người làm thế nào mới tốt đây”

Nhìn sắc mặt Ấn Trì ngày càng bi thương, Nghi Định liền phát tay ‘thôi, không nói chuyện này nữa, ta vừa mới phát hiện nha đầu ủ ít rượu ở tửu điều, với tửu lượng của người, không thể trông cậy người mượn rượu giải sầu nhưng uống rồi ngủ một giấc, ngày mai tỉnh lại nói không chừng có thể tìm được cách”

Ấn Trì lại hiểu Nghi Định nói những lời này, rõ ràng cho thấy muốn hợp tác Dực San và Hành Tư, hấn nửa đường chen vào, vẫn nên biến đi. Nghĩ tới đây, hấn càng thấy bi thương, uống rượu cũng nhiều hơn. Vì thế say rồi liền ngủ như chết.

Sáng sớm hôm sau, Ấn Trì mơ hồ tỉnh lại, nhìn màn giường trên đầu hồi lâu, cảm giác đầu có chút choáng váng liền cố gắng nhớ lại tối qua mình uống rượu thế nào mà uống đến trên giường. Nghĩ tới nghĩ lui vẫn thấy trống rỗng, hấn quyết định từ bỏ, tính đứng lên nhưng vừa khởi động thân mình liền nhìn thấy một cánh tay tuyệt đối không phải là của hấn lại đang đặt trên lưng hấn. Hấn duy trì tư thế cứng ngắc, nhìn theo cánh tay kia, thấy Nghi Định ngủ bên cạnh hấn. Quần áo xộc xệch, một cánh tay đặt lên lưng hấn, một cánh khác đặt dưới gáy.

Nghi Định bị tiếng thét chói tai tê lương cùng tiếng vật nặng rơi xuống đánh thức, ngồi dậy lại phát hiện trên giường chỉ có một mình hấn, tò mò đi ra ngoài xem mới phát hiện Ấn Trì cuộn mình dưới giường, xoa xoa thắt lưng, hiển nhiên là bộ dáng vừa rơi xuống giường

Nghi Định bất đắc dĩ đưa tay muốn kéo Ấn Trì, nào ngờ vừa duỗi tay, quần áo trên người vốn xộc xệch liền tuột hơn phân nửa khiến Ấn Trì vừa nhìn thấy lập tức thay đổi sắc mặt, nâng tay chỉ vào Nghi Định, run run hồi lâu mới nói “người...tối hôm qua đã làm những gì?”

Nghi Định cúi đầu nhìn dấu răng và vết cào trên người mình, rồi lại ngẩng đầu, vẽ mặt trêu tức ‘lời này ta nên hỏi người mới đúng”

“ ... ”

“Lần trước ở chỗ ta uống rượu, không phải người mới uống hai chén đã ngủ như chết sao, lần này lại uống rượu vào liền như phát điên, hết kéo quần áo lại tới cắn người, áo khoác của ta đều bị người làm hỏng rồi, mà lần này ta lại không mang theo quần áo để thay ah”

Nghi Định cắn nhằn liên miên, Ấn Trì nghe xong thì mặt đỏ như tôm luộc, kéo quần áo trên người, bỏ chạy ra ngoài

Nghi Định nhìn hấn bỏ chạy trốn chết, dựa vào đầu giường, buồn bực nói ‘rõ ràng bị chiếm tiện nghi là ta, hấn lại làm như thua thiệt mà bỏ chạy là sao?’

Tư Thần đại nhân tử lượng hơn người không ngừng cảm khái. Lần trước Ấn Trì uống rượu do hấn tự tay ủ, cũng đủ làm cho Ấn Trì uống vào là ngủ say như chết, mà tối hôm qua bọn họ uống do phạm nhân Liễu San San ủ, chất lượng thua xa rượu do Nghi Định ủ lại làm cho Ấn Trì uống vào là say khướt.

Mà Ấn Trì cũng không biết bản thân hấn uống rượu nổi điên thì dù là nam nữ, đều gục.

Ấn Trì không thể chấp nhận bản thân uống rượu say lại dọa người như thế, vừa thẹn vừa buồn, chạy như điên trong viện, nhìn thấy bên cạnh giếng có thùng nước vừa mức lên, liền bắt chắp tất cả, vùi đầu vào đó.

Lúc này Vô Thân vừa cầm khăn mặt từng trong phòng đi ra, tức giận nói ‘uy, đó là nước ta vừa mức lên để rửa mặt ah, người, tê hồn dân này’

Hấn vừa mắng vừa chạy tới, thấy Ấn Trì ngẩng đầu lên, liền sưng sốt “sáng sớm tinh mơ mặt lại đỏ như vậy, người uống phải xuân dược sao?”

Ấn Trì im lặng, một lần nữa lại vùi đầu vào thùng nước.

Một buổi sáng vốn bình thản lại bị từng tiếng mở cửa liên tiếp phá vỡ, ngay sau đó đủ loại âm thanh cao thấp quanh quần không dứt trong hậu viện Chuyển Sinh điện

“Lão muội ah, ngày thường các người ăn sáng là ăn những gì? sáng nay ta đột nhiên thèm đồ ngọt”

“San San, vậy cho thêm hai muỗng đường vào chén cháo của Dục Lam điện hạ”

“Hành Tư! Tiểu tử người có ý gì?”

‘Nha đầu ah, người tìm ít châm tuyền đến cho vi sư’

“Oa, sư phụ, quần áo của người sao te tua như vậy?”

“... Người đi hỏi Ấn Trì.”

“Ấn Trì? Ôi chào? Ấn Trì, sao người lại vùi đầu vào trong thùng nước?”

‘Dục Lam, đừng nóng nảy, trước cùng lão phu đến Chương độc tư tìm Tắc Thủ, trở về người lại đánh nhau với Hành Tư’

Tất Trì vừa tỉnh ngủ đi ra, nhìn hậu viện náo nhiệt, có chút cảm khái. Nhớ ngày đó Chuyển Sinh điện lạnh lùng mà thanh nhàn nay lại có xu hướng như đại tạp viện ah.

Dục Lam bị Thái Thượng Lão Quân đưa đến Chương độc tư tìm Tắc Thủ, Chuyển Sinh điện liền yên tĩnh hơn hẳn, dù vậy bữa sáng hôm nay ở Chuyển Sinh điện vẫn đủ lượng như cũ, ít nhất đối với Vô Thân, Vô Khâu là thế

Tỷ như Hành Tư tám chuyện với Tây Tề mà không để ý tới Dục San

Tỷ như Dục San bị vắng vẻ còn vẻ mặt vui mừng, gấp rau trong đĩa của Hành Tư

Tỷ như Nghi Định vị người ta làm rách áo khoác, trên người còn có dấu răng và vết cào

Tỷ như Ấn Trì mặt mày đỏ bừng, hận không thể vùi mặt vào trong chén

Vô Thân, Vô Khâu vừa ăn điểm tâm vừa đảo mắt nhìn quanh, sau đó lặng lẽ đến bên cạnh Tất Trì, nói “tối hôm qua hai phòng bọn họ đã xảy ra chuyện gì?”

Tất Trì nhú mồm nhìn ánh mắt tràn ngập tò mò của bọn họ “sao lại hỏi ta?” làm như hẳn chuyện nửa đêm đi nhìn lên người ta không bằng

Tiếc là Vô Thân, Vô Khâu đúng là ngĩ như vậy, vẻ mặt khó tin “phòng của người ở cạnh phòng bọn họ, chẳng lẽ tối qua người không nghe được động tĩnh gì?”

Tây Tề và Tập Thư cùng đưa mắt nhìn sang

Hiển nhiên Tất Trì nhiều chuyện nổi tiếng cũng không phải hư danh, lúc này muốn chối bỏ cũng không được, quyết định từ bỏ, nói “không phải ta không muốn nghe mà là nghe không được, tối qua hai phòng bọn họ đột nhiên tăng thêm kết giới dày đặc, động tĩnh gì cũng không nghe được, ai biết bên trong xảy ra chuyện gì” hẳn không chút che dấu âm lượng, hiển nhiên là muốn nói cho mấy người kia nghe

Tất Trì vừa dứt lời, Dục San vốn đang nói chuyện với Dục San đột nhiên ngừng lại, mặt còn đỏ hơn cả Ấn Trì, thần sắc trên mặt Hành Tư càng thêm vui mừng, lại gấp thức ăn bỏ vào chén Dục San. Phản ứng rõ ràng như thế, cả đám người nơi đây đầu óc xoay chuyển nhanh hơn chong chóng còn không biết đã xảy ra chuyện gì sao. Có điều Vô Thân, Vô Khâu chưa kịp lên tiếng đã bị Nghi Địch giành trước

“Nha đầu a, người cũng đến tuổi rồi, chuyện nên làm chuyện không nên làm, e là các người đều đã làm. Nếu tiểu bối các người ngượng ngùng lên tiếng thì vì sư có thể thay các người nhắc với Trường Sinh Đại Đế”

Nhìn Dục San như sắp bốc cháy, tâm tình Nghi Địch vô cùng thư sướng, bổ sung “vẫn nên nói sớm với các người, vì sư đột nhiên muốn lại nhìn thấy người và Hành Tư ở bờ sông Nại Hà liếc mắt đưa tình, sau đó không cẩn thận bị Hành Tư đùa giỡn ah”

Cái gì gọi là nhìn người không chuẩn, bá sư vô ý, nàng chính là như vậy đấy.

Dục San tạm thời được giải thoát khỏi nỗi xấu hổ tối qua bị Hành Tư ăn đến một mảnh không còn, liếc mắt nhìn Nghi Địch và Ấn Trì, ngoài cười nhưng trong không cười, nói “thực ra đồ nhi cũng đột nhiên rất muốn nhìn thấy sư phụ và Ấn Trì ở bờ sông liếc mắt đưa tình, sau đó không cẩn thận bị ác quỷ tha xuống sông ah”

Nghi Địch sớm đã quen nghe Dục San nói chuyện không có tôn ti trật tự, cười tủm tỉm, không có chút tức giận. Mà Ấn Trì vẫn cố gắng khiến mình vô hình đột nhiên bị kéo vào, ai oán liếc nhìn Dục San, lại không dám nhìn Nghi Địch, đành phải vùi đầu vào trong chén

Quần chúng nhìn hai người bọn họ người tới ta đi mà ngây người, Hành Tư cũng có chút ngoài ý muốn, nghiêng đầu nói nhỏ với Dục San “San San, không ngờ công phu miệng lưỡi của người lợi hại như thế, lại chưa bao giờ dùng với ta, ta thực sự là may mắn ah”

Nào dám dùng với người, chán sống sao? Dục San oán thăm trong lòng, trạng thái xấu hổ liền bùng cháy, liền bất động thanh sắc đi đến gần Tây Tề, cố ý tạo khoảng cách với Hành Tư

Tây Tề nhìn ra ý đồ của nàng, vội đẩy nàng lại “San San, người đừng có hại ta”

Ăn xong bữa sáng, Dục San cảm thấy mình đã chín một tầng da, tiếc là đầu sỏ gây chuyện lại còn không chịu buông tha nàng

Hành Tư giao công vụ của Chuyển Sinh điện giao cho Tất Trì, đưa Dục San ra ngoài

“Thời gian này nhiều chuyện ép buộc quá, cũng nên xử lý những chuyện quan trọng trước”

Vọng Thai đài bên bờ Nại Hà

Dực San vốn định đến nói lời cảm tạ với Mạnh Bà nhưng thời gian này xảy ra nhiều chuyện, vẫn chưa có thời gian đến bái phỏng Mạnh Bà nhưng lần này Hành Tư cũng không định đưa nàng đến gặp Mạnh Bà tán gẫu

Hàn huyền vài câu, Hành Tư nói với Dực San “tuy ngày đó Mạnh Dung đã nhận tội nhưng xử trí thế nào, nàng tự mình quyết định đi”

Dực San nghĩ nghĩ, hỏi Mạnh Bà ‘Mạnh Dung hiện đang ở đâu?’

“Tạm thời bị giam trong đại ngục. Nàng sai càng thêm sai, vốn không nên giữ nàng lại, chẳng qua muốn giữ lại nhân chứng cho người” Mạnh bà nói xong, vỗ vỗ tay Dực San, thần sắc áy náy ‘dù là vào tử kim hồng hồ lô hay là rớt xuống Nại Hạ cũng đều muốn đẩy người vào chỗ chết, cũng do ta quản giáo không nghiêm khiến người phải chịu khổ. Mạnh Dung tuy bị sai khiến nhưng tội cũng không thể tha, may mà cả hai lần người đều được cứu, nếu không ta đã phụ sự nhờ cậy của mẫu thân người”

Dực San vội lắc đầu ‘Mạnh Bà nương nói gì vậy, ta ở trong lục đạo ít nhiều gì cũng nhờ ngài chiếu ứng khắp nơi, nếu không cũng không biết bao lâu nữa mới có thể trở về thiên đình, hai trăm năm qua đã gây không ít phiền toái cho ngài, ta nên nói lời cảm tạ ngài mới phải”

Mạnh Bà cười đến vui mừng “đã trưởng thành rồi ah, không phải là tiểu nha đầu thích càn quấy trước kia”

Dực San cũng ngượng ngừng cười, nghĩ nghĩ nói ‘nếu muốn lưu lại chứng cứ, trước cứ giữ Mạnh Dung lại chờ chuyện ta và Phù Tuyên giải quyết xong sẽ ẩn theo quy củ mà xử trí”

53. Quyển 2 - Chương 53

Rời khỏi Vọng Thai, Dực San nhớ tới những lời hôm qua Thiên Không Chiến Thần nói, liền hỏi Hành Tư “giờ chúng ta đi tìm Phù Tuyên sao? có cần chậm lại không?”

Tuy tính nàng nóng nảy nhưng Phù Tuyên vừa mất đứa nhỏ, bọn họ lại tìm tới cửa, kết hợp với sự lên án của Thiên Không Chiến Thần đối với nàng vào ngày hôm qua, có vẻ không dễ nói chuyện

Hành Tư đương nhiên cũng nghĩ tới chuyện này nhưng lại sợ Phù Tuyên và Thiên Không Chiến Thần nhân cơ hội này tiên hạ thủ vi cường, làm ra chút chuyện khác thường, tỷ như khẳng khẳng khẳng định Dực San hại Phù Tuyên sinh non...

“Đi xem tình huống trước rồi tính”

Phủ đệ Nhạc Thác hôm nay vô cùng im ắng. Thủ vệ nhìn thấy Hành Tư và Dực San lập tức biến sắc, chạy vào thông báo, không lâu sau Nhạc Thác xuất hiện

Dực San thấy hân khí sắc không tốt, nhất thời không biết nên mở miệng như thế nào, tuy nhiên Nhạc Thác cũng hiểu rõ, im lặng đưa bọn họ vào trong

Phủ đệ cực kỳ yên tĩnh, mà Nhạc Thác không biết vì sau lần nói chuyện với Dực San quyết định duy trì khoảng cách hay là bị đả kích bởi chuyện đứa nhỏ mà lãnh đạm xa cách, không có nhiều lời, đưa bọn họ đến trước cửa phòng Phù Tuyên, ý bảo bọn họ tự đi vào

Cửa sổ trong phòng đóng kín, còn che rèm, không khí có chút nặng nề âm u

Phù Tuyên vì chuyện mất con mà bị đả kích không nhẹ, tóc tai bù xù tựa vào giường, hai mắt sưng đỏ, sắc mặt tiêu tụy, tay nắm chặt xiêm y trẻ con tinh xảo, có lẽ là chuẩn bị cho đứa nhỏ kia. Nghe có động tĩnh, nàng cũng không có phản ứng gì nhưng khi Hành Tư và Dực San đến gần, nàng nhìn thấy Dực San liền kích động hẳn, bộ dáng suy yếu cũng trở nên hung hãn ‘các người tới làm gì? Cút. Đều do người, đều do người làm hại. Ta thật vất vả mới mang thai đứa nhỏ của Nhạc Thác, hân lại đột nhiên không quan tâm tới ta, cả ngày ra ngoài, chắc chắn là đến lục đạo tìm người. Ta chịu đựng sự vắng vẻ của hân, khổ sở chống đỡ tới bây giờ lại bị người phá vỡ, nay cả đứa nhỏ cũng không còn. Nay người đã có Hành Tư, tâm của Nhạc Thác cũng dành cho người, người cái gì cũng chiếm được, giờ còn đến đây nhìn ta chê cười. Người cút, cút ngay cho ta”

Phù Tuyên vừa khóc vừa mắng, muốn nhào tới bắt Dực San, Hành Tư liền tiến lên ngăn nàng. Phù Tuyên ngã ngồi xuống giường, khóc không thành tiếng, oán hận trừng mắt nhìn Hành Tư và Dực San

Mỗi lần Dực San thấy nàng thất hồn lạc phách còn có chút mềm lòng đồng tình nhưng nghe nàng rống lên như thế, máu nóng bốc đầu, không khách khí đáp trả ‘đúng vậy, ta chính là đến nhìn người chê cười ah. Năm đó người nhìn ta bị chê cười, nay không cho ta xem lại sao?”

Phù Tuyên ngăn người, Dực San nhìn thẳng vào mắt nàng, lạnh lùng nói ‘người nói ta làm hại người? nếu năm đó người không dùng khổ nhục kế, lấy mình chịu một kiếm kia của ta thì thân thể người sẽ suy yếu vậy sao? nếu không vì người không biết trời cao đất rộng, Thủy Mặc luôn ở trong phủ sẽ tới cửa tìm người gây sự sao? Nhạc Thác đột nhiên vắng vẻ người là vì nghe được người cùng Ô Đại nói chuyện vu hãm ta, hân liền tiếp đến lục đạo tìm ta là vì biết được chân tướng mà áy náy. Hai trăm năm trước, người hại ta thân bại danh liệt, hai trăm năm sau người còn muốn dẫn ta vào chỗ chết, người là loại người gì nên có kết quả đó. Người chẳng những không biết hối cả còn đổ lên đầu ta?”

Phù Tuyên liên tục lắc đầu, nhìn nhìn Hành Tư và tiên tỷ trong phòng, phản bác “chân tướng gì? ta không có vu hãm người, năm đó chính người đâm ta một kiếm, người bị trừng phạt là đúng tội. Người đừng có bêu xấu ta, có bản lĩnh người đưa chứng cứ ra đi”

Thấy Dực San sắp nổi bão, Hành Tư kéo nàng ra sau, tiến lên nói với Phù Tuyên “phu nhân không cần chuyện hai trăm năm trước ra nói, hôm nay chúng ta không nhắc tới chuyện đó, chỉ là người sai sử Mạnh Dung đẩy San San xuống Nại Hà lại tự tiện giam giữ trong thủy lao, một tội là cố ý mưu sát, một tội là dĩ hạ phạm thượng, cả hai đều là trọng tội. Mạnh Dung đã nhận tội, Thiên Không Chiến Thân có lẽ chưa nói chuyện này với người; còn chuyện của Thủy Mặc, hôm đó tất cả tiên tỷ ở đây đều chứng kiến, cho nên vấn đề chứng cứ, phu nhân không cần lo lắng thay chúng ta. Phu nhân nếu có thành ý thì tự đến trước mặt Thiên Quân nhận tội thỉnh phạt, nếu không thì cứ chuyên tâm dưỡng sức, sau này chúng ta sẽ hảo hảo thanh toán mọi chuyện”

Dực San và Hành Tư ra khỏi phòng Phù Tuyền, thấy Nhạc Thác đang đứng trong sân, như là chờ bọn họ. Sắc trời sáng ngời nhưng bộ dáng của hắn lại suy sụp ảm đạm, nhìn thấy bọn họ liền đi tới

Ba người trầm mặc một lát, Nhạc Thác nhìn Dực San và Hành Tư nắm tay nhau, chậm rãi nói ‘Thiên Không Chiến Thần vừa rồi đã tới, ta cũng đã xem qua bản nhận tội của Mạnh Dung nhưng Phù Tuyền cảm xúc không ổn định nên còn chưa nói với nàng. Phù Tuyền quả thật nên chịu trách nhiệm với những gì mình làm, cần gì ta cũng đã phối hợp nhưng Phù Tuyền vừa mới sinh non, đứa nhỏ cũng đã chết, hơn nữa vì thân mình suy yếu, sau này...cũng không thể có đứa nhỏ được nữa. Việc này nàng chưa biết, hi vọng các người đừng nói với nàng, cho nàng chút thời gian khôi phục, sau đó lại chấm dứt chuyện trước kia, được không?’

Nhạc Thác tuy đã sớm không còn tình cảm với Phù Tuyền nhưng vẫn làm hết trách nhiệm của một phụ quân, thay nàng cầu tình

Dực San yên lặng nghe xong, quay đầu nhìn cửa sổ phòng Phù Tuyền đóng chặt. Không có đứa nhỏ, đối với nữ nhân có ý nghĩa thế nào, nàng hiểu rõ. Nhiều chuyện liên tiếp xảy ra, nếu Phù Tuyền biết sự thật e là không thể chống đỡ nổi. Tuy nàng hận nàng ta đến nghiêng rang nghiêng lợi nhưng hôm nay chứng kiến, Phù Tuyền cũng do vì tình mà ra, hơn nữa cũng đã chịu hết những đau khổ của nữ nhân. Nên đòi lại công đạo nàng sẽ đòi nhưng cũng không cần làm chuyện bỏ đá xuống giếng, kích thích nàng ta.

“Nhạc Thác quân yên tâm, việc này ta sẽ không nói với Phù Tuyền”

Nhạc Thác khẽ gật đầu “Đa tạ.”

Ba người đi đến đại môn, Hành Tư nhìn sắc mặt Nhạc Thác, thản nhiên nói ‘người đáng giận tuy có chỗ đáng thương nhưng vẫn nên giận nhiều hơn’

Nhạc Thác nhìn về nơi xa xa, không nói gì

“Chúng ta đi.”

Hai ngày qua, từng bước kinh tâm, nên trên đường trở lại địa phủ, Dực San vẫn rầu rĩ không vui

Hành Tư quan tâm hỏi ‘sao lại rầu rĩ không vui? thấy Phù Tuyền đáng thương?’

Dực San liếc mắt nhìn hắn “nàng ta tự làm tự chịu, ta tội nghiệp nàng ta làm gì?ta cũng không phải là Bồ Tát đại từ đại bi. Ta chỉ buồn bực vì nàng ta vừa mất đứa nhỏ, không thể trực tiếp kéo nàng đến chỗ Thiên Quân để chấm dứt mọi chuyện, nếu không người khác lại nói Thần Tiêu phủ chúng ta lãnh huyết vô tình, có trời mới biết ta muốn kéo nàng ta đi biết chừng nào, nghĩ tới liền thấy phiền lòng”

Hình như đã đánh giá cao trí tuệ của nàng?

Hành Tư nhìn chung quanh “lúc trước nói muốn tỷ thí kiếm thuật với ngươi nhưng vẫn chưa có cơ hội, nếu cảm thấy phiền lòng, vậy chúng ta lấy kiếm thuật trút giận đi”

Bực mình thì kiếm người để đánh, quả là ý kiến hay. Dù sao cũng không sợ nàng đã thương Hành Tư nên Dục San sẵn khoái đáp ứng

Có điều so kiếm thì phải có kiếm mới có thể so, Dục San lúc nào cũng mang theo kiếm bên người nhưng Hành Tư cho tới giờ đều hai tay trống trơn.

Hành Tư nhìn chung quanh, bẻ một nhánh cây bên đường, tuốt hết lá, vậy là đã có binh khí

Dục San nhìn nhánh cây trong tay hắn, lại nhìn kiếm trong tay mình, sau đó ngẩng đầu hỏi ‘ta cảm thấy ngươi đây là đang cố ý khinh bỉ ta’

Hành Tư không để ý ‘cũng không phải lần đầu tiên’

Dục San lập tức phóng kiếm đánh tới

Sau một lát. Dục San bị phần quyết định từ nay về sau, không bao giờ so kiếm với Hành Tư nữa. Thực lực chênh lệch đáng sợ, hơn nữa còn nhân lúc so kiếm xảy ra các loại chuyện...mà đây là đang ở bên ngoài, lúc nào cũng có người đi qua nhìn thấy ah

Dục San phát điên mà phân tâm, Hành Tư né tránh kiếm phong của nàng, vọt đến sau lưng nàng, nhánh cây đặt lên cổ nàng, một tay kia chế trụ kiếm trong tay nàng, thuận thế ôm nàng vào lòng, cúi đầu hôn lên tai nàng, thấp giọng nói ‘được rồi, hôm nay tới đây thôi. Tối hôm qua ngươi cũng mệt mỏi rồi, hôm nay không cần mệt nhọc quá mức’

Dục San bị tư thế thân mật của hắn làm cho tay chân luống cuống, nhắc tới chuyện tối qua lại đỏ mặt, giãi bày “cái gì? ai mệt nhọc, ta mới không có...ngươi buông ra”

“Thì ra không có mệt nha’ Hành Tư đương nhiên không để nàng rời khỏi, ôm chặt hơn, cười ái muội ‘thì ra San San ngươi thể lực tốt như vậy, ta đây an tâm’

Yên tâm cái đầu ngươi

Dục San lệt rơi đầy mặt, ngứa cổ thở dài. Con mẹ nó, ai có thể nói cho nàng biết đây có phải là Hành Tư nàng quen biết trước kia không?

Lúc này có mấy quỷ hồn được áp giải đi tới, Hành Tư liền buông Dục San ra

Dực San tròn mắt xoay chuyển, nói với Hành Tư “người dạy ta luyện kiếm đi”

Hành Tư ngẩn người

Dực San ở trong lòng vui vẻ tính toán. Hành Tư với năng chênh lệch thực lực quá lớn, mấy chuyện trò giỏi hơn thầy tuy rằng khả năng rất nhỏ nhưng không phải hoàn toàn không có khả năng, nếu đã có khả năng này, năng không chút phản kháng đã lập tức chấp nhận, năng nhất định sẽ ghen chết.

“Hiện tại chúng ta tỷ thí rất không công bằng, người dạy kiếm thuật cho ta rồi lại so lần nữa’ Dực San âm thầm tính toán, lần nữa bày ra dáng vẻ da mặt dày vô đối

Hành Tư nhìn năng, nhướng mày nói ‘dạy người luyện kiếm không thành vấn đề nhưng mà ta thu học phí đắt lắm đó’

Dực San không thể tin tưởng mắt “người còn muốn thu học phí?”

Hắn theo Thái Thượng Lão Quân nhiều năm như vậy, rốt cuộc là học từ đâu mà keo kiệt như vậy

Hành Tư cười cười, đồng dạng gật đầu ‘đương nhiên, không thể dạy đồ đệ mà đối chết sư phụ ah;’

Người có thể đối chết mới lạ

“Vậy người muốn thu học phí thế nào?”

“Đợi tới tối sẽ nói với người?”

“Sao phải đợi tới tối?”

“Ban ngày không ngày không tiện”

“Nói học phí thôi có gì không tiện”

“Đừng nóng, tối người sẽ biết”

“Úp úp mở mở cái gì chứ”

Dực San thần kinh thô đến bốn chiếc xe ngựa cũng có thể chạy qua nên không thể chấp nhận việc này, truy vấn mãi cho đến khi về tới Chuyển Sinh điện.

Thẳng cho đến khi tới đại môn, Dực San mới nhận thấy trước cửa Chuyển Sinh điện lói quang thiểm điện lóe sáng. Nàng dừng bước, ngẩng đầu nhìn sắc trời trong xanh “địa phủ cũng có lôi điện?”

Hành Tư nhìn về phía xa xa ‘qua đó xem thử’

Đi qua, thấy Vô Thân, Vô Khâu và Tất Trì đang khoanh tay dựa cột xem náo nhiệt, còn lôi điện xảy ra không phải do hiện tượng tự nhiên mà là vì đánh nhau nhưng khung cảnh hỗn loạn, không nhìn ra được ai đang đánh nhau

Dực San đi đến cạnh Vô Thân, Vô Khâu, nhìn nhìn, không thấy bóng dáng sư phụ liền hỏi ‘sư phụ ta đâu?’

Chẳng lẽ Nghi Địch đang đánh nhau? từ lúc nàng biết hắn đến giờ, trừ đấu nhau với Dực Lam thì chưa từng thấy hắn động thủ

Vô Thân nhìn thần sắc hưng phấn của nàng, tạt cho một gáo nước lạnh “Nghi Địch Tư Thần vừa lôi kéo Ấn Trì đi dạo địa phủ, không có ở đây”

Dực San muốn xem náo nhiệt mà không thể ‘vậy ai đang đánh nhau, sao các người không ngăn lại?’

“Thái Thượng Lão Quân! lão tử nhân ngời cố ý dẫn lão tử tới đây, còn để cho hai xú tiểu tử kia lấy nhiều địch ý. Người là lão hỗn đản âm hiểm giả dối”

Ngữ khí này, thanh âm này...

Theo hướng tay người nọ chỉ, Dực San lúc này mới thấy Thái Thượng Lão Quân ngồi nhân nhã trên đỉnh đình lưu ly, phất trần trong tay tả vung hữu phất giống như đuổi muỗi

Thái Thượng Lão Quân lại bày ra vẻ mặt vô tội, thuận tay bẻ một miếng ngói lưu ly quăng lên đầu người nọ “người nói vậy là rất không có lý, lão phu mang người đến đây chờ Hành Tư, là chính người muốn đánh nhau với Dực Lam, đánh thì đánh lại không khống chế tốt âm thanh, đánh thức Tây Tề, hắn tìm người tính sổ, liên quan gì tới lão phu?”

Thì ra là Chương độc được tư Tắc Thủ? Dực San nhìn Tắc Thủ bộ dáng chật vật, hoàn toàn không thể liên hệ hắn với hình ảnh hào hoa phong nhã trước kia là một người.

Tây Tề mặt không chút thay đổi đi tới, trừ vạt áo hơi nhăn thì gần như không nhìn ra là vừa mới đánh nhau xong

Tương phản như thế khiến Dực San có chút không thông, rốt cuộc là Tắc Thủ thân là một tư thần lại không thể đánh hay là Tây Tề là một vô thường võ công cao?

Lúc đi ngang qua Dực San, Tây Tề hơi dừng lại, ngoái đầu nhìn nàng, ánh mắt lạnh lùng

Dực San bị khí thể lạnh như băng của hắn làm cho rùng mình, nhớ tới kết quả bị thảm lần đó nàng chọc thủng tường phòng hắn, không tự chủ được liền lui ra sau, cẩn thận nói ‘sớm ah, Tây Tề, hahah’

Tây Tề thu hồi ánh mắt, đi vào Chuyển Sinh điện

Băng sơn đi, tuyết lập tức tan

Tắc Thủ đang hùng hổ cãi nhau với Dực Lam. Hắn dù có chút không hình tượng nhưng cũng không tới mức bị đánh đến tứ chi không đầy đủ, ít nhất là các bộ phận trên người đều chưa rơi rụng cái nào, mắng người cũng vẫn khí thế như cũ, không hề bị ảnh hưởng bởi việc bị đánh bại.

Dực San phục hồi tinh thần cũng nghe hắn mắng xong một đoạn, đại khái là Dực Lam thật ra đánh không lại hắn, nhờ có Tây Tề tham chiến mới khiến hắn không thể chốn đỡ được. Hắn thật khinh bỉ Dực Lam...

Tiếc là những lời của Tắc Thủ hoàn toàn không có tác dụng đối với Dực Lam da mặt còn dày hơn Dực San, hắn nghe xong, vẻ mặt khinh thường nói ‘người khinh bỉ ta nhiều lắm, người xếp hàng thứ mấy?’

Quả thật muốn so da mặt dày với Dực Lam là một việc rất khó. Tắc Thủ cũng bị những lời này của hắn làm cho tức chết.

Nhiều lần sự thật chứng minh Tắc Thủ tuy vô liêm sỉ nhưng cãi nhau không giỏi, Dực San thích thấy lão ca của mình ỷ mạnh hiếp yếu, vì thế khoanh tay xem náo nhiệt. Đột nhiên nàng cảm thấy mu bàn tay hơi ngứa, cúi đầu nhìn thì thấy một con muỗi cực đại đang bu bên trên, hút máu vô cùng vui vẻ, bụng đã tròn vo. Mối lo xem náo nhiệt nên không lưu ý, để cho tiểu tinh quái này thừa cơ trục lợi

Muỗi ở địa phủ khác muỗi ở thế gian, đều là yêu tinh có chút tu luyện, tiên giả bị nó hút máu giống như bị hút tu vi, tự bản thân nó chiếm được tiện nghi lớn.

Dực San lại không phải người rộng lượng, đương nhiên sẽ không để một con muỗi tinh hút máu của mình, không chút do dự nâng tay lên, thưởng cho muỗi tinh kia một cái Như Lai thần chưởng. Ngay lập tức, trên mu bàn tay xuất hiện một dấu máu nho nhỏ

Dực San làm cho muỗi tinh kia trọn đời không thể siêu sinh, vỗ vỗ tay, đang muốn lấy khăn tay lau đi vết máu rồi tiếp tục xem náo nhiệt thì Tắc Thủ đang đứng cách nàng một đoạn đột nhiên xuất hiện trước mặt nàng, thân sắc vô cùng nghiêm túc ngửi ngửi không khí chung quanh nàng, sau đó ánh mắt rơi xuống tay Dực San, nắm chặt tay nàng

Tình huống phát sinh bất ngờ như thế làm cho mọi người không kịp phản ứng, Dực San cũng bị hành động bất thành linh của hắn làm giật mình, không có phản ứng, quên cả việc rút tay lại

Nhưng so với hành động tiếp theo của Tắc Thủ, cái này chưa tính là gì...

Dực San trơ mắt nhìn hấn nhìn vết máu kia hồi lâu rồi cúi đầu liếm...

Trong nháy mắt, cả thế giới đều yên lặng

54. Quyển 2 - Chương 54

Dực San vẫn tự an ủi mình mọi chuyện đều phải xem tạo hóa, không phải người khác đánh mình một cái mình liền tắt thở một cái, cảm điếc ăn hoang liên, chịu oan uổng có rất nhiều người, nếu còn nghĩ không thông, ngày chết sẽ không xa

Cho nên lúc trước bị hạ cấm được, bị vu hãm, bị phạt, nàng dù tức giận đến mức nào cũng phải cắn răng chịu đựng. Sau Phù Tuyên vẫn dây dưa gây sự, Dực San liền cảm thấy lão thiên gia đối với nàng vẫn rất tốt, dù chuyện vu hãm không thể nào rửa sạch thì vẫn còn hai chuyện sau này có thể đánh trả lại Phù Tuyên, tính ra nàng cũng không chịu thiệt. Hơn nữa nếu nàng không trải qua lục đạo, sao có thể gặp được Hành Tư ở địa phủ?

Vì thế Dực San cảm thấy ông trời tuy thỉnh thoảng không công bằng nhưng đa số thời điểm vẫn rất công chính, lấy đi vài thứ sẽ bồi thường lại những thứ khác. Có điều hiện tại...

Dực San ngẩng đầu nhìn Tắc Thủ bị Hành Tư một cước đá văng còn lớn tiếng ồn ào, Thì ra lão thiên gia chẳng những công chính mọi chuyện mà lại công chính tới đáng sợ ah

Nhìn thấy Tắc Thủ vẽ một đường cong hoàn mỹ trên không trung rồi sắp rơi xuống đất lại bay ngược trở lên, miệng la oai oái như là bị ai đó đá ngược trở lại, cuối cùng lại rơi xuống đất, làm bụi bay mù mịt

Nghi Định vỗ tay nghênh ngang đi ra, hiển nhiên người vừa rồi bồi thêm cho Tắc Thủ một cú là hấn ‘ban ngày ban mặt lại bay loạn khắp nơi’ quay ra sau, nói “một người lớn như vậy bay lại đây lại không biết trốn, nghĩ gì thế hả?”

Ấn Trì ở phía sau có chút mất hồn mất vía “ah, cảm ơn Tư Thần”

Tắc Thủ chật vật vừa đứng lên vừa mắng người, Nghi Định đang muốn đá tiếp, Dực San đã chạy tới, ân cần nâng Tắc Thủ dậy, cười tươi như hoa hướng dương “Tắc Thủ Tư Thần, vừa rồi người nói ta từng ăn qua cấm được là sao?”

Tắc Thủ nhìn nàng mở to mắt hiển ân cần, đang muốn hất tay nàng ra, đột nhiên thấy mấy đạo ánh mắt lạnh lẽo bắn tới, nghĩ tới tình cảnh bí hiểm vừa rồi, hấn đành nén chịu, hừ lạnh “đừng tưởng rằng người tươi cười ân cần, ta sẽ nể mặt người, dù người có thể giấu diếm được tất cả mọi người cũng tuyệt đối không

thể gạt được ta. Hơn hai trăm năm trước, người đã ăn cấm được, ta không có nói sai”

Dực San mở to mắt “chuyện này người cũng biết?” năm đó không ai có thể tra ra chuyện nàng ăn cấm được, thế mà sau hơn hai trăm năm, Tắc Thủ lại phát hiện được?

Biểu tình kinh ngạc khiếp sợ của Dực San khiến Tắc Thủ thỏa mãn, cảm thấy rất cuộc mình cũng chiếm được thượng phong, vì thế hắn tươi cười đắc ý, ngón tay quẹt lên vết máu trên mu bàn tay nàng, đưa lên mũi ngửi, khinh thường nói “thuốc này năm đó do lão tử ta làm ra, sao ta lại không biết” nói xong đắc ý dạt dào, khoanh tay bề nghệ nhìn Dực San, bày ra bộ dáng: ta nắm được nhược điểm của người, người chết chắc rồi “không phải thiên thượng các người nói thuốc này không phải thứ tốt, chẳng những liệt vào cấm được mà ai tự tiện dùng cũng bị trách phạt thật nặng sao? hắc hắc, người cũng không ngờ hôm nay lại ngoài ý muốn mà bị lộ trong tay ta ah”

Vì sao không phát sinh ngoài ý muốn sớm một chút chứ? Vì sao không sớm đưa tới tay hắn? có trời mới biết nàng muốn bị lộ trong tay hắn biết bao nhiêu ah

Dực San hận không thể đâm ngực dậm chân biểu đạt nội tâm lúc này của nàng. Cảm giác sợ hãi khi bị Tắc Thủ liếm tay đã bay biến, sớm biết hắn có thể dễ dàng chứng minh nàng đã ăn qua cấm được chết tiệt kia, đừng nói là bị hắn liếm một chút, bị cắn cũng không thành vấn đề ah

Hành Tư lên tiếng “nếu Tư thần nói chuyện xảy ra hơn hai trăm năm trước, chỉ dựa vào hai câu của người liền nói San San ăn qua cấm được, không khỏi là vu khống, nói không chứng cứ ah”

Tắc Thủ nghe vậy, lập tức nhượng mày, tức giận phản bác “xú tiểu tử ngươi sống bao nhiêu tuổi mà dám nói ta vu khống? thuốc này nhìn như vô sắc vô vị nhưng chỉ cần ăn vào, trong vòng một ngàn năm đều lưu lại dấu vết trong máu, các người muốn chối bỏ cũng không được” thuận tiện lôi chuyện cũ ra kể lể, trách móc, tỷ như Chương được tư thần Lâm Đỗ Hành của thiên giới luôn đối đầu với hắn, năm đó sau khi hắn chế được dược này, chính Lâm Đỗ Hành đã thêm mắm dặm muối, đồn đãi lung tung, thành công khiến Thiên Quân xếp được nàng vào hàng cấm, không được sử dụng. Tỷ như hắn có ngọc thạch có thể kiểm nghiệm loại dược này, chỉ cần người đã ăn qua dược này nhỏ một giọt máu lên trên ngọc thạch sẽ làm ngọc kia có biến hóa...

“Hừ, thuốc của ta tuy khiến người ta bị khống chế thần trí nhưng cũng trong thời gian ngắn sẽ giúp tiên giả tăng cao pháp thuật, nghe nói năm đó nha đầu người cũng một tiên nữ tranh giành nam nhân, chắc chắn là muốn lên dùng cấm được để nâng cao pháp lực, sau đó giết chết tình địch. Chắc chắn, tuy sự tình bại lộ, bị phạt hơi nặng nhưng người ngoan độc như thế lại hợp với yêu cầu của Chương độc tư chúng ta, hay là đầu nhập làm môn hạ của Chương độc tư ta, ta cảm đoán sẽ dạy người trở thành cao thủ nhất đẳng”

Hành Tư và Dực San còn chưa mở miệng, Nghi Dịch đã cho hắn một đạp vào mông “dám ở trước mặt ta dụ dỗ đồ đệ của ta, tiểu tử ngươi vừa rồi bị đá đến nghiệm sao?”

Tuy nhìn bề ngoài Nghi Dịch và Tắc Thủ tuổi tác không chênh lệch nhau nhiều nhưng luận bối phận, Nghi Dịch cao hơn Tắc Thủ nhiều, hơn nữa Nghi Dịch không phải chỉ nói lời trên chộc như Thái Thượng Lão Quân mà là một tưu quý lâu lổ, vì vậy vô liêm sỉ quá đỗi như Tắc Thủ, bị Nghi Dịch đạp hai lần cũng không dám âm ỉ trả thù, chỉ có thể oán thầm trong lòng.

Dực San lại cầm tay Tắc Thủ, hỏi ‘vừa rồi Tắc Thủ Tư Thần nói đều là thật?’

Tắc Thủ bị bộ dạng khác thường của nàng làm không được tự nhiên, muốn rút tay lại nhưng lại không dám ‘vô nghĩa, đương nhiên là thật, lão tử cho tới giờ đều lừa dối, không tin ta cầm ngọc thạch kia nghiệm cho người xem. Uy, người cao hứng như vậy là sao?’

Dực San hưng phấn tới mức không thể dùng ngôn ngữ để biểu đạt, nhào tới ôm lấy Tắc Thủ “Tắc Thủ Tư Thần, người đúng là một người tốt”

“San San!”

“Lão muội!”

“Nha đầu!”

Trước đại môn Chuyển Sinh điện vốn không yên tĩnh lại lâm vào cảnh hỗn loạn.

Chuyển Sinh điện vất vả lắm mới khôi phục được yên tĩnh, Dực San ngồi bắt chéo chân tại hành lang hậu viện, tay ôm bầu rượu, uống được vài chén lại ngẩng mặt nhìn trời

Không biết nàng nhìn đã bao lâu, Tây Tề ngồi đối diện đưa tay ngăn chén rượu bên môi nàng “uống ít thôi”

Dực San nhú mày nhìn hắn “mới uống chưa được bao lâu đã không cho ta uống nữa, chẳng lẽ Tây Tề người đã sắp không xong? Ta không tin tử lượng người chỉ có chừng đó”

Tây Tề nhướng mi “ai nói ta không xong? chẳng lẽ người muốn lát nữa mang một thân toàn mùi rượu đi gặp Thiên Quân sao?”

“Người không biết ta người toàn mùi rượu, lão đảo đi tới lại càng thể hiện thần thái ta vô tội oan uổng, mượn rượu giải sầu sao?”

‘Không biết’

Sau khi Dực San ôm Tắc Thủ dẫn đến hỗn loạn, Dực Lam không chút do dự yêu cầu Tắc Thủ đến trước mặt Thiên Quân rửa sạch nỗi oan hai trăm năm qua cho lão muội nhà hắn

Mới đầu Tắc Thủ không chút do dự cự tuyệt nhưng lại không chịu nổi cường quyền và bạo lực, cuối cùng phải gật đầu đáp ứng.

Dựa theo kịch bản của Dục San, sự tình hẳn nên phát triển như vậy: Tắc Thủ vô tình phát hiện Dục San dùng cấm được, Tắc Thủ cảm thấy thiên đình cấm đoán dùng được lại phòng bị không nghiêm, tức giận không chịu nổi liền túm lấy Thái Thượng Lão Quân tìm Thiên Quân lý luận. Mà như vậy thì phải có đường sự, vì thế đợi Tắc Thủ ở trước mặt Thiên Quân náo loạn đủ, Thiên Quân chắc chắn sẽ cho người gọi Dục San đến, đến lúc đó nàng sẽ than thở khóc lóc về tình cảnh bi thảm của mình lại thuận tiện nhắc tới Mạnh Dung và bản nhận tội của nàng ta, vậy Phù Tuyên chắc chắn cũng bị mời tới. Nhân chứng, vật chứng đều có đủ, đã đến lúc đòi lại công đạo cho mình

Dục San trưng cầu ý kiến vài lần, cảm thấy tình tiết hết sức hợp lý lại tự nhiên, vì thế vừa lòng nhìn Tắc Thủ theo Thái Thượng Lão Quân lên thiên đình.

Sau đó Hành Tư đến Vọng Thai đài tìm Mạnh Bà, đưa Mạnh Dung tới đây. Dục San nhàm chán ở Chuyển Sinh điện chờ được triệu hồi, nhân lúc Tây Tề cau có đứng ở hậu viện hóng gió cho người bớt cơn tức bị đánh thức, vì thế Dục San liền kéo hắc đầu tửu lượng.

Vô Khâu, Vô Thân ngồi xổm trên nóc hồi lâu, nhìn Tây Tề và Dục San ngồi uống rượu bên dưới, ý đồ tìm chút tin tức bát quái cho cuộc sống thêm chút màu sắc nhưng nhìn hồi lâu cũng không thấy gì. Vô Khâu cảm khái “dám ở lúc Tây Tề bị đánh thức còn chạy tới kêu gào khiêu khích đòi đầu tửu lượng, phỏng chừng chỉ có một mình San San mà thôi”

Vô Thân nhàn nhã nhìn móng tay, không cho là đúng “không nói đến Tây Tề sẽ không nổi giận với San San, cho dù có cũng phải nhìn mấy đại tôn thần sau lưng nàng: Trường Sinh Đại Đế, Thái Thượng Lão Quân, Nghi Địch Tư Thần, Dục Lam điện hạ, còn có Hành Tư quân, người nào cũng không thể chọc vào, đổi lại là người, người dám nổi giận không?”

Không biết xuất phát từ nguyên nhân gì, ấn tượng của Vô Khâu đối với Dục San vẫn dừng lại ở lúc nàng là Liễu San San, trừ hiện giờ lực sát thương của nàng mạnh hơn rất nhiều thì không có khái niệm gì về thân thể của nàng, cho nên nghe Vô Thân tính như vậy mới đột nhiên phát giác hình tượng của Dục San lại cao lớn uy mãnh như thế, khi quay đầu nhìn về phía hành lang, Dục San trong mắt hắn đã trở thành bốn chữ “không thể trâu vào” thật to

Vô Khâu quay đầu, phục hồi tinh thần “hình như từ đầu đã không thấy Nghi Địch Tư Thần, hắc lạng yên không tiếng động đi đâu vậy?”

“Ta làm sao biết, có khả năng ở tửu diều, cũng có thể ở trong phòng hoặc ở ngõ ngách nào đó tại âm tào địa phủ” Vô Thân đưa mắt nhìn hắn, cười đến áy náy ‘sao? người để ý Nghi Địch Tư Thần? một lát không thấy đã tương tự?’

“Nói bậy bạ gì vậy, ta chỉ đột nhiên không thấy hắn, hỏi một câu mà thôi”

Tuy Vô Khâu phản bác nhưng khó có cơ hội trâu chọc được hắn, Vô Khâu đương nhiên không bỏ qua “tuy Nghi Địch Tư Thần diện mạo khí độ không tệ nhưng nghe nói hắn thích thiếu niên trẻ tuổi mỹ mạo, phong lưu tiêu sái, hơn nữa rõ ràng là hiện tại hắn có hứng thú với Ân Trì, tuy tính tình của người phù hợp yêu cầu của hắn, bộ dáng không quá chướng mắt nhưng cũng không nên có tâm tư khác, miễn cho bị tổn thương”

“Cái gì mà bộ dạng cũng không quá chướng mắt?” Vô Khâu phát điên, hét lên rồi mới thấy đó không phải là trọng điểm, lập tức bổ sung ‘uy, ta không thích nam nhân’

Vô Thân tà nghệ liếc hắt một cái “ngươi chưa thử qua, sao biết mình không thích nam nhân?”

Vô Khâu tuy ngây thơ hơn Vô Thân nhưng làm đồng nghiệp nhiều năm, không phải không có khả năng phản kích. Hắn đột nhiên nhếch miệng cười, nghiêng người dựa vào người Vô Thân, một tay ôm vai hắn, một tay sờ cằm hắn, ngả ngón”chậc, nghe ngươi nói vậy, chúng ta ở chung với nhau gần hai ngàn năm, nếu ta thực sự thích nam nhân, đừng nói là Nghi Địch Tư Thần, dù Tàng Vương đứng trước mặt ta, trong mắt ta cũng chỉ có một mình ngươi”

Cư nhiên lại bị tiểu bạch Vô Khâu phản kích. Vô Thân bị phần đến đỏ mặt, lấy một mảnh ngói chọi vào đầu Vô Khâu

Trên nóc nhà đánh nhau thành một đoàn, Dực San dưới nóc nhà dựng tai nghe ngóng, khó hiểu hỏi “vừa rồi Vô Khâu nói vậy là sao? cái gì là cho dù Tàng Vương đứng trước mặt hắn?”

Tây Tề nhìn nàng, ngữ khí lạnh nhạt “Tàng Vương nổi tiếng là đoạn tụ ở âm tào địa phủ, ngươi không biết sao?”

Dực San mờ mịt lắc đầu “Không biết a.”

Tây Tề lạnh nhạt giải thích một câu liền làm cho Dực San hiểu được thật ra hắn cũng là cao thủ nhiều chuyện, lập tức cầm chén rượu đi đến cạnh hắn

Tây Tề nhú mày nhìn nàng “ngươi muốn làm gì?”

Dực San tươi cười “hắc hắc, Tây Tề ngươi không phúc hậu, biết nhiều chuyện này đều ghen trong bụng, không chia sẻ với ta một chút”

Tuy nhiên so với Tàng Vương chưa từng có giao tiếp, nàng có hứng thú chuyện của sư phụ mình hơn “vừa rồi Vô Thân bọn họ nói sư phụ ta phong lưu, nhưng cho tới giờ hắn chưa từng nói với ta việc này, ngươi nói cho ta nghe một chút đi”

Nghi Địch lại nói chuyện tình yêu của mình với đồ đệ mới là kỳ quái ah

Tây Tề đương nhiên không nói gì, tuy hắn vì chức vụ mà thường xuyên nghe được các loại tin đồn nhưng lại không có thói quen tám chuyện với người khác, cho nên chỉ tóm lại “tương truyền Nghi Địch Tư Thần thích sắc đẹp, lại là mỹ nam, không gần nữ sắc.Khi ở thiên đình vì tuân theo quy củ mà thu liễm một chút, vì thế sau khi tìm được đồ đệ thay hắn ủ rượu liền rời khỏi thiên đình đi dạo chơi khắp nơi, mấy tiểu tiên mỹ mạo gặp phải hắn đều không ai tránh thoát, bị đùa giỡn hoặc bị nhúng chàm. Tin đồn nhiều lắm, đến nỗi các tiểu thần tiên nghe tới tên của Nghi Địch Tư Thần đều biến sắc”, nhìn nhìn thần sắc Dực San lại

bổ sung “đây chỉ là tin đồn bên ngoài, sư phụ người tốt cuộc là người thế nào, người đi theo hẳn nhiều năm như vậy đương nhiên hiểu rõ, không cần quá mức để ý”

Hắn nói vậy là sợ hình tượng tốt đẹp của Nghi Địch trong mắt Dực San đột nhiên bị sụp đổ nhưng Dực San lại hoàn toàn không có biểu hiện gì, chỉ suy nghĩ một lát, sau đó hớn hờ nói “lúc trước gia gia ta yên tâm để ta theo sư phụ đến tử diều, cô nam quả nữ ở chung với nhau nhiều năm, ta đã hoài nghi có phải sư phụ đoạn tụ hay không nhưng e ngại mặt mũi của hắn nên không dám hỏi thẳng, hơn nữa sư phụ hay tính toán chi li ca ca của ta. Không ngờ liên quan tới việc hắn thích mỹ sắc, thì ra là thế”

Tây Tề còn đang buồn bực mình lo lắng không đâu, Dực San lại khó hiểu hỏi “Tắc Thủ Tư Thần bộ đáng cũng không tệ, ít ra cao hơn Ấn Trì nhiều, sao sư phụ lại không để ý tới hắn?”

Nhưng nghi hoặc của nàng chưa được giải đáp thì thiên quan từ thiên đình đến Chuyển Sinh điện tìm nàng

55. Quyển 2 - Chương 55

Có điều khi đến Lăng Tiêu điện, ngoài dự kiến của Dực San là ngoại trừ Thái Thượng Lão Quân và Tắc Thủ còn có Phù Tuyên đang quỳ trong đại điện

Ngoài ra, còn có một nam tử đang quỳ cạnh nàng. Tuy Dực San chỉ gặp hắn một lần nhưng lại có ấn tượng vô cùng sâu sắc. Nam tử này chính là Lâm Đồ Hành, Chương được tư thần của thiên giới.

Ở thiên đình, Chương được tư thần là đại diện cho y thuật được lý cao nhất. Năm đó sau khi Dực San đâm Phù Tuyên, cũng ở tại Lăng Tiêu điện, Lâm Đồ Hành một mực chắc chắn rằng nàng không dùng cấm dược, Dực San lại không thể đưa ra chứng cứ chứng minh trong sạch, không thể khiến Thiên Quân và Vương Mẫu điều tra tiếp tục, lại thêm Thiên Không Chiến Thần tức giận đòi công đạo, cho nên tội danh nàng ác ý đã thương người cứ thế được định, nàng bị đánh vào lục đạo luân hồi. Nếu không phải có Lâm Đồ Hành nói chắc như đinh đóng cột, có lẽ kết quả đã khác. Bởi vậy dù chỉ gặp mặt một lần, Dực San đã có ấn tượng xấu với Lâm Đồ Hành, trực tiếp xếp hắn vào hàng lang băm, cho nên vừa tiến vào Lăng Tiêu điện, nhìn thấy hắn liền dừng bước. Chẳng lẽ Tắc Thủ nói nàng dùng cấm dược, Ngọc Đế bảo Đồ Lâm Hành đến phán đoán? hai trăm năm trước hắn đổi trắng thay đen nói nàng không ăn cấm dược, hiện tại chắc chắn hắn sẽ không nói lời ngược lại, nếu Phù Tuyên lại chụp tội danh vu hãm cho nàng, vậy chẳng phải nàng sẽ thua thiệt lớn sao?

“San San, sao lại đứng ngoài cửa? vào đây” Dực San còn đang thất thần, Ngọc Đế Thiên Quân đã gọi nàng vào

Nếu đã đến Lăng Tiêu điện, vậy chỉ có thể đi một bước tính một bước, chỉ hi vọng Tắc Thủ nên thân một chút, không cần lâm thời thay đổi là được. Dực San nghĩ vậy liền bày ra dáng vẻ bi tráng đi vào giữa đại điện, im lặng đứng cạnh Thái Thượng Lão Quân và Tắc Thủ

Chờ nàng ổn định, Thiên Quân phát tay “tiếp tục nói”

Tiếp tục nói?

Dực San sững sốt, chợt nghe Tắc Thủ lên tiếng “không sai biệt lắm thì là thế này, như tiểu thần vừa nói, người ăn qua thuốc này, dù qua ngàn năm, tiểu thần cũng có thể nghiệm ra. Nay Dực San điện hạ cũng ở đây, chúng ta kiểm nghiệm ngay tại Lăng Tiêu điện liền biết. Lâm Đỗ Hành luôn miệng nói năm đó Dực San điện hạ chưa từng dùng được, tiểu thần lại lấy làm kỳ quái, thuốc này cũng không phải do hắn chế ra, lại có thể xác định được thành phần bên trong? Nếu không sao có thể xác định được người khác chưa ăn qua?”

Lâm Đỗ Hành liền biện giải “hồi bẩm Thiên Quân, theo quy củ, tân dược đều phải đưa mẫu đến chỗ ty chức kiểm nghiệm, năm đó sau khi Tắc Thủ Tư Thần chế ra dược này, ty chức cũng từng theo lệ thường mà kiểm nghiệm dược vật, vì thế đối với thành phần dược vật và dược hiệu đều biết rõ”

Tắc Thủ nghe vậy liền cười nhạo “biết rõ? Các người đều nói dược kia sau khi phát tác sẽ không để lại dấu tích gì, thật ra ta có bỏ bên trong chút ký hiệu, chẳng qua người y thuật nông cạn, không nghiệm ra được mà thôi. Hôm nay ta nghiệm được dược kia từ trong máu của Dực San điện hạ thì người nói thế nào?”

Nghe ngữ khí của Tắc Thủ nói với Lâm Đỗ Hành liền biết hai người bọn họ là đối thủ một mất một còn đã lâu, có lẽ vì một người ở trên trời, một người ở dưới địa phủ, lại vì Tắc Thủ tính tình vô liêm sỉ lại thích hạ độc, luôn bị Lâm Đỗ Hành khinh thường, tích lũy qua trăm ngàn năm, thù kết đã sâu, cho nên lúc này giằng co đúng là không chút nể mặt.

Tắc Thủ nói xong liền kéo tay Dực San, châm một cái lên ngón tay nàng, nặn ra vài giọt máu

Hắn hành động đột ngột, khiến Dực San không có chuẩn bị phải hít một hơi khí lạnh, rút tay lại đưa lên miệng ngậm, buồn bực nhìn Tắc Thủ cầm một khối ngọc thạch hí hoáy. Nàng không hiểu hết những gì hắn giải thích về sự biến hóa của ngọc thạch nhưng nhìn Lâm Đỗ Hành thay đổi sắc mặt và Thiên Quân nghiêm nghị ngồi thẳng người, ít nhất có thể hiểu được Tắc Thủ đã chứng minh được là nàng đã dùng qua cấm dược

Tắc Thủ thu hồi ngọc thạch, không có trào phúng Lâm Đỗ Hành y thuật nông cạn như Dực San nghĩ mà nói với Phù Tuyên “vị này là Phù Tuyên phu nhân? người nói xem năm đó người cho San San dùng cấm dược là từ đâu mà có? Ta không nhớ đã từng cho người dược, không phải là lấy mẫu kiểm nghiệm từ chỗ Lâm Đỗ Hành chứ?”

Phù Tuyên thân thể suy yếu, dù đã trang điểm kỹ nhưng tư thái vẫn tiều tụy ốm, sắc mặt tái nhợt quỳ sát đất, nghe Tắc Thủ hỏi vậy, chỉ nhìn đầu gối phía trước, lắc đầu nói ‘không có, ta không có cho San San dùng cấm dược. Chuyện cấm dược, ta thực sự không biết gì, cầu Thiên Quân minh xét’

Dực San nhìn bộ dáng oan uổng đáng thương của nàng, thậm hận mình không thể làm như nàng, nếu như năm đó có thể giả vờ đáng thương như vậy, không chừng đã không bị đánh vào lục đạo.

Tắc Thủ cũng không dây dưa với Phù Tuyên, quay sang nhìn Lâm Đỗ Hành ‘không phải người lấy vậy thì là Dực San điện hạ tự mình ăn? Chắc chắn, ta là người keo kiệt, không thích người khác dùng loạn dược

liệu bảo bối của mình, cho nên toàn bộ thiên đình chỉ có chỗ Lâm Đỗ Hành vì phải kiểm nghiệm nên mới có chút ít, ta cũng không nhớ trước đó Dực San điện hạ có tới chỗ ta lấy được, cho nên chỉ có thể lấy từ chỗ Lâm Đỗ Hành Tư Thần. Lâm Đỗ Hành, người chương quản y được toàn bộ thiên giới mà một chút cấm được cũng coi không xong lại để cho Dực San điện hạ không hiểu chuyện trộm đi hại người, thất trách cũng quá mức ah”

Hiển nhiên là với tính cách của Tắc Thủ, hắn đã không tuân theo trình tự trước đó mà làm việc, Phù Tuyền rốt cuộc có kê đơn với Dực San hay không, hắn hoàn toàn không có hứng thú, chỉ một lòng một dạ muốn ép buộc Lâm Đỗ Hành. Chết vẫn một hồi thì dù Phù Tuyền hạ được hay Dực San tự mình dùng, Lâm Đỗ Hành đều không thoát khỏi tội thất trách.

Tắc Thủ không phối hợp như thế, làm cho Dực San hận không thể đá hắn một cái, Lâm Đỗ Hành đột nhiên đập đầu thật mạnh lên sàn điện, tiếng vang lớn như vậy khiến Dực San nghe được mà lo lắng sàn điện bị hắn đụng đến nứt ra

“Cầu Ngọc Đế Thiên Quân thứ tội, ty chức nhất thời hồ đồ làm sai. Năm đó Phù Tuyền tìm ty chức cầu xin cấm được, vì ty chức từng thiếu nhà bọn họ một chút nhân tình nên không tiện từ chối, ty chức lại nghĩ cấm được này dùng qua sẽ không lưu lại dấu vết, sẽ không ai biết được nên mới tồn chút tâm tư may mắn mà đưa mẫu thử cho Phù Tuyền, lại không biết nàng làm ra việc thương thiên hại lý như thế. Sau đó ở trên Lăng Tiêu điện, ty chức sợ sự tình bại lộ sẽ dẫn họa tới trên người nên mới một mực khẳng định Dực San điện hạ không có dùng qua cấm được”

Lâm Đỗ Hành còn nói liên miên rằng mình cũng hận bản thân đã nhất thời hồ đồ mà đưa cấm được cho Phù Tuyền nhưng Dực San đã bị kết quả ngoài ý muốn làm cho mơ hồ. Có lẽ Lâm Đỗ Hành thấy tả hữu đều tránh không thoát nên mới khai ra Phù Tuyền, có nàng gánh tội danh lớn, hắn cùng lắm chỉ bị tội thất trách, bỏ rơi nhiệm vụ thôi nhưng lại thành thật chủ động khai báo, dù bị trách phạt cũng sẽ không nặng

Thiên Quân nghe Lâm Đỗ Hành nói xong, nhíu mày, quay đầu nhìn Phù Tuyền, trầm giọng hỏi ‘Phù Tuyền, lời Lâm Đỗ Hành đều là thật?’

Phù Tuyền vẫn quỳ như cũ, có điều nhìn kỹ có thể thấy hai tay nàng chống trên đất run nhè nhè, há miệng “ta..ta” hồi lâu cũng không nói nên lời, có lẽ do tình huống diễn biến bất ngờ làm cho nàng nhất thời không nghĩ ra được lý do thoái thác thỏa đáng. Đột nhiên thân mình Phù Tuyền run lên, nghiêng qua một bên tựa như không chống đỡ nổi, sắp ngã xỉu. Có điều nàng không ngã xuống, Nhạc Thác tiến lên đỡ nàng. Vì ra hắn vẫn đứng trong đại điện nhưng vừa rồi không ai chú ý tới

Phù Tuyền dựa vào lòng Nhạc Thác, hai mắt nhắm lệ nhìn hắn, bàn tay thon đặt ngay vị trí năm đó bị trúng một kiếm của Dực San, vẻ mặt thống khổ “Nhạc Thác...”

Dực San mắt lạnh nhìn Nhạc Thác vẫn không động dung, nghĩ nếu hắn không chính tai nghe được chân tướng, chắc chắn lúc này đã bị mê hoặc đến thất điên bát đảo

Mà Phù Tuyền không phải muốn mê hoặc Nhạc Thác, Thiên Quân ngồi bên trên nhìn nàng như thế, thần sắc nghiêm nghị cũng có chút buông lỏng, nói với thị nữ bên cạnh “lấy ghế dựa cho Phù Tuyền ngồi, thân mình vốn suy yếu, lại vừa mất đứa nhỏ, quỳ lâu như vậy sợ không chống đỡ nổi”

Dựa vào cái gì? vậy mà cũng có thể? Dực San kinh ngạc nhìn Phù Tuyền được dìu ngồi xuống ghế, nhìn không được thắm mắt trong lòng

Vì Lâm Đỗ Hành và Tắc Thủ cùng chứng thực, Phù Tuyền biết mình không thể chối cãi liền gỡ chiêu cũ, giả vờ yếu ớt, dù cho bị phạt thì với sự rộng lượng của Thiên Quân cũng sẽ không phạt nặng quá nặng, hơn nữa người ngoài thấy một nữ tử bệnh nặng thể nhược lại bị phạt nặng thì mỹ danh minh quân hiền hậu của Thiên Quan sẽ bị hao tổn. Quả nhiên, Thiên Quân cân nhắc một hồi, muốn mở miệng, nhìn thấy Phù Tuyền ngồi ủ rũ trên ghế liền ngậm miệng, tiếp tục suy nghĩ.

Thái Thượng Lão Quân phe phẩy phát trần, thấy Dực San tức đến nộ hỏa công tâm, liền cúi đầu nói nhỏ ‘đã nói với người nữ tử nhu nhược dịu dàng một chút mới có lợi, nếu tính tình của người không rách nát khiến người người đều xem người là tiểu ác bá thì năm đó khi bị vu hãm sao có thể rơi vào tình thế không ai tin người?’

Thái Thượng Lão Quân xưa nay có bệnh hễ càng là người thân cận, hễ càng thích dội nước lạnh vào lúc đối phương sốt ruột, chọc cho đối phương phát điên rồi mới vui sướng hài lòng giúp đối phương giải quyết sự tình.

Thiên Quân luôn do dự không quyết, thần sắc cũng dịu đi liền, rốt cuộc cũng quyết định lên tiếng

Dực San thấy thế trong lòng liền trầm xuống, với hiểu biết của nàng về Thiên Quân, chắc chắn sẽ xử nhẹ cho Phù Tuyền.

“Chậm đã.”

Nghe ngoài điện vang lên thanh âm, Dực San quay đầu nhìn thấy Hành Tư đi vào, theo sau là Mạnh Bà, còn có Mạnh Dung bị áp giải, nhất thời hận không thể nhào tới ôm bọn họ.

Hành Tư quân, lúc này người có thể đi nhanh hơn một chút không?

Hành Tư khi đi ngang qua Dực San còn cười trấn an nàng, khiến Dực San nhìn thấy muốn nhào qua đánh lên mặt hắn.

Người này tuyệt đối là cố ý để đến giờ này mới xuất hiện.

Thiên Quân thần sắc nghi hoặc nhìn Hành Tư, Mạnh Bà và Mạnh Dung bị trói đi sau bọn họ ‘Hành Tư, xảy ra chuyện gì?’

Vì có bản nhận tội của Mạnh Dung cho nên giải thích sự tình không tốt nhiều thời gian

Sau khi nghe xong, Thiên Quân sắc mặt âm trầm vỗ mạnh vào tay ghế ‘còn có chuyện này?’

Dực San hiềm khi thấy Thiên Quân tức giận như thế, cảm giác không khí trong Lăng Tiêu điện trở nên nặng nề, đầy áp lực, mà Phù Tuyền vốn dựa vào ghế giả vờ yếu ớt đã ngã xuống đất, quỳ rạp người, nói không nên lời. Nhạc Thác im lặng đứng bên cạnh, hiển nhiên không tính lại bảo hộ nàng

Thiên Quân nhìn Phù Tuyền, chậm rãi lắc đầu “uổng cho trầm vừa rồi còn nghĩ tới người thân mình suy yếu, chuyện năm xưa cũng vì lần đầu biết yêu nên nhất thời hồ đồ, không ngờ người thế nhưng...” nói tới đây, quay sang trầm giọng phân phó thị tùy ‘nhanh mời Thiên Hoàng Đại Đế và Thiên Không Chiến Thần đến đây’

Khi ra khỏi Lăng Tiêu điện, sắc trời đã tối có lẽ ở âm tào địa phủ đã đến giờ lên đèn

Dực San đi theo hành lang thật dài trong Lăng Tiêu điện, có chút hoảng hốt

Sau khi Thiên Hoàng Đại Đế và Thiên Không Chiến Thần được mời đến, biết được sự tình từ đầu đến cuối đều vô cùng khiếp sợ, Thiên Không Chiến Thần hồi lâu cũng không có phản ứng. Phù Tuyền là con của tỷ tỷ cho hắn làm con thừa tự nên xưa nay hắn luôn cưng chiều nàng, không thể nào tiếp thu được việc Phù Tuyền gạt hắn làm những việc như thế.

Chiếu theo thiên luật, tội của Phù Tuyền đáng bị thiên lôi đánh tan hồn phách nhưng nhờ Thiên Không Chiến Thần cầu tình, Thiên Quân cuối cùng cũng đáp ứng không diệt hồn phách nhưng xóa tên Phù Tuyền khỏi tiên ban, đánh và súc sinh đạo và ác quỷ đạo luân hồi ngàn năm, sau đó giam trong đáy vực băng ở Cực Bắc, trọn đời không thể giải thoát.

Dực San thấy Thiên Quân vẫn là thiên vị nàng, so với giết chết là xong chuyện thì giam trong vực băng trọn đời không thể giải thoát mới là sự tra tấn đòi mạng, không khách gì chết mà so với chết càng thống khổ hơn

Mạnh Dung bị Phù Tuyền sai sử, ý đồ mưu hại Dực San, theo luật nhốt vào Đại địa ngục, trọn đời không thể siêu sinh. Lâm Đồ Hành tặc trách, trợ trụ vi ngược, cách chức Chuông được tư thân, lưu đầy đến hoang đảo làm một tiểu tiên. Thiên Không Chiến Thần từng cố tình đến Chuyển Sinh điện tìm Dực San gây sự, lại thêm tội quản giáo Phù Tuyền không nghiêm nhưng vì hắn là trưởng bối tôn thần nên Thiên Quân giao cho Thiên Hoàng Đại Đế xử trí ngầm

Hành Tư thấy Dực San thần sắc hoảng hốt, không có vẻ hưng phấn khi được giải oan, quan tâm hỏi ‘sao lại buồn bã ỉu xìu như vậy?’

Dực San lấy lại tinh thần, nghĩ nghĩ nói “ta cũng không biết, có thể vì hôm nay chuyện xảy ra ở Lăng Tiêu điện quá mức thuận lợi, không có chút kịch tính nên không có hưng trí”

Đi hết hành lang, Hành Tư nhìn sắc trời hỏi ‘quay về Chuyển Sinh điện sao? hay là nên về Thần Tiêu phủ gặp Trưởng Sinh Đại Đế một lần?’

Dực San nghĩ nghĩ “trước về nói chuyện hôm nay với gia gia, sau đó hỏi Chuyển Sinh điện, Tất phán quan

bọn họ đang chờ nghe kết quả ah”

Thái Thượng Lão Quân nói chen vào ‘vậy lão phu về Chuyển Sinh điện trước, nha đầu, người nhớ phải về sớm nấu cơm nha”

Hành Tư sững sốt ‘sao sư phụ còn muốn đến Chuyển Sinh điện?”

Thái Thượng Lão Quân vuốt râu cười hắc hắc “lão phu ở đó thấy rất vui, tính ăn thêm vài ngày thức ăn nha đầu làm, hơn nữa món nợ hồ lô, lão phu còn chưa tính xong với Tắc Thủ ah”

Tắc Thủ nghe vậy trừng mắt “lão tử nhân người còn tính cái gì nữa, đều do đồ đệ người phá vỡ”

Hắn còn chưa nói xong, Thái Thượng Lão Quân đã không kiên nhẫn kéo hắn đi, Mạnh Bà cũng cười tủn tủn đi theo, chung quanh liền khôi phục yên tĩnh

Dực San thở phào một hơi, đang muốn trở về Thần Tiêu phủ, tay vừa nắm lấy Hành Tư, đã thấy hắn ngẩn đầu nhìn phía sau. Nàng quay đầu lại, thấy Nhạc Thái tiêu sái đi tới, khuôn mặt vẫn tuấn tú như trước nhưng có vẻ tiêu điều, không còn là phong lưu thiếu niên năm đó cười ngựa tre mà đến nữa.

Nhận thấy có ánh mắt nhìn mình, Nhạc Thác dừng chân, ngược mắt lên, chạm phải tầm mắt của Dực San, hắn giật mình nhưng khóe miệng lại cong lên.

Dực San nhìn hắn, trong lòng không biết nên nghĩ thế nào, nên nói gì, chờ Nhạc Thác tới gần, nàng chỉ nhẹ nhàng nói cáo từ

Nhạc Thác không lên tiếng, gật đầu với nàng và Hành Tư rồi xoay người rời đi

Trên đường đi, Hành Tư đột nhiên nói ‘San San, vừa rồi ánh mắt người nhìn Nhạc Thác quá mức thâm tình”

“Hả?” Dực San quay đầu nhìn hắn, thấy hắn thần sắc nghiêm trang, không có vẻ ăn dấm chua “người muốn nói gì?”

Dực San quay đầu nhìn Hành Tư, đã thấy hắn nghiêm trang thần sắc, một chút dấm chua bộ dáng đều không có.

“”Không có gì, chỉ là lát nữa gặp Trường Sinh Đại Đế, thuận tiện nói tới hôn sự của chúng ta”

“Gấp vậy?”

“Gấp sao? ta đã nhìn lâu rồi”

Đúng là gần mực thì đen mà. Vị phủ quân nào đó da mặt dày dường như đã phát triển đến mức vô hạn

56. Quyển 2 - Chương 56

Trở lại Chuyển Sinh điện, đèn đuốc rực rỡ

Dực San và Hành Tư vừa vào cửa đã được Thái Thượng Lão Quân thông báo hai tin tức

Một là của Thái Thượng Lão Quân: Tàng Vương phải tiên sử đến thông báo, nói bên cạnh hắn gần đây trống một vị trí, lại nhất thời không tìm được người thích hợp nên để Hợp Nghiêm thế vào. Lão nhân gia hắn thấy Hành Tư giữ chức Luân Chuyển Vương biểu hiện khá tốt, mà Hợp Nghiêm sẽ không trở về tục chức ngay nên Hành Tư tạm thời cứ giữ nguyên vị trí, phải làm tới khi nào thì xem tình hình cụ thể rồi tính

Một là của Nghi Địch nhờ Thái Thượng Lão Quân nhắc nhở: hắn cảm thấy Dực San gần đây chỉ chú tâm lo cho Chuyển Sinh điện, ngày sau gả cho người càng không có tâm tư chiếu khán tửu điều, mà năm đó Tang Cách hủy rượu cho hắn còn chưa có đèn nên tạm thời để nàng thay hắn trông coi tửu điều xem như bồi thường, dù sao rượu cũng đã ủ sẵn, chỉ cần có người canh chừng nơi đó thôi.

Dực San trước đó còn phát sầu vì ngày sau không có danh chính ngôn thuận ở lại Chuyển Sinh, lúc này thì tất cả đều đã được giải quyết dễ dàng. Chỉ có điều hai chuyện này tình cờ xảy ra hay do Nghi Địch và Thái Thượng Lão Quân cố ý cho phát sinh thì nàng lười suy nghĩ

“San San, lúc trước lão phu đã nói người chớ quên trở về nấu cơm, người lại kéo dài mãi tới giờ mới về, giờ cơm chiều cũng đã qua, lát nữa đừng quên làm thức ăn khuya cho lão phu nha. Ah, đúng rồi, Nghi Địch có nhờ lão phu nói với người một tiếng, khi người làm phạm nhân đã ủ ra loại rượu thích hợp cho Ấn Trì tửu lượng kém uống, nên hắn cho người hai ngày ủ giúp hắn vài hũ”

Dực San nhìn một vòng hỏi “sư phụ ta đâu? Không ở Chuyển Sinh điện sao?” Nghi Địch lại yên tâm để Thái Thượng Lão Quân truyền lời giúp hắn? không sợ Thái Thượng Lão Quân nổi hứng, vắn vẹo ý của hắn sao?

Thái Thượng Lão Quân lắc lắc phát trần, cười để cao thâm “có ở đây nhưng vẫn ở trong phòng không chịu ra ngoài, có trời mới biết là vì sao nha. À, Ấn Trì cũng ở bên trong không có ra ngoài”

Người thật sự không biết hắn ở bên trong làm gì hay là cố ý lôi Ấn Trì vào?

Dực San hồ nghi nhìn Thái Thượng Lão Quân nhưng cũng không hỏi nhiều, tuy vậy trên đường về phòng

vẫn nhin không được hỏi Hành Tư ‘sư phụ ta bình thường không thích ở trong phòng nhất, nay lại cùng Ấn Trì ở trong phòng hơn nửa ngày. Người nói xem, hắc sẽ không thừa dịp hôm nay chúng ta không ở đây mà đem Ấn Trì...thế nào chứ?’

Hành Tư nhớ lại quần áo cùng dấu răng trên người Nghi Địch sáng nay, nói ‘bọn họ không phải sớm đã thế sao?’

Khi đi ngang qua phòng Nghi Địch, thấy bên trong đèn đuốc sáng ngời, soi rõ bóng người bên cửa sổ, chính là Ấn Trì

Dực San híp mắt nhìn lên hồi lâu, có chút khó hiểu ‘rốt cuộc bọn họ ở trong phòng làm gì? động tác này của Ấn Trì sao giống như xe chỉ luân kim, làm nữ công ah?’ điều này không có khả năng ah...

Thực tế là Dực San không có nhìn lầm, Long cung Thất công tử Ấn Trì quả thật đang xe chỉ luân kim, làm nữ công.

Ấn Trì vui đầu làm châm tuyền, nhưng khi nhìn lại thành quả nửa ngày cùng hồi tưởng sự tình xảy ra hôm nay, hắc liền hận không thể đập đầu vào tường.

Sáng sớm hôm nay, Thái Thượng Lão Quân mang theo Dực Lam, Dực San đi cùng Hành Tư, đám người Tất Trì cũng vào vị trí công việc, hậu viện chỉ còn lại hắc và Nghi Địch. Mà hắc sau khi chạy trốn chết ra khỏi phòng liền không dám nhìn Nghi Địch như đối phương lại làm như chưa có gì xảy ra, nhảm chán nhìn trời rồi rừ hắc cùng đi dạo địa phủ. Làm một thần tiên tiểu bối lại chẳng có chức vị gì, thân phận Đông Hải long cung Thất hoàng tử không đủ để hắc phản đối lời của thượng cổ chi thần như Nghi Địch, đành thành thật cúi đầu theo Nghi Địch ra khỏi Chuyển Sinh điện.

Tuy nhìn theo dấu vết trên người Nghi Địch thì đúng là hắc đã làm ra chuyện vô liêm sỉ nhưng mà rốt cuộc là làm như thế nào? Ấn Trì chợt nhớ tới da thịt mịn màng cùng tư thế nằm ngủ của Nghi Địch. Đáng vẻ ngủ say, quần áo tóc tai tán loạn, giống y như bộ dáng hắc nhìn thấy trong xuân cung đồ.

Ấn Trì mãi suy nghĩ miên man, đột nhiên nghe phịch một cái, phục hồi tinh thần mới phát hiện hắc đã đụng vào người Nghi Địch, vội vàng xin lỗi

Nghi Địch tựa tiểu phi tiểu nhìn hắc “vừa quay đầu liền thấy ngươi vẽ mặt sấu khổ, nghĩ cái gì mà xuất thần như vậy, gọi ngươi hai ba tiếng cũng không nghe?”

Ấn Trì cười cười có lệ

Nghi Địch tựa hồ không quá kiêu ngoại, thái độ luôn ôn hòa thân thiết, dễ gần làm cho người ta hiểu lầm hắc là một tiểu tiên nhân tàn. Nhưng sao bị hắc cào rồi lại bóp cổ mà hoàn toàn không để ý đến? hơn nữa với trình độ pháp thuật rách nát của hắc, Nghi Địch muốn chế trụ hắc chỉ là một cái phát tay. Nhưng vì sao lại không có phản ứng gì hết?

Tuy Ấn Trì không quen Nghi Dịch, trước đó cũng chưa từng gặp mặt nhưng hắn thường xuyên theo các ca ca ra ngoài, cũng nghe được tin đồn về Nghi Dịch. Chưởng rượu tư thần dung mạo xuất chúng, phong lưu phóng khoáng, tiên thuật tu vi không cần phải nói, kỹ năng ủ rượu càng cao siêu nhưng lại có sở thích khác thường, tình sử phong nguyệt vô cùng bê bối, nghe nói nam tiên mỹ mạo bị hắn gặp gỡ, trừ người có thân phận cao khiến hắn không thể động tới thì tám, chín phần đều bị hắn đùa giỡn chiếm tiện nghi, tiểu tiên bị hắn đẩy ngã vô số kể. Nhưng sau khi tiếp xúc, hắn thấy tửu quỷ háo sắc trong truyền thuyết này dù có chút bất cần đời nhưng không có hành động vô sỉ như lời đồn. Ấn Trì liền cảm thấy lời đồn nói quá hoặc do Nghi Dịch làm việc không quy củ như các thần tiên viễn cổ khác lại nhiều năm hành tung bất định mới bị các tiểu tiên truyền đi thành như vậy

Lời đồn từng khiến hắn tưởng tượng miên man nhưng trước mắt lại là sự thật tàn khốc. Nếu dựa vào lời đồn thì chuyện tối hôm qua đối với Nghi Dịch có lẽ không cần phải ngăn cản, ngược lại còn biết tận dụng thời cơ mà thuận nước đẩy thuyền ah.

Nghĩ đến đây, tư duy củ Ấn Trì lại rối loạn, ma xuy quỷ khiến, hắn lại thành thật nói ‘văn bối đang nghĩ tối qua rốt cuộc đã làm gì với ngài’

Nếu Nghi Dịch làm gì hắn nhưng vậy không hay ho nhất là hắn bị chiếm chút tiện nghi nhưng nếu không...Ấn Trì không dám nghĩ tới kết cục của mình

Nghi Dịch có chút bất ngờ, không nghĩ Ấn Trì lại hỏi thẳng như vậy, miễn cưỡng cười cười ‘ngươi không làm gì ta cả, chỉ là mượn hơi rượu mà phá hỏng quần áo của ta, cào cào ta mấy cái thôi’

Ấn Trì lén lút nhẹ nhàng thở ra.

Nghi Dịch lại thản nhiên nói tiếp ‘có điều ta luôn không thể từ chối người khác chủ động, hơn nữa tối qua uống hơi nhiều, cho nên thấy ngươi nhiệt tình như vậy...chắc, nhìn biểu hiện tối qua của ngươi, hắn là trước đó chưa biết mùi đời phải không?’

Ấn Trì cảm giác trong đầu ầm vang một tiếng, cả người đơ như khúc gỗ. Nghi Dịch nói hàm súc lại trực tiếp như thế, hắn có là đầu heo cũng hiểu được ý tứ trong đó

Ấn Trì mặt đỏ tai hồng, hồi lâu mới gian nan lên tiếng “Nghi Dịch Tư Thần, ngài nói giỡn với văn bối phải không, nếu thực sự là thế, ta...ta sao có thể tỉnh lại mà không có cảm giác đau đớn gì?” Tam ca hắn có nói, nếu ở bên dưới, mộng sẽ đau, mà nếu mộng không đau thì...chẳng lẽ hắn là kẻ trên?

Má ơi, hắn còn trẻ, còn có nhiều chuyện chưa làm nha...

Nghi Dịch nhìn thần sắc bi ai muốn chết của Ấn Trì, ánh mắt liếc xuống thân dưới của hắn “ngươi không có cảm giác gì?”

Ấn Trì vội lắc đầu, mặt càng đỏ hơn

Nghi Định nói tiếp “người cần ta thành như vậy, ta sợ người lần đầu tiên sẽ chịu không nổi liền giúp người thư hoãn một chút, còn cho thêm chút được nên người không có cảm giác gì là đúng rồi. Sáng nay còn định giúp người bơi thêm một lần nữa, ai ngờ người vừa tỉnh dậy đã bỏ chạy” nói xong còn quăng một bình thuốc nhỏ cho Ấn Trì “thật ra không có gì trở ngại, không bơi thuốc cũng không sao, nếu người lo lắng thì giữ lại dùng đi”

Ấn Trì biết loại được này, vì Tam ca hắc có mấy hồ bằng cầu hữu đoạn tụ nên thường làm giúp bọn họ quy ngư cao...dù sao Đông Hải rất nhiều mấy loại được này. Tam ca hắc từng cười cao thâm nói với hắc rằng loại được này chuyên cung cấp người ở bên dưới dùng

Ấn Trì nhìn bình thuốc nhỏ, thanh âm âm vang trong đầu từ xa tới gần, vang vọng không dứt. Cũng may hắc không có đề Nghi Định nhưng mà Nghi Định lại đề hắc...Từ đó Ấn Trì đầu óc tê dại cho đến khi Tắc Thủ từ thiên đình quay về lại bị Nghi Định đập trở về, hắc vẫn còn ngây dại

Sau khi trở lại Chuyển Sinh điện, Nghi Định cảm thấy chuyện của Dục San đã chắc thắng, lười lãng phí khí lực đến Lăng Tiêu điện giúp vui, lại không có chuyện gì làm nên tính ra ngoài đi dạo

Lúc này Ấn Trì mới vừa phục hồi tinh thần, thấy Nghi Định bộ dáng như muốn lôi hắc ra ngoài, vội xua tay nói “Tư Thần, ngài đi một mình đi, vãn bối không đi”

“Vì sao?”

Ấn Trì đảo mắt một vòng, dừng lại trên người Nghi Định, đột nhiên nhớ ra một chuyện quan trọng “vãn bối làm hư quần áo của ngài, nhìn ngài mặc y phục rách ra ngoài, thực sự rất áy náy. Nếu ngài không mang theo quần áo để thay, chi bằng...vãn bối giúp ngài vá lại, khi ở địa phủ cũng có thể mặc tạm”

Nghi Định hưng trí hỏi ‘người còn có thể vá quần áo?’ hắc đường là hoàng tử, sao có thể vá quần áo?

Ấn Trì kiên định đáp ‘có thể’

Quần áo của tiên giả không phải chỉ là vải dệt bình thường như thế gian, thần tiên có thân phận địa vị còn khiết phích như Nghi Định thì quần áo trên người chính kiện pháp khí tiên khí siêu quần, tính chất tốt nhất, tiên thuật tốt nhất, có cộng hiệu phòng thân ngăn địch tốt nhất. Tóm lại là quý nhất, tốt nhất, mạnh nhất. Tiên giả bản lãnh bình thường có một hai kiện quần áo tốt, Nghi Định thì nhiều hơn một chút, không tới mức thiếu cái này thì không có đồ thay nhưng nếu để lão tử nhà hắc biết hắc phá hư xiêm y tốt nhất của Nghi Định, không lột một tầng da của hắc mới lạ, nói không chừng còn muốn rút gân rỗng của hắc cho Nghi Định làm quần áo để bồi tội. Đây cũng là nguyên nhân Ấn Trì kiên trì muốn vá lại quần áo cho Nghi Định

Vì Ấn Trì mang áo khoác đi vá, Nghi Định có da mặt dày cũng không tiện mặc trung y đi lanh quanh trên đường, đành phải kiên nhẫn ngồi lại trong phòng xem sách uống trà, ngẫu nhiên ngẩng đầu xem xét Ấn Trì, thỉnh thoảng còn giúp hắc đổi chén trà đã nguội thành trà nóng, có điều Ấn Trì đang bù đầu với châm tuyền, không có tâm tư để uống

Đến chập tối, Nghi Định nhìn không được nữa, hỏi ‘quần áo vá thế nào rồi?’

Ấn Trì đáp ứng không trả lời được, Nghi Định liền đi qua xem “ta coi ngươi và thành cái dạng gì?”

Ấn Trì gắt gao cầm chặt quần áo, miệng đáp ứng không nói nên lời

Thực ra từ đầu Nghi Định đã không có hi vọng gì, chỉ là kiếm chuyện giết thời gian thôi. Ấn Trì càng không muốn cho hắn xem, hắn càng muốn xem

Lòng hiếu kỳ dâng cao, Tư Thần đại nhân liền bày ra vẻ mặt tươi cười thân thiết “nếu ngươi đã giúp ta và quần áo thì sớm muộn gì cũng phải đưa cho ta xem, cho dù vá khó coi cũng không cần giấu, ta xưa nay không quá để ý tới vật ngoài thân, có thể mặc là được rồi” nói xong liền đưa tay giật lấy quần áo trong tay Ấn Trì

Ấn Trì không muốn đưa nhưng cũng không dám giằng co với Nghi Định, ngoan ngoãn buông tay

Thực ra Nghi Định cực kỳ chú trọng vẻ bề ngoài, khi nhìn thấy cái áo khoác mà hắn thích nhất, đã có sự chuẩn bị tâm lý nhưng vẫn thất thố. Đây là bộ quần áo vá khó coi nhất mà hắn nhìn thấy trong cuộc đời mình

Nghi Định còn không biết nên nói thế nào cho phải, ánh mắt nhìn thoáng qua Ấn Trì, đột nhiên nhăn mi, nắm tay trái hắn lên, hỏi ‘đây là chuyện gì?’

Ngón tay trái của Ấn Trì chẳng chịt những vết máu, nhìn kỹ liền biết do kim đâm trúng. Thêu thừa may vá bị thương ở tay là chuyện bình thường, nhưng Ấn Trì cả ngày không rên một tiếng lại đem tay mình thành tổ ong vỡ vụn, hắn rốt cuộc là vá quần áo hay là tự ngược?

Nghi Định nghĩ tới đây, trong lòng bỗng dưng bốc hỏa, bàn tay đang nắm tay Ấn Trì dùng lực hơi mạnh khiến Ấn Trì nhìn không được hô nhỏ

‘Hiện tại biết đau? không biết vá thì cứ nói thẳng, biến thành như vậy để làm gì?’

Ngữ khí của Nghi Định giận dữ, Ấn Trì lại hiểu là hắn tức giận vì quần áo bị hủy, tay run lên nhưng lại không dám giãy ra, cúi đầu nói ‘thực xin lỗi. Ta...vẫn bối không phải cố ý muốn thể hiện, nhưng quần áo của Tư Thần quá quý trọng, nếu để gia phụ biết nhất định sẽ hung hăng phạt ta, ai ngờ càng làm càng hư’

Ấn Trì càng nói càng nhỏ, Nghi Định vốn giận hắn làm mình bị thương cũng không hé răng, nhìn thấy bộ dáng ủy khuất của hắn liền không thể giận nổi, ngồi xổm trước mặt hắn, ngữ khí hòa hoãn “ta không có ý đó, chỉ là một kiện quần áo thôi, có đáng để làm mình bị thương hay không? Nếu Đông Hải Long Vương biết con của hắn giúp ta vá quần áo, còn làm tay bị thương, lại thấy ngươi bộ dáng ủy khuất thế này, không biết sẽ gây phiền toái thế nào cho ta nữa”

Ấn Trì vội vàng lắc đầu “vốn do văn bối sai trước, làm hư quần áo của Tư Thần, gia phụ sao có thể gây phiền toái cho Tư Thần”

Nghi Dịch lại nhú mày, lực đạo gia tăng làm cho Ấn Trì lại hít khí lạnh “người có thể nói chuyện thoải mái như trước kia được không? tư thần đến tư thần đi, không biết còn tưởng ta lên mặt khi dễ người. Tên của ta đặt ra là để cho người ta kêu, biết chưa?”

Ấn Trì nhìn Tư Thần đại nhân dùng pháp thuật khiến cho vết thương của hắn không dùng được cũng có thể ghép lại, càng thêm ngăn người, lại bị lời của Nghi Dịch làm cho sợ hãi. Trước kia hiểu lầm Nghi Dịch là tiểu tiên nhân nên nói chuyện tùy tiện, giờ đã biết còn muốn hắn gọi thẳng tên của vị đại thần này? vậy chẳng phải hắn sẽ thêm tội đại bất kính sao? như vậy không chỉ rút gân rỗng mà có khi lóc cả xương rỗng ah. Nghĩ tới đây, hắn ra sức lắc đầu

Nghi Dịch nhìn Ấn Trì một lát, buông bàn tay đã hoàn hảo của hắn ra, đứng dậy

Ấn Trì lên nhìn thần sắc không nhận ra buồn hay giận của Nghi Dịch, cảm thấy bất an, lại nhìn đến kiện áo khoác bị hắn làm hư thêm, rốt cuộc lấy can đảm nói “cái kia...ta làm hỏng quần áo của người, người có thể đừng nói cho ta biết không? để cha ta biết ta gây ra sai lầm lớn như vậy, nhất định sẽ đánh chết ta” đổi từ tư thần và văn bối thành người và ta đã là can đảm cực hạn của Ấn Trì

Ấn Trì sửa miệng làm cho sắc mặt Nghi Dịch tốt hơn, quay đầu nhìn Ấn Trì vẻ mặt hoảng sợ, thần sắc khẩn cầu, hắn đột nhiên muốn trêu chọc một phen “tiểu thần tiên người thật có ý tứ, cái gì cũng nói là lỗi của mình, vậy tối hôm qua ta thừa dịp người uống say muốn người, chẳng lẽ cũng là người sai sao?”

Âm thanh lại ầm ầm vang lên trong đầu Ấn Trì. Mặt của hắn như sắp nhỏ ra máu, nhìn chằm chằm vết cào trên cổ Nghi Dịch còn chưa tan “tối hôm qua là...ta biết rõ tử lực của mình kém còn uống đến say mềm, dĩ hạ phạm thượng, còn làm Tư Thần bị thương, đương nhiên cũng là ta sai”

Nghi Dịch kinh ngạc vô cùng, nhìn không được cười thành tiếng, lại nói “được, vậy đó cũng là lỗi của người, nhưng nếu muốn không nói với cha người, vậy phải xem ta có hài lòng hay không”

Tuy Ấn Trì chưa thấy qua khi Nghi Dịch tâm tình không tốt là thế nào nhưng nghĩ tới cảnh Nghi Dịch đen mặt đá Tắc Thủ, e là khi hắn tâm tình không tốt thì mình phải đi đường vòng. Hắn sợ lão cha mình nhưng hắn cũng tuyệt đối không thể thông qua bạo lực mà giải quyết Nghi Dịch, cho nên nhất định phải khiến Nghi Dịch vui vẻ, ít nhất là hắn phải tìm cách để cho Nghi Dịch cảm thấy vui

“Trăm ngàn lần đừng nói với cha ta, về phần quần áo, ta nhất định nghĩ cách bồi thường cho người”

Nghi Dịch cảm thấy hứng thú “người bồi thường thế nào?”

Không biết có phải hắn nghĩ nhiều hay không nhưng Ấn Trì cảm thấy khi Nghi Dịch nói những lời này, ánh mắt cố ý dừng trên người hắn, trong lòng run lên, sợ Nghi Dịch nói ra những câu như “không bằng

người lấy thân báo đáp...” Tuy rằng Nghi Dịch làm một thần tiên yêu thích nam phong, hắn nói ra như vậy cũng là bình thường nhưng mà...lão tử không có cong nha, lão tử thẳng một trăm phần trăm nha.

Đương nhiên Ấn Trì chỉ dám nói thầm như thế, ngoài mặt vẫn cung kính “ta...nhất thời còn chưa nghĩ ra”

Nghi Dịch nhìn bộ dáng khấn trương của hắn, bật cười “vậy chờ người nghĩ xong rồi nói cho ta biết. Quần áo này...”hắn dừng một chút, sửa lại lời định nói “người và tiếp đi”

Ấn Trì thấy Nghi Dịch không bắt hắn lấy thân báo đáp liền thở phào một hơi, lại nghe Nghi Dịch nói ‘không còn sớm nữa, ngủ đi’

Một lát sau, Nghi Dịch dựa người vào giường nhìn Ấn Trì đang đứng bên bàn, vẻ mặt rối rắm, liền ngáp một cái hỏi “thì ra long tộc thích đứng ngủ sao?”

Ấn Trì đã nghĩ ra rất nhiều lý do thoái thác, tỷ như Nghi Dịch là trưởng bối tôn thần, hắn chỉ là một tiểu bối lại ngủ cùng giường với Nghi Dịch là không hợp lễ lại đi quá giới hạn. Thậm chí hắn đã chuẩn bị tâm lý ngủ dưới sàn hoặc là ngồi cạnh giếng trong hậu viện cả đêm...nhưng rốt cuộc hắn lại không thể nói ra miệng

Ấn Trì thường xuyên gây chuyện thị phi khiến lão cha hắn đau đầu, lại thêm hắn được hun đúc từ mấy ca ca không phải chính nhân quân tử gì, cho nên hắn không phải thần tiên lớn lên bị khổng chế bởi cấp bậc lễ nghĩa. Hắn đã quyết tâm không dùng hôn nhân để đạt được quyền lợi, không để khói lửa thế tục làm bẩn. Vì thế hắn sẽ không vì một lần say rượu loạn tính mà cảm thấy nhân sinh từ nay về sau trở nên u ám, không có hi vọng; cũng không vì Nghi Dịch có sở thích khác thường mà coi thường hắn. Nhưng là một thần tiên lập chí muốn cưới thê tử bằng bản lĩnh của mình, Ấn Trì tuy thông cảm cho tình cảm long dương chi phúc nhưng cũng không muốn áp dụng loại tình cảm này trên người mình. Suy nghĩ mâu thuẫn khiến cho đầu óc của hắn loạn càn cào

Nghi Dịch đợi một lát, thấy Ấn Trì vẫn bất động cũng không lên tiếng, liền chậm rãi nói ‘ta có thói quen ngủ giường nên sẽ không đổi chỗ khác. Có điều nếu để người ngủ sàn, thậm chí là đi nơi khác ngủ, người khác biết được chẳng phải sẽ nói ta ngang ngược bá đạo? tuy thanh danh ta chẳng tốt lành gì nhưng cũng không thích vô duyên vô cớ bị các văn bối trẻ tuổi bêu danh khi dễ, như vậy tâm tình của ta sẽ rất không tốt’

Bị nhìn thấy suy nghĩ, Ấn Trì cảm thấy vô cùng quần bách, lại nghe Nghi Dịch nói tâm tình không tốt, trong đầu hắn liền hiện lên hình ảnh: rút gân rồng, bẻ xương rồng...

57. Quyển 2 - Chương 57

Ấn Trì yên lặng tháo giày, cởi áo khoác leo lên giường, nằm xuống

“Giường này không nhỏ, người nằm xích vô trong một chút, đừng để lăn xuống giường như sáng nay. Ta nếu đang ngủ mà bị đánh thức thì tâm tình cũng sẽ không tốt”

Ấn Trì yên lặng xích vào trong một chút

Giường này không nhỏ nhưng cũng không lớn, cho nên hắn vừa xích một cái đã xích đến bên cạnh Nghi Định. Hắn lập tức cương cứng thân mình nằm im, không dám lộn xộn, thầm nghĩ ngày mai phải nhờ Dục San thu thập cho một căn phòng, chuyển ra ngoài

Nghi Định rốt cuộc cũng hài lòng, không nói gì nữa, có lẽ đã ngủ

Ấn Trì ban ngày tinh thần và thể xác đều bị ép buộc, vừa nằm xuống liền cảm thấy buồn ngủ.

Ngay lúc hắn đang mơ màng sắp ngủ, lại nghe Nghi Định nói “ta rất thích tiểu thần tiên người”

Trong tiềm thức bị uy hiếp rút gân cạo xương nên Ấn Trì nghe rõ mình trả lời ‘văn bối cũng rất thích Tư thần’ nói xong liền ngủ

Sáng sớm hôm sau, Ấn Trì tỉnh lại trong tư thế ngày hôm trước

Nghi Định ngủ say, máo tóc buông xõa vương trên mặt Ấn Trì, cũng không biết tối hôm qua hắn ngủ trong tư thế nào mà giờ hai tay ôm chặt Ấn Trì, âm thanh hít thở đều đều.

Ấn Trì đưa tay nhẹ vén mái tóc của Nghi Định, da đầu run lên, nhìn thấy bọn họ đều mặc quần áo thỏa đáng mới thở phào một hơi, tuy nhiên hắn đã thở phào hơi sớm, phải đợi khi hắn có thể xuống giường được mới nói. Nhưng Ấn Trì làm cách nào cũng không thể bỏ tay Nghi Định ra, có lần hơi dùng sức một chút, suýt nữa thành công thì Nghi Định đang ngủ say nhú mày bất mãn hừ một tiếng, cánh tay ôm càng chặt hơn, chặt đến mức Ấn Trì suýt chút nữa kêu thành tiếng.

Tư Thần đại nhân có nói, hắn đang ngủ mà bị đánh thức thì tâm tình sẽ không tốt. Vì thế Ấn Trì không dám lộn xộn nữa, tiếp tục đờ người mở to mắt, bị Nghi Định ôm giống như gối ôm, đau khổ chờ lão nhân gia hắn tỉnh ngủ. Nào ngờ chờ một hồi, Ấn Trì liền mơ hồ ngủ tiếp, cho đến khi Nghi Định ngủ đủ, mở mắt ra thì hắn vẫn còn ngủ say như chết.

Khác với Nghi Định khi ngủ hô hấp đều đặn, Ấn Trì lại hơi mở miệng, phát ra tiếng ngáy, y như một chú heo con

Nghi Định nhìn chằm chằm đôi môi khẽ nhếch lên của Ấn Trì, rốt cuộc khắc chế ý nghĩ cúi người xuống, nhẹ nhàng nhắc một chân của Ấn Trì đang khoác lên người hắn, xuống giường. Đang tính mở cửa ra ngoài thì đột nhiên phát giác ngoài cửa không xa, có hơi thở của hai người liền dừng lại, ngưng thần cảm ứng

“Nghị Định Tư Thần sao không giống như trong lời đồn?”

” Ừ, trừ bỏ tối hôm kia phỏng chừng không phải hấn đề Ấn Trì quân thì cũng là Ấn Trì quân đề hấn, bọn đáng đoan chính có thể so với Hành Tư quân, làm sao có bộ dáng sắc quỷ lưu manh chứ?”

“Đúng vậy. Xem sáng nay Ấn Trì quân như bị chuốc xuân được, ta còn cao hứng một hồi, kết quả tối qua lại không xảy ra chuyện gì”

‘Ấn Trì quân bị chuốc xuân được? là Nghị Định Tư Thần chuốc sao?’

Vô Thân, Vô Khâu vừa đi về phòng mình vừa bàn tán nho nhỏ, đột nhiên phía sau vang lên thanh âm ôn hòa ‘bản quân không có chuốc xuân được cho Ấn Trì quân’

Bài học kinh nghiệm, muốn nhiều chuyện về nhân vật lợi hại thì phải cách xa xa một chút ah

Vô Thân, Vô Khâu xoay người lại, tươi cười có chút cứng ngắc

“Hôm nay Nghị Định Tư Thần dậy sớm vậy?”

Nghị Định mỉm cười gật đầu, khiến Vô Thân, Vô Khâu lông tơ dựng đứng. Tựa như có người đụng chạm đến kẻ ác mà hấn lại về mặt ôn hòa, tươi cười nhìn đối phương, tình cảnh này tuyệt đối có sức uy hiếp lớn hơn hấn trực tiếp trở mặt

Vô Khâu nhìn cửa phòng đóng chặt phía sau Nghị Định, muốn thừa dịp hấn chưa ép buộc bọn họ mà bỏ chạy “cái kia, Ấn Trì quân còn chưa thức, chúng ta cũng không tiện ở đây quấy rầy, sẽ đánh thức hấn”

Nghị Định vẫn mỉm cười “vậy cũng được, tối qua hấn hơi tổn hao tinh lực, để hấn ngủ nhiều một chút”

Tổn hao tinh lực? tổn hao tinh lực? tổn hao tinh lực?

Có tinh thần nhiều chuyện lại trong lúc cao trào, Vô Thân, Vô Khâu vừa không sợ chết nhìn trung y có tính ám chỉ rất cao của Nghị Định, vừa cố áp chế thần kinh nhiều chuyện đang kêu gào, muốn tìm nơi để hảo hảo biểu diễn cảm xúc mênh mông trong lòng, lại bị Nghị Định gọi lại

“Nghe nói các người tin tức linh thông, bản quân có chuyện muốn hỏi các người”

Nghị Định dừng một lát, hỏi ‘khi San San làm phạm nhân, chênh lệch với Hành Tư khá xa, làm thế nào mà nảy sinh tình ý?’

Nếu là bình thường, sẽ nghĩ Nghi Dịch thân là sư phụ quan tâm tới ái đồ nhưng Vô Thân, Vô Khâu là hai tên nhiều chuyện thành tinh, nghe vậy liền hiểu rõ, lập tức chọn vấn đề trọng điểm mà trả lời

“Lúc đầu San San và Hành Tư cũng không có gì, nhưng sau khi Hành Tư đưa nàng đến thế gian một chuyến, trở về thì tình cảm phát triển nhảy vọt”

Sau khi Vô Thân, Vô Khâu rời đi, Nghi Dịch vuốt cằm, đắm chiêu suy nghĩ. Đi thế gian một chuyến sao?

Khi Ấn Trì tỉnh giấc, vừa mở mắt liền thấy Nghi Dịch thần thanh khí爽 ngồi dựa bên giường, nói với hắn ‘địa phủ không có gì vui để chơi, người cùng ta đi Đông Hải đi’

Hai chữ Đông Hải như sấm nổ bên tai khiến Ấn Trì thanh tỉnh hẳn, lăn lông lốc xuống giường, hỏi ‘vì sao muốn đi Đông Hải?’

Ấn Trì ngồi tựa vào giường, cơ hồ như tựa vào người Nghi Dịch nhưng hắn đang khấn trương vì thế không để. Nghi Dịch lại khí định thần nhàn nói ‘bởi vì ta muốn đi’

Ấn Trì lo lắng Nghi Dịch đến Đông Hải, gặp lão cha hắn sẽ nói ra những chuyện vô liêm sỉ mà hắn đã làm nhưng lại không thể ngăn cản vị đại tôn thần này

Nghi Dịch nhìn Ấn Trì thần sắc sầu khổ, đưa tay vỗ mặt hắn ‘yên tâm, lúc trước ta đi qua nhiều thiên sơn lục địa nhưng lại chưa đến biển đông, nay sẵn có người ở đi liền nhân cơ hội tới Đông Hải một chuyến, không phải tìm cha người để cáo trạng’

Ấn Trì bị hắn vỗ, có chút phát ngốc, cuốn chăn nhìn Nghi Dịch đi đến bên bàn, cầm lấy kiện áo khoác bị hắn làm cho vô cùng thâm thối, nhìn nhìn một chút, cuối cùng bỏ lại trên bàn, vươn tay biến ra một kiện áo khoác khác mặc vào

Ấn Trì ngượng ngùng xuống giường, chờ hắn thu thập xong thì Nghi Dịch đã mặc xong xiêm y, cầm chén trà đứng bên cửa sổ ngắm cảnh. Không biết là vì lúc trước Nghi Dịch chỉ mặc trung y hay do cái áo khoác này quá mức hoa lệ mà Ấn Trì nhìn đến thất thần

Nghe phía sau hồi lâu không có động tĩnh, Nghi Dịch quay đầu hỏi ‘sao vậy?’

‘Ah, không có gì’

Nghi Dịch quay đầu làm cho Ấn Trì thấy được cổ áo của hắn chưa được khép kín, nhìn thoáng qua liền thấy được vết thương, lập tức hồi thần. Rõ ràng chỉ khoát tay một cái là vết thương đã biến mất không tăm hơi nhưng hắn cứ thích lưu lại là sao? cổ áo lại mở rộng như vậy, dù Nghi Dịch không muốn cáo trạng, Đông Hải Long Vương nhìn thấy chắc chắn sẽ quan tâm hỏi thăm, đến lúc đó sự tình không phải bị bại lộ sao?

Ấn Trì chưa quen thân với Nghi Định nên không biết có phải hắn có ham mê cổ quái, thích lưu lại vết thương để ngắm hay không, lại không thể bắt Tư Thần đại nhân tự mình xóa vết thương nên hắn đành đi đến trước mặt Nghi Định, nhìn như tùy ý giúp hắn thắt lại vạt áo nhưng không quên kéo cổ áo kín lại một chút, che giấu vết thương kia đi. Nghi Định cao hơn Ấn Trì một cái đầu, nên hắn làm động tác này cực kỳ thuận lợi.

Nghi Định vẫn không nhúc nhích, rũ mắt nhìn Ấn Trì giúp hắn sửa sang.

Vì sao Ấn Trì làm vậy, hai người đều hiểu rõ, Nghi Định càng không hỏi ra miệng nhưng Ấn Trì có chút chột dạ, nhẹn không được nói lời vô nghĩa “nếu Tư Thần muốn đến Đông Hải, vậy giờ đi thôi” vừa nói vừa lui lại

Nghi Định đưa Ấn Trì đi tìm Hành Tư, Dực San nói lời từ biệt, cho đến khi thân ảnh bọn họ biến mất, ngay trên nóc đình đối diện mới xuất hiện ba cái đầu

“Đúng là sư phụ nha” Vô Khâu mắt tỏa sáng nói ‘mới hai ngày đã đứng trước cửa sổ sửa vạt áo, tốc độ của Nghi Định Tư Thần nhanh hơn San San nhiều nha”

Vô Khâu đưa tay chột chột Tats Trì, hỏi ‘người có cảm tưởng gì?”

“Lúc trước lại không phát hiện ra, Ấn Trì quân hắn...” Tats Trì biểu đạt cảm thụ “hiền lành như vậy”

Vì sáng sớm tám chuyện của Nghi Định lại bị đương sự bắt quả tang nên Vô Thân, Vô Khâu liền rút kinh nghiệm, sau khi tám xong liền tản ra đi một vòng trở về, tỏ vẻ bọn họ không có ở chung một chỗ

Khi Vô Thân quay trở về, vừa lúc gặp được Hành Tư, Dực San, Vô Khâu, Tats Trì đi tiễn Nghi Định và Ấn Trì trở về

Vô Thân kéo Vô Khâu qua một góc hỏi ‘thế nào? Nghi Định Tư Thần đưa Ấn Trì quân đến thế gian sao?”

Vô Khâu lắc đầu “Nghi Định Tư Thần nói muốn đến Đông Hải tham quan, bảo Ấn Trì quân cùng đi”

“Đông Hải?!” Vô Thân ngẩn người, buổi sáng Nghi Định như vậy, rõ ràng là xem trọng Ấn Trì, mới quan hoài chuyện của Hành Tư và Dực San. Chẳng lẽ hắn duyệt qua vô số bát quái đã luyện thành hỏa nhãn kim tinh còn nhìn nhầm “Buổi sáng ta nói rõ là đi thế gian mà” Thế gian và Đông Hải, nghe thế nào cũng không thể nghe lầm được ah.

Vô Khâu hạ giọng nói “trước khi Nghi Định Tư Thần xuất môn, ta đã lên hỏi hắn, hắn nói buổi sáng nghe chúng ta đề điểm xong, hắn cảm thấy rất có lý. San San vẫn là phàm nhân khi Hành Tư dẫn nàng đến thế gian, nàng quen thuộc với nơi đó nhất nên cũng thoải mái, thân thiết hơn, thuận tiện phát triển tình cảm. Cho nên không thể đưa Ấn Trì quân đến thế gian mà đưa hắn về Đông Hải hắn quen thuộc nhất”

Vô Thân trở mắt một hồi “Tư Thần hẩn...nghĩ thật nhiều ah”

Lúc này Ấn Trì đã đưa Nghi Định đến Đông Hải

Trước đây Nghi Định chưa từng đến Đông Hải, hơn nữa hiếm khi có mặt vào các dịp chúng tiên tụ hội nên các tiểu thần tiên hiếm ai nhận ra hẩn, tuy vậy tiên quang chói lóa bên người hẩn khiến vừa nhìn đã biết hẩn không phải là một tiểu tiên bình thường.

Ấn Trì đưa Nghi Định đi gặp lão cha, bên ngoài đại sảnh liền có vô số ánh mắt rình coi

Tỳ nữ mang trà vào hầu hạ, sau khi đi ra nói ‘ta thấy ngũ khí Bệ hạ nói chuyện cùng vị Thần quân kia, tựa hồ như tiên giai ngang nhau ah”

Trong thế giới thần tiên, chỉ luận tiên giai, không nói bối phận và tuổi tác, dù sao thần tiên cũng có năm tháng vĩnh hằng, thậm chí nhiều thần tiên đã quên mất mình bao nhiêu tuổi, trong chúng tiên khó mà phân biệt được trừ khi là người cực kỳ thân thiết hoặc có bối phận rõ ràng như Thiên Quân, Vương Mẫu, còn không thì bình thường rất khó phân rõ bối phận

‘Tiên giai ngang hàng với Bệ hạ?’

“Hơn nữa diện mạo anh tuấn, khí độ, tu vi cũng cực cao”

“Chắc chắc, Thất công tử không có quan hàm sao có thể kết bạn được với Thần quân?”

“Ai biết tiên duyên thế nào, hay là người đi tìm hiểu đi”

‘Sao lại là ta đi, người không tự mình đi được sao?’

Nhìn thấy Đông Hải Long Vương và Nghi Định đã nói chuyện xong, Ấn Trì đưa khách ra ngoài, quần chúng nhiều chuyện liền lập tức giải tán

Nghi Định đối với Long Vương là khách khó gặp, hơn nữa Nghi Định lại bắt con dâu vừa mới mang thai của hẩn đi canh giữ tửu điều, khiến trong lòng Đông Hải Long Vương khó chịu, nay nghe Nghi Định muốn ngắm cảnh biển, liền hàn huyên vài câu, lấy cớ công vụ bận rộn, giao cho Ấn Trì tiếp đãi Nghi Định

Nhược điểm của Ấn Trì ở trong tay Nghi Định, càng ước gì Nghi Định ít tiếp xúc với lão cha hẩn càng tốt, lập tức sẵn sàng đáp ứng

Vì thế Đông Hải Long Vương vừa ra lệnh, toàn bộ Long cung liền biết Chương rượu tư thần đến làm khách,

ai nấy đều tò mò xen lẫn sợ hãi, kính sợ, chờ xem kịch vui...

Nghi Định dừng bước, nhìn đội người hầu phía sau, nói với Ấn Trì “bảo bọn họ giải tán đi, bản quân không quen có nhiều người đi theo như vậy” ở trước mặt người lạ, hần tự xưng bản quân, bày ra tư thái thật cao

Ấn Trì vẫy tay cho đám người hầu giải tán

Nghi Định ngồi xuống bên bàn, khôi phục dáng vẻ cà lơ phất phơ “người bình thường ở long cung cũng có một đại đội nhân mã đi theo sau vậy sao?”

Ấn Trì lắc đầu “bình thường không vậy. Người là khách quý của long cung nên không thể chậm trễ”

Nghi Định liền xua tay “ người đi cùng ta là được, nhiều người lúc ẩn lúc hiện khiến ta nhìn mà váng đầu”

Ấn Trì gật đầu, lại nói “người thích ở phòng như thế nào? ta cho người đi thu thập”

Nghi Định thản nhiên đáp ‘không cần phiền toái dọn phòng khác, ta ở cùng với người là được”

“ ... ”

“Nghe nói chưa? Nghi Định Tư Thần ở trong sân của Thất công tử nha”

“Thất công tử nói là sợ Nghi Định Tư Thần ở xa sẽ chiếu cố không chu toàn”

‘Hơn nữa Tư Thần nói không thích có nhiều người, bảo Thất công tử cho tỳ nữ, người hầu trong viện lui ra hết”

“Các người chưa nghe qua lời đồn về Nghi Định Tư Thần sao? thật không biết Thất công tử làm thế nào mà lại trêu chọc đến vị đại thần này”

“Lục công tử không ở đây, chỉ sợ toàn bộ Long cung chỉ có Thất công tử dễ dàng bị hần xem trọng”

“Trừ Bệ hạ, ta chưa thấy Thất công tử đối xử cung kính thành thật với ai như vậy cả, Nghi Định Tư Thần tiên giai cao, nếu lỡ hần xem trọng Thất công tử...”

“Không phải Thất công tử vẫn luôn nói chỉ thành thân với phu nhân hợp ý mình sao?”

Ban đầu, toàn bộ Long cung cảm thấy cao hứng vì Thất công tử bọn họ hữu duyên kết bạn với một vị thần quân có tiên gia cực cao, giờ lại đổi thành lo lắng và đồng tình. Vì Nghi Định lấy có không thích có nhiều người nên đám tỷ nữ, người hầu đều bị giải tán, cho nên mấy việc bưng trà đổ nước đều do Ấn Trì đảm nhận

Lúc này, hắn đang dùng động tác hiền lành mà phục vụ

Nghi Định ngồi bên bàn, đánh giá chung quanh, thuận miệng hỏi ‘dưới đây bên các người làm sao phân được ngày và đêm?’

Ấn Trì vừa trải giường vừa nói “mặt trời rất khó chiếu xuống tới đáy biển, Long cung đều là tính canh giờ, ban ngày thì thắp đèn lên hoặc dùng phát thuật dẫn ánh sáng xuống, đến canh giờ buổi tối thì tắt hết đèn đi”

Nghi Định thấy Ấn Trì trải giường xong định ra ngoài, nhú mồm hỏi ‘người muốn đi đâu?’

“Ta sang phòng cách vách ngủ, Tư Thần nếu cần gì cứ gọi ta”

Nghi Định nhăn mày càng sâu “không phải ta đã nói người ở cùng với ta sao?”

Ấn Trì dơ người. Vừa rồi tùy thị của hắn đã lặng lẽ báo cho hắn biết sự lo lắng của toàn bộ Long cung dành cho hắn, giờ Nghi Định nói những lời này, quả thực như muốn khẩn cấp nghiệm chứng sự lo lắng của mọi người dành cho hắn là thật. Ấn Trì không tự giác liền nhớ lại đêm đó hắn say rượu loạn tính mà chính hắn không nhớ rõ, thần sắc trở nên rối rắm

Nghi Định nhìn dáng vẻ của hắn, đương nhiên là biết hắn đang nghĩ gì, đứng dậy nói ‘yên tâm, ta sẽ không làm gì người’ chậm rãi bổ sung “ta chỉ muốn ôm người ngủ”

Ấn Trì mặt mũi trắng bệch.

Nghi Định nhìn sắc mặt của hắn, di dời tầm mắt “người biết tiền Chưởng quản y dược của thiên đình, Lâm Đỗ Hành không?”

Cái người gián tiếp hại Dục San bị đánh vào lục đạo, nay bị lưu đày đến hoang đảo làm một y tiên nhỏ nhỏ Lâm Đỗ Hành sao?

Nghi Định dường như không để ý tới bộ dáng mờ mịt của Ấn Trì, tự quyết định “khi ta còn trẻ, chấp chưởng y dược thiên đình là Thần Nông Đến Quân, có một thời gian ta nghiêm cứu ủ rượu thuốc, thường tới chỗ Đế Quân tìm dược liệu, cũng có giao tình với mấy đồng tử trông coi dược liệu của Đế Quân. Lâm Đỗ Hành là một trong những đồng tử đó. Có một lần Đế Quân đưa các đồng tử ra ngoài hái thuốc, ta đi theo giúp vui, nơi hoang dã không thể so với trong cung nên buổi tối ngủ cùng một chỗ với các đồng tử”

Chuyện này với chuyện đi ngủ hiện tại hoàn toàn không có liên quan gì, Ấn Trì nghe mà không hiểu ra làm sao, chẳng biết Nghi Định đột nhiên kể chuyện thời trẻ của mình là có ý gì?

Nghi Định nhìn Ấn Trì, cười cười “người muốn biết vì sao ta muốn ôm người ngủ không?”

58. Quyển 2 - Chương 58

Ấn Trì trắng mặt lắc đầu, rồi lại gật đầu, lâm vào hỗn loạn

Nghi Định ánh mắt xa xăm “cũng từ việc này ta mới biết được mình có tật xấu, khi ngủ sẽ sợ lạnh, nếu bên cạnh có người sẽ không tự giác mà ôm lấy để sưởi ấm. Năm đó Lâm Đỗ Hành ngủ bên cạnh ta, hôm sau hấn tỉnh lại, phát hiện bị ta ôm, có lẽ lúc đó tư thế không ổn lắm, hơn nữa vừa tỉnh dậy, quần áo có chút hỗn độn, hấn liền cho rằng ta đã làm việc đáng khinh với hấn liền tìm đến cái chết, huyên não khiến cả thiên đình đều biết, các đồng tử khác cũng bắt đầu tránh ta không kịp, từ đó ta không đến chỗ Đế Quân nữa, tránh cho bọn họ hiểu lầm. Có điều...”

Thanh danh của ngươi cũng vì vậy mà mất sạch. Ấn Trì âm thầm bổ sung giúp hấn, khó trách tối qua không uống rượu, sáng nay tỉnh lại vẫn thấy Nghi Định xem hấn là gối ôm mà ôm. Nhưng nếu vì vậy mà Nghi Định mang tiếng đoạn tụ thì cũng quá oan uổng

Lại nghe Nghi Định khẳng định “có điều, ta chắc chắn là đoạn tụ”

Nghi Định châm trà cho mình cũng rót cho Ấn Trì một chén “có điều thích nam tử cũng như thích nữ tử thôi, thế gian nhiều nữ tử như vậy, không phải ai ngươi cũng thích, nam tử cũng thế, ta cũng không đến mức như bọn họ nói, thấy đẹp là thích”

Hiếm khi thấy Nghi Định nói chuyện nghiêm túc, Ấn Trì theo bản năng truy hỏi “nếu quả chỉ có một chuyện này, sao lời đồn lại nói ngươi đùa giỡn không ít nam tiên mỹ mạo”

‘Khi đó thiên đình bảo thủ hơn bây giờ nhiều, đoạn tụ cũng là từ cấm kỵ, có điều khi đó ta còn trẻ, hết sức lông bông, bọn họ càng trốn tránh ta càng muốn trêu chọc. Lúc đó chỉ là trò đùa giai lại không biết miệng đời đáng sợ, đến khi nhận ra thì đã bị đồn đến đáng sợ rồi”

Ấn Trì khi nghe bát quái đầu óc cực kỳ linh hoạt, không phải loại thần kinh thô như bình thường “vậy sau đó ngươi rời thiên đình sao chơi cũng vì chuyện này sao?”

Nghi Định nhấp một ngụm trà, khẳng định “sau vì lời đồn quá lợi hại, Thiên Quân và Vương Mẫu liền tìm ta uống trà, tiên giai của ta dù cao nhưng quy củ thiên đình vẫn không thể bỏ, cho nên nghĩ lại, chỉ có cách ta ra ngoài ngao du là thích hợp nhất”

Tuy ngữ khí của Nghi Định nhẹ nhàng băng qua nhưng Ấn Trì nhìn thấy trong tươi cười tự giễu của hắn có thần sắc tịch mịch mất mát, trong lòng bỗng dưng mềm lại.

Trong phòng trở nên yên tĩnh

“Nếu vậy...chúng ta trao đổi đi, ta cho người ôm sưởi ấm, người không được nói cho ta biết chuyện kia, thế nào?” nói xong, Ấn Trì cũng không biết mình lấy ở đâu ra lá gan dám cò kè mặc cả với Nghi Định

Nghi Định kinh ngạc nhìn hắn, hiển nhiên không ngờ Ấn Trì lại phản ứng như thế, cho đến khi Ấn Trì bị nhìn đến muốn đổi ý, hắn liền cười nói ‘được’

Sáng sớm hôm sau, Lộ Cách dẫn theo hai tỷ nữ mang dụng cụ rửa mặt và điểm tâm vào sân Ấn Trì. Tuy Nghi Định cho nhóm người hầu lui ra ngoài nhưng Lộ cách bọn họ không thể thực sự để công tử nhà mình tự làm mọi chuyện, do đó sớm mang mọi thứ đến cho Ấn Trì. Nhưng tìm khắp cả sân, trừ phòng ngủ của Ấn Trì thì không thấy hắn đâu.

Lộ Cách nhìn cửa chủ phòng đóng chặt, lưng đổ mồ hôi lạnh. Chẳng lẽ công tử nhà hắn và Nghi Định Tư Thần ngủ chung một phòng? hôm qua hắn nhìn tỷ nữ thu thập rồi, trong phòng chỉ có một cái giường ah. nghĩ tới đây, Lộ Cách càng thêm khẩn trương lại không dám tùy tiện mở cửa, đành nhẹ chân đi đến bên cửa sổ, nghe nóng động tĩnh trong phòng

Trong phòng hơi tối, Nghi Định nằm trên giường, thấp giọng đánh thức gối ôm của hắn “Ấn Trì”

Ấn Trì ở trong lòng Nghi Định giật giật, thanh âm ngái ngủ đáp ‘ân?’

“Người hầu Long cung các người có sở thích đứng dưới chân tường rình nghe chủ tử sao?” ngữ khí không tính là vui của Nghi Định làm Ấn Trì hoàn toàn tỉnh ngủ

Ấn Trì vươn tay, đèn đuốc trong phòng liền chiếu sáng, thanh âm vẫn mơ hồ ‘cái gì mà rình nghe?’

Lúc này Lộ Cách ở bên ngoài thấy trong phòng sáng đèn liền cẩn thận tiến lên gõ cửa “Tư Thần, công tử, các người đều ở trong phòng?”

Ấn Trì nghe thanh âm của Lộ Cách run run lại nhìn thấy Nghi Định đang ôm hắn, lập tức tỉnh táo.

Lộ Cách đợi không lâu đã thấy công tử nhà hắn mở cửa phòng, hắn liền liếc mắt nhìn vào thấy trong phòng có một cái nhuyễn tháp, cách với giường ngủ bằng một bình phong, Nghi Định Tư Thần từ sau bình phong đi ra, bộ dáng như vừa tỉnh ngủ

Lộ Cách liền thả tâm. Công tử nhà hắn nhất định là sợ buổi tối Nghi Định Tư Thần có yêu cầu gì, bên

cạnh lại không có người hầu nên ngủ trên nhuyễn tháp ở gian ngoài để tùy thời hầu hạ. Có thể thấy được công tử nhà hần tuy bình thường vô liêm sỉ nhưng thật ra vẫn rất cẩn thận, tỉ mỉ. Thế mà hần vừa rồi lại hiểu lầm, hần sao có thể dùng tâm tính xấu mà nhìn thế giới chứ?

Lộ Cách tràn ngập áy náy mang theo tỳ nữ rời đi

Ấn Trì lúc này mới yên tâm ngồi xuống bên bàn, cùng Nghi Định ăn điểm tâm ‘đa tạ Tư Thần hỗ trợ tạo ra nhuyễn tháp và bình phong’ nếu không hần không dám nghĩ khi Lộ Cách nhìn thấy hai người ngủ trên một giường sẽ nghĩ thế nào

Nghi Định thản nhiên nói “không cần cảm tạ. Cách không thủ vật mà người cũng không biết làm sao?” Biện pháp giải quyết đơn giản như thế, Ấn Trì lại không nghĩ ra, đợi hần nhắc nhở rồi cuối cùng phải hỗ trợ đưa đồ đến đây, cũng không biết hần thuật pháp hần học được là của sư phụ bất lưu nào?

Ấn Trì ngượng ngùng vò đầu “ta không thích đọc sách, thuật pháp tu luyện không tinh, tuy biết cách không thủ vật nhưng chỉ một ít vật nhỏ, mấy loại như bình phong, nhuyễn tháp, nếu muốn giấu người khác mà đưa vào thì làm không xong”

Tuy biểu tình của Nghi Định lúc này làm Ấn Trì có cảm giác mình bị ghét bỏ, nhưng lát sau lại đến phiên hần bày ra biểu tình này

Trong rừng san hô

Nghi Định ngồi xổm trước một vỏ sò, tò mò dùng đầu ngón tay chọc chọc “vỏ sò này, mau mở ra cho bản quân nhìn bên trong một chút”

Vỏ sò thân thể nhu nhược, bình thường sẽ không dễ dàng mở xác nhưng vì tiên giai của Nghi Định cao hơn tiểu hải bối không biết bao nhiêu lần cho nên đành phải nghe lời, chậm rãi mở vỏ nhưng cũng chỉ hé mở một chút rồi lập tức đóng lại

Nghi Định lại chọc chọc một cái lớn hơn bên cạnh ‘người cũng mở ra cho bản quân nhìn một cái’

Ấn Trì đứng bên cạnh, bất đắc dĩ nhìn Tư Thần đại nhân tò mò kêu tất cả sò biển mở vỏ cho hần xem

Nghi Định đi vào rừng san hô không bao lâu đã thu hút sự tò mò của tất cả các sinh vật trong rừng. Bọn chúng không biết Thất công tử đưa đến người nào nhưng lại bị tiên khí mãnh liệt của Nghi Định làm sợ tới mức chạy trốn, rừng san hô vốn náo nhiệt chợt trở nên yên tĩnh, chỉ còn đám hải bối vì hành động chậm chạp mà phải chịu tội

Đột nhiên Nghi Định ngạc nhiên hỏi ‘Ấn Trì, đây là cái gì?’

Ấn Trì chậm rãi đi qua “Tư Thần, ngài...chưa từng thấy trên châu sao?”

Nghi Định ngồi xổm xuống, nhìn vỏ sò to nhỏ khác nhau, hiếu kỳ hỏi ‘đương nhiên đã thấy qua trên châu nhưng đều là thành phẩm, còn ở trong thịt là lần đầu tiên mới thấy’ nói xong đưa tay chỉ trên châu nằm trong thịt sò “có thể trực tiếp lấy ra sao?”

Nghi Định đã muốn rõ ràng ngồi xuống thượng, nhìn chăm chăm trước mặt thật to nhỏ vỏ sò tân kỳ nói: “Trên châu tự nhiên gặp qua, bất quá dĩ vãng gặp đều là thành thư, này còn tại thịt lý cũng là đầu một hồi nhìn thấy.” Nói xong thân thủ đi chỉ trong đó một viên bồi thịt lý trên châu, “Có thể như vậy trực tiếp lấy ra nữa sao?”

Không đợi Nghi Định lên tiếng, vỏ sò kia vừa thấy ngón tay của Nghi Định chạm vào mình liền theo bản năng khép chặt lại, cũng kẹp luôn ngón tay của Nghi Định.

Tuy lực đạo không gây tổn thương cho Nghi Định nhưng vẫn có cảm giác đau đớn mơ hồ. Nghi Định thoáng kinh ngạc, nâng tay lên, vỏ sò cũng bị nâng lên theo, dung đưa trước mắt hắn. Nghi Định lắc lắc ngón tay, vỏ sò vẫn không buông ra, hắn liền thấy hứng thú, dùng lực đạo cao thấp bắn vào vỏ sò. Vỏ sò không chống đỡ nổi sự ép buộc của hắn, liền rơi xuống, hóa thành một cô gái xinh đẹp. Nghi Định liền đứng dậy, lui ra sau một bước

Cô gái kia sắc mặt trắng bệch, bộ dáng hoảng sợ, trong tay nâng một viên trên châu trong suốt mượt mà, diễm đạm đáng yêu nói “vừa rồi ta vô tình vạ chạm Thần Quân, cầu Thần Quân thứ tội. Nếu Thần Quân muốn viên trên châu này, ta xin đưa cho ngài xem như bồi tội”

Nghi Định hưng trí đánh giá nàng “ngươi chính là vỏ sò vừa rồi chứa viên trên châu?”

Cô gái kia yếu ớt gật đầu

Như vậy xem ra hành động vừa rồi của Nghi Định là cậy thế đùa giỡn cô nương nhà lành

Nghi Định ngượng ngùng nói “bản quân lần đầu đến đây biển, cái gì cũng thấy mới lạ, vừa rồi là vô tình mạo phạm, thật xin lỗi” lại chỉ vào viên trên châu trong tay cô gái, cười nói ‘viên trên châu này ngươi cứ giữ đi, vừa rồi là bản quân không đúng, nên là bản quân bồi tội với ngươi mới phải. Vừa rồi có làm ngươi bị thương không?’

Tuy tứ hải đều biết Nghi Định đoạn tụ nhưng khách quan mà nói khuôn mặt của hắn có thể hấp dẫn cả nam lẫn nữ khi cười lộ lên càng thêm đòi mạng. Tiểu hải bồi cũng không biết nam tử trước mặt là ai, chỉ biết là một Thần Quân có tiên giai cực cao, nhìn khuôn mặt tươi cười của hắn, vẻ mặt vốn trắng bệch đã trở nên đỏ bừng, thẹn thùng lắc đầu “đa tạ Thần Quân, không có bị thương”

Nghi Định tươi cười thân thiết ‘vậy thì tốt’

Tiểu hải bối ngưng không nói nên lời

Ấn Trì liếc nhìn bộ dáng ngưng ngừng của nàng, không nói gì

Tiểu hải bối không gặp nhiều người, thấy Nghi Dịch không trách nàng kẹp ngón tay hắn lại không chịu lấy trân châu của nàng, đỏ mặt nói cảm ơn rồi lại biến trở thành vỏ sò

Nghi Dịch mỉm cười đứng dậy, nhìn nhìn tiểu hải bối lại nhìn đám vỏ sò bị hắn vô tình đùa giỡn, đi đến cạnh Ấn Trì nói ‘sao người không nhắc nhở ta một tiếng, chuyện này nếu truyền đi, ta có thể bị đồn vừa đoạn tụ vừa lưu manh nha’

Ấn Trì nghe vậy, cung kính khom người nói “là lỗi của văn bối, vừa rồi không muốn làm giảm hưng trí của Tư Thần nên mới không ngăn cản”

Nghi Dịch giật mình, thu lại ý cười “sao lại đột nhiên có thái độ này? chẳng lẽ vừa rồi thấy ta khi dễ các tiểu hải bối của Đông Hải các người nên mất hứng?”

“Văn bối không dám.”

“...”

Nghi Dịch bị lòng hiếu kỳ bao phủ, không để ý tới chuyện khác, mấy ngày tiếp theo đi dạo khắp nơi

Vì thế không chỉ Long cung mà cả Đông Hải đều biết Thất công tử bọn họ đưa Nghi Dịch Tư Thần đại danh鼎鼎 đến thăm, ngày đầu tiên ở trong rừng san hô đã khi dễ một hải bối tiểu cô nương. Yêu tinh đáy biển luôn thuần phác, không biết cách ứng đối chu toàn, sau khi biết Tư Thần đại nhân đến liền không dám quay đầu bỏ chạy mà thành thật biến ra nhân thân, tiến lên thỉnh an. Nhưng thật ra bọn họ đều biết đến lời đồn về tình sử phong lưu và ham thích đặc biệt của Nghi Dịch Tư Thần. Vì thế nếu hóa ra nhân thân là nữ tử thì có chút xấu hổ, mà là nam tử thì lại càng xấu hổ hơn

Tiên giả tiên giai cao quan tâm thân thiết với tiểu bối vốn là chuyện nên làm nhưng đến phiên Nghi Dịch lại dễ khiến người khác suy diễn vì thế Nghi Dịch Tư Thần được thỏa mãn sự hiếu kỳ nhưng trong lòng lại có chút buồn bực.

Thấy tâm tình của Nghi Dịch không tốt, Ấn Trì liền khẩn trương, nếu lão cha hắn trách hắn chiêu đãi không chu toàn, đánh mất thể diện của Long cung thì chẳng phải hắn sẽ gặp tai ương sao? Vì thế sau khi dạo đáy biển xong, Ấn Trì lại kéo Nghi Dịch đi xem ca múa, hi vọng có thể giúp hắn quên đi buồn bực

Ca múa ở đáy biển đương nhiên khác với thiên đình

Nghi Định có rượu ngon mỹ thực, lại nhìn giao nhân thướt tha khiêu vũ, kỹ thuật nhảy không phải siêu quần nhưng trong lúc múa khi là cá khi nàng người lại có phong vị khác, khiến hắn nổi lên hứng thú

Mỹ cơ phục vụ ca múa trong tiệc xã giao khác với các tiểu yêu tinh ngoài đáy biển, thấy Nghi Định xem đến hứng thú dạt dào liền vô cùng phấn khích, cố ý vô tình bơi đến cạnh hắn; lá gan lớn thì nói lời khiêu khích, nhát gan thì nhìn trộm. Nghi Định bày ra tư thế Thần Quân, cười nói ân cần khiến cho đám vũ cơ càng bạo gan hơn, vây quanh hắn, bỏ mặc Ấn Trì thân là chủ nhân

Ấn Trì im lặng uống rượu, tích tụ trong lòng lại bốc lên. Cổ oán khí này, bắt đầu từ ngày Nghi Định đùa giỡn tiểu hải bối đã có. Khi hắn còn nhỏ cùng từng đến rừng san hô làm chuyện ngu ngốc là chọt chọt vỏ sò, mới đầu là xem mới lạ, sau đó là lấy mấy viên trân châu làm tiền riêng. Nhưng vỏ sò không dễ mở, mặc hắn kêu gào đến khan cổ cũng không chịu, rất không nể mặt hắn. Tuy Nghi Định tiên giai cao hơn hắn nhưng thấy Nghi Định không chút cố sức đã mở được vỏ sò, còn vô tình đùa giỡn một tiểu cô nương, hắn sao có thể không bị kích thích, không oán khí? Lại tỷ như mấy cơ giao nhân, tuy là vũ cơ nhưng giao nhân nổi tiếng mỹ mạo, tính khí lại kiêu ngạo, ánh mắt cực cao, hiếm khi để ai vào mắt, cho dù quyền cao chức trọng cũng không chịu đi nịnh bợ lấy lòng. Mà hắn đường đường là Long cung công tử, chưa từng thấy đám giao nhân này lấy lòng thế mà vừa nhìn thấy Nghi Định đã nhào vào người ta.

Ấn Trì vừa oán vừa nhìn đám giao nhân lớn mật bắt đầu động tay động chân, oán khí bốn lên tới cực hạn, đặt mạnh chén rượu lên bàn

Không khí nhất thời yên tĩnh lại, rốt cuộc hắn vẫn là chủ tử ở Long cung, dù không muốn lấy lòng cũng không thể đắc tội, thấy hắn sắc mặt không tốt, đám giao nhân liền thức thời lui ra ngoài

Đại sảnh chỉ còn lại Ấn Trì và Nghi Định.

Nghi Định dựa lưng vào ghế, đưa tay xoa xoa huyệt thái dương “haizz, cuối cùng cũng đi hết rồi”

Ấn Trì nghe hắn cảm thán như thế lại không quản được miệng của mình “văn bối nhìn bộ dáng Tư Thần vừa rồi hẳn là thích thú lưu luyến mới phải”

Nghi Định cao thấp đánh giá hắn, nhíu mày “ta khi dễ tiểu hải bối, ngươi mất hứng; ta nói nhiều với vũ cơ, ngươi cũng không cao hứng...”

Còn chưa dứt lời, Ấn Trì đã đứng dậy bồi tội “vừa rồi văn bối uống hơi nhiều, ngôn ngữ thất kính, thỉnh Tư Thần thứ tội”

Mấy ngày nay Nghi Định đã quan sát, nhận ra Ấn Trì như thế là chứng tỏ hắn mất hứng. Hắn nghiêng người nhìn Ấn Trì, hồi lâu nở nụ cười, chậm rãi nói “ta lại cảm thấy ngươi không phải uống nhiều mà là ăn dấm chua ah?”

“Hả?”

Ấn Trì ngẩn ngơ, Nghi Định nghiêng người đến trước mặt hắn, ý cười tràn đầy ‘ta đối với người khác tốt, người khác tốt với ta, người cũng mất hứng. Đó không phải là ăn dấm chua thì là gì?’

Ấn Trì tiếp tục ngây ngốc

Nghi Định tiến lên một bước “thời gian qua ở chung nhìn ra được người có vẻ mơ hồ, chuyện phong nguyệt cũng chẳng có mấy kinh nghiệm, cho nên dù là ăn dấm chua thì nhất thời cũng không nhận ra”

Ấn Trì vẫn còn ngốc

Nghi Định tiếp tục “người có phải thấy người khác đối với ta tốt hay ta tốt với người khác, trong lòng liền khó chịu lại không biết khó chịu vì cái gì, nhưng rất phiền lòng, lại không có lý do để phát tác, vì thế chỉ có thể tiếp tục khó chịu?”

Ấn Trì vẫn ngốc như cũ

Mặt của Nghi Định gần như đã chạm vào chop mũi của Ấn Trì ‘điều này chứng tỏ người đã bắt đầu thích ta’

Ấn Trì rốt cuộc cũng chớp chớp mắt

Nghi Định tươi cười đến đòi mạng, sau đó cúi đầu hôn lên môi Ấn Trì “thực ra người không cần phải khó chịu, ta cũng thích người”

Đầu óc vốn bé tắc của Ấn Trì bị cái hôn của Nghi Định khai thông. Đêm đó say rượu loạn tính, hắn không nhớ nên không tính; để Nghi Định làm gối ôm ôm ngủ, hắn từ nhỏ cùng các huynh đệ đều giỡn cũng hay ôm nhau, thậm chí cởi truồng đánh nhau cũng là bình thường nên cũng không tính. Nhưng mà hôn môi...

Trong đầu lại âm ỉ, Ấn Trì trong lòng hỗn loạn kinh hoàng. Hắn không phải là đoạn tụ nên hắn chưa từng để ý chuyện Nghi Định thích hắn hay hắn thích Nghi Định...nhưng hắn lại quên Nghi Định là đoạn tụ nên Nghi Định sẽ để ý chuyện này. Hơn nữa chỉ trong vòng vài ngày, sự tình lại phát triển tới mức này

Ấn Trì lui ra sau hai bước, cách xa khuôn mặt tươi cười đến đòi mạng của Nghi Định, cố giữ bình tĩnh để tìm đối sách. Nhưng vừa nhúc nhích mới nhớ ra chỗ hắn ngồi là ngay cây cột, cho nên tình cảnh hiện tại của hắn là phía sau có cây cột, bên trái ghế dựa, bên phải là bàn, trước mặt là Nghi Định

Thấy Nghi Định càng cười tươi hơn, tay đã đặt sau lưng hắn, hiển nhiên là lại muốn hôn. Ấn Trì không kịp lui ra sau để bình tĩnh suy nghĩ nữa, nghiêng đầu nói “Tư Thần hiểu lầm. Ta...không thích người”

Nghi Định dừng lại, ý cười càng sâu ‘để ta đoán xem, người đây là thẹn thùng không chịu thừa nhận hay

muốn đồ ta thổ lộ với người nhiều hơn?”

Ấn Trì cảm thấy huyết thái dương giật giật, đau đến đòi mạng “Tư Thần thực sự hiểu lầm. Ta...văn bói chưa từng có tâm tư đó với Tư Thần. Lúc trước đêm đó uống say, văn bói quả thật không nhớ rõ đã xảy ra chuyện gì cho nên coi như chưa từng xảy ra. Sau này văn bói cũng chưa từng có ý niệm này, chỉ nghĩ phải tận tâm chiêu đãi để Tư Thần xem Long cung như là nhà. Là văn bói ngu dốt, không nghĩ đến Tư Thần, chuyện phong nguyệt của Tư Thần khác với người khác, nên có những cử chỉ khiến Tư Thần hiểu lầm, đều là lỗi của văn bói, không phải như Tư Thần nghĩ”

Ấn Trì nói tới đâu, tươi cười trên mặt Nghi Định liền giảm tới đó. Cho tới khi hân kết thúc, Nghi Định rút cuộc cũng buông tay, đứng thẳng người “một khi đã vậy, đêm trước khi đến Đông Hải, ta nói thích người, vì sao người cũng nói thích ta?”

Ấn Trì choáng váng, lúc đó đang mơ ngủ, hân theo tiềm thức mà nói ra, sớm đã quên mất

Nghi Định nhìn thần sắc ngây ngốc của hân, sắc mặt càng lạnh. Không đợi Ấn Trì lấy can đảm hỏi xem hân đã nói những lời này lúc nào thì Nghi Định đã thối lui, đứng cách xa một khoảng “như thế xem ra là ta tự mình đa tình. Sau đêm đó, người không có tìm tới cái chết, ta còn tưởng người không bài xích chuyện đoạn tụ, thì ra là do không nhớ rõ. Sau này giúp ta vá quần áo, đưa ta đến Đông Hải tận tình chiêu đãi, kể cả hàng đêm ngủ cùng giường để mặc ta ôm đều là vì sợ ta cáo trạng với Long Vương nên mới chiều ta, đúng không?”

Ấn Trì không để ý thái độ của Nghi Định trước mặt người khác nhưng ở trước mặt hân, Nghi Định chưa bao giờ lạnh lùng lại có vẻ buồn bã suy sụp như bây giờ, tuy trong lòng rất muốn gạt đầu nhưng lại không biết nên làm thế nào

Nghi Định nhìn bộ dáng rối rắm của hân, thở dài nói ‘thực ra trước kia người đã nói rõ, ta cũng hiểu, chẳng qua là khó có người thấy ta liền không né tránh lại sớm chiều ở chung, ta không cẩn thận mới suy nghĩ viển vông’

Ấn Trì nhìn bộ dáng mất mát của hân, trong lòng co rút ‘thực xin lỗi, là ta không...’

Nghi Định lắc đầu “người nên xin lỗi là ta, đơn phương nghĩ người cũng đoạn tụ, còn dùng chuyện cáo trạng với cha người để khống chế, khiến người thời gian qua làm chuyện mình không thích, là ta tùy hứng. Thật xin lỗi’

Ấn Trì há hốc miệng, lại không nói nên lời

“Ở Long cung làm phiền mấy ngày, cái nên xem cũng đã xem đủ, ta cũng không thể khiến các tiểu bói lo lắng đề phòng hơn nữa, ta đi tìm Long Vương cáo từ, người không cần đi cùng’ nói xong rời đi

Ấn Trì không đi cùng nên không biết hân đi lúc nào, cả Long cung cũng không ai biết Nghi Định rời đi lúc

nào, sau đó đi đâu

nên xem mới mẻ cũng đều thấy được, ta sẽ không nhiều làm cho Long cung bọn tiểu bối lo lắng đề phòng, đã nhiều ngày lao người chiêu đãi, ta đi tìm long vương tử biệt, người không cần theo tới.”

Nghi Định đi rồi, Ấn Trì không theo sau, cho nên không biết hắn đi như thế nào.

Long cung cao thấp thậm chí ngay cả Nghi Định đi rồi cũng không biết, càng không biết hắn sau đi đâu.

Chạng vạng, Lộ Cách mang cơm chiều đến cho Ấn Trì, nghe nói Nghi Định đã đi rồi liền thở phào nhẹ nhõm, cao hứng vui mừng nói ‘mấy ngày nay công tử vẫn ngủ trên nhuyễn tháp chắc chắn là không thoải mái, ta đưa nhuyễn tháp và bình phong đi, công tử ăn cơm chiều rồi sớm nghỉ ngơi đi’

“Lúc trước ở trong yến hội cùng Tư Thần ăn nhiều một chút nên không ăn cơm chiều nữa”

“Vậy công tử nghỉ ngơi sớm đi, ta lui xuống trước”

Nhìn Lộ Cách mang nhuyễn tháp mà mình chưa từng ngủ qua ra ngoài, Ấn Trì có chút hốt hoảng, hình ảnh Nghi Định rời đi lúc ẩn lúc hiện trước mặt hắn.

Thực ra trong lòng hắn biết những gì Nghi Định nói đều đúng

Ấn Trì buồn khổ nằm xuống giường, vùi đầu vào chăn.

Nhưng mà, hắn thực sự không có đoạn tụ

59. Quyển 2 - Chương 59

Dực San ngồi trên núi giả trong hoa viên Tê Hà viện, nhìn mái hiên cung điện đến gần người

Từ lúc hôn kỳ của nàng và Hành Tư được định ra, nàng và hắn không thể gặp mặt, lần gặp nhau tiếp theo sẽ là đêm động phòng hoa chúc. Hiện Hành Tư vẫn ở Chuyển Sinh điện làm Luân Chuyển vương, còn nàng bị đưa trở về Tê Hà điện. Không thể ở địa phủ, tử điều thì đã có Tang Cách trông coi, Phi Dung quân còn cố tình đi theo làm bạn, nàng đương nhiên không thể quấy rầy cuộc sống vợ chồng son người ta, mà Tư Mệnh Tinh Quân lần trước bị nàng đuổi giết nên thấy nàng liền trốn, vì thế nàng cũng không tiện đến phủ của hắn xem danh mục đăng ký. Cho nên cuộc sống đợi gả của nàng chỉ có thể dùng hai từ để hình dung: chán chết

Ngẩn người không biết bao lâu, có người đến ngồi bên cạnh nàng ‘lão muội, vừa rồi ta đi uống rượu, nghe nói sư phụ của ngươi đã hồi thiên đình’

Dực San quay đầu nhìn ca ca, phản ứng không lớn “tuy sư phụ đến Đông Hải xem mới lạ nhưng có lẽ không yên lòng về tử diêu, sợ bị Tang Cách phá hỏng nên mới đi vài ngày đã trở lại’

Dực San cười thần bí, lắc đầu “không phải sư phụ ngươi hồi tử diêu. Ngươi có biết sau khi hồi thiên đình, hắn đi đâu không?’

không hồi tử diêu? Dực San có chút nghi hoặc, như vậy sư phụ nàng có thể đi đâu?

Dực Lam xích lại gần ‘nghe nói Nghi Địch Tư Thần hồi Khúc Thương cung, hình như mới về hôm qua, có điều rất kín tiếng nên hôm nay mới có tin lộ ra”

Dực San ngẩn người. Khúc Thương cung?

Nghi Địch đương nhiên có chỗ ở trên thiên đình, nhưng đa số thời gian hắn đều ở tử diêu, hiếm khi quay về phủ đệ, sau đó lại rời khỏi thiên đình dạo chơi tứ phương, cho nên dần dần mọi người cũng quên nơi ở ban đầu của hắn. Nếu Dực Lam không nói, Dực San thực sự đã quên sư phụ nàng còn có một phủ đệ tên Khúc Thương cung, nhưng mà...

“Sao sư phụ đột nhiên muốn quay về ở Khúc Thương cung?”

Dực Lam nhún vai “cái này thì ngươi phải hỏi sư phụ ngươi, nghe nói hắn vừa hồi thiên đình đã đến chỗ Thiên Quân, nói muốn ngụ ở Khúc Thương cung một thời gian, sau đó Thiên Quân liền phái người thu thập lại Khúc Thương cung, còn ban thưởng nhiều tiền tệ”

Dực Lam lại cười thần bí nói ‘có điều vừa rồi ta hỏi thăm được vài câu, dường như sư phụ ngươi ở Đông Hải bị tổn thương vì tình, hồi Khúc Thương cung đại khái là muốn nghỉ ngơi cho vơi đi nỗi thương tâm. Thái Thượng Lão Quân dường như đã nhận được tin, đã tới Khúc Thương cung xem náo nhiệt ah”

Tuy nhiều chuyện của sư phụ là không phúc hậu, hơn nữa còn là tin không vui nhưng gần đây Dực San bị nhàm chán đến sắp chết, cần có bất quá để an ủi tâm hồn trống rỗng, vì thế cuối cùng vẫn lựa chọn hi sinh sư phụ của mình

“Đông Hải? hắn là sư phụ có khúc mắc gì đó với Ấn Trì?”

Vấn đề này, từ lúc Nghi Địch nói với bọn họ là muốn cùng Ấn Trì đến Đông Hải, nàng đã suy nghĩ tới, chẳng qua nàng không ngờ Ấn Trì có thể làm cho sư phụ dày dặn kinh nghiệm của nàng bị tổn thương

Dực Lam lại lắc đầu “tin tức từ Đông Hải truyền đến không rõ, chỉ nói sư phụ ngươi xem trong một vị công tử ở long cung lại bị cự tuyệt đến mặt xám mày tro, mọi người thấy có khả năng người được coi trọng là Phi Dung, nên đều nói Phi Dung làm sư phụ ngươi tổn thương tinh thần”

Phi Dung?

Dực San lập tức lắc đầu “sao có thể, khi sư phụ đến Đông Hải, Phi Dung đã đến tửu điếu với Tang Cách, cơ hội để chạm mặt cũng không có”

Dực Lam cũng tán thành “ta cũng nghĩ là tiểu tử Ấn Trì kia, có điều ta lại cảm thấy Ấn Trì không có bản lĩnh lớn như vậy, có thể làm sư phụ ngươi đau lòng. Quên đi, đoán cũng không ra, chỉ bằng pha bình trà ngon ở trong phòng khách chờ, Thái Thượng Lão Quân rời khỏi Khúc Thương cung chắc chắn sẽ tới đây”

Nhận được tin, Thái Thượng Lão Quân liền kích động cỡi mây đi đến Khúc Thương cung

Được tiên tỳ dẫn vào hoa viên, từ xa đã thấy Nghi Địch ngồi bên hồ thủy tạ, dường như là đang cho cá ăn

Nước hồ xanh trong, liễu rủ lơ thơ, trong nước từng đoàn cá chép đỏ như lửa tranh nhau đớp mồi càng làm cho thân ảnh cậu người đang dựa bên một lan thêm phiêu miểu cao xa

Thái Thượng Lão Quân đi vào nhà thủy tạ “chắc chắc, lão phu nghe nói Nghi Địch Tư Thần đi Đông Hải một chuyến, trái tim lại bị tổn thương nặng nên mới về Khúc Thương cung dưỡng thương, vốn không tin nhưng giờ thấy người như vậy...người lần này quả nhiên tổn thương không nhỏ nha”

Nghi Địch vẫn cho cá ăn, lười nhìn khuôn mặt tươi cười đáng đánh đòn của Thái Thượng Lão Quân

Thái Thượng Lão Quân thân nhiên ngồi xuống cạnh bàn, tự rót cho mình chén trà, vừa uống vừa nói ‘bộ dáng người thế này, trước kia lão phu từ thấy một hai lần nhưng dường như không có thể thâm như lần này. Người xem trọng tiểu tử Ấn Trì kia? Không ngờ hắn có bản lĩnh lớn như vậy, có lẽ người xuất ngoại vân du quá lâu, ngưng tay lui bước không tính, ngay cả sức kiên nhẫn chịu đựng cũng giảm”

Nghi Địch cười cười, ánh mắt vẫn nhìn cá chép trong hồ ‘không phải mấy tiểu thần tiên đều nói ta coi trọng Phi Dung sao?”

Thái Thượng Lão Quân xuy một tiếng “Phi Dung đang còn cùng thê tử hẩn canh giữ tửu điếu, sao có thể là hắn”

Nghi Địch tung chỗ thức ăn còn lại vào trong nước, nhìn đám cá chép tranh nhau làm mặt nước xao động, vỗ vỗ tay “người không nói ta cũng đã quên, lần khác phải đến tửu điếu nhìn xem, nếu để nha đầu kia phá hư thì không tốt lắm”

Thái Thượng Lão Quân không để cho hắn nói sang chuyện khác, nhìn quanh, lắc đầu thở dài “Thiên Quân cũng quá không phúc hậu, lúc này ngươi cần có thiếu niên mỹ mạo làm bạn bên cạnh để an ủi, lại đem nhét mấy tiểu cô nương vào Khúc Thương cung của ngươi, làm sao tâm tình của ngươi tốt hơn được”

Nghi Dịch quay đầu, liếc hắn một cái

Thái Thượng Lão Quân cầm chén trà, trong lòng kích động chờ Nghi Dịch tranh luận với hắn như trước, nào ngờ Nghi Dịch chỉ liếc nhìn hắn một cái rồi tiếp tục cho cá ăn

Nghi Dịch như thế này làm cho Thái Thượng Lão Quân cảm thấy không hảo ngoạn chút nào.

Thái Thượng Lão Quân không xem được náo nhiệt, Dự San dùng chiêu bài đến Khúc Thương cung thỉnh an cũng không có thu hoạch gì

Gần đây Nghi Dịch dường như rất thích cho cá ăn, bất cứ lúc nào có người đến Khúc Thương cung bái phỏng nếu có thể nhìn thấy Nghi Dịch đều là lúc hắn đang cho cá ăn.

Cách một thời gian, Thái Thượng Lão Quân vẫn chưa từ bỏ ý định, lại đến Khúc Thương cung tìm náo nhiệt

Lúc này Nghi Dịch không cho cá ăn mà nhàn nhã ngồi bên cửa sổ, nhắm mắt nhìn hắn ‘Khúc Thương cung của ta chắc chắn không có náo nhiệt gì để xem, thật sự thẹn với sự hăng hái của Lão Quân, có điều gần đây Lão Quân rảnh như thế, chẳng lẽ Đâu Dẫn cung không luyện đan nữa sao?’

Không cho cá ăn, còn có thể nói như vậy, xem ra là đã bình phục

Thái Thượng Lão Quân vuốt râu ‘thực ra lão phu mới luyện ra một loại đan dược mới giúp dưỡng khí ngưng thần thái thông mạch, nghĩ lần này đến đây mà còn thấy ngươi cho cá ăn thì sẽ đưa ngươi mấy viên, có điều hiện tại xem ra lão phu có thể tiết kiệm mấy viên đan dược rồi’

Nghi Dịch rũ mắt, quay đầu nhìn ngoài cửa sổ “chỉ là hiểu lầm, chỉ là có chút thất vọng thôi. Đã vô duyên, cũng đã buông xuống”

Thái Thượng Lão Quân nhú mày, không nói gì nữa

Mà Ân Trì ở Đông Hải mấy ngày nay lại sầu mi khổ kiếm

Ngày đó Nghi Dịch phất tay áo rời đi, hắn vẫn có chút mơ hồ, thường xuyên suy nghĩ đến xuất thần, sau đó cảnh tượng Nghi Dịch rời đi luôn hiện ra trong đầu hắn, mỗi một lần đều khiến hắn đau lòng không thôi. Mỗi khi hoàn hồn, Ân Trì lại toàn thân toát mồ hôi lạnh, cố ý bảo mấy ca ca dẫn hắn đi tăng thêm kiến thức, tỷ như đi dạo thanh lâu để thể nghiệm ôn nhu hương của nữ tử; tỷ như đến hoàng cung thể gian

ình coi hoàng đế lâm hạnh phi tử, nhắm phân tán lực chú ý nhưng mà hiệu quả cực kỳ kém.

Ấn Trì cảm thấy mình tiếp tục như vậy thực sự là trùng tà nhưng Long cung lại không có người thích hợp để hấn trút bầu tâm sự, nếu để mấy ca ca hấn biết, chắc chắn lão cha của hấn cũng biết.

Cứ ghen khuất như vậy được mấy ngày, rốt cuộc Ấn Trì cũng đến Chuyển Sinh điện nhưng tới nơi mới biết Dự San đã bị triệu về thiên đình, Hành Tư không rảnh để chiêu đãi hấn. Không có ai để nói chuyện, Ấn Trì cảm thấy thất vọng vô cùng

Nhưng lần này Vô Thân, Vô Khâu lại rất nhiệt tình, thành công khiến Ấn Trì kể ra chuyện sau khi Ấn Trì và Nghi Định đi Đông Hải cùng trạng thái tâm lý hiện tại của Ấn Trì, liền cho hấn chủ ý

“Thái Thượng Lão Quân tinh thông đạo pháp, lại đạo chơi bát phương, duyệt hết thế gian trăm thái, bình thường cũng hay giúp người nếu người ghen khuất như vậy, chỉ bằng tìm hấn khai đạo đi”

Nhìn Ấn Trì biết nghe lời phải mà tìm đến thiên đình, Vô Thân, Vô Khâu liền tràn ngập chờ mong. Theo tin tức mà bọn họ biết được, Nghi Định Tư Thần tổn thương tình cảm liền nhốt mình trong Khúc Thương cung, ngày ngày cho cá ăn, Thái Thượng Lão Quân đã mấy lần đến xem náo nhiệt. Nếu Ấn Trì đi tìm Thái Thượng Lão Quân, khả năng gặp phải Nghi Định sẽ rất cao. Đương nhiên chuyện này bọn họ không có nói với Ấn Trì, tình cờ gặp nhau mới có nhiều chuyện để nói nha.

Tiếc rằng không có tình cờ cũng chẳng có gặp lại

Ấn Trì vừa tới trước cửa Đâu Dẫn cung thì thấy Thái Thượng Lão Quân cỡi mây từ một hướng khác về tới

Thái Thượng Lão Quân mới từ Khúc Thương cung trở về, chợt thấy Ấn Trì hấn là đang ngăm mình Đông Hải lại đứng trước cửa Đâu Dẫn cung của hấn, không khỏi giật mình

Đi vào Đâu Dẫn cung nồng đậm mùi dược liệu, Ấn Trì có chút câu nệ nhưng đây không phải lần đầu tiên hấn gặp Thái Thượng Lão Quân, cho nên theo đề nghị của Vô Thân, Vô Khâu liền thẳng thắn bày tỏ mục đích mà mình đến đây.

Thái Thượng Lão Quân nghe xong, hồi lâu mới lên tiếng “lão phu đương nhiên muốn giúp người nhưng lão phu nghĩ vấn đề của người hấn nên tìm Nguyệt Lão khai đạo mới thích hợp hơn”

Khi Ấn Trì tìm được Nguyệt Lão thì Nguyệt Lão đang ngồi bên cạnh một đồng tử hồng lộn xộn, vừa xem sổ nhân duyên trong tay vừa bện tơ hồng.

Cảm giác có người đến, Nguyệt Lão ngược mắt lên, liếc nhìn Ấn Trì một cái rồi lại tiếp tục bện tơ hồng, thuận miệng hỏi “người tới là a?”

Ấn Trì tiếp thu giáo huấn dọa người của Đông Hải long cung, không ngay từ đầu liền thành thật giới thiệu mình ‘văn bói được Thái Thượng Lão Quân chỉ điểm, muốn nhờ Nguyệt Lão chỉ điểm bến mê’

Nguyệt Lão ngược mắt nhìn hắn ‘lão phu chỉ để ý đến chuyện nhân duyên, nhân duyên của người có vấn đề?’

Nghe tới hai chữ nhân duyên, Ấn Trì liền cảm thấy đau đầu nhưng Nguyệt Lão không phải là Thái Thượng Lão Quân, nếu kể lại mọi chuyện từ đầu đến cuối thì không biết phải nói tới khi nào, vì thế quyết định nói giản lược vào trọng điểm

‘Trước đây văn bói nhờ cơ duyên xảo hợp mà quen một người bạn, chỉ mới ở chung với nhau mấy ngày nhưng lúc chia tay văn bói lại nói mấy lời khiến hắn không thoải mái, nên tan rã trong không vui, sau khi tách ra lại thường nhớ tới hắn, giống như gặp ma chướng. Văn bói cũng không phải thích hắn nhưng nhớ như thế, có phải là vì chộc hắn không thoải mái nên thấy áy náy?’

Nguyệt Lão vẫn tiếp tục bện dây tơ hồng ‘sao người biết được mình không thích người nọ’

“Vì..” Ấn Trì do dự ‘không có khả năng thích’

Nguyệt Lão rút ra một dây tơ hồng, híp mắt nhìn sổ nhân duyên “ở chỗ lão phu, không có gì là không có khả năng, dù là kẻ thù truyền kiếp, thân phận chênh lệch, gần trong gang tấc hay biển trời cách mặt đều có khả năng kết thành nhân duyên”

“Nhưng mà văn bói tuyệt không thể cùng người nọ kết thành nhân duyên”

Nguyệt Lão ngẩng đầu đánh giá hắn “người nọ là nam”

Như vậy mà cũng nhận ra? Ấn Trì có chút ngượng ngùng

Nguyệt Lão lại không chút để ý ‘nếu chỉ vì nói sai mà áy náy, đi tìm hắn nói xin lỗi không phải là xong rồi sao, có cái gì mà băn khoăn?’

Xin lỗi? Ấn Trì nghĩ tới tình cảnh mình đi tìm Nghi Địch xin lỗi nhưng lại nghĩ không ra, hơn nữa hắn cũng không dám đi tìm Nghi Địch

Nguyệt Lão thấy hắn ngây ngốc không nói tiếp, liền nói ‘nếu người không dám đi tìm hắn nói xin lỗi, hoặc là người làm sai quá mức không còn mặt mũi đi tìm hắn, hoặc là người thích hắn’

Ấn Trì hiển nhiên cảm thấy biểu hiện hôm đó của mình không có thái quá, phản ứng rất bình thường, vậy chỉ có một khả năng...

Nếu hẳn thích một nam nhân mới thái quá.

Nguyệt Lão quanh năm suốt tháng kéo dây tơ hồng cho người ta, tương quan lịch duyệt phong phú đến không thể diễn tả bằng lời, lúc này thấy dây tơ hồng đã bệnh xong liền thu hồi sổ nhân duyên và dây tơ hồng, chậm rãi đứng lên.

“Tiểu thần tiên a, như ngươi vậy, lão phu không phải thấy lần đầu. Có người cảm thấy đoạn tụ là nghiệt duyên, có điều lão phu nghĩ rằng có thể thành thì chính là lương duyên, không thể thành mới là nghiệt duyên, không liên quan gì tới tuổi tác thân phận địa vị giới tính. Không cần so đo nhàm chán như vậy”

Ấn Trì vẫn đau khổ giãy dụa “nhưng trước kia vẫn bối đều thích nữ tử, không phải là đoạn tụ”

“Rất nhiều người không phải sinh ra đã đoạn tụ, cũng phải trải qua rất nhiều chuyện...Ngươi luôn la hét mình không phải đoạn tụ, ngươi lại không thử thích nam nhân, sao biết mình rốt cuộc có phải đoạn tụ hay không?”

“...”

“Loại sự tình này hỏi rõ tâm của mình là đủ, không có gì là làm không được hoặc không thể làm, chỉ là ngươi có muốn làm hay không thôi. Muốn thì tìm cách, không muốn thì tìm cớ”

Nguyệt Lão cũng không nhiều lời với Ấn Trì, nói xong liền vội vã canh giờ đến thế gian nói dây tơ hồng.

60. Quyển 2 - Chương 60

Từ sau khi từ biệt ở Đông Hải, Ấn Trì chỉ mơ hồ nghe được chút ít tin tức về Nghi Địch

Tỷ như Nghi Địch Tư Thần phong lưu nhiều năm rốt cuộc sa chân ở Đông Hải, tổn thương nặng nề, ở trong tử cung cho cá ăn một thời gian mới nguôi ngoai. Sau khi hồi phục liền thường xuyên dạo chơi khắp nơi trong thiên đình, khiến các nữ tiên xuân tâm nhộn nhạo, các nam tiên lo lắng đề phòng. Xem ra Nghi Địch quả là thân kinh bách chiến, ngẫu nhiên bị thất bại nho nhỏ rất nhanh đã khôi phục, không làm ra chuyện gì.

Tư vị trong lòng Ấn Trì thật không thể nói nên lời, ngày đó sau khi tìm đến Nguyệt Lão, hẳn vẫn không có suy nghĩ cẩn thận, tiếp tục lo lắng mình có phải trúng tà hay không, cũng thường xuyên theo các ca ca ra ngoài trên chọc nữ tử, có lần còn khiến Đông Hải Long Vương hoài nghi tiểu nhi tử của mình đã học không giỏi còn ham mê nữ sắc. Cho đến khi tham gia tiệc cưới, hẳn đi theo sau lão cha và các huynh trưởng, liếc mắt một cái liền nhìn thấy thân ảnh đã lâu không thấy nhưng lúc nào cũng lẩn lút trong đầu mình, trong lòng co rụt mạnh mẽ, tim đập mạnh hơn, như muốn vọt lên tới tận cổ.

Đông Hải Long Vương tiến lên vỗ vai Nghi Dịch “Nghi Dịch người lần trước tới Đông Hải vài ngày đã bỏ chạy, thật không nể mặt, là do khuyến tử nhà ta chiêu đãi không chu toàn? nếu phải, người cứ nói thẳng, ta đi thu thập hân’

Nghi Dịch mỉm cười, quay đầu nhìn Ấn Trì núp ở phía sau ‘Ấn Trì chiêu đãi rất chu toàn, là bản quân lo lắng cho tửu điều nên mới sốt ruột rời đi. Long Vương cũng biết khi đó San San một lòng nhào vào trên người Hành Tư, không có để ý tới tửu điều’

Đông Hải Long Vương lại cùng Nghi Dịch tán gẫu chuyện tiệc cưới dùng loại rượu ngon nào để đãi khách

Nhưng tâm của Ấn Trì lại lạnh hân. Vừa rồi Nghi Dịch liếc mắt nhìn hân giống y như nhìn những người khác, thậm chí còn không khác gì nhìn một cái cây, một chiếc lá. Hân dần cảm thấy cả người cũng bắt đầu lạnh. Trước kia Nghi Dịch nói thích hân, hân sợ tới đòi mạng, nay Nghi Dịch đối với hân y như những người khác, vì sao hân lại cảm thấy khó chịu? đây chẳng phải là kết quả mà hân mong muốn sao?

Những lời Nguyệt Lão đã nói lại âm vang trong đầu Ấn Trì

Nhìn thấy Nghi Dịch ở phía trước đã tám chuyện với Đông Hải Long Vương xong, đang muốn rời đi, Ấn Trì không nghĩ nhiều đã bật thốt lên ‘Tư Thần xin dừng bước’

Nghi Dịch dừng bước, quay đầu nhìn hân ‘người tìm bản quân có việc gì?’

“Ta...vân bối có chuyện muốn nói với Tư Thần”

Nhìn thấy Ấn Trì và Nghi Dịch đi đến trước một tàng cây yên tĩnh cách đó không xa, Vô Thân nghiêng ngẫm nói ‘ta cá là Ấn Trì quân muốn bày tỏ nỗi lòng với Nghi Dịch Tư Thần’

Tình hống như thế này, Vô Khâu luôn phản bác lại “ta cá là không phải, người dám cá không?”

Vô Thân, Vô Khâu đang thương lượng cá cược, Thái Thượng Lão Quân hớn hở góp vui ‘lão phu đặt cược với Vân Thân’

Vô Khâu ngạc nhiên hỏi ‘vì sao? không phải Ấn Trì quân luôn khẳng định mình không có đoạn tụ sao?’

Thái Thượng Lão Quân cười đến cao thâm “không phải hôm đó lão phu bảo Ấn Trì đi tìm Nguyệt Lão sao? Nguyệt Lão là ai chứ? lão tử nhân kia thích nhất là bắc cầu giặt dây cho người tạ, chỉ cần hân muốn, loạn điểm uyên ương lại làm rất đúng lý hợp tình, huống chi hai vị này vốn đã có tình ý, Nguyệt Lão ra tay còn không thành sao?”

Ấn Trì còn không biết mình đã bị vào bẫy, theo Nghi Dịch đi đến dưới tàng cây

“Được rồi, người muốn nói gì với bản quân?”

Thái độ xa cách của Nghi Định làm Ấn Trì cảm thấy không được tự nhiên, càng miễn bàn tới nói chuyện. Ngay lúc hắn đang cố lấy dũng khí để mở miệng, đột nhiên nhìn thấy một thân ảnh đi về phía này liền nhảy dựng lên, trốn sau Nghi Định ‘phiên người giúp ta chặn một chút’

Nghi Định mờ mịt đứng yên nhưng vẫn tạo tiên chương che chắn Ấn Trì phía sau, chờ thân ảnh kia tới gần mới gật đầu chào ‘Chính Nhất Chân Nhân’

Chính Nhất Chân Nhân đáp lễ rồi rời đi, cho đến khi hắn đi khỏi, Nghi Định mới thu hồi tiên chương

Ấn Trì đi ra, liên tục nói cảm tạ

Nghi Định nhú mày nhìn hắn ‘vì sao người phải trốn Chính Nhất Chân Nhân?’

Ấn Trì nhúc nhích đầu ‘Chính Nhất Chân Nhân là sư phụ mà cha ta mời đến dạy ta’

“Người thấy sư phụ, không thỉnh an còn muốn trốn?”

Ấn Trì nghe vậy, mặt nhăn như trái khổ qua

Tuy Chính Nhất Chân Nhân đồng ý với Đông Hải Long Vương mà dạy Ấn Trì nhưng trước đó Thiên Quân đã giao cho hắn làm vài việc, nên không có thời gian giám thị Ấn Trì, vì thế gần đây Ấn Trì mới được thanh thoi. Nhưng Chính Nhất Chân Nhân là một sư phụ rất xứng chức, trước khi rời đi vẫn giao cho Ấn Trì rất nhiều bài tập, còn nói sau khi trở về sẽ kiểm tra. Với tính tình của Ấn Trì, trước giờ chưa từng nhớ rõ bài tập sư phụ giao, cho nên vừa rồi thấy Chính Nhất Chân Nhân mới né tránh như vậy.

Nghe Ấn Trì giải thích xong, Nghi Định nhướng mày, ngữ khí khó lường ‘có nhi tử như ngươi, Đông Hải Long Vương thật không dễ dàng gì’

Có ghét bỏ cũng không cần vậy nha

Ấn Trì không vui, nghiêm mặt nói ‘ta bị cha ta và sư phụ tra tấn như vậy, cũng thật không dễ dàng gì ah’

Nghi Định cười nhẹ một tiếng, lại hỏi ‘người tìm ta, rốt cuộc là muốn nói gì?’

Ấn Trì ngây ngốc nhìn khuôn mặt tươi cười của hắn “ta...không nhớ rõ” vừa rồi Chính Nhất Chân Nhân xuất hiện làm hắn quên mất mình muốn nói gì với Nghi Định

Nghi Định đánh giá hần một lát, thu lại tươi cười “vậy chờ người nhớ ra rồi hãy đến tìm ta”

Thấy Nghi Định xoay người rời đi, đầu óc chưa kịp suy nghĩ, Ấn Trì đã thấy mình vươn tay túm lấy ống tay áo của Nghi Định

Nghi Định dừng bước, quay đầu nhìn tay áo bị hần nắm ‘nghĩ ra?’

Nhận ra mình đang làm gì, Ấn Trì hoảng hốt buông tay, đột nhiên nghẹn lời, mặt mày nóng bừng

Lúc này Đông Hải Long Vương đi tới “vừa rồi khuyến tử nói có chuyện nói với Tư Thần lại nói lâu như vậy, xú tiểu tử này không gây họa gì chứ?”

Mở miệng liền nói vậy, có thể thấy Ấn Trì trong ấn tượng của lão cha hần là kẻ thường xuyên gây chuyện

Nghi Định cười cười, đang muốn nói không có việc gì, đã thấy Ấn Trì nói với cha hần “cha, lúc trước con ở địa phủ uống say, làm hư quần áo của Nghi Định Tư Thần, sau lại sợ người biết mà trách phạt nên cậy mạnh muốn vá lại quần áo cho Tư Thần, nào ngờ lộng xảo thành chuyện, càng vá càng hỏng”

Đông Hải Long Vương kinh ngạc ngây ngốc, Nghi Định thì ngoài ý muốn nhìn Ấn Trì. Hần không phải thà ủy khuất bản thân cũng không dám để cha hần biết chuyện này sao?

Đông Hải Long Vương cuối cùng cũng có phản ứng, vừa sợ vừa giận, mắng to một tiếng vô liêm sỉ, run run chỉ tay vào Ấn Trì không biết nên mắng tiếp thế nào

Ấn Trì lại nói tiếp “quần áo của Tư Thần là tiên khí vô giá, thập phần quý trọng, tuy Tư Thần khoan dung độ lượng không so đo với ta nhưng trong khoảng thời gian này ta ngày đêm suy nghĩ, trong lòng luôn thấy áy náy. Ta phạm lỗi thì nên do ta gánh vác, cho nên...vừa rồi ta muốn nói với Tư Thần, có thể để ta theo bên người, mặc cho sai phái, coi như là xin lỗi”

Cho tới giờ, Đông Hải Long Vương chưa từng thấy nhi tử của mình thâm minh đại nghĩa, hiểu lý lẽ như vậy, muốn mắng lại không thể, chỉ đứng ngây người

Nghi Định nhìn Ấn Trì một lát, hồi sau chậm rãi “chỉ là một kiện quần áo, không cần như thế, người đã xin lỗi, bản quân tâm linh là được”

Ấn Trì không ngờ Nghi Định cự tuyệt, vội ngẩng đầu lên

Đông Hải Long Vương lắc đầu nói ‘không, Tư Thần không thể chiều tiểu tử này như vậy, bao nhiêu trân bảo cũng không thể đền nổi quần áo của Tư Thần, khó có khi hần biết sai, nên phạt để nhớ lâu, Tư Thần cho hần cơ hội để sửa đổi đi”

Đông Hải Long Vương nói liên miên, đưa ra một đồng đạo lý, Nghi Định rút cuộc đành gật đầu đáp ứng

Sau khi Đông Hải Long Vương rời đi, Nghi Định nhìn Ấn Trì, nói ‘người làm vậy là muốn gì?’

Vừa rồi Nghi Định cự tuyệt làm dừng khí vất vả lắm mới có được của Ấn Trì liền sụp đổ, lại nói không nên lời

Nghi Định cũng khôn thúc giục, lẳng lặng chờ hấn trả lời

Ấn Trì bày ra bộ dáng bất cứ giá nào, ngẩng đầu nhìn thẳng Nghi Định ‘lúc trước ta đã nói là hồng quần áo của người thì nhất định sẽ bồi thường, ta...ta đem chính mình bồi thường cho người, muốn hay không?’ hấn càng nói càng nhỏ, ba chữ cuối cùng vừa nói ra đã bị gió thổi bay

Gió nhẹ thổi qua, lá rụng như sao bay tới trên người hai người, tựa như hoa rơi

Không biết hai người đứng yên bao lâu, mơ hồ nghe yến hội bên kia vang lên thanh âm âm ỹ, có lẽ sắp có người đi tới

Nghi Định cười khê, đưa tay hất lá cây trên đầu Ấn Trì, đáp ‘muốn’

Núp sau một góc trên nóc nhà, Dực San cẩn thận nhìn Nghi Định và Ấn Trì bên dưới, lắc đầu than thở “sao ta cảm thấy mấy tháng qua, sự phụ ta bộ dáng tổn thương vì tình, cả ngày chỉ biết cho cá ăn, vừa rồi còn làm bộ làm dáng với Long Vương thật ra đều là lập bẫy để Ấn Trì mắc câu?”

Vô Khâu, Vô Thân nằm úp sấp bên cạnh, cảm thấy toát mồ hôi lạnh vì đã mạo hiểm rình coi

So sánh với vấn đề của Dực San, có một vấn đề khác còn nghiêm trọng, gấp gáp hơn

“San San a, tuy một thân tâm nương của người khiến chúng ta có cảm giác thân thiết nhưng mà...để Hành Tư quân biết người ngay lúc quan trọng này lại chuồn theo chúng ta ra ngoài xem náo nhiệt, chúng ta...” không bị hấn ép chết mới lạ

Dực San đang tập trung rình nghe Nghi Định và Ấn Trì nói chuyện, không kiên nhẫn gắt ‘không đến bãi đường, hấn cũng không gặp được ta, sao có thể biết chứ’

Vô Khâu, Vô Thân còn chưa kịp lên tiếng

“San San, ta nghe nói người muốn đào hôn”

Thanh âm lạnh nhạt quen thuộc vang lên, Vô Khâu, Vô Thân liền âm thầm kêu khổ

Dực San chỉ quay đầu lại, cười gượng nói với Hành Tư đang đứng bên dưới ngẩng đầu nhìn nàng ‘haha, người nghe ai nói vậy, vì sao ta lại muốn đào hôn’ đang nói, nàng cảm thấy trước mắt nhoáng lên một cái, khi phục hồi tinh thần thì đã rơi vào lòng Hành Tư

“Vậy trước lúc bái đường, người lại đột nhiên biến mất, bên kia đang tìm người khắp nơi là xảy ra chuyện gì?”

“ ... ”

Thấy Dực San thành thật cúi đầu không dám hé răng, Hành Tư lại ngẩng đầu nhìn Vô Thân, Vô Khâu trên nóc nhà

Không đợi hắn mở miệng, Vô Thân, Vô Khâu đã không ngừng xua tay “tuyệt đối không phải chúng ta xúi San San đến rình xem Nghi Dịch Tư Thần nha”

Tuy lần này bọn họ nói thật nhưng Hành Tư có tin hay không lại rất khó nói

Có điều hiện tại Hành Tư cũng không có tâm tình so đó với bọn họ, cúi đầu nhìn ai đó muốn đào hôn “lúc này còn đi nhiều chuyện chuyện của người khác, người nói đêm nay, ta nên phạt người thế nào?”

“Ah, ta cũng không phải thực sự muốn đào hôn, không phạt được không?”

“Không được.”

“Uy!”

“Nếu không ta thu chút tiền lãi trước”

“Tiền lãi gì chứ”

“San San, người còn không thành thật, xoay tới xoay lui, ta sẽ động phòng trước ah”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/am-cao-dia-phu>